BİNNUR ŞAFAK
NİGİZ

VIOLINCELLO
Telegram

VAFEYLA

DOKUZ

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA SÖNMÜŞ ALDEBARAN

Emirhan Bikeç,
Kan bağı değil, can bağıyla bağlandığım
biricik erkek kardeşim, bu kitap sana.

Ve bir de yıldızlara...

1 Kasım 2015 gecesi yıldızlar gökyüzüne
bizim için çizildi; yıldızlar bana
seni ve Vaveyla'yı getirdi.
Ablan daima yanında.

Nesibe Naz, Zeynep ve
kaybetmiş olduğum tüm okuyanlarıma...
Sonsuza dek kalbimde, mürekkebim bitene
dek kalemimde var olacaksınız.

Ve depremzede arkadaşlarına yardım etmek için
ellerinden geleni yapmaya çalışan,
canla başla mücadele eden okuyanlarım,
ruhum ruhunuza dost, iyi ki varsınız,
daima var olun.

♪ *STEELHEART, She's Gone*

Ruhunun bedenini terk etmeden hemen önce kopardığı ölüm vaveylası, kimse tarafından duyulmadı.

Oysa ölüm oradaydı; bir çığlığın sonlanan tiz hıçkırığındaydı, bir kadının kirpiklerinde asılı kalan ama yanaklarına asla ulaşamayan gözyaşlarındaydı, bir çocuğun kalbine dokunan ilk acıdaydı, bir evsizin soğuk karla kaplı betona serip üzerine uzandığı mukavva kâğıttaydı.

Ölüm, şehrin her noktasındaydı.

En çok da onun için buradaydı.

Onu aramaya mekânın duvarlarında bir gölge gibi gezerek başlamıştı. Her yabancı bedende onu aramıştı. Onun için burada olduğunu biliyordu, onu almadan gitmeyecekti.

Ölüm buradaydı ve onu almak için geldiği yerde sonunda onu bulmuştu.

İlk hissettiği, kendi içine yıkılan bir karmaşaydı. Düşüncelerini toparlayamadığını fark etti, akabinde fikirlerinin de önü tıkandı ve bilincinin dışına itildiğini hissetti. Bu onun için korkutucuydu, aklını kaçırıyormuş gibi, gözyaşı damlası misali kabaran ter damlalarının sardığı alnına çarpan ışıklar yansımalar oluşturuyorken öylece kalabalığa bakıyordu. Daha önce başı hiç bu kadar çok dönmemişti. Bedenlere çarparak ilerlerken eğer bilincini geri kazanırsa dönüp hepsinden özür dileyeceğini aklının bir köşesine kazımıştı.

Ölümün santim santim yaklaştığı zayıf bedeni, henüz ruhunun kopardığı yardım çığlıklarından bihaberdi. Düşünmeye çalıştı, kelimeler birbirine çarparak aklının içinde bir o yana bir bu yana savruldu. Onu

bu denli etkileyen yüksek sesli müzik miydi? Alkol kokan nefesleri soluduğu için mi sarhoş hissediyordu? Oysa bir yudum bile içmemişti.

Bir insanın sadece nefes kokusuyla sarhoş olunsaydı, ağabeyinin yanına ne zaman yaklaşsa soluduğu hafif alkolün kokusu onu sarhoş etmez miydi? Barın soğuk, boyası hafiften kavlamaya başlamış bej rengi duvarına tutunduğunda, saniyede bir yanıp sönen kırmızı ışık, içinde yükselen kusma dürtüsünü kamçılayarak güçlendiriyordu.

Etrafına bakındı ama onu göremedi.

En yakın arkadaşı neredeydi? Kalabalığın içinde savrulan bedenleri izlerken onu ne zaman kaybettiğini bile hatırlamıyordu.

Ayağının altındaki yer kayıp gidiyordu, ruhu bedeninin içinden kayıp gidiyordu, hayatı bir bar köşesinde kayıp gidiyordu. Farkında değildi. O âna kadar bunun farkında bile değildi. Gözlerini kapatıp üçe kadar saydıktan sonra kirpiklerini zorla yukarı itti ve ileriye baktı. Kırmızı koridor boştu, zar zor da olsa kadınlar tuvaletinin simgesini gördü.

Duvar kenarından ayrılmadan duvara yaslanarak, bazen de tutunarak tuvaletin önüne geldiğinde bacakları titriyordu. Her şeyi bulanık görüyordu. Her şey ne zaman bu hâle gelmişti? Ne zamandan beri bu hâldeydi? Anlayamıyordu.

Tanrı ise onun parmak uçlarında var ettiği parçalanmış kaderini izlerken, gökyüzünde oturan meleklerin hıçkırık seslerini duyuyordu.

Nihayet tuvaletin ahşap kapısını iterek içeri ulaştığında, beyaz floresanın ışığı algılarına bir bıçak gibi saplandı ve sağa sola sendeleyerek etrafa çarpmaya başladı. Ruhu, sıkıştığı kara delikte uzattığı yardım elinin tutulmaması yüzünden düştüğü çaresizliğe tutunmuştu. Durumu çok kötüydü, birinin ona yardım etmesi gerekiyordu.

Tanrı'nın gözlerinde birikmeye başlayan gözyaşları, kaderin mürekkebiydi.

Kader, tam da bu noktada yeniden yazılmaya başlıyordu.

Aniden gelen kusma isteğiyle kabinlerden birinin kapısına abandı ve kapı kızın çaresizliğine rağmen ileri doğru avına saldıran yırtıcı bir hayvan gibi ileri atıldı. Genç kız, zaten onu çoktan terk etmiş olan dengesinin ensesinde dolaşan cılız soluğunu da kaybetti. Bedeni büyük bir gürültüyle, acıyı kirli fayansların arasındaki küçük yarıklara irin gibi akıtarak yere yığıldı. Kimse onu fark etmemişti.

Kader, kan kaybediyordu.

Kader, yeniden doğacağı anı bekliyordu.

Tanrı'nın gözlerinden kaderin mürekkebi akıyor, meleklerin koparduğu vaveylalar cennetin bu kahra daha fazla katlanamayıp yıkılmaya başlamasına neden oluyordu.

Kalbinde yirmi bir yıldır yanmayı sürdüren umut ışığının söndüğünü ilk kez hissetti.

Hissediyordu, damarlarından çekilen gücü ve yavaşça onu terk eden yaşamı tüm gerçekliğiyle hissediyordu.

Dizlerinin üstünde sürünerek hareket etmeye çalıştı. Fayanstaki yarık soğuğu bile hissedemiyordu narin avuçları. Hissettiği tek şey, acının attığı çığlıklardı ve bu çığlıklar, büyük yırtıklar açarak önce bedenini, ardından da ruhunu parçalara ayırıyordu. Yaşam parçalanıyordu, kalp atışları parçalanıyordu, içinde kalan son umut parçalara ayrılıyordu.

Paramparça oluyordu.

Bedeninde kopan vaveylanın dalga dalga dolaştığı teni, ölümün beyazlığını derisine nakşetmişti. Eli, titreyerek beyaz mermer lavabo taşına uzandı, parmakları lavaboyu yakaladı ve güçsüz, sönmek üzere olan bir alev gibi titreyen bir nefes verirken, dizlerine küçük bir emir vererek ayağa kalkmaya çalıştı.

Başaramadı. Ayağa kalkamadı. Ruhu yere çöktü. Kalp atışları yere çöktü.

Nabzının kaybolmaya başladığını hissetti.

Damarlarının içi boşalıyordu.

Narin vücudu büyük bir gürültüyle tekrardan olduğu yere daha sert bir şekilde serilirken, her şeyden bihaber olan en yakın arkadaşı, mekânın her bir köşesinde didik didik onu arıyordu. Sormadığı ayyaş kalmamıştı. Panik göğsünün içinde ilerleyen zaman gibiydi, durmadan akıyordu. Bazı bağlar vardı ki, insan bilmese de neler olduğunu hissediyordu.

Genç kız, vücudunu doğrultacak gücü artık kendinde bulamıyordu. Pes etmişti. Ona ne olduğunu bilmese de yaşadığı şeyin sonucunu kafasında tartmış, ona yazılan sonun kanlı harflerini birleştirerek cümleyi tamamlamıştı. Artık biliyordu. Ölüm buradaydı ve o, ölümle yalnızdı. Ölüm onu kaldırmak için elini uzatıyordu, o ise o eli tutmaktan

çok korkuyordu. Yine de biliyordu. O eli tutmak zorunda olduğunu biliyordu.

Etkisi altında olduğu şey çok kuvvetliydi ve onun ruhunu emiyordu.

Hissetti, genç kız. Ruhunun bedeninden çekilişini en yalın haliyle hissetti. Etini diri diri kemiğinden sıyırmaya çalışsalar, bu kadar yanmazdı canı. Acı tek bir yerde değil, acı her yerdeydi.

Çok değil, birkaç saat önce ağabeyiyle konuşmuş, ağabeyine olan dur durak bilmez o çocuksu özlemini biraz olsun dindirmişti. Balerini almış mıydı acaba? Nabzı zayıflarken düşündüğü buydu. Sarı etekli beyaz balerini almış mıydı ağabeyi? Kar taneleri usul usul saçlarına tutunuyor muydu balerinin?

Kar küresinin içinde tek bacağının üzerinde usul usul dönen balerinin saçlarına kar taneleri tutunuyordu. Melodiyi duydu. Nabzının sesine benzetmişti bunu.

Ağabeyini son kez göremeden mi bitecekti her şey? Bu yolun sonu muydu? Biri karnına bir bıçak saplamış, sonra da bıçağın sapını bıçak köküne dek içindeyken çevirmeye başlamıştı sanki. Çığlık atmak istiyordu ama artık buna bile gücü yoktu. Nefes alamıyordu. Eli usulca havaya kalktı, bar tuvaletinin tavanında yanan cızırtılı floresanın yakıcı beyaz ışığına bakarken gözlerini kıstı. Işık, tıpkı onun bedeni gibi cılızlaşıp titriyordu.

Alnı ter içindeydi. Yalnızca alnı değil, tüm bedeni ecel teri dökülüyordu. Beş parmağını da açtı ve tıpkı bir kuşun perdeli ayakları gibi aralayıp havaya kaldırarak floresanın ışığının üstüne tuttu. Derisi şeffaflaşmıştı, kör edici ışık onun bedenini tıpkı bir silgi gibi siliyor, yok ediyordu. Biraz daha dikkatli baksa, kemiğini görebilirdi.

Tuvaletin kapısı narin bir çift el tarafından aniden açıldı. Genç kızın feri sönen gözleri tuvaletin kapısına çevrilirken eli hâlâ havadaydı. En yakın kız arkadaşının dudaklarından dökülen çığlık, bar tuvaletinin mermer duvarlarında yankılanırken, genç kızın dudağı usulca yukarı büküldü. Artık kendisine ne olduğunu anlayabilmişti.

Ölüyordu.

"Kardelen!" diye feryat etti kızın arkadaşı. İnce sesi tuvaletin mermer duvarlarına çarpıp ikisinin kulaklarında tekrardan yankılandığında, gerçek, koyu renk bir mürekkep gibi bembeyaz fayansın üstüne süzülmeye, beyazı kendi rengine boyamaya başlamıştı. Her iki kız da

gerçekle burun buruna gelmiş, gerçeğin yakıcı kokusu burunlarının direğini sızlatmıştı.

"Lavin," diye fısıldadı Kardelen, boğuk sesi bir oluk kanla perçinlendi. Lavin, en yakın arkadaşıydı ve şimdi onun karşısında bu hâlde olmak, ölümden bile ürkütücü gelmişti ona. Lavin'in gözlerindeki korku, Kardelen'in kaburgalarının arasında erimeye başlayan kalbindeki damarları körkütük bir sancıyla sızlattı.

Lavin, dehşet içinde dizlerinin üstüne düşüp, arkadaşını kollarının arasına çekerken korkusuna gem vuramadı. Mantık, düşünceler, cümleler, kelimeler, harfler... Hepsi bir köşede dikilmiş, gözlerini onlara dikmişti ve ikisinden de gerçeğin yakıcı senfonisi eşliğinde bir ağıt duyma isteğiyle kulak kabartmışlardı.

"Kardelen, lütfen. Neler oluyor sana? Kardelen, yardım çağıracağım. Lütfen gitme! Sana hiçbir şey olmayacak!"

Lavin, kollarında tuttuğu Kardelen'i nazikçe bırakmaya çalışırken, Kardelen çelimsiz ve gücü çekilmiş ellerindeki son dermanla Lavin'in bileğine sarıldı ve sızlayıp, kor renginde bir sızıyı kenarından aşağı bırakan dudaklarını araladı.

"Işığım sönüyor, Lavin," diye fısıldadı.

Tanrı'nın gözlerinden akan yaşlar artık bir romanın boş sayfasına damlıyordu.

"Her şey yoluna girecek, böyle konuşma!" Dehşet içinde kapıya baktı. "Sıktığımın yerinde hiç mi kimse sesimizi duymuyor! Bırak beni, Kardelen. Korkma, hemen geleceğim. Sana ne verdiler? Allah kahretsin!"

Kardelen, ruhundaki son güç pıhtısını da harekete geçirerek arkadaşının bileğine davrandı.

"Gitme," diye fısıldadı. "Son ânımda yanımda olmanı istiyorum." Dudaklarından kaderini yakan ateşin rengînde kan aktı, çenesi boyunca turladı ve kavuniçi rengindeki kazağının önünü kendi rengine boyadı. "Bunun dönüşü yok, hissediyorum."

"Kardelen!"

"Lavin," dedi onu susturmak istercesine. "Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum." Sesi kısık, kelimeleri vurgusuz ve işlevsizdi.

Birileri çığlıkları duymuştu ama artık geçti. Kader, kenarından kan taşan bir yaraydı ve bu yara ölümcüldü.

Lavin, bunu onun gözlerinde de görmüştü.

"Yalvarırım," diye fısıldadı. "Bırak beni, yardım getireyim."

Bir yanı, giderse döndüğünde aynı bulamayacağını bildiğinden, kalmak ve onu kollarının arasında sonsuza dek tutabilmek için direniyordu.

Sesleri duydu, birilerinin geldiğini anladı, tuvaletin hemen dışında birinin yüksek sesle konuştuğunu duydu ama artık çok geçti.

"Lavin, bana bir söz vermeni istiyorum."

Gözleri kısıldı, gözyaşları bedeninden çekilmiş, ruhuna karışmıştı ama yine de gözleri ve burnu yanıyordu. Gerçeğin tozunu yutmuştu.

"Ağabeyim... Biliyorsun onu..." Dudakları, ağabeyini hatırlamasının getirdiği sancıyla yukarı kıvrıldı, titrek bir tebessümdü. "Bana ne olduğunu bilmiyorum ama hissediyorum. O mahvolacak." Öksürdü. "Lütfen onun yanında ol."

"Kar..."

Kardelen'in gözleri kapandığında, bar tuvaletinin kapısı ikinci kez açıldı ve Lavin'in bakışları çığlık atan kızlara bir an olsun dönmeden, arkadaşının ruhunun sıyrılıp, duvarları aşarak kaybolduğu bomboş bedenine kilitlendi. Kalbi, yıkımın tadını aldı ve karnında alevlenen öfke, hüznün kıyılarında harlanıp dev dalgalarını okyanus boyunca kabarttı.

"Kardelen..."

Fısıltısı bir enkazın dibinde kalan insanın yardım için attığı çığlığa benziyordu. O insana göre büyüktü ama yalnızca bir mırıltıdan ibaretti ve yardım için orada olan insanların duyamayacağı kadar silikti.

"Söz," diye fısıldadı, ölü bedeni bağrına basıp, paramparça olan iradesinin ona batırdığı kırıkları görmezden gelerek. "Söz veriyorum, kardeşim."

Tanrı, gözlerini yumdu.

Gözyaşlarını aktığı o boş roman sayfasındaki ilk cümle, kaderin ilk cümlesiydi.

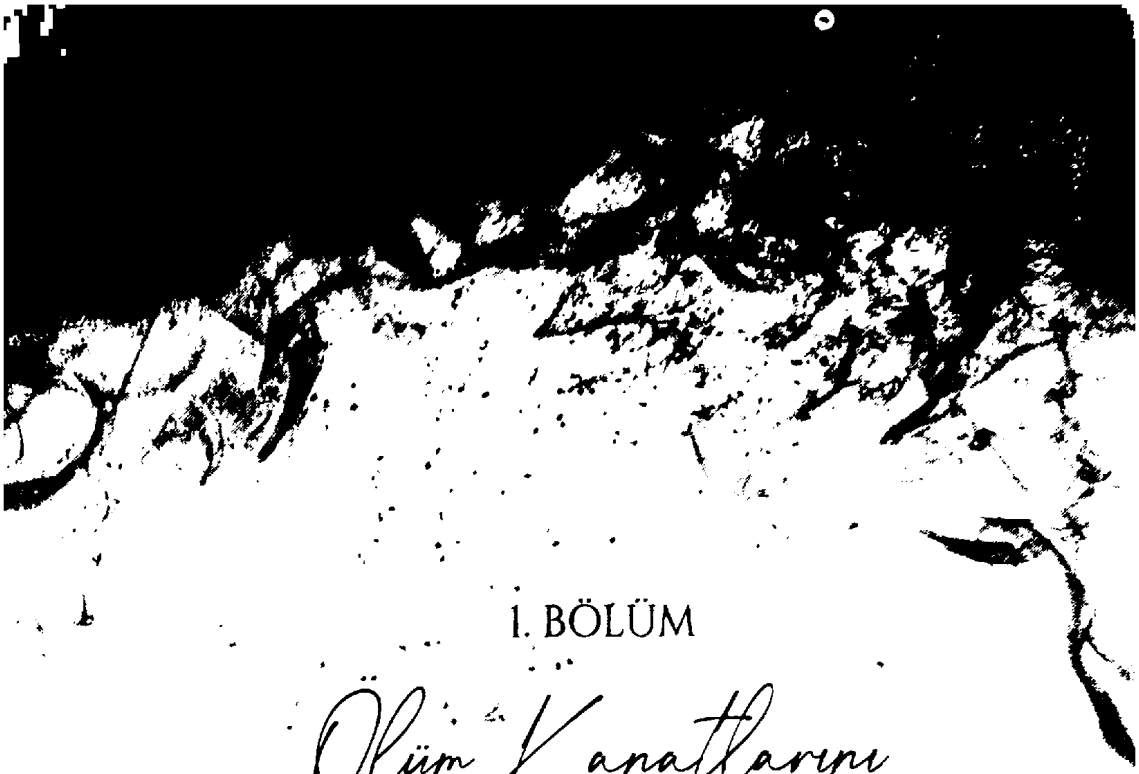

1. BÖLÜM

Ölüm Kanatlarını Takan Kelebek

♪ *Michael McQuaid & Harris Owens,*
Blood On My Hands

Her şeyimi kaybettiğimi sandığım karanlık geceyi hatırlıyorum. O gece, daha da kötüye gidecek olan geleceğimin sadece başlangıcıymış.

Birinin gelip beni benden kurtarmasını beklediğim zamanlar olmuştu. Hiç var olmamayı da diledim, içinde silik durduğum hayatın ortasında var olmak için de çabaladım. Tüm bu parçalanmış yirmi bir yıla, parçalanmış binlerce Lavin ve anı sığdırdım.

Lavin. Benim ismim Lavin.

Bu ismi kaderime dokunduranın babam olduğunu biliyorum. Anlamı çığ, heyelan. Beyaz bir ölüm.

Kulağa, dünyaya iyilik sarmaşıklarının ördüğü sevgi dolu pencerelerinden bakan bir adamın seçmeyeceği türden karamsar bir isim gibi gelebilir ama babam için ölüm demek, aslında her şeyin yeniden başlaması demekti. Ölümden sonraki hayata inanırdı, ölüme yakın deneyimler yaşayan insanlar ile ilgili araştırmaları ve o insanlarla yaptığı kayda geçmiş röportajları vardı. Babam bir Nöropsikoloji uzmanıydı. Evet, ölüme yakın deneyimlerle ilgili makaleler yazmış bir Nöropsikolog.

Zihnin ve ruhun aynı anda gökyüzünde süzülen farklı renklerdeki iki balon olduğunu düşünürdüm. Babam, bu balonların ikisini de elinde tutan bir kahramandı benim için.

Dili geçmiş zamandan gelen yaramı yeterince acık ettiğime göre, artık onun ve saçlarıma masallar ören annemin yokluğundan bahsedebilirim.

Bir tır, buzlu yolda ilerler, içinde olduğunuz üçte biri büyüklüğüne bile sahip olmayan araca çarpar, sonra da küçük yetim kızın hikâyesi başlar. Bu çoğunlukla duymaya alışkanlık kazandığın hazin bir hayat hikâyesi gibi geliyor, biliyorum. Yine de söylemeliyim, deneyimlemesi oldukça zor.

Zihninde işlediği suçlara kelepçe takan ve onları ruhundaki hapishaneye gönderen o kız benim. Ayaklarımın üstüne basıp, tabanlarımda soğuğu hissettiğimden bu yana tek başımayım. Ailemi o kazada kaybettikten ve o kazadan ölmem gerekirken sağ çıktığım geceden beri, ben bu dünyadaki en yalnız ölümüm.

Gerçekleşmesi gerekirken gerçekleşmeyen, o geceye zincirlenmiş bir ölüm.

On sekizime girdiğim gün, kalabileceğim tüm yetiştirme yurtlarının kapıları da yüzüme kapandı. On sekizime kadar bir yetiştirme yurdunda değil, benden pek de hazzetmeyen halamın yanında kaldım. Halam, vicdana geldiği ya da abisinin emanetine sahip çıkmak istediği için değil, iyi maaş alan nöropsikolog abisi ve yine aynı şekilde ani ölümüyle emekliye ayrılan öğretmen yengesinin paralarının yetiştirme yurtlarına yatırılmasına izin veremedi, hepsi bu. Yoksa beni gönül rahatlığıyla verirdi yani.

Ben vazgeçilmesi en kolay olandım çünkü benden asla vazgeçmeyecek olan iki insanı kaybetmiştim. Gözden çıkarılmak benim için yürek burkan bir şey değildi.

Dünyada tutunacak tek bir dalı dahi olmayan birinden kökleri olmasını da bekleyemezsin.

Hoş, annemin emeklilik parası da yengemin borçlarına gidiyordu. Annem sağlığında çok yanlış bir kadına kefil olmuştu.

Yaşım dolduğunda ve kendimi her daim fazlalık hissettiğim o evin kapısından çıkıp karanlıkta mesale gibi parlayan özgürlüğüme koştuğumda, artık kabul edileceğim hiçbir yer olmadığını biliyordum.

Zaten mesalenin önüne geldiğimde de ucunda yananın alev olmadığını, soğuk bir sokak lambası olduğunu anladım.

Artık hiç kimsem yoktu.

O siktiğimin karısına da geri dönmeye hic niyetim yoktu.

Yıllarımın büyük bir kısmını günlere bölerek eski bir ranzanın üstünde, tozu burnumdan içeri, ciğerlerime cekip rutubetin küflü tadına vararak büyüdüm. O kadının bana verdiği sikik ranza için ona minnet tar olacak değildim.

Cocuk yaslardayken beni okula göndermez, filmlerdeki kötü karal terlerin gerçekte de olduguna inanmama neden olan asağılayıcı sözleri ve soğuk bakan gözleriyle beni cırak olarak verdiği kuaförün önünde bırakırdı ve kacmamam icin de kapıda beklerdi. İnsanlar ona bakınca abisinin emanetine sahip çıkan iyi kalpli, güzel yüzlü bir kadın görürdü ama ben ona baktığımda hicbir cocuğun yatağının altında olamayacak kadar korkunc olan bir canavar görürdüm.

Tüm bunlara rağmen bir şekilde liseyi bitirebildiğimde ve kuytu köselerde dirseklerim mosmor olana dek calısabildigimde, hukuk fakültesinin kapıları benim icin acılmıştı. Yeterince zorunda kalmamış birinin beni anlayamayacagını biliyordum cünkü bu hayattan kurtulabilmek icin dirseklerimin mosmor olması, yesile dönmesi, gecelerce agrıması gerekiyordu. Hem fiziksel olarak calışıp hem de zihinsel olarak kendini calısmaya vermek zor da olsa hayata köklerimi bırakmak zorunda olduğumun bilincindeydim.

O evden çıkıp yeni bir esarete sürüklendiğim, yani kendimi bu küçük apartman dairesine tıktığım günden beri yanımda sadece tek bir insan vardı. O, artık yok. Ve ben acıyı tüm hücrelerimde değil, tüm moleküllerimde hissediyorum. Toz parcasından bile küçük olan vapıtaslarım ağrıyor. Parcalanıyorum.

Ruhumun kıvrımlarından yükselen yanık kokuyu alabiliyordum. Altları gri gölgelerle damgalanmış bal rengi, iri gözlerimin ahşap cercevesi kavlamış aynaya düşürdüğü yansımaya bakıyordum. Açık kahverengi, sarı olmayan ama kahverengiye de bir türlü sadık kalamayan kumral saclarım yağlanmıştı.

Her soluk alıp verisimde bogazımdan asagı yayılan tozun yakıcılığı tenimi kemiren soğukla da birlesince göğsümü yarar gibi ağrıtıyordu.

Bu evde üç günün iki günü ağrı çekerdim cünkü soğuk, hem kas hem karın hem de göğüs ağrısı vapıyordu.

.cıyı damarlarında dolasan kanın akışında, ruhunun kıvrımlarında ve kelimelere sırtını yaslamış bir sekilde parmaklarında hisseden her insan, bir roman sayfasıydı ve o roman sayfasını dolduran yazardı aslında. Ben bir roman sayfasıydım ama parmaklarımda kendimi var edebilecek kelimeler yoktu. Bazen zihnimde beni sağır edecek kadar güçlü bir sessizlik olusurdu.

Yüzeyi catlayan dudaklarımı araladığımda aynadaki yansımam da beni taklit etti. Üst dudagım, alt dudağımın dolgunluğunu göz önünde bulundurarak söyleyecek olacaksam eğer, inceydi. Dudağımın üst sol köşesinde bir bene sahiptim, ben de tıpkı saclarım gibi açık renkteydi. Parmaklarımı tozlu masanın üzerine bastırdım. Son günlerde kirpiklerimi oynatacak hâlim bile olmadığı için her şeyi salmıstım. Boş vermistim. Avuclarımı da parmaklarım gibi masaya yaslandığımda aynaya biraz daha yaklaşarak tüm ağırlığımı eski, ikinci, belki de üçüncü el olarak satın aldığım ucuz masaya verdim.

Beş yıldır tanıdığım, beş yıl icinde bircok kalıba sığdırdığım insanın yoklugu tozlu bir aynanın arkasından beni izliyordu sanki. Hayatıma yön veren tüm fikirlerle inatlaşıyordu onun yokluğunun varlığı. Saclarımın aksine koyu renk olan kirpiklerimi kısınca, eski bir anıyla beraber onun sesi de zihnime yavasca dağıldı.

Kardelen, insanlara güvenmenin koca bir carpı işareti oldugu bir dönemde girmişti hayatıma.

Yasadığım hayatın ağırlığıyla liseyi bıraktığım için günlerce okula gitmemis, benim yüzümden disiplin cezası almıştı. Onun sayesinde okula geri dönmüstüm. Onun sayesinde değildi aslında, onun içindi. Onun için geri dönmüstüm.

Onunla lisenin ikinci yılında, en arka sıranın cam kenarında otururken tanışmıstım. Tahtada hiç de hazzetmediğim o dersin ismi yazıyordu. Geometri. Benim aksime o, bu dersi çok severdi. Ama anlamıyordum. Hangi geri zekalı okulun ilk günü, daha birinci yılı hafızasındaki kara tahtadan silmeyi başarabilmiş zavallı bir ergene Geometri dersiyle eziyet etmeyi düsünecek kadar cani olabilirdi ki?

Kardelen'i kaybetmemin üzerinden gecen birkaç günlük süre zarfında delirmenin hiç de uzak olmadığı kafamın içinde, hayatımın yö-

nünü değiştirip duran ihtimaller sürüklenıyordu. İkinci kez kimsesiz kalmıştım. Kardelen, kollarımdaydı ve ruhu bedenini terk edip beni geride bıraktığında, sanki artık benim ruhum da orada değildi. İçimde koca bir boşlukla tek başıma kalmıştım.

Cenazesi bugündü.

Bugündü çünkü babası Kayhan Alaşan, çıktığı iş seyahati sırasında kızının ölüm haberini alınca kalp krizi geçirmişti. Babası Kayhan Alaşan, ünlü bir kardiyoloji uzmanıydı, tıp dünyasında onu tanımayan yoktu. Tıpkı babası gibi abisi de başarılı bir cerrah olma yolunda kararlı adımlarla ilerliyordu. Abisi, Kardelen'in yeryüzünde hayranlık beslediği tek insandı.

O gecenin içimde kopardığı vaveylanın kesik nefesleri ensemdeydi sanki.

Altımda kalçamdan sıyrılıp düşecekmiş gibi duran eski, siyah bir eşofman, üstümde ise sadece spor bir sütyenle kendi etrafımda bir defa dönüp odamı inceledim. Çok kısa bir süre önce onun kahkahalarına yankı veren duvarlarım, şimdi onun yokluğunu fısıldıyordu. Koyu renk ahşaptan gardırobuma baktım, o gardırobun içinde ona ait birkaç parça kıyafet olduğunu hatırladım, sonra tek kişilik yatağıma doğru döndüm ve bir süre hareketsizce yatağı izledim. Birlikte bu yatağa sığabiliyorduk. Kollarımı açıyordum, kollarımın arasına giriyordu ve soğuk kış geceleri daha az üşütüyordu.

Yatağın kenarında duran çiziklerle kaplı komodine baktığım anda bedenimden buz gibi bir ürperti geçip gitti. Komodinin üzerinde Kardelen'in bana veda etmeden iki hafta önce hediye ettiği çerçevenin içinde ikimize ait bir fotoğraf duruyor, anılar kafasını uzatmış bir camın ardından beni izliyordu.

Her zaman olduğu gibi sıcacık, şefkatli olan o, buz gibi bakan ben olmama rağmen birbirimize sımsıkı sarılmış, kameranın merceğine mutluluk saçan gözlerle bakmıştık. Deklanşörün patladığı ânı hatırladım, o deklanşörün sesi geleceğime yayıldı ve geçmişi ne zaman hatırlasam tıpkı şu an olduğu gibi kötürüm hissedeceğimi anladım.

Benim aksime onun koyu renk saçları daha hacimli, gür ve dalgalıydı. İri kahverengi gözleri badem şeklindeydi, büyük, kalp şeklinde dudakları vardı. Boynunda, omuzlarında, gerdanında ve hatta ellerinin bileklerinde bile olan benlere ne zaman baksam gülümserdim. O bağrında gökyüzünü taşıyordu. Sayısız yıldız onun teninde asılı duruyordu.

), tıpkı bir yıldıza benziyordu.

Giyinirken aceleci davranmadım çünkü onu görmeye değil, ona veda etmeye gideceğimi biliyordum. Bu vedaya hazır hissetmiyordum. Ona veda etmek, kalbime veda etmek demekti. Siyah kot pantolon ve siyah boğazlı kazağımı giydikten sonra karşı dairede oturan Gülnihal teyzeden aldığım siyah şalı yavaşça saçlarıma doladım. Uykusuzluktan şişmiş gözlerimi saklamak için siyah bir güneş gözlüğü taktıktan sonra çantamı alıp evden çıktım. Otobüs yolculuğu yüzümde kimsenin nedenini tahmin edemeyeceği, merak bile etmeyeceği bir boşlukla sürdü.

Yalnızlığın güzel olduğuna dair okuduğum her roman, zihnimde büyük delikler açmıştı. Şimdiyse o delikleri doldurmayı başaran tek insanı toprağa gömme sırasıydı. Bir çiçeği toprağa gömerdiniz ama bir insanı toprağa gömmek çok saçmaydı. İsmi Kardelen'di, evet, benim çiçeğimdi ama neden onu toprağa gömmek zorundaydık ki?

Olmak zorunda olduğum ama kesinlikle olmak istemediğim yere geldiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Hava çok bulutluydu. Güneş, toprağa ekeceğimiz çiçeği izleyemeyecek kadar darılmıştı yeryüzüne. Saçlarımdan kayan şalı düzeltirken boğazımda bir bıçak varmış gibi zar zor yutkunup mezarlığın kapısındaki kalabalığa baktım.

İşte buradaydım ve onsuzdum.

Kardelen ve ben, ölüm ve yaşamın iki bedene sinsice sızan tezahürünün verdiği o kolpa mücadeleydik.

Boynumda bir zincirin ucundan aşağıya sarkıtılmış bir sandık asılıydı sanki. Ağırlık beni yere çekiyordu. Yerin yedi kat altına. Ateşin özüne. Cehenneme.

Ruhsuz bakışlarım usulca kalabalığı taradı. Mezarlığın demir kapısından içeri girerken dikkatimi çeken ilk şey bir grup takım elbiseli adamın başına toplandığı adam olmuştu. Bu darmadağın görünen adam ünlü kalp cerrahı Kayhan Alasan'dan başkası değildi. Perişandı, onu her zaman gördüğüm hâlinden çok uzaktı, sanki başka biriydi. Gücünü savaş meydanına gelmeden hemen önce kör bir noktada bırakıp savaş meydanına yenilgisini ilan etmek için gelen bir askere benziyordu.

Herkesin yakasında Kardelen'e ait bir fotoğraf vardı. Bir kadın beni fark ettiğinde elindeki toplu iğneyi ve Kardelen'in gülümsediği fotoğrafı avucuma iliştirip benden uzaklaştı.

Avucuma yanan bir demir parçası bırakmaktan farksızdı bu yaptığı. Bunun farkında mıydı?

Gömüleceği çukurun önüne gelene dek tüm bunların bir kâbus olmasını dilemeye devam ettim. Gözyaşları içinde uyanıp onu arayacağım, sesini duyunca rahatlayacağım bir kâbus olmasını istediğim bu şeyin gerçekliği, ruhumu ezdi geçti.

Meryem teyze ağlıyordu. Durmadan ağlamış olmasına rağmen işte buradaydı ve hâlâ tükenmemiş bir sürü gözyaşı varmış gibi onları akıtıyordu. Perçemi şalından süzülüp alnına düşmüştü ve koyu kahverengi perçemi bana onun saçlarını hatırlatmıştı.

Defin başlayana dek kimse benim farkıma varmadı çünkü bir annenin haykırışları mezarlığın içinde fırtına gibi esti durdu.

"Yapmayın!" diye çığlık attı Meryem teyze, görüş alanım puslandı, gözyaşlarının gözlerime batıp taşarak kirpiklerimi dağladığını hissettim. "Koymayın kuzumu oraya! Kayhan!"

Birileri onu tuttu ama acı insana güç veriyor olsa gerek, onu tutan üç kadını aynı anda savurup dizlerinin üzerine çökerek dizlerine vurdu.

"Kayhan bir şey yap, ne olursun. Ne olursun, Kayhan! Ne olursun..."

Bacaklarımdaki dermanı çekip alan bu çığlıklar mıydı yoksa düştüğümüz durum muydu bilmiyordum. Gözlerim çukurun içine yerleştirilen bedenine dokunduğu anda nefesim göğsümü deldi geçti, omuzlarım titredi ve aldığım içli nefesi duyan bir kadın omzunun üzerinden bana acıyarak baktı.

"Kayhan!" diye çığlık attı Meryem teyze. "Kayhan ne olursun, ne olursun bir şey yap!"

Onu beyaz kefenin içinde bir kukla gibi o çukura yerleştirirlerken herkes sessizce ağlıyordu ama Meryem teyze öyle çok ağıt yakıyordu ki, ondan başka kimsenin çıtı duyulmuyordu. Tırnaklarımı avuçlarımın içine sapladım. Avuçlarımı yakan bir acıdan fazlasıydı. Avuçlarımda yanan bir yaradan fazlasıydı.

"Oğlum!" diye ağlayarak kafasını kaldıran Meryem teyzenin baktığı yöne bakamadım.

Yağmur sonrası toprağı andıran o koku genzime dolduğunda ise gözlerimi ahşap bir tahtaya yazılmış ismine indirdim. Sanki şu an bir göz daha o yazının üzerindeydi ve harflerin üzerinde göz göze gelmiştik.

"Kartal!" diye yalvardı Meryem teyze. "Ne olursun kardeşini oradan çıkart!"

İşte o buradaydı. Kardelen'in bu dünyadaki kalp atışları. Hâlâ o kalp atışlarını duyuyorsam sebebi bu adam mıydı?

Kartal Alaşan.

Bakışlarım ağır ağır ona doğru çevrildiğinde bu kadar yakınımda olmasını beklemiyordum. Bir metre ötemde durmuştu, altın tozu dökülmüş gibi parlayan çekik gözleri kısık bakmasına rağmen iri irislere sahipti. Altın kahve gözlerindeki cansız bakışlar doğrudan Kardelen Alaşan yazısına saplanmıştı. Bir bıçak gibi orada saplı duruyor ama kan, bıçak onun gözleri olmasına rağmen yazıdan değil, gözlerinden akıyordu.

Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti. Uzun boyu yüzünden kirpiklerini indirerek bakmak zorunda olduğu yazıda sabit duran bakışları öyle ruhsuzdu ki, bir an için asıl cenazenin karşımdaki adam olduğunu düşündüm.

Uzun kirpikleri yavaşça yukarı kalktı, içi iri olan çekik gözleri yavaşça yukarı tırmandı ve o an onunla göz göze geldik. O vahşi acı hissi daha o an göğüs kafesimi tutup, kemikten parmaklıkları bükerek kafasını içeri soktu.

Gözlerimiz kısa süreliğine birbiri üzerinde asılı dururken altın kahve gözlerindeki ruhsuz ifade silinmemişti. Tıpkı soğuk, buzdan bir duvara bakıyormuşum gibi hissettirmişti. Zayıf ve uzun yüzünün keskin hatlarına karanlık çökmüştü. Çıkık elmacık kemikleri, zayıf yüzünün daha içe dönük durmasına neden oluyordu evet ama bugün yüzündeki gölgelerin sebebi kemikleri değildi. Uzun inen ama ucu hafif kalkık olan burnu Kardelen'in top şeklindeki kalkık burnundan farklı olsa da ona baktığımda Kardelen'le olan benzerliği kalbimi parçalamaya yetiyordu.

Bakışları anıları da beraberinde koparıp alarak benden ayrıldı. Şimdi annesine bakıyordu. Annesine bakarken, o ağıtları dinlerken, tüm bu yıkımı izlerken bile yüzü hâlâ ruhsuz, gözleri cansızdı.

Kartal Alaşan, ruhsuz falan değildi. Kartal Alaşan'ın ruhu kan kaybından ölüyordu.

Siyah takımının içinde bir ölüm meleğine benziyordu ama o ölüm meleğinin kalbi vardı. Tam sol göğsünün üzerinde, takımının ceketine

iliştirilmiş Kardelen'e ait fotoğrafa bakınca o kalbi gördüm. Ölüm meleğinin kalbini...

Ölüm meleğinin kalbine verdiğim sözü hatırladım.

Ölüm meleğinin dişlerini sıktığını gördüm. Ardından ruhsuz bakışları tek bir an olsun annesinden ayrılmadan bana doğru bir adım attı ve yanımdan geçip giderken ardında yağmur sonrası toprak kokusunu bıraktı. Meryem teyzenin ağıtlarını sonlandıran, bilincini kaybedip bayılması olmuştu. İnsanlar onun üzerini toprakla örtmeye başladığında, Meryem teyze artık burada değildi.

Kartal Alaşan'ın etrafını çevreleyen bir grup genç erkek topluluğu sırayla küreklere toprak doldurdu ve toprağa ektiğimiz çiçeğin üzerini örtmeye başladı. Hiçbirini inceleyemedim, hissettikleri acıya bakamadım, mimiklerine, yüzlerine dikkat kesilemedim. Sadece bir tanesinin sık sık Kartal'ın omzuna dokunduğunu gördüm. Boynunda bıçak dövmesi olan genç bir adamdı. Kartal dokunuşlara tepkisiz kalsa da o adam elini daima onun omzuna koymaya devam etti.

Herkes dağılmaya başladığında insanlar fısır fısır konuşuyordu. Kimisi onun çok genç olduğundan, kimisi bu olayın nasıl gerçekleştiğinden, kimisi bunun büyük bir aile dramı olduğundan bahsediyordu. Mezarlığın dışına çıkıp akıp giden kalabalığın ortasında öylece dikilirken nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir adım sonrası benim için uçurum gibiydi. Adımımı ne yöne atarsam atayım, ben çoktan o uçurumdan aşağı düşmeye başlamıştım bile.

Dakikalar aktı, insanlar kaybolmaya başladı, geriye rüzgârın ıslıkları kaldı. Yeniden mezarlığın içine girmek için demir kapıya doğru döndüğüm an uzun sarı saçlarını sıkıca bağlamış bir adamın o kapıdan kızarmış yüzünde paramparça bir ifade, gözlerinden boşalan yaşlarla çıktığını gördüm. Adam bana bakmadı ama benim gözlerim onun yüzünde asılı kaldı. Tanıdıklık hissi birdenbire kor alevlere dönüşerek damarlarımı yaka yaka ilerlemeye başlamıştı. Onu daha önce gördüğüm düşüncesine kapılmış hâlde yanımdan geçip gidişini izledim. Çok geçmeden, adamın kim olduğunu hatırladım ve dudaklarımda buruk bir tebessüm şekillendi.

İçeri girerken arkama bir kez daha bakmak, onun perişan yüzünü incelemek istedim ama buna hâlimin olmadığını fark ettim. Ağır adımlarla mezarlığın içinde ilerlemeye başladığımda akşam karanlığı

mezarlığın içine tıpkı ruhuma çöken sancı gibi çökmeye başlamıştı. Birden adımlarım bıçak gibi kesildi. Kartal Alaşan'ın hâlâ orada olduğunu gördüm. Hiç kimse yoktu. Bir o vardı bir de ben vardım. Bir süre sadece onu izledim.

Kartal Alaşan, kardeşinin mezarının önünde oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. Bakışlarını göremiyor olsam da onları mıh gibi zihnime kazımıştım. O ruhsuz bakışlarda gördüğüm şey yalnızca acı değildi.

Bu karanlık bir güzelliği bedenine ikinci bir deri gibi geçirmiş olan adamın altın kahve gözlerinde başka bir şey daha vardı.

İntikam.

Sert bir rüzgâr, düşüncelerime eşlik edercesine ıslık çalarak şalımı geriye doğru uçurdu ve saçlarım şalın kenarından dışarı döküldü. Kartal, büyük ellerinden bir tanesinin uzun parmaklarını toprağa gömdüğünde, elini toprağa değil, kalbime gömmüş gibi ağrıyla sendeledim. Parmakları toprağı kavradı, sanki çiçeğini oradan çıkarmak istiyormuş gibi avuçladığı toprakla birlikte elini havaya kaldırdı. Sonra toprağın üzerine vurup başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Orada görmeyi dilediği kişiye rastlayamadığında ise başı yeniden önüne düşmüştü.

Olduğum yerde titreyen bir nefes aldığımda toprağa vurduğu yumruğu birden buz kesti. Varlığımı yeni fark ettiğini fark ettim. Dikkatli görünen bu adamın üzerinde şu an ona eğreti duran bir dikkatsizlik vardı. Bana bakmadı ama omuzlarının gerildiğini fark ettim.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu mekanik bir sesle.

"Çünkü başka gidecek bir yerim yok."

Birbirine sırt vermiş iki buzdağı gibiydik. Duyduğu cümle onun için ne ifade ediyordu bilmiyordum ama omuzlarını dikleştirdiğini gördüm. Bakışları omzunun üzerinden bana dönerken eli hâlâ topraktaydı.

Altın kahve gözleri beni odağına aldığında rüzgâr sert bir vaveyla koparak esti ve siyah şalım, yüzüm boyunca kayıp uçarak saçlarımdan sıyrıldı. Aynı rüzgâr bu defa açık renk saçlarımın arasından süzüldüğünde dağılmış saçlarım yüzümün bir kısmını örtüyordu.

Sessizlik.

Bu sessizlik, bir bebeğin ana rahminden söküldüğü ilk anda boğazına akan nefesle beraber kopardığı çığlıklara benziyordu. Ruhuma devrilen altın kahve gözler, aldığı cevaptan fazlasını istiyormuş gibi

pençelerini bana geçirmişti. Ona doğru bir adım attığımda saçlarım uçuşmaya devam ediyordu.

"Tıpkı şu an senin de gidecek başka bir yerinin olmadığı gibi," diye fısıldadım.

Kartal'ı tanırdım ama çok değil. Şimdi onu tanıyor olmama rağmen bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyordum. Anılarımız geçmişin içinde süzülürken onunla aramızda her zaman aşılması güç bir duvar olduğunu hissettiğimi hatırladım. O benim için aynı evin içine girip çıktığım bir yabancıydı bir dönem, bu doğruydu ama şimdi gördüğüm adam o yabancıdan bile daha el gibi hissettiriyordu. Gözlerinde ara sıra denk geldiğim muzip ifadeler yoktu, tüm duyguları silinip gitmiş gibiydi. Bana her zaman soğuk ve temkinli baktığını görürdüm ama hiçbiri bu kadar üşütmemişti.

Kartal aniden kalktı ve o ruhsuz ifade vahşi bir ifadeyle yer değiştirdi.

"O gece onunlaydın," dedi mermer gibi bir sesle. Dudaklarından dökülen kelimelerin sırt sırta vererek oluşturduğu bu cümle, ruhumun gerçekle burun buruna gelmesine neden oldu. Bir adım geriye atıp başımı salladım. Onayladım. Bakışlarım mesafeliydi ama onunkiler kadar zalim değildi.

"Her zaman onunlaydın," dediğinde sesi hâlâ mekanik geliyordu. Kaskatı bir çeneyle, "Onunla ilgili her şeyi biliyorsun," diye fısıldadı. Bakışları ölümü vadeden bir meleğe ait gibiydi.

"Kimse kimseyle ilgili her şeyi bilmez."

"Ama sen her zaman onun yanındaydın. Tıpkı o gece de olduğu gibi."

Suçlayıcı mı konuşuyordu yoksa sadece kelimeleri mi keskindi anlamıyordum ama o bir şeyler söyledikçe ruhumda kesikler oluşuyor gibi hissediyordum.

Sorgu gecesine ait anılar esen rüzgâra takılarak mezarlığın içine savrulduğunda gözlerimi yumdum. Gözlerimi açtığımda bir sorgu masasında oturuyordum. Karşımdaki memur bana yaşımı soruyordu, bu dünyadaki yerimi, alışkanlıklarımı, o gecenin nasıl başladığını, o gecenin nasıl sonlandığını, onunla ilgili cevabını kimsenin bilmeyeceği soruları... Hepsini bedenimin dışına çıkmış, boş kalan bedenimi izleyerek yanıtlıyordum sanki. Şokta olduğumun farkında olan memurun yanına gelen kadın bir şişe su uzatıyordu ve kapağı bile açamayacak

hâlde olduğumu gören memur, benim için kapağı açıp şişeyi bana uzatıyordu. Elim öyle çok titriyordu ki şişedeki suyun yarısı üzerime, yarısı masaya dökülüyordu. Memurun bana acıdığını hissediyordum. Kadının elini omzuma koyup iyi olup olmadığımı sorduğu anı hatırlıyordum.

Her şey hem çok yakın bir zamanda olmuş gibiydi hem de çok uzak.

Memur bana, "Uyuşturucu kullanıyor muydu?" diye sorduğunda, ıslak ellerimi üzerime silerek, "Hayır!" diye bağırmıştım, sonra histeri krizi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadığım bir duygu değişimi tarafından ele geçirilmiş, titreyerek deliler gibi ağlamaya başlamıştım.

"Hayır," demiştim. "O, ağzına sigara bile koymazdı. Hayır."

Sorgu odasından çıkıp karanlık koridorda ilerlerken Meryem teyzeyi görüyordum, ona sarılıyordum, neden özür dilediğimi bilmiyordum ama durmadan özür diliyordum. Sonrası karanlıktı. Hatırlamıyordum. Algım kapalıydı ve bir annenin çığlıklarıyla birlikte polis otolarından yükselen sesleri duyabiliyordum ama hiçbir şeyi göremiyordum. Sadece her yer o kadar karanlıktı ki sanki kör doğmuştum ve ışık nedir bilmiyordum.

Mezarlığın içinde dolaşan anılardan gözlerimi açarak kurtuldum ama en büyük anı karşımda duruyordu. Benzerlikleri can yakıcıydı. Kartal yırtıcı, yaralı bir hayvan gibi bana yaklaştığında içgüdüsel olarak bir adım geri atıp kaşlarımı çattım.

Bakışları yüzümde, ardından saçlarımda dolaştı ve "O, uyuşturucu kullanmazdı. Hiçbir zaman," dedi, sesi toktu. "O, kısacık hayatında bir kez olsun sigara bile içmemişti." Sesindeki sakinlik gözlerindeki çılgınlığı örtbas etmiyordu.

"Söylesene!" diye bağırınca tok sesi mezarlığın içinde yankı uyandırdı ve gözlerindeki çılgınlık, sesindeki sakinliği parçaladı. Onun masumiyetini bana öyle sert hatırlattı ki temeli çürük bir bina gibi kendi içime çökmeye başladım. "Bana hak versene. Evet, kullanmazdı desene."

Dudaklarımda kuru bir sancı tomurcuklandı. "Bunu sorguda da söyledim," diyebildim. "Üzgünüm."

"Üzgünsün, öyle mi?" Sorusu beni afallattı. "Ne kadar üzgünsün?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Bana doğru bir adım daha attı ve pahalı rugan ayakkabılarının ucu botlarımın ucuna değdi. Uzun boylu bir kadın olsam da Alasan benden bir kafa boyu kadar uzundu ve ona bakmak için kafamı kaldırdığımda bir an için bu yakınlık beni kör edici bir rahatsızlıkla dürttü.

"O gece onunlaydın. O gece onunlaydın ve hicbir şey bilmiyorsun, öyle mi?"

"Bildigimi mi düşünüyorsun?"

Kartal'ın gözlerindeki öfke, bıçağın keskin yüzeyi gibi parladı.

"Git buradan."

"Beni sucluyorsun," dedigimde bana bakmadı bile.

"Seni sucluyor olsaydım şu an karşımda bu kadar rahat dikiliyor olamazdın."

Yanımdan sıyrılıp gecmeden önce söylediği son söz bu olmuştu. Onun gidişini izlerken mezarın önünde öylece dikiliyordum. Şu an tek istediğim kaçmak olmasına ragmen buradaydım.

Onun isminin harflerine bakarken, "Sözüm soz," diye fısıldadım. "Ben sana verdigim sözü, sana kavusana dek tutacagım."

Büyük bir acıdan kurtulmanın tek yolu, daha büyük bir acıydı. Acıyı acının üzerine basacak, hissizleşerek ruhumun vaveylasını susturacaktım. Hızla arkamı döndüm, şalı yerden aldım ve mezarlığın çıkışına yürümeye basladım. Geride bıraktıgım benim cocukluğumdu ve ben ona sırtımı dönerken, bir gün geri dönüp onu bıraktıgım yerden alacağıma dair bir söz vermiştim kendime.

Ya onu almak için dönecek ya da onun yanında kendime de bir çukur kazdıracaktım.

Mezarlıktan cıktıgımda Kartal, siyah bir Land Rover Defender'ın önündeydi. Mezarlığın demir kapısını çarparak çıktıgım an buz kırağı bakışları beni odagına aldı. Hicliği ve karanlıgı harelerine parlak bir bıcakla kazımış, ruhu uluyan adam bana bakarken o kadar zalim görünüyordu ki, Kardelen'e verdigim söz bir kez daha kulaklarımda çınladı.

"Orada dur!" diyerek ona doğru ilerlemeye başladım.

"Ne var?"

"Bu konuşma burada bitmedi, Doktor."

Ona doktor dememi yadırgamamıştı. Oysa bu ona ilk kez böyle seslenişimdi. Bizim kurduğumuz anlık göz kontakları dışında onunla

kurduğumuz iletişim sayısı çok azdı, o beni ben de onu yok saymayı tercih ederdik.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok benim," dedi sert bir sesle. "Sen onun arkadaşıydın ve artık o yok. Alışsan iyi olur, ufaklık."

Bana bir yumruk atsa bu kadar sarsılır mıydım merak ediyordum. Onun yakasına yapışmak, nasıl onun artık olmadığını bu kadar rahatça dile getirdiğini sorup ona bağırıp çağırmak istiyordum.

"O artık yok demek bu kadar kolay mı?" diye sordum dehşet içinde. "Onu bu kadar kolay mı yok sayacağız? Hepimiz öylece hayatlarımıza devam mı edeceğiz?"

Dişlerini sıkarak, "Defol git başımdan!" dedi sertçe.

Elimi cipinin ön kaputuna vururken öfke kanımın ters akmaya başlamasına neden olmuştu. "Sen onun nasıl can verdiğini biliyor musun?" diye bağırdım, yoldan geçen insanlar dönüp bize bakmıştı. "Ben biliyorum."

Uslu durmayacaktı, biliyordum. Kardelen'in onu neden bana emanet ettiğini şimdi daha iyi biliyordum. O gözlerde gördüğüm öfkenin hayra alamet olmadığını daha ilk andan anlamıştım.

Kartal'ın o sert ifadesi, ifadesinden daha da sert bir şeyle vurulmuş gibi sarsılırken, "Sus," diye hırladı.

"Durmayacaksın, değil mi?" dediğimde gözlerinden vahşi bir ifadenin geçip gittiğini gördüm. "Durmayacaksın. Uslu durmayacağını biliyorum. Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi? Sen de benim gibi ona birinin kıydığını biliyorsun çünkü."

Yumruğunu sertçe ön kaputa vurarak ön kaputun içe göçmesine neden olduğunda hiç hareket etmeden ona baktım. Korkmamıştım, bunu fark etmişti, dişlerini birbirine bastırarak, "Cevabını bildiğin soruları sorma o zaman," dedi, nefesindeki öfkenin yüzüme sertçe çarptığını hissettim.

"Bana ihtiyacın var," diye fısıldadım onun takımının gömleğinin yakasına bakarken.

Bir adım geri atıp, "Ne?" diye sordu. Gözlerimi yüzüne çevirdim ve öfkeyle çatılmış kaşlarının altındaki keskin bakışlarının jilet gibi parladığını gördüm.

"O gece ben de oradaydım. Kimin yaptığını bilmiyorum ama birinin yaptığını biliyorum. Kasten ya da istemeyerek, ona bunu biri yaptı.

O kişiyi bulabilmen için bana ihtiyacın var. Orada olan tüm yüzler..." İşaret parmağımı yavaşça kaldırıp şakağıma götürdüm. "Burada."

Göz bebeklerinin içinde bana ait korkusuz yansımayı görüyordum. Dudaklarını aralayacağı anda onu kendi canımı parçalara ayıran cümlelerimle susturdum.

"O benim kimsesizliğimin kimsesiydi, Alaşan." Elimi ona uzattım. Bakışlarımdaki keskin kararlılık, karşımdaki adamın tehlikeli güzelliğini yansıtan bir aynaydı. "Sakin durmayacağını biliyorum ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Gözleri anlık elime, sonra tekrar gözlerime çevrildi. Akşam usul usul yerini geceye terk ederken buradaydık ve uzun zamandır birbirimizi tanıyan iki yabancı olmamıza rağmen birbirimizi yeniden tanımak üzereydik.

Bir uçurum önünde durmuş, kayalıklara çarpan çivit mavisi dalgaların benim ölüm beyazıma çalan köpüklerini yukarı kabartışını izliyordum. Bu uğurda gerekirse canımı verecektim ya da birçok canı kurban edecektim. Gözlerine baktığım adamın öfkesine yaslanıp bizi götürdüğü yere gitmekten çekinmeyecektim.

Ben bir söz vermiştim. Hem bu adamın yanında olacaktım hem de onun intikamını bunu yapan kişiden kalbi de dâhil olmak üzere her şeyini sökerek alacaktım.

"Başa saralım," diye fısıldadım. "Gün geceye dönerken seninle burada yeniden tanışalım."

Kartal gözlerini gözlerimden çekmeden elini uzatırken hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Parmaklarımız birbirine temas edip ellerimiz birbirine dokunduğu an ikimizin de gözleri bilinçsizce irileşti. Nedenini sorgulamayacağım ve asla merak etmeyeceğim baskı avucumun içinde zonklarken sertçe yutkundum.

"Lavin Sönmez."

Zaten bildiği ismimi ilk kez duymuş gibi gözlerini kıstı ve bana ismini söyledi.

"Kartal Alaşan."

Sesinde anlaşmamızı imzalayan kalemin mürekkebi vardı.

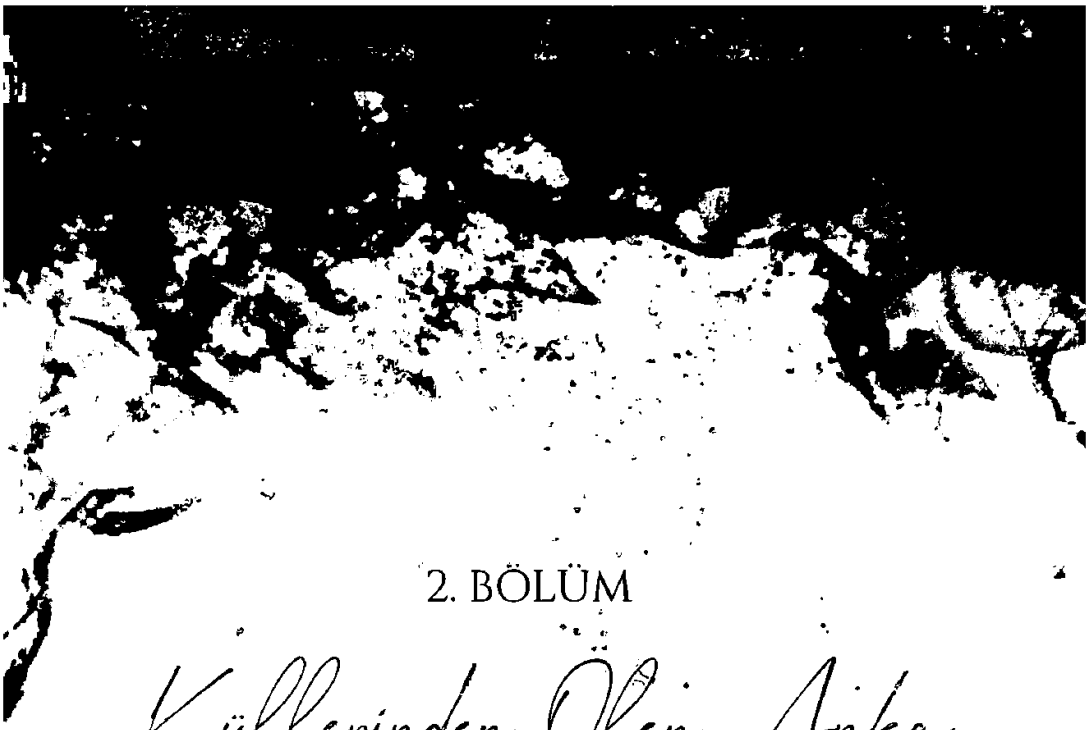

2. BÖLÜM

Küllerinden Ölen Anka

♪ *Draconian, Rivers Between Us*

Bir başıma olduğum yüksekliğin en ucundaydım. Rüzgârın sert dokunuşları tıpkı bir tokat gibi yüzüme düşerken aşağı inmenin yolunu bulamıyordum.

İnemiyordum. Kendimi boşluğa bırakamıyordum. Yaşayamıyordum. Ölemiyordum.

Kendi ellerime güvenip bir dala dahi tutunamıyordum; beni korumak zorunda olmayan bir dalı da koparıp yanımda götürmek istemiyordum.

Ön yolcu koltuğuna oturduğumda arabanın kapısını kapatmama fırsat bırakmadan kapıyı sertçe kapattı. Arabanın önünden dolaşarak kapıyı açıp sürücü koltuğuna yerleşti. Aracın motorunu çalıştırıp direksiyonu hafifçe kırdığı sırada düşüncelerin zihnimin içinde yükselerek kafamın içini boğmaya başladığını hissettim. Sesimizi sessizlik yutmuştu.

Emniyet kemerini bağlarken tek kaşımı kaldırarak yan gözle ona baktım. Altın kahve gözler profilinden net şekilde seçiliyordu, iri hareli kısık gözlerinin üstünde ve altında yer alan uzun kirpikleri, siyah cübbe giymiş gardiyanlar gibi gözlerinin bekçiliğini yapıyordu.

Bir anlığına acının bu adamın üzerinde pahalı bir smokin gibi durduğunu düşündüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"Başlatıyorum," dedi Kartal mekanik bir sesle. "Bu gece başlatıyorum."

Duraksadım. Profilini ekseni altına almış karanlık aura, ürkütücüydü.

"Bu sorumun cevabı değil. Nereye gittiğimizi söylemedin."

Sesimdeki mesafe yaşananların ördüğü duvardan kaynaklı değildi, benim ve onun arasında her zaman böyle bir duvar vardı. Şöyle dönüp geçmişe baktığımda uzun yıllar süren arkadaşlığım bana o evdeki her ruha dokunma fırsatı vermişti ama bu adamın ruhuna hiç dokunamamıştım.

Alaşan, bana herhangi bir cevap vermedi. Bunun yerine radyoya uzandı, gözlerini yoldan bir an olsun ayırmadan radyoyu açtı. Aniden aracın içine dolan yüksek sesli müzik göğüs kafesimde baskı oluşturdu. Yüzümü buruşturarak önce radyoya, ardından ona baktım. Hızlı bir şekilde üzerindeki siyah ceketini çıkarıp aracın arka koltuğuna fırlattı. Direksiyona dokunup hâkimiyeti elinde tuttuğunu belli ettikten sonra bir anda gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Tek eliyle direksiyon hâkimiyetini korumaya devam ediyor, boşta kalan eliyle de gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Ona şaşkınlığımı saklamadan baktım. Bu herif ne yapıyordu?

Çözdüğü her bir düğme gömleğin kumaşını geriye yatırıyor, altındaki siyah tişörtün kumaşı ortaya çıkıyordu. Gömleği de çıkarıp arka koltuğa attı ve dövmelerini gördüm. Tek kolunun tamamı, diğer kolunun ise yarısı dövmelerle kaplıydı. Kardelen'in bu dövmeleri çok sevdiğini hatırladım ve onun dövmelerine bakmak bana sadece derin bir ızdırap hissettirdi.

Beni dövmelerden daha çok üzen, boynunda ve tişörtünün gösterdiği kadarıyla göğsüyle kollarında sıralanmış, gökyüzünü tenine indirmiş gibi gösteren benleriydi. Bu benlerin aynısı onda da vardı. O benlere öyle dikkatli baktım ki, Kartal'la birbirimize denk geldiğimiz sınırlı anlarda onu hiç incelemediğimi anladım çünkü bu kadar çok beni olduğunu bilmiyordum.

Sol kolunda bir kartal, zehir yeşili yapraklar, kırmızı, kaba durmayan bir gül ve çözemediğim birkaç figür daha vardı. Güle daha dikkatli baktım. İntikamı andıran bir hırsla aralanmış yaprakları kan rengindeydi. Kartal dövmesinin açık duran siyah kanatlarına baktığım esnada altın rengi gözlerin beni izlediğini fark ettim. Diğer kolunun dirseğine

kadar olan kısmında pençe izleri vardı, bu pençe izleri bir kartala ait gibiydi.

Sayısız dövme, sayısız ben, sayısız duygu, sayısız karmaşa bu adamdaydı.

Kartal, torpido gözünü açıp gümüş rengi metallerden birini kaşına, diğerini sağ burun kanadına taktı. Direksiyonu sert bir manevrayla sağa kırdı ve iki koruluğun ortasına ince bir çizgi çeken gri yolda ilerlemeye devam ettik. Radyoda gırtlağından kopan hayvani hırıltılarla bağıra çağıra İngilizce küfürler savuran adamın seslendirdiği şarkının bitmesini beklerken kaşlarım çatıktı.

"Neye bu kadar şaşırdın?" diye sormasını beklemediğimden bakışlarım tekrar ona çevrildi.

"Anlamadım?"

"Beni ilk kez görmüşsün gibi bakıyorsun."

"Bu kadar ayrıntılı ilk görüşümmüş gibi hissediyorum."

Eski bir anı damarlarımdaki kanın akışını yavaşlattı. Sosyal medyada dolaşırken onun hesabına denk geldiğim ânı hatırladım, Kardelen'in onu etiketlediği bir fotoğraftan bulmuştum profilini. Profilinde ona ait neredeyse hiç fotoğraf yoktu, olan fotoğraflarda da sadece dövmelerini ya da yüzünün bir kısmını gösteriyordu. Daha önce burnundaki halka dışında piercing kullandığını da görmemiştim, kaşının delik olduğunu şimdi görmüştüm. Hem tanıdığım biri gibi hissettiriyordu hem de denk geldiğim en büyük yabancı gibi.

"Artık ayrıntılarımı da görme fırsatın olacak," dediğinde gece usulca aracın içine sızıyordu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Başlattığımı söyledim."

"Onu anladım zaten. Nereye gittiğimizi bilmeye hakkım var ama?"

"Vakit kaybetmeyeceğiz," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Uzun, kemikli parmaklarının boğumlarının direksiyonu kavrayışıyla eş zamanlı olarak kireç gibi beyazladığını gördüm. Bir an tıpkı bir kartal gibi pençelerini çıkaracağını, direksiyonu parçalayıp koparacağını düşündüm. "Yolumuz uzun ve sen çok konuşuyorsun."

"Yolumuz uzun derken?"

"Şehir dışı."

"Bunu bana sormadan mı karar verdin?" Sesim buz gibiydi. "Herkesten habersiz ortadan kaybolacağız, öyle mi?"

"Senin ortadan yok olduğunu fark edecek kimse yok." Bir an tüm göğsümü çevreleyen kemikten kafese balyozla vurulduğunu hissettim. Ruhumun kanı damağıma doluştu. Tükürsem ruhumdan bir parça kopacak gibi bir hisli.

Öfke lav gibi gözlerimin içini doldururken, "Haddini bil," dedim. "Yoksa bildiririm."

"Yalan mı?" Bakışları birden bana çevrilince kalbim tekledi. "Seni fark eden tek kişi *o* değil miydi? Tıpkı beni fark eden tek kişinin de *o* olduğu gibi."

Boğazımdaki sızıyla ona öylece bakakaldım. İçimde fırtınalar koparken sessiz kalmayı, gözyaşları akıtmak yerine bomboş gözlerle bakmayı o kadar çok alışkanlık hâline getirmiştim ki, belki de yüzüme bakarken kurduğu cümlenin beni ne denli yıktığını fark etmemişti.

"Şehir dışı. Anladım. Peki neresi?"

"O mekânın sahibi şu an İstanbul'da. İlk işim mekânın sahibini bulmak," dedi Kartal tok bir sesle.

"Şu an İstanbul'a gidiyoruz deme sakın bana."

"Tam olarak bunu demiştim aslında."

Pekâlâ, arayanım soranımın olmadığı doğruydu ama yine de işlerin bu kadar hızlı ilerlemesini beklemiyordum. Bir an arabayı durdurmasını istemeyi bile düşündüm ama gözlerimin önünde asılı duran portrenin sahibi her zamanki gibi gülen gözleriyle gözlerimin içine baktığında, bu isteği asla bulamayacağım bir yere gömüp üzerini kaya parçalarıyla örttüm.

Düşünecek vaktim olmadığını anladığımda, "Önce evime uğramam gerek," dedim. Karşı çıkmamama anlık da olsa şaşırdığını hissettim. Karşı çıkmadığım için garip de hissetmiyordum. Çünkü bu bir aptallık değildi. Bu kimim kimsem olmuş insana verdiğim sözdü. Kaybedecek bir şeyim yoktu, zaten Kardelen'i kaybetmiştim. Daha neyi kaybedebilirdim ki? Kendimi kaybetmek benim umurumda bile değildi.

"Eve uğramana gerek yok," dedi aynı duygusuzlukla.

"İşler senin söylediğin gibi yürümeyecek."

"Yapma ya? Tatile gitmiyoruz farkındaysan, eve gitmene gerek yok."

"Şu an bana ihtiyacı olan sensin, sana ihtiyacı olan ben değilim. O yüzden konuşurken üslubuna dikkat et. Ha diyorsan ki hayır, etmeyeceğim, böyle dağ ayısı gibi konuşmaya devam edeceğim, o zaman ben de aynı şekilde karşılık veririm, Doktor."

"Biliyor musun?" diye homurdandığında rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. "Gerçekten çok konuşuyorsun. Dakika bir, gol bir. Bu kadar çok konuşkan biri olduğunu bilmiyordum. Ben çok konuşan insanlardan hiç hazzetmem."

"Senin benden hazzedip etmemen de benim çok umurumda bak," diye homurdandım gözlerimi devirerek. "İşimizi yapalım, Alaşan. Fazla yüz göz olmamıza gerek yok."

"Peki sen benim ne yapacağımı biliyor musun, Sönmez?" diye sordu bir anda.

Bana ilk kez soyadımla seslendiğini fark ettiğimde duraksadım. Hayatının etrafında dolaşan bir yabancıdan bile daha el olan birinin birdenbire hayatının tam merkezine yıldırım gibi düşmesi çok tuhaftı. Ne yapacağını bilmiyordum. Yalnızca gözlerinde öfke görüyordum ve bu öfkenin intikam getireceğini hissediyordum. İstediğimin tam olarak bu olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Onun gözlerinde bir Anka kuşunun gölgesi vardı.

Sessiz kaldım.

"Kimliğin yanında mı?" diye sordu.

"Evet."

"Evde değerli bir eşyan var mı?" diye sorduğunda, sesindeki duvardan tam olarak ne ima ettiğini anlayamıyordum ama yine de ruhumun ilerilerinde bir yerlerde bunun bana karşı alaycı bir yaklaşım olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri beni buldu. Geçmişin alevleri hızla ikimizin ortasında büyüyüp arabanın tavanına kadar sıçradı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Ne gibi bir değerli eşyam olabilir benim? Eminim olmadığını sen de biliyorsundur."

Kartal'ın öfkelendiğini hissettim.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Evimize girip çıkıyorsun diye senin hayatını araştıracak değilim ben." Altın kahve gözler beni süzgecinden geçirdi. O gözlerin ardına saklanan derin anlamlar, kelimelere akmak için fırçanın mürekkebe batırılmasını bekliyor gibiydi. "Sınırları ben çizerim. Sen olmadan da yapabilirim. Kendini bu oyunun Şah'ı olarak görecek olursan, seni mat eden yine ben olurum."

Beni mi sınıyordu? Kaba herifin tekiydi. Bu su katılamaz bir gerçekti. Burnumdan içeri derin bir nefes çekerek, "Ama ben basit bir

piyon değilim," dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Piyonları hafife alıyorsun ama piyonlar olmadan oyun başlamaz."

"Bunu oyundaki tüm taşlara sahip olan adama mı söylüyorsun?"

"O oyunda sana ait olmayan bir taş var," dedim keskin bir sesle.

"Bu oyundaki tüm taşlar bana ait."

Dudaklarım silik bir tebessümle yukarı kıvrılırken ona soğuk, alaycı gözlerle baktım. "Hayır, Alaşan," dedim bir bıçak gibi. "Ben de bu oyundayım ama senin değilim."

Bir an için duraksadı. Kemikli parmakları direksiyonu kavrarken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Beni inceledi. Yemin ederim bir an ruhumu ensesinden yakalayıp ortamıza çekeceğini düşündüm. Bu adamın gözlerinde daha önce de gördüğüm ama dikkat kesilemediğim, şimdiyse çivilerine takılıp asıldığım korkunç bir şey vardı.

Ruh askılığı gibi...

"Beni tam olarak tanıyor değilsin."

"Umurumda değil."

"İddialı konuşmamalısın."

"İddialı değil, olmam gerektiği gibiyim." Bakışlarımı ön camdan dışarıya çevirdim. Akıp giden yolu izlemeye başladım. "Kendimi koşulsuz bir şekilde ellerine bırakacak değilim. Bu yola beraber çıkıyoruz."

Kartal, kaşlarını çatarak bakışlarını yola çevirdi. Ruhumun dizginleri artık benim değil, kafamdaki amacın yaralı parmaklarının arasındaydı. Bu amaç uğruna birçok şeyden vazgeçecek, belki de geri dönülmesi imkânsız yollara girecektim. Aracın içinde yeni bir küfürlü melodi yükselecekti ki başka bir melodi onu ikiye yardı, Kartal, radyonun sesini kısıp pantolonunun cebindeki telefonu çıkardı ve açıp kulağına yasladı.

"Efendim kardeşim?" diye cevapladı. Bir eliyle telefonu tutuyor, diğer eliyle direksiyonun hâkimiyetini koruyordu. Kollarımı göğsümün etrafında çevirip kendime sıkıca sardıktan sonra gözlerimi kıstım ve uykunun bilincime sızmaya başladığını hissettim. Kartal, hattın öteki ucundaki kişiyle bir süre konuştu. Kelimeler yaşanan yıkımla ilgiliydi, bu yüzden onlara odaklanmak yerine düşüncelerimde kayboldum. Aracın içi sıcaktı; benim günlerdir uyuduğum odanın aksine.

Acının nöbet tuttuğu gözlerim nihayet göz kapaklarım ile göz altlarımın arasına yerleştirilmiş çubukları bükmüştü. Kirpiklerim kısılıp gözlerim kapandı ve sessizlik bir nefes gibi büyüdü. Uykuya dalmadan

önce onun tanıdık bir yabancı olduğu gerçeği uykumun önüne barikat örmeye çalıştı ama o barikatı yıktım. Mecburi ya da değil, ona güveniyordum.

Ben, kendimi haritadan silme raddesine gelmiş, yaz nedir bilmeyen soğuk bir kasabanın küçücük odalarına kapatıp, hiç var olmamış gibi yapmak istiyordum.

İki türlü insan vardı. Biri uçurumun etrafında diken üstünde yaşamayı tercih eder, diğeriyse direkt kendini uçurumdan aşağı iterdi. Bir insan kendi kendini uçurumdan aşağı itebilir miydi? İterdi. Kahrolası düşüncelerin nasırlı elleri vardı ve eğer isterse, seni gözünü dahi kırpmadan en dibe batırabilirdi. Ben o nasırlı ellerin beni itmesini bekliyordum. Öyle çok acı verici seviyeye gelmişti ki, sonunda bunun olacağını biliyordum.

Gözlerimi araladığımda ön camdan içeri sızan ışık gözümü aldı. Karşı şeritten geçip giden aracın far ışıkları gözlerimi acıtmıştı. Ağzımda bozuk bir tatla yavaşça esnedim. Sokak lambasının loş ışığı, karanlığa gömülmüş aracın içini belli belirsiz aydınlatıyordu.

İşte buradaydım. Gidecek bir yerim yoktu, nereye götürüldüğüm bir bakıma meçhuldü. Gidecek bir yeri olmayanlar, onlara gösterilen yola girmekten korkmazlardı. Gidecek bir yeri olana, o sokağın sonuna git ve beni bekle, dediğinde bir süre durup o sokağın sonunda ne olduğunu düşünürdü. Ama gidecek bir yeri olmayanlar, yani benim gibiler, öyle değildi. Düşündükleri tek şey birilerinin onlar için gelecek olduğuydu. Artık biri benim için gelmeyecekti ama ben yine de o sokağa giriyordum çünkü o sokağa girmemi isteyen kişi, bir zamanlar benim için her zaman var olan kişiydi.

"Uyandın mı, Ölüm Çiçeği?"

Bakışlarım omzumun üzerinden ona döndü. Loş, turuncu sokak ışığı Kartal'ın yüzüne hafifçe dokunuyor, altın gibi parlayan gözlerini daha da belirgin kılıyordu. Şimdi gözleri köz parçası gibiydi, içinde hem ateş vardı hem de kömür.

"Anlamadım?" Sesim onu inceleyen gözlerimi taklit edercesine durgun ve uykuluydu.

"Lavinia," dedi donuk bir sesle, harfler eriyen buz parçaları gibi sesinin zeminine dökülmüştü. Bakışları büyük bir yavaşlıkla bana döndüğünde, yüzünün yarısı karanlıkta, diğer yarısıysa sokak lambasının ışığıyla aydınlıkta kalmıştı. Gözlerinin biri siyaha yakın bir tonda görünürken, diğeri erimiş altın gibi parlıyordu. "Ölüm Çiçeği."

Aramızda yenidoğan adımları atan o bakışma, benim kaşlarımı çatmamla eş zamanlı olarak biraz daha uzadı.

"Adım Lavin," dedim kendimden emin bir sesle. "Sadece Lavin."

Güneş rengindeki buzdan gözleri gözlerimin içinde asılı durdu. "Ben sana ne diyorsam, adın benim için o."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yapma ya?" Cevabını beklemeden gözlerimi çevrede dolaştırdım. Etrafta sokak lambaları ve koruluk dışında hiçbir şey yoktu. "Biz tam olarak neredeyiz?"

"Olmamız gereken yerde değiliz," demesiyle birdenbire gaza yüklendi. Altımızdaki araç âdeta çığlığı andıran bir homurtu çıkarıp öne doğru atıldı ve önündeki avı parçalara ayıran bir kaplanın vahşiliğiyle son sürat yolun üzerinde kaymaya başladı.

Kalp atışlarım, göğsümün içinde birdenbire çıkmış bir orman yangını gibi yükselmeye başladığında, koltuğun kenarlarına tutundum. Tek kelime edemedim, dudaklarımı aralayamadım bile. Arabanın hızı damarlarımın gerilmesine, bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Hızdan nefret ederdim, aynı şekilde arabalardan da. Nefes nefese koltuğun iki ucuna sıkıca tutunurken bakışlarım dehşet içinde ön cam ve Kartal arasında mekik dokuyordu. Bakışlarımı fark etse, dehşeti görse bunu sorgulardı, biliyordum ama bana bakmıyordu.

"Yavaşla." Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı, bunu kendime yedirmediğimde ise birdenbire öfkeyle, "Yavaşla!" diye bağırdım.

Kartal beni bir anlığına duymazdan geldi ya da belki de benim ciddiyetimin farkına varamadı. Alnımdaki damarlar belirginleşmiş, birdenbire ona karşı içimi kasıp kavuran bir öfke hissetmeye başlamıştım.

Bir an, geçmişte yaşadığım her şey gözümün önünde belirdi. Arabanın farlarının aydınlattığı yolun şekli bile değişmiş, yerini o günkü görüntüye bırakmıştı.

Sağanak yağan yağmurun puslandırdığı ön cam, sileceklerin tüm uğraşlarına rağmen netleşmiyordu. Yollar kaygan ve yağmuru takip eden bembeyaz bir ölüm sisiyle örtülmüştü. O anı zihnimden itmeye

çalıştım ama o an, benden daha güçlüydü, zihnimin bileklerini kavrayıp beni ona bakmaya zorlamıştı.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Geçmişin içinden kopup gelen çığlığı kalbime batırıp, dökülen kanı mürekkep gibi geleceğim uğruna kirleteceğim sayfalara akıttım. Korkuyla bağırmamın anlamı olmadığını o an anladım.

Birine korkumu göstermektense ona öfkemi gösterirdim.

"Sana yavaşla dedim!" diye öfkeyle bağırdığımda bir an araç yavaşladı. Gözlerimi açtığımda araba hareket etmiyordu ama göğsüm körük gibi hareket ediyordu ama bunun nedeninin korku değil, öfke olduğunu düşünecekti.

"Bu kadar korkmanın anlamı ne?" diye sorarken bana değil, önümüzde duran ince, sisli yola bakıyordu. Korktuğumu fark etmesi gerilmeme neden oldu, gözlerimi ona değdirmeden sırtımı dikleştirdim.

"Hızı sevmiyorum."

"Bir nedeni var mı?"

"Bir nedeni yok."

"Hiçbir reaksiyon sebepsiz olmaz." Gözlerini bana çevirdiğini hissettim. Ben de ona baktığımda birdenbire benimle ilgili bir şeyi hatırlamış gibi irkildi. Aracın saat göstergesinin kırmızı ışığı ikimizin ortasından ince bir çizgi şeklinde arkaya doğru uzanmıştı. Muhtemelen ailemin geçirdiği kazayı biliyordu. Ailesi benimle ilgili her şeyi bilirdi, onun bilmemesi garip olurdu. Sesini kesmesi gerektiğini anladığı için mi susup bakışlarını yola çevirdi yoksa kendini suçlu mu hissetti bilmiyordum ama o bakışmadan sonra uzun süre konuşmadı.

O sağır edici sessizlik, araç yeniden hareket etmeden önce telefonun çalmasıyla ortadan kayboldu. Bir süre sanki kelimeleri kayıpmış gibi durdu ve telefonun zil sesini dinledi, ardından telefonu açıp kulağına yasladı. "Söyle," derken sesi mekanikti.

Hattın öteki ucundaki ses zar zor olsa da duyuluyordu. Ses bir erkeğe aitti. Ses sustuğunda Kartal, "Yoldayız," dedi, sesin sahibi bir şeyler daha söyledi. "Oraya geliyorum zaten." Gözleri anlık dikiz aynasına kaydı. "Burak, sesin çok çıkıyor birader," dedi tok bir sesle. "Geldiğimde konuşuruz."

Telefonu kapatıp cebine atarken, "İstanbul'a geçmeden önce ayarlamam gereken şeyler var," dedi, bana değil de ortaya söylemişti sanki.

Yine de iletişimi daha insani bir seviye taşıdığımız için memnundum. Aksi hâlde onunla yan yana durmak hiç kolay olmayacağa benziyordu.

"İstanbul'a geçmeden önce yanıma biraz kıyafet almam gerek," dedim.

"Şu an düşünmen gereken bu değil."

"Ne demek bu değil?"

Bir şey söylemek istiyor gibi dudaklarını araladı ama sonra konuşmak onu sadece yoracakmış gibi gözlerini kısarak dudaklarını birbirine bastırdı. Durumumuz bir şeyleri tartışmaya açık değildi, ikimiz de kolay bir süreçten geçmiyorduk, o yüzden uzun uzun konuşmak yerine bizi nereye sürükleyeceğini izlemeye başladım. Araç tekrar hareket etmeye başladığında dikkat ettiğim şey hiç otoyoldan gitmediğimizdi, hep ağaçlık alanlardan, koruluktan ilerliyorduk. Araç bir dağ evine ait arazideyken yavaşladı, dağ evinin önüne yaklaştığında ise tamamen durdu. Aracın farlarının hedef alarak aydınlattığı evi incelerken kafamda uğultulu bir gürültü vardı. Bir süre sustuk, sonra farlar söndü.

"İçeridekilere hiçbir şey söyleme," derken hâlâ ileriye doğru bakıyordu.

"İçeridekiler?"

Cevap vermedi. Sessizliğinin nedenini merak edemiyordum çünkü zaten biliyordum. Konuşmak onu sadece yoruyordu. Kaybolmuş gibiydi. Karanlık bir perde gibi üzerimizi örtmüştü ve aslında yorgun olan tek kişi o değildi. Yorgunduk.

Birden bana doğru dönüp eğilince irkilerek sırtımı geriye yasladım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Bana düz düz baktıktan sonra kafasını iki yana sallayıp biraz daha yaklaştı ve alanıma girmiş olduğu gerçeğini yok sayarak arka koltuğa uzandı. Şu an bana öyle yakındı ki, teninden yükselen toprağı andıran kokuyu alabiliyordum. Yağmurdan sonra topraktan yükselen kokuya benziyordu.

"Korkma, seni yemem," dedi soğuk bir sesle. Yavaşça geri çekilirken çıplak kolu bacaklarıma sürtündü ve o an elektrik çarpmış gibi irkildim. İrkilmem onu şaşırtmıştı, şaşkınlık mürekkep gibi yayılıp altın rengi gözlerini kararttığında, gözlerini kaldırmış bana bakıyordu. "Sakin ol," diye fısıldadı, sesi bu kez güven veren bir tonda duyulmuştu.

Aniden bakışmamız yerini bir düzlüğe bıraktı. İkimiz de ruhu çekilmiş iki boş beden gibi birbirimize kayıtsız gözlerle baktık. Aniden geri çekildiğinde elinde boğazlı, siyah bir kazak tutuyordu. Kartal, kazağı

üzerine hızlıca geçirdikten sonra bakışları anlık olarak bana dokundu ve kendi tarafındaki kapıyı açtı. Kapının açılmasıyla gecenin buzdan ayazı aracın içine doluşunca bedenim Kartal'ın bakışlarını anımsatan bir soğukla titredi. Dışarı çıkıp aracın kapısını çarparak kapattı.

Antalya sınırları içinde olmadığımızı kapıyı açıp dışarı adımımı attığımda anladım. Kör edici, neşter yarığından daha sancılı bir soğuk tüm bedenime sinip kemiklerimi ağrıttı. Kollarımı bedenime sararken Kartal yanıma geldi. Şakaklarıma bıçak saplanıyormuş gibi hissettiren rüzgâr, açık renk saçlarımı uçuşturdu ve yüzümü örten saç tellerini başımı geriye doğru sallayarak itmeye çalıştım.

"İçeridekilerin bu olaya dahil olmasını istemiyorum," dedi sırtını araca yaslayıp gözlerini kısarak dağ evine bakarken. "Ağzından bir şey kaçırma, olur mu?"

"İçeridekiler kim?" diye sordum soğuktan uyuşan burnumu çekerek.

"Arkadaşlarım. Onları bu işe alet etmek istemiyorum."

"Benim kim olduğumu, neden yanında olduğumu sormayacaklar mı? Onlara ne söylemeyi planlıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana baktı. Soğuk bir alay, mesafeli bakışlarının şeklini alarak bana çarptı. "Sen hukuk okuyordun, değil mi? Zeki olduğunu oradan anlamalıydım ben senin."

"Hukuk okumayanlar salak mı?"

"Hukuk okuyan salaklar da gördüm," deyince kaşlarımı çattım.

Cebinden sigara paketini çıkarıp paketin kapağını açtı ve bir dal sigarayı dudaklarının arasına alarak çekip çıkardı. Kollarımı bedenime sarmış onu izlerken, sigara paketini cebine koyup kaşlarını çatarak bronz renkteki zippoyla sigarasının ucunu ateşledi.

"Dondum. İçeri girmeyecek miyiz?"

Sigarasından bir duman aldıktan sonra, "İçeridekilere takıldığımızı söyleyeceğim," dedi. "Ağzını sıkı tutarsan kurcalamazlar."

"Takıldığımızı mı?"

Omuz silkip sigaranın dumanını dışarı üfledi. "Evet."

"Arkadaşların onunla sosyal medyadan takipleşiyorsa benim onunla olan fotoğraflarımı görmüştür."

"Ee? Olamaz mı? Onun tanıdığı biriyle takılamaz mıyım?"

İsminin aramızda bir sır gibi üçüncü tekil şahısa dönüşmesi canımı acıtıyordu.

Bir süre kaşlarım çatık bekledikten sonra, "Peki," diye kabullendim. "Şu an bu söylediklerini direkt kabul ediyormuşum gibi görünüyor olabilir ama sakın," dedim parmağımı kaldırıp onu işaret ederek, "her dediğini yaptırabileceğini sanma. Önce insan gibi iletişim kurmanın yolunu öğreneceğiz. Karşılıklı."

Cevap vermek yerine, dağ evine bakarak hızlıca sigarasını içip ölü izmariti yere attı ve ayakkabısının tabanıyla izmariti çiğneyip arabanın uzaktan kumandasını kaldırarak arabayı kilitledi. Sanki ruhunu ceketinin cebine iliştirmiş de bedeni bir cesetten ibaretmiş gibi buzdan bir tavırla dağ evine yöneldiğinde onu takip ettim.

Dağ evinin verandasına uzanan ahşap merdivenleri tırmandı. Gözlerim verandada dolaştı. Sallanan ahşap bir sandalye, sandalyenin üzerinde buz kristalleriyle dolmuş bir şal vardı. Dağ evinin ışıkları yanmıyordu, içeride birilerinin olup olmadığından bile şüpheliydim.

Kaşlarımı çatarak verandanın basamaklarını tırmandığım esnada zihnimin gerilerinde bir soru işareti belirdi: Bu evde birilerinin olduğunu söyleyerek beni buraya getirmişti ama belki de niyeti farklıydı? Belki de bu işte benim de parmağımın olduğunu düşünüyordu ve tek amacı bana zarar vermekti? Bu devirde kime güvenecektik ki zaten?

Kanımın içinden soğuk bir rüzgâr gibi geçen ihtimaller damarlarımı tekmeledi. "Bana baksana sen," dedim birden duraksayarak.

"Ne?"

"Kimse yok bu evde," dedim çenemle evi işaret ederek. "Senin derdin ne?"

"Ne diyorsun sen be?" diye çemkirdi birden, kaşlarım daha da çatıldı. Bir an duraksadı. Gözleri hızla beni eleğinden geçirirken bakışlarında bir alay yakaladım. "Canın için bu kadar endişe duyuyorsan benimle bu yola çıkmamalıydın."

"O ne demek?"

"Bu yolda bizi her şey bekliyor demek." Gözlerini gözlerime dikti. "Eğer amacım sana zarar vermek olsaydı, bunu sen koltuğa bir kedi gibi kıvrılıp uyuduğunda da yapabilirdim. Bu işte beraber olduğumuzu söyleyip duran sensin, Ölüm Çiçeği. Kafanın içindeki her şey bana lazım. Bu iş bitmeden kılına zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Doğrudan onun gözlerinin içine kurduğum köprünün üzerinde titreyen adımlarla ona yaklaşırken, gözlerinin arkasındaki gerçeği kavra-

mıştım. İstediği tek şey, kardeşiyle ilgili her detayı öğrenmekti. İstediği tek şey, kardeşinin intikamını almaktı. Karşısındaki kim olursa olsun, bu adamın gözlerinde gördüğüm şeye meydan okuyabilmesinin imkânı yoktu.

Kartal Alaşan, saf acıdan besleniyordu.

Onun yapıtaşı acı olmalıydı.

Dudaklarım aralandı, kelimeler dilimin ucuna yığıldı lakin diyecek tek bir şey bulamadım. Gözlerimi ne zaman yumsam onun fotoğrafı göz kapaklarımdan aşağı sallanıyordu.

Alaşan, bir süre yüzümü inceledi. Bana bakan gözlerinde buz gibi bir ifade vardı ve gözleri gözlerimin yakasını uzun süre bırakmadı. Sonunda gözlerini benden ayırıp kapıya yöneldiğinde derin bir nefes alabilmiştim. Dağ evinin kapısını açıp kapıyı arkasında aralık bırakarak içeri girdi. İçerisi zifiri karanlıktı, peşinden içeri girerken her nedense kanım bile ağrıyordu.

Hemen karşımızda bir şömine vardı, içindeki ateş kora dönmüştü. Kısaca etrafı kolaçan edip, "Arkadaşların gitmiş gibi görünüyor," dedim, sesimdeki şüpheyi hissettiğine emindim.

Kartal, şöminenin çaprazında duran ahşap içki dolabının kapağını açıp, yan yana dizilmiş içki şişelerinden birini aldı. "Üst kattalardır." İçki dolabına bağlı ahşap tezgâhtaki kristal kadehlerden birini uzun parmaklarının arasına aldı. Elinde şişe ve kadehle şöminenin önündeki tekli koltuğa oturdu.

Bir köşede dikilmiş pürdikkat onu izlemeyi sürdürüyordum. Kartal, önündeki sehpaya kristal kadehi bıraktıktan sonra içki şişesinin kapağını açtı ve gözlerinin bir kopyası rengindeki içkiyi kadehe doldurmaya başladı.

"Orada dikileceğine otursana," dedi, sesi pürüzsüzdü ve bir an olsun bana bakmamıştı. Gözleri içki kadehindeydi. Kadehi dolduğunda içki şişesinin kapağını kapattı, şişeyi sehpanın üzerine bırakıp, ayak bileğini diğer bacağının dizine koyarak oturup içkisinden bir yudum aldı.

"Hiç doktora benzemiyorsun," diye bir itiraf kaçtı dudaklarımın arasından.

"Piercinglerim, dövmelerim ilk kez gördüğün şeyler değil. Bunları daha önce görmüştün." Gözleri anlık bana dokundu. "Alkol alan doktoru da ilk kez görmüyorsundur. Daha sağlıklı bir bedene mi sahip

olmam gerekirdi? Sana bir sır vereyim. Ne bedenimiz çok sağlıklı ne de başka bir şeyimiz. Allah bilir sen bizim çok sağlıklı, normal bir seks hayatımızın olduğunu, uçuk fantezilerden kaçındığımızı falan da düşünüyorsundur."

Yüzümü buruşturup, "Seviyesiz," dedim.

Hemen Kartal'ın arkasındaki yukarı doğru uzanan ahşap merdivenlerin gıcırdamasıyla irkilerek bakışlarımı o tarafa çevirdim. Üstü çıplak, altında lacivert bir eşofman olan, kolları Kartal'ın kollarının iki katı görünen ama heybetli bedenine rağmen çocuksu bir yüze sahip uzun boylu adamın basamaklardan indiğini gördüm.

Bu adamı mezarlıkta da görmüştüm ama şimdi daha dikkatli bakınca, onunla bir fotoğraf karesinde birlikte olduklarını hatırladım. Kardelen'in abisi gibi sevdiği adamlardan biriydi. Adamın gözleri bir an beni buldu. Gerçekten bir devi andırıyordu. Sakalsız temiz yüzü, sevimli bakışları onun bir güreşçiye benzemesine engel değildi.

"Kartal?" dedi adam sorar gibi, tok bir sesle. Sesi de bedeni gibiydi. Tek kaşımı kaldırarak bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde hâlâ yanmaya çalışan kor parçalarına baktığını gördüm. Kristal kadehi dudaklarına götürdü, ardından boynunu esnetti.

"Burak." Sesi dümdüzdü.

"Geciktin, kardeşim," dedi adam, Kartal'a doğru ilerlerken. Bakışları yeniden beni buldu, yeşil gözlerindeki sorguyu net bir biçimde görebiliyordum. "Hanımefendiyi tanıyor muyuz?"

Kartal, elindeki viski kadehini iki parmağının ucuna alıp yavaşça sallarken diğer kolunun dirseğini koltuğun kolçağına koyarak başını geriye doğru attı ve Burak'a baktı.

"Yanımda getirdiğim kızları ne zamandan beri sorgular oldun?"

Yeşil gözler benden ayrılıp Kartal'a döndü. "Bana ne oğlum senin yanındaki kızdan?" diye sordu ters bir sesle. Bakışları anlık beni buldu. "Yine de Sahra'nın kızı görünce sorun çıkarma ihtimali var, biliyorsun."

"Kimmiş o görünce sorun çıkaracağım kız?"

Bu ses, ince fakat hoş bir tınıya sahipti. Bakışlarım yeniden basamaklara döndüğünde, merdivenlerin en tepesinde esmer tenine rağmen açık renk saçlara sahip, minik kalp şeklinde bir yüzü olan, iri yeşil gözlerini bana dikmiş bir kız duruyordu. Kızı görür görmez, fotoğraf destelerinden bir fotoğrafı daha önüme çekmişim gibi hissettim. Onu

da sima olarak tanıyordum. Kızın üzerinde bir erkek tişörtü dışında hiçbir şey yoktu ama erkek tişörtü ona öyle büyük gelmişti ki, elbise gibi duruyordu. Basamakları üçerli, beşerli adımlarla zıplayarak indi.

Kartal kadehini sallarken, Burak hızla kızın yanına gitti ve aralarındaki bariz boy farkını gördüm. Kız, Burak'ın yanında küçük bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Kızı kollarının arasına çekip koca kolları arasında kaybederken, "Kartal'ın yanındaymış," dedi. "Benimle bir ilgisi olmayacağını biliyorsun, bebeğim."

Kız, Burak'ın kolundan çıkmadan adamın kolunun hizasından beni süzdükten sonra, "Bu onlara benzemiyor," diye fısıldadı. "Oldukça sade."

Kartal kadehi bir kez daha sallayıp, "Belki de zevklerim değişmeye başlamıştır, Sahra," dedi imalı bir sesle.

"Bence çok daha güzel," dedi Sahra lafını sakınmadan. "Yapay görünmüyor, doğal bir güzelliği varmış." Başını sol omzuna yatırıp kollarını Burak'ın beline doladı. Beni enteresan bir şeyi inceliyormuş gibi uzun uzun inceledi ve "Ben seni nereden tanıyorum?" diye sordu bir anda. İfadesizce karşısında dururken beni tanımasına şaşırmadım, bunu zaten bekliyordum. Sahra sonunda kim olduğumu anlamış gibi irkilerek önce Burak'a, ardından da Kartal'a baktı. Fısıldar gibi, "Onu tanıyorum," diye mırıldandı.

Burak tüm kadınlara algısını kapatmış gibi gözlerini anlık bana dokundurdu, çok uzun süre incelemedi ve gözlerini yeniden Sahra'ya indirdi. Sahra'nın aksine Burak beni daha önce görmemişti, bu belliydi. Sahra da fotoğraflardan tanıyor olsa gerekti.

Sahra durumun garipliğinden rahatsız olmuş gibi bir süre suskun gözlerle beni ve Kartal'ı izledikten sonra derin bir nefes alarak, "Merhaba," dedi. "Lavin olmalı ismin, doğru hatırlıyorum, değil mi?"

"Merhaba. Evet, ismim Lavin."

"Siz gerçekten tanışıyor musunuz?" diye sordu Burak çatık kaşlarla.

"Hiç mi fotoğraflarına denk gelmedin, Burak?"

"Ne? Hayır, denk gelmedim." Tekrar göz ucuyla bana baktı. "Ünlü biri misiniz?"

"Hayır," diye fısıldadığımda Sahra, Burak'ı dürtüp gözlerini büyüterek susmaya zorladı.

"Ben ikinizin..." Sahra, göz ucuyla Kartal'a baktı. "Yani ikinizin bu şekilde görüştüğünü bilmiyordum."

"Ani gelişti," dedi Kartal profesyonel bir şekilde.

Sahra, Burak'ın kolundan ayrılıp Kartal'ın oturduğu koltuğun önüne geldi ve Kartal'ın hemen önünde dikilerek tek kaşını kaldırdı. "Bana baksana sen," dedi. "İstanbul'a mı gidiyorsun sen?"

Kartal gözlerini kaldırıp buz gibi bir ifadeyle Sahra'yı inceledi. Donuk, ruhunu kaybetmiş bakışları tekrar elindeki kristal kadehe düşmeden hemen önce, "Evet," diye yanıtladı onu. "Gitmediğim yer mi?"

"Bu kadar erken harekete geçeceğini düşünmemiştim. Bizi yanıltırsın diye umuyordum ama sen insanları şaşırtmayı seversin." Sahra tek kaşını kaldırıp, elini beline koyarken çenesiyle beni işaret etti. "Onu da buna alet ediyorsun, değil mi? Şu âna kadar aranızda bir şey olmadı da şimdi mi oldu? Kimi kandırıyorsun, Kartal? Onu da beraberinde İstanbul'a götürüyorsun. Yalansa yalan de, bekliyorum."

"Bebeğim," dedi Burak, sesinde uyarı vardı. "Onun doğrularını sorgulayamayız."

Sahra'nın keskin bakışları Burak'a döndü. "Onun doğruları onu yok edecek!"

Kartal, "Yine başlama," dedi sabit bir sesle.

"Kartal, kendine zarar veriyorsun!"

"Ve bu senin umurunda olmamalı." Kartal sert bakışlarını Sahra'ya çevirdi. "Her gün Burak'ın telefonunu, mesajlarını, sosyal medya profillerini takip etmeye devam et. Kendi kendini paranoyalarla çıldırtmayı sürdür. Benimle değil, bunlarla ilgilen sen."

Sahra bir an duraksayıp bakışlarını Burak'a çevirdi. Derin bir nefes alırken Kartal'ın söylediklerini ciddiye almamışa benziyordu.

"Kardelen hepimizin kardeşiydi," dedi kısık sesle. "Acın acımızdır. Senin kadar yanmayacak buradaki kimsenin canı, biliyorum. Ama yanarken yakmak sana yakışmıyor, Kartal."

"Ateşe elini uzatırsan, yanarsın," dedi Kartal ruhu çekilmiş bakışlarını kristal kadehe indirerek. "İşime karışmayın, ne yapacağım hiç kimseyi ilgilendirmez."

"Bak işte," dedi Sahra. "Durmayacağını biliyorduk. Bunu biliyorduk!"

Kartal yavaşça ayağa kalkarken, elindeki kadehi sehpanın üzerine bıraktı. "Yarın akşama kadar her şeyi halletmiş olacağım, kıza yatacak bir oda verin," dedi umursamaz bir tavırla. "İşime de burnunuzu sokmayın."

"Oda yok, birader," dedi Burak. "Neslihan ve Sibelay da buradalar. Boş odada birlikte kalıyorlar."

"Yunus Emre burada mı?" diye sordu Kartal, kafasını geriye atarak tavana bakarken.

"Uyuyor." Burak bakışlarını merdivenlere çevirdi. "Madem kız seninle, aynı odada kalabilirsiniz o hâlde?"

"O kadar da uzun boylu değil!" diye çıkıştım bir anda. "Ben bu herifle hayatta aynı odada kalmam. Burada yatarım ben."

Kartal, tek kaşını kaldırıp bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerindeki bıçak kadar keskin ifade doğrudan gözlerime uzanarak sert bir şekilde bakışlarıma saplanmıştı.

"Ben de çok meraklıyım sana zaten," dedi donuk bir sesle. "Çık yat yukarıda, ben uyumayacağım zaten."

"Kartal ile bir bağlantın olmadığına emindim," diye söylendi Sahra. "Allah bilir kızı da işlerine alet edecek bu. Kartal, tüm geleceğini hiçe sayıyorsun. Her şeyi tehlikeye atıyorsun."

"Burak." Kartal'ın sesi sertti. "Sustur."

"Ne Burak sustur ya?!"

"Sahra, diğerlerini de uyandırıp tepemize dikeceksin, biraz sakin ol, güzelim," diye homurdandı Burak. "Halledeceğim."

"Hiçbir siki halledeceğin falan yok," dedi Kartal tok bir sesle. "Karşıma geçip kulis yapmayın. Ne yapacağımı bilmiyorsunuz, o yüzden yorumunuz da olmasın. Ne diye üzerime geliyorsunuz?"

Boş bakışlarım Kartal ve diğerleri arasında tur bindirirken hislerim çekilmiş gibiydi. Tepkisizce aralarındaki gerilimi izledim. Bu adamın yanında olacaktım ve karşılığında ben de istediğimi alacaktım. Çantam arabada kalmıştı, telefonum çantanın içindeydi ama zaten arayanım olmadığı için bunu mesele hâline getirmiyordum. Kardelen hayattayken saat başı mesaj atar, cevap alamazsa ararda. O zamanlar tuvalete bile telefonla gittiğimi hatırlıyordum. Gülümseyemedim. Oysa o zamanlar hep gülümserdim.

Burak, başını iki yana sallayarak sessizliği tercih etti. Sahra'nın aksine o neredeyse hiç yorum yapmıyor olmasına rağmen, içimden bir ses Burak'ın çok daha fazla cümleye sahip olduğunu ama şimdilik sessizliğin montunu omuzlarına attığını söylüyordu.

"Sahra, misafirimizi Kartal'ın kaldığı odaya çıkarsana, güzelim," dedi Burak.

Sahra bir süre sessizce Burak'a baktıktan sonra başını yavaşça sallayarak merdivenlere yöneldi ve omzunun üzerinden bana bakıp, "Hadi gel, Bal Göz," dedi geniş bir gülümsemeyle.

Oturduğum yerden kalkarken Kartal'ın bakışlarının profilime döndüğünü fark etmiş olmama rağmen ona karşılık vermedim ve Sahra'nın arkasından ilerleyip merdivenleri tırmanmaya başladım. Az önce profilimi kurcalayan bakışlar, şimdi sırtımı eşeliyordu. Ayak bileklerime pranga olan düşünceler ve sırtımda dolanan donuk gözlere aldırış etmeden ahşap merdivenlerin gıcırtısı eşliğinde yukarı ulaştığımda, Sahra ile dar bir araya girdik.

Dar arayı aydınlatan tek ışık hemen tepede yanan, bir gece lambasından daha az ışık veren turuncu ampuldü. Sahra, "Planı ne?" diye sordu ince arada yavaşça ilerlerken. Uzun saçlarının beline çarpışını izlerken ifadesizdim.

"Henüz bilmiyorum," demekle yetindim.

"Planını bile bilmediğin bir adamın peşine takılacak kadar mı bağlısın Kardelen'e?" Sesi kederliydi. "Seni onun yanında görünce çok da şaşırmadım. Kafam çok dağınık, yüzüne bakınca seni bir an için tanıyamadım ama ilk önce sana geleceğini tahmin etmiştim zaten."

"Bana gelen o değildi. Ben ona gittim."

Kız bir an duraksadı ve omzunun üstünden bana baktı.

"Kolay değil, biliyorum," dedi gözlerini kaçırarak. "Değerli bir şeyi kaybetmek kolay değildir."

Elimde olmadan, "Bilmediğim bir şey söylemeye ne dersin?" diye terslediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Biliyor musun?" diye homurdandı tekrar önüne dönüp odalardan birinin kapısının kulpunu çevirerek açarken. "Seni yakından tanıdığım birine benzettim. Hem de ilk saniyeden."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktığım sırada, kulpunu çevirdiği kapıyı açıp aralıktan geçmem için geri çekilerek gözlerimin içine baktı. Odaya girdiğimde o da kapının pervazına yaslanarak ışığı açmamı bekledi.

Işığı açmak yerine, "İyi geceler," dedim mesafeli bir sesle.

"Karanlıkta mı uyuyacaksın?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırdığını silüeti karanlığa gömülmüş dâhi olsa fark edebilmiştim. Kapıyı yavaşça aramıza bir duvar gibi örmeden hemen

öncesinde, "Hemen yan tarafta lavabo var, eğer istersen sana kıyafetlerimden ödünç verebilirim?" dedi sorar gibi.

"Hayır, teşekkürler."

"Pekâlâ."

Odanın kapısı kapattığı an karanlık üzerime bir örtü gibi örtülmüştü. Ayın titreyen ışığı tül perdeyi yırtarak içeriyi aydınlatırken yatağın ucuna oturdum ve bir süre sessizce boşluğu izledim.

Acıyı bilirdiniz, sizin boşluğunuzdan yararlanmayı iyi bilirdi.

Ve genelde de geceleri o boşluğa çok daha çabuk düşerdi ruhlarımız.

Aldığım nefesin ciğerlerimi parçalayıp, kalbimin önüne kemikten parmaklıklar örmüş kaburgalarıma uzanarak o parmaklıkları büktüğünü hissettim. Kendimi geri ittiğimde ayaklarım hâlâ yere değiyor olmasına rağmen artık uzanır pozisyondaydım.

İçerisi onun gibi kokuyordu.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum, ne yapacağımı da bilmiyordum. Halam dışında kan bağına sahip olduğum kimsem yoktu, o şırfıntının da beni umursamayacağını biliyordum. Saldırıya uğrayıp dereye atılsam, cesedim tanınmayacak hâle gelene kadar yokluğumu fark etmezdi. Hoş, o apartman dairesine çıktıktan sonra bir kez olsun görüşmemiştik kan emiciyle.

Karanlık büyüyüp odanın içindeki son ışık parçasını da altına alarak örttüğünde, artık görebildiğim tek şey çığlığımı yutan zindanın siyah duvarlarıydı. Perdenin arkasından belli belirsiz içeriyi dolduran ay ışığı bile içerideki karanlığı yırtmaya yetmiyordu. Derin bir nefes alıp bakışlarımı tavana çevirdim ve karanlıkta olduğumdan mütevellit ne renk olduğu dâhi seçilemeyen tavanı dikkatle incelemeye başladım. Biraz daha dikkatli baktığımda tavanın ahşap olduğunu idrak edebilmiştim.

Sessizdim. Issızdım. Yalnız ve çaresizdim. Göğsümden kopup karanlığa koşan çığlığı gece yutuyordu.

Sonunda uyuyamayacağımı anladığımda, yattığım yerden doğruldum ve sol elimin avucuyla şakaklarımı ovalayıp odanın çıkışına yöneldim. Bir yabancının evinde, saatin kaç olduğunu bilmeden dolanmak biraz tuhaf olsa da bu odada biraz daha duracak olursam kafayı yiyecektim.

Göğsümü çekiştiren ağırlığın varlığıyla bir ruh gibi koridora çıktım, bir süre bomboş bakan gözlerle koridorun sonunu izledim. Koridorun

bir ucunda tavan alçalıyordu ve neredeyse her şey ahşaptandı. Ayrıntıları belleğime kazıyarak tekrar merdivenlere yöneldiğimde, şöminede yanan ateşin çatırtıları merdivenin başından bile duyuluyordu. Ateşin sesi anılarımı uyandırdı.

Bir zamanlar Kartal'ın ismi herkesin dilinde dolaşırdı, okuldaki tüm kızlar Kardelen'in etrafını sarar ve ona abisiyle ilgili sorular sorardı. Ünü sadece liseye değil, okuduğum üniversiteye kadar yayıldığında, onun insanların gözünde gerçekten ihtişamlı biri olduğunu anlamıştım.

Onun da tıpkı şu an yanan ateş gibi ihtişamla yandığını, geçen zamanın o ihtişamın üzerine bir kova su döktüğünü düşündüm.

Hiçbir şey sonsuza dek ihtişamını koruyamazdı.

Merdivenleri yavaşça inmeye başladım, yavaşça odağıma giren salonu tarayan gözlerim uzun süre bir başka gölgenin varlığını aradı. Salonun ortasına indiğimde, salonda benden başka kimsenin olmadığını fark ettim. Bir süre hemen karşımda harlanarak yanmayı sürdüren ateşi izledim. Biraz sonra ateşin varlığından daha keskin ve sert bir şeyin varlığını fark edince, bakışlarım omzumun üzerinden tamamen cam olan duvara kaydı. Camın arkasında gördüğüm silüet tanıdıktı.

Kartal dışarıdaydı, yalnızca sırtını görebiliyordum ve sigarasının turuncu ateşinin yarattığı o küçük noktadan başka tek bir ışık süzmesine rastlayamamıştım. Zifiri karanlıkta tek başına sigara içiyordu.

Bir süre yalnızca onun aldığı nefesle hareket eden sırtını ve dudaklarıyla buluşturduğunda harlanan sigaranın turuncu alevini izledim.

Ne hissediyordu bilmiyordum ama benden daha kötü bir durumda olan biri varsa, o da kesinlikle Kartal Alaşan'dı.

Anılardan biri, arkamda yanmaya devam eden ateş gibi yükselerek hafızama yayıldı ve aniden kafede oturmuş yağan yağmurun cam duvarların arkasına çizdiği resimleri izlediğimiz bir cuma akşamının içinde buldum kendimi. Bozuk paralarımı masanın üzerine yaymış teker teker sayarken, Kardelen en sevdiği Ahmet Ümit kitabının arasına yaptığı kâğıttan gemiyi ayraç olarak koyuyordu. Saydığım bozuk paraların her birini cüzdanımın içine koyup kafamı kaldırdım ve rengi griye dönmüş şehri alaşağı eden yağmuru izlemeye başladım. Gece göğe çok yakındı ama ışığın hükmü sürüyordu.

Kardelen bana, "Dün akşam abim geldi," dediğinde gözlerim şehre hüznü çizen yağmurdan ayrılarak arkadaşıma döndü. Kitabı, kullanmayı çok sevdiği postacı çantasının geniş gözüne koyup, dudaklarında içimi ısıtan bir tebessümle bana baktı. "TUS'a girecek, bir iki haftayı da burada geçirmeyi düşünüyormuş. Belki bu gece bizi sinemaya götürür, ne dersin Canım Bal?"

"Gece çalışacağım," dediğimde kaşlarını çattı.

Bazı geceler isminin Yonca olduğunu bildiğim iş arkadaşımın yerine bara ben bakıyordum, o da sınavlarına çalışmak için eve erken gidiyordu. Aslında vardiyalarım gündüz, derslerden sonraya ayarladığım bir saatte başlıyordu ama Yonca faturalarımı ödemem konusunda bana destek olduğundan beri bazı geceler onun yerine bakar olmuştum.

Babamın bağlı olduğu şirket, babamın ölümden sonra yaşamla ilgili yaptığı altın değerindeki araştırmaların bedeli olarak her ay hesabıma para yatırıyordu ama ben bu parayı kullanmıyordum çünkü bu para çok uzun zaman boyunca halamın eline geçip har vurup harman savrulmuştu ve benim şimdi o parayı biriktirip eğitimime ayırmam gerekiyordu. O yüzden tek kuruşuna dahi dokunmamıştım. Okulun masrafları hiç bitmiyordu ve mesleğimi elime alabilmem için bu paraya ihtiyacım vardı. Annemin ani ölümüyle gelişen emeklilik durumu ise bir işime yaramıyordu çünkü para halamın borçlarına gidiyordu. Annem ani vefatından önce halama kefil olmuştu.

Bu yüzden, hayatımı idame ettirebilmek için devamlı çalışmak zorundaydım.

Kardelen, geç saatlere kadar sadece erkeklerin uğradığı bir barda çalışmamdan memnun değildi çünkü o bara girip çıkan insanların tekin insanlar olmadığını biliyordu. Özellikle bir tanesinin gündüz vakti olmasına rağmen zil zurna sarhoş vaziyette ısrarla telefon numaramı istediğini gördüğü o günden sonra, oraya girip çıkan herkese karşı ön yargı geliştirmişti.

"Keşke o kızla konuşsan da sadece kendi saatlerinde çalışmaya devam etsen," dedi iç çekerek. "Orası hiç iç açıcı bir yer değil."

"Mecburum, biliyorsun." Sigara paketimi çıkarmak için yan döndüğümde kafenin cam kapısı açıldı ve cam kapının üzerindeki rüzgâr çanları birinin geldiğini belli ederek tıngırdadı.

Gözlerimi kaldırıp tam karşıma baktığımda, karşımda duran kişi Kartal Alaşan'dı. Yağan yağmuru da arkasına alarak kafenin içine girmiş, her bir adımında teninden, saçlarından dökülen yağmur damlaları kafe-

nin zeminine düşmeye başlamıştı. Kardelen, Kartal'ı benden hemen sonra fark etti. Öyle ki, ortamdaki enerjinin rengini bile değiştirmişti. O yokken sarı bir renge sahip olan atmosfer, onun içeri girmesiyle kahverengiye, hatta neredeyse siyaha dönmüştü.

Gözleri gözlerime dokunduğunda, o gözlerden uzağa savrulmak istedim çünkü altın rengi gözlerinin eksenine giren güneş bile patlar, yıldızlar alev alırdı. Onunla neredeyse hiç göz teması kurmazdık, gözlerimiz tek bir an birbirine değdiğindeyse, hissettiğim şiddetli paniğin altında içten içe o gözlerden korkuyor oluşumun yattığını bilirdim.

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda Kardelen heyecanla, "Buralarda mıydın?" diye sordu, gözleri her abisinden bahsettiğinde olduğu gibi, abisini gördüğünde de çakmak çakmak yanıyordu.

Kartal, saçlarından sicimle inen yağmur damlaları şakaklarından deri ceketinin örttüğü omuzlarına düşerken, gözlerini benden ayırıp kardeşine çevirdi. Dudaklarında her zaman rastlanmayacak hafif bir tebessümle kız kardeşine baktı ve "Senin için her zaman buralardayım," dedi, sesi zamanın içinde ilerlediğinde neredeyse o anının içinden çıkacaktım ama beni anının içinde esir tutan, birden bana çevrilen altın rengi gözleriydi.

Cebinden çıkarıp, kemikleri belirgin elinde tuttuğu çakmağı tam ortamızda yakıp söndürüyor, bu sırada gözleri gözlerime saplı duruyordu. Hâlâ çantanın içinde, sigara paketini kavrayan elimi dışarı çıkaramadım ama yakıp söndürdüğü ateşe sırf gözlerine bakmamak için dikkatle bakmaya başladım. Kardelen bir şeyler anlattı, Kartal bazen ona cevap verdi, bazen sadece usulca gülümsedi ama durmadan o çakmağı çaktı ve ateş durmadan yükselerek parmaklarının arasında yandı.

Sonunda çakmağı masanın üzerine bıraktığında ve ben de elimi çantanın içinden çıkardığımda, o altın gözler yeniden bendeydi. Sabit bakan gözlerle, "Okul nasıl gidiyor, Avukat Hanım?" diye sordu ve düştüğüm zamanın içinden hızla yukarı çekilmeden önce gözlerinin içine bakarak verdiğim cevabı hatırladım.

"Avukat değil, savcı."

Şimdi yeniden geçmişten uzaktaydım, şu andaydım ve gelecek bir muallak olsa da geçmişin değiştirilemeyeceğinin farkındaydım.

Cam duvarın dışarı açılan sürgülü kapısının sürgüsünü geriye doğru çekerek açıp cam kapıyı yana doğru kaydırdığımda, dışarıdaki soğuk

şiddetle suratıma çarptı. Kendimi gecenin kollarına bıraktım ve verandanın ahşap korkuluklarına tutunarak omzumun üzerinden Kartal'a baktım. Verandanın uzun kirişine omzunu yaslamış ve tüm ağırlığını tek bacağına vermişti.

Sessizce onu izledim. Tanıdıklarımla bile konuşmayı çok tercih eden biri olmadığımdan, tam olarak tanımadığım, geçmişteki bir gölge gibi hissettiren bu yabancıyla konuşmanın anlamsız olacağını biliyordum.

"Bu kadar dikkatli bakma." Sesinden dökülen harflerin etrafı buzdan bir camla kaplanmıştı. Bu cam, zemine çarptığında bile kırılmayacak kadar sağlam ve sertti.

Konuşmasını beklemiyordum. Bakışlarımı ondan çekip karanlığın üzerini ipek bir çarşafla örttüğü koruluğa çevirdim. Ağaçlar, küçük çocukları kandırmak için uydurulan korkunç masallardaki öcüler gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldığımda soğuk içime doldu ve omuzlarım aldığım nefesle beraber yukarı kalkarak genişledi.

"Bana planından bahsedecek misin?" diye sordum. Konuşurken dudaklarımın arasından kayıp giden beyaz buhar, soğuğun içime indirdiği fırça darbesinden akan yağlı boya gibiydi.

"Henüz değil."

Çatık kaşlarla, "Neden?" diye sordum.

"Sana güvenmiyorum."

"İlerleyen zamanlarda bana güvenecek kadar aptalsın, öyle mi?"

"İlerleyen zamanlarda da sana güvenmeyeceğim, Lavinia."

"O zaman nasıl olacak?"

"İlerleyen zamanlarda seni içini görecek kadar tanıyacağım. Tanımak ve güvenmek farklı şeyler. Ben kimseye güvenmem. Kişisel algılama bunu."

"Kimseye güvenmezsin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kendine bile mi?"

Burnundan sert bir nefes verip, sigarayı dudaklarına götürdü ve sigarasının ucunda yanan alevi harlayan bir nefes çekti. Gri dumanı yavaşça dışarı üflerken gözlerinin kısıldığını fark ettim.

"Kendime bile."

"Kardelen söylediğinde saçma bulmuştum."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda, "Neyi?" diye sordu.

"Seninle benzediğimizi."

"Beni az da olsa tanıyor sayılırsın, daha önce benzediğimizi düşünmemiş miydin?"

"Ben kendimi bile henüz tanıyabilmiş sayılmam, Doktor. Seni tanımış olmamı düşünme bile."

Aramıza yatırdığımız sessizliği bir kolundan o, diğer kolundan ben tuttum ve acımasızca tutup parçaladık. Omzunun üstünden bana baktığını hissettiğimde karanlık ağaçların üzerine serilmiş karlara bakıyordum, sonunda ben de ona baktım. Yüzünün haritasına belirsiz bir ifade sinmişti, çatık kaşlarının ortasında bir çukur belirmişti ve eminim ki o çukura binlerce düşünce defnetmişti.

Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külünü verandadan aşağı silkti ama gözlerini üzerimden çekmedi. O dikkatli yırtıcı yine harelerinin arkasından pençelerini bana uzatmıştı.

Bir süre beni inceledi, sonra elini cebine atıp sigara paketini çıkardı ve paketi hafifçe sallamasıyla bir dal sigara yukarı çıktı. Önce bana tıpkı bir namlu gibi uzanan sigara dalına, ardından da ona baktım. İhtiyacım olan şeyi uzattığı için geri çevirmem imkânsızdı. Soğuktan bembeyaz kesmiş ince, uzun parmaklarımı uzatıp bana doğrulttuğu sigarayı yavaşça çekip aldım.

"Teşekkürler."

"Teşekküre lüzum yok. Tiryakinin hâlinden tiryaki anlar."

Bakışlarımı gözlerinden çekmeden, "Çakmak?" diye sordum.

Paketi cebine attıktan sonra bıçak yüzeyi gibi parlayan zipposunu çıkardı. Sigarayı dudaklarımın arasına sabitlediğimde bedenini bana doğru çevirip bana bir adım yaklaştı. Bir an bedeninden kopan sıcaklığın bedenimin çevresinde estiğini, bir çember şeklinde beni sardığını hissettim.

Zippodan fırlayan o küçük, uzun ateş ikimizin arasında yükselirken yüzünü aydınlattı ve uzun kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşürdüğü siyah gölgelere bakakaldım. Acı, bu adamın yüzüne resmedilmiş en güzel duyguydu.

Kısık bakan içi iri gözler, ateşin egemenliği altında bana uzanıyordu ve aramızda bir adımdan çok daha kısa bir mesafe vardı. Burnundan verdiği nefesler ateşi dalgalandırıyordu. Bu bana, o cuma akşamını hatırlattı, üzerinden yağmur damlaları düşerken kafeye girdiği o akşamı...

Bakışlarımı onun gözlerinden koparıp ateşe çevirdim, dudaklarımın arasındaki sigaranın ucunu ateşe değdirdiğim an zehir, ateşle kavrulmaya başladı. Geri çekilip tekrar gözlerinin içine baktığımda içime çektiğim dumanı yavaşça dışarı bırakıyordum. Dikkat, onun gözlerinin bekçisi gibiydi. Zipponun ucunda yanan ateşi, zipponun kapağını sertçe kapatarak söndürdü ve birden yana döndü. Ellerini ahşap korkuluklara yasladı, parmaklarının arasında duran sigaranın uzayan külü ölü bir bedene dönüşürken o pürdikkat külü izliyordu.

"Beni arayıp o mekâna gideceğinin haberini verdiğinde uzun süredir gündemimde olan bir hastalıkla ilgili veriler topluyor, onun üzerine çalışıyordum ve çok meşgul olduğum için onu geçiştirmiştim," dedi dalgın gözler ve o gözlere eşlik eden dalgın bir sesle. "Nereye gideceğini sormadım, ne kadar kalacağını sormadım, güvenli bir yer olup olmadığını merak ettiysem de o an bunun üzerinde durmadım."

Sigarayı parmaklarının arasında küçük bir ruloyu döndürüyormuş gibi döndürüp, sırtımı uzun kirişlerden bir tanesine yaslarken başımı sağ omzumun üzerine yatırdım.

"Sen de mi kendini suçluyorsun yoksa?"

Gözleri sigaranın uzamayı sürdüren gri külünü izlemeye devam ederken bana cevap vermedi.

"Ben de kendimi suçluyorum," diye fısıldadım gözlerimi yeniden koruluğa çevirirken.

"Sen şanslısın, Ölüm Çiçeği."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen her ânında onunla birlikteydin. Onunla benden daha fazla vakit geçirdin." Sigarası izmaritine kadar kül olmuştu. Dudak payının olduğu yerden yanık, kötü bir koku geliyordu.

"Bu beni daha şanslı mı yoksa daha şanssız mı yapar, işte bunu bilmiyorum."

Kartal, sertçe yutkundu. Bir şeyler söylemek istedi ama söylemedi, öfkesi boğazına doğru ilerleyen bir bıçaktan farksız olmalıydı. O bıçak ki, Kartal'ın sesini, kelimelerini, sustuklarını kesiyordu.

"Şu an acın öylesine taze ki, yapamayacağın hiçbir şey yok gibi geliyor, değil mi?" diye sorduğumda omuzları dikleşti. "İnsanlara hayat veren senin ellerin, şimdi o eller çok rahat can alabilir."

"Kaybedecek bir şeyim yok."

Derin bir nefes alıp, "Bundan emin misin?" diye sordum.

"Evet. Beni sorgulayıp durma."

"Sen kendini yakan bir yangınsın bence. Peki ya küle döndüğünde ne olacak? Yeniden var olabileceğini mi sanıyorsun? Her şey bittiğinde ne olacak? Kendini Anka kuşu sanıyor olamazsın."

Aniden bana döndüğünde nefesimin göğsümün içinde hapsolduğunu hissettim. Tek solukluk bir zaman diliminde tam da önümde bitmişti. Sırtımı yasladığım kiriş ile onun arasında sıkışıp kaldım. Geceden emanet aldığı ay ışığı, göz bebeklerinin içinde beyaz bir nokta gibi parlıyordu ama sanki bu ay ışığı değildi de saf ateşti. *Beyaz bir ateş. Kendi kendini tüketen ateş.*

Aramızdaki boy farkından dolayı gözlerimi kaldırarak ona baktım, burnundaki ve kaşındaki demir halkalar karanlıkta parlıyordu. Kokusu yakıcı bir şekilde sigaranın kokusuyla karışarak içime doluyordu. Yağmur sonrası toprağın kokusu tenine çizilmiş bir resimdi sanki, bu kokuyu ondan ilk alışım değildi. Ayakkabılarının burnu, botlarımın burnuna değene dek bana sokulduğunda, alanıma girdiği için rahatsızlık duyarak ona daha sert gözlerle baktım.

"Hepimiz Anka kuşu olamayız," dedi karanlık bir fısıltıyla. "Bazılarımız kül olmak zorunda."

"Kül olmayı mı seçiyorsun?"

Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanı ikimizin de yüzünün sınırlarına dokunarak geçip gidiyordu.

"Anka mıyım yoksa kül müyüm, bunu izleyip görelim, Ölüm Çiçeği."

"Küllerin ölümün olabilir."

"Küllerim doğuşum da olabilir," dedi düz bir sesle, gözleri keskinlikle parlıyordu; tıpkı bir bıçağın yüzeyi gibi.

Yanlıştı. O, küllerinden doğmayacaktı. Onun ölümü küllerinden olacaktı.

"Küllerinden ölen Anka," diye fısıldadım. "Ateş aldığın andan itibaren yanında olacağım."

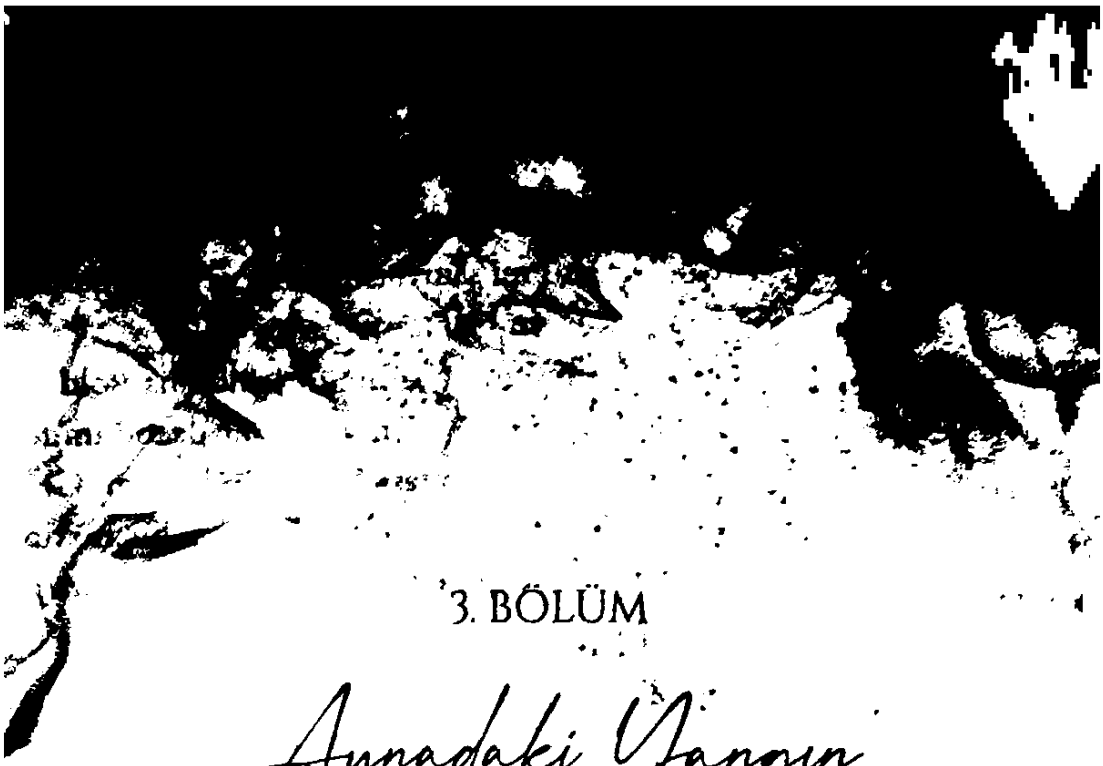

3. BÖLÜM

Aynadaki Yangın

♪ *Draconian, Night Visitor*

Ateş, onun içine tutulmuş bir ayna görevi görüyordu.

Bunu, ona verdiğim sözden dakikalar sonra içeri girdiğimizde, yanan şöminenin önünde durup alevlerin dansını izlerken fark etmiştim. Şöminede yanan ateş, evin duvarlarında büyüyerek gölgelerin de dansına eşlik etmesine izin veriyordu. Kartal, yeniden o tekli koltuktaydı, gözleri yanan ateşteydi ve tıpkı benim gibi o da yanan ateşin içinde kendiyle ilgili bir şeyler görüyor gibiydi.

Sehpanın üzerindeki kristal kadehi parmaklarının arasına aldığında, köşede dikilmiş sessizce onu izliyordum. Bir süre sessizliğime eşlik etti ve ateşin seslerini dinleyerek içkisini içti.

"Orada dikileceğine gidip uyusana sen," dediğinde sesi sakindi, alkol onu kolayca etkisi altına almıyor olsa gerekti. Oysa bu gece çok içtiğini biliyordum.

Kaşlarımı kaldırdım, emrivakilerden hoşlanmazdım. "Uykum yok," dedim sert bir sesle.

"Ne yaparsan yap ama çok ayak altında dolanma," dedi ifadesiz bir sesle.

"Güzel," dedim kollarımı göğsümün üzerinde birleştirirken. "Nasıl davranırsan, o şekilde karşılık alacaksın, Alaşan. Seviyeyi sen belirledin, ben de devamlılığını sağlayacağım."

"Benim belirlediğim her seviyeye ayak uyduracaksın, öyle mi?" Omzunun üzerinden bana baktığında parmak uçlarında tuttuğu kadehin içindeki viskiyle aynı renk görünen gözleri kısılmıştı. Gür kirpikleri, ateşin yüzüne düşürdüğü ışık karşısında diz çökerek elmacık kemiklerine gölge şeklinde uzanmıştı.

Cevap vermediğim için, "Belirleyeceğim seviyelerle ilgili hiçbir fikri olmayan küçük bir kız için fazla iddialı konuşuyorsun, Lavinia," dedi.

Yüzümü buruşturarak, "Bana böyle seslenme," dedim.

"Nasıl seslenmeyeyim, Lavinia?" diye sorarken, sesindeki mesafenin aksine gözlerinde alay vardı. Bana hem ilginç hem de rahatsız edici bir şeymişim gibi bakıyordu. Bunun nedenini biliyordum, şu an insanlara karşı ördüğü duvarın nedenini biliyordum ve ben o duvarın altında kalmıştım.

"Çünkü adım Lavin. Hafıza problemi yaşıyor olabilir misin, Doktor?"

Çatık kaşlarla bana baktı ama bir şey söylemedi. Tam merdivenlere doğru dönmüştüm ki, merdivenlerin başında beni izleyen bir çift koyu kahverengi göz ile karşılaştım. Gözleri bu açıdan simsiyah görünüyordu. Uzun, siyah ve oldukça gür saçları, küçük, yuvarlak yüzünü neredeyse yutmuştu. Büyük dudakları vardı, o dudaklara koyu renk bir ruj sürmüştü ve bu ruj, dudaklarını olduğundan da büyük göstermişti.

"Bu kız da kim?" diye sordu, yumuşak ama akılda kalıcı bir sesi vardı.

"Adım Lavin," dedim, aslında öfkem kıza değildi ama sesim sert çıkmıştı. "Bu kız değil."

Kız söylediğime ve öfkeme aldırış etmeden Kartal'ın ensesine bakarak, "Bu kim?" diye sordu, sesi biraz öncekine nazaran daha gürdü. Ona daha dikkatli baktım, tanıdıklık hissi damarlarımda kan gibi ilerledi ve onu da bir fotoğraf karesinde gördüğümü hatırladım.

"Bölgesine girilmiş bir yırtıcı gibi hırlama, Sibelay," dedi Kartal umursamazca.

Burak, hemen Sibelay'ın arkasında belirdiğinde, gergin bakışlarım ikisinin arasında tur bindiriyordu. Burak, "Sakin ol, Sibel," dedi kızın ismini kısaltarak. "Neslihan'la bir bağlantısı olmadığına emin olabilirsin."

Kız, "Kes şunu," diye homurdandı. "Bu şakaları yabancıların yanında yapmaktan vazgeç. Hem soruma bir cevap alamadım. Kız kim?"

"Sahra'nın akşamüstü söylediği şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Burak kızın omzuna elini koyup, gözlerini bana çevirdiğinde. Kartal'ın

duymayacağı şekilde, "Cenazeden geldiğimizde," diye ekledi ama Kartal'ın bunu duyduğunu hissettim. "İşte tam da güzeller güzeli sevgilimin söylediği şey oluyor şu an, Sibelciğim."

Sibelay'ın koyu renk gözlerinde bir şimşek çaktı. Kız dehşete düşmüş gibi bakışlarını önce Burak'a sonra da bana çevirdi ve "Ne?" diye sordu başını iki yana sallayarak. "Aklını mı kaçırdı? Bu delilik. Hem bunu yapacak olmasıyla bu kızın ilgisi ne?"

"Biz de tam olarak öyle olduğunu düşünüyoruz. Bunun bir delilik olduğunu," dedi Burak sakince. "Ama onu biliyorsun, boşuna dil dökme. Kafasını eseni yapacak. Kız da bu işte onunla."

Kız parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirip, siyah saçlarını arkaya atarken dehşet dolu gözlerle Burak'a baktı.

"Kafasına esen şeylerin etrafından kan dökülecek gibi geliyor bana."

Burak, Sibelay'ın söylediği şeyin bilincinde olmak bir zulümmüş gibi derin bir nefes alarak Kartal'a doğru baktı. Kartal, sanki arkasında kaos çıkmamış gibi sakince içkisini yudumlamaya devam ediyor, onları âdeta duymazdan geliyordu.

Sibelay bu defa, "Yanında bir de bu kızı mı sürükleyecek yani?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

Sabırla, "Lavin," dedim ama eğer patlayacak olursam ağzımdan kelimeler değil, lav dökülecekti.

"Tamam, aynen," dedi Sibelay gözlerini devirerek. "Lavin'i de mi yanında sürükleyecek?" Kız birden irkilerek durdu. "Lavin mi?"

Bakışları saf bir merakla bana çevrildi, bana daha dikkatli baktığında o gözlerde beni tanıdığına dair emareler gördüm.

"Yok artık. Sahra böyle bir şey ima ettiğinde, yani onun arkadaşıyla birlik olabileceğini söylediğinde, bu kadarına da ihtimal vermemiştim. Ben tek başına harekete geçer sanıyordum."

"Ben yokmuşum gibi dedikodumu yapmayı ne zaman kesersiniz?" diye sordu Kartal sakince. Bir an bu sakinliğin altında uğuldayan ve zemini sarsan fırtınanın yumruklarını duyar gibi oldum.

"O zaman bu dedikoduya katılmaya ne dersin?" Sibelay merdivenlerden inmeye başladığında Burak da onu takip ediyordu ve ortam birdenbire iki ucu farklı yöne çekilen bir ip kadar gerilmişti. "Ana dalını seçtin!" dedi üstüne basarak. "Sen artık bir doktorsun! Hayallerin hemen önünde, kapıyı açmanı bekliyor. Kapıyı yakıp, farklı yöne mi koşacaksın? Ateşin içine mi koşacaksın?"

"Neslihan nerede?" diye sordu Kartal umursamazca. "Sibelay'ı susturması gereken bir konu var."

"Birinin beni susturmasına ihtiyacım yok. Beni duymazdan gelmeyi bırak!" dedi Sibelay, hemen Kartal'ın önüne geçip öfkeyle ona bakarak. "Kayhan amca bir kaybı daha kaldıramaz!"

Sessizce salonun ortasına ilerledim. Kartal'ın zayıf yüzünü gölgelendiren elmacık kemiklerine baktım, gözlerini ağır ağır havaya kaldırdı ve Sibelay'ın yüzüne dikti. Kız da dikkatle ona bakıyor, bir yandan da dişlerini sıkıyordu.

Kartal, "Kes," dedi bıçak gibi kesen bir sesle.

Gerginliğin ateşi tavana dek uzanırken, Burak sessizce onları izliyordu. Sibelay gözlerini yumup derin bir nefes aldı, tekrar gözlerini açtığında daha sakindi. "Kardelen, arkadaşını böyle bir şeyin içine sürüklemeni istemezdi," dedi. "Ve senin de böyle bir işin içine girmeni kesinlikle istemezdi."

Kartal, elindeki kadehi öyle sıkı kavradı ki, biraz daha baskı yaparsa kadehi parçalara ayırabilirdi.

"Sesini kesecek misin?"

Burak'ın gergin çenesi kasıldı, Sibelay'a doğru ilerleyip onu belinden tutarak uzaklaştırırken Sibelay'ın çizgiyi aştığını biliyor gibiydi.

"Yapma," dedi kızı uzaklaştırırken. "Anlamayacak."

Sibelay sitemle, "Anlamadığını görüyorum," dedi ve o an, dudaklarım farkında olmadan aralandı.

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen de onu asla anlamayacaksın."

Sibelay'ın gözleri bana çevrildi. Burak, gergin çenesine rağmen yumuşak gözleriyle bana bakarken kaşlarıyla durmam gerektiğini ifade eden bir işarette bulundu ama umurumda bile değildi.

"Kardeşi ölen sen değilsin," diye devam ettim. "Ve en yakın arkadaşı kollarında ölen kişi de sen değilsin."

Sibelay, burnundan tıpkı bir boğa gibi nefes verdi ama sonunda öfkesi yerini sakinliğe bırakmıştı. Gözlerime baktı ve "Sen," dedi. "Nasıl bir şeyin içine düştüğünü bilmiyorsun. Pişman olacaksın."

Gözlerimi ona dikip, "Ve bu seni hiç ilgilendirmiyor," dediğimde, sesim de tıpkı bakışlarım gibi ruhsuzdu.

Sibelay, Burak'ı itip merdivenlere yönelirken, "Ne hâliniz varsa görün!" diye bağırdı. Hızlıca basamakları tırmanırken Burak da omuz silkip mahcup bir ifadeyle başını önüne eğdi ve Sibelay'ın arkasından gitti.

Anlık bir sessizlikle birlikte ciğerlerime dek karlara saplanmışım gibi hissettim. Kartal, parmak boğumları beyazlayana dek sıktığı kadehi dudaklarına götürmeden hemen öncesinde, "O senin için çok mu değerliydi?" diye sordu. "Hep bir aradaydınız."

Bakışlarım ânında zemine çevrildi. Yaklaşan gözyaşlarımı yüreğimin topraklarına gömüp, "O benim kimsemdi," diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Uzun süren sessizlik, "Birkaç saat uyumaya bak," demesiyle sonlandı. "Yola çıkacağız."

Bir şey söylemeden merdivenlere yöneldim. Bana yabancı olan bu evin sanki bir parçasıymışım gibi bana verilen odaya giderken, hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Bana verilen yatağa uzandığımda, tavanda Kardelen'in yüzü belirdi. Sağlık ekipleri gecikmişti, ambulansa onun cesedi taşınmıştı. Hoş, sağlık ekipleri zamanında gelmiş olsaydı da onun kurtulamayacağını biliyordum. Çünkü bunu kendisi de biliyordu ve gözlerinin feri sönmeden hemen öncesinde, bana bunun farkındalığıyla bakmıştı. Gidiyordu ve bunu biliyordu. O an, bizden gittiğini biliyordu.

Kollarımda tıpkı yaralı bir kuşun son nefesini veriş ânında titreyen göğsü gibi titreyerek can vermişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözyaşım lav gibi gözlerimden şakağıma, oradan da boynuma doğru akarken uykunun benim için gelmesi için dua etmeye başladım.

Ne kadar geçti bilmiyordum. Acı, ruhumun kuytularında yankıların yükselmesine neden olacak kuvvette bağırırken, usulca gözlerimi araladığımı hatırlıyorum. Tül perdeyi aşarak içeri dalan güneş ışığı ince bir sütun şeklinde yüzümü deşiyordu.

Saat kaçtı bilmiyordum. Sessizliği bölen kuş seslerini duyuyordum. Doğrulup kalktım ve botlarımı ayağıma geçirerek odadan ayrıldım. Koridor bomboş ve karanlıktı. Ağır bir kadın parfümü kokusu soludum, oryantal bir kokuydu. Koridorun sonundaki kapı açıldığında bir an duraksadım ve kapıyı açan kişi de beni görünce durup kaşlarını çattı. Turuncu, kısa saçları dağınık bir kadın tam karşımda dikiliyordu. Burnunda ve gözlerinin altında tıpkı saçları gibi turuncu çiller vardı. Onu görür görmez tanıdım, bir bayram sabahı Kardelen'in paylaştığı fotoğraf dizilerinden birinde bu kız da vardı ve gülümseyerek Kardelen'e sarılmıştı.

"Günaydın?" dedi sorar gibi.

Başımı sallamakla yetindiğimde, "Sen Sibelay'ın bahsettiği kız olmalısın. Kardelen'in arkadaşı," dedi. Bana dikkatle baktı ve "Seni daha önce de görmüştüm," diye fısıldadı.

Hislerimin içindeki en derin çukuru açmayı başarmış o isim öyle çok yüzüme çarpılıyordu ki, biri devamlı dizlerimin arkasına vuruyormuş gibi hissediyordum.

"Evet," dedim sadece.

"Lavaboyu kullanmak istersen," diyerek kapıyı tamamen açtığında, çıktığı odanın aslında lavabo olduğunu anladım. "Şöyle buyur."

Başımı salladım. Kızın yanından geçerken adım atan bir cesetten farkım yoktu. Kızın yoğun parfümünün kokusu anlık olarak daha net şekilde içime doldu, daha sonra banyoya girip kapıyı kapattım ve lavabonun önüne geçerek hızlıca yüzümü yıkadım. Bal sarısı, iri gözlerimin içindeki yeşil hareye dikkatle baktım. Yüzümden gözyaşları gibi akan su damlalarını silmeden bir süre kendimle yüzleştikten sonra, aynanın önünden yavaşça ayrıldım ve yüzümü kâğıt havluyla kurulayarak banyodan çıktım.

Alt kata inerken hâlâ diken üzerindeydim. Bir süre merdivenlerin başında durup aşağıyı kontrol etmiştim, görünürde kimse olmadığı için yavaşça alt kata indiğimde, şöminenin söndüğünü gördüm. Güneş, çizdiği sütunlarla evin içini aydınlatmaya başlamıştı. Yerdeki yumuşak halıya devrilen gün ışığının etrafında uçuşan toz parçalarını izlerken içim bulanıyordu. Karnım açtı ama ben kahvaltı eden bir insan değildim, benim sabah kahvaltım sigaraydı ve şimdi de bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Kısa bir süre sonra koltuktaki hareketlilik dikkatimi çekti. Kafamı ileri doğru uzatıp koltuğun ön kısmına baktığımda gördüğüm manzara duraksamama, hemen ardından karnıma müthiş bir ağrının saplanmasına neden oldu. Kartal, dünkü tekli koltuğun üzerinde oturur pozisyonda uyuyordu. Kafası sağ omzunun üzerine düşmüş, kolları koltuğun yanlarından yere sarkmıştı. Üzerinde tişört yoktu, altındaki kotun bağları gerilmiş ve onun ince bacaklarının uzunluğunu belirginleştirmişti. Dudakları hafif aralık duruyor, uzun kirpikleri kemikli yüzüne gölgeler çiziyordu.

Uyurken kaşlarının çatık olduğunu fark ettim.

Görüntüsü, zihnimin içinde sert, ışığı gür bir şimşek gibi çaktı ve acımasız bir yıldırım gibi ormana düşerek ağaçları tutuşturdu.

Eli neredeyse zemine değmek üzereydi ve yerde devrilmiş, dibinde soluk sarı sıvı kalmış bir içki şişesi duruyordu. Dibi dolduramayacak kadar az olan sıvı, öne doğru yayılarak ince bir çizgi şeklinde şişenin zeminini kaplamıştı.

Kollarındaki dövmelerin altında duran belirgin damarlarında çarpan nabzı, kanın gürleyerek akışını görebiliyordum. Göğsü hafifçe yukarı kalkıyor, aldığı her nefes bedenini dalgalandırıyordu.

Göğüs kaslarını tıpkı bulutsuz bir gece gibi dolduran benlere bakarken göğüs kafesimin yandığını hissettim.

Sayısız yıldız.

Derin bir nefes aldı ve omuzları kasılarak havalandı. Kaşları daha da çatıldı. Bir adım geri çekilerek ona bakmaya devam ettim. Uzun, kemikli parmaklarını yumruk yaptı, bir şeyi kavramak istiyor gibi yumruklarını sıktığını gördüğümde boğazım düğümlenmişti.

Şu an nasıl bir kâbusun tavanından idam ipi sarkmıştı da hangi acısının önünde infaz ediliyordu?

"Şöyle dikkatli bakma," dedi aniden. Gözleri hâlâ kapalıydı, alnında ter damlacıkları vardı ama çatık kaşları bir nebze de olsa gevşemişti.

"Uyanık mıydın?"

"Yok, uykumda konuşuyorum seninle."

Gözlerimi devirdim, tam arkamı dönüyordum ki gözlerini aniden açtı. Beyazı kanlanmış gözleri, gözlerime saplandığında kaşlarını yeniden çatıp şakaklarını ovdu ve oturduğu yerden hafifçe doğrularak, "Saat kaç?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Bilmem."

Kartal, sehpanın üzerindeki sigara paketini aldı. Paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra sigaranın ucunu zipposuyla tutuşturdu.

"Daha fazla soru sorma ve akıl verme törenine maruz kalmadan acele etsek iyi olur," dedi.

Hızla yerinden kalktı, kenarda duran koyu gri kazağı üzerine geçirdi. Kazak ona biraz büyük olsa da yakışmıştı. Saçlarını elleriyle geriye doğru taradığı sırada köşeye geçmiş sessizce onu izliyordum. Adı Sahra olan kız aşağı inmiş, koca bir fincan kahveyi zorla elime tutuşturmuştu.

Kartal, Burak ile bir konuyu konuşmak için balkona çıktığında, bir sigara içecek kadar zaman yaratabildiğim için şanslı hissediyordum. Sigaramı ve kahvemi içerken Sahra neredeyse hiç konuşmamıştı ama etrafımda dolaşıyordu.

Kahvemden son yudumumu alırken Sibelay elini barış işareti yaparak bana uzatıp, "Kusura bakma," dedi mahcup bir sesle. Uzun saçlarını büyük, kuş yuvasını anımsatan bir topuz yapmıştı. Neslihan onun beline sarılarak, "Benim güzelim çok hırçındır," diye fısıldadı bana göz kırparak. "Kusuruna bakma."

"Sorun değil," demekle yetindim. Sigaramı gümüş renkli kül tablasına bastırıp söndürürken Burak ve Kartal da içeri girmişlerdi.

Kartal, "Sahra, kıza bir şeyler ver," dedi sakince.

"Tamamdır."

Sahra elimi tutmak için bana uzandığında elimdeki fincanı önümde duran sehpaya sertçe bırakıp, buzdan bakışlarımı Kartal'a çevirdim. Kızın eli havada asılı kalmış öylece bana bakarken onu umursamadan oturduğum yerden kalktım ve "Teşekkürler," dedim mesafeli bir sesle. "Ama üstümdekilerle ilgili bir sıkıntım yok."

Kartal'ın gözleri beni bulmadı bile. "Ama benim sıkıntım var," dedi.

"O zaman bu sıkıntıyı kendi içinde çözmeye ne dersin?" diye sordum sertçe.

Kartal, bana boş boş baktı ama bu bakışlar birkaç saniye bile sürmeden benden ayrılıp boşluğa çevrilmişti. Sahra, bana yavaşça dokunurken, "Kartal haklı," dedi. "Üstündekiler gayet iyi ama uzun yola çıkacaksınız, yeni giysilerle daha ferah hissedersin. Hem yollar oldukça soğuktur."

Ne kadar direnmek istesem de Sahra çok kibardı, ona karşı yırtıcı bir vahşi gibi görünmek istemediğimden onu takip ettim. Burak ile birlikte kaldıkları odaya girdiğimizde, çift kişilik koca yatağın ucuna oturdum. Dev elbise dolabının kapısını kaydırarak açan Sahra, birkaç parça kıyafet çıkardı. Zeytin yeşili boğazlı bir kazağı kaldırıp bana bakarken gözlerinde onay bekleyen bir ifade dolaşıyordu.

"Kafana göre takıl," dedim sadece.

Sahra, dolaptan siyah bir kot çıkarıp, "Bu tayt formunda bir pantolon," diye açıklamada bulundu. "Sen benden daha ince ve uzunsun ama bu sana tam olacaktır."

Tek yaptığım başımı sallamak oldu. Deri bir mont çıkarıp onu da kazağın üzerine koydu ve "Yüzünü renklendirmek istersen," diyerek makyaj masasını işaret etti. "Kullanabilirsin."

"Buna gerek yok, teşekkür ederim."

Süslenip püslenecek hâlim de isteğim de yoktu. Karnımı deşip duran o çirkin hissin kafasını kaldırıp yüzüme baktığını hissettim. İnsanlar için hayat bir şekilde devam ediyordu ama hayat benim için o gece durmuştu.

Sahra, odadan çıkıp giyinmem için bana zaman tanıdığında, ona minnet duydum çünkü şu âna dek Kardelen dışında hiçbir kadının önünde üzerimi değiştirmemiştim. Utangaç olduğumdan değil, sadece bundan hoşlanmıyordum. Giyinip alt kata inmem yaklaşık on dakikamı almıştı. Alt kata indiğimde kadro eksiksiz bir şekilde aşağıdaydı.

Saniyeleri dakikalara katlayan o zaman diliminde hiç kimse bir şey söylemeden öylece birbirini izledi. Sonunda Neslihan, "Yunus Emre'nin baskınına uğramadan gidin," dedi, sabah karşılaştığımızda üzerinde olan uzun kazağın aksine şimdi askılı bir tişört giyiyordu. Sol bileğinden başlayıp, omzuna kadar uzanan yeşil ve kırmızının ağırlıklı olduğu detaylı bir dövmesi olduğunu şimdi görüyordum. Kulaklarında sabah olduğundan daha fazla küpe vardı, burnundaki halkayı çevirerek bana bakıp gülümsedi.

"Sikerler baskınını," dedi Kartal omuz silkerek. Bakışları beni bulduğunda, iki parmağının arasında duran sigaranın izmaritini kül tablasına bastırdı. "Gidiyoruz."

Omuz silktim. Benim için sorun yoktu. Gidebilirdik. Evden çıkmadan hemen öncesinde Burak ve Kartal arasında odak noktasının ne olduğunu bir türlü yakalayamadığım derin bir konuşma daha geçmişti.

Verandanın basamaklarını inerken bir geceyi evlerinde geçirdiğim insanların gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Kartal hemen arkamdaydı, soğuk gözlerine eklediği sarsılmaz ifadeyle o da tıpkı diğerleri gibi beni izliyordu.

"Kartal," diye seslendi Burak. "İstanbul'a varır varmaz beni ara."

Kartal, "Tamamdır," dese de Burak'ın söylediği şeyi pek de umursamışa benzemiyordu.

"Bal göz," diye seslendi biri arkamdan. Bu sesin sahibini tanıyordum. Omzumun üzerinden Sahra'ya baktığım sırada Kartal hızlıca ya-

nımdan geçti ve kolu koluma sürttü. "Hızlı," diye fısıldadı, sesi rüzgâra ait bir kamçı gibiydi.

"Efendim?" dedim Sahra'ya bakarken.

"O koca adama dikkat et," dedi Sahra. "Çünkü o bir süre kendine asla dikkat etmeyecektir."

Birkaç saniye boyunca yalnızca gözlerinin içine baktım. Cevaplar dilimin ucunda aydınlığa varmadı, karanlıkta asılı kaldı. Başımı hafifçe sallamakla yetindim ama o kadar cansız bir hareketti ki bu, onay vermiş olmama rağmen Sahra'nın tatmin olmadığına yemin edebilirdim.

Kartal'ın cipinin ön yolcu koltuğuna yerleşip verandada durmuş bizi izleyen arkadaş grubuna baktım ama Kartal, onlara bakmadan arabanın motorunu çalıştırdı. Öğlen saatlerinde olmamıza rağmen güneş bulutların arkasına saklanmış, gökyüzü griye bürünmüştü.

"Arkadaşlarının da seninle gelmesi gerekmiyor mu?" diye sordum kaşlarımı çatıp, çıktığımız patika yolun etrafında hızlıca kaybolan ağaçları izlerken.

"Bu benim meselem," dedi tekdüze bir sesle. "Onları buna alet edecek değilim."

"Neye alet edecek değilsin?"

Direksiyonu sıkıca kavrarken, "Az konuşup çok işe yarasan ne güzel olurdu," dedi.

"Planın her ne ise bana da kabataslak da olsa anlatacaksındır umarım." Sesim ukalaydı, dik bir burunla göz ucuyla ona baktığımda, beni hiç umursamadan önünde akıp giden yolu izlediğini gördüm. "Anlatmayacak mısın?" diye sordum ona dik dik bakarak.

"Şimdi değil."

"Neyin içinde olduğumu bilmeye hakkım var."

"Elbette var," dedi, daha sonra göz ucuyla bana baktı ve "Ama neyin içinde olursan ol, vazgeçmezdin değil mi?" diye sordu.

"Vazgeçmezdim."

"O hâlde neyin içinde olduğunun ne önemi var? Sen zaten her şeyi göze almışsın. Tıpkı benim gibi." Derin bir nefes aldı. "O yüzden durmadan sorular sorup, kafamın içindeki kuyuya bir taş da sen atma, Lavinia."

Bilmeye hakkım vardı ama yaralı bir yırtıcının kafesine ona su vermek için bile yaklaşsanız, tek yapacağı size hırlamak, size saldırmaya çalışmak olurdu. İşte o da yaralı bir yırtıcı gibiydi. Kafesinin önüne

elimde suyla gidiyordum ama o suyu görmüyordu, sadece hırlıyordu, sadece bana ve yaklaşan herkese saldırıyordu. Bu yüzden onu suçlayamadım. Psikolojisinin derinlerine inildiğinde, şu an dönüştüğü insanın aslında olmak istediği değil, zorunda bırakıldığı insan olduğunu görebilirdiniz.

O, sayılı zamanlarda da olsa gördüğüm biriydi ve gördüğüm zamanların tek birinde bile bu kadar kasvetli, bu kadar saldırgan ve bu kadar kaba değildi. Hatta şu an olduğu insanın tam tersiydi. Şimdi o adamdan geriye sadece bakışları kalmıştı, gözleri onu ilk gördüğüm andan beri bir yırtıcı gibi bakıyordu, onu her gördüğümde o gözlerden kaçardım.

Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Saatler birbirini kovalarken birkaç benzinlikle durmuş, benzinliklerden birine yakın bir restoranda da yemek yemiştik. Telefonumun ölmek üzere olan pilini benzinlikteki hızlı şarjlara takıp doldurmuştum. Biri arayacak değildi, birinden mesaj da bekliyor değildim, zaten beklesem de bunlar olmazdı. Beni merak eden tek insan artık benden çok uzaktaydı.

Gün yerini çoktan geceye bırakmıştı. Arabanın tepe lambası yanmıyordu ve yollar ıssızdı. İçinden geçip yola devam ettiğimiz çoğu şehir, karlar altında kalmıştı, birkaçında ise şiddetli yağış etkisini sürdürüyordu. Sonunda etrafı koruluklarla sarılı bir otoyola çıktığımızda yeryüzüne pamuk parçaları şeklinde dingin dingin düşen kar tanelerini saymazsak, hava burada daha berraktı. Yolun kenarına belli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarının ışığı Kartal'ın kemikli, zayıf yüzünü gölgelendiriyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sorduğumda, karşı şeritten yaklaşmakta olan bir aracın far ışığı gözümü aldığı için gözlerimi elimin tersiyle örttüm.

"Şu an İstanbul sınırları içindeyiz," dedi. "Tabelaları takip etmiyor musun, ufaklık?"

Bana ufaklık demişti, belki ona göre bir ufaklıktım ama hangi ufaklık omuzlarımda taşıdığım şeyleri taşırken bir çocuk olarak kalabilirdi ki?

Işığı kapattıklarında atılan çığlığın sana ait olduğunu bilmene rağmen o çığlığı sahiplenemezdin.

Ben karanlıkta defalarca çığlık atmıştım. Biri bile bana ait değildi. Hepsi sahipsizdi.

"Dikkat etmemişim," dedim sadece.

Kartal, aracı biraz daha hızlandırdığında gözlerim dikiz aynasına düşen görüntüsüne takıldı. Yüzü görünmüyor, yalnızca gözleri küçük bir dikdörtgenin içinde ışıldıyordu. O gözler, artık dikkati yüzünden korktuğum gözler değildi. O gözler, karanlıkta beni takip eden bir yıldız gibiydi ve o yıldızın üzerine örtülen toprak bile henüz kurumamıştı. Gözleri bana onu hatırlatıyordu.

"Dikkatli olmalısın," dedi gözlerini kısarken. Gözlerinin içinde dans eden ışıkların bile karanlığa çekildiğini gördüm. "Bu oyundayken çok dikkatli olmalısın."

"Sen çok mu dikkatlisin?" diye bir soru attım ortaya.

"Yeteri kadar değil."

Kendinden emin bir şekilde evet demesini beklemiştim ama bunu yapmamıştı. Bir süre daha dikiz aynasına dökülen altın kahve gözlerini izledikten sonra bakışlarımı ondan koparıp yan tarafımda akıp giden yola çevirdim. Kafamı cama yaslarken dişlerim birbirine kenetlenmişti. Gecenin içinde saklanan gerçekler, ağaçların arkasından alay dolu gözlerle bizi izliyordu sanki. Gözlerimi yumdum. Sokak lambalarının yüzümü bir tuval olarak kullanıp turuncu rengi taşıyan fırçasıyla yüzüme dokunmasına, ardından tekrar geri çekilip beni zifiri karanlığa batırmasına izin verdim.

Araç sonunda durduğunda mekânlardan yükselen ışıklar haricinde yine karanlıktaydık. Arabayı bilerek mekânlardan birinin yakınlarındaki kör noktaya çektiğini fark etmiştim. Kaldırımların üstü, dışarıdaki soğuğa rağmen kısa, güzel elbiseleri ve pahalı topuklu ayakkabılarıyla titreyerek sigara içen yaşıtlarımla doluydu. Saçları boyalı ve bakımlıydı, her hafta en az üç kez kuaföre gittiklerine emindim. Kendilerine özen gösterdikleri kesindi. Kartal, ön camdan dışarıyı izliyordu.

Önünde koyu kırmızı, birazdan yabancı artistlerin ödül almak için üzerinde yürüyeceği türden uzun bir halı olan, büyük bir bina vardı. Kartal'ın pürdikkat orayı izlediğini fark etmiştim ve o binayı izlerken çenesi gergin görünüyordu. Tekrar o yöne baktım. Halı, altın rengi zincirli demirlerin hemen ortasında duruyordu. Buranın çok pahalı bir mekân olduğuna emindim. Dev gibi, siyah demir bir kapısı vardı. Kapının hemen önünde siyah gözlükleri ve simsiyah takımları olan iki adam duruyordu. İkisi de iri yarıydı, biri keldi ve diğeri de kel olana nazaran daha uzun boyluydu.

"Neden buradayız?" diye sordum mekânı incelerken. "Burası neresi?"

"Sizin Antalya'da gittiğiniz mekânın İstanbul şubesi," dedi Kartal mekanik bir sesle. "Turizm şehri olduğundan Antalya'ya da bir benzerini açmış enayi. Asıl olay bu mekânda dönüyor."

Midem kasıldı. "Bu mekânla işimiz ne?" diye sorduktan hemen sonra dişlerimi sıktım.

"İşimiz mekânla değil. İşimiz Sadık Parlak ile."

Başımı yavaşça ona çevirirken kaşlarım da çatılmıştı. "Sadık Parlak?"

"Mekânın sahibi."

"Onunla ne alakası var?"

Kartal yavaşça başını iki yana sallayarak alt dudağını dişlerinin arasına alıp, burnundan dışarı sert bir nefes verdi. "Mekânında uyuşturucu trafiği olan bir pezevengin bundan haberi olmayacağını mı sanıyorsun?"

"Adamın bu olayla ilgisi olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi umursamaz bir şekilde. "Düşünüyor olsam şu an nefes alıyor olmazdı." Gözleri kısaca gözlerime dokundu. "Öyle değil mi, Lavinia?"

"O zaman neden buradayız?"

"Ama bu, adamın bir şey bilmediği anlamına gelmez." Derin bir nefes aldı. "Adamla ilgili ne var ne yoksa her şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Bu nasıl olacak?"

Kartal, gözlerini ön cama çevirdiğinde, bir an dudaklarında ürkütücü bir kıvrımın oluştuğunu görür gibi oldum.

"Bununla olacak."

"Ne?"

Çenesiyle ileriyi işaret ettiğinde başımı yavaşça ön cama çevirdim ve o an hemen halının üzerinde dikilip, telefonla konuşan sarışın kız dikkatimi çekti. Uzun, sarı saçları beline uzanıyordu ve saçları öyle yoğundu ki, içinde kaynak olduğu gerçeği yok sayılamaz derecede barizdi. Üstüne yapışan karamel rengi elbise güzel fiziğini gözler önüne sermişti. Uzun boyluydu ama yine de ayağında onu olduğundan on beş, yirmi santim daha uzun gösteren topuklu ayakkabılar vardı.

"İrem Naz Parlak," dedi Kartal sinsice kızı izlerken. "Benim oraya giriş biletim."

Gözlerimi Kartal'a çevirdiğim anda Kartal'ın zehirli bakışları da beni buldu. Aramızda bir karıştan daha az bir mesafe vardı, kokusu doğrudan içimi yakıyordu. Gözleri bir an yüzümü inceledi ve dudakla-

rıma kaydı, dudaklarımı birbirine bastırıp yok etmek istedim. Karnıma ızdırap verici bir ağrı saplandı.

Sert bir nefesi burnundan verdi ve kirpikleri usulca yukarı kalkarken gözleri yeniden gözlerime tutundu.

"O kız kim?" diye sordum, onun bakışlarından kurtulmak için. Parmaklarım koltuğun kenarlarını kavramıştı ve uzun tırnaklarımı koltuğun döşemelerine bastırmıştım.

Kendimi olabildiğince geri çekmeye çalıştım. Özay'dan sonra ilk kez bir erkekle bu kadar yakın mesafede duruyordum ve cipin içi ne kadar geniş olursa olsun bu mesafenin kısalmasına engel olamamıştım. Bir an Özay'ı düşünmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Geçmişte kalmış bir şeyi kendime ne diye hatırlatıyordum ki?

Özay. Bu isim, geçmişimin attığı gür çığlıklardan bir tanesinin sahibiydi.

Bakışlarımı Kartal'ın hedefi hâline gelen sarışına çevirdim. "Kızı mı baştan çıkaracaksın?" diye sorduğumda, kız telefonu kapatmış, kısa elbisesinin dar eteğini düzelterek içeri doğru yürümeye başlamıştı.

"Baştan çıkarmak için çaba harcayacak değilim," dedi Kartal arabanın motorunu çalıştırmadan hemen önce. Aracın farları yandı ve mekâna doğru uzandı. Sarışın kız yüzünü buruşturup homurdanarak büyük kapıdan içeri girerken Kartal gözlerini kıstı. "Kendi ayaklarıyla bana gelecek."

"Kendini beğenmiş misin biraz?"

"Hayır. Sadece her kızın isteyeceği türden bir adamım." Bir an, çok kısa bir sessizlik yaşandı. "Görünüş olarak."

Görünüşü dışında birinin onu istemeyeceğini mi düşünüyordu? Kafamda dönen soruları derin bir kuyunun içine attım ve sessiz kaldım.

Trafik, gecenin geç saatlerinin etkisiyle az da olsa çekilebilir hâle gelmişti. Yine de İstanbul, benim gözümde yayadan çok aracın olduğu bir şehirdi, bu yüzden trafiği katlanılamaz derecede boğucuydu. Oldukça ıssız yolları takip ederek sayısızca tabelayı ve lüks binayı arkamızda bırakmıştık. Karanlık bir araya girdiğimizde burada sokak lambaları yanmıyordu. Hemen ileride tepeye benzer bir yer vardı ve orada yanan sokak lambaları buradan bakılınca küçük ateş böceklerini andırıyordu.

Kartal'ın telefonu birkaç kez çaldı ama buna aldırış etmedi. Dik bir yokuş indik, ardından ona nazaran daha az dik bir yokuş tırmandık ve cip bir tepeye doğru ilerlemeye başladı. Araç ne kadar zorlanmadan

ilerliyor da olsa saatlerdir aracın içinde olduğumdan midem bulanmaya başlamıştı.

Araç, tepedeki lüks binaların önünde yavaşladığında kafamı kaldırıp yüksek binaları incelemeye başladım. Hepsi beyazdı, birbirinin birer kopyası gibi görünüyorlardı. Bahçeleri bile aynı şekilde dekore edilmişti ve önlerinde büyük havuzlar vardı.

"Abartılı," diye söylendim.

"Vıdı vıdı edeceğine hareket et bakalım," dedi Kartal. "İn bakalım, Ölüm Çiçeği."

Derin bir nefes alırken, "Adım Lavin," dedim bezmiş bir sesle.

"He Lavin he," dedi ve gözlerini devirerek emniyet kemerini çözdü.

Emniyet kemerimi çözüp araçtan indiğim an gecenin soğuğu bedenimi kıskıvrak yakaladı. Rüzgâr, kulağımın etrafında şiddetle uğulduyordu. Çantamı boynuma asıp, buz kesen parmaklarımı Sahra'nın verdiği kotun yüzeyine sürterek ısıtmaya çalıştım. Bu nezih tepede yaşayan bina sakinlerinin tek bir tanesinin dahi ışığı yanmıyordu. Saat kaç olmuştu?

Kartal, aracın siyah uzaktan kumandasıyla tüm kapıları tek tuşla kilitledi. Küçük tık sesi yankılara sebep olurken, yanıp sönen far ışığı tüm sokağı anlık olarak aydınlığa boğdu. Etrafın bu denli sessiz olması benim açımdan iyiydi, sessizliği seven bir insandım. Keşke o gece de sessizliği sevdiğimi, dışarı çıkmak istemediğimi söyleseydim de yolumuz o mekâna, bu ateş de benim içime düşmeseydi.

Beyaz bahçe kapısını araladı ve büyük bir bahçeyle karşılaştım. Havuzun içinde suyu aydınlatan bir ışık yanıyordu. Havuzun başında iki büyük aslan, bir tane de karga heykeli vardı. Heykeller beyaz alçıdan yapılmıştı.

"Çevrendeki her şeyi dikkatli incelemeni de savcı olacak olmana mı borçluyuz?" Bu ses, karanlığın içinden fırlayan bir ok gibi sırtıma saplandı. Omzumun üzerinden ona bakınca bir an duraksadım çünkü aramızda neredeyse hiç mesafe olmadığını anladım. Gözlerini kısıp, "Hareket etmeye ne dersin?" diye sordu.

Ondan uzaklaşarak bakışlarımı önüme çevirdim ve yürümeye başladım. "Aniden dibimde bitmemeye ne dersin?" diye sordum sertçe. "Mesafeyi severim."

"Hadi ya?" dedi arkamdan yürürken. "Ben de tam tersi, mesafeyi hiç sevmem."

"Zamanla seversin."

"Belki de zamanla sevmeyen sen olursun."

Ona kulak asmadım. Bloklara ayrılmış sitelerin girişi bayağı geride kalmıştı, güvenlik görevlisinin olduğu kulübenin ışığı da sönüktü. Binanın giriş kapısında durdum, kapılar otomatikti ama açılmadı. Kartal yavaşça arkamdan uzandı, kolunu omzumun üzerinden geçirirken vücudumdaki tüm tüylerin ürperdiğini hissettim. Yanağı yanağıma yakın bir yerde duruyordu. Otomatik kapının hemen yanında duran dokunmatik ekrana bir şeyler tuşladı, ardından otomatik kapı yavaşça iki yana kayarak aralandı.

"Burası dingonun ahırı değil, öyle her isteyen giremez," dedi, sesi yanağım boyunca kayıp boynuma akmıştı.

"O yüzden güvenlik görevlisi falan yok herhalde," diye söylendim kendi kendime.

Kartal'ın uzun parmağını belimin kavisinde hissedince donup kaldım. Parmağını oraya bastırarak, "İlerle," diye mırıldandı.

Binaya girerken bedenim kaskatıydı. Gülnihal teyzeden aldığım siyah şalı bileğime tıpkı bir bileklik gibi dolamıştım, siyah şalın ucuyla oynadığım sırada asansöre bindik ve metal kutu bizi üst kata taşımaya başladı. Asansörün duvarları aynalarla kuşatılmıştı ama kafamı kaldırıp yansımamıza bakmadım. Asansörün kapıları açıldığında bizi karşılayan bembeyaz bir koridor oldu. En dipten soldaki kapının önünde durduğumuzda, Kartal etrafı kısaca kolaçan etti ve elini küçük zarf kutusunun içine soktu. Ucunda gümüş renginde K ve A harfleri olan anahtarlığı çıkarıp çelik kapının kilidini açtı.

Kartal benden önce içeri girdi, arkasından girerken gerginliğimin çoğaldığını hissettim. Hol dardı, hemen kapının girişinde beyaz bir portmanto vardı. Kartal üzerindeki deri ceketi portmantoya astıktan sonra içeri yöneldi. Ben de üzerimdekini portmantoya astım ve içeri geçtim. Dar bir koridorun sonunda kapısı olmayan geniş bir salon vardı. Salondaki lacivert mobilyalar geniş ve konforlu görünüyordu. Televizyon ünitesi aynı zamanda kitaplık olarak da kullanılıyordu. Büyük bir televizyonun etrafındaki raflara yerleştirilmiş eski, sayfaları sararmış kitaplar ilgimi çekmeyi başarmıştı.

Salonda bir şömine vardı, şömine camın arkasındaydı ve gerçek görüntüsü çizse de elektrikli şömine olduğunu anlamıştım. Kartal, tek bir tuşa bastı ve ateşler püskürerek yanmaya başladı.

Etrafı incelediğim sırada, "Bir duş al," dedi. "Kokmak istemezsin." Cevap vermeden ona baktığımda derin bir nefes aldı. "Koridorun sonundaki kapı senin odana açılıyor. Hemen karşısındaki odada da benim odam. Odanın yanında banyo var, onu kullanabilirsin."

Elektrikli şöminenin çaprazındaki tezgâha yöneldi. Küçük sayılamayacak kadar çok yer kaplayan lacivert dolap kapağını açtı ve dolabın içinden pahalı bir şarap şişesi çıkardı. Dolabın kapağını kapatmadan bir tane de şarap kadehi çıkardıktan sonra göz ucuyla bana baktı.

"Kıyafet meselesini düşünüyorsan, odanda kıyafet var."

Sorgu öyle büyük bir şekilde içimde patladı ki damarlarımda şimşek hızıyla dolaştığını hissettim. Tek kaşımı kaldırsam da bir şey söylemedim çünkü gerçekten yorgun hissediyordum ve şu an ondan alabileceğim cevaplar olmadığının farkındaydım. Sessizce salondan çıktım, bahsettiği kapıyı açtım ve benim olduğunu söylediği odaya girdim. Oda karanlıktı, yerden katlarca yukarıda olmamıza rağmen havuzun etrafındaki ışıklar pencereden içeri sızmış, büyük yatağın yüzeyini belli belirsiz aydınlatmıştı.

Parmaklarım ışığın düğmesini aramak yerine komodindeki abajura uzandı ve güçsüz sarı bir ışık odayı aydınlattı. Büyük, krem rengi deri başlığı olan, üzerinde bej rengi nevresim takımının serili olduğu yatağa çatık kaşlarla baktım. Yatağın hemen karşısında koca bir duvarı kaplayan büyük bir elbise dolabı vardı ve elbise dolabının tüm kapakları aynalıydı. Aynaya düşen yansımama uzun süre bakamadım çünkü güçsüzlük, o yansımaya resmedilmişti.

Elbise dolabının aynalı kapaklarından birini usulca araladığımda, gözlerim hissettiğim dehşeti gizlemeden aralandı. Dolabın içi etiketi üzerinde duran bir sürü kıyafetle doluydu. Hepsi özenle seçilmişti, pahalı markalara ait özel tasarımlardı. Basit bir kazağın etiketinin üzerinde bile bolca sıfır gördüğümde, "Bu da ne?" diye sorabildim. "Zaten bunun için hazırlanıyor muydu? Bu kadar kısa zamanda tüm bunları yapacak kadar..." Durdum. Elbise dolabının içindeki çekmeceler de boş değildi. Çoraplar, iç çamaşırları... Aklıma gelebilecek ne varsa buradaydı. Siyah bir şort tayt, koyu mor bir kazak ve siyah iç çamaşırlarını kapıp, yumuşak görünen havlulardan birini de aldım ve odadan ışık hızıyla çıktım.

Salonda depresif ritimlere sahip bir rock parçası çalıyordu. Duymazdan gelerek banyoya girdiğimde beni karşılayan banyo oldukça

lüks ve bembeyazdı. Duş kabinin hemen çaprazında büyük, yumurta şeklinde bir küvet olduğunu gördüm. Ilık suyun altında tahmin ettiğimden daha fazla kaldım. Su, bedenimden kiri götürdü ama düşüncelerimdeki kir bâki kaldı.

Ruhumun bekçilini yaptığı kalbim, uzun zamandır insanlar tarafından uğranmamış, unutulmuş bir han kapısı gibiydi. Ailemi verdiğim toprak, bana ait olan ikinci bir şeyi de çalıp içine hapsettiğinde, artık durdurulması imkânsız bir çığa dönüşmüştüm. Heyelan gibi, toprağıma karışanı da beraberinde köklerinden sökerek önüme katıyor, hiçliğe götürüyordum. Bir insan en fazla ne kadar isminin hakkını verebilirdi?

Ben, beyaz ölümdüm.

Yirmi bir yılın sonuna gelmeme az kalmış olmasına rağmen, seksen bir yılı geride bırakmış bir ihtiyarın gözleri vardı iri, bal rengi gözlerimde. Omuzlarımın dik durma sebebi, benim hayata okuduğum meydandandı belki de.

Banyodan yeni kıyafetlerimle çıktığımda saçlarım ıslaktı, banyonun içine hapsettiğim buhar, bir sis gibi koridora sızmış ve usulca dağılmıştı. Kartal, şöminenin önündeki tekli koltukta oturuyor, sessizce şarabını yudumluyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde şarap şişesi, sigara paketi ve kül tablası vardı.

"Hallettin mi?" diye sordu gözlerini çevirip bana bakmadan.

"Evet." Sehpanın önüne gelip, "Bir sigara alabilir miyim?" diye sorduğumda sadece başıyla onay verdi. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim, ben bunu yaparken omzunun üzerinden bana bakıyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve üzerindeki kazağı çıkarmış olduğunu gördüm, siyah bir sporcu atletiyle oturuyordu. Cebinden zipposunu çıkardı, elini yavaşça kaldırdı ve küçük bir tık sesinin ardından tam ortamızda yanan aleve baktım. Yavaşça eğildiğimde ıslak saçlarım yüzümü arasına alarak aşağıya sarktı ve onun damarlı bileğine sürtündü. Kartal, dikkatle beni izlemeye devam etti ama ben ona bakmadım, sigaramın ucunu bana doğrulttuğu ateşle tutuşturdum.

Geri çekilip sigaranın ucundaki ateşi harlayacak bir nefesi içime çektikten sonra sigarayı dudaklarımdan ayırdım ve "Bu kadar hazırlığı hangi arada yaptın?" diye sordum. "Seninle bu yola çıkacağımdan neredeyse eminmişsin."

"Emindim ve şimdi buradasın," dedi sadece.

Sigarayı iki parmağımın arasına alıp ikinci kez içime çektiğim dumanı dışarı üfledim. Sehpanın kenarına oturup ona dik dik bakarken, "Mezarlıkta sana ortak olmak istediğimi söylediğimde neden zorluk çıkardın o zaman?" diye sordum. "Zaten gelip beni bulacaktın, benimle bu yola çıkacaktın."

"Ne fark eder?" diye sordu bana boş boş bakarak.

"Yoksa bir anlığına beni bu işe sürüklemekten vaz mı geçmiştin?" diye sordum ve bu soru, onun bir açığını yakalamışım gibi kaşlarını sertçe çatmasına neden oldu.

"Neden bu soruları soruyorsun?" Kaşlarının ortasındaki çukur derinleşti. "Kendi isteğinle benimle aynı yolda yürümeyi seçtin. Bu saatten sonra ne düşündüğümün, ne planladığımın, sonuçların ne önemi var? Hem geleceğini zaten biliyordum."

"Ama yine de bir anlığına vazgeçmeyi düşündün, değil mi?" diye sordum.

"Yola çıkmaktan değil, seni yanıma almaktan vazgeçmeyi düşündüm," dedi, itirafı dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. "Ama deniz kabuğu kıyıya vurmayı tercih etti."

"Deniz kabuğu kıyıya geldi çünkü yosunlardan kurtulmak zorundaydı," diye fısıldadım sigarayı dudaklarıma yaklaştırırken.

"Yanlış," dedi Kartal, gözlerime daha derin bakıyordu şimdi. "Deniz kabuğunun yeri zaten kıyıdır."

"Sen kıyı mısın?"

Aslında onu bir Anka kuşuna benzetmiştim, bir kıyıya değil. Hatta sızlayan ateşten kanatlarını hâlâ görebiliyordum, kanatlarının etrafından zift renginde kan damlıyordu.

"Belki de kıyıya vurmak için savaştığın yosunumdur."

"Ama ben buradayım," dedim. "Kendi isteğimle. Bu seni nasıl yosun yapar?"

"Deniz kabukları, yosundan kurtulduğunu sansa bile kaçarken yosundan mutlaka bir parça koparır, kıyıya onunla çıkar," dedi Kartal kül tablasında duran sigarasına uzanırken. "Bir parçamı deniz kıyısına taşıman gerek, Lavinia."

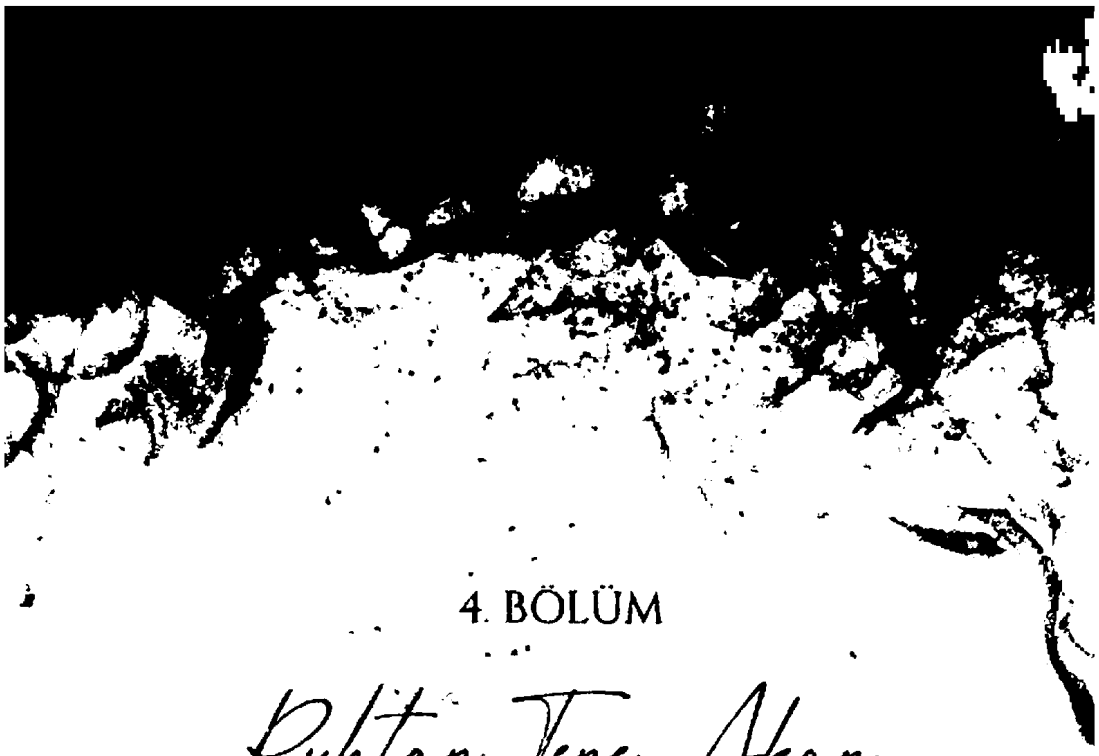

4. BÖLÜM

Ruhtan Tene Akan Yanık İzi

♪ *Last Night, 86*

Hissettiğimi sandığım ne varsa, kendimi hissetmediğime inandırdığım her şeyin üzerinde idam edilirdi. Hiçbir zaman içime yerleşen bir şeyi kolayca kabullenemezdim, o şeyin içimde fırtınalar yaratmasından korktuğumdan değil, o fırtınalara teslim olmak istemediğimden yapardım bunu.

Özay ile lisenin üçüncü sınıfında başlayan ilişkim, üniversitenin ilk yılında sona ermişti. Ben üçüncü sınıfken, o dördüncü sınıftaydı ve mezun olduktan hemen sonra yurt dışındaki okullara başvurusunu yapmıştı. Bu başvuruları ailesinin baskılarıyla yaptığını sandığım zamanlar olmuştu. Ama ben üniversitede istediğim bir bölüme başladığımda ve Özay hâlâ Türkiye'de bir üniversiteye girmeyip, yurt dışındaki üniversiteleri araştırmaya devam ettiğinde, aslında onun da içindeki isteğin yurt dışına gitmek olduğunu artık ben de biliyordum.

Gitmesi için ondan ayrıldım, bunu hiçbir zaman bilmedi. Çünkü ayrılmazsam, biliyordum ki benim için kalacaktı ve ben hissettiğimi sandığım bir şeyin gerçekliğiyle yüzleşmiştim. Ona benim için böy-

le bir fedakârlık yapmasına izin veremeyecek kadar değer veriyordum ama ona âşık değildim. Bu gerçekle yüzleşmem uzun sürdü sansam da aslında uzun zamandır bu gerçekle yaşıyordum. Yine de Özay gittiğinde, onunla birlikte bir parçam da gitmiş gibi hissetmiştim. Çünkü alışkanlık vardı, birlikte geçirilen günler vardı, verilen sırlar, beraberken gülümsenen anlar vardı.

Pencereyi açıp söken şafağı izlerken kollarım göğsümün üzerine toplanmış, tırnaklarım farkında olmadan avuç içlerime saplanmıştı. Gökyüzü aydınlıkla taçlanmaya başlamış olsa da hilâl şeklindeki ay hâlâ teninde asılı duruyordu.

Kartal'ın bir planı vardı. Şimdilik planın sadece küçük bir parçasını görebilmiştim ve bu parçanın içinde sarışın bir kadın beni izliyordu. Bana tamamen güvendiğinde planın tamamını anlatacak mıydı bilmiyordum ama şimdilik aramızda büyük bir güven bağı yoktu.

Aynı kolda, iki farklı yöne giden damar gibiydik.

İçimizde taşıdığımız kan, Kardelen'i temsil ediyordu. Kartal ile tek ortak noktamız buydu. İkimiz de içimizde Kardelen'i taşıyorduk.

Birkaç saat sonra ilk hamle için harekete geçeceğini biliyordum. En azından, kıyıya bir parçasını taşımamı isteyen bu adamın davranışlarından bunu sezebilmiştim. Bana bir şey anlatmıyordu, şimdilik anlatmayacağını da biliyordum ama bu demek olmuyordu ki ben de öylece susup onun beni sürükleyeceği her yere sorgusuz gidecektim. Benim bir tasmam yoktu, bu işe birlikte girdiysek, davranışlarına bir çekidüzen vermesi gerektiğini ona öğretecektim.

Bir duş almıştım, üzerime beyaz boğazlı bir kazak, altıma da buz mavisi bir kot giymiştim. Bedenimi nasıl böyle cuk oturtmuştu hiçbir fikrim yoktu ama kot pantolon tam bana göreydi. Elbise dolabının alt rafındaki spor ayakkabıları giymek için ayağıma bir çorap geçirdiğimde kafamda yeni bir soru işareti dolaşıyordu. Ayakkabı numaramı da mı biliyordu, yoksa bu sadece bir tahmin miydi? Boyum uzundu, ayaklarım ise boyuma göre küçüktü. Yani ayaklarımın küçük olduğunu tahmin etmek zor olmalıydı, bana boydan bakan biri en az iki numara daha büyük ayakkabı giydiğimi düşünürdü.

Gün çoktan doğmuştu, buna rağmen evin koridoru karanlıktı. Banyodan su sesi geldiğini duydum. Salona girip sehpanın üzerindeki sigara paketinden bir dal çektim, insanlara ait eşyalara dokunma huyla-

rım yoktu ama şu an başka çare de bulamıyordum. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip sehpanın üzerini inceledim. İçtiği içkinin kadehi sehpanın üzerindeydi, kül tablası da ağzına dek izmarit cesediyle kaplıydı. Yerdeki boşalmış içki şişelerinden biri devrilmiş, dibinde kalan kehribar rengi sıvı zemine akarak yerde küçük bir birikinti yaratmıştı. Zippposuyla sigaramı yaktım ve zippoyu yerine bırakmak için eğildiğimde arkamda bir hareketlilik hissettim. Göğsümü boydan boya mengene altına alan panikle arkama baktığımda onu gördüm. Kartal Alaşan, altında krem rengi bir havluyla hemen salonun girişinde dikilmiş bana bakıyordu. Altın kahve gözler doğrudan bana kilitlenmişti. Siyah saçlarından aşağı sicimle inen su damlaları önce boynuna, ardından da belirgin köprücük kemiklerine damlıyordu. Çıplak, gökyüzünü bağrına indirmiş göğsünde de gözyaşı gibi kayan su damlaları olduğunu gördüm.

Göğsünde dövme yoktu ama o kadar fazla beni vardı ki, bu benler dövmelerinden bile daha ilgi çekici görünüyordu. Ona biraz daha dikkatli baktığımda, gözlerinin tonundan biraz daha koyu olan ama genel olarak açık renk görünen küçük benlerinden güçlü duran omuzlarında da olduğunu gördüm.

Sayısız yıldız gibi...

Alnımda, iki kaşımın ortasında oluşan o çukur, karnımda dolaştığını hissettiğim bıçak yüzünden miydi yoksa bedenini mesken tutan benlerin ellerindeki mızraklarla kalbimi hedef almasından mıydı bilmiyordum ama kaşlarım çoktan çatılmıştı.

"O sigarayı içecek misin artık?" diye sordu ukala bir tavırla. "Eğer kül yere dökülecek olursa başın belaya girer, haberin olsun."

"Ne o?" diye sordum afallayışımı bastırmaya çalışarak. "Titizlik hastası mısın? Öyle olsan yere içki mi dökerdin?" Tırnağımdan daha uzun duran külü kül tablasına silkerken ona bakmamaya çalıştım.

"Kendi dağınıklığımla başa çıkabilirim ama bir başkasının dağınıklığıyla başa çıkmak zorunda değilim," dedi sadece.

Gözlerimi tekrar Kartal'a çevirdiğimde koltuğun kolçağına bıraktığı küçük havluyu eline aldığını gördüm. Havluyu ensesine bastırırken dirseğinden kıvrılan kolunun pazusu genişledi ve kolundaki dövmenin ritmik hareketini izledim. Havluyu saçlarına doğru kaydırdı, altının yüzeyini andıran gözleri doğrudan gözlerime sabitli duruyordu. Ben

sigaradan bir duman daha aldığımda, "Hazırlan," dedi tok bir sesle. "Vakit kaybetmeden çıkmamız gerek. İşlerimiz var."

"Ben hazırım zaten," dedim parmaklarımın arasındaki sigarayı hafifçe döndürürken. "Hazırlanması gereken senmişsin gibi duruyor. Altında havluyla İstanbul sokaklarında dolaşmak senin için sorun teşkil etmiyorsa bilemem tabii."

Çatık kaşlarının altında kurnazca parlayan gözlerini gördüğümde şaşkınlığımı dizginleyemedim. "Aklını başından aldığım için mi giyinmemi istiyorsun?" diye sordu, sesi soğuk olsa da kelimelerine sıcak bir alay karışmıştı.

"Pardon?"

Alayla omuz silkti ve "Kıyafet seçimini vasat buldum ve bu benim kişisel yorumum," dedi. Bir an ona bakakaldım. Bu herifin problemleri mi vardı?

"Ne varmış kıyafet seçimimde?"

"Eskiden daha güzel giyiniyordun," demesini beklemediğim için duraksadım, ben çoğunlukla insanlara dikkatli baktığını ama onlarda bir şey gördüğü için değil, onları huzursuz etmeyi sevdiği için öyle yaptığını düşünürdüm. Nasıl giyindiğimi mi hatırlıyordu?

Şaşkınlığımı ya hissetti ya da fark dahi etmedi ama birden konuyu değiştirerek, "O elbise dolabından bula bula bunları mı buldun?" diye sorarak kafamın içine yerleştirdiği düşünceleri dağıttı.

"Şu an bize vakit kaybettiren sensin, bunun farkında mısın?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ortada Banu Alkan edasıyla havluyla dolaşmak yerine gidip giyinmeye ne dersin?"

Kartal şaşkınca, "Kim edasıyla?" diye sordu.

İşaret parmağımla çıplak, kemikli ayaklarını gösterip, "Parmak uçlarında da yürürsen, tam Banu Alkan," dedim neşesiz ama alaycı bir sesle.

"Değişik," diye homurdandı.

"Hareket et," dedim kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak. "Vakit kaybettiriyorsun, Alaşan."

"O küçük ağzın çok büyük laflar ediyor," dedi beni süzerek. "Hoş değil, Lavinia."

"Lavin."

Başını iki yana sallayıp arkasını döndüğünde bir an olduğum yere çakıldım sandım. Havlu düşük durduğu için, bel gamzesinin hizasında duran izi az çok görebilmiştim. Bu bir yanık iziydi. Belinin solunda kalıyor, kalçasına doğru iniyordu. Tenine bir dövme gibi örülmüştü iz. O gitti ama bedenindeki iz kafamın içinde kaldı.

Ruhum, izlerle kaplı bir beden gibiydi.

Ruhumda gerçek bir yangının vaveylası vardı. Kartal'ın belindeki yanık izi de benim ruhumdaki iz ile aynı gibiydi. Teninde gerçek bir yangının vaveylası mı vardı?

Olduğum yerde bir süre boşluğu izledim. Boşlukta bir yangın büyümüş, ateşlerin açtığı çetelede geçmişim bir kâğıt parçası gibi yanmaya başlamıştı. Yaşananların külleri her zaman göze kaçar, gözlerde yaşlara dönüşürdü. Bunu biliyordum. Geçmişimin küllerinin gözlerime kaçmasından korkuyordum.

Kartal, dudaklarının arasında duran sigarayla salona döndü. Siyah boğazlı bir badi, koyu lacivert bir pantolon gitmişti. Bir elinde iki tane siyah deri ceket tutuyordu. Ayakkabıları lüks bir markanın kış sezonu için yarattığı yeni koleksiyonlarından birine aitti, onları görür görmez tanımıştım çünkü karıştırdığım dergilerden birinde fotoğraflarına denk gelmiştim. Badisinin uzun kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, dirseğinden aşağı uzanan dövmesinin çizgileri görünüyordu.

Bana bakmadan yanımdan geçerken elindeki ceketlerden birini bana doğru uzattı. Sehpanın üzerindeki zipposunu alıp dudaklarının arasındaki sigarayı yaktıktan sonra deri ceketi üzerine geçirdi ve "Hadi," dedi.

İçeriden çantamı alıp, bana verdiği deri ceketi üzerime geçirdikten sonra birlikte evden çıktık. Kartal cebinden cipin uzaktan kumandasını çıkarıp sigarasını kenara fırlattıktan sonra kumandanın tuşuna dokundu ve araba sanki sahibini tanıyan bir aslan gibi hafifçe hırlayarak kilitlerini açtı. Araca binip emniyet kemerimi bağladığım sırada o da aracı çalıştırıp geriye doğru sürmeye başlamıştı.

Gece kayıp bir kente benzeyen bu yerde, nihayet bir hareketlilik görebilmiştim. Bakır rengi saçları dümdüz, ütülenmiş gömleği ve bedenini saran şık takımıyla bir kadın kaldırımda telefonla konuşuyordu. Hemen önündeki son model kırmızı arabanın ona ait olduğuna

emindim ve ayaklarındaki en az on beş santimlik stilettolarla tıpkı spor ayakkabılarla olduğu kadar rahat görünüyordu.

Sessizlik, pahalı bir palto gibi omuzlarıma çökmüştü ve sanki şimdiye dek hiç paltom olmamış gibi sıkıca sarılarak sahiplenmiştim onu.

"Dünün aksine bugün oldukça sessizsin." Kartal'ın sesi, sessizliğin tuğlalarıyla ördüğüm o büyük kulenin üzerine yıldırım gibi düşmüş, kalemin sessiz duvarlarını yıkmıştı. Göz ucuyla ona baktığımda bana değil, yola baktığını gördüm. Bakışları farklıydı. Ruhu çekilmiş, ifadesi bir tabutun içine koyulup toprağın altına gömülmüş bir bakıştı bu. Bu bakışı nerede görsem tanırdım, çünkü uzun zamandır gözlerim hamallığını yapıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Lafımı geri mi almalıyım şu an?" Kaşlarını çatarak omzunun üstünden bana kısacık baktı. Gözlerindeki tedirginlik veren ifade beni afallatsa da aldırış etmemeye çalıştım. "Kayıt yaptırmaya gidiyoruz."

"Ne kaydı?"

"Okul."

Duraksayıp, "Ne okulu?" diye sordum bu defa.

"Dans."

Kaşlarımı kaldırdım. Ne demek istediğini anlayabilmem için biri şu herifin yüzüne bir de altyazı seçeneği getiremez miydi?

"Dans okulu mu?"

"İlkokula da dönelim mi, ne dersin? Cümleleri fişler şeklinde dağıtırım sana, onlarla oynayarak cümle kurmayı ve cümleleri anlamayı öğrenirsin."

"Horoz gibi kabaracağına soruma düzgün bir cevap versen münakaşa etmek zorunda da kalmayacağız," diye söylendim.

"Kafam kazan gibi, bir de sana açıklama yapmakla mı uğraşayım?"

"Sabaha kadar içersen kafan aşure kazanı gibi olur tabii."

"Aşure kazanı," diye fısıldadı kendi kendine.

Başka hiçbir şey söylemedi, ben de bir şeyler söylemek istemedim çünkü onunla didişip durmak istemiyordum. Tek hâli olmayan o değildi. Trafik söylendiği kadar vardı. Araç bir kaplumbağadan daha hızlı hareket etmiyordu. Kartal'ın sürekli dişlerini gıcırdattığını, ağzının içinde küfürler yuvarladığını duydum.

"Sokacağım artık ha," diye homurdandığı sırada telefonun melodisi aracın içini doldurmaya başladı. İfadesi biraz olsun yumuşamadan telefonu açıp kulağına yasladı ve "Söyle amcık ağızlı," dedi kabaca.

Ettiği küfür karşısında kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı yan tarafımdaki cama çevirdim. "Ne yapıyor olabilirim, Burak?" diye sordu sertçe. "Anasını avradını siktiğimin trafiğindeyim ve her an bagajdan beyzbol sopasını alıp birilerine ışığı gösterebilirim." Sessizlik yaşandı. "Bunları telefonda konuşmak istemiyorum," dedi. "Şu an yeterince gerginim, birilerinin canını yakmak istemiyorum. Çeneni kapatmaya ne dersin, kardeşim? Şayet şu an katil olmaya yalnızca birkaç adım mesafe uzaktayım."

Yol açılınca Kartal aracı ilerletti. "Aynen," dedi. "İçeri giriş biletimi buldum. Taşları öyle düzgün dizeceğim ki... Şans ya yanımda olacak ya da köpeğim olacak ama her şekilde benim tarafımda olacak." Derin bir nefes aldı. "Tamam, kızlara ve o yavşağa selam söylersin. Dikkatli olun. Eyvallah." Kartal telefonu kapatıp direksiyonu sağa kırdı ve daha açık bir yolda ilerlemeye başladık. Gökyüzü yağmur bulutlarını toplamıştı ama hava yağacağa benzemiyordu. Gri bulutlar şehrin üzerini örtmüştü. Sahil yolunda ilerlemeye başladığımızda çevreme bakma gereği bile duymadım.

Araç yavaşlamaya başladığında başımı kaldırıp ön camdan dışarı baktım. Büyük, dış cephesinin bir kısmı camdan oluşan bir binanın önünde benim yaşlarımda birkaç arkadaş grubu dikiliyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış bir gencin sırtında gitar kutusu vardı ve birkaç küçük kız çocuğu üzerinde beyaz kostümleriyle binanın bahçesinde gülüşüyordu. Hepsi küçük birer kuğuya benziyordu. Saçları sımsıkı topuz şeklinde toplanmış kız çocukları, eskiz defterimin sayfalarının uçuşmaya başlamasına neden oldu.

Açılan sayfada bir anı vardı. Ayak parmaklarımın sızladığını hissettim.

"Bir gün gerçek bir kuğu olacaksın, senin yerin sahneler. Bazen bir buzun üzerinde yüzecek o kuğu, bazen zeminin, belki de bazen ait olduğu yerde, suyun yüzeyinde süzülecek... En ön koltukta oturup kuğumun ihtişamla süzülüşünü izleyeceğim. Sakın vazgeçme, Lavin. Biliyorsun, vazgeçersen çığ olup insanların önüne dökülemez, onlara beyazını gösteremezsin. Karanlıkta gizlenemeyecek kadar ışık saçıyor-

sun, kızım. Bırak parıltını herkes görsün. Biliyorsun, vazgeçersen heyelan olup seni yok etmek isteyenleri göçük altında bırakamazsın. Adının hakkını vereceksin, benim beyaz kuğum." Babamın anıların içinde keskinleşen bir bıçak gibi bana doğru gelen sesi, kalbimin derinliklerinde bir ağrı bıraktı.

"Geldik," dedi Kartal ve anıların ince ipleri koptu, zihnim anılarımın altında kaldık. Babamın sesi zihnimdeki göçüğün altında kaldığından yutkundum. Kalbimde büyük bir ateş yandı ama Kartal, bunu görmedi.

"Bir sorun mu var?" Bu soruyu sormasını beklemediğimden bedenim birdenbire buz kesti. Gözlerimi ona çevirdim ama gözlerindeki sorguyu görünce bakışmamızı kısa kesmek zorunda kaldım. Kalbimde yanmaya başlayan ateşi görmüş olabilir miydi? Kaşlarım çatıldı.

"Ne sorunu olacak?"

"Sadece sordum," dedi düz bir sesle.

"Yok sorun." Bakışlarımı ondan ayırıp kapının koluna uzandığımda, aniden kapıya uzanan elimi yakaladı ve zihnimde sakladıklarımın attığı çığlık, kalbimin derinliklerinde de büyük bir tayfun yarattı. Gözlerimi önce bileğimde duran eline, sonra da omzumun üzerinden usulca ona çevirdim. Bakışlarımdaki soru işaretlerini görünce bileğimi kavrayan parmakları gevşedi.

İfadesizce, "Dur," dedi.

"Ne oldu?"

Elini bileğimden çekmedi ve dikkatlice bana bakarak, "Anladığın bir dans türü var mı?" diye sordu.

Babamın söylediklerini hatırladım. Daha sonra kana bulanan puantlarımın görüntüsü de tıpkı babamın söyledikleri gibi zihnime yayıldı. Sessizce, "Yok," dedim ama bunun yalan olduğunu biliyor gibi bakıyordu bana.

"İlgi duyduğun bir dans türü var mı?"

"Yok."

"O küçük kız çocuklarına nasıl baktığını gördüm."

Kelimelerin boğazımı urgan gibi sardığını hissettim. Kelimelerin harfleri kendini asmıştı. Gözlerimi ön cama çevirdim, küçük kızlar hâlâ oradaydı. Sarışın olan küçük kız olduğu yerde hafifçe dizini kırarak

eğilip selam verince gülümsedim ama parmak uçlarında ustaca yükseldiğinde kalbimdeki ağrının arttığını hissettim.

"İyi bir analizciyimdir," diye fısıldadı, sesi geceden karaydı. "Ve sen dürüst bir kadın değilsin."

"Analizlerin ya da hakkımda düşündüklerin biraz olsun umurumda değil." Bileğimi saran parmaklarına öfkeyle bakıp, "Çek elini," dedim.

"Ne kadar saklarsan, o kadar çabuk görür, o kadar çabuk ulaşırım sana, Ölüm Çiçeği."

Sessizlik. Tıpkı kindar bir kurdun, yoldaşı olan bir diğer kurdun cesedinin başında ulurken nefret ile parlayan gözleri gibi parlamıştı sessizlik. Kartal elini aniden geri çekince sessizlik dağıldı ve "İşte orada," diye fısıldadı sinsi gözlerle ön cama kitlenerek. Gözlerim işaret ettiği yere döndüğünde hafızama yatırdığım o yüzü gördüm.

Kartal'ın giriş bileti. İrem Naz Parlak.

Dans Akademisi olduğunu anladığım binanın giriş kapısına doğru yürüyordu. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı, yanaklarına doğru birkaç tel özgür şekilde kıvrılarak iniyordu. Altında dar, kusursuz fiziğini gözler önüne seren bir tayt, üzerinde ise sporcu atleti vardı. Omzuna taktığı büyük çanta, giydiklerinin aksine şık görünüyordu.

Anlaşılan burada olmamızın esas nedeni de bu kızdı.

"Büyük oynayacaksın, değil mi?" diye sorarken hâlâ kıza bakıyordum. "Amacın yalnızca o mekâna sızmak sanıyordum, bir okula değil."

"Sağlam adımlar atacağım," dedi hiç düşünmeden. "Bir acemi gibi dal düz yangın yerine dalacak değilim."

Tek kaşımı kaldırdım, gözlerimi ön camdan ayırmadan kızı izlemeye devam ettim. Saçlarının uçları açık yeşile boyanmış, uzun boylu bir kızla konuşmaya başlamıştı.

"Yangından korkar mısın?" diye sordum gözlerimi kızdan çekmeden.

"Bir yangın, bir başka yangından korkmaz."

"O zaman neden yangın yerine dal düz dalmıyorsun? Bırak yanalım."

Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülücüktü.

"Çünkü ben yangın yerine daldığım gün, orası yangın yeri değil, mahşer yeri olacak, Ölüm Çiçeği."

Dibe çıkan bir merdiven... İşte biz buyduk.

Kartal'ın altın rengindeki bir harabeyi andıran gözlerine baktım.

"Her şeyi yapabilecek kadar öfken var," dedim.

"Her şeyi aynı anda yapmayacak kadar zekâm da var."

Bir süre hiçbir şey söylemeden sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bir zamanlar bakışlarına yakalanmaktan korktuğum o gözlerin içinde, şimdi bana ait bir yansıma duruyordu.

"Kimliğin yanındaydı, değil mi?" diye sorduktan hemen sonra aniden gözlerini gözlerimden çekerek ön cama çevirdi.

"Evet."

"Güzel." Parmaklarını direksiyonun üzerine yerleştirip hafifçe vurarak ritim tutmaya başladı. "Bu akademi öğrencileri ile ilgili hiçbir bilgiyi ikinci kişilerle paylaşmaz. Zaten Sadık ve diğer kaymak tabaka insanların da çocuklarını bu akademiye göndermesinin esas nedeni bu. İçeri girerken ciddi bir gizlilik sözleşmesi imzalanıyor. Senin soyadının bir önemi yok şimdilik. Tanınmıyorsun. Bu konuda derin bir araştırma yaptım. Ama benim soyadımın bir süre bilinmemesi en mantıklısı olacak." Sertçe yutkundu. "Olay medyaya yansımasa da mekân sahipleri onun soyadını biliyor. Kayhan Alaşan da Türkiye'nin en ünlü cerrahlarından biri, o yüzden bu soyadla ilgi çekerim."

Babasına ismiyle seslenmesini garipsedim ama bir yorum yapmadım.

"Peki gizlilik anlaşmasına rağmen soyadın ifşa olursa ne olacak?" diye sorduğumda kaşları çatıldı.

"Büyük bir tazminat ödemek zorunda kalırlar, bunu göze alamazlar. Sözleşmedeki şartlar oldukça sivri ve tek bir öğrencinin bile bilgisi sızdırılırsa bunun onların sonu olacağını biliyorlar."

"Anladım."

Kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığında ben de çantamı omzuma takıp arabadan indim. Binanın geniş bahçesindeki gözlerin üzerimize çevrildiğini hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim, Kartal da vermedi. Çoğunun zengin çocuğu olduğu her hâllerinden belliydi ve akademiye yeni birilerinin geldiğini görmek merak duygularının uyanmasına neden olmuştu. Hemen köşedeki hamakta oturan iki kızın büyük bir dikkat ve ilgiyle Kartal'ı süzdüğünü görebilmiştim. Göz ucuyla Kartal'a baktığımda değil kızlara bakmak, onları fark bile etmediğini gördüm. Birden bana bakınca göz göze geldik ve midemde rahatsız bir hisle gözlerimi farklı yöne çevirdim.

Otomatik kapının serin rüzgârı saçlarımı dağıttı. İçerisi düşündüğümden daha büyüktü. "Bu taraftan," dedi Kartal beni yönlendirerek.

"Burası kayıt odası." Kartal'ın tekdüze sesini takip eden bakışlarım cam bir kapının yüzeyinde durdu. Tam kapıya uzanacaktım ki, "Dinle," dedi sakince. "Telefon ile ön kayıt işlemlerini hallettim ama senin için herhangi bir bölüm seçmedim. Sen benim kuzenimsin, tamam mı?" Ona düz düz baktım. "Henüz kararsız olduğun için bir bölüm seçmedin, akademiyi gezdikten sonra karar vereceksin. Tamam mıdır?"

"Kuzenim mi? Halamın oğlu musun, yoksa dayımın oğlu musun? Malum soyadlarımız farklı. Bu arada umarım meymenetsiz halamın oğlu değilsindir."

"Detaya inmeye gerek yok." Cama düşen yansımamıza bakıp yansımamın gözlerini kavradı. "İçeride birkaç belge imzalayacaksın, eğer istersen bir bölüm seçersin, istemezsen de şimdilik keşif yapacağını söylersin."

Yanaklarımın içini havayla doldurduğumda, "Rahat ol," diye mırıldandı ve cam kapının yanındaki küçük kutuya parmaklarıyla tıklattı. Cam kutudan pürüzlü, metalik bir ses yükseldi.

"Gelebilirsiniz."

Kartal, cam kapının kulpunu ileri doğru itip kapıyı açtıktan sonra bana geçmem için yol verdi. Tam yanından geçerken gözlerimin içine uyaran gözlerle bakmıştı. İçerisi fulya çiçeğini anımsatan hoş bir esansla ferahlatılmıştı; burası da tıpkı binanın gördüğüm kısımları gibi cam ve beyaz boya ile zenginleştirilmişti. Müdire, hemen karşımızdaki kumtaşı masanın arkasında oturuyor, önündeki dizüstü bilgisayarın klavyesini kıracak kadar büyük bir hızla bir şeyler yazıyordu.

"Ah. Hoş geldiniz," dedi kadın, dizüstü bilgisayarı yavaşça kenara çekti ve tamamen odağımıza girdi. "Kartal Alaşan'dı, değil mi? Kayhan Hoca'nın oğlusunuz."

"Evet ama dediğim gibi soyadım..."

"Tabii ki. Kayhan Hoca büyük bir hekim, elbette oğlunun burada eğitim görmeye başlayacağı bilinsin istemez. İlkelerimizden birisi de öğrencilerimizin tüm kimlik bilgilerinin sonsuza dek gizli tutulması yönündedir. Üstelik Kayhan Hoca'nın hayatımdaki önemi büyüktür, yıllar evvel babamı hayata geri döndürdü. O yüzden hiç şüpheniz olmasın, bilgileriniz öğretmenler de dahil olmak üzere hiç kimseyle paylaşılmayacak."

Kartal başını hafifçe salladığında kadının kahverengi gözleri bu kez bana çevrildi. "Buyurun, ayakta kaldınız. Oturun lütfen." Hemen masasının önünde duran deri koltuğu işaret etti. Koltuğa yerleştiğim an sorular sormasını beklemiştim ama bu olmadı. Sadece kimliğimi istedi, birkaç belge imzaladı ve bana da imzalattı. Kadının kısa misyon ve vizyon açıklamalarından sonra nihayet esaret sona erdi ve o odadan çıktık.

Derin bir nefes alarak üst kata giden merdivenlere yöneldiğimde, Kartal, "Sen nereye?" diye sordu.

Merdivenlerin tırabzanlarına tutunup arkama doğru ters bir bakış attım. "Gezeceğim."

"Tek başına mı?"

"Elimden tutup sen mi gezdireceksin?" diye sorduğumda kaşları çatıldı.

Kartal bir elini pantolonunun cebine sokup, "Bölümleri de gözden geçir öyleyse," dedi. "Gezme işin bitince binanın önünde bekle beni."

"Emredersin." Ona bakmadan önüme dönüp hırsla basamakları tırmanmaya başladım. "Çattık ya!" Tam koridora kıvrılmak için son basamağa adımımı atıyordum ki büyük, cüsseli bir bedene çarparak afallayıp geriye doğru sendeledim. Son anda büyük bir el, beni dirseğimin altından kavrayıp merdivenlerden aşağı yuvarlanmama engel oldu.

"Hop hop hop!" dedi neşeli, tok bir ses. "Yakaladım seni!"

Sesin sahibine baktım. Saçları sarıya dönüktü, oldukça açık bir renkti. Üzerindeki yeşil tişörtün kollarını neredeyse omuzlarına kadar sıvamıştı ve altındaki siyah eşofman her an kayıp aşağı düşecekmiş gibi bol duruyordu. Neşeyle parlayan mavi gözlerin sahibine tip tip baktım.

"Homurdana homurdana yürürken önüne de bakmayı ihmal etmemelisin," dedi genişçe gülümseyerek.

Tek kaşımı kaldırarak, "Pardon," diye mırıldandım. Abartılı vücuduna bakılacak olursa, günün belki de on iki saatini spor salonunda geçiriyor olması kuvvetle muhtemeldi. Teninden gelen pahalı, baharatlı parfüm kokusunu alabiliyordum.

"Önemi yok." Elini ensesine götürüp hafifçe ovaladıktan sonra arkamdaki kıza yol vermem için beni tırabzanlara doğru çekiştirdi. "Hocalardan biriyle mi takıştın? İzin ver de tahmin edeyim, Asrın Hoca değil mi?"

"Anlayamadım?"

Yüzüne komik bir ifade ekleyip taklidimi yapmaya çalıştı ama daha çok burnundan nefes veren bir boğaya benzemişti. Ya da ben o an gerçekten öyle görünüyordum. "Bu şekilde merdivenleri sarsarak bir goril edasıyla çıkmanın başka bir açıklaması olabilir mi? Kesin Asrın Hoca. Ondan gıcığı değil bu akademide, bu evren üzerinde yaşamıyor."

Kartal'ın ruhsuz ve alaycı bakışlarını hatırlayınca, "Emin olma," diye homurdandım.

"Daha gıcık bir hocayla mı tanışıyorsun yoksa?"

"Hayır. Asrın Hoca ya da diğer hocaları tanımıyorum. Akademideki ilk günüm. Bölümlere göz atacaktım."

"Ha sen genel olarak sinirli bir goril edasıyla zemini titreterek yürüyenlerdensin?"

Ona düz düz bakıp son basamağı da çıktığımda artık yan yanaydık. Bir şey söylemeden yanından geçerek koridora yöneldiğimde arkamdan geleceğini hissetmiştim. Hissettiğim gibi de oldu.

"Henüz bir bölüm seçmedin mi?" diye sordu merakla. "Hobi olarak dans ediyorsan bu akademi hobiden fazlası için var. Yurt dışındaki çoğu üniversiteyle paslaşıyorlar, buradan çıktığında yurt dışındaki çoğu sanat üniversitesinin kapısı senin için açılıyor." Görüntüsü kocaman, havalı ve korkutucu olsa da görüntüsünün zıttı şekilde geveze ve şirindi.

"Yurt dışındaki üniversitelerle ilgilenmiyorum. Şu anlık ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok." Hızlı adımlarla kalabalığı yararak yürüyordum. Bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

"Ben sokak danslarıyla ilgileniyorum," diye şakıdı. "Belki ilgini çeker. Sokaklar, özgürlüğü dibine kadar hissedeceğin büyük sahnelerdir."

Yavaşlayıp ona doğru döndüm ve "Sokak dansı mı?" diye sordum merakla.

"Evet." Elini bana uzatınca dirseklerinden kırdığı kolunun geniş pazuları sanki mümkünmüş gibi daha da genişledi. Kendini beğenmiş bir tavırla etrafa küçümseyici bakışlar attıktan sonra, "Ben Emirhan," dedi. "Ama Emir dersen memnun olurum. Emirhan'ı kullanmıyorum."

Emir'de farklı bir şey vardı. Ona baktığımda kötü bir enerji hissetmiyordum, aksine ruhu sıcaktı. Bir süre tereddütte kalmış gibi bana uzanan eline baktım ve sonra elimi ona uzatmadan, "Lavin," dedim.

Emir yüzünü buruşturup boşta kalan eline bakarak, "Kaba kız," diye söylendi. "Bunu kabul etmiyorum."

Şüphe, benim ruhumun yılmaz bekçisiydi. Kendi topraklarıma ektiğim yegâne tohumlardan bir tanesiydi. Elimi istemeyerek de olsa Emir'in eline uzatıp onunla tokalaşırken yeniden, "Lavin," diye mırıldandım.

"Emirhan Bikeç," dedi Emir gülümseyerek. "Instagram'dan eklemek istersin diye soyadımı da söyleyeyim dedim. Emir Bikeç'i tercih ederim tabii."

Elimi geri çekerken, hafızama eklediğim bu yeni yüzün yanına ismini de iliştirdim. Emir hemen yanımda yürümeye başladığında şaşırmıştım. Yanımızdan geçip giden tüm kadınlar bir şekilde onu ya süzüyor ya da onunla cilveleşiyordu. Bana bölümleri tek tek tanıttı, sınıfları gezdirdi. Dört bir yanı aynalarla kaplı, bir ev büyüklüğündeki sınıflar kalbimin atışını hızlandırmıştı çünkü uzun zamandır dans edebileceğim bir alanım olmamıştı.

"Ve burası da kafeterya," diyerek otomatik cam bir kapının önüne geçtiğinde kapı aralandı, saçlarımı dağıtan rüzgârın altından geçip tavanı cam olan, bir terası anımsatan ama duvarların örttüğü kafeteryaya girdim. Etrafta sandalyeler yoktu, armut koltuklar vardı. Neredeyse hiç boş yer olmadığını fark ettim. Kafeteryaya yayılan gençlerin kimisi kalem ile kısa masaya vurarak ritim tutuyor, kimisi arkadaşlarıyla koyu bir sohbete dalmış gibi görünüyordu.

"Günün çoğu burada geçiyor," dedi Emir. "Toplanma alanımız gibi bir yer. En keyifli sohbetleri genelde burada ederiz."

Etrafı incelerken Emir'i dinlemeye devam ediyordum. Kirpiklerim çok kısa bir an için birbirine tutundu ve gözlerimi açmamla, bakışlarım tam da o an hedefe kilitlendi. İrem, yanında iki kız ile hemen çaprazımızdaki masada oturuyordu. Bir eli atkuyruğu yaptığı saçının ucunu kıvırmakla meşguldü, diğer eli çantasının üzerindeydi ve pek de oralı değilmiş gibi bir görüntü çizerken karşısındaki turuncu kazaklı kızı dinliyordu.

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Emir baktığım yöne bakarak. "Berra'ya mı yoksa Ceyda'ya mı?" Gözlerini bana çevirdiğini hissettim. "Yoksa İrem'e mi?"

"Onları tanımıyorum. Sadece bir anlığına dikkatimi çektiler."

"Evet, genelde dikkat çeken tiplerdir." Emir gülümsedi. "Dünya onların etrafında dönüyor ama kötü kızlar değiller, emin ol."

"Kötü olduklarını neden düşüneyim ki?" Omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak Emir'e baktığımda yavaşça omuz silkti.

"Genelde göz alıcı arkadaş grupları kitapların ve filmlerin kötü karakterleri olarak tanımlanırlar, ondan diyorum."

"Tanımadığım insanlar hakkında herhangi bir yorum oluşmuyor benim zihnimde," dedim bakışlarımı İrem'e çevirerek. "Nasıl biri olduklarıyla ilgilenmiyorum açıkçası."

"O zaman kızları yiyecek gibi bakmasan mı?" diye sorunca tek kaşımı kaldırdım. Ellerini havaya kaldırdı. "Anladım, senin normal bakışın böyle."

Çenemle omzumun üzerinden kızları işaret ederek, "Hangi bölümdeler?" diye sordum, sesim ilgisiz geliyordu ama zihnim merakla kavruluyordu.

"Onlar mı? Bale. Ceyda'nın bölüm değiştireceğini duydum ama şimdilik o da balede."

Kalbimi bir yılan gibi saran hatıraların çatallı dili, zehrini kalbimin damarlarına bıraktığında gözlerimi yere indirdim. Emir, "Her şey yolunda mı?" diye sordu sessizce ama o an ona verecek bir cevap bulamadım. Zihnimde babamın sesi yükseliyordu; bir buzun üzerinde birlikte kayıyorduk ve babamın sesine buzun yüzeyine bıraktığımız çiziklerin sesi eşlik ediyordu. Buz balesine yeni başlamıştım o zamanlar. Parmak uçlarım daha az yara oluyor diye buz balesi yapmamı daha çok sevse de hiçbir şeyi puantlarımı sevdiğim kadar sevmediğimi biliyordu.

Emir tam elini omzuma koyup, "Hey?" diyordu ki, bir başka el de omzumun üzerindeki elin yüzeyini kapladı ve sert bir baskı hissettim.

"Evet biraderim, her şey yolunda ve sen de elini hemen oradan çekiyorsun," diyen kişinin buzdan sesi, anılarımın içinde hızla ilerledi. Kartal, Emir'in elini bileğinden tutup omzumun üstünden kaldırırken, "Neymiş?" diye tekrarladı. "Evet, elini böyle çekiyormuşsun."

Olup bitene şaşkın gözlerle bakakaldım. Emir, tekrar elini havaya kaldırıp geri çekildi ve aynı saniyeler içinde gözlerini saran şaşkınlık kıvılcımlarının alevlere dönüştüğünü gördüm. İşaret parmağını Kartal'a doğru sallayıp, "Aa, sen!" dedi şaşkınca. "Seni tanıyorum."

Kartal, deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekmişti ama yine de boğazlı badisinin siyah kumaşını görebiliyordum. Altın kahve göz-

lerinde anlık olarak endişe belirdi, harelerine dolaşan kuşkuyla kaşlarını çatıp, "Ne?" diye sordu.

Emir parmaklarını şakaklarına bastırarak, "Nereden tanıyorum ben seni ya?" diye sordu. "Hah, evet! Burak'ın arkadaşısın, değil mi?"

Kartal, beni dirseğimin altından usulca yakalayıp kendine doğru çekti. Emir, birden ondan uzaklaştırılmamı tuhaf bulmuş gibi şaşkınca Kartal'a baktı ve daha sonra, "Burak ile spor salonundan tanışıyoruz," diye açıklamada bulundu. "Sizi birkaç mekânda yan yana görmüştüm."

Kartal elini dirseğimin altından çekmediği için kaşlarım sertçe çatıldı ama bana aldırış etmeden Emir'e, "Ee?" dedi sorar gibi.

"Eesi bu kadar?"

Gözlerimi Kartal'a çevirdim, kuşkuyla parlayan gözlerinin Emir'in üzerinde dolaştığını gördüğümde duraksadım. İnsanları analiz etmek konusunda iyi olduğu her hâlinden belliydi, muhtemelen şu an Emir'e yaptığı da buydu. İremlerin oturdukları yerden kalktıklarını fark ettiğimde, Emir'in de Kartal'ın da gözleri kızlara çevrilmişti.

Turuncu kazaklı, minyon tipli kız Emir'e bakıp el salladı ve "Emir!" diye bağırdı neşeli bir sesle.

"Berra." Emir gülümseyerek kızı selamlarken bu ismi söylemişti. İrem de dâhil olmak üzere adını öğrendiğim Berra ve diğerinin de Ceyda olduğunu düşündüğüm kız grubu bize doğru yürümeye başladı. İrem'in gözleri telefonunun ekranındaydı, tek bir an gözlerini kaldırıp bize bakmamıştı.

Berra, Emir'in yanında dikildikten hemen sonra, "Nasılsın?" diye sordu ve gözleri bana dokundu. Dudaklarına samimi bir tebessüm yerleşti. Aynı gülümsemeyle Kartal'a da baktı ama kaba adam bunu umursamadı; hoş, ben de umursamamış, kıza bomboş bir suratla bakmıştım.

"İyidir..." Emir durdu. "Ya da kötüdür. Asrın Hoca'nın dersinden çıktım."

Berra'nın iri kahverengi gözleri kocaman açıldı, dudaklarındaki tebessüm sırıtışa dönüştü. "Çok geçmiş olsun..."

Adının Ceyda olduğunu tahmin ettiğim kızın koyu renk, siyaha yakın tondaki çekik bakışları beni bulduğunda, ani bir refleks eşliğinde benim de bakışlarım onun bakışlarına saplandı. "Seni daha önce görmedim," dedi soğuk bir sesle. "Yeni misin?"

Kıza cevap vermedim, ortamın gerginliğini bastırmak isteyen Emir, "Yeni," dedi. Kartal büyük bir sessizlikle kızları inceliyor, duygusuz bakışları sık sık telefon ekranına bakan İrem'e dokunuyordu. Gözlerinde tek bir duyguya dahi rastlayamadığım o adamın, kıza bakarkenki gözlerine çöken karanlık bir an duraksamama neden oldu.

Ceyda, "Hangi bölüme geldin?" diye sorunca, Kartal'daki bakışlarım apar topar Ceyda'ya çevrildi. Gözlerinde daha samimi gölgeler görmeyi beklemiyordum, dudaklarına küçük bir tebessüm yayılmıştı. Uzun boylu, ince ve oldukça beyaz bir tene sahip olan kıza uzun uzun baktıktan sonra ağırlığımı tek ayağımın üzerine bıraktım.

"Henüz bir bölüm seçmedim."

Emir, "Sokak dansları diyorum, denemelisin diyorum!" diye şakıdı neşeli bir sesle.

"Kardeş misiniz?" diye sordu aniden Ceyda, Kartal'ı işaret ederek. "Yoksa sevgili mi?"

Karnıma yumruk atsa, bu kadar sarsılmazdım sanırım. Özay'dan sonra hayatımda biri olmamıştı, insanlar beni her zaman Özay'la birlikteyken görmüştü, birileri yanımda Özay duruyorken bu soruyu sorardı. Kartal değil. Geçmişime doladığım beyaz iplik erimişti ama dikiz izi ruhumdaki yerini koruyordu. Bu ruhun dikiş izlerinin etrafına dikenli teller dikmiştim ve kökü dikiş izlerime bağlı olan teller, benim ruhumun sınırlarıydı. Özay'dan sonra hiç kimse o sınırları aşıp içeri girememişti. Bazen onun bile sınırları tamamen aşamadığını düşünürdüm.

Kartal'ın deri ceketinin altındaki omuzlarının gerildiğini, deri ceketin bağlarının da net bir şekilde gerilmiş olmasından anlayabilmiştim. Kısa sessizlik, İrem de dâhil olmak üzere tüm meraklı bakışların üzerimize dönmesine neden oldu. İrem'in tıpkı temiz bir okyanusu andıran açık mavi gözleri gözlerime kısaca dokunduktan hemen sonra dolgun dudaklarında silik bir tebessüm oluştu.

Ceyda, "Bu sessizliğin nedeni zor bir soru sormuş olmam mı yoksa gerçekten sevgili olmanız mı?" diye sorunca çatık kaşlarla ona baktım.

"Kuzeniz," dedim bir çırpıda.

"Bana tıpkı bir tehlikeymişim gibi bakmasından anlamalıydım," dedi Emir gülerek. "Korumacı bir abi gibi. Sanırım ikinizin de kardeşi yok ve birbirinizi kardeş gibi benimsediniz."

Tek bir kalp atışı sonrası acı, şiddetle ruhumun kıyılarına vurdu. Tırnaklarımı kalbime geçirmek, tüm damarlarımı sökene dek kalbimin duvarlarını parçalamak istedim. Kartal'a bakamadım, daha doğrusu bu cümleden sonra ona bakacak gücü kendimde bulamamıştım. Belki onun yerinde başkası olsa sarsılabilirdi ama Kartal, soğukkanlılığını korudu.

"Hey," dedi İrem aniden, sesi tok ve güzeldi. "İnsanları sorgulamayı bırakın da tanışalım."

Kafeteryadaki uğultuyu bölen bizim seslerimizdi. Tanışma faslı kısa sürdü. Ceyda birdenbire, "Daha önce hiç Lavin adında biriyle tanışmamıştım," dedi. "İsmin çok güzelmiş. Anlamı ne?"

Tok ses, beklemediğim kadar yakınımken, ummadığım kadar da uzağımdı. "Çığ," dedi Kartal. "Çığ, heyelan. Adının anlamı."

"Vay," diye mırıldandı İrem. "İsimler ve anlamlarıyla bayağı ilgileniyorsun sanırım." Açık mavi gözlerindeki ilgiyi saklamadan Kartal'ı süzdüğünü gördüğümde, Kartal'ın amacına ulaşmasının çok da zor olmayacağını anladım. "Peki İrem isminin anlamını biliyor musun?"

Kartal'ın ruhsuz bakışları İrem'e dokundu. "Hayır."

Emir, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama boğazından yükselen komik sesi durduramadı. Ceyda ve Berra da gözlerini kaçırarak gülmemek için kendilerini sıkıyor gibiydiler. İrem'in açık mavi gözlerinin üstündeki açık renk kaşlar, hafifçe havaya kalktı. Telefonunu çantasına atıp elini Kartal'a doğru uzattığında, hedefine kilitlenmiş bir avcıya benziyordu ama aslında av olan oydu.

"Öğren o hâlde," dedi Kartal'a pürdikkat bakarken. "Zor bulunan bir isim değil."

"Yalnızca canım öğrenmek isterse," diye fısıldadı Kartal ve sinsi bakışları kızın eline dokunup, tekrar kızın mavi gözlerine tırmandı, "öğrenirim, İrem."

Kız, bundan haz almış gibi sırıttı. Kartal elini uzatmayınca, İrem narin elini kaldırıp sallayarak, "Kibar olmalısın," dedi.

"Kartal," diyerek yalnızca ismini sunan Kartal'ın sesi mekanik ve duygulardan uzaktı. Ruh okuyabildiğini düşündüğüm keskin bakışlarını kızın yüzünden çekmeden yeniden konuştu. "El, bir insanda dokunacağım son yerdir."

Kızın gözlerine şaşkınlık bir mürekkep gibi bulaşsa da sakince, "Peki," diye fısıldadı. "Öyle olsun, Kartal."

"Herkes tanıştığına göre bu vahşi cazibe yavaştan kaçar," dedi Emir, bileğindeki siyah Rolex'e baktığı anda kaşları çatıldı. "Spora yetişmem lazım."

"Ayı gibi oldun, hâlâ spor yapacağım diye uğraşıyorsun," diye homurdandı Berra, Emir'i süzerek. "Taner amcanın şu omuzların yüzünden geçemiyorsun diye evin kapılarını genişlettiğini duydum, Emirciğim."

Emir yapmacık bir şekilde, "Ha ha ha," diye güldü gözlerini devirerek. "Bunu bana parmak kız mı söylüyor? Uğraşma benimle, cüce. Benim vahşi seksilikteki vücudum seni ne ilgilendiriyor? Kadınlar çok beğeniyor bu vücudu ama tabii sen küçük bir kız çocuğu olduğun için anlamazsın."

Ceyda gözlerini devirirken, "Yine başlamayın," diye söylendi.

Berra, Emir'e tip tip bakarak, "Uyuz," dedi.

"Cüce."

Emir ile Berra birbirlerine sataşmaya devam ederken İrem'in bakışları Kartal'ın üzerinde geziniyordu. Kartal'ın çekim alanına çoktan girmişti. Gerçi Kartal, geçmişini de göz önünde bulunduracak olursam, kadınların her zaman ilgi odağı olmayı başardığından, bu durumu çok da garipsememiştim.

İrem, "Emir," derken gözleri hâlâ Kartal'daydı. "Akşam babamın mekânındayız. Gelecek misin?"

"Her gece başka bir mekânda boy göstermekten sıkıldı bu yakışıklı, kızlar," dedi Emir. "İnzivaya çekilmeye karar verdim."

İrem dudaklarını büküp Emir'e baktı. "Mızıkçılık yapmasana! Yeniler için güzel bir açılış olurdu hem. Partilerken gelişlerini de kutlamış oluruz."

"Onlara sormadın bile," dedi Emir gözlerini Kartal'a çevirerek. "Gelecekseniz spor sonrası amino asidi basar, gençleşir ve size katılırım."

Bu, Kartal için kaçırmanın aptallık olacağı bir fırsattı ama ben yine de vereceği olumlu cevabı duymak istemiyordum. Uzun bir süre, belki de tüm hayatım boyunca bir daha değil o mekâna girmek, hiçbir bara girmek isteyeceğimi sanmıyordum.

"Olur," dedi Kartal, kabul etmesi kalbimi sıkıştırdı ama kalbimin sızısı yüzümden okunmadı. "Adresi ve saati söylersiniz."

"Tamamdır. Numaramı vereyim, kaydet o zaman bro." Emir, telefon numarasını söyledi ve Kartal da hızlı bir şekilde kaydederek ona çağrı attı. İrem gözlerini dikmiş ikisini izliyordu. Bunca insanın içinde birdenbire içimi dürten bir yalnızlık hissettim.

Kızlar çalışmalara katılacakları için yanımızdan ayrıldığında Emir de çoktan ortadan kaybolmuştu. Kartal ile armutlara yerleştik ve kafamı kaldırıp cam tavandaki safir grisi gökyüzünü izlemeye başladım. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdiğini fark ettim, daha sonra zipponun ucundan fırlayan alevin sesini duydum. Sanırım burada sigara içme yasağı yoktu, etraf duvarlarla örülü olsa da duvarlara havalandırmalar yerleştirilmişti ve çaprazımızdaki masada da sigara içen bir kız grubu vardı. Havalandırma iyi çalışıyor olsa gerek, neredeyse hiç sigara dumanı kokusu almamıştım.

"Ne yiyeceksin?"

Sorusuyla kaşlarım çatıldı ama göğe bakmaktan vazgeçmedim. "Fark etmez."

"Fark etmez diye bir seçenek yok." Bakışlarımı indirip ona baktığım anda çatık kaşlarla beni izlediğini gördüm.

"Fark etmez," dedim yeniden.

Kartal, işaret yaptığı an yanımızda biten uzun saçlı çocuğa, "Bir peynirli tost, iki de sert kahve. Tostta domates olmasın," deyince bir an duraksadım. Benim nasıl tost yediğimi nereden biliyordu? Gözlerimi yüzüne nasıl diktiysem bakışları bana çevrildiği anda tek kaşı havaya kalktı.

"Ne?"

"Hiç," diye mırıldandım.

"Bazen bana garip garip bakıyorsun," dediğinde tek kaşını kaldırma sırası benimdi. "Hoş, ne zaman denk gelsek bana garip garip bakardın."

"Öyle mi yapıyordum?" diye sordum ama bunu sormamın nedeni merak etmem değildi, ona öyle baktığımı zaten biliyordum.

Gözlerimin içine bir anlığına nefesimi kesecek kadar derin bakınca afalladım. "Evet," dedi. "Hep."

Tost çok kısa zamanda geldiği için şanslıydım çünkü bu konu hakkında başka bir yorumu olmadı ve sessizce sigarasını içerken gözlerini bana yeniden dokundurmadı. Tostun kâğıdını yavaşça yırttım, daha sonra iştahsız hissettiğim için yırttığım kâğıdı tostun üzerine geri ka-

pattım ve bunu yapmamla, kaçtığımı sandığım gözlerin radarına yeniden yakalandım.

"Neden bir ağzın yokmuş gibi davranıyorsun? Bir şeyler yemelisin."

"Canım istemedi."

"Güçten düşmen benim için büyük sorun olurdu," dedi bencilce. Ardından tostu işaret etti ve "Şimdi o ağzını kullanmaya ne dersin?" diye sordu.

Önüme konan kahve fincanını parmaklarımın arasına alırken, "Şimdi o seviyesiz ağzını kapatıp, benimle düzgün konuşmayı öğrenene kadar açmamaya ne dersin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ağzımın ne kadar mükemmel işler çıkardığını bilseydin, ağzımı bir an olsun kapatmamı istemezdin." Gözlerinde dolaşan gölgeli ifadeye bakakaldım. "Ama asla bilemezsin."

"Sen tam bir fuckboy olabilirsin ama senin imaların benim dalımda yaprak oynatmaz," dedim ters bir tavırla. "O çirkin imalar ağzının içinde kalsın ya da o imaları yapabileceğin başka birini bul."

Bana cevap vermedi ama dudaklarına anlık da olsa alay dolu tebessümü gördüm. Sonunda istemeyerek de olsa ona hak verip tostu yedim ama her lokma ağzımın içinde büyüdü, boğazımdan geçerken de düğüme döndü.

"Baksana," diye mırıldanırken kahveye uzanıp, etrafımdaki kalabalığa kısaca göz gezdirdim. "Akşam ben gelmesem?"

Kartal'ın kaşları havaya kalktı. "O niye?"

Derin bir nefes aldığımda, nefesimin zehri boğazımı yardı ve içimde koca bir boşluk uludu. "Sadece..."

"Bu işin içine duyguları karıştırma, ufaklık." Kartal bu cümleden hemen sonra kahvesinden bir yudum alıp, duygudan uzak gözlerini gözlerime sapladı. Nefesi, zemheri gecelerden bile soğuktu ama kelimeler nefesiyle birleştiğinde, geçmişten geldiğine inandığım bir yanık kokusu alıyordum. "Bir yola çıktık, duygularımızı arkamızda bıraktık. Ki zaten sert kabuğu olan bir kızsın. Göründüğün kadar ruhsuz olsan yeter."

"Göründüğümden çok daha ruhsuzum."

"Gözlerinden de anlaşılıyor." Göz bebeklerinin içinde kendi yansımamı gördüğümde yeniden konuştu. "Ama şu an sadece hassas, küçük bir kız çocuğu görüyorum. Bunu bize yapma."

Bize, demesi garip gelse de üzerinde durmamaya çalıştım. Dikkatli bakışları yüzümün sınırlarında büyüdü, beni tam anlamıyla içine çekti. Onun gözlerindeyken uzayın ortasında gibi olurdunuz. Ne boşluğa sürüklenir ne de hareket edebilirdiniz; sabit duran bir yıldızdan farksız hissederdiniz. Etrafınızda galaksiler patlar, gezegenlerin karınları yarılır ve yarıklardan yıldız tozları akardı. Dikkatli bakışları, bir ruhun derisini parmaklarıyla soyabilecek kadar güçlü ve gaddardı.

"Üzgünsün," demesini beklemediğim için bir an duraksadım. "Ama üzüldüğünde durup öylece beklersen bir şeyleri değiştiremezsin. Ne olursa olsun devam etmelisin, üzüntün geçmese bile hiç değilse sonuna dek gidebilmiş olursun. Bazen sonunu görmek, mutlu olmaktan daha önemlidir, Ölüm Çiçeği."

"Yine de o mekâna gitmek istemiyorum."

"Gideceğiz." Sigarasının uzayan külünü hafifçe silkip gözlerini benden çekerek sigarasının ucunda yanan ateşe indirdi. "Ve son olarak, hedefimiz İrem Naz Parlak. Şu ilaçlarla şişirilmiş vücuda sahip olan hıyar değil."

"Ne?"

"Erdi miydi neydi, ondan bahsediyorum. Yüz göz olunmasına gerek yok."

"Emir," diye düzelttim onu. "İyi bir insana benziyor, bilmiyorum."

"Tanımadan bilemezsin."

"Tanırım o hâlde."

Altın kahve gözleri seri bir şekilde bana çevrilince neredeyse yutkunacaktım. "İşimiz bittiğinde istediğin herkesi tanırsın," dedi tekdüze, buzdan bir sesle. "Dediğim gibi, duygulara yer yok."

"Emir o kızlarla samimi gibi," dedim, imalarından kaçınarak. "Onunla kuracağımız arkadaşlık lehimize olurdu."

"Akıllıca," dedikten sonra sigarasının izmaritini kül tablasına bastırdı. Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp, kaşlarını çatarak bana dik dik baktı. "Peki ya bu süre zarfında o herife bir şeyler hissedip işleri berbat edersen? Her ihtimali düşünmek lazım."

Kaşlarım ânında çatıldı. "Emir'e bir şey hissetmek mi?"

"Tekrar etmene gerek yok."

"Kimseye bir şey hissedecek değilim, saçma sapan varsayımlarını kendine sakla."

"Dediğim gibi, ufaklık. Bu iş bitene kadar duygulara yer yok. Hiçbir şekilde, hiç kimseye karşı bir şey hissetmeyeceksin. Amacımıza odaklanacağız. Hepsi bu."

Kollarımı tıpkı onun gibi göğsümün üstünde toplayıp, alaycı bakışlarımı onun yüzüne yerleştirdim. "Peki ya sen İrem'e karşı bir şeyler hissedecek olursan, Alaşan?"

Kartal, burnundan sert bir nefes verdi, bu daha çok bastırılmış bir kahkahanın nefesi gibiydi. Kollarını çözdü, yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Bana bir şeyler hissettirebilecek olan kadın ne yaratıldı ne de yaratılacak," dedi sıcak nefesini yüzüme yayarak. Çok kısa bir an için, gözleri gözlerimdeyken, o gözlerde bir şeylere rastladım ve bu şey, ne olduğunu bilmesem de beni duraksattı. "Ben hissetmem. Hissettiririm, Lavinia."

Bir an ona söyleyecek hiçbir şey bulamayıp gözlerinden uzağa sürüklenmek için bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim.

"Çok kalmayız, değil mi?" diye sordum sıkıntılı bir sesle. Orada olmak benim için bir şeylerin tekrarı olabilecekken, bir de katlanabileceğimden daha fazla vakit geçirmek ölüm gibi gelebilirdi. Kartal, o âna şahit olmamıştı, iyi ki de olmamıştı ama ben her şeyi zihnimde taşımaya devam ediyordum. Anılar, zihnimin musalla taşına yatırılmış bir tabut gibiydi. Güçlü bir hafıza seni intihara sürükleyebilirdi ve benim hafızam çok güçlüydü.

"Gerektiği kadar," dedi Kartal. Düşüncelerimi duymadığı için mi bu kadar rahattı?

"Olabildiğince çabuk ayrılalım oradan."

"Bakarız. Eğer bölümlere göz atabildiysen, hoş o iri, hormonlu hıyarla konuşmaktan vakit bulabildin mi bilemiyorum tabii, bugün buradan erken ayrılalım da hazırlan. Yine kot ve kazak ile dışarı çıkabileceğini sanıyorsan ufaklık, yemin ederim yanılıyorsun."

Kartal hesabı ödedikten hemen sonra akademiden ayrıldık. Park hâlinde duran cipe ulaşana kadar hiç konuşmadık. Ta ki ben yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapayana ve emniyet kemerimi bağlayarak yorgun bir şekilde gözlerimi yumana dek.

"Uyu biraz," dediğini duydum ama gözlerimi açmadım.

Uyku düzenim yoktu ama yorgunluk o kadar sivri köşelere sahipti ki, ruhum o sivri köşelere çarparak yara alıyormuş gibi hissediyordum.

Eğer elimde olsaydı, yani tek bir anlığına bu kafanın içinden kurtulabilseydim, eminim uyurdum.

"Uyuyamıyorum," diye fısıldadım, gözlerimi açtığımda çoktan sahil yolunda ilerlemeye başladığımızı görmüştüm.

"Zombi gibi görünmek istemiyorsan uyumalısın."

Başımı koltuğa yaslayıp ön camdan akıp giden yola kaşlarımı çatarak bakarken, "Sanki sen uyuyabiliyorsun da," diye söylendim.

Buna bir cevap vermedi, belki de veremedi. Sessizliği bir ninniye dönüştü ama yine de uyuyamadım. Eve gidene dek bir daha tek kelime etmedi, ben de etmedim. Eve girdiğimiz an, Kartal'ın içki şişeleriyle dolu olan mini barına ilerlediğini gördüm. Üstümdeki deri ceketin fermuarını indirirken onu izliyordum. Kartal, dolaptan bir şişe viski çıkardıktan sonra, pahalı viski şişesini mini barın tezgâhının üzerine koydu ve kristal kadehi çıkardı. Yağmurun atıştırmaya başladığını, cama çarpan su damlalarının çıkardığı patırtıyı duyunca fark ettim. Perdesi açık olan cama baktığımda, gökyüzünün duman grisi olduğunu gördüm. Hafifçe çiseleyen yağmurun bıraktığı jilet kesiği su izleri, camın yüzeyini gözyaşları gibi doldurmuştu. Salon çok solgun, ışıksızdı ve yağan yağmurun göğe emanet ettiği renkler de içeriyi aydınlatmaya yetmemişti. Kartal, viski şişesinin içindeki, rengi gözlerinin rengini andıran içkiyi yavaşça kadehe doldurdu ve bir elini tezgâha koyarak içkiyi tek dikişte içti. Kadehi sertçe tezgâha bırakıp şakaklarını ovaladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Orada kedi gibi beni izleyeceğine gidip hazırlan."

"Henüz çok erken."

"Kadınlar hazırlıklarına çok erken saatlerde başlamaz mı?" diye sorarken kaşları çatıldı. "Hâlâ hazır olmadığı için ektiğim kadınlar oldu."

"Pratik bir insanım."

Kaşlarını kaldırdı. "Güzel."

"Mutfağı kullanabilir miyim?"

Bana düz düz baktıktan sonra, "Çişini yapmaya giderken de izin al, olur mu?" diye sordu.

"Laf sokmasan olmaz mı?"

"Olmaz, kaşınırım."

"Uyuz olduğunu biliyordum."

Bana dik dik baktı. "Ne istiyorsan onu yap, sormana gerek yok," dedi.

Salondan çıktığım sırada Kartal yeniden viski şişesine yöneldi, ona bakmasam da bunu hissettim. Ne zamandan beri bu kadar çok içtiğini merak ediyordum. Kardelen'in yokluğu muydu onu bu kadar çok alkol almaya iten? Yoksa hep mi içiyordu? O hayatımın bir köşesinde olsa da onu hiç tanımadığımı şimdi daha iyi anlamıştım. Kalbimin küf tutmaya başlayan sayfaları aralandı, Kardelen'in dudaklarındaki tebessümleri hatırladım ve rol model aldığı abisiyle ilgili anlattığı her şey kafamın içinde çınladı. Abisine hayrandı.

Karanlık koridorda ilerlerken omuzlarıma düşen yorgunluğun tek nedeni uykusuzluk değildi. O küçük apartman dairesini özlüyordum çünkü onunla anılarımız o eski binanın duvarlarında hâlâ yaşıyordu. Kokusu da hâlâ odamda dolanıyor muydu? Sanki o odanın kapısının kulpu ile benim boynum arasında bir ip vardı ve ipi boynuma öyle sıkı dolamışlardı ki, kurtulamıyordum. O odadan uzaklaştıkça, ip geriliyor ve nefesim göğsümü usulca terk ediyordu.

Onsuz kalmak ölüme bir adım kala tekrar ona yakalanmak gibiydi.

Mutfak masasında oturup, masanın üzerindeki sigara paketinden bir sigara aşırmıştım. Bu paketi benim için bıraktığını fark ettiğimde içten içe ona minnet duydum. Evin her köşesinde sigara aradığımı anlamış olmalıydı. Mutfakta bulduğum galetaları mideye indirirken mutfak camının önünde dikilip yağan yağmuru izlemiştim. Öyle çok şimşek çakıyordu ki, sanki şehir bir şeyleri haykırıyordu.

Öğle sonuna doğru evin neredeyse her yerini gezmiş, evi tanımaya başlamıştım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra hazırlanmak için odaya gidecekken gözlerim salona dokundu ve birden kendimi salona doğru giderken buldum. Kartal, koltuğa yayılmış, sonunda yakmayı akıl ettiği elektrikli şöminenin önünde oturuyordu. Hemen ayakucunda bir viski, bir de şarap şişesi vardı. Çok şükür ki şarap şişesinin dibini henüz bulmamıştı ama viski şişesi için aynısını söyleyemezdim. Şişe bomboştu ve yana devrilmişti. Sanki kafayı bulan Kartal değildi de şişelerdi.

"Şu Emir zırtingosu mesaj attı," dedi alkol kokan sesiyle. Burada olduğumu nasıl anlamıştı anlam verememiştim, alkol damarlarını yakarken bile her şeye dikkat kesilebiliyordu. "Hazırlansan iyi olur."

"Sen hazırlanmayacak mısın?"

"İşimiz sizden daha kısa sürüyor, kadın olmak meşakkatli iş," dedi sessizce. Konuşurken gözlerinin ateşin yüzeyinde gezindiğini biliyordum.

"Çok özenmeme gerek yok."

"Oradaki kızların yanında kendini doğum günü partisine çağrılıp partiye üstünde folklor kıyafetleri ve elinde kaşıklarla giden Ayşecik gibi hissetmek istemiyorsan, düzgün giyin."

"Nasıl göründüğüm kimin umurunda?"

Kartal, derin bir nefes aldı, üstündekini çıkarmıştı ve koltuğa rağmen omuzlarını görebiliyordum. Omuzlarının üstündeki benler çok belirgindi. "İnsanların umurunda."

"İnsanlar kimin umurunda?"

"Benimle sidik yarıştırmayı bırak da hazırlan."

Gözlerimi devirip salondan çıktım. Elbise dolabının önünde tıpkı can almak için dakika sayan Azrail gibi dikilmiş, alacağım canın sahibini arar gibi elbiselere bakıyordum. Gece giyebileceğim çoğu parça abartılı, çok seksi ve pahalılardı. Pahalı ve çok seksi olmaları mühim değildi ama abartıyla işim olmazdı. Ben abartının askısı değildim. Herkesin kendi yarattığı bir tarzı vardı ve ben tarzımın dışına çıkmaktan hiç hoşlanmazdım.

Siyah, boğazlı ve giydiğinde bedeni saracağından emin olduğum elbise dikkatimi çektiğinde kaşlarımı kaldırarak hedefime kilitlendim. Uzun kolluydu, boyu uzundu ve sol tarafında derin bir yırtmacı vardı. Askıyı çekip çıkararak elbise dolabının aynasının önüne geçtim ve askıyı üzerime tutup yansımama baktım.

"İyi bu," diye söylendim. "En azından elinde tahta kaşıklarla burjuva kızların doğum günü partisine giden Ayşecik gibi görünmem."

Üstümdekileri çıkarıp, siyah bir iç çamaşırı takımını ve elbiseyi giydim. Siyah, ince bantları olan topuklu ayakkabıyı çıkarıp yatağın ucuna otururak ayakkabıyı giydiğim sırada bir an duraksadım. Ben ne yapıyordum? Henüz onun toprağına düşen gözyaşları bile kurumamıştı ve ben kanayan yaramın kanı kurumuş gibi giyinip kuşanmıştım. Boğazımda bir yumruyla öylece yansımama bakakaldım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, tüm bunları onun için yaptığımı tekrarladım içimden. Bu, onun içindi. Başka bir amacım yoktu. Olamazdı da.

Makyaj masasının önüne gelip saçlarımı sıkı bir topuz yaparak siyah lastik tokayla bağladığımda kulaklarımın boş olduğunu fark ettim.

Küçük pırlanta küpeleri kulağıma takarken, takı kutusunun içindeki mücevherleri görmek duraksamama neden olmuştu. Belki çok pahalı değillerdi ama hepsi bir araya gelince bana göre bir servet doğurabilirdi. Hafif rimel ve rengine bakmadan dudaklarıma bulaştırdığım ruj ile yüzüme ânında renk gelmişti. Daha fazlasına ihtiyaç duymadım, içim daha fazlasını kaldırmadı. Ruj koyu mordu, rujun dudaklarımdaki duruşuna bakarken içim hüzünle kaplandı. O da bana gözlerimle çok uyumlu duracağını düşündüğü için koyu mor bir ruj hediye etmişti ve o ruju çok sık kullanmasam da bana alan kişi Kardelen olduğu için en sevdiğim rujum hâline gelmişti. Bir ruj rengi bile bana onu hatırlatıyordu.

Siyah, zinciri gümüş olan çantanın içine ruju ve bileklerimle boynuma sıktığım parfümü koyduktan sonra odadan çıktım. Üşüme ihtimalime karşı yanıma deri ceketimi alacaktım, ceketim salondaki koltuğun üzerinde kalmıştı. Attığım her adımda, sol tarafımdaki derin yırtmaç bacağımı ortaya seriyordu.

Salona girdiğim an, Kartal'ın hâlâ aynı yerde yayılmış hâlde oturduğunu gördüm. Sesi soluğu çıkmıyordu. Eli, koltuğun kenarından yere doğru sarkmıştı ve elinde içki kadehi vardı; kadeh o kadar eğreti duruyordu ki içindeki alkol yere dökülmek üzereydi.

"Cidden," diye mırıldandım önüne doğru yürürken. "Hâlâ hazırlanma-"

Gözlerimin önünde beliren görüntü, donup kalmama neden oldu. Akıntının beni sürükleyeceği kıyı, kayalıklarla çevriliydi. Bunu hissetmiştim, bunu ona bakar bakmaz anlamıştım. Uzun kirpikleri gözlerinin uykusuzlukla kararan çukurlarını örtmüştü. Dudakları hafif aralık duruyordu, ön dişlerini görebiliyor, aldığı düzenli nefesleri duyabiliyordum. Çenesi sertti, elmacık kemiklerinin gölgesi yanaklarının altına yayılıyordu. Göğsündeki, omuzlarındaki, boynundaki benler ve kollarını saran dövmeler, büyük bir uyumla ateşin ışığı altında onun uzayını süsleyen galaksi ve yıldızlar gibiydi.

Gezegenlerini kucaklamış bir uzay boşluğuna benziyordu.

Sessiz, belki de ifadesiz sayılabilecek kadar boşlukla dolmuş gözlerimi ona diktim. Birden onu izlemenin beni rahatlattığını fark ettim. Kardelen'e benzeyen yanı mıydı beni rahatlatan? Belki de sızdığında daha çekilir biri oluyordu.

"Kar," diye mırıldandı aniden, kirpikleri hızla hareket etti, kaşları çatıldı. Kalbim beklentiyle kasıldı. Olduğum yerde okunu fırlatacak bir yay gibi gerilirken, dudaklarından dökülecek olan ismin yaratacağı yangını beklemeye başladım. "Kard..."

"Uyan," diye mırıldandım çünkü o ismi, onun kanayan yarası hâlâ kapanmamışken yine onun dudaklarından duymak istemiyordum. Kalbimi paçavra hâline getiren o isimden kaçma dürtüsüyle, "Alaşan," dedim. "Uyan!"

Tetikte bir kurt gibi aniden gözlerini açtığında, altın kahve gözler bir süre odağını yakalayamadı. Beyazı kanlanmış gözlerini hızla kırpıştırırken bedeni çoktan ileri doğru atılmış, elindeki kadeh yere düşmüştü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. O uyumuyordu, yani birkaç gündür gördüğüm buydu; alkol eşliğinde sızıyordu. Bir süre hızlı nefesler alarak gözlerimin içine baktı.

"Her şey yolunda," diyebildim renk vermemeye çalışarak. Oysa göğsümde kanlı bir savaşın ilk gong sesi çoktan yükselmişti.

Bakışlarını benden kaçırması beni şaşırttı. Âdem elmasının çizdiği kavisle birlikte sertçe yutkunduğunu gördüm, ardından o kavis kayboldu ve bakışları tekrardan beni buldu. Bıçaklı filtrelere sahip gözleri beni eleğinden geçirirken nasıl tenimde kesik izleri bırakmıyordu merak ediyordum.

"Güzel," dedi pürüzlü, uykulu bir sesle. "Böyle çok daha iyi görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim. Göğsü ter içindeydi, boynu da ter kristalleriyle doluydu ve parlıyordu. Bir anda ayaklandığı için tam önünde durduğumdan yüz yüze geldik. Aramızda birkaç santim ha vardı, ha yoktu. Bedeninden alkolle karışık parfümünün ve kendi öz kokusunun notaları savruluyor, genzime doluyordu. Gözlerimi hafifçe kaldırıp, boy farkımızı en aza indiren topuklu ayakkabıların varlığına şükrederek ona baktım. O da gözlerini indirmiş, başını oynatmadan öylece bana bakıyordu. İlginç bir esintinin sonbahar yapraklarını boncuk gibi ipine dizerek bizim etrafımızda dolaştığını, bizi bir çember altına aldığını hisseder gibi oldum. Garipti ama hissettiğim böyle bir şeydi.

"Hazırlanmalısın," dedim viski rengindeki altın işlemeli gözlerine bakmaya devam ederken.

Bir müddet sessizce, aramızda azalan mesafeye aldırış etmeksizin dikkatini gözlerime verip bana bakmaya devam etti. Ağır ağır kırpıp geri açtığı gözlerinde duygular yok gibiydi ama bir şeylerin var olduğu gerçeğini de yok sayamazdım. Somut bir şey vardı gözlerinde. Görebiliyordum.

"Hazırlanmalıyım."

Sıkı topuzum zaten küçücük olan yüzümü germiş, daha belirgin bir hâle getirmişti. Biraz açık bir alına sahiptim, sıkı topuz yaptığımdan alnım daha da belirgin bir hâle gelmişti. Bu kadar açık olması beni rahatsız ediyordu ve Kartal'ın bakışlarının alnıma dokunduğunu görebiliyordum.

Sanki zihnimin içinde geziyor, düşüncelerime dokunabiliyormuş gibi, "Alnını sevmiyor musun?" diye sordu aniden, aramızdaki mesafe bir türlü açılmıyordu.

Kaşlarımı çatınca alnım gerildi ve acıdı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Alnına baktığımda geriliyorsun."

İyi bir gözlemci olduğunu her zaman bilmiştim. "Alnımla ilgili bir problemim yok," diye homurdandım. "Biraz geniş, hepsi bu."

Kartal kaşlarını yukarı kaldırırken, "Biraz mı?" diye sorunca ona dik dik baktım.

"Evet, başka soru?"

Elini usulca kaldırdı, aramızdaki mesafe azlığından dokunuşu dirseğimden yukarı sürtünmüştü. Ürperdim. Parmaklarının ucunu alnıma dokundurunca, şaşkınlık bir mürekkep olup darbesini çehreme indirdi.

"Bayağı geniş," diye mırıldandı. "Seni çocuksu gösteriyor."

"Nasıl göründüğüm umurumda değil," diyerek gözlerimi farklı bir noktaya çevirdim.

"Utanıyor musun?"

"Utandığım falan yok, Doktor," diyerek parmaklarımı göğsüne yerleştirip onu ittiğim an, bu yaptığımın bir hata olduğunu fark ettim. Parmaklarıma bulaşan terinin neminden ziyade, göğsündeki sıcak yangına dokunmuştum. Bir an gözlerimiz buluştu ve ellerim onun çıplak göğsünde asılı kaldı.

Gözlerindeki ipin üstünde bir cambaz vardı ve cambazın tek tekerlekli bir bisiklete binmiş, ipin üzerinde kayarak benim gözlerime doğru hızla geldiğini gördüm. "Hazırlanmalısın," dedikten sonra hızla

elimi göğsünden çektim ve ona bakmadan koltuğun kenarındaki deri ceketimi alıp çıkışa yöneldim.

Kartal yalnızca beş dakika içinde duş almış, tıpkı söylediği gibi ışık hızıyla giyinmişti. Hâlâ ıslak olan saçlarını parmaklarıyla dağıtarak odasından çıktığında koridordaki duvara sırtımı yaslamış onu bekliyordum. Beyaz spor bir gömlek giymiş, üstten birkaç düğmeyi açık bırakmıştı. Boynundan aşağı sarkan kolyeyi o an fark ettim. Bir zincirin ucuna tutturulmuş küçük bir silindir. Kolyesine dikkatle baksam da ne olduğunu anlayamadığımdan çok da üstünde durmadım. Altında siyah bir pantolon ve ayağında da asker postallarından vardı. Cüzdanını ve arabanın anahtarını arka cebine attıktan sonra deri ceketini giydi.

Evden çıkıp araca varana dek pek konuşmadık. Buraya geldiğimiz gece beni önüne götürdüğü mekâna gideceğimizi bildiğimden gergin hissediyordum. Aracın tavan lambası yanmıyordu. Yalnızca gösterge panelinden yayılan ışık ve içeriyi ara sıra aydınlatan sokak lambalarının ışığıyla idare ediyorduk.

"Çok fazla parfüm sıkmışsın," diye fısıldadıktan sonra aracın camını indirdim ve rüzgârın yüzüme indirdiği darbeleri huşuyla karşıladım.

"Köpek gibi içtim," dedi sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Etkilemem gereken kızın yanına tüp gibi mi gitmemi istiyorsun?"

Göz ucuyla ona bakıp, "O kız zaten cepte," dedim ve daha sonra kurduğum cümle beni rahatsız ettiği için kaşlarımı çattım. Biriyle ilgili böyle bir cümle kurmak hiç hoş değildi.

"Cazibeme kapıldı bile," dedi keskin gözlerini yoldan ayırmadan. "Karşı konulması imkânsız bir auram var ve İrem gibiler bu auraya asla hayır diyemez."

"İrem gibiler derken?"

"Kurcalama."

"Aşağılayıcı konuşma o zaman," dedim dişlerimin arasından.

Tek kaşını kaldırıp omzunun üstünden bana baktı ve "Aşağılamıyorum," dedi. "İnsanların karakterleri vardır, küçük hanım. İrem'in karakterini görebiliyorum. Esrarengiz şeylere çekiliyor, görüntü onun için biraz daha ön planda ve ilgisini göstermekten çekinmiyor. Yani hepimizi sınıflandıracak olursak, İrem gibiler de vardır, Kartal gibiler de vardır, Lavin gibiler de vardır. Bu aşağılama değil. Dosyayı infaza taşımaya çalışan bir savcı gibi davranıyorsun."

"Yine de İrem gibiler derken kullandığın ses tonu çok irite edici."

"Tamam, İrem'den özel olarak özür dilerim," dedi gözlerini devirerek.

"Ne hâlin varsa gör ya," diyerek bakışlarımı yola çevirdim.

"Sana yaranılmıyor."

"Alaycı konuşmalar yapıp sonra da yaranmaktan bahsetme."

"Bana ters yapıp durma," dedi sadece, daha sonra bakışlarını yeniden yola çevirdi ve tek kelime etmedi. Mekânın önüne geldiğimizde kalabalık beni gerdi. İnsan yığınına dehşet içinde baktım. Müziğin şiddeti, aracın içine sızmayı başarmıştı ve ışıklar mekânın duvarlarını yarıp gökyüzüne uzanıyordu.

"Çok içmek yok," dediğinde bana değil, mekânın önündeki izdihama bakıyordu. "Daha başlamadan işleri batırmayalım. Ayrıca gözümün önünden de ayrılmamaya çalış." Bakışları aniden bana çevrildi. "Ve söylediğim gibi, his yok."

Yanaklarımın içini şişirip, "His yok," diye homurdandım. "Vurgulamana gerek de yok, zaten bir şeyler hissetmek için burada değilim ben."

"Sen bir yükselmeden konuşmayı öğrensene önce," dedi sert bir sesle.

"Artık inip işimizi halledebilir miyiz?"

"Soru eklerini kullanabiliyormuşsun en azından."

"Evet, senin aksine," dedikten sonra aracın kapısını açıp, onu beklemeden kendimi dışarı bıraktım. Gürültü, kendimi dışarı atmamla daha da çoğaldı ve müziği sızdıran baslar, kalbimin derinliklerinde çınlıyormuş gibi rahatsız bir hisle dolmama neden oldu. Müziğin sesini bastıracak olan ambulansın siren sesini duyacakmışım ve ambulans her an bir yerden fırlayacakmış hissini içimden söküp atamıyordum.

Kartal arkamdan geliyordu, hissettim ama yavaşlamadım. Mekânın önüne düşen her bir adımım bir kürek darbesiydi de ben de mezarımı kazıyordum sanki. Bu hissin beni asla terk etmeyeceği gerçeğini kabullenmeye başlamıştım. Geçmeyecek bir şeyi kabullenmek, geçecek bir şeyin acısını yüreğine zincirlemekten çok daha kolaydı.

Birkaç adım sonunda artık giriş kapısının önündeydim. İri kıyım korumaların yanında onlardan farksız görünen Emir görüş alanıma girdi. Siyah gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış, yüzünde hatırımda kalan gülümsemesiyle iri adamlarla konuşuyordu. Cümlesini bitirip benden tarafa baktı, tam bakışlarını benden çekiyordu ki tekrar

bana doğru bakıp kaşlarını çattı ve bir süre duraksadıktan sonra, "Lavin," dediğini duvar gibi oldum. Gürültüden dolayı yalnızca dudaklarını oynattığını görebilmiştim.

"Mesafeni koru," diye fısıldadı Kartal, hemen dibimden rüzgâr gibi geçerek kapıya yönelirken.

Alnımda oluşan küçük çizgi, çatılan kaşlarımın bekçiliğini yapıyordu. Kartal'ın arkasından ilerleyip, Emir'in yanında durdum. Kartal, Emir ile el sıkıştıktan sonra iri kıyım bodyguardlara selam verdi ve mekânın kapısından içeri adımını attı. Ben de çenemle Emir'i selamladıktan sonra Kartal'ı takip ettim. O korkunç tanıdıklık hissi, zihnimin pıhtılaşan kan damarlarının aniden gür bir kan akınıyla ırmağa dönüşmesine neden oldu. Bu mekân, o mekânın neredeyse görsel bir kopyasıydı. Aşağı doğru kıvrılan ürkütücü merdivenlerin duvarlarına vuran kızıl ve yeşil ışığın tenime çarptığını, ruhuma ulaştığını ve o günün sanki şu an yeniden yaşanıyormuş gibi hafızamdan dışarı sızmaya başlamasına neden olduğunu hissettim.

Aşağı doğru kıvrılarak devam eden merdivenleri indiğimiz sırada Kartal'ın omuzlarının gerildiğini gördüm. Kalabalık odağıma düştü ve dans eden kalabalığın nefesi tenime bulaşmış gibi tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Kimisinin nefesinde arsız istekler gizleniyordu, kimisi ise ya uyuşturucu ya da alkol açlığıyla dişlerini gıcırdatarak dans ediyordu. Emir'in tam arkamda olduğunu fark ettiğimde kalabalığın içinde ilerlemeye başlamıştım. İrem, Berra ve Ceyda'yı tanımak çok zor olmamıştı. VIP olduğunu bildiğim en gösterişli loca, diğer masaların üstünde, resmen havada duruyor gibiydi.

İrem, kan kırmızı elbisesinin içinde iddialı ve ateş gibi yakıcı görünüyordu. Saçlarını salmış, dümdüz fönlü saçları bir jilet edasıyla ince beline dökülmüştü. Berra ve Ceyda da tıpkı İrem gibi göz alıcı görünseler de onlar daha sadeydi. İrem, o hengameye rağmen bizi fark etti ve gözlerimiz buluştuğu an elini hafifçe kaldırarak gülümsedi.

Tüm mekânı kuşbakışı seyredebilecekleri masaya tırmanan merdivenleri çıkarken, Kartal ve Emir arkamda kalmışlardı. Saf deriden yapılma siyah koltuğun köşesine yerleşip ısmarlama bir tebessümle kızlara baktım. İrem, hemen yanımda oturuyordu, bana doğru kaydığında bakışlarım sertleşti ama geri çekilmedim. Kartal ve Emir basamakları tırmanırken, Kartal'ın gözleri İrem ve benim üzerimdeydi.

"Gelmeyeceğinizi düşünmüştüm," dedi İrem, kulağıma doğru hafifçe bağırarak. "Ekilmediğime sevindim."

Başımı sallayarak ona baktım, bir an bana boş boş baktı. Ardından tekrar gülümseyerek kulağıma yöneldiğinde elimde olmadan gözlerimi devirdim. "Kartal hep böyle midir?" diye sorunca, iki kaşımın ortasındaki yarığın derinleştiğini hissettim. Bakışlarım Kartal'ı buldu, hemen çaprazımdaki koltuğa yerleşip rahatça oturduktan sonra sert bakışlarını siparişleri almak için basamakları tırmanan çocuğa çevirdi.

İrem'in kulağına doğru yaklaşıp, "Nasılmış ki Kartal?" diye sordum. Pahalı parfümünün kokusu sertti, narenciye notalarına sahipti ve onun porselen tenine yakışmıştı.

"Gizemli," dedi İrem, o an Kartal'ın gerçekten iyi bir analizci olduğunun farkındalığıyla gözlerimi kıstım. "Onda ilk gördüğüm şey bu oldu. Hep böyle midir?"

"Kısmen," demekle yetindim.

Kartal'ın abanoz sertliğindeki bakışları bana dokunduğunda, masadaki sessizlik, mekânın gürültüsünü bastıracak kadar yoğundu. Gözleri alev gibi ruhumu sardı.

"Ne içeceksiniz?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan. Sanki ateşin teğet geçtiği altın rengi gözleri pot kırmamam gerektiğini yansıtan bir metni gözlerime seriyordu.

"Ben bir Kiwily alırım, fazla sert gitmek istemiyorum," dedi Berra başını koltuğa yaslayıp, yanaklarının içini şişirerek.

"Onun içinde votka olduğunu unuttu," diye homurdandı Ceyda, ardından bakışlarını siparişleri bekleyen çocuğa çevirdi. "Bebeğim, şimdi sana bir klişe yapacağım, beni iyi izle," dedi. "Her zamankinden!"

Siparişleri bekleyen çocuk bıyık altından gülerek not defterine bir şeyler karalayarak başını salladı. Bu Ceyda'nın gülümsemesini derinleştirdi ve aralarındaki muhabbeti merak etmesem de Emir ve İrem'in de gülüştüklerini gördüm.

"Margarita," dedi İrem, lafı uzatmadan.

"Sabah derse gireceğim ulan," dedi Emir, açık renk saçlarının arasından parmaklarını geçirip yüzünü asarak. "Vişne suyu içeyim en iyisi."

Berra gözlerini devirerek, "Emir," diye söylendi.

"Ne var ya? Tanrı Hazretleri ile aynı evde sen kalmıyorsun, ben kalıyorum." Emir kaşlarını çattı. "Ama sizden korkan da sizin gibi olmasın mı şimdi? Dava bana likörü, aslanım."

Bir an gülmek istedim ama bunu yapamadım. En son içten kahkahamı yine böyle bir ortamda, Kardelen ile ne içeceğimize karar vermeye çalışırken atmıştım. Emir, tuhaf bir şekilde Kardelen gibi davranıyordu. Uzaklarda bir yerlerde bir fırtına koptu, ağaç devrildi ve devrilen ağacın altında ikimizin omuz omuza duran gölgeleri kaldı.

"Sen?" dedi İrem bana doğru dönerek, bu kadar sıcakkanlı görünmesini yadırgadım çünkü biraz burnu havada birine benziyordu. Onu yargılamak istemediğim için nötr düşünmeye çalıştım.

"Fark etmez."

"Ona bir Cosmopolitan, bana da Absent," dedi Kartal, sesi sertti.

"Sek mi shot mu, efendim?"

"Sek," dedi Kartal.

"Biraz... Sert..." Emir şaşkın şaşkın Kartal'a baktı. "Ulan o şey sek içilir mi? Midesiz misin? Baştan diyeyim, evine kadar seni taşımaya hiç niyetim yok."

Kartal'ın gözlerini saran alayı izledim. "Hiç gerçekten içki içmedin, değil mi?" diye sordu birdenbire. "Yoksa iki bira ile sarhoş olanlardan mısın?"

"Bu adam bana kıl oluyor." Emir kaşlarını kaldırıp, ellerini teslim oluyor gibi havaya kaldırdı. "Kuzenine asılmıyorum, bro."

Kartal pürdikkat Emir'e bakıp, "Zaten asılamazsın," dedi.

"Hiç şansım yok," derken Emir'in sesinde alay vardı.

Kartal onun aksine ifadesizdi. "Kesinlikle."

Siparişlerin masaya gelmesi yalnızca iki, üç dakika sürdü. Daha önce hiç Cosmopolitan içmemiştim, kokteyllerden anlamıyor değildim ama genelde daha sert şeyler tüketiyordum. Yine de Kartal'ın benim için seçtiği kokteyli de beğenmedim desem yalan olurdu. Kokusu güzeldi, bu içmeyi daha keyifli hâle getiriyordu. Masada anlam veremediğim bir sohbetin temeli atılmıştı. Kartal, konuşmaktansa gözlem yapıyordu, bakışlarındaki nefret ateşinin ışığı hiç sönmemişti.

"Bu arada," dedi Emir, bilmem kaçıncı likörünü yuvarlarken. "İstanbullu musunuz yoksa başka bir şehirden mi geldiniz? Kartal'ı birkaç kez Burak'ın yanında görmüştüm ama Lavin'i daha önce hiç görmedim."

Kartal sabit bir sesle, "Burak'la birbirinizi yakından mı tanıyorsunuz?" diye sordu ama aslında sesinin arkasında saklanan bir şüphe vardı. Emir'in Burak'ı yakından tanıyor olması, Kartal'ı ele verebilirdi.

"Hayır, spor salonunda takıldığı zamanlar ara sıra ayaküstü sohbetlerimiz oluyordu. Genelde sporla ilgili konuşuyorduk ama çok iyi çocuktur, severim onu."

Kartal sakince, "Antalya'da yaşadık uzun süre," dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

İrem avuçlarını birbirine çarpıp, "Vay be!" dedi heyecanla. "Antalya kızısın, öyle mi? Yaz aylarında sık sık geliyorum oraya. Bizim mekânın bir şubesi de Antalya'da. Hiç gittiniz mi?"

Silahın namlusundan fırlayan bir kurşunun hızını aratmayacak derecede büyük bir hızla karnıma saplanan acı, gözlerimin rengini, kanlı uzuvların uçuştuğu bir savaşın ortasında, oğlunun cesedinin parçalarını toplayan annenin yüreğinde kaynayan ağrının rengiyle değiştirdi. Gözlerim bal değil, kan rengiydi. Bir an Kartal ile göz göze geldik, gözlerinin ardına dizilmiş cesetleri gördüm.

Yaralıydık.

"Hayır," dedi Kartal. "Antalya'nın gece hayatına çok aşina değiliz. Antalya'da çok fazla takılmıyorduk yani."

"İyi yapmışsınız. Antalya'nın gece hayatı sanılandan daha kirli," dedi İrem, yanaklarının içini havayla şişirerek. "Oradaki mekânda olay hiç bitmiyor. Babam da bu durumdan oldukça rahatsız. Geçenlerde bizim mekânda büyük bir olay yaşandı. Konuya tam hâkim değilim ama sanırım genç bir kız hayatını kaybetmiş. Kız bağımlıymış. Yani bu korkunç durumun bizim mekânla ilgisi yok."

"Bağımlı olduğu alnında mı yazıyormuş?" diye sordum bir anda. "Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Lavinia," diye fısıldadı Kartal, İrem bana şok içinde bakakaldığından Kartal'ı duymadı bile. "Sakin."

"Hey," dedi İrem. "Emin falan konuşmuyorum. Tamam, biraz hassas bir konu ama ölüm sebebi buymuş."

"Duyduğun şeyler hakkında, sanki o an oradaymış ve her şeyi biliyormuş gibi konuşmanı rahatsız edici buldum," dediğimde İrem'in kaşları çatıldı. "Orada mıydın?" diye sordum aynı şekilde kaşlarımı çatarak.

Çünkü ben oradaydım.

İrem şoka uğramış gözlerle bana baksa da kaşları hâlâ çatıktı. Emir elini kaldırdı ve "Hanımlar!" dedi ortamı yumuşatmaya çalışır gibi. "Bu hassas bir konu ve bir bakıma Lavin'i haklı buluyorum, İro." Emir'in sesi her nedense sert geliyordu. "Sakin olun, konuyu değiştirin."

"Üzgünüm," diye fısıldadı İrem, ardından elini omzuma koyup hafifçe okşarken, "Haklısın," dedi çekingen bir sesle. "İlk günden senin gözünde kendimi kötü bir duruma düşürdüm. Hadi biraz dans edelim."

Bir an göz ucuyla ona baktım. Yüzüne çarpıp göz rengini değiştiren tavan ışıklarının altında bana pişmanlıkla bakıyordu. Gözlerinde samimi bir pişmanlık görmek beni çok şaşırtmıştı doğrusu. İrem'in özünde iyi bir insan vardı, muhtemelen bunu havalı görüntüsüyle örtbas ediyor, hatta etrafındakilere üstten bakışlar atarak yüreğindeki iyiliği gizliyordu. Neden gizleme gereği duyduğunu bilmesem de ona duyduğum anlık öfke, onun iyi bir insan olduğu gerçeğini bile geri plana atmama neden oldu.

Boş bakışlarım genişledi. Bir an ortamın değişeceğini sandım. Karşımdaki sarışın kızın yüzü değişecek, sarı saçların yerini koyu renk, dalgalı ve gür saçlar alacaktı. Dolgun dudaklar, çekik iri gözler ve giydiği kazağın açıkta bıraktığı yıldızları tenine indirmiş o müthiş uzay görüntüsünü tekrar görecektim. Genişle gülümseyecek, *"Canım Bal,"* diyecekti bana her zamanki gibi. *"Canım Bal, gülümse biraz!"*

Canım Bal.

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimi İrem'den uzaklaştırarak.

Masaya durmadan gelen içki kadehleri ve kokteyller, bulanan zihnime sis gibi çökmeye devam etti. Tutuşmuş kelimelerimin üzerini kaplayan alkol, içimdeki ateşi yükseltiyor ve ben sustukça, içimdeki yangın daha da büyüyordu. Müzik ve tanıdık gelen, hafızamın büyük bir kısmını yıllar geçse de kaplamaya devam edecek olan bu mekânın duvarları, üzerime üzerime geliyordu. Alkol kanımı yavaşça doldurmaya, kanımın içinde yüzmeye başladı.

Kartal, çok içme dese de içmeme engel olmadı, sanırım bana baktığında kontrolü elinde tutabilen birini görmüş olmalıydı. Berra ve Ceyda'nın hemen aşağıda çılgınca dans edip, ellerindeki içki kadehlerini kafalarına diktiğini görüyordum. Votkanın midemde çaktığı ateş, tekilanın yanında yaladığım limon ve tuzun yakıcılığıyla çarpışıyordu.

Kartal, herkesin aksine tepkisizdi.

İrem ve Kartal'ın hemen karşımdaki koltukta yan yana oturduğunu fark ettiğimde, bakışlarım onlara kilitlendi. İrem, önündeki viski kadehinden bir yudum aldıktan sonra Kartal'a sokuldu ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Kartal, yüzüne çarpan, rengi ölümü anımsatan ışıkların altında parlayan ruhsuz bakışlarını dans eden kalabalığa saplamıştı; umursamaz görünüyordu.

"Dans edelim!" dedi Emir aniden bana doğru eğilerek. Görüş alanımı kaplayan iri cüssesine, ardından da kalabalığa baktım.

Onu gördüm.

"Canım Bal!" diye bağırıp olduğu yerde zıpladı, elindeki kokteylin uzun ve süslü pipetini dudaklarının arasına aldığını gördüm. Uzun, dalgalı ve koyu renk saçları parlaktı; tıpkı ruhu gibi, saçları da neşeliydi. Savruluyordu. Ona çarpıp geçen adamlara kötü kötü bakıp arkalarından dil çıkarıyor, hemen sonrasında neşeli bakışlarını bana çevirip, "Hadi ama! Oturmaya mı geldik?" diyerek olduğu yerde döne döne dans etmeye başlıyordu.

Sonra kayboldu.

"Hadi?" Emir'in sesi, Kardelen'in sesini yuttu ve kumdan kalem, çarpan dalgayla birlikte dağılarak yıkıldı. "Ee ama hadi!"

Emir, beni tutup basamaklara çektiğinde ayak tabanlarım acıyordu. Kartal'ın keskin bakışlarını sırtımda hisseder gibi oldum. Dans pistine sürüklenirken gözlerim insanlara dokunuyordu. Emir beni serbest bırakıp, iki elini havaya kaldırarak ağır ağır dans etmeye başladı. Kıvrak bedenine eklediği asalet, erkeksi görüntüsünü daha da çekici hâle getiriyordu ve bu, onun gerçek bir dansçı olduğunu fark etmeme yetmişti. Çevremizdeki kızların çığlık atarak Emir'e döndüklerini gördüm. Emir, hafif bir ritim eşliğinde üstündeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladığında, çığlıklar ıslıklarla taçlanıyor, etrafını saran kadınlar aç bir kurt gibi Emir'i izliyordu.

DJ, gürültülü bir ıslık çaldı ve ışıklar aniden değişti. Her şey yavaşladı, insanlar yavaşladı. Allak bullak bir zihinle etrafımdaki insanları izledim. Beyaz ışık, gür bir patlamayla yerini yeniden hızla dönmeye başlayan rengârenk ışıklara bıraktı ve Emir, dansına kaldığı yerden aynı hızda devam etti. Berra ve Ceyda, kolonların üzerine çıkmış, Emir'e alkış tutuyor ve dans ediyorlardı.

Burnumdan sicimle akan ter, zihnimden akan kan ile aynı hızla ilerledi. Boğulduğumu hissettim. Işıklar sanki bir duvardı ve bedenimi çarptıkça beni sıkıştırıp ruhumu eziyordu. Mekân bir enkazdı ve ben o enkazın altında kalmıştım. Aniden etrafıma savurmaya başladığım türkek bakışlarımı durduramadım. Birdenbire çığlık atacağımı sandım. Bir ölüm çığlığı. Mekândaki tüm camlar parçalanacak ve kırıkları sırtıma batacaktı.

Eski bir anı hızla bana doğru geldi, takvim yapraklarından bir girdabın etrafımı sardığını hissettim ve artık şimdide değil, geçmişin içindeydim.

Antalya'nın geceleri, yaz kış fark etmeksizin renkli ve kalabalıktı. Gece hayatına çok alışkın olmasam da gecelerini çözecek kadar Antalyalı olmuştum. Aynanın önüne geçip beyaz elbisemin fermuarını yukarı çekerken bakışlarım saate kaydı.

Nerede kalmıştı bu kız?

Kapı bir anda açılınca dudaklarıma yerleşen kıvrım büyüdü. Gülümsediğim son gece olduğunu bilmiyordum; yanaklarımdaki gülücük çizgilerinin bana hatıra olarak kalacak olan yara izleri olduğunu bilmiyordum.

"Abim Adam sorun çıkarmadı!" diye bağırdı Kardelen kendini yatağıma atarken. "Bugün içim rahat şekilde gecelere akabilirim."

Yatak onu küçük bir futbol topu gibi iki kez zıplattıktan sonra durdu ve kafasını ters şekilde yatağın ucundan sarkıtarak bana baktı. "Beyaz giymişiz," dedi kaşlarını imayla kaldırıp indirerek. "Canım Bal, beyaz tamamen senin rengin."

Abisine daima, Abim Adam şeklinde seslenirdi, aynı şekilde bana da Canım Bal derdi. Bu beni gülümsetiyordu, ona dair her şey dudaklarımdaki tebessümlere dönüşüyordu. Beni gülümsetebilen tek insandı.

"Uzun ve güzel bir gece olacak," dediğini hatırlıyorum, anılardan sıyrılarak gerçekliğe dönmeme birkaç saniye kala. "Gece döndüğümüzde senin kollarında uyumak için sabırsızlanıyorum!"

O gece geri dönemedik. O gece birlikte uyuyamadık.

O gecenin son gecemiz olduğunu bilmiyorduk.

Aniden kusma isteğiyle etrafımdaki kalabalığı ite ite ilerlemeye başladım. Elbisem, kendi yarattığım rüzgârla bir flama gibi dalgalanıyor,

sırtımacım daha da aralanarak çıplak bacağımı ortaya çıkarıyordu. İttim, insanları durmadan ittim. Dar bir koridora girdiğimde sesler belli düzeyde kesildi ve o an tuvaletin önünde olduğumu fark ettim.

Kapı aynıydı.

Kayıp aynıydı.

Acı farklıydı.

Olduğum yerde donmuş şekilde tuvalet kapısına bakarken ruhumdaki sızının şiddetlendiğini hissettim. Parmaklarım kapıya uzandı. Zihnimde bir kalem hareket etti, ucu mürekkepli değildi, ucu kurşundu. Saplandı. Bir ninni duyuldu içeriden, bir ses ölümü fısıldadı, acı bir çığlık kaybın habercisiydi. Kapı açıldı. Kayıp parçalandı. Geçmişin kanı bir dalga gibi ayak bileklerime vurup koridora yayılmaya başladı. Bazen olmazdı, bazen kaçamazdın, bazen kaçtığın şey, içine sürüklendiğin, içine koştuğun şeye dönüşürdü. Kaçtığım şeyin ortasına beni sürükleyen yine kendi ayaklarım olmuştu.

Bir melek, koparılmış kanlı kanatlarını beyaz mermerin üzerine bıraktı.

Beyaz floresan ışığından gelen cızırtılı ses, o gecekiyle aynıydı.

Ama yerde bana ait bir şey can çekişmiyordu.

İçeri ilk adımımı attığımda, topuklu ayakkabımın yere emanet ettiği ses, duvarlarda boş bir çınlamaya dönüştü. Gözlerimi hızla kapattım ve gözlerimi kapatabildiğim gibi içimi kavuran hisleri de kapatabilmeyi istedim. İnsan hislerinden kaçamıyordu, insan hislerinin esiriydi. Hislerimi kapatmayı denediğim olmuştu ama bunu eyleme dökmeye çalışsam da hiçbir zaman zafere ulaşamamıştım.

Zorlanarak da olsa lavabo tezgâhına tutundum ve kafamı kaldırıp aynaya çizilen yansımama baktım. Gözlerimin altındaki koyu halkalar belirginleşmişti, iri gözlerim ışığa rağmen gölgelerle doluydu. Dudaklarımı birbirine bastırırken ağlamamak için dişlerimi sıkmıştım ama çenem her ne kadar kilitlense de gözlerimin yanması geçmedi.

Onu düşündüm. Sadece onu. Tek dostumu. Kahkahalarımın mimarını, gözyaşlarımın limanını...

Ruhun bedenden ayrıldığı gibi ayrılmıştık birbirimizden. Ben bedendim. O ruh.

Kafamın içinde çanlar çalıyor, bir ölüm senfonisi yavaşça aklımın pencerelerini aralayarak içeri sızıp, saklanan düşüncelerin olduğu odaları acı müziğiyle dolduruyordu.

Geçmişin içinden uzanan sesi yavaşça zihnimde yankılandı.

"Savaşma, kaç tane benim var."

Gülümserken dudaklarım titredi ve o anıya seslendim.

"Gökyüzü tane."

Gözlerim taştı ama gözlerimden akan gözyaşı değil, benzindi. Gözlerim yanıyordu. Yaşlar yüzüme inmeden hemen öncesinde gözlerimi kaldırıp tavana bakarak gözyaşlarıma başkaldırdım ama kirpiklerim çoktan sırılsıklamdı.

Kafamı indirip tekrar aynaya baktığım an Kartal'ı görmeyi beklemiyordum. Yansımasının gözleri benim yansımamın gözleriyle çakıştığında kalbim şiddetle çarptı. Kızarmış, nemli gözlerimi onun ruhu sıyrılmış gözlerinden ayırmadım.

"Çok fazla içtin," dedi.

"Yanlış bir şey yapmadığıma göre, çok içmiş olmamın bir sakıncası yoktur, değil mi?" diye sorduğumda, sesimde her neyin varlığını hissettiyse kaşlarının çatıldığını gördüm. Bakışları daha da derinleşti.

"Evet," dedi yeniden konuştuğunda. "Bir sakıncası yok."

"Anladım." Gözlerimi onun yansımasından anlık olarak çekip, "Her şey daha farklı olabilirdi," diye fısıldadım. Tekrar ona baktığımda yüzü ifadesiz olsa da dişlerini sıktığını fark ettim. "Değil mi?"

"Ama her şey tam da bu şekilde oldu ve artık bunu değiştirebilmek imkânsız," dedi, sesindeki yatıştırıcı tını beni anlık olarak şaşırtsa da renk vermedim. Kabuğu anlık da olsa kırılmış gibiydi, o kırığın köşesinden asıl benliğiyle bana bakıyormuş gibi hissetmiştim.

"Biraz dışarı çıkmak istiyorum," dediğimde bunu reddedeceğini düşünüyordum ama sadece başını aşağı yukarı sallayarak bu isteğimi onayladı. "Hâlâ anlayışlı bir yanının olmasına sevindim." Ona doğru döndüm, gözleri gözlerimdeydi, kurduğum cümle onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi gözlerimin içine sessizce baktı. Ona doğru bir adım atıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve yanından geçerek lavabodan çıktım.

Ağır adımlarla koridorda yürürken omuzlarıma çökmüş yükleri çok net hissediyordum ama bu yükleri Kartal dışında görebilecek biri yok-

mı. Dışarıdan bana bakan biri, kafası güzel, dalgın bir kadın görürdü. Hepsi buydu. Oysa içimde bir cehennem yanıyordu.

Kalabalığın içinden bir yıldız gibi kayıp geçtim. Kendimi sokağa bıraktığımda insanlar varlığımı önemsemedi çünkü herkes yeterince sarhoştu, herkes yeterince eğleniyordu. Bense güzel kıyafetler giydirilmiş, özenle süslenmiş bir ceset gibi aralarında öylece duruyordum.

Biri arkamdan, "Ölüm Çiçeği," diye seslendiğinde, bu kişinin kim olduğunu bilsem de dönüp bakmadım.

Kollarımı birbirine bağladım, omzuma taktığım çanta her bir adımımda yan tarafıma çarpıyordu. Biri oldukça yumuşak bir şekilde kolumu kavradığında, topuğum yamuldu ama düşmemeyi başardım, beni tutan elin sahibi bedenimi kendisine doğru çevirdi.

"Yalnız kalmak istiyor olabilirsin ama şu an kafan bu kadar güzelken bu doğru bir seçim olmaz." Ona gözlerimde beliren soru işaretleriyle baktığımda elini usulca tenimden ayırdı. "Biliyorsun," derken sesi biraz öncekine göre daha sertti. "Şu an ikimizin de hayatında duygulara yer yok."

"Senin kalbinin içindeki kan mı kurudu?" diye sordum kısık sesle.

Ona tokat atmışım gibi irkilse de gözlerindeki soğukkanlı ifade kaybolmadı.

"Belki de bu kadar çok içmemeliydin."

"Az önce sorun olmadığını söylemiştin."

"Az önce gözlerimin içine birazdan titreyerek ağlayacakmışsın gibi bakmıyordun." Gözlerimin içine dikkatle bakması kalbimi neredeyse durduracaktı. "Tıpkı bir çocuk gibi bakıyorsun. Çok savunmasız görünüyorsun. Alkol seni savunmasız birine dönüştürüyorsa, içmemelisin."

"Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?"

Bir an sustu, saniyeler etrafımızda akıp gidiyordu ama Kartal, konuşmadan gözlerimin içine bakıyordu. Sonunda, "Buna mecburum," dedi.

"Yani mecburiyetten mi?"

"Çocuk gibi sorular sorma," diye fısıldayıp tekrar koluma dokununca irkilerek ona baktım. "Sana dokunduğumda neden irkiliyorsun? Benden mi korkuyorsun?" diye sordu bu kez. Ona cevap vermek istedim ama sanki o benden bir cevap almak istemiyormuş gibi, "Arabaya gidelim," dedi birdenbire.

"Dur da biraz nefes alayım," dedim sertçe.

"İşleri yokuşa sürmeyi bırak," demesini beklemiyordum. Sesi bir denbire yine buzlarla kaplanmış, gözleri o buzların içinden dışarı çıkan keskin dikenlere dönüşmüştü.

"Sadece nefes almaya çalışıyorum. Beni buradan kaçar gibi götürmen daha çok ilgi çekmez mi sanıyorsun?" Burnumu sertçe çekerek sorduğum soru onu öfkelendirdi. Gerçi sorduğum soruya mı yoksa burnumu çekerek ona bakmama mı sinirlenmişti orasını çok da anlayabilmiş sayılmazdım.

"Şu sıktığımın yerine nefes almak değil, intikam almak için geldik," dedi tıslar gibi. "Bana bak, gözlerimin içine bak." Bana doğru bir adım atınca bedenim gerginlikle kasıldı. Tutuşu hiç sıkı olmasa da tenime dokunuyor oluşu kaşlarımı çatmama neden olmuştu. "Bu gözlerde ne görüyorsun, Lavin? İyi bak. Kaybedecek neyim kaldı sence? Bu oyunun galibi olmak zorundayım ve sen Lavin, eğer oyunu bozacak olursan, seni de kendi yangınımın kurbanı ederim."

Öfkeden kudursam da söylediklerine karşı tek bir kelime dahi edemedim.

"Gidiyoruz," diyerek beni yavaşça yürütmeye başladı.

"Ceketim orada kaldı."

"Siktir et ceketi, arabanın içi cehennemden sıcak zaten," diye homurdandı.

Aracın uzaktan kumandasıyla kilidi kaldırıp, ön yolcu koltuğunun kapısını açtı ve bitkin bir şekilde ön yolcu koltuğuna oturdum. Kapıyı çarparak kapatıp aracın ön tarafından dolandığında, boş bakan gözlerim onu takip ediyordu. Direksiyon başına geçip, tek kelime etmeden motoru çalıştırdı ve ısıtıcının sıcak rüzgârı bedenime çarpmaya başladı.

Kartal, çatık kaşlarla bir şarkı açtı ve şarkının melodisi beni ânında esir alırken kollarımı birbirine dolayıp, "Şarkı güzel," diye mırıldandım.

"Last Light," derken sesi umursamazdı. "86."

"Daha önce duymamıştım."

"Çok bilinen bir grup değildir."

Bir an midemdeki huzursuz hisle, "Alaşan," dedim. "Biraz durma şansın var mı?"

"Kusacak mısın?"

"Bir anda midem bulandı," diyebildim, oysa sadece on dakikadır aracın içindeydik ama ben üç saattir yolculuk yapıyormuşum gibi hissediyordum.

"Donarsın bu hâlde. Eve kadar sabret," dediğinde elimi kaldırıp salladım ve "Biraz nefes alayım, orada da nefes almama izin vermemiştin," diye isyan ettim.

"Yüzün çizgi film karakteri gibi yeşile çalmaya başladı," derken ifadesiz gözleri omzunun üzerinden beni bulmuştu. "Sanırım durmamız döşemelerim için en doğru seçim. Sakın arabaya kusma."

Aracı kenara çektiği anda hızla inip kayalıklara doğru ilerledim. Rüzgârın uğultusu, denizin kayalıklara çarparken çıkardığı sesle karışıyordu. Birden bedenimi yakan o soğuk yüzünden hareketlerim kısıtlandı ama kollarımı bedenime sardığımda, kendimi daha iyi hissediyordum. Kartal, ön kaputa yaslanmış beni izlerken denize doğru ilerledim. Dalgalar şiddetle patlıyor, dalgalardan yükselen damlalar yüzüme geliyordu.

Denizin danteli olan kız kulesi hemen karşıda, dalgalara meydan okuyan bir kadın gibi yaralarına rağmen dimdik ayakta duruyordu. Denizin üstündeki yakamoz ışıklarını ve yaralı kız kulesini saymazsak eğer, sahil kapkaranlıktı. Başımı ağrıtan topuzu çözüp, saçlarımı özgür bıraktım ve parmaklarımla dağılan saçlarıma çekidüzen vermeye çalıştım.

Topuklu ayakkabıyla kayalığa çıktığımı gören Kartal, "Dikkat et, düşme," dedi. Sesi ne kadar kısık olsa da sesini duyabilmiştim, rüzgâr onun harflerini saçlarıma çarpmıştı.

Cevap vermedim. Aniden kendini öne doğru atıp yaslandığı kaputtan ayrıldı ve kollarını serbest bırakarak bana doğru yürümeye başladı. Önüme döndüm, kollarımı bedenime daha sıkı sardığımda elbisemin kumaşını uçuran rüzgâr, yırtmacımın daha da açılmasına neden oldu. Aniden nefesini ensemin biraz daha yukarısında hissettim, nefesi saçlarımın engeline takıldı ve tenime tamamen sinmeden silindi. Yüzünü saçlarıma yaklaştırdığını hissettiğim an bedenim sinyal veriyor gibi gerilse de hareket etmedim.

"Dalgalar çok şiddetli," dedi kısık bir sesle. Saçlarım hâlâ yüzüne çarpıyordu.

"Evet, öyle."

Omuzlarıma bırakılan deri ceketi hissettim. "Daha fazla üşütme" dedi, kendisi ceket olmadan üşümeyecek miydi? "Miden bulanıyor mu?"

"Yok, soğuk hava iyi geldi. Sen üşümeyecek misin?"

"Hayır, üşümüyorum."

Gözlerimi kız kulesinden ayırmadım ama varlığı hâlâ arkamdaydı. saçlarım onun yönüne yavılmaya devam ediyordu. Kanatılan ruhumu toprağa akıtma isteğim daima vardı. Göğsümün kalbimi içinde saklayan kemikten kafesini ateş olup eriten bir geçmiş vardı ki, o geçmiş henüz geçmemişti.

Kartal arkamdan uzaklaşıp yanıma geçti, kolu koluma değiyordu. "Uyuyamıyor musun sen?" diye sordu bir anda.

"Ne?"

"Pek uyumadığını fark ettim."

Başımı sallayıp, "Uyuyamıyorum, evet," dedim. "Sen de sızmadığın sürece uyuyamıyorsun sanırım."

Kartal, göz ucuyla kısaca bana baktı ama ben bu bakışlara karşılık vermedim. Hemen önümüzde dev bir dalga patladı, köpükleri etrafa dağılarak cansız bir beden gibi suyun içine geri çekildi.

"Belki." Kartal, gözlerini benden çekti. "Peki neden uyuyamıyorsun?"

"Sence neden?"

"Uyuyamaman için bir sebep yok," dediğinde dudaklarımdan neredeyse alayla dolu bir haykırış dökülecekti.

Anıların içindeki o sesi duydum. *"Gece döndüğümüzde senin kollarında uyumak için sabırsızlanıyorum!"*

"Var."

"Neymiş?"

"O gece dönebilseydik, birlikte uyuyacaktık."

Sessizlik. Aramıza giren sessizliğin nedeni belliydi.

"Peki sen?"

"Boş ver beni."

Dediğini yaptım. Kartal Alaşan, yürüdüğü yerlere kanatlarından dökülen ateşi emanet ederek, yanık izlerini arkasında bırakıyordu.

O izleri sürsem, belki de saklandığı kayalıkları bulup, taşları ellerimle çekerek ona ulaşırdım ama kimse bana ulaşsın istemiyorken, birine ulaşmaya çalışmak bencillikti.

"Belcekız ve Ölüdeniz efsanesini bilir misin?" diye sordu dalgalara pürdikkat, çatık kaşlarla bakarken.

"Anlamadım?"

"Fethiye'ye gittin mi hiç?"

"Evet, gittim."

"Çok yakın bir arkadaşım orada yaşıyor, yaz aylarında yanına giderdim ve beraber Ölüdeniz'e giderdik. Ölüdeniz'i gördün mü hiç?"

Ayakkabılarımın topuğunu kayalığın küçük yarığına sıkıştırıp hafifçe hareket ettirirken omzumun üstünden Kartal'a baktım. "Çok durgun bir suyu var, gerçekten ölü gibi, hiç hareket etmiyor."

"Peki Belcekız'ı gördün mü? Hemen onun yanında?"

Başımı salladım. "Hayal meyal hatırlıyorum," diye fısıldadım, babam Fethiye'yi çok sever, bizi sık sık götürürdü. "Ne oldu ki?"

"Belcekız'ın dalgalarını hatırlıyor musun? Ölüdeniz'in aksine, oldukça hırçındır ve hiç durulmaz."

Sessiz kaldım.

"Peki o ikisinin efsanesini duydun mu hiç, Lavinia?"

"Hayır."

"Şu an merak ediyor musun, alkolik kuzucuk?" Sesi durgundu, kaşlarımı çatarak başımı salladım, bu bir onay işaretiydi ve bana bakmasa da onayı görebildiğini biliyordum.

Kartal, derin bir nefesi ciğerlerine doldurup, cebinden sigara paketini çıkarttı ve paketi sallayıp bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Kartal, sigarasının ucunu ateşe verdikten sonra, iki parmağının arasında tuttuğu sigaradan öyle derin bir nefes doldurdu ki ciğerine, ateşin çatırtısı ciğerinin duvarlarında yankılanıp zihnime aktı.

Bir süre durduktan sonra duman hafifçe burnundan dışarı süzüldü ve dudaklarının aralanmasıyla eş zamanlı olarak gri duman, gecenin ayazına akıp karanlığa karıştı.

"Efsaneye göre, eski çağlarda Fethiye'den geçen gemiler açıkta demirler ve içecek su almak için kıyıya sandalla çıkarlarmış. Bir gün yaşlı bir kaptanın, genç ve yakışıklı oğlu su almak için koya çıktığında, güzeller güzeli Belcekız'ı görmüş. Görür görmez de göğsüne ateş düşmüş, ruhunda yangın başlamış. Aynı ateş, Belcekız'ın da ruhuna sıçrayıp, kalbini cayır cayır yakmış. Ama delikanlı suyu alıp dönmek zorundaymış."

Kartal, sigarasını tekrar dudaklarıyla birleştirdi, şiddetli bir dalga daha önümüzde patladı ve dudaklarının arasındaki dumanı hafifçe dışarı üfledi.

"Gemi uzaklaşıp gitmiş. Belcekız gözleri arkada, kalbinde ateşle orada beklemiş. Her gün yandığı adamın yolunu gözlemiş. Genç adam da geminin oralardan her geçişinde su alma bahanesiyle koya inermiş. Belcekız ile görüşürlermiş. Belcekız, sevdiği adam için çok fedakârlık yapar, ona hep arka çıkar, korurmuş. Hatta kıyıyı, sevdiği adam için kollarmış. Bir gün... Adam, kadını görmek için koya yaklaşırken bir fırtına patlamış. Genç adam, o koya sığınmak istediğini, oranın güvenli olacağını söylemiş ama babası, oğlunun Belcekız'ı görmek uğruna gemiyi parçalara ayıracağını düşünmüş. Fırtına o kadar şiddetliymiş ki, koya çıkmak için gemiyi oraya demirleyecek olurlarsa, gemi parçalara ayrılabilirmiş. Büyük bir kavgaya tutulmuş baba oğul, baba o kadar sinirlenmiş ki, gemi tam kayalıklara çarpacakken bir kayıkçı küreği darbesiyle oğlunu denize atmış ve dümeni kırmış. Ve tam o sırada durumu kavramış. Deniz dönerek çarşaf gibi koya gitmekteymiş. Genç adam orada ölmüş, kayalıkların üstünde sevdiğini bekleyen Belcekız da kendini kayalıklardan aşağı atıp ölmüş. İşte o gün bugündür kızın öldüğü yere Belcekız, genç adamın öldüğü yere Ölüdeniz deniyor. Kızın öldüğü yerde dalgalar bir an durmazken, adamın öldüğü yerde ne olursa olsun su hareket etmiyor, tıpkı bir ölü gibi dümdüz duruyor."

Kartal, sertçe yutkunup bakışlarını bana çevirdi. Rüzgâr sanki ateşten bir kırbaç gibi yüzüme inerken benim de gözlerim onun üzerindeydi.

"Günün ilerleyişine göre rengi değişip duran deniz, belki de hâlâ o adam ve o kıza yanıyor."

"Belcekız ve Ölüdeniz'e," diye fısıldadım.

"Aynen öyle, Ölüm Çiçeği," dedi Kartal, gözlerinde parlayan bir ifadeyle doğrudan gözlerimin içine bakarak.

"Aynen öyle, Alyeska."

"O da ne?"

"Denizin cesedini kayalıklara çarptığı şey."

Kartal, kafasını tamamen bana doğru çevirdi ve gözlerinde renklenen merakı gördüm.

"Beni Ölüdeniz'e mi benzettin yani?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde toplayıp tırnaklarımı kollarıma bastırarak omuz silktim. "Belki."

"Peki sen Belcekız mısın?"

"Arkanı kollayacağım ama Belcekız değilim."

"Demek arkamı kollayacaksın?"

Bakışlarımı ondan ayırıp denize çevirdim. "Evet. Bu benim yeminim. Her neyse, artık gidebiliriz. İyi hissediyorum." Kayalıklardan inip araca yöneldiğimde hareket etmediğini fark edip arkama baktım. "Hadisene?"

Sırtı bana dönüktü. "Neden sızmak dışında uyuyamadığımı merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kalbim tekledi.

"Onun ışığını söndürürlerken, küçük kızım bir tuvaletin fayansında can verirken, ben huzur içinde uyuyordum."

Ruhundaki yangın usulca tenine akıyordu, bunu görebiliyordum.

Bakışları usulca omzunun üstünden bana doğru geldi ve o bakışlara kalbimin ortasına bir mızrak saplı duruyor gibi hissederek karşılık verdim. Aramızdaki mesafeye rağmen, dudaklarında oluşan o yorgun tebessümü görebiliyordum.

"Bana Alyeska dedin," diye fısıldadı. Eli gömleğinin eteklerine kaydı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Hemen önünde dev bir dalga patladı ama yüzü bana dönük olduğu için göremedi. Dalga, tıpkı sudan kanatlar gibi kollarının iki yanından yayılarak denize geri gömüldü. Gömleğini yukarı sıyırıp, belini ortaya çıkardığı anda duraksadım. Yanık izi oradaydı.

"Ben cehennemim, Lavin."

Ruhtan tene akan yanık izi.

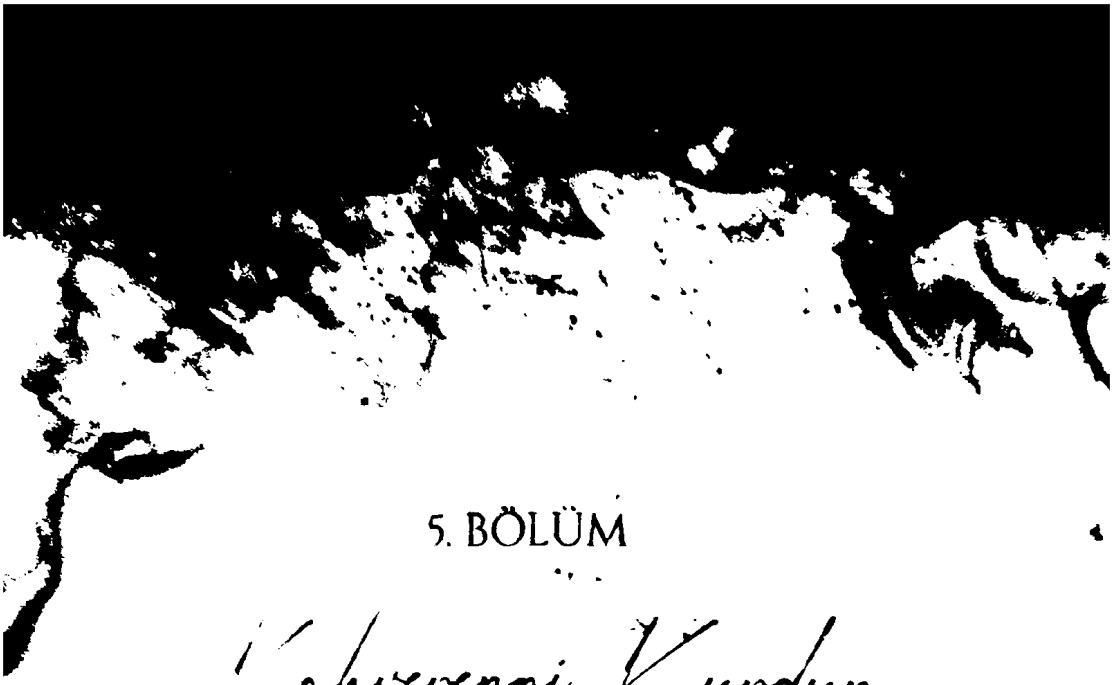

5. BÖLÜM

Lahzerengi Kurdun Kürkündeki Kan Lekeleri

♪ Owey, Can You Hear Me Now?
♪ Murat Yılmazyıldırım, Ben Sana Ölüyorum

Bazı kelimeleri, tohumum dünya topraklarında filizlendiğinden beri doğum lekesi gibi ruhumda taşıyordum.

Hiçbir zaman ruhumu okuyabilen biri olmamıştı.

Eve döndüğümüzde ılık bir duş almak için banyoya geçerken, o çoktan alkolün kollarına teslim olmuştu bile. Tam olarak ayılmış hissetmesem de kafam güzel de diyemezdim. Soğuk hava bana iyi gelmişti. Suyun altına girdiğim anda, bedenimde kalan son sarhoşluk emaresi de silindi ve bunun yerini içimi tükettiğini hissettiğim bir huzursuzluk aldı. Ilık suyun altında dikilirken düşüncelerin gaddar ellerinin zihnime dokunduğunu hissediyordum. Ellerimi soğuk duvara yasladım ve açık olan gözlerimin uzun kirpiklerine çarparak yüzüme akan suyun altında öylece durdum.

"Seni çok özlüyorum," döküldü dudaklarımdan. Su, dudaklarımın arasından içeri sızdı, kelimelerim boğulmaya başladı. Gözlerimi yumdum. Ruhumun direği sızlıyordu. "Dayanamıyorum."

Suyun bedenime dökülürken çıkardığı sesler, bir kitabın sayfalarının çevrilirken çıkardığı sese dönüştüğünde, anıların yeniden etrafımı sardığını hissettim. Bir takvim yaprağı gibi ânın içinde süzülerek geçmişe doğru düşmeye başladım.

Hatırlıyorum. Sırtımın duvar boyunca kaydığını, yere oturduğumu, dizlerimi göğsüme doğru çekişimi ve çıplak ayak parmaklarımın içeri doğru bükülüşünü... Islak saçlarım omuzlarımı örtüyordu. Altımda suyun altına girdiğim için sırılsıklam olmuş beyaz penye bir şort dışında çırılçıplaktım. Çıplak göğüs uçlarımın dizlerime yaptığı baskıyı hatırlıyorum. Kalbim acıyla çırpınıyordu, damarlarımda dolaşan kan değildi de asitti sanki ve beni eritiyordu. Aynaya baktığımda elim, ayağım, yüzüm, hepsi yerli yerindeydi. O hâlde eriyen içim miydi?

Pencereye vuran yağmur damlalarının sesini duyabiliyordum. "Kovan kovan balın olsun," diye fısıldadım sesim çatlarken. "Bin çiçekli dalın olsun. Denizlerde salın olsun. Uyu..." Burnumu çektim. "Uyu yavrum ninni, uyu."

Yavaşça ninniye uyan o küçük melodiyi mırıldanırken sesim bir enkazdan farksızdı. Hatırlıyorum. Göğsümde boşluk büyüyordu.

"Sepet sepet meyven olsun. Akarsular ömrün olsun... Saraylarda tahtın olsun. Uyu..." Artık ağlıyordum. "Uyu ninni, uyu bal gözlüm, ninni."

Hatırlıyorum. O gece, babamın sesi zihnimdeydi; daima orada olacaktı.

"Uyu bal gözlüm, ninni."

Bir insanın unutabileceği en son yüz, katilinin yüzüydü ama bir kız çocuğunun unutabileceği en son yüz, daima babasının yüzü olurdu. Babası tarafından öldürülen kız çocukları için durum aynı değildi. Bir insan hem katilini hem de babasını aynı anda nasıl unutamazdı ki? Tek bir şansın vardı ve sen tek bir şansı yere düşürüp kırmış, ikiye ayırmış, parçalamıştın. Bir parçası katiline, bir parçası babana aitti. Birleştirdiğin an aynı yüz oluşacaktı zihninde.

Babam ölerek, benim katilim olmuştu.

Annem ölerek, babamın elinde tuttuğu, namlusu alnıma dayalı duran silah...

Hatırlıyorum. Kimsesiz hissediyordum o gece. Kimsesiz bırakılmış hissediyordum. Yaralı avuçlarımın içinde tuttuğum donmuş bir kalp ve ışığı sönmüş bir ruh kalmıştı. Beni benimle yalnız bırakmışlardı.

"Ü'nü bal gözlüm, ninni," dedim hıçkırıklarıma yenik düşerek.

Babamın yokluğuyla yüzleştiğimde, annemin yokluğunun rüzgârı saçlarımı savuşturuyordu. Kapı zilinin çaldığını işitir gibi oldum ama sesler soluktu, sanki kulaklarımın etrafındaki her ses zayıf bir nabız gibi yavaş ve ölüme yakındı. Önemi dizime bastırdım, gözümden akan yaş, diz kapağımı ıslattı ve çok küçükken düşüp büyük bir iz bıraktığım dizimdeki o küçük girintili çıkıntılı yara izinin girintilerini doldurdu.

"Lavin," dedi biri ama bu sesi seçemeyecek kadar yorgun olan zihnim, kulaklarımı birkaç fazlalık kelime ile tıkamıştı.

Burnumu çektim. Sırtımdaki kemik, duvarın soğuğuyla sızlamaya başlamıştı.

"Aç şu kapıyı!"

Zile bir kez daha bastığında, artık sesler biraz daha belirgindi. Sanki biri elindeki kalemle etrafımda silikleşmiş her şeyin üstünden geçerek onları tekrar hayata döndürüyordu. O an, bu kişinin kim olduğunu anladım.

Kardelen.

Bakışlarım yavaşça dar koridora kaydı. Koridor karanlıktı. Yerde bir halı bile yoktu, fayans soğuktu.

Beni bu hâlde görmesini istemiyordum. İnsanların önünde hiçbir zaman şu an olduğum kişi olmamıştım. Babamın ve annemin paramparça olmuş cesetlerini gömdükleri toprağa bakarken bile ruhsuz olan ifadem, zamanla tamamen silinmiş ve yerini daha da yankılı bir boşluğa terk etmişti.

Aslında her şey o gün başlamıştı. Tanınmaz hâle gelen bedenlerini toprağın altına yerleştirip, üstlerini yine o toprakla örttükleri gün. Ben o gün, tüm insani tepkilerimi de onlarla birlikte o toprağın altına bırakmıştım ve üstüne toprak atılırken öylece izlemiştim.

Kardelen bir şeyler söylüyordu ama zihnim burada değildi. Burası boşluktu, ben bu boşlukta asılı duran o bedendim ve algılarımı bu boşlukta büyüyen her sese kapatmıştım. Kapı aniden açıldığında, Kardelen'in koyu renk dalgalı saçları gözlerimin önüne döküldü. Büyük bir hızla başını bana doğru çevirdiğinde, dolgun dudakları aralanmış duruyordu ve iri kahverengi gözlerinin içinde endişenin dikenli dalları büyümüş, kirpiklerine tıpkı bir sarmaşık gibi dolanmıştı.

"Aptal!" dedi dehşet içinde bana doğru koşarken. Kolundaki çanta kayarak yere düştü, Kardelen, bunu umursamadı. Banyonun kapısı açıktı,

içeriden sızan su yavaşça koridora doğru yayılmış, küçük bir yol çizerek ilerlemeye başlamıştı.

Kot pantolonunun dizleri koridorun zemini boyunca kaydı, Kardelen yerde emekleyerek bana geldi ve beni sertçe kollarının arasına çekerken, "Aptal!" diye bağırdı. "Çok korktum, çok endişelendim, aptal!"

Dizlerim ikimizin arasında kalmıştı, yüzüm onun saçlarının arasına yerleşmişti ve bakışlarım boş, dingin ve umursamazdı. Şu an gözlerime çizdiğim bu umursamazlığı, ruhuma ve kalbime de pay edebilmek istiyordum.

Bu mümkün değildi.

"Dayanamıyorum," diye fısıldadığımda gerildiğini hissettim ama beni bırakmadı. Bana daha sıkı sarıldı. "Onları çok özlüyorum."

"Dayanabilirsin," derken sesi titriyordu. Dudaklarını ıslak saçlarımın üstüne bastırıp saçlarımı koklayarak öptü. Onun kokusunu seviyordum, ıslak yaprak gibi kokuyordu. Sanki sonbahar yağmurları onun can vermek üzere olan, yeşilden sarıya doğru kavisler çizmeye başlamış yaprağını ıslatmıştı. "Bu mümkün, dayanabilirsin. Sen dayanamazsan hiç kimse dayanamaz. Sen çok güçlüsün, sana imreniyorum, biliyorsun... Biliyorsun, değil mi? Biliyorsun!"

Burnumu çekerek, "Dayanamıyorum," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sesim o kadar kısıktı ki, onun duyuyor olması bile mucizeydi. Sanki ben, oturmuş, kendime sarılmıştım ve kendimle konuşuyordum. Kendime derdimi anlatmaya çalışıyordum.

Dayanamıyordum.

"Dayanamadığın zamanlarda beni düşünüp, benim için dayan!" dedi aniden benden ayrılıp yüzümü avuçlarının arasına alarak. Tam gözlerimin içine baktı. İri gözlerinde kendi yansımamı görüyordum. Ona baktığımda, renkli bir tarafımı görüyordum.

Ben hep beyazdım. Ölüydüm ve canlıydım. Yaşamdım ve ölümdüm.

Kardelen, benim aksime tüm renkleri içine almış bir ebru sanatı gibiydi. Ona bakınca toprağın altına bıraktığım renklerimi görüyordum.

"Ben buradayım!" dedi kaşlarını çatarak. "Dayanamadığın zamanlarda her zaman buradayım!"

"Dayanamadığım zamanlarda," dedim ona dikkatle bakarak. Gözlerimden yaşlar benden izinsiz kayıyor, Kardelen'in avuçlarını ıslatıyordu.

Ayaçları bile ıslak yapmak kokan Kardelen, bana genişçe gülümseyerek başını olumlu anlamda salladı.

"Hadi gel, seni giydireyim," diye fısıldadı gülümsemesi yavaşça solup yerini ona bir tebessüme bırakırken.

Geçmiş, damarın reddettiği bir kan gibi beni şu âna savurduğunda, o artık yanımda değildi.

"Dayanamıyorum," diye fısıldadım sırtımı duvara dönüp, çıplak bedenimi ıslatan suya aldırış etmeden duvar boyunca kayıp yere otururken. "Dayanamıyorum, üstelik sen de yoksun şimdi."

Burnumu çekerken su genzimi yaktı, ağlamak için bahaneden sayabilir miydim bunu? Olmazdı. Dişlerimi sıkarak, "Dayanamıyorum," diye fısıldadım. "Üstelik çok da özledim seni."

Sanki dünya gözlerimin önünde parçalanıyordu ama bana bir şey olmuyordu. En zoru da bu yıkımı izlemekti. Bir süre yumuşak yatağın içinde, gözlerim tavanda öylece uzandım. Güneş ışığı, ince bir sütun çizerek içeri sızmış, karnımın üstüne kadar çektiğim çarşafın üzerinden geçerek karşıdaki elbise dolabına kadar uzanmıştı. O güneş ışığından sütunun etrafında küçük toz parçaları uçuşuyordu.

Uyuyamıyordum. *Yine.*

Dış kapının açıldığını, ardından da Kartal'ın, "Senin burada ne işin var?" dediğini duydum. Sesi, içeride uyuyup uyumadığımı zerre umursamıyor gibi gür, şiddetliydi. Gerçi muhtemelen uyumadığımı biliyordu.

Gözlerim kapalı kapıya uzandı. Yerimden kalkmadan sesleri dinlemeye başladım.

"Bir yanlış yapmaman için buradayım," dedi tok bir ses.

"Merhabadan önce bunu söyleyerek dürüst bir giriş yaptığın için sana minnettar mı olmalıyım?" Kartal'ın sesi gergindi, onu göremesem de, şu an karşısındaki adama saldıracak gibi baktığına emindim.

"Sen de bana hoş geldin demeden önce burada ne işin var diyerek gün geçtikçe daha da kibar bir adam hâline geldiğini ispatladın," dedi aynı ses. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Yavaşça yattığım yerden doğrulup çatık kaşlarla konuşmalarını dinlemeye devam ettim. Aralarında soğuk bir rüzgârın estiğini, yaşanan küçük sessizlikten anlayabilmek mümkündü.

"Davet etmesem bile içeri girmenin bir yolunu bulursun, öyle değil mi Yunus?"

"Evet," dedi o sesin sahibi. "Beni tanımana sevindim."

"Bak ben aynısını söyleyemeyeceğim işte. Gir içeri."

Üstümdeki çarşafı bir kenara ittikten sonra çıplak ayaklarım ahşap zeminle buluştu. Evimin soğuk fayanslarının aksine, bu evin ahşap zemini sıcacıktı. Yavaşça gerinip, başımı sağa sola yatırdıktan sonra komodinin üstünde duran sigara paketine uzandım. Çakmak da hemen yanında duruyordu. Sigarayı dudaklarımın arasına sabitledikten sonra çakmak ile sigaranın ucunu tutuşturdum.

Bol, yuvarlak yaka beyaz bir tişört giymiştim ve altımda gri bir tayt vardı. Saçlarımı taramadan, ıslak bir şekilde yattığım için açık renk saçlarım tıpkı kafamda tüp patlamış gibi duruyordu. Yaktığım sigaradan derin bir nefesi ciğerlerime çektim. Sigaradan iki duman daha aldıktan sonra uzayan külü silkmek için ayağa kalktım ve odanın penceresini açıp sigaranın külünü aşağı silktim.

İçeride kimin olduğunu bilmiyordum, ilgilendiğim de söylenilemezdi. Omzumu pencerenin pervazına yaslamış, sabahın ayazı yüzümü yakarken öylece sokağı izleyerek sigaramı içiyordum.

Odanın kapısı aniden açıldığında, öyle hızlı o tarafa doğru döndüm ki, elimde bir bıçak olsa hiç düşünmeden kapının olduğu yöne fırlatabilirdim. Kartal bir an duraksadı, o an onunla göz göze geldiğimiz andı. Üstünde siyah bir sporcu atleti, altında dizleri beyaz ve eski duran buz mavisi bir kot vardı. Saçları dağınık, gözlerinin altı çökmüş vaziyetteydi ama yine de duruşu bana Kardelen'i hatırlattığı için iyi göründüğünü düşünüyordum.

"Sakin ol," dedi tek kaşını kaldırarak. "Topraklarına düşman ayak basmış bir komutan gibi bakıyorsun."

"Senin kapı çalma âdetin yok mudur?" diye sordum ona ters ters bakarken. "Beni uygunsuz bir şekilde de yakalayabilirdin, biliyorsun değil mi, Doktor? Sınır koymayı bilmiyorsun herhâlde?"

Eli hâlâ kapının kulpundaydı, kapının kulpuna uyguladığı kuvvet yüzünden dirseğine kadar uzanan damarı belirginleşmişti. Bir süre cevap

vermeden öylece yüzüme baktı, bakışlarındaki düzlükte koşmaya başla sam saatler sonunda yine aynı noktaya varırmışım gibi hissediyordum

"Dalgınlığıma geldi, kusura bakma. Hem abartma. Ne çıplaksın ne de başka bir şey yaparken yakaladım seni."

"Başka bir şey derken?"

Gözlerini yüzüme dikip, "Ne bileyim, mastürbasyon falan," deyince yüzüme yayılan tiksintiyi gizleyemedim.

"Dangalak mısın sen?"

"Ağzına bu tür kelimeler hiç yakışıyor mu?" diye sorarken gergin görünse de sesinde alay vardı.

"Bir daha öyle dan diye odama girme sakın," diyerek sigarayı aşağıya fırlattım ve bedenimi ona doğru çevirdim. "Kim geldi?"

"Bana emir kiplerinin havada uçuştuğu cümleler kurma," dediğinde sesine bulaşan ciddiyet tek kaşımı kaldırmama neden oldu. "Bir arkadaşım geldi."

Kartal'ın cümlesinin tamamlanmasıyla, arkasında başka bir bedenin belirmesi bir oldu. Elaya yakın kahverengi gözlerin sahibinin sert yüz hatları vardı. Saçları yoğundu, Kartal'dan daha beyaz bir tene sahipti. Onda ilk dikkat çeken şey soluk boşluğundaki minyatür bıçak dövmesiydi. Dövmeyi görmemle, bu adamın mezarlıkta gördüğüm, elini Kartal'ın omzundan bir an bile ayırmayan o adam olduğunu hatırladım. Gözlerini doğrudan gözlerime dikip, "Merhaba," dedi mesafeli bir sesle.

Adama düz düz bakıp, "Merhaba," dedim.

"Bu herifin maşası sen misin?"

"Pardon?" Kaşlarım sertçe çatıldı, gözlerimde yargılayıcı bir ifadeyle Kartal'a baktım ama Kartal öyle düz bakıyordu ki, aradığım cevabı onun yüzünün sınırlarında da bulamadım.

"Maşası." Adının Yunus olduğunu duyduğum adam odaya girince bakışlarım tekrar ona çevrildi. Hemen hemen Kartal ile aynı boylardaydı, fiziken Kartal'dan daha inceydi ama ince olmasına rağmen vücudu kasla çevriliydi.

"Ateşin içinden istediği her şeyi çekil alabilmek için seni ateşe sokup duracak. Bu seni onun maşası yapmaz mıydı?"

Kartal, dişlerini sıkınca belirginleşen elmacık kemiklerinin altında oluşan çukurlarda siyah gölgeler büyüdü. Sabrın bünyeme acilen yerleşmesi gerekiyordu yoksa cinnete bir adım kalmıştı.

"Ben kimsenin maşası değilim," dedim. "Olmaya da hiç niyetim yok."

Yunus gözlerini kısıp, kaşlarını kaldırarak alay ve biraz sorguyla bana baktı. Daha sonra o alay, yerini bir ölüden daha cansız bakan gözlere bıraktı. "Kartal," dedi ölümü hatırlatan gözleri bende saplı dururken. "Bu kızla başa çıkabileceğine emin misin lan salak?"

Kartal'ın gerginliği odanın atmosferini değiştirmişti. "Benim başa çıkamayacağım kadın yok," dedi ama sesinde rahat olmadığını ortaya koyan bir şeyler vardı.

Gözlerimi devirdiğimde Yunus'un gözleri hâlâ bende asılı duruyordu. Ona soru işaretleriyle ters ters baktığımda, tek kaşını havaya kaldırdı ve "Neye bulaştığının farkında mısın?" diye sordu, sorusu bir anlığına bakışlarımın alıklaşmasına neden oldu. "Seni nasıl bir şeyin içine sürüklemek üzere olduğunun farkında değilsin, değil mi?"

Kartal, "Kes şunu," dese de Yunus susacağa benzemiyordu. Gözlerini gözlerime dikip, beni caydırmak ister gibi uzun uzun bana baktı ama kararlı bakışlarımdan tek bir an bile taviz vermediğim için şaşkınlığın yavaşça bedenine yerleştiğini gördüm.

"Gözlerimin içine meydan okur gibi baktığına göre, senin iyiliğin için seni uyardığımı anlamıyorsun ya da anlasan da umursamıyorsun."

"Beni tanıyor musun da iyiliğimi isteyesin?" diye sorduğumda, Yunus'un dudaklarında yamuk bir tebessüm belirdi.

"Sen benim biricik kız kardeşimin kız kardeşi değil misin?" diye sordu ve bu soru kalbimi neredeyse durdurdu. "Nasıl senin kötülüğünü isterim?"

Damarlarımdaki kan çekilmiş gibi yeni tanıdığım bu adamın gözlerinin içine donuk hâlde bakakaldım.

"Bak," diyerek yeniden söze girip tüm duyguları sonraya erteledi. "Cesur görünüyorsun, lafım yok, buna eyvallah ama neye bulaştığının farkına varman gerek." İşaret parmağıyla Kartal'ı gösterirken ciddiydi. "Bu adamın nasıl bir adam olduğunu benden iyi kimse bilemez. Neler yapabileceğini bilmiyorsun. Siz, hiçbiriniz şu an bu herifin kafasında dönen dolapları bilmiyorsunuz. Bu ibnenin kafasında öyle büyük planlar var ki, kendini yakmayı geçtim, yanındakini de yakar ve yanında-

kinin yanması onun zerre umurunda olmaz. Şu an düşündüğü tek şey intikam."

"Güzel," dedim Yunus'un hiç beklemediği bir şekilde. Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "O zaman gerçekten olmam gereken yerde, olmam gereken kişiyle, olmam gereken şeyin içindeyim. Çünkü ben de intikam istiyorum."

Yunus'un uğultulu bakışlarına maruz kaldığım sırada yüzümdeki ifade bomboştu. Yunus, gözlerimin içine bakarken gözlerimin arkasına sakladıklarımı değil, benim ona sunduğum kadarını görebiliyordu ama bundan bile bir şeyler çıkarabilecek biri olduğunu anlamıştım.

"Peki," dedi Yunus hiç beklemediğim bir anda. "Ben de varım."

Kartal, "Eyvallah ama buna gerek yok," dedi sabit bir sesle. "Çomak sokma, yeterli."

"Çomağına da sokarım sana da sokarım, Kartal. Tek başına mı bırakayım seni savaş meydanında amına koyayım?" Yunus'un öfkeyle sorduğu sorunun ardından verdiği sert nefes, Kartal'ın bu yaklaşımının onu çıldırttığının yazılı bir metni gibiydi.

"Tek başıma da halledebilirim ama gördüğün gibi şu an tek değilim," dedi Kartal, altın rengi gözleri bana çevrildi. "O benimle."

Ben onunlaydım. Bu doğruydu. Gözlerim gözlerine tutundu, sadece birbirimize baktık. Yunus hiçbir şey söylememişti, yaşanan sessizlikten anladığım kadarıyla o da bunu kabullenmişti. Kabullenmek intihar gibiydi; bir eylemi sonsuza dek durdurabilmek, bir kalbin atışını sonlandırabilmek, akan kanı kurutabilmek gibiydi. Bunu biliyordum çünkü ben de kabullenmiştim.

Kabullenmek, istemek değil, zorunda bırakılmaktı. Kendini istemek zorunda bırakmak...

İkisi odadan çıktığında kendimle baş başa kaldım. Bir sigara daha içtim ve daha sonra elbise dolabının kapağını açıp beyaz boğazlı bir badi ve lacivert bir kot çıkarıp üstüme geçirdim. Dudaklarımın etrafında çatlaklar vardı, göz altlarım da uykusuz geçirdiğim geceleri ele veriyordu. Gözlerimin altını hafifçe kapatıp, dudaklarıma renksiz bir nemlendirici sürdükten sonra daha ayık bir ifadeye sahip olabilmek için kirpiklerime rimel dokundurdum. Dişlerimi fırçalamak için lavaboya girdiğimde salondaki sessizlik tüm eve yayılıyordu.

İşlerimi halledip salona geçtim. Kartal bu kez alkol almıyordu, hatta bu onu ilk kez içki dışında bir şey içerken görüşümdü. Elindeki siyah kupanın içinde sıcak çay vardı, çayın kokusunu alabiliyordum. Pencerenin pervazına kalçasını yaslamış, kapalı camdan dışarıyı izliyordu. Üstündeki sporcu atletini çıkartmış, buz mavisi kotunun yerine de siyah bir kot giymişti ve ayaklarında çorap yoktu.

"Arkadaşın nerede?" diye sorduğum anda varlığımın farkına varan Kartal, bakışlarını omzunun üstünden yavaşça bana kaydırdı.

"Çıktı. O böyledir, bir var olur, bir yok olur."

"Hayalet gibi mi?"

"Evet, bir hayalet gibi."

"Bir hayalete benzediği kesinlikle doğru," dedim. "Çünkü onu daha önce fotoğraflarda gördüğümü de hatırlamıyorum."

"Fotoğraf çekilmeyi uzun zaman önce bıraktı," dedi Kartal sadece.

Gözlerindeki koyu halkalara ve gözlerine sinen yorgunluğa dikkat kesildim. Başta ona soru sormak istemiyordum, özel alanına girmek doğru gelmiyordu ama sonunda dayanamadım ve "Ne zamandan beri uyumuyorsun?" diye sordum yavaşça.

Kartal'ın cevap vermeyeceğini biliyor gibiydim. Ön planda olmayı seven biri gibi görünse de kendi hakkında konuşmamayı tercih ettiği çok belliydi. Herkesin maskeleri vardı. Kartal'ın da öyle. Acı, girdiği atölyede kendine hep yeni bir maske yapardı.

Cevap vermeyeceğini anladım ama yine de bir soru daha sormak için dudaklarımı araladım.

"En son ne zaman uyudun?"

Gözlerini gözlerime sabitleyip, "Sen en son ne zaman uyuduysan, o zaman," dedi. O an, sadece o an için, onun elinde bir bıçak olduğunu ve o bıçağı tam gözlerimin içine bakarak kalbime sapladığını düşündüm.

Onun ölümünü kabullenen bizdik, uykularımız değildi.

"Anladım."

"Gerçekten anladın mı?"

"Evet," dedim. "Anladım."

"Güzel."

Kendi kendimize bile yalan söyleyen insanlardık belki de. Sanki bazı yalanları çevremize değil, kendimize de söylüyorduk ve işin acı yanı, bu yalana inanıp gerçeği bulandırıyorduk.

Bir müddet onu değil, hemen arkasındaki pencerenin camından göz yaşı gibi inen yağmur damlalarını izledim. Kartal'ın bakışları tam yüzümün ortasındaydı. Eskiden mutlu olduğumuz tüm anlar, kaybın ardından üzerimize yıkılıp bizi ezmek, tozumuzu dumana çevirmek zorunda mıydı? Camdan akan bir yağmur damlası sanki bana bu soruyu yöneltiyordu. *Güldüğümüz her an, bir diğer ânın sancısı olmak zorunda mıydı?*

Bir an bakışlarım onun gözlerine tutundu. Ona Alyeska demiştim, ona baktığımda gerçekten bunu görüyordum. Sanki bir kurttu, deniz onun cesedini acımasızca kayalıklara çarpmıştı ve gür tüylerinin arasından akan koyu renk kan denizi bile kendi rengine boyamıştı. Bir yara nasıl olurdu da böyle bir kalkan yaratabilirdi?

"Gidelim," dedi Kartal pencere pervazından ayrılıp salonun diğer ucuna yürürken. "Bir kazak giyip geliyorum."

O gittiğinde hâlâ aynı yerde duruyordum. Düşünceler kafamın içini ateşe vermişti. Önümde iki seçenek vardı. Ya kalıp savaşa dahil olacaktım ya da her şeyi geride bırakıp bu acıyla yaşamaya alışacaktım. İntiharın satırları zihnimde yazılıyordu, yaşamın o zayıf nabzını duyuyordum. Artık saklanmak değil, saklandıkları duvarları başlarına yıkmak istiyordum. Her şeyini kaybetmiş bir insanı başka bir kayıpla korkutamazdınız, benim artık kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Koridora çıktığımda, "Telefonunu unutma," diye seslendi Kartal kendi odasından. "Mutfakta, şarja takmıştım. Merak etme, karıştırmadım."

"Kendim takardım," diye söylenerek mutfağa girdim. Mutfakta, balkonun camdan kapısında bile kayıp zemine akan yağmur damlalarını görünce, dışarıda çok şiddetli bir yağmur yağdığını anladım. Telefonum tezgâhın üzerinde şarj oluyordu, ekrana parmağımı bastığımda hiç bildirim görmeyeceğimi biliyordum. Öyle de oldu. Cevapsız çağrı veya mesaj yoktu. Birkaç gün içinde operatörümden ya da herhangi bir reklam şirketinden mutlaka mesaj gelirdi ama beklediğim insandan gelmezdi.

Ekran kilidini kaldırıp bir süredir girmediğim WhatsApp uygulamasına tıkladığımda, son konuştuğum kişinin o olduğunu görmek, olduğum yerde ayaklarımdan zemine çivi gibi çakıldığımı hissettirmişti.

Aldebaran Yıldızım: *CANIM BAL!*

Aldebaran Yıldızım: *İşin bitti mi? İş nasıldı? SANA SALÇA OLAN BİR ANDAVAL OLDUYSA SÖYLE, GİDİP MEKÂNINI BASAYIM İCABINDA.*

Lavin: *Asıl sen neden bu saatte uyanıksın bakayım?*
Aldebaran Yıldızım: *Gece ne giyeceğimi seçmeye çalışıyordum Canım Bal*
Lavin: *Yalan atma, rahatça uyuyabilmek için eve dönmemi bekliyordun değil mi?*
Aldebaran Yıldızım: *SANA NE BE*
Aldebaran Yıldızım: *Sen benim sorularıma cevap ver önce*
Aldebaran Yıldızım: *Canını sıkan bir hırto falan oldu mu? Başımı belaya sokmaktan korkuyorsan bil ki YAR BEN BELANIN TA KENDİSİYİM*
Lavin: *Merak etme, her şey yolundaydı...*
Lavin: *Kesin uykusuzluktan mahvoldun şu an. Çalıştığım geceler beni beklemek zorunda değilsin, Aldebaran.*
Aldebaran Yıldızım: *Seni tüm evrenlerde daima bekleyeceğimi bilmiyormuşsun gibi.*
Aldebaran Yıldızım: *Lütfen bir şeyler yemeden uyuma*
Aldebaran Yıldızım: *Kapının altından soğuk hava giriyor, oraya da bez gibi bir şey sıkıştır*
Aldebaran Yıldızım: *Öğlen sonu eve uğradım, anahtarı yine aynı yere bıraktım merak etme hehehehe.*
Aldebaran Yıldızım: *Buzdolabına yemek bıraktım, hepsini yemezsen ben de senin kafanın etini yerim ok?*
Aldebaran Yıldızım: *Hatta şimdi yemeği yiyip bana boş kalan tencerenin fotoğrafını atmazsan uyumayı düşünmüyorum, teşekkürler...*
Lavin: *Söz yiyeceğim, hadi doğru uyumaya. Akşam çok geç kalma, geç kalırsan beni hiçbir kuvvet evden dışarı çıkaramaz haberin olsun.*
Aldebaran Yıldızım: *Sen beni beklersin de ben hiç gelmez miyim Canım Bal?*
Aldebaran Yıldızım: *Bak, uyudum bile!*
Aldebaran Yıldızım: *Seni sonsuz kez seviyorum. Uçsuz bucaksız seviyorum!*
Aldebaran Yıldızım: *İyi geceler!*
Lavin: *Ben de seni sonsuz kez, uçsuz bucaksız seviyorum Aldebaran.*
Lavin: *İyi geceler.*
Aldebaran Yıldızım: *Son mesajı atan kişi olmayı seviyorum, o yüzden buna cevap verme*

Aldebaran Yıldızım: Uçsuz bucaksız, sonsuza kadar ve sonsuzluk ötesi de. <3

Telefonu rezgâha bırakırken, kalbimi de telefonla birlikte bu soğuk rezgâha bırakmış gibi hissettim. *Keşke*, dedim. *Keşke geç kalsaydın. Keşke o akşam evde kalsaydık.*

"Hadi," dedi tok bir ses. Yavaşça ona doğru döndüm. Gri bir kazak giymişti. Deri ceketini sol koluna geçirirken, "Ne oldu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Bir şey olmadı."

"Yüzün kireç gibi," dedi gözlerini üzerimden çekip, arka cebine anahtarları sıkıştırırken.

"Hiç. Bir şey soracağım. Dün gece kaçar gibi çıktık mekândan. Ne diyeceğiz?"

"Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değiliz," dedi sadece, sonrasında konuyu mühürledi ve evden çıktık. Araç trafiğe karıştığında duyduğum tek şey yağmurun tavana vururken çıkardığı seslerdi. Dans akademisinin olduğu sahil yolunda ilerlerken, "Şu Emir denen şişme herifle yüz göz olma," dedi Kartal gözlerini yoldan ayırmadan. "Yılışık birine benziyor. Bir de onunla uğraştırma beni."

Bakışlarımı ön camdan ayırmadım. Soluk renkteki gökyüzünün, yeryüzüne düşürdüğü yağmur damlalarının camın yüzeyinden kayarak aşağı doğru akışını izledim. Silecekler birkaç kez daha yağmur damlalarının üzerinden geçerek onları etrafa dağıttı.

"Beni duyuyor musun sen?"

"Sağır değilim," dedim düz bir sesle. "Kimseyle yüz göz olmuyorum."

"Ben uyarımı yapayım da." Kartal, uzun ve kemikli parmaklarıyla direksiyonu daha sert kavradı. "Gerisi sana kalmış."

"Gerisi bana kalmışsa akıl vermene de gerek yok demektir." Yüzümü buruşturdum. "Bir şeyi yalnızca bir kez söylemek istediğini dile getirip, aynı şeyi kırk kez söyleyerek kendinle çelişiyorsun."

"Her söylediğime verecek bir cevabın var, değil mi?" diye sordu Kartal, direksiyonu yavaşça kırıp park alanına girerken. Keskin gözleri dikiz aynasından arkayı kontrol etti.

Cevap vermedim.

"Cevabın kalmadı mı?"

"Canım cevap vermek istemedi."

Kartal'ın bakışları omzunun üstünden bana kaydı. Ona bakmadım. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp bahçedeki kalabalıkla yüzleşince midemdeki bulantı tekrar açığa çıktı. Bir şekilde insanların iki ayağının üzerinde, adlarına yakışır şekilde yürüyebiliyor olması, bir tuvalet köşesinde yerde sürünerek ölen dostumun uğradığı haksızlığı yüzüme çarpıyordu.

Kardelen, yaralı bir hayvan, çaresiz bir av gibi ölmüştü.

Yerde. *Sürünerek.*

Dişlerimi sıkarak emniyet kemerini çözdüm ve tek bir an Kartal'a bakmadan arabadan inip kapıyı çarparak kapattım. Kapıyı çarpmamın etkisiyle bahçedeki çoğu gözün bana çevrildiğini hissettim. Burnu havada, günlük sıkıntıları büyük problem hâline getirmiş biri olduğumu düşünüyor olmalıydılar. Kalbimi iki duvarın arasına koyduğumu ve duvarların gitgide birbirine yaklaşıp, arasında kalan kalbimi yavaşça ezdiğini bilen yoktu. Onlara sanki bu ölümden onlar sorumluymuş gibi baktığım sırada Kartal yanıma geldi.

Bir an ikimiz de aracın çaprazında öylece yan yana dikildik. İkimizin de boş bakışları bu sürünün üzerinde dolaştı. Yavru ceylanı parçalayan bir çakal sürüsünü izleyen kurtlara benziyorduk. Sanki o yavru ceylanı ormanın derinliklerinde henüz bir bebekken bulmuş, ikimiz büyütmüştük. Yırtıcı doğamızdan sakındığımız o ceylanı bir gün bu sürünün içindeki bir çakal katletmişti.

Bu affedilemezdi.

"Bakışların çok keskin. Yumuşat," diye fısıldadı Kartal yavaşça kafasını eğerek. Sıcak nefesi saç diplerime yayıldı.

"Sen yumuşatabiliyor musun?"

"Benim mizacım böyle. Sorun olmaz." Derin bir nefes aldı. "Onlara yamyam gibi bakmayı kes."

Kafamı kaldırdığım an Kartal ile yüz yüze geldik. "Benim de mizacım böyle."

Kartal kafasını eğmiş, bana üstten üstten öylece bakarken çevremizdeki gözlerin rahatsız edici okları tenimde dolaşıyordu. Dişlerini sıktı, yüzünde oluşan gölgeli çukurlar dikkatimi çekmiş olsa da bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadım. Ondan bir cevap bekledim, o cevap gelmedi.

"Gençler!" Bu ses, birbirimize dikilmiş bakışlarımızın odağını değiştirdi ve sesin geldiği yöne baktım. Emir, kolu ile beli arasına sıkıştırdığı kitabı sıkıca kavrayarak, "Günaydın," dedi. "Akşam nereye kayboldunuz?"

"Ve beklenen soru," diye fısıldadım Kartal'a doğru. Ardından bakışlarımı Emir'e çevirdim. "Başım çok şiddetli ağrıyordu, haber veremedik, kusura bakma."

"Sıkıntı sıfır," dedi Emir boşta duran eliyle açık renk saçlarını karıştırarak. "Zaten benim kayışlar kopmuştu, gözümü açtığımda odamdaydım, nasıl oldu inan hatırlamıyorum."

Arkadan biri kitabıyla Emir'in kafasına vurduğunda, Emir ağır bir küfrü dilinin ucunda yuvarlayarak arkasına baktı. Arkasındaki kişi, Emir'in heybetli vücudu yüzünden görünmüyordu. "Lan cüce, ne vuruyorsun?"

"O kadar içersen tabii hiçbir şey hatırlamazsın, ayı," dedi tanıdık gelen ses. "Güya vişne suyu içecekti..."

"Berra, sabah sabah ötme kuş gibi."

Berra, Emir'i iterek önümüze geçti. Sıkıca bağlayıp atkuyruğu şeklini verdiği saçları, onun küçük yüzünü tamamen germiş, ortaya çıkarmıştı. Kocaman gözlerle bana bakıp, "N'aber?" dedi genişçe gülümseyerek.

"İyi," dedim. Hemen samimiyet kurulmasından hoşlanmıyordum. Aslında sorun bu değildi, samimiyet umurumda olan şey değildi, tek sorun aşamadığım o duvarı bana aştıran kişi artık yoktu ve ben izlemem gereken yolun haritasını kaybetmiş gibi hissediyordum.

Berra derin bir nefes alarak, "İrem aradı, trafik yüzünden geç kalacakmış, Ceyda kafeteryada, hadi gelin bir şeyler yiyelim," dedi.

Bu daveti geri çevirmek isteyen yanım, Kartal'ın işine geleceğini bilen yanımla anlık bakıştı. Sessiz kalarak kararı Kartal'a bırakmayı tercih ettim.

Kelimelerimin dürüstlüğü her zaman silahımdı, şimdi benden dürüst olmamam istenerek silahım elimden alınmıştı ve ben silahsız şekilde savaş meydanına atılmıştım. Sessiz kalmak dürüstlük değildi, sessiz kalmam bile bana bunu hatırlatıp ruhumu zincirliyordu. Kartal'ın sessiz onayıyla birlikte okulun içine, oradan da en üst kata, terastaki kafeteryaya geçtik. İrem'in birazdan bize katılacağını biliyordum, bu arkadaş grubuna girebilmenin kolay olmayacağını düşünen tarafım ar-

ık sessizdi çünkü tam olarak bu arkadaş grubunun oturduğu masada oturuyordum. Evet, henüz onlardan biri değildik ama olacağımızı da biliyordum. İstemesem de.

İrem'in Kartal'dan etkilendiğini görebiliyordum. Bu kadar kolay olması beni şaşırtsa da bunu yadırgamamam gerektiğini anlamıştım. Nasıl erkeklerin çapkını varsa, kadınların da çapkını olduğunu biliyordum; hiçbir şey tek bir cinse özgü değildi. Bazı kadınlar ne kadar çapkın olursa, o kadar da kendini tehlikeden korumayı biliyordu ama İrem'in kendini korumayı bilen biri olduğunu düşünmüyordum. Ateşe uçan biri gibiydi. O daha çok hemen teslim olup, kendini o kişiye adayacak türden bir kadına benziyordu. Bunun bir sakıncası yoktu ama tehlikesi çoktu.

Önüme koyulan espressonun durgun yüzeyini izlerken çevremde dönen uğultulu muhabbetin odağında ya da içinde değildim. Katılmıyordum. Bir çakmak sesi duydum, her nedense tüm gürültünün içinde zihnimin o yöne devrilmesine neden olan ses, o çakmağın sesiydi. Alevin uğuldayarak yukarı çıkışı ve bir sigaranın ucunu ateşe verişinin o uğultulu sesini dinlerken bakışlarım o yöne kaydı. Kartal'ın elinde duran çakmağa baktım. Ucundaki ateş hâlâ yanıyordu.

Kartal, sigarasını dudaklarının arasında tutmuş, sigaranın ucunu ateşe dayamıştı. Sigarayı içine çekti, yanakları içeri gömüldü ve oluşan boşluk, belirgin kemiklerini sergiledi. Gözleri kısıldı, uzun kirpiklerinin elmacık kemiklerinin belirgin yatağına düşürdüğü büyük gölgeler demir parmaklıklara benziyordu. İki kaşının ortasında belirgin bir yarık oluştu, kaşları daha da çatıldı. Sigaranın ucunda büyüyen turuncu ışık, ateşin tütüne kondurduğu sıcak bir buse gibiydi.

Bir an onu neden bu kadar dikkatli incelediğimi düşündüm.

Kaşlarımın çatılmasıyla birlikte gözlerim hemen ondan ayrıldı ve aynı saniyeler içinde kafeteryanın kapısından içeri giren sarı saçların sahibiyle göz göze geldim. Dümdüz fönlü saçları omuzlarından aşağı, göğüslerine doğru uzanmıştı. Büyük çantasını koluna takmış, uzun bacaklarının daha sıkı görünmesine neden olan yüksek topuklu çizmeler giymişti. İlk bakışta gerçekten çekici bir kadın olan İrem, tüm erkeklerin ilgisini çekecek türden biri gibiydi. Sadece erkeklerin de değil, tüm kadınların ilgisini çekebilirdi. Güzeldi ve güzel olduğunun farkındaydı.

Mavi gözleri ışıldıyordu. Uzun saçlarını omuzlarının arkasına doğru savurup, telefonunu tuttuğu elini kaldırıp bana el salladı. Başımı sallamakla yetindim.

"Günaydın," dedi İrem armutlardan birinin üstüne yüzünü buruşturup, rahatsızlığını belli ederek otururken. "Şunları da bir sevemedim. Hiç konforlu değil. Ortamın kalitesini de düşürüyorlar."

"Aksine, tam yayılmalık," dedi Emir armudun üstüne tamamen yayılarak. "Ee ama sen de haklısın. O topuklu ayakkabılar ve seni biraz daha ince göstersin diye iki beden dar aldığın kıyafetlerin içinde oturmak zor oluyordur, şekerim."

"Haha, ne kadar da espritüelsin bu sabah sen." İrem gözlerini devirdi, ardından o açık mavi bakışlar hızla odağını Kartal'a çevirdi. Kartal'ı boylu boyunca süzmeye başladığında, Kartal sanki İrem masada değilmiş gibi büyük bir rahatlıkla sigarasını içiyor, terasın üstünü örten cam tavana bakıyordu. Cam tavana düşen yağmur taneleri onun da dikkatini çekmiş gibiydi.

"Gece nereye kayboldunuz?" diye sordu İrem.

Kartal, cevap vermeyerek topu yine bana atmıştı. Her nedense ben de cevap vermek istemiyordum. Espressodan bir yudum aldıktan sonra bakışlarımı İrem'e çevirip, zoraki bir şekilde, "Başım çok ağrıyordu, haber veremedik," dedim.

"Ah, iyi misin?" İrem yavaşça öne doğru eğilip kocaman gözlerle bana baktı. Samimi görünüyordu. "Bir doktora göründün mü?"

"Migren," dedim düz bir sesle. "Oluyor böyle arada."

Yüzümde bomboş bir arazi, yanmış bir tarla vardı.

"Bölüm konusunu ne yapacaksın, Lavin?" Bu soruyu ortaya atıp, katılmaktan kaçındığım sohbetin içine beni çeken kişi Emir olmuştu. Başımı kaldırıp ona dik dik baktığımda bir an kaşlarını kaldırdı. "Bana neden dövecek gibi bakıyorsun?"

"Kahvesini içerken konuşturulmayı sevmiyor," dedi Kartal.

Bakışlarım omzumun üstünden su gibi akıp Kartal'a kaydı.

Kendi düşüncelerimden oluşan o yıkılmış, tavanı başıma çökmüş harabenin içindeki bedenime fener ile ışık tutan biri artık yoktu. Her nedense gözüm bir an için o ışığı algıladı sandım ama bu yalnızca bir yanılgı, özlemin zihnimde yarattığı soluk bir yankıydı.

"Ha, anladım," dedi Emir gülerek. "Kusura bakma genç, bir daha tekrarlanmaz."

Ceyda, "İstersen sana bölümler hakkında kısa bilgiler verebilirim," dediği sırada poğaçasının üstündeki zeytinleri çatık kaşlarla ayıklıyordu. "Emir neden zeytinli aldığını sorabilir miyim acaba?"

"İbnelik olsun diye," dedi Emir. "Lavin'in fiziği tam balerin fiziği değil mi ya?" Durup bana baktı. "Geçmişten bir eğitimin olsa, şimdi o sınıfın parmakla gösterilen öğrencilerinden biri olurdun."

Bakışlarım donakaldı. Avuçlarımda tuttuğum espresso fincanı parmaklarımın arasından kayıp üstüme dökülse ve sıcak kahve tüm derimi kaldırsa böyle hissetmezdim sanırım. Cevap vermek yerine gözlerimi hızlıca kahvenin yüzeyine indirdim ve kahvenin koyu yüzeyindeki yansımamla göz göze geldim.

"Onun hakkında çok fazla yorum yapıyorsun," diyen Kartal'ın kalın sesindeki sakinlik ürperticiydi. Bu sakinliğin dişlerinin arasında, kopardığı kıyametten dökülen cesetlerin kanlı ve çürük etleri vardı. "Onu bu kadar dikkatli incelememen çok sağlıklı bir davranış olacaktır."

"Vay canına!" dedi İrem heyecanla. "Birbirinizi bu kadar sıkı kollamanız mükemmel ötesi bir şey. Gerçekten kardeş gibi olmalısınız."

"Ya," dedim alayla. "Öyle. Kardeş gibiyiz." Bakışlarım İrem'in yüzünde dolaştı. "O kadar kardeş gibiyiz ki, kardeşlikten ölüyoruz." Son kurduğum cümleyi, hemen yan tarafımda oturan Kartal dışında hiç kimse duymamıştı.

"Kardeş çocuklarıyız sonuçta," dedi Kartal aynı alayın daha sert bir tonuyla. "Olsun o kadar."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı farklı yöne çevirdiğimde, duvara kurulmuş hoparlörden cızırtılı bir ses yükseldi, ardından bir adam, "Gökçe Özkaya, Müdire Hanım'ın odasından bekleniyorsunuz," dedi. "Gökçe Özkaya, Müdire Hanım'ın odasına lütfen."

"O müptezel hâlâ yaşıyor mu ya?" dedi Emir irite olmuş bir sesle. "Bu okulda mı hâlâ o?"

Kartal bir an oturduğu yerde dikleşti. "Müptezel mi?"

Emir ensesini kaşırken, "Aynen birader," dedi. Emir her nedense bu konudan çok rahatsız gibi görünüyordu. "Kızın İstanbul'da uğramadığı mahalle, tanımadığı torbacı yok. Deli içiyor, keş bildiğin."

"Bizim mekânda da çok takılıyordu bu," dedi İrem yüzünü buruşturarak. "Kızın ayık gezdiğini hiç görmedim. Müdire kesin uyarı için çağırıyor, geçen yıl okuduğu okulun tuvaletinde damardan alırken yakalamışlar."

"Her torbacıyı tanıyor demek," dedi Kartal sessizce. "Ve sizin mekânda çok takılıyor?"

İrem, Kartal'ın ona soru sorması üzerine oturduğu yerde yavaşça Kartal'a doğru dönüp, "Evet," dedi ilgiyle. "Böyle kalitesiz insanların bizim kulübümüzde ne işi var, anlamıyorum. Babama defalarca dedim, babam çalışanları uyarmasına rağmen bir şekilde içeri sızıyorlar işte."

Kartal, ifadesiz bir şekilde İrem'i izlerken yağmur hızlanmıştı, tepemizdeki cam tavanı kıracak kadar şiddetli yağan yağmurun sesini dinlerken bakışlarım İrem ve Kartal arasında tur bindiriyordu.

"Baban çalışanları uyarıyorsa, çalışanlar babanı dinlemek zorundadır." Kartal sigarasından bir duman aldı, kaşları alayla havaya kalkmıştı. "Bir çalışan patronunu neden dinlemez? İşine son verirsiniz, olur biter."

"Babam bu tür konularda çok vicdanlı bir adamdır, kimsenin işine son veremez," dedi İrem gülümseyerek.

"Yine de bir çalışanın onu dinlememesi çok saçma." Kartal, sigaranın dumanını dudağının aralığından dışarı sızdırırken, gözlerindeki o alaycı parıltının arkasında siyah bir el görmüştüm. Ellerini ovuşturup, avına saldırmayı bekliyordu. Saklanıyordu.

"Bence de," diye onayladım Kartal'ı. Oyun başlıyordu. "Baban oranın sahibi değil mi? Onun koyduğu kurallara uyulmak zorunda. Sonuçta orası çok elit bir mekân, öyle değil mi?"

İrem köşeye sıkıştırılmış bir av gibi ürkek gözlerle ikimize bakarken, aslında şu an hiçbir şeyden haberdar olmadığını biliyordum. Umurumda olduğu söylenemezdi. Antalya, İstanbul ya da soktuğumun başka bir şehri, fark etmezdi. Kardelen, onlara ait bir mekânın içinde, bir cinayete kurban gitmişti. Bu bir cinayetti. Hiç kimse bunun bir cinayet olmadığını iddia edemezdi.

"Haklısınız, babamla bir kez daha konuşacağım bu konuyu, hem son yaşanan olaydan sonra yine aynı şeyi yaşamak istemeyiz. Bu bizim yıkımımız olabilir."

Gözümün döndüğünü hissettim. Ama sakinliğimi korudum.

Bakışlarımı İrem'den hızla uzaklaştırdım. "Benim bir lavaboya gitmem gerek," dedim etrafından çatlayan, dizginlenmesi zor olan öfkeyi içine hapseden sesimle. Öfke, sesimin parmaklıklarını sallıyor, sarsıyor, dışarı çıkmak için deliriyordu.

"Sana eşlik edebilirim," diye fısıldadı İrem. Kalkmak için hamlede bulunacaktı ki elimle ters bir şekilde onu durdurup, gözlerinin içine bomboş, ifadesiz gözlerle baktım.

"Gerek yok, lise birinci sınıf değiliz. Onlar bile birlikte gitmiyor artık."

İrem bu kez bozulmuştu. Sahte bir tebessümle bana bakarken, masadaki herkes benim espri olmayan ama espri olarak algılanan cümleme güldü. Kartal'ın bile güldüğünü görmüştüm. Oturduğum yerden hızlıca kalkıp kırışan kotumu düzelttikten sonra terastan çıktım ve kalabalık koridora karıştım. Üst kattaki lavabo ne taraftaydı, bilmiyordum. Bakışlarım hızla koridora dağıtılmış kapıların üstlerindeki yazıları takip ederken, cebime tıkıştırdığım cep telefonum titredi.

Kartal: *Çok uzaklaşma.*

Kaşlarım ani bir manevrayla hızlıca çatıldı. Dudaklarım aralandı, bakışlarım bir bıçak gibi kesildi. Bu ondan ilk mesaj alışım değildi ama bu durumdayken aldığım ilk mesajdı.

Lavin: *Uzaklaşmadım.*
Kartal: *Lavabodan çıkınca birinci bale sınıfına gel, dersleri yok ve sınıf boş olacak.*

Bir süre yazdığı mesaja baktıktan sonra kaşlarım daha da çatıldı. Cep telefonumu kotumun cebine sıkıştırıp etrafıma baktım.

Çok şükür ki fazla aramadan lavaboyu bulduğumda, büyük kapıyı itip içeri girdim. Çamaşır suyu ve tiner kokusu genzimi yaktı. Lavabo temiz, geniş ve her yeri aynalıydı. İçerisi boş olsa gerekti. Kabinlerin hepsinin kapısı kapalıydı ama içeride ses soluk yoktu.

Elimi musluğun altına uzattığım an su şiddetle akmaya başladı, bakışlarım hemen karşımdaki aynaya düşen yansımamda asılı duruyordu. Kabinlerden birinden tıpkı bir kedi mırlamasına benzeyen, cılız bir ses yükseldiğinde irkilerek arkama baktım. Hareketsizliğin üstüne devrilen sessizlik yıkıldı ve biri tekrar aynı sesi çıkardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum çatık kaşlarla.

Karşı taraf cevap vermedi, sesler kesildi ama çok geçmeden bir tangırtı koptu. Hızla sesin geldiği kabine yürürken, "İyi misin?" diye sordum.

"Lütfen git," diye fısıldadı cılız bir ses. "Beni yalnız bırak."

Bu cılız ses bana hatırlamamam gereken bir şeyi hatırlatıyordu. Belki de unutamadığım, hafızamdan silemediğim bir şeydi bu. Ölümün kabzası, göğsümde iğnesi dağlanmış gümüş bir broş gibi asılı duruyordu. Elim hızla kabinin kulpuna uzandı ve kapıyı zorla açmaya çalıştığımda, kapının arkasında kapıyı açmama engel olan şeyin bir beden olduğunu biliyordum.

"Çekil," dedim dehşet içinde.

"Kalkamıyorum ki," diye fısıldadı aynı cılız ses.

Kapıyı aralayabildiğim kadar araladım. Odağıma giren ilk şey kızın hardal rengindeki botlarıydı; botlarının bağcıkları çözülmüştü ve kızın siyah kotunda yer yer çamur lekeleri vardı. Açabildiğim boşluktan kendimi içeri ittim. Kız klozetin kenarlarına tutunmuş, soluk soluğa boşluğa bakıyordu. Dehşet içinde kızın yanına çöktüm, siyah, kıvırcık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak ona baktım. Teni, bir cesedin teni gibi bembeyazdı ve yer yer morarmıştı. Dudakları kupkuru, çatlak ve koyu renkteydi.

"Bana yardım et." Dudaklarından kopup, ruhuma saplanan bu üç kelimeden oluşan cümle, elimin ayağımın boşalmasına neden oldu. Gözlerinin altındaki mor halkalara bakarken, "Sana yardım edeceğim," diye fısıldadım onu sakinleştirmek ister gibi. "Bana ne aldığını söyle."

"Alamadım," dedi çaresizce. "Hepsi buraya döküldü." Yaşlı gözlerle klozetin içini gösterdi, gözyaşları boynunu ıslatmıştı. "Onu alamazsam ölürüm, anlıyor musun?"

Onu omuzlarından tutarak kendime doğru çevirdim, çömeldiğim için kotumun bağları gerilmişti. Tam gözlerinin içine baktım, kırık kahverengi gözlerinin ışığı sönmüştü.

"Onu alırsan da öleceksin."

"Ama şimdi değil." Artık sarsılarak ağlıyordu. "Damarlarım kaşınıyor, sen bu hissin nasıl olduğunu bilebilir misin?"

"Bilemem," diye mırıldandım. "Tabii ki bilemem ama bildiğim bir şey var."

Burnunu çekti. "Nedir?"

"Ölürsen çok üzülecekler."

"Ya kimsesizsem ben?"

"Ya bir kimsesizin kimsesiysen sen?"

Bana öyle bir baktı ki, o an onun da bir kimsesizin kimsesi olabileceği düşüncesi zihnimin patika yollarındaki toprağı yara yara ilerledi.

"Tedavi görüyorum," dedi burnunu çekerken. "Ama..."

"Tedaviye devam edersen bunu yenebilirsin." Ağır bir nefes alıp onun yaşlı gözlerine baktım. "Sen iradene sarılmazsan, çöken iradenin altında kalırsın."

"Biliyorum," dedi zayıf bir nefes vererek. "Ben... Teşekkür ederim."

"Kalkabilecek misin?"

"Şey, bilmiyorum." Kız duvarların kenarına tutunarak kalkmaya çalıştı, başaramayacağını fark edip doğrulup kalkması konusunda ona yardımcı oldum. Artık ayaktaydı ama yine de güçsüz duruyordu. "Halamı arasam iyi olacak," diye fısıldadı gülümserken. "Beni gelip alacaktır."

"Halan gelene kadar seninle beklememi ister misin?"

Başını iki yana sallarken, "Yok, teşekkür ederim," dedi zorlanarak. "Şey... Bu olanlar..."

"Kimseye bahsetmem," diyebildim.

"Teşekkürler." Titreyen elini yavaşça bana doğru uzattı. "Şeyda ben," diye mırıldandı.

Önce titreyen eline, ardından da gözlerinin içine baktım. Elim eline kayarken, "Lavin," dedim kısaca.

"Memnun oldum, Lavin." Hâlâ titriyordu ama bilinci yerinde gibiydi. Kapıyı yavaşça açarken, "Biraz daha aynı kabinin içinde kalırsak dedikodu çıkacak," dedi gülümseyerek.

Şeyda zorlanarak da olsa dışarı çıktığında bakışlarım hâlâ onun üzerindeydi. İyi olup olmadığından emin değildim ama yine de ona baskı yapmak istemiyordum. Bir an, çok küçük bir an için karşımdaki kızın görünüşü puslandı ve yerini görmek istediğim bir manzaranın en pürüzsüz portresi kapladı. Bu halüsinasyonlar ile yaşamak kolay değildi, onu arayan gözlerimin ve özleyen zihnimin bana oynadığı bu oyunlar sanki gerçekmiş gibi beni etkisi altına almayı başarabiliyordu.

Şeyda telefonunu kulağına götürürken, "Baksana," dedim kabinden çıkarak. Omzunun üstünden yavaşça bana doğru baktığında, "Bu tür şeyleri nereden buluyorsun?" diye sordum aniden.

Yüzünün çizgilerinin el ele vererek büyük bir soru işareti oluşturduğunu gördüm. "Bu şeyler?"

Ona doğru bir adım attım. "Seni bu hâle getiren şeyler."

Şeyda gözlerini benden kaçırdı. Sanki bu büyük bir sırdı, sanki asla söylememesi gereken bir gerçekti. Bakışlarıma mürekkep gibi yayılan merakın yanına eklenen sorgu o kadar koyu kıvamlıydı ki, bir an kızın benden korktuğunu görür gibi oldum.

"Bir yerlerden işte," diye geçiştirdi. Ardından telefonun diğer ucundaki kişi telefonu açmış olacak ki, "Hala," dedi telaşla. "Beni almaya gelebilir misin? Evet, okuldayım şu an." Gözleri kısaca bana dokundu. "Hayır, yapmadım," diye fısıldadı mahcup bir tavırla. "Hala, gerçekten yapmadım."

Ama yapacaktı. Az daha yapacaktı.

Kollarımı göğsümün üstünde toplayıp, çehremi saran o yoğun ifadeyi dağıtmadan dikkatle kızı incelemeye devam ettim. En nihayetinde telefonu kapatmış, sorgumdan çekinen bakışlarını benden kaçırarak, "Ne yapacaksın ki hem?" diye sormuştu.

"Bir şey yapacağımdan değil, yalnızca merak ediyorum," dedim. "Yaklaşmamam gereken insanları bilmeliyim, öyle değil mi? Sen de o tür insanlara yaklaşmamalısın bence."

"Gökçe kötü biri değil!" diye çıkıştı kız aniden.

O an, tanıdık gelen bu ismin kafeteryada duyduğum isim olduğu gerçeği yüzüme tıpkı bir tokat gibi çarptı. Gerçek tırnaklarını çıkardı ve tenime batırırken acımasız bir şekilde kulağıma bir şeyler fısıldadı. Hislerine güvenen bir insandım, uzun süredir bir şey hissetmiyor dahi olsam, önceleri hissettiklerim genelde doğrunun kapısını aralayan gerçek anahtarları olurdu.

"Sen şu isminin yanına keş kelimesi ekledikleri Gökçe'den mi bahsediyorsun?"

Şeyda başını iki yana salladı. "Ona böyle seslenme. O gerçekten kötü kalpli birisi değil."

"Sana bunları o mu veriyor?" Bakışlarım ruhsuz bir kıvam kazandı. "Uyuşturucuyu."

Şeyda'nın yüzüne yayılan panik, dudaklarının aralanmasına neden oldu. Bana doğru yaklaşırken eliyle susmamı işaret etti ve etrafa ürkek

bakışlar atarak, "Biri duyacak," diye soludu. "O yalnızca bana yardım ediyor."

"Gökçe torbacı mı?" diye sordum sesimin dozajını ayarlama gereği duymadan.

"Hayır!" Kız dehşet içinde tuvaletin çıkış kapısına baktı. "Birileri duyacak, lütfen!"

Ona doğru bir adım attım ve bomboş bakışlarımı yüzüne yaklaştırdım. Gözlerinin aynasında kendimi gördüğümde, o aynanın arkasındakileri görmek için geleceğimdeki puslu yılları ona sunabilirdim ama sırlarını bana anlatacak birine benzemiyordu. Belki zorlasam birkaç cümle daha alabilirdim. Gökçe hakkında bilmek istediklerim vardı ama bu kız Gökçe'yi tıpkı bir tanrıyı koruyormuşçasına koruyordu.

"Gökçe nereden buluyor?"

"Bak..." Kız bakışlarını kaçırarak, "Bilmiyorum tamam mı?" diye söylendi. "Bana yardım ettin, çok teşekkür ederim ama bu kadarı yeterli. Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum."

"Bana söz vermek zorunda değilsin," dedim net bir dille. "Sen önce kendine söz ver. Bana verdiğin sözün benim için bir geçerliliği veya önemi yok. Ne yaparsan kendine yaparsın, bunu unutma."

Sessizce başını salladıktan sonra arkasını dönüp çıkışa yürüdü, bu süre zarfında ne tek kelime ettim ne de olduğum yerden bir santim kıpırdadım. Kız çıkıp, beni tuvaletin duvarlarındaki boşlukla baş başa bıraktığında, duvarların arkasında saklanan gürültü üstüme yığıldı ve zihnimde açılan bir sayfa, gözlerimin germe tahtasına tuval gibi oturdu.

Lavabodan çıktım, ders başladığı için boşalan koridorda tek başıma yürümeye başladım. Kartal'ın beni boş bir sınıfta beklediğini biliyordum. Her şey üst üste binmişti. Bu oyunun sonunda bizi ne beklediğini göremiyordum. Henüz yolun başında olduğumuz için mi bitiş çizgisi görünmüyordu? Sisli bir yoldu bizi bekleyen. Belki de o yolu yürürken çok daha fazla kayıp verecektik ve bitiş çizgisine yalnızca ikimizden biri ulaşabilecekti. Kimin ulaşacağı önemli değildi, önemli olan o çizgiye birinin ulaşmasıydı.

Kartal'ın bahsini geçirdiği dersliğin önüne geldiğimde bakışlarım derslik kapısının bitişiğindeki küçük yazıya dokundu. Doğru yerdeydim. Elim kapının kulpuna uzandı ve yuvarlak kulpu yavaşça çevirmemle birlikte kapı içeri doğru açıldı. Tüm perdeler çekik ve hava

kapalı olduğu için sınıfın içi kapkaranlıktı ama yine de dört yanı aynalarla dolu bu sınıfın aynalarına düşen yansımamı net bir şekilde görebiliyordum. Aynaların bittiği yerde bir pencere vardı, pencerenin kalın, muhtemelen kadife olan siyah perdesi kapalıydı, dışarıda atıştıran yağmurun cama vururken çıkardığı o içi huzura boğan hoş sesini duyabiliyordum.

Bir an karanlığın içinde gözlerim Kartal'ın varlığını aramak, onun gölgesine tutunmak istedi ama algılarım mı körelmişti yoksa gerçekten şu an burada değil miydi anlayamadım. İçeri girip kapıyı kapattığımda sınıf tamamen karanlığa boyandı.

Sertçe yutkundum, kulağıma dökülen kendi yutkunuşumun sesiydi. Çok geçmeden farklı bir nefesin varlığı dersliğin boşluklarını doldurdu. Buradaydı, onu nasıl fark etmemiştim? Bakışlarım dört yanımı çevrelemiş dev aynaların yüzeylerinde dolaşmaya başladığında, "Beni mi arıyorsun?" diye sordu kısık bir ses. Sesinin çatlaklarından akan alkol bir an duraksamama neden oldu.

Nefesinden yükselen ağır içki kokusunu alabiliyordum. Hangi arada hangi derede alkol almıştı hiçbir fikrim yoktu. Üstelik sıcak nefesi enseme çarpıyor, ensemden tırmanarak saç diplerime çıkıyor ve çıktığı saç diplerime küfrü andıran darbeler indiriyordu. Belimden yükselen ürperti ense köküme kadar çıktı, omuzlarımın gerildiğini hissettim.

Bakışlarım tam karşıma, beni hedef alan aynadaki yansımama çevrildiğinde, karanlığın içinde, hemen arkamda dikilen Alaşan'ı görmek beklemediğim bir şey değildi aslında. Çünkü onun orada, hemen arkamda olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu. Sıcak nefesi oradaydı, üstüne alkol devrilmişti ve ensemden yukarı tırmanıp saç diplerime dokunuyordu.

"Ne bu şimdi?" diye sordum. Sesimin arkasına saklanan kalp atış seslerini yalnızca ben duyabilirdim. Şu an onun duyduğu tek şey boş bakışların eşlik ettiği dümdüz bir kadın sesiydi. "Sessizce yaklaşmaktan vazgeç."

Kartal benden uzun olduğu için arkamda olmasına rağmen aynaya düşen yansıması netti. Yüzünü görebiliyordum, çenesine kadar her şey karşımdaydı ama çenesinden aşağısı arkamda kalmıştı. Altın kahve gözleri karanlığın da etkisiyle kapkara iki mezar, içi bomboş siyah bir çukur gibi görünüyordu şu an. Bu açıdan bakıldığında yüzünün ke-

mikli kısımları karanlığın gölgeleri tarafından sarılmış, esrarengiz bir örtü tarafından yutulmuştu.

"Sessizce yaklaştığımda o küçük kalbin kuş gibi çırpınıyor mu yoksa, Lavinia?"

Gözlerimi kıstım, dikkatle bana bakan bu adama karşı o kadar karmaşık düşüncelere sahiptim ki, ben bile bu düşüncelerin ne yönde olduğunu anlayamıyordum. Eskiden bu bakışlardan korkardım, şimdi bu bakışlar bana ne hissettiriyordu bilmiyordum.

"Hangi ara derede içtin yine sen?" diye sordum sakince. Hemen arkamda dikiliyor olması, bana bir nefes kadar yakın duruyor olması umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışsam da, sıcak nefesi tenime çarptıkça o rahatsızlık hissi büyüyordu.

Kartal yavaşça öne doğru eğildiğinde çenesi başımın üstüne yerleşti. İrkilerek geri çekilmek istedim ama gözlerini kısarak baktığı için savunma mekanizmasını durdurmak zorunda kaldım.

Gözünde ürkek bir kedi, her şeyi yanlış anlayan bir kız çocuğu olmak istemiyordum.

"Canım içki içmek istedi, içtim." Sesindeki sakinlik sinirlerimi zıplatıyordu. "Benim canım yeter ki bir şeyler istesin, istediğim an yaparım."

"Kendine çok güveniyorsun."

"Her konuda," diye fısıldadı çenesinin ağırlığını tamamen kafamın üstüne bırakarak. "Tahmin bile edemeyeceğin kadar."

"Tahmin etmek için kafamı yormama değecek misin? O da var tabii."

Kartal burnundan sert bir nefes verirken, bunun alay dolu olduğunu biliyordum.

"Eğer canım isterse, tüm gün benim hakkımda düşünmeni sağlarım."

Kaşlarım çatıldı, kendimi geri çekip ona doğru döndüm ve "Ee?" dedim düz düz.

Kartal'ın rengi görünmeyen gözlerinde keyifli bir ifade belirir gibi oldu ama yine de omuzlarında asılı duran kederi görebildiğimi düşünüyordum. Anlıktı. Eğlenmesi, dalga geçmesi belki de yaptığı her şey anlıktı.

"Şu Gökçe denen kız hakkında kısa bir araştırma yapmayı düşünüyorum," dedi elini ensesine atıp hafifçe ovarken. Bu hareket, pazularının genişlemesine neden olmuştu.

"Bence de yapmalısın," dedim. Kartal durup bana dikkatle bakınca "Az önce lavaboda bir kızla tanıştım," diye devam ettim. "Kızın durumu berbattı. Uyuşturucu alıyor."

"Gökçe miydi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Şeyda diye bir kız ama Gökçe'nin arkadaşı olduğunu düşünüyorum çünkü tanrıyı savunur gibi Gökçe'yi savundu bana."

"Nasıl savundu?"

Bu konu Kartal'ın ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Açıkça uyuşturucuyu ona kimin verdiğini sordum, bana isim vermedi ama üstüne gittiğim anda Gökçe kötü biri değil diyerek Gökçe'yi ifşa etmiş oldu." Mavi bir ışık siyah perdenin kumaşını yararak içeri doluştu, ardından gök gürledi ve yağmur hızlandı. "Kız uyuşturucuyu Gökçe'den alıyor. Asıl sorun şu, Gökçe uyuşturucuyu kimden alıyor?"

Kartal'ın kararan bakışları beni merceği altına aldı. Dudakları dümdüzdü, elmacık kemikleri belirginleşmiş, zayıf yanakları içeri çökmüştü ve kaşlarının ortasında zihnini yoran düşüncelerin çizdiği belirgin bir yarık vardı.

"Şu Gökçe, İremlerin mekânında da takılıyor," dedi düşünceli bir sesle. "Mekânlara, okullara falan şu siktiğimin şeyini bulaştıran kişileri tanıyorsa bizi onlara götürebilir. Muhtemelen bu kız biraz otlanabilmek için şunların torbasını tutuyor. Bunlar her zaman birlik içindedir. İstanbul, İzmir, Antalya, aklına gelebilecek her şehirde birbirlerinin şubesi gibidirler, birbirlerini tanırlar."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"İrem'i büyük bir gençlik partisi vermesi için ikna etmemiz gerekiyor," dedi Kartal. "O iş bende. Kız ağzımın içine bakıyor zaten. İşin geri kalanı ise sende. Gökçe'nin o partide çok iyi bir ortam olacağını, gelecek olan malın mükemmel olduğunu duyması ve ağa düşüp mutlaka o partiye katılması gerek. Yapabilir misin?"

Ona düz düz baktım.

"Gökçe'nin kim olduğunu bile bilmiyorum, kıza gidip ne diyeceğim? Bakar mısın, bir parti verilecek ve eroinler, kokainler, methler pistte çılgınca dans edecek falan mı?"

Kartal gözlerini devirirken yüzü hâlâ ifadesizdi. "Gidip söylemeyeceksin elbette. Aptal mısın? Seni duymasını sağlayacaksın."

"Deha mısın sen ya?" diye söylendim. "Sendeki bu zekâ nereden geliyor böyle?"

"Komik kız."

Kartal bana doğru bir adım attığında kafamı kaldırarak ona baktım. Aramızda bir adımlık mesafe kalmıştı, kokusunu çok net şekilde soluyabiliyordum. Parfümüne karışmış içki kokusundan ziyade, ıslanmış toprak kokuyordu. Kafasını eğip, altın kahve gözlerinin odağımda daha da netleşmesini sağladı. Yüzü, yüzüme olmaması gerektiği kadar yakın duruyordu.

"Yapacak mısın, Lavin?"

Tam gözlerinin içine baktım.

Dudaklarından akan adımın sesinin etrafında şekillenerek zihnime ulaştığı şu zaman diliminde, kalbimizin atış seslerini bile net bir şekilde duyabiliyordum. İkimizin de kalp atışları zayıftı, soluğumun içindeki kelimelere makas vuran o kısık sesi dinlerken bana büyük bir dikkatle bakıyordu.

"Elbette yapacağım, Kartal," dedim. "Ama bunu sen istiyorsun diye yapmayacağım, biliyorsun."

Kartal'ın bakışları tek bir noktada yoğunlaştı ama o noktanın yüzümün hangi köşesi olduğunu kestiremiyordum. Gözlerim değildi, burnum ya da dudaklarım da değildi. Yalnızca bir noktayı gözüne kestirdi ve gözünü kırpmadan bir süre o noktayı inceledi.

Ardından o tuhaf bakışlar gözlerime tırmandı. Karanlık dersliğin içine ışık tutan bakışları, gözlerimin içine doğrultulmuş bir silah gibiydi.

"O zaman önce bu partinin temelini atmalıyım," dedi Kartal.

"Senin için çok kolay olsa gerek." Ağırlığımı bir bacağımın üstüne bırakıp yanaklarımın içini havayla doldurduktan sonra ona bakarak havayı dışarı bıraktım. "Kız sana karşı bayağı ilgili görünüyor. Hem kolay olacağı konusunda böbürlenen sensin."

"Zor olacağını iddia etmedim." Kartal başını omzunun üstüne düşürüp kaşlarını havaya kaldırarak bana alayla baktı. "İrem'den pek hoşlanmadın sanırım sen."

"Konumuz bu değil. Üstelik kızla zerre ilgilenmiyorum. Ona karşı tamamen nötrüm."

"Her fırsatta onun boynunu koparmak ister gibi bakıyorsun ama," dedi Kartal sakince.

"Endişelenme," diye söylendim. "Senin küçük İrem'inin o ince boynunu koparmayacağım."

Kartal bana doğru bir adım daha attı ve artık aramızda mesafe yoktu. İçimde bir mehteran vardı sanki, şokla sarsılan kalbim aniden hızlanmıştı. Bunun onun bana yaklaşmasıyla bir ilgisi olmadığını biliyordum, yalnızca alışkın değildim.

Bacak boyu benim bacak boyumdan uzun olduğu izin onun dizi benim dizimin epeyce üstüne değiyordu. Aniden biri içeri girse, bu kadar yakın olmamız, özellikle karanlık bir derslikteyken hiç de doğal karşılanmazdı.

Yüzüm neredeyse boynuna değecekti. Geri adım atmak için harekete geçecekken, Kartal alnımdan yanağıma doğru akan bir saç telini işaret parmağına doladı ve kafasını eğerek bana dikkatle baktı. "Şu saçlarına tarak vurmuyor musun hiç sen?"

Gözlerimi kaldırmak için kendimi zorladım, en nihayetinde bunu yaptım da. Saçlarım hâlâ parmaklarının etrafında sarılı şekilde duruyordu. Her kadına bu kadar yakın mıydı? Bu onun için normal bir şey miydi? Anılarımda yaşayan Kartal'ın kadınlar tarafından ilgi gören biri olduğunu biliyordum ama kadınlara ilgi gösteren biri miydi, işte bunu bilmiyordum.

"Sana ne benim saçlarımdan?" diye sordum dişlerimin arasından. "Geri bas." Elimi onun göğsüne koyup onu yavaşça ittiğimde parmağına doladığı saçım yavaşça çözüldü ve tekrar yüzüme düştü. Kartal yüzüme düşen saçıma baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı.

"Paspal."

"Sana ne?"

Gözlerini devirip, "Gökçe'nin kim olduğunu bulur, sana gösterirım," dedi. "Şimdilik başka bir şey yok."

"İyi." Yanından kayıp geçtim. "Çıkıyorum o hâlde."

"Nereye?"

Bu sorusu beni duraksattı. Omzumun üstünden ona baktığımda, aynadaki yansımasına baktığını gördüm.

"Kafeteryaya," dedim. "Herkes derste."

"Paran var mı?" diye sordu açıkça. Bu sorusu yüzümün kızarmasına neden olacak kadar kötü hissettirmişti. Amacının beni aşağılamak olmadığını bilsem de gururuma yediremiyordum. Sessizliği bozguna uğratan yine onun nefesi oldu.

"Ha bir de unutmadan, telefonundan ev sahibinin numarasını aldım."

"Telefonuma kafana göre dokunamaz, onu karıştıramazsın sen. Hem hani karıştırmamıştın? Yalancı!"

"Çok cırlıyorsun," dedi baygın bir tavırla. "Eşyalarını sokağa atacağını söyledi."

"Ne?" Dehşet dolu gözlerle Kartal'a bakarken çılgına dönmüştüm. "O evin kirasını verdim, hiçbir borç yok şu an, neden böyle bir şey yapıyor?"

"Şaka yaptım."

Bedenimi tamamen ona doğru çevirip, "Ne biçim bir şaka bu?" diye sordum burnumdan solarak.

"Burak senin için önemli olan eşyaları toplayacak," dedi Kartal hiç düşünmeden. "Burada ihtiyacın olabilir diye düşünüyorum. Evine dokunulmayacak, yanımda olduğun sürece evinin kirasını ve faturaları aksatmadan ödeyeceğim."

"Burak'ın ya da bir başkasının benim için özel olan şeylere dokunmasını istemiyorum. Hem benim için ödeme yapmana falan da gerek yok."

"O şeylere ihtiyacın yok mu?"

Yumruğumu sıktım. Vardı. Günlüğüm, tuttuğum defterler, Kardelen'in bana aldığı küçük hediyeler... Hepsi oradaydı.

"Karıştırmamak şartıyla dokunabilir."

"Burak kimsenin özel eşyalarını karıştırmaz," dedi Kartal. "Bu konuda için rahat olabilir."

"Peki."

"Neleri almasını istiyorsun?"

Sırtımı Kartal'a döndüm. Yüzümdeki harabeyi görmesini istemiyordum.

Duygularımı saklamak konusunda iyiydim ama bazen deprem öyle sert vuruyordu ki, yıkılan ifadesizliğimin altındaki harabeyi saklayamıyordum.

"Elbise dolabında, beyaz elbisenin altında bir günlük var. Yine elbise dolabının çekmecelerinde tuttuğum defterler ve bir fotoğraf albümü

var. Bir de makyaj masasının önündeki koyu mor ruj ile büyük eflatun kutuyu istiyorum."

Kartal hiçbir şey sormadı, sorgulamadı, belki de merak etmedi. Yalnızca, "Tamam," dedi.

Sınıftan çıkıp boş koridora karıştım. Zihnimin içi kargacık burgacıktı. Anıları bir köşeye süpürdüm ve kendimi şimdiye, yani yapacaklarımıza odaklamaya çalıştım. Öncelikle bu Gökçe'nin kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Kendine verdiği zarar umurumda değildi ama kendine verdiği zararın aynısını başkalarına da veriyordu.

Dersliklerden birinin kapısı açıldı ve elinde tel dosya tutan uzun boylu bir adam sınıftan çıktı. Ardından çok geçmeden öğrenciler de derslikten çıkmaya başladılar. Terli, yorgun ve kalabalıktılar. Aralarında Emir'in de olduğunu gördüm. Üstüne kısa kollu, bol ve beyaz bir tişört giymişti. Tişörtün önünde bir viski markasının amblemi vardı.

"Lavin," dedi elini yavaşça kaldırarak. Açık renk saçlarını koyulaştıran ter, yanaklarından aşağı, boynuna akıyordu. "Hâlâ mı geziyorsun?"

"Evet," dedim ondan uzaklaşıp yüzümü tamamen buruşturarak. "Çok terlisin, bana yaklaşma."

Emir, yankısı tüm koridoru etkisi altına alacak türden büyük bir kahkaha attı. "Çok açık sözlüsün," diye homurdandı. "Alınıyorum ama..."

"Üzgünüm, sen de çok terlisin."

Emir, bir kez daha güldü.

"Sana bir şey soracağım," dediğimde, kafasını aşağı yukarı salladı.

"Sor."

"Şu Gökçe'yi nerede bulabilirim?"

Emir bir an duraksadı, ardından su kadar şeffaf bir renge sahip olan mavi gözleri kısıldı. Kaşları da çatılmış, yüzünün topraklarında tuhaf bir ifade koşmaya başlamıştı.

"Sakın bana kullanıcı olduğunu söyleme."

"Ne?"

"Durduk yere o kızı soracak değilsin, öyle değil mi?" Emir'in ifadesi artık bir kaya kadar sertti. Beni tamamen yanlış anlamıştı. "Bak güzelim, unut bunu. Kartal'ın haberi var mı?"

"Kullanıcı falan değilim," dedim kaşlarımı çatarak. "Saçmalıyorsun."

"Ee, ne yapacaksın o zaman sen o müptezeli?"

"Yalnızca merak," diye kıvırdım.

"Birini merak edecek türden bir kıza benzemiyorsun." Beni dikkatle süzdü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Kızlar tuvaletindeyken birkaç kişinin onun hakkında konuştuğunu duydum. Nasıl biri olduğunu merak ediyorum, hepsi bu."

"Senin, benim gibi insan işte. Fazla merak iyi değildir. Onun gibilerle takılma, aklın varsa ona bulaşma bile. Bunun gibiler insanın aklını çabuk çeler, yürüdükleri yolda yoldaş ararlar," dedi soğuk bir sesle.

Üstelemenin bir anlamı yoktu. Aksine, üstelemek Emir'in şüpheye düşmesine neden olacaktı.

"Pekâlâ," dedim burun kıvırarak.

"Kızlar birazdan çıkar, yakınlarda bir bilardo salonu var. Takılalım mı?" diye sordu.

Her ne kadar gönülsüz de olsam, kendimi tamamen onlardan soyutlamamam gerektiğinin bilincindeydim. "Bir Kartal'a sorayım," dedim telefonu cebimden çıkartırken.

"Tamamdır."

Emir'in gözleri üzerimdeyken mesaj bölümüne girdim. Baskı altında hissetmeme neden olan onun yoğun bakışlarından ziyade başka şeylerdi aslında.

Lavin: *Neredesin?*
Kartal: *Çok mu merak ediyorsun?*
Lavin: *Aslına bakılacak olursa umurumda değil.*
Kartal: *O zaman?*
Lavin: *Sana fırsat yaratıyorum, Doktor. Emir'in yanındayım, bilardoya gitmek istiyor ve İremler de gelecek. Bence bu senin için müthiş bir fırsat, İrem'i ikna edersin parti için.*
Kartal: *Erdi'nin yanındayım mı dedin sen?*
Lavin: *Emir.*
Kartal: *Adı ne kadar sikimde?*
Lavin: *Onlarla bilardoya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?*
Kartal: *Gidiyoruz.*
Kartal: *Ve mesafe yarat.*

"Geliyoruz," dedim gözlerimi devirerek mesaja baktığım sırada.

"Tamam o zaman, ben duşa gidiyorum. İrem'e mesaj atarım ve kırk, kırk beş dakikaya çıkarız."

"Tamam," dedim koridorun diğer tarafına dönerken. "Ben buralardayım."

"Numaranı ver istersen."

Bir an gözlerimin önünde elinde bıçakla Emir'e bakan Kartal belirir gibi oldu. Emir'e kıl olduğunu biliyordum.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun şu an?" diye sordu gülerek. "Elinde silah mı var?"

"Bıçak," dedim hafif sırıtarak.

"Çok mu kıskanç?"

Duraksadım. "Öyledir," diye fısıldadım.

Emir bana çağrı atmış, birbirimizin numaralarını kaydetmiştik. Toplanıp okuldan çıkmamız yaklaşık bir saat sürmüş, dinen yağmurun kalıntıları yollarda büyüklü küçüklü su birikintileri yaratmıştı.

Hava hâlâ kapalıydı, denizden yükselen dalgalar kayalıklara sertçe çarparken arabanın içindeydim, araba ağır ağır ilerliyordu. Hemen önümüzde ilerleyen araba da Emir'e aitti. Arabanın tekerlekleri bu su birikintilerin üstünden geçip suyu etrafa sıçratırken, "Şu partiyi bu hafta içinde yaptırabilirsek iyi olacak," dedi Kartal gözlerini yoldan ayırmadan.

"E orası da senin yeteneğine kalmış artık."

"Yeteneğimden şüphen mi var, Lavinia?" diye sordu Kartal alayla.

"Henüz bir yeteneğini görmüş sayılmam," dedim.

"Hayret," dedi Kartal, Emir'in saptığı yola doğru direksiyonu kırdıktan hemen sonra.

"Hı?"

"Lavin diye düzeltmedin."

"Dilimde tüy bittiği için olabilir mi?"

Cevap vermedi.

Ona kötü kötü baktım, o da omzunun üstünden bana alayla baktı ama ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Entegre edilmiş ne kadar düşünce varsa, hepsi bir kalıp sabun gibi küçücük dursa da bastığım an beni kaydırıp beynimi dağıtmama neden olacak kadar güçlüydü. Araba, Emir'in arabasının hemen yanında durduğunda, "Bilardo oynamayı biliyor musun?" diye sordu Kartal puslu bir sesle.

"Hayır," dedim. "Daha önce hiç oynamadım."

Bir şey söylemedi. Deri ceketinin iç cebine telefonunu koyduktan sonra sürücü koltuğunun kapısını açtı ve dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim. Yeniden çiselemeye başlayan yağmur, yüzüme birkaç damla düşürmüştü. Kollarımı birbirine bastırarak üşüyen bedenimi ısıtmaya çalıştım. Nefesimden yükselen buhar, havanın ne kadar soğuk olduğunun kanıtıydı ama Kartal pek de üşümüşe benzemiyordu.

Dışı gayet sade olan mekânın içi, dışına göre daha gösterişliydi. Küçük tuğla taşlardan yapılmış duvarlar mekâna farklı bir büyü katmış, atmosferi değiştirmişti. İrem, burada olmaktan pek hoşnut değildi, sanırım bu tür yerleri pek sevmiyordu ama Berra çoktan eline bir isteka kapmıştı bile.

İrem saldığı saçlarını eliyle geriye atarak, "Bir şeyler içmeye gidebilirdik aslında," diye söylendiğinde, Kartal ona göz ucuyla baktı. İrem, Kartal'ın bakışlarının hedefi olmaktan memnun kalmış gibi gülümsedi. "Sen bilardoyu seviyorsun sanırım?" dedi. "Becerebiliyor musun bari?"

"O konuda üstüme yoktur," dedi Kartal karanlık bir sesle, ardından siyah istekayı eline alıp bilardo masasının önüne yürüdü. İrem şaşkına dönmüş hâlde öylece Kartal'a bakarken, Emir bıyık altından gülerek topları dizmeye başlamıştı bile.

Berra ve Emir resmen maç yapmaya başlamıştı, Kartal kendi hâlinde oynuyordu ama bu konuda oldukça iyiydi. Eğilerek her topa vuruşunda birbirine çarparak etrafa dağılan topları ilgiyle izliyordum ve İrem'in de bakışlarının onda olduğunu biliyordum. Ben, İrem'in aksine topları, İrem ise benim aksime Kartal'ı izliyordu.

Her şey tam da Kartal'ın istediği gibi oluyordu. İrem, onun avuçlarının içine girmek üzereydi. Bunu, İrem'in Kartal'a olan bakışlarını gören herkes anlayabilirdi.

Kartal aniden kafasını kaldırıp İrem'e baktı.

"Baksana," dedi kalçasını bilardo masasına yasladı ve kazağının kollarını sıvadı. Damarlarını ve dövmelerini sunduğu kollarını göğsünün üstünde toplayarak, "Geçen gece yarım kaldı, bu hafta içinde yine yapalım şu gece buluşmasını," dedi.

"Gece buluşması?" İrem kaşlarını alayla kaldırdı. "Baş başa?"

"Yok, tüm okulla," dedi Kartal.

"Şakacı şey..."

Kartal, "Ciddiyim," dediğinde İrem bozulsa da renk vermemeye çalıştı. "Bana sizin mekânın takıldığım tüm mekânlardan daha sıkı olduğunu kanıtlamak için sana bir şans. Parti düzenleyelim ve beni şaşırt."

İşini biliyordu. Sırtımı tamamen tuğlalara yasladığımda sırtım acıdı, aldırmadım. İrem kaşlarını kaldırarak, "Bizim mekânı mı küçümsüyorsun yoksa?" diye sordu.

"Küçümsenmeyecek bir yer olduğunu kanıtlamak senin elinde."

İrem'in mavi gözlerinde parlayan hırs, yakıcı bir sahip olma güdüsüyle alevlendi. Kartal'ın beğenisini istiyordu. Bunu görebiliyordum. Belki de şu âna dek istediği her şeyi elde etmişti, o yüzden onu avucunun içine almak istiyordu ama o işler öyle değildi. Karşısındaki adamın gözlerindeki ifadeden hiçbir şey çıkaramıyor muydu? Kartal'ın gözlerinde intikam topraklarını pençeleriyle kazan, kürkünde yer yer kan lekeleri olan kahverengi bir kurt vardı. O kurt, toprağı kazmasına engel olacak her canlıyı tam boynunu hedef alarak canından edebilecek kadar büyük bir gözü karalıkla toprağı eşeliyor, pençeliyordu.

"Yarın gece nasıl eğlenilir öğreteceğim sana," dedi İrem.

"Çok iddialı oldu bu." Kartal, üstten üstten büyük bir kibirle kıza bakarken benim bile canımı sıkmayı başarmıştı. Sırf umursamaz tavırlara ve güzel bir yüze sahip olduğu için bir kadını nasıl böyle etkisi altına alabiliyordu ki? Bu yalnızca bana mı saçma geliyordu? Bazı insanlar böyleydi. Kabını beğenince, içini önemsemiyordu.

"İddialı biriyim, görmüyor musun?"

Sessizce Kartal'a baktım. Şu an, burada, bu kızıl ışıkların altında yüzümün yarısı aydınlık, yarısı soluk bir karanlığın kıskacında kapana kısılmıştı. Etrafta dönen muhabbet, insanlar, hepsi silikleşmiş, bakışlarım yalnızca hemen karşımda avını izleyen bu kahverengi kurda odaklanmıştı.

Kartal'ın intikam nefsiyle kavlamış, kahvesi koyulaşan gözleri kızdaydı.

"Çok da merak etmiyorum," dedi Kartal. İrem'in dudakları aralanırken Kartal durmadı, kızın yanından kayarak geçti, sigarasını dudaklarının arasına sabitleyip sigarayı yaktıktan sonra hemen çaprazında duran sandalyenin omzuna attığı deri ceketini alıp üstüne geçirdi. "Hadi," dedi bana bakarak. "Eve gidiyoruz."

"Erken mi ayrılıyorsunuz?" Emir bize doğru yürüdü. "Bir şeyler yeseydik?"

Berra, "Sen daha ne kadar yiyeceksin acaba?" diye homurdandı Emir'in arkasından. "Malum, ayı gibi oldun, biraz da İstanbul halkına bıraksan diyorum, ülkede kıtlık çıkarsa sorumlusu sensin. Hoş, sen kıtlıktan çıkmış gibi yiyorsun zaten."

"Toprağı sen mi atarsın, küreği Kartal'a vereyim o devamını getirsin mi, cüce?" diye sordu Emir, Berra'ya cins cins bakarak. "Çattık ya."

"Ben o küreği sana so-" Kartal'ın uygunsuz cümlesini ânında yarıda kesen ben oldum.

"Arkadaşımız evde bekliyor," dedim sallayarak. Aklıma bir an için Yunus gelmişti, onun evde bizi beklemediğini biliyordum ama bana yalan gerekiyordu ve aklıma ilk gelen bu olmuştu.

Bilardo salonundan çıktığımızda, dışarıda gördüğüm manzara, gözlerimin irileşmesine neden oldu. Öyle şiddetli bir yağmur yağıyordu ki, arabaya doğru yürüdüğümüz taktirde sırılsıklam olmamız kaçınılmaz bir son olacaktı. Öylece dikilip yağan yağmuru izlemeye başladık. Yağmurun şiddetli yağışı, yağmur damlalarının tıpkı bizi nişan alan bıçaklar gibi yüzümüze çarpmasını sağlıyordu. Brandanın altında olmamıza rağmen kotumun bir kısmı ve yüzüm su damlaları tarafından kuşatılmıştı.

"Şu işe bak," diye homurdandı Kartal. "Arabaya gidene kadar sırılsıklam oluruz ve o hâldeyken seni o arabaya bindirmem."

Tek kaşımı kaldırıp omzumun üstünden ona cins cins baktım.

"Niyeymiş o?"

"Islanmış yavru bir köpek gibi silkelendiğini ve arabamın döşemelerini mahvettiğini görmektense, burada soğuktan donup ölmek daha az panik hissettiriyor."

"Espri yapabildiğini bilmiyordum," dedim.

Bana alayla baktı.

"Espri olduğunu da kim söylemiş?"

Gözlerimi devirdim.

Elinde yanan sigara, yağmurun altında sönüp öldü.

"Hadi, yürümeyecek misin?" diye sordu birden.

"Islanırsam arabana almazsın beni," diye dalga geçtim. Kartal, yağmurun altında öylece dikiliyordu ve yüzünü bana dönmüştü.

"Yürü."

Dudakları yağmurun suyuyla ıslandı, çenesi boyunca akan yağmur damlası boynunun çıplak kaldırımlarını arşınladı. Gözlerimi, onun ıslak kirpiklerinden kaçırarak gökyüzüne baktım.

"Kızım yürüsene."

"Birazdan ıslak bir köpek gibi silkelenecek olan kişi sen olacaksın, Doktor," dedim keyifle.

Kartal kaşlarını çattı, bunu ona bakamasam da hissedebilmiştim.

"Lavin," derken sesi sert, ona çarpan kurşunu bile parçalayacak kadar kurşungeçirmezdi.

Merdivenleri ağır ağır indim ve onun yanından geçip gittim. Birkaç adımda sırılsıklam olmuştum bile.

Kartal arabanın kapısını açıp içeri girerken, ben çoktan ön yolcu koltuğuna kurulmuştum. Yüzümden sicimle inen su damlalarının çizdiği yolu, hemen karşımda asılı duran aynadan izliyordum. Kartal arabayı çalıştırdı, tek kelime etmeden hızlı bir şekilde arabayı park alanından çıkardı ve silecekler büyük bir hızla ön cama doğru şahlanıp yağmurun suyunu etrafa sıçratarak camı temizlemeye, puslanan görüntüyü netleştirmek için otomatik bir şekilde çalışmaya başladı.

Yol boyunca konuşmadık, eve gelene kadar sanki arabada bir cenaze taşıyorduk ve ölüye duyduğumuz saygı adına dilimizi kelimelere kilitlemiştik. Islaktık ama üşümemiştik, ısıtıcılar açıktı. Akşam karanlığı çok çabuk çökmüştü ya da hava bozuk olduğu için bana öyle geliyordu. Kartal evin kapısını açarken olduğum yerde gerçekten yavru bir köpek gibi titriyordum. İçeri girdiğim an ayağımdaki ayakkabıları çıkardım ve çorapları da köşeye fırlatıp yalın ayak koridorda yürümeye başladım. Kartal'ın tuhaf bakışları sırtımdaydı, bunu hissediyordum.

"O ayaklarını yıkamadan gezme evin içinde," dedi arkamdan.

Lavabonun kapısını hızla açtım. Kot pantolonun paçalarını hızla yukarı sıvarken gerçekten rezil göründüğümü biliyordum. Sıcak suyu işaret eden musluğu çevirdiğimde banyonun gümüş rengi ahizesinden aniden fışkıran su, yukarı kıvırdığım pantolonu bile ıslatmayı başarmıştı. Banyonun içindeki küvete kalçamı yaslayarak oturdum ve ayaklarımı yıkarken kaldığım yerden titremeye devam ettim.

"Abdest alan hacı dedelere benziyorsun şu an."

Kafamı yavaşça kaldırıp, sesin geldiği yöne baktığımda onun orada dikilmiş, omzunu kapının pervazına yaslamış ruhsuz, bana oldukça yabancı gözlerle beni izlediğini gördüm. Üstündekileri çıkarmıştı. Tişört giymemişti ama altında gri bir eşofman vardı. Eşofmanın önündeki ipleri bağlamamıştı, beyaz ipler aşağı sarkıyordu ve hâliyle ona biraz bol olan eşofman her an kalçasından aşağı kayıp yere düşecekmiş gibi duruyordu.

"Gider misin?" Bakışlarımı ondan ayırıp sıcak suyun yumuşattığı ayaklarıma çevirdim. "Durmuşsun orada sapık gibi beni gözlüyorsun, abdest alan hacı dedeleri mi röntgenliyorsun sen boş zamanlarında?"

"Sapık gibi seni gözlemiyorum," dedi. "Şu âna kadar da hiç abdest alan bir hacı dede görmedim zaten."

"O zaman nasıl beni abdest alan bir hacı dedeye benzetebiliyorsun?"

"Sadece seni sınıyorum şu an."

"Ben seni sınamaya başlarsam, ikinci günü soluğu hastanede alırsın. Ama tek bir farkla. Doktor olarak değil, hasta olarak."

"Ne hastası?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ruh hastası," diye mırıldandım. "Şimdi gider misin? Üşüyorum ve seninle konuştukça dişlerim birbirine çarpıyor."

"Akıl hastası demeni beklemiştim."

Durdum. "Neden?"

"Çünkü ona verilebilecek bir cevabım vardı."

Gözlerim onun altın kahvesi gözleriyle buluştu.

"Buna yok mu? Senin adına çok üzüldüm."

"Olmayan bir ruhun hastalığı da olmaz."

Sesindeki ölüm vurgusu beni duraksattı.

Su gitgide daha da sıcaklaştı. Oraya baktığımda, Kartal artık orada yoktu. Suyu kapatıp kollarımı bedenime sardım, ıslak ayaklarla banyodan çıkarken onun odasındaki takırtıyı işittim ama üstünde durmadım. Bana verdiği odaya ilerledim, elim kapıya uzandığında, diğer elim hâlâ bedenime dolanmış duruyordu. Kapının kulpunu zorladım ama kapı açılmadı, kaşlarım büyük bir hızla çatılırken bir kez daha denedim. Kapı yine açılmadı.

Bir kez daha... Bir kez daha... Ve bir kez daha...

Kapı kesinlikle açılmıyordu, kilitten sinir bozucu bir tık sesi geliyor, tam açılacak sandığım yerde kapı tekrar tok bir ses çıkararak kilitleniyordu.

"Ne bu şimdi ya?" diye homurdandım. Tüm denemelerim nafile suzdu, kapı hiçbir şekilde açılmıyordu.

"Kartal," dedim çaresizce. Cevap vermedi. Sesimin oktavını yükselterek, "Alaşan!" diye seslendim bir kez daha.

"Ne var?" diye sordu.

"Bu kapı açılmıyor."

Kartal, aralık duran kapısından kafasını dışarı uzattı, odalarımız karşı karşıyaydı. Kaşlarını çatıp, "Bileğin kuvvetli sanıyordum," dedi.

"Bileğimle alakası yok," diye çıkıştım. "Kapı açılmıyor."

"Gayet de bileğinle alakası var."

Kartal kapının arkasından çıktı. Bana doğru yürürken yüzünde sert bir ifade vardı. Mutfaktan gelen ıslıklı sesi işittim, bu ıslık sesi su ısıtıcısına aitti. Aynı zamanda dışarıda şiddetini arttırarak yağmayı sürdüren yağmurun gürültüsü de sessiz evin duvarlarında büyüyor, çakan şimşeklerin o kör edici ışıkları evin içini korkunç bir şekilde aydınlatıp tekrar karanlığın koynuna iterek ıssızlığa gebe bırakıyordu.

Kartal bana tuhaf bir bakış atarak kapının kulpuna uzandı. Yerde bir oluşunu büyük bir keyifle izleyecektim, bundan yana içimde zerre şüphe yoktu. Kapının kulpunu çevirdi, kapı aynı sesi çıkardı, ardından o büyük hayal kırıklığı bir gülle olup Kartal'a hızla çarptı ve onun koca egosunu parçalara ayırdı.

Bir kez daha omzunu kapıya dayayarak kulpu çevirip kapıyı zorladı. Sonuç aynıydı.

Geri çekildi, yüzünde sabit bir ifadeyle öylece kapıya bakıyordu.

"Açılmıyor."

"Bileğin kuvvetli sanıyordum," diye mırıldandım onu taklit ederek.

Gergin gözlerle bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Üşüyorum," dedim. "Tüm kıyafetlerim içeride kaldı."

Bana sakince baktıktan sonra kollarını tıpkı benim gibi göğsünün üstünde birleştirdi.

"Ne yapayım üşüyorsan?"

"Hiç değilse bana bir kazak vermeye ne dersin?"

Kartal'ın yüzündeki ifadesizliği bozan, havaya kalkan kaşları oldu. "İlginç," dedi.

"Neymiş ilginç olan?"

"Normalde kazak vermeyi teklif eden ben olmalıydım, sen de son ana kadar gurur yapıp üşümediğini söyleyecektin. Öyle olmaz mıydı?" diye sordu.

Ona alık alık baktım. "Öyle mi oluyordu?"

"Öyle olmuyor muydu?"

Bir an için birbirimize tuhaf tuhaf baktık.

"Kazak verecek misin artık?"

"Vereyim," dedi kaşlarını çatıp bakışlarını odasına çevirerek. "Gir odama. Kafana göre istediğin bir şeyi al, geçir üstüne. Aldığın şey senin olabilir." Bana baktı, alınmadığımı görünce daha da şaşırdı. "Prensip olarak başkalarının giydiği şeyleri üstüme bir daha sokmam. O yüzden kıyafetleri çalınmadığı ya da parçalamadığım müddetçe onlara hiçbir şekilde bana ait şeyler vermiyorum."

"Kendisine büyü yapılmasından korkan koca karılar gibisin," dedim. "Birine eşyasını vermezmiş..."

"Ne alaka?" Geri çekilip odayı işaret etti. "Gir hadi."

"Öyle bir inanış var," diye mırıldandım odasına yönelirken. "Güya sana ait bir eşyayı ele geçirirlerse, sana her türlü kötülüğü yapabilirlermiş. Öyle duydum."

"Hadi ya," dedi arkamdan gelirken. "Bir ara bana bir şeyini ödünç verir misin o zaman?"

"Ha ha," diye sahte bir ifade takınarak güldüm.

Odasının aralık duran kapısını itip tamamen açtığımda beni bekleyen boş dört duvar olacak sanıyordum. Duvarlarda bir sürü tablo vardı. Caspar David Friedrich. Bu ressamın Bulutların Üzerinde Yolculuk adını verdiği tablosunu görmeyi beklemiyordum.

Anılar mezarlığından kafasını kaldıran taze bir geçmiş, yabani bir ot gibi zihnimin içine dolanmıştı. Bu tablonun aynısı babamın çalışma odasında, oturduğu koltuğun hemen karşısında duruyordu. Onu izleyerek düşündüğü zamanları dün gibi hatırlıyordum. Dakikaları saatlere, saatleri özgürlüğe açan bu seyir, babam gülümseyerek oturduğu yerden kalkana dek sürerdi.

Kalbim acıdı, buna mani olamadım.

İçeri adım attım. Tüm tablolar silikleşmiş, Bulutların Üzerinde Yolculuk tablosu ise tüm odağım hâline gelmişti. Ressamın bu eserinde sisli bir hava tasvir edilmişti. Kayalıkların üzerinde sırtı dönük bir erkek vardı, bu figürün kendisi olduğunu savunanların aksine ben bu figürün onun ruhu olduğunu düşünüyordum. Orada duran bir beden değil, bir ruh, bir kaçış, bir infilaktı. Orada duran, bir ruhun bedenini terk edişinin sanatıydı. Eserlerinde insan kullanmamayı tercih eden bu ressamın bu eseri, babamın hep en sevdikleri arasında zirveyi korumuştu.

Kartal, içeri girip kapıyı yavaşça kapattı. Duvarın içine doğru gömülmüş şık bir kitaplığın üstünde tozlu, eskimiş sayfalarının sarı rengini net bir şekilde görebildiğim eski kitaplar vardı.

Başlığı duvara yaslanmış büyük bir yatağın sol kısmı da duvara dayalı duruyordu. Çift kişilik yatağının nevresimleri ona zıt düşecek şekilde beyaz ve temizdi. Kahverengi deri başlığa baktıktan sonra başlığı takip eden duvarda asılı duran bir diğer tablo dikkatimi çekti. Bu tablonun adını ya da onu çizen ressamın kim olduğunu bilmiyordum. Kahverengi, sarı ve yeşilin baskın şekilde kullanıldığı bu tabloda sonbaharı görmemek imkânsızdı ama ağaçlardaki ruh o kadar farklıydı ki, bir an bedenimin o tablonun içine hapsolduğunu düşündüm. Nefes alamaz gibi olunca bakışlarımı hızla tablodan ayırdım, ışıksız odanın içini biraz olsun dokunuşlarıyla renklendiren abajurun soluk turuncu renkli ışığı içeriyi aydınlatmayı başarmıştı.

Kartal hemen yatağının karşısında duran, tamamı aynadan oluşan büyük elbise dolabını işaret edip, "İstediğini al," dedi.

"Ben kimsenin dolabını karıştırmam. Kafana göre bir şeyler ver," dedim.

Gözlerini devirdiğine adımın Lavin olduğu kadar emindim ama ona bakmadım.

Kartal, elbise dolabının kapağını açarken, "Yatağa oturabilirsin, ısırmıyor," dedi. Bana bakmadan söylediği bu cümlenin içindeki ima sönüktü, altımdaki kotun ıslak olmasına aldırış etmeden yatağın ucuna oturdum.

"Al," dedi elindeki kahverengi kazağı bana doğru atarak. Kazak da tıpkı onun gibi kokuyordu. Çok geçmeden bir de eşofman attı üzerime. "Altındaki şeyden de kurtul. Dediğim gibi, bunlar senin olabilir, Lavinia."

"Lavin," diye mırıldandım gözlerimi ona değdirmeden.

"He, ondan."

Odanın çıkışına yöneldiğini gördüm, benden teşekkür beklememesi iyi bir şeydi ama ben o kadar da kaba bir insan değildim. "Teşekkür ederim," diye seslendim arkasından, sesim o kadar kısıktı ki, duyan biri bir suç işlediğim için mahcup olduğumu falan düşünebilirdi ama ben böyleydim, birilerinin bana yardım etmesine alışkın değildim. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı kestiremiyordum.

Ya bir yabani kadar yırtıcı oluyordum ya da böyle sessizce boşluğu izliyordum. Ortam yoktu. Ya yakardım ya da boğardım. Hiçbir şekilde, hiç kimsenin ateşine su olmaz, suyunu kurutmak için ateş yakmazdım. Ya yanacaktı, ya boğulacaktı.

"Sıkıntı değil," dedi.

Odadan çıktığında birkaç saniye kapıyı gözledikten sonra altımdaki ıslak kotu çıkarıp, nemli bacaklarıma ona ait eşofmanı geçirdim. Üstümdeki kazağı çıkardığımda beyaz sütyenin içinde savunmasız kalan bedenimi karanlık gölgelerden bile sakınıyordum. Bu evde bir adamla olmak beni biraz olsun kendimi kısıtlayıp, dikkat seviyesini yükseğe çekmeye teşvik etmişti.

Kapı aniden açılınca sırtım kapıya dönük olduğu için bir sorun yaşanmadı ama boğazımı acıtan tepkiyi yutmak, kalbimin daha hızlı çarpmasına sebebiyet verdi. Hızla üstüme onun bana verdiği kahverengi kazağı geçirdiğim sırada Kartal'ın tuhaf bir ses çıkardığını duyar gibi oldum. Arkama baktığımda başka bir yöne bakıyordu.

O an onunla göz göze geldik, sert bakışlarım onun yüzünü parçalayacak kadar yırtıcıydı. Kartal bir süre öylece yüzümü izledikten sonra, "Sırtındaki," dedi kaşlarını çatarak. "Sırtındaki dövmeyi seviyor musun?"

Sırtımda, omuzlarıma doğru açılan kanatların varlığını hatırladığımda, bedenim bir küvet dolusu buzlu suyun içine batırılmış gibi donakaldım.

O kanatların çizimini bana hediye eden Kardelen'di, kanatların benim bir parçam olduğunu düşündüğü için bu dövmeyi yaptırmaya beni ikna etmişti. Omuzlarımın sızladığını, sırtımın ağır bir yükle büküldüğünü hissettim. Kaybın zehri, dövmenin boyasına damlamış, tenimin içine akıp benden bir parça hâline gelmişti.

"Evet," dedim. "Seviyorum."

Kartal'ın dudakları aralanacak gibi oldu, gözlerine yansıyan ay ışığı bir şeyleri görmemi sağlayacak kadar aydınlık değildi. Özür dilemedi, hiçbir şey sormadı, yalnızca öylece yüzümü inceledi. Dövmeyi tam olarak görmüş müydü bilmiyordum, ne düşündüğünü de bilmiyordum ama bu dövmeyi tenime işleyen iğnelerin her biri tenime batarken benim elimi tutan kişi onun kardeşiydi.

Kardelen'in dövme sanatçısının kafasına çantasıyla vurarak, "Onun canını acıtıyorsun, göt!" dediğini hâlâ net bir şekilde hatırlıyordum. Sanki bunu zihnimin içinde tekrar eden kişi Kardelen'di.

İçimde tazecik kalmayı, hep kanayan bir yara olmayı o istiyordu.

"Yine daldım, bir anda girdim, kusura bakma." Durdu. "Senin için bir anlamı var mı?" Kartal'ın sorusunu taşıyan sesine bulaşan durgunluk beni şaşırttı.

"Kanat işte," dedim. "Bana onun hediyesi."

Burnundan aldığı derin nefesin sesini dinledim. Bakışları bir süre yüzümü inceledi, ardından gözlerini bir kez kırpıp, "Bugün burada yat," dedi sessizce. "Yarın odanın kapısını hallederiz."

"Peki sen nerede yatacaksın?"

"Ben yatmayacağım," dedi bakışlarını benden uzaklaştırıp boşluğa çevirerek. "Zaten kullandığım bir şey değil bu yatak, rahatına bak."

Tepkilerinin aniden değişmiş olduğu gerçeğini fark etmemek imkânsızdı, yine de üstünde durmamaya çalıştım. Islak kıyafetlerimi bir köşeye bıraktıktan sonra onun odasından çıkıp mutfağa yöneldim. Karnım açtı, başımdaki ağrı şakaklarıma, gözlerimin içine vuruyordu. Tam yağlı sütü buzdolabından çıkardıktan sonra buzdolabının kapağını kalçamla iterek kapattım. Işığı açmaya gerek yoktu, sokak lambalarının ışığı mutfağı aydınlatıyordu ve bu loş ortam, baş ağrım için daha çekilir bir zemin hazırlamıştı. Sütü tezgâha koyduktan sonra mutfak dolaplarını karıştırmaya başladım. Açılırken gıcırdayan mutfak dolaplarının seslerini duyduğuna emindim. Mısır gevreğini bulduktan sonra bir kâse çıkardım ve mısır gevreğinin içine süt döküp karnımı doyurmak için masaya oturdum.

Sütün içinde yüzen şeylerin üstüne kaşıkla basıp onları ezerken iştahım yerini bir boşluğa bırakmaya başlamıştı. Düşünceler fazlalaştığında ve bir şeyler çekilemez boyuta ulaştığında neden iştahımızın üstüne

limon sıkılıyordu ki sanki? Sanki bir lokma yemek yesem, on lokma kan kusacaktım.

Kâseyi yıkayıp yerine kapatmam ve dişlerimi fırçalayıp odaya geçmem yalnızca yarım saatimi aldı. Yatağa yavaşça yerleşip beyaz yorganı karnıma kadar çektikten sonra gözlerimi tavana diktim. Yatakta Kartal'ın kokusu vardı, sanki yanımda duruyormuş gibi tuhaf hissettiren bu ağır kokuyu solumak istemesem de bu kokunun verdiği his çok başkaydı. Nedenini merak etmiyordum, belki de ıslak kokuları sevmemle alakalıydı, bilmiyordum. Kardelen'in üzerine yağmur yağmış ıslak yaprak gibi koktuğunu hatırlıyordum.

Kokusu sanki ilelebet benimle olacaktı, o kokuyu unutmamın imkânı yoktu.

Gözlerim ağırlaşmaya başladığında yastığa biraz daha sokuldum, yastığa sinmiş yağmur sonrası ıslak toprak kokusunu içime doldurdum. Yağmur ve toprak... Bu kokunun yalnızca huzura gebe olduğunu düşünürdüm ama öyle değildi. Bu kokuda ölümün gölgesi, kederin uzun kara gölgeli dalları, ölümün beyaz fiskesi vardı.

Yanağımı tamamen yastığa gömdüm, kokuyu biraz daha derinime, ta içime doğru soludum. Yastığın içinde bir dünya, o dünyanın duvarlarında benim kanım vardı sanki. Kendini ziyan eden bu derin kokunun sahibi içeride içki içiyordu, bunu biliyordum.

Her şey yerli yerinde gibi görünse de aslında her şey darmadağındı.

Gözlerimin önüne bir perde indi, artık her yer bembeyazdı.

Beyaz, benim karanlığımdı. Beyaz, zihnime çöken karanlık, avuçlarımı ıslatan kandı. Ateşin kaynağına dikkatle bakan pervanenin sonu bir adım kadar yakındı, o adımı atacağını biliyordum.

Kirpiklerim ağırlaştı, kokusunun sesini dinledim, bana bir şeyler söylüyordu. Benliğim bir ölünün damarlarından çekilen, soğumaya hazır kan gibi çekildi. Ürperdim.

Uyku, bir koku kadar uzağımda mıydı?

Gözlerimin üstünde tonlarca ağırlık var gibiydi, kirpiklerimi aralayamıyordum. Hâlâ geceydi, sokak lambasının ışığı yüzüme düşüyordu ve geceyi hissedebiliyordum.

Ellerim buz gibiydi, üstümdeki yorganı dizime kadar ittiğim için üşüyordum ama yorganı üstüme çekecek hâlim yoktu. Üşümek sorun değildi, bu yorgunluğu bu çarşaflara biraz daha akıtabilmek istiyordum. Çenemin titrediğini hissettim, buna karşılık olarak ayak parmaklarımı kıvırdım. Gecenin içinde bir gölge devleşiyor, üstüme yıkılıyordu. Sokak lambasının ışığı yüzümden silindi, yüzüm siyah bir gölgenin buyruğuyla karanlığa gömüldü. Yumuşak bir his boynumdan başlayarak karnıma kadar yürüdü, üşümek bu kadar tuhaf hissettirebilir miydi?

Farklı bir nefesin varlığını hissettim.

Gözlerimi aralamak istedim ama yapamadım. Bir yanım şu an güvende olduğumu hissediyordu, diğer yanım bıçaklarını kavramak için iki adım gerilemişti.

Biri dizlerimin üstünde duran yorgana dokundu, kaşlarım çatıldı ama tepkim bu kadarla sınırlı kaldı. Yorgan yavaşça bedenime sürtünmeye başladı, önce dizlerimin tamamını, ardından kasıklarımı ve karnımı yutup içine aldı. Göğsüme kadar örtüldüğümde, sıcaklık yavaşça tenimi okşadı ve ılık bir nefes, yüzümün camını buğulandırdı. Kirpiklerim nefesin varlığıyla titredi, dudaklarımdan tuhaf bir homurtu döküldü, gölge artık yüzümü tamamen örtüyordu.

Bir süre o gölge, yüzümde öylece asılı durdu, gölgenin soluğu ılık bir sonbahar rüzgârı gibi yüzümü okşuyordu.

Buz gibi parmaklar alnıma dokundu, bunu net bir şekilde hissettim. Eli, tıpkı bir cesedin eli gibi soğuktu, buzdan parmakları mı vardı?

Rüya mı görüyordum? Ürperdim, kafamı çevirmek istediğimde sıcak nefesin sahibinin tuhaf bir ses çıkardığını işitir gibi oldum. Alnıma düşen bir tel saçı yavaşça geriye ittiğinde alnım o saçın hafif ağırlığının kalkmasıyla üstünden büyük bir yük alınmış gibi rahatladı. Soğuk parmaklar bir süre alnımın üstünde durdu.

"Kanatlarını sevdin mi?"

Bu ses tanıdıktı, sorduğu soruyu zihnimin bankasına yatırdım ama tepki veremedim.

"Uyu, Bal Gözlü."

Uyu bal gözlüm, ninni.

Zihnimde iki farklı adamın sesi büyüdü, yuvarlandı, göğsüme akıp kalbime dağıldı.

Ertesi sabah uyandığımda rahat bir uyku çektiğim için kendime şaşırıyordum. Bu her nedense bir şeylere ihanet etmişim gibi hissettirmişti. Sabah uyandığımda bana ait odanın kapısı çoktan açıldığı için duşumu aldıktan sonra kendime ait bir şeyler giyebilmiştim.

Kartal'ın kazağını yatağının üzerinde bırakmıştım, her ne kadar onun benim olabileceğini söylese de olmazdı, isterse o kazağı atabilirdi, umurumda değildi.

Dans akademisine gitmeden önce tam adının Yunus Emre olduğunu öğrendiğim adam eve uğramıştı, Kartal ile bir şeyler konuşurlarken onları dinlemek yerine balkonda sigara içmiştim. Okula giderken iki yere uğramıştık, Kartal birkaç kâğıt destesini arabanın arka koltuğuna fırlatırken benimle hiç muhatap olmadı.

Deri ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp bana uzatırken hava kapalıydı ama yağmur yağmıyordu. Bana uzattığı beyaz zarfı alıp yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına ittim.

"Bu ne?"

"Aç," dedi sadece.

Zarfı açıp içindekileri çıkardım. Fotoğraf desteleri. İlk fotoğrafta siyah saçları omuzlarından akan beyaz tenli bir kadın vardı. Siyah kotu zayıf bacaklarını saramamış, bol duruyordu. Yeşil kazağının önü ıslaktı, siyah spor çantasını omzuna gelişigüzel asmıştı. Gözünün altındaki mor halkalar fotoğraf uzaktan çekildiği hâlde net bir şekilde seçiliyordu. Kaşlarım çatıldı.

"Gökçe?" dedim sorar gibi, bakışlarım hâlâ fotoğraftaki kadındaydı.

"Evet," dedi.

"Okulda hiç denk gelmedim," diye mırıldandım.

"Hayalet gibi olduğu için olabilir mi? Yunus yalnızca yarım saat içinde onun hakkında ne var ne yok öğrenmiş gibi görünüyor." Çenesiyle diğer fotoğraf karelerini işaret etti. "Bu en yeni fotoğrafı, diğerleri eski fotoğrafları. Onun yüzünü ezberle, iki saat sonra üçüncü salonda dersi olacak, salondan çıktığında kızlar tuvaletine gidecek çünkü soyunma odasında giyinmiyor, vücudunun her yeri delim deşik olduğu için kendini göstermeyi sevmiyormuş."

"Tuvalette onu bekliyor olacağım öyleyse," dedim. "Kaçıncı kattaki tuvalette giyiniyormuş?"

"Zemin kat."

Başımı yavaşça sallayarak, "Kabinlerden birine girip sahte bir telefon görüşmesi yapayım diyorum," dediğimde bana yan gözle baktı.

"Saçmalamaman için telefonun diğer ucundaki ben olacaksam, olur."

İlk arayı saptığında ona cins cins baktım. "Aptal değilim," dedim mizahtan uzak bir sesle.

"Öyle diyorsan."

Kartal'a boş boş bakıp kızın fotoğraflarını incelemeye devam ettim. Birkaç fotoğrafında hayat dolu gibi görünse de fotoğrafların genelindeki ifadesi ürkütücüydü. Yorgun, bakımsız, bir şeylerden ümidi kesmiş gibiydi. Umut, sanki onun için yalnızca bir isim, içi boş bir kelimeydi. Kaybolmuş bir kadına bakıyormuşum gibi hissettim.

"Sence bu kız bizi bir şeylere götürebilir mi?" diye sordum.

"Denemeye değer," dedi tehlike barındıran sesiyle.

"Doğru."

Araba okulun önünde durduğunda elimdeki fotoğraf destelerini zarfın içine koyup arka koltuğa attım. Kartal, göz ucuyla bahçeye baktıktan sonra zehirli bakışlarını bana çevirdi ama bir şey söylemedi. Alt dudağını diliyle ıslattıktan sonra gözlerini benden uzaklaştırıp kapıya uzandı. Arabadan çıktığında soğuk tüm şiddetiyle açılan kapıdan içeri doluşmuştu. Bedenim ürperdi, okula doğru yürürken sessizdik.

Zaman bizden yanaydı, hızlı akmıştı. Gözlerim uzun süre Kartal'ın bahsettiği salonun kapısında dolaştı. Dersliğin içinde olduğunu biliyordum, çıkmasına yaklaşık on dakika vardı. Ağır adımlarla kızlar tuvaletine doğru yürürken, Kartal'ın şu an hangi cehennemde olduğunu bilmiyordum. Kızlar tuvaletine girdiğimde cebimdeki telefonu çıkarıp ekrana baktım, az kalmıştı.

Zaman gittikçe daralıyordu, birazdan burada olacaktı, onunla aynı havayı soluyacaktım.

Kabinlerden birinin kapısını açtım, birkaç dakika açık kabin kapısının önünde dikildikten sonra kabinin içine girip, kapıyı hafif aralık bırakarak klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdum. Bağdaş kurarak oturduğum için kimse ayaklarımı göremiyordu ama zaten tuvalet şu an bomboştu.

Kapı aralandığı an, kabin kapısının aralığından göz ucuyla dışarı baktım. Bu oydu. Siyah saçlarını ensesinin altından atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Beyaz boynu terli ve kıpkırmızıydı. Beline bağladığı siyah

ceketi çözüp lavabo tezgâhına koydu, sonra avuçlarını da lavabo tezgâhının kenarlarına yerleştirip aynaya dikkatle baktı. Yavaşça kabin kapısını kapatıp Kartal'ı arayarak telefonu kulağıma dayadım.

Başlama zamanıydı.

İkinci çalışta Kartal telefonu açtı.

"Geldi mi?"

"Evet, canım," dedim yapmacık bir şekilde. Kızın şu an sesimi duyduğunu biliyordum.

"Canım mı?"

Kartal bir süre sessiz kaldıktan sonra tuhaf bir ses çıkararak boğazını temizledi.

"Sakın aniden bodoslama şekilde konuya dalayım deme, başlamadan bitirirsin."

"Olur güzelim ama ben o mekânı pek sevemedim ya," dedim gözlerimi bayarak.

"Aferin, böyle devam et." Kartal'ın sesinde alay vardı. "Güzelim diyor ya..."

"Aa!" diye bağırdım aniden. Kartal'ın alçak perdeden küfrettiğini duyduğumda dudaklarımı birbirine bastırıp gülmeme engel oldum. "Ciddi misin? Ümit gelecek öyle mi?"

"Ümit kim lan?" diye sordu homurdanarak.

"Yok artık!" dedim tekrar abartıyla. "O partiden elbette haberim var. İrem benim kuzenimin çok yakın arkadaşıdır biliyorsun. Ne tür bir arkadaşlıkları var, orasını bilemem tabii... Bugün kulaktan kulağa herkese gitmiştir haber, parti bomba olacak ve Ümit geliyorsa ben de varım demektir!"

"Ne yalan söyleyeyim, iyi gidiyorsun."

"Ya eğlencenin dibine vururuz var ya, zaten yeni bir şeyler sızdı diyorlar semte..." Kaşlarım çatıldı. "Çok sağlammış, içen herkes devamını arıyor. Çok iyi para var ucunda, hem etkisi çok kuvvetliymiş."

Dışarıda bir takırtı oldu, kabine doğru yürümeye başladığını ânında anladım. Daha fazla bilgi istiyor, tamamını duymak istiyordu. Balık oltanın ucundaki yeme kıvrılarak yaklaşmıştı bile.

"Ben mi? Tabii ki de ama öyle çok sık kullanmıyorum, bizimkiler fark edebilir," dedim gözlerimi kısarak. "Yine de alırsam yüklü alıyorum, zulama saklıyorum, elime para geçmiyor kolay kolay. Geçince

toptan alayım diyorum. Hem partide bayağı indirim olur, herkesin kafası bir dünya sonuçta."

"Süper gidiyorsun," dedi Kartal.

"Ben her zaman süperim, bebeğim," dedim kaşlarımı kaldırarak. Amacım kesinlikle bu değildi. Kartal'ın ıslık çaldığını duyunca dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hadi o zaman öptüm, akşam partide görüşürüz. Evet evet... Mutlaka denemeliyiz o şeyi."

"Öptün mü?" Kartal'ın imalı sesi ürpermeme neden oldu. "Deneriz. O şeyi."

Boşta duran elimin tırnaklarını kota batırarak gözlerimi devirdim, beni sinir ediyordu.

"Tamam canım, görüşürüz."

Telefonu hızla kapatıp cebime koyduktan sonra kabinden çıktım, Gökçe üstünü değiştirmişti ama lavabodan çıkmamıştı. Ağzında bir sakız olduğunu gördüm, hırsla sakızı çiğniyordu. Uyuşturucu kullanan insanların genelde sakız çiğnediğini biliyordum, ona bakmamaya özen göstererek lavaboya doğru ilerledim ve elimi sensörlü musluğun altına uzattım. Su akmaya başladığı an gözlerim aynadaki yansımama çevrildi ve hemen arkamda Gökçe'nin dikildiğini gördüm. Dikkatle beni izliyordu. İlgisini çekmiştim.

"Sen yeni misin?" diye sordu.

"Affedersin?"

"Daha önce hiç denk gelmedik." Gökçe gülümsemeye çalıştı ama sanki mimiklerini dahi zor kontrol ediyordu.

"Ben de seni daha önce görmedim," dedim umursamıyor gibi. Elimi yıkarken göz ucuyla da onun aynadaki yansımasını izliyordum.

"Pek ortalarda olmayı sevmem," diye fısıldadı sessizce. "Akşam parti mi var?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Sanırım akademinin en sevdiğim yanı partiler."

"Akademidekiler mi düzenliyor partiyi?" derken sesi tedirgindi.

"İrem düzenliyor, babasının mekânında olacak. Çok eğlenceli. Gelecek misin?"

Kızın kahverengi gözlerindeki isteği görebiliyordum. Kanın kokusunu almış bir timsah gibi görünüyordu.

"Davetli değilim ki," derken, onu davet etmem için bana yalvaracakmış gibi bakıyordu.

"Davet mi?" Alayla güldüm. "Tüm akademi davetli."

"Bilmiyorum," dedi. "Aslında gelmek isterim."

"O zaman gel."

Güldü. "Orada görüşürüz mü demeliyim o hâlde?"

Gülüşüne karşılık olarak ben de güldüm, o kadar yapmacık ve kendimden uzaktım ki. "Elbette," dedim. "Emin ol çok güzel bir gece olacak ama umarım uslu bir kız değilsindir. Uslu bir kızsan benimle takılmayı sevmeyebilirsin."

Gökçe'nin gözlerindeki parıltıyı gördüm. Kendi gibi birini bulmuş olmanın verdiği haz vardı kahverengi gözlerinde. Boynuma atlayıp, kanıyla kanımı birleştirerek kardeş olmak istiyor gibi bakıyordu.

"Emin ol ben de uslu kızları hiç sevmem," dedi gülümseyerek. Elimi suyun altından çektiğimde, elimin ıslak olmasını önemsemeden bana elini uzattı. "Ben Gökçe bu arada. Akademinin hayaleti gibi bir şeyim."

Islak elim onun zayıf eline uzanırken gözlerine büyük bir ilgiyle baktım. Gözlerimin arkasına saklanan pençelerin içinde kan lekeleri vardı, o bunu görmüyordu, o bunu bilmiyordu.

"Yıldız," dedim. "İsmim Yıldız."

Ona gerçek adımı söyleyemezdim. Şu an bunu yapacak olmam demek, adımın uyuşturucuyla anılacak olması demekti, insanlar madde kullandığımı düşünebilirdi ve bu Kartal'ın aleyhine olurdu.

"Şimdi gitmem gerek, buluşmam gereken birkaç arkadaş var," dedi aceleyle. Hızla çantasından bir kalem çıkarıp peçetenin üstüne sayıları bir bir işledikten sonra bana uzattı.

"Bu benim numaram, eğer akşam orada birbirimizi bulamazsak bana mesaj atarsın. Görüşürüz."

Islak parmaklarımın ucuyla tuttuğum peçetedeki numaraya bakarken Gökçe hızla tuvaletten çıktı. Bakışlarım her bir rakamın üstünden gözlerimdeki koyu renk mürekkep ile geçtikten sonra bakışlarım tekrar aynanın keskinliğiyle buluştu. "Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim," diye fısıldadım. "Başlayalım bakalım."

Lavin: *Balık ağın içinde.*

Kartal: *Güzel.*

Lavin: *Neredesin?*
Kartal: *İrem'in yanındayım.*
Lavin: *Tamam.*
Kartal: *Çıkışa doğru yürü, birazdan orada olacağım.*
Lavin: *Emredersin.*
Kartal: *Emretmedim.*
Lavin: *Rica da etmedin.*
Kartal: *Aferin sana.*

Nemli kaldırımlardaki boşlukları izlerken ellerim kapüşonlu montumun içindeydi. Botlarımın ucuyla kaldırımı eşeleyerek Kartal'ı bekliyordum. Emir ve birkaç erkek arkadaşının arabaya binip uzaklaştığını görmüş. Emir'in beni fark etmemesi için bahçedeki büyük ağacın arkasına saklanmıştım. Şu an kafam hiç gürültü kaldırabilecek hâlde değildi çünkü bu gece yeterince gürültüye maruz kalacaktım. Çok geçmeden Kartal geldi.

"Akşam giyeceklerini seçmemiz lazım," dediğinde bir an ona düz düz baktım.

"Kendim seçerim."

"Seçimlerinden memnun değilim."

"Memnun olup olmaman umurumda değil."

"Birlikte seçeceğiz," dedi ama ona cevap dahi vermedim. Etrafa bakındıktan sonra cebinden sigara paketini çıkardı ve paketin içinden bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken sonbahar rengindeki bakışlarını benden ayırmadı. Sigara iki dudağının arasındayken çakmağını çıkarıp bir elini ateşe siper ederek çakmağı sigaraya yaklaştırdı ama yakmadı.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dediğinde, dudaklarının arasında sigara olduğu için sesi tuhaf çıkmıştı. Sigarasını yaktı.

"Kabinden çıktığım an kasap kedisi gibi yaklaştı bana," diye fısıldadım Kartal'ı geride bırakarak park hâlindeki araca doğru yürümeye başlarken. Kartal arkamdan geliyordu.

"Nasıl yani?" diye sorduktan sonra sigaranın dumanını dışarı üfledi. "Seni gördü mü? İnsanların içinde senin madde kullanan biri olduğun dedikodusunu yayarsa sıkıntı çıkar."

Omzumun üstünden ona baktım. "Beni gördü."

Altın kahve gözlerindeki gardiyanın elindeki zincir öfkeyle sallandı ve kirpiklerine kadar çarparak ifadesini sarstı.

"Ona adını da söylediysen seni eve almam."

"Aptal mısın?" Gözlerimi devirip önüme döndüm. "Adımı bilmiyor, bildiğini sanıyor. İsmimin Yıldız olduğunu söyledim."

"Ama yüzünü ve seni biliyor." Yanımdan sıyrılıp geçti ve bileğimi tutup ona bakmam için bedenimi ona doğru çevirdi. "Sen aptal mısın?" diye sorduğunda gerçekten öfkeliydi. "Her şeyi bombok etmek mi senin amacın?"

Ruhsuz, ifadesiz gözlerle tuttuğu bileğime ve eline baktıktan sonra bakışlarımı aynı ruhsuzlukla gözlerine çevirdim. Yüzümden ne hissettiğimi anlayabilmesinin imkânı yoktu.

"Sakın," dedim kesin bir tavırla. "Sakın bir daha bana sesini yükseltme."

Kartal, elini bileğimden çekmeden bir süre yalnızca yüzümü izledi. Duygularım, hissettiklerim ya da düşüncelerimin incir çekirdeği kadar önemi olmadığını biliyordum ama hiçbir şekilde bana bu şekilde davranamaz, bana sesini yükseltemezdi.

"Sakın bir daha bana dokunayım da deme," derken sesim artık sertti; gözlerimin içine bakışı, durgun bir suyun dibindeki canavarın, suyun yüzeyinde olup biteni sinsice izleyen öfkeli gözleri gibiydi.

Bileğimi yavaşça bıraktı. Diğer elindeki sigarayı dudaklarının arasına götürürken bakışlarımı onun çehresinden uzaklaştırıp yanından geçip gittim. Biraz yürümek istiyordum, onun arabasına binip onunla aynı havayı solumak istemiyordum.

Arabanın yanından kayarak geçip gittiğimi görünce, "Lavin," diye seslendi ama bunu önemsemedim.

Ben yürüyordum, arabası da benim yanımda ilerliyordu ama dönüp ona bakmıyordum. Ona trip atmıyor, tavır falan yapmıyordum, tavır yapacağım kadar önemli biri değildi benim için. Ama bir sınırımız olmalıydı, birbirimize saygı duymak zorundaydık. Bu olmazsa, devam edemezdik. Sahil kenarında, kaldırımda yürürken, hemen yanımdaki yolda ilerleyen arabasına göz ucuyla baktım. Bana değil, yola bakıyordu ve arabanın tüm camlarını açmıştı.

Bizi dışarıdan görenler iki sevgili olduğumuzu ve kavga ettiğimiz düşünebilirdi çünkü dışarıdan bakıldığında gerçekten de öyle görünüyordu.

Sahilin sonuna kadar o şekilde yürüdüm, o da beni arabasıyla takip etti. Sonunda yol ayrımına geldiğimizde duraksamıştım. Buraları pek bildiğim söylenemezdi, etrafıma bakınırken Kartal'ın yolcu koltuğuna uzanıp, ön yolcu kapısını açtığını gördüm.

"Bin," dedi mekanik bir sesle. Tam gözlerinin içine baktığımda, boğazıma oturan yumrunun sebebini merak ediyordum.

"Binecek misin, Ölüm Çiçeği?"

Zihnime ektiğim kurallar büyümüştü, artık onları budasam bile oldukları yerden yukarı doğru fışkırmaya devam edeceklerdi. Açılan kapıyı aralayıp ön yolcu koltuğuna otururken hiçbir şey söylemedim, o da üstüme gelmedi. Kapıyı kapattığım an arabayı tekrar hareket ettirdi.

"Emniyet kemerini bağla," dedi.

Soğukta yürüdüğüm için parmaklarım buz tutmuş, kızarmıştı. Aralanan dudaklarımdan dışarı soğuk havanın yarattığı beyaz buhar sızıyordu. Göz ucuyla ona baktım, donmuş parmaklarımı cebimden çıkardığımda, altın kahve bakışları donmuş parmaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerime doğru tırmandı.

"Üşüdün mü?" diye sorarken sesi kısıktı, gözlerinin içine bakmakla yetindim. Cevabı kendi bulabilirdi.

Bana doğru uzandı, gözlerini benden ayırmamıştı. Elleri belimin iki yanından kıvrıldı ve emniyet kemerine ulaştı. Emniyet kemerimi bağlarken onun sıcak nefesi alnıma, burnuma çarpıyordu ve hiç olmadığımız kadar yakındık. Aramızda soğuk bir rüzgâr esiyor gibi hissetsem de bunun çölde çıkan bir kum fırtınası olduğunu, kalbimde büyüyen sıcağın beni kavurmasıyla birlikte anlayabilmiştim.

"Amacım seni gocundurmak değildi," derken gözlerimin içine bakıyordu. "Bileğini mi acıttım?"

"Bileğim acımadı," dedim, bileğimi tutuşu çok narindi, canımı sıkan ses tonuydu.

Bana daha büyük bir dikkatle bakmaya başladı. "Bileğini çok mu sıkı kavradım?"

"Hayır." Yüzümün rengi atmıştı, bunu soğuğa veriyordum. "Mesele senin benim bileğimi tutman değil, mesele bir sınır koymaman.

Beni kelimelerinle ve ses tonunla itip kakmaya hakkın yok, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye fısıldadı, sesinde anlayış vardı.

"Akşam kendi istediğim kıyafetleri giyeceğim," diye fısıldadım ona dikkatle bakarken. "Yine kıyafetlerime laf etmeyeceksin."

"Evet," dedi gözlerindeki ifade biraz olsun yumuşarken. "Akşam istediğin kıyafetleri giyeceksin."

Sessiz kaldım, Kartal arabayı eve doğru sürerken yalnızca önümde akıp giden yolu izledim. En azından bir şekilde sınırı çizebilmem için elime tebeşiri uzatmıştı.

Eve geldiğimizde duş almıştım, odaya geçerken Kartal boşalttığım banyoya girmişti. Su sesini duyduğum an onun da duş aldığını anlamıştım. Bedenimi kurularken bir yandan da telefonumu inceliyordum. Eski mesajları okumamı isteyen geçmiş meleği, özlem duyuyordu, gelecek şeytanı ise bir süre geçmişten kaçmam gerektiğini fısıldıyordu.

Telefonum aniden titredi.

Emir: *Merhaba, oralarda bir yerlerde parti için hazırlanan suratsız bir kız olacaktı ama?*
Lavin: *Parti için hazırlanmaya başlamak zorunda olan suratsız bir kız desene sen şuna...*
Emir: *Ne uğraşıyorsun, giy pantolonunu gel, köşede karı kız keseriz...*
Lavin: *Kartal da onu diyordu...*
Emir: *Bence güzel bir teklifti...*
Lavin: *Bir ara deneriz.*
Emir: *Kartal görmeden...*

Belli belirsiz tebessüm ederek telefonu komodinin üstüne geri bıraktım. Saçlarımı küçük bir el havlusuyla kurularken akşamı düşünüyordum. Ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama hayal ettiğim şeyler gerçeküstüydü. Bu gece bir şeylerin sonuçlanmayacağını biliyordum fakat bir şeylerin başlangıcı olacağının da farkındaydım.

Elbise dolabının önüne geçip dolabın kapağını araladım, bakışlarım pahalı kıyafetlerin üstünde gezinmeye başladı. Acaba bu gece benim yerimde Kardelen olsa hangi elbiseyi çok sever, ne giyerdi? Onu tanıyordum. En sevdiği rengi, en sevdiği müzik grubunu, hastalıklı bir şekilde fanı olduğu oyuncuyu, uyurken yastığın soğuk tarafını avuçla-

dığını, patlıcana alerjisi olduğunu, onunla ilgili en küçük ayrıntıyı bile seyi biliyordum. O benim ezberimdeydi.

Bakışlarım şampanya rengindeki elbisenin üstünde duraksadı. Annemin genç bir kızken çekildiği mezuniyet fotoğrafında bu renk bir elbise giydiğini, babamın onu ilk kez o gece öptüğünü biliyordum, annem bunu yüzünde pespembe bir mutlulukla, bir masalı anlatır gibi anlatmıştı bana.

Derin bir nefes aldım. O elbiseyi yok sayarak gri bir elbiseyi gözüme kestirdim. Elbiseyi askısıyla birlikte çıkarıp yatağın üstüne serdikten sonra dolabın kapağını kapattım. Islak saçlarımı kuruttuktan sonra siyah iç çamaşırlarımı giydim ve aynanın önüne geçip gri elbiseyi askısından çıkardım. Gri, mini elbise uzun kolluydu, boğazı balıkçı yakaydı. Giydiğim an, bedenimi ikinci bir deri gibi sarmıştı. Hem spor hem de şık bir görüntüye sahipti. Havanın soğuk olması o okuldaki kızları durdurmazdı, bunu biliyordum. Çoğunun çok abartılı dekolteler, kısacık elbiseler giyeceğinden adım gibi emindim. Benim de olduğum kabın şeklini almam gerekirdi.

Siyah bantlı ayakkabıları ayağıma geçirirken bacaklarımın çıplaklığı biraz tuhaf hissettirse de ayağa kalktığımda hiç de kötü görünmediğimi fark ettim. Küçük, siyah çantayı takıp içine telefonumu yerleştirdikten sonra kısaca makyaj masasının önüne uğrayıp, dudaklarıma belli belirsiz ruj dokundurdum. Saçlarım zaten pırasa gibi dümdüzdü, şekillendirmeme gerek yoktu. Banyodaki su sesleri kesilmişti, muhtemelen Kartal da şu an hazırlanıyor olmalıydı. Banyo kapısının yanından geçip gidecekken kapı aniden açıldı ve panikle geri doğru adımlamam o çarpışmaya engel olamadı. Ellerim, Kartal'ın çıplak göğsüne dokunurken hızla kafamı kaldırdım ve o an onunla göz göze geldim. Islak göğsünden akan sular parmaklarımı saniyeler içinde sırılsıklam etti. Saçları dağınıktı, ıslak saç telleri alnına inmişti, dudakları aralık duruyor, dudaklarından aşağı çenesine doğru su damlaları akıyordu.

Bir an için onun cennetin içinde işlenen ilk günahın sahibi olduğunu düşündüm.

Kartal'ın yoğun kahverengi gözleri bu açıdan çok net görünmüyordu; yüzünün yarısı geceyken, diğer yarısı şafaktı. Bu adamın gözlerinde gündüzü henüz hiç görememiştim. Islak ve soğuk bedenine rağmen nefesi ılıktı, yüzümü okşayan bu ılık nefesin buharı sanki düşüncele-

nimi boğulandırıyordu. Yavaşça geri çekilirken avucumun içinde hâlâ onun ıslaklığı vardı.

"Hazırlanmışsın." Çene kemiğindeki sert doku geçişleri, yüzüne kondurulmuş benlerin kemikli yüzüne sanki bir ebru sanatı gibi profesyonel bir gelişigüzellikle dağılışını izledim. "Kot pantolon giyeceğin fikrine kendimi hazırlamıştım oysa," derken sesinde alay yoktu.

"Altında yalnızca bir havlu varken benimle konuşman ne kadar doğru?"

Kartal, aynı gözlerle gözlerimin içine bakarken, "Onu da mı çıkarayım?" diye sordu.

Yüzüme tuhaf bir ifade yayıldı, Kartal'ın yanından geçip gittim. Evden çıkmadan önce alkol almıştı, kıyafetlerine sinen ağır viski kokusunu bastıran pahalı erkek parfümünün yoğun kokusu altında boğularak geçen bir araba yolculuğunun ardından İrem'in babasının mekânının önüne gelmiştik. Üstümde beni soğuktan koruyacağını umduğum siyah bir deri ceket vardı ama bacaklarım çoktan buz gibi soğukla çarpışmış, bembeyaz kesilmişti. Kıvrılarak aşağı doğru uzanan taş merdivenleri inerken yanımda yürüyordu. Dengesini nasıl sağladığını merak ediyordum, bu dünya üzerinde onun kadar fazla alkol tüketen biri daha var mıydı gerçekten? Ben görmemiştim.

Kartal, siyah gömleğinin bir düğmesini daha açtıktan sonra, "Gözlerin Gökçe'yi arasın, o iğneler ve tozlarla içi boş kollarını şişirip onları kas sanan pezevengi değil," diye mırıldandı.

"Gözlerimin neyi arayıp neyi aramayacağını sana soracak değilim," diye homurdandım. Sanırım bu herif çektiğimiz çizgilerin üzerinde tepinip duracaktı.

Beni gerisinde bırakarak kalabalığa karışması yalnızca birkaç saniye sürdü. Buradaydım ve yalnızdım. Şiddetli rüzgârın köklerinden asılarak koparttığı ağaç kadar çaresiz ve kayıp hissediyordum. Bakışlarım hızla kalabalığa döndü, Kartal'ı kaybetmek önemli değildi, önemli olan Gökçe'yi bulmaktı.

Gökçe'yi aramak iyi bir fikir olabilirdi, bana numarasını vermişti ama telefon numaramı ona göstermeyi, onun elinde bana ait bir şey olmasını istemiyordum. Bir süre basamağın üstünde bana oldukça yabancı olan bu kalabalığın tutarsız hareketlerini izledim.

İrem oradaydı, onu tıpkı ikinci bir deri gibi saran bordo elbisesinin içinde, uzun saçlarını savurarak dans ediyordu ve o dans ederken hemen yanında dikilip alay dolu gözlerle onu izleyen kişi Kartal'dı. Bir an için radarıma ikisinden başka kimseyi alamadığımı fark ettim.

Bordo elbisesinin içinde kıvrak bir şekilde dans eden sarışın, kollarını Kartal'ın boynuna doladığında duraksadım, kaşlarımın başta titrediğini hissettim, ardından kaşlarım kararlı bir şekilde çatıldı. Kartal'ın yüzündeki alay parçalara ayrıldı, gözlerindeki bomboş ifadeye devrilen bar ışıklarının altında tıpkı kanı çekilmiş bir ceset gibi görünüyordu.

Bu görüntü kalbimi sıkıştırdı.

Emir, elinde iki kokteylle kalabalığı yararak masalardan birine yürüyordu, geçtiği her köşeden bir kafa ona doğru uzanıyor, narin parmaklar onu işaret ediyor, hayran gözlerin sahipleri gülüşüyordu. Emir, ilginin onun üstünde olduğunun farkındaydı ama bu ilgi onu tatmin etmiyor gibi görünüyordu, belki de önemsemiyordu.

Kokteyllerden birini Ceyda'ya uzattıktan sonra gözleri kalabalığı yararak ilerlemeye, olduğum yere doğru uzanmaya başladı. O an onunla göz göze gelmeyi beklemiyordum. Beni gören Emir kokteyli tuttuğu elini kaldırarak genişçe gülümsediğinde, parmak uçlarımı hareket ettirerek onu selamladım.

Dudak hareketlerinden anladığım kadarıyla, "Gelsene," diyordu.

Başımı sallarken mideme şiddetli ağrılar saplandı, gözlerimi Emir'den ayırıp tekrar o kademsiz kalabalığa çevirdim. Uğursuz sayılar gibi yan yana dikilip grupları oluşturan insanlara bomboş gözlerle baktım.

Bir zamanlar bu kalabalığın içinde bir kız vardı; kahkahalar atar, etrafa neşe saçardı. Artık o kızı göremiyordum. O kız, artık yoktu.

Tüm o düşüncelerin köklerinden kopup, uçup etrafa çarparak dağılmasını sağlayan rüzgârın sahibi, aynı zamanda parmak uçlarıyla omzuma dokunan elin de sahibiydi. İrkilerek ona doğru döndüğümde, Gökçe yüzünde sahte bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Beni mi arıyorsun?"

Gerinip ona ve onun gibilere yumruk atmamı isteyen tarafım, intikam isteyen tarafım tarafından durduruldu. "Evet," dedim oldukça yapay bir samimiyet, yerle bir edilmiş bir acıma duygusuyla. "Seni arıyordum."

"Ee?" diye sordu gözlerini benden ayırıp kalabalığa çevirerek. "Ne var ne yok? Hareketlilik var mı?"

Parmaklarımın ucuyla Kartal'ın olduğu yeri işaret ederken gözlerimde ateşin buharı vardı. "Şu siyah gömlekli adamı görüyor musun?"

Gökçe kalabalığı inceledi, gözleri uzunca bir süre Kartal'ı aradı, sonunda bulduğunda heyecanla başını salladı. "Evet, görüyorum!"

Bu umarım Kartal'ı kızdırmazdı.

"İşte o adamda bizi eğlendirecek muhteşem şeyler var," dedim sinsice. "O benim kuzenim. Bize bir güzellik yapacak."

"Sakata gelmeyelim, Yıldız."

"Güven bana," dediğimde sesimde güvenin bariyerleri yoktu, sesimin ucu uçurumdu.

Emir'in buraya, bana doğru ikinci kez bakacak olması tüm planı yerle bir edebilirdi. Koluma giren Gökçe'yi hızla kalabalığın içine çektim, herkes bir şekilde bir şeylerin etkisinde olduğu için akademinin yeni kızının kolunda müptezel olarak adlandırdıkları kız olduğunu göremiyor, görseler bile umursamıyorlardı.

"Önce bir şeyler içelim," dedi Gökçe bara doğru yürürken. "Çok göz önünde olmayı sevmiyorum, şu köşede beni bekle."

İşaret parmağının hedefi olan masa, çok kuytu bir yerdeydi, neredeyse hiç kimse olduğu yerden bu tarafı göremezdi. Gökçe'nin dediğini yapıp o masaya yürürken Berra, Ceyda ya da İrem'in beni fark edip yanıma gelmemesi için dua ediyordum ama İrem'in keyfi gayet yerindeydi.

Kartal'ın kollarında olmak nasıl bir histi acaba?

Bir an duraksadım, kaşlarım tekrar çatılırken masaya yerleştim ve barın önünde, sırtı bana dönük olan Gökçe'yi incelemeye başladım.

Gökçe elinde iki kadehle dönmüştü. Viski kadehini önüme koyarken, "Umarım içki çarpmıyordur," dedi dalga geçer gibi. "Bazılarımız içkiyi kaldıramıyor. Bir kız tanıyordum, kız kaç tane hap içerse içsin yıkılmıyordu ama bir kadeh viski yüzünden kusma krizine giriyor, götü başı dağıtıyordu. Ne tuhaf bünyeler var yahu..." Oturdu, viskisinden bir yudum alıp bana baktı. "Aman Allah'ım, çok gürültülü!"

Başımı sallayarak kıza bakarken ifadesiz gibi görünsem de gözlerimden ona uzanan mızrakların ucundan kan damladığını göremeyecek kadar kördü. Parmaklarım kadehin soğuk camını kavradı, soğuğu eklemlerimde hissettim, dudaklarım hafif aralanırken kadehi ağzıma

davadım ve içkiden bir yudum alırken kısık gözlerle Gökçe'yi seyretmeye devam ettim.

Kız içkisini içerken etrafa sanki herkes bir ucubeymiş gibi bakıyordu. Ellerimi masanın üstünde, kadehe dolanmış bir şekilde öyleca sabitlemiştim. Önümdeki kadeh boşaldığında dilimde acı bir tat vardı. Dirseklerimi masaya yaslayarak, "Var mı senin de bildiğin iyi satıcılar?" diye sordum, nasıl konuşulur hiç bilmiyordum. "Biliyorsun işte, genelde kazıklıyorlar."

Gökçe'nin kahverengi gözleri endişeli bakıyordu. "Geçen aya kadar her şey yolundaydı, Şeytanın Gözlüğü adında bir şeker düşmüştü piyasaya, iyi satıyordu." Gökçe, yanaklarının içini havayla doldurdu, ardından o havayı kasvetli bir şekilde dışarı üfledi. Gözleri dalgın bakıyordu. "Harçlığım dışında evin ihtiyaçlarını da karşılayabilecek duruma gelmiştim."

"Sen yalnızca içici değil misin yani?"

"Başta öyleydim." Gökçe ellerini masanın üstüne koydu. Siyah ojeleri çıkmıştı ama kötü görünmüyordu. Parmaklarıyla oynarken alnında oluşan çizgilere baktım, düşünceli görünüyordu. "Mecbur kalıyorsun, bir şeylere mecbur bırakılıyorsun işte."

"Satıcı olmaya mecbur bırakıldığını mı söylüyorsun?" dedim buz gibi bir sesle. Gökçe kafasını kaldırıp bana baktı, ardından başını yavaşça sallayarak bunu onayladı. "Neden ki?"

"İhtiyacım vardı. Yalnızca şeker bağımlısı olsaydım sorun olmazdı, bir şekilde onu atlatabiliyordum ama sonra peynir geldi. Peynire başladığında duramıyorsun," dedi.

"Peynir mi?" diye sordum.

"Eroinden bahsediyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Bilmiyor musun? Denemedin mi hiç? Genelde peynir diyorlar ona."

"Denemedim," dedim sakince. Müzik şiddetini arttırdığı için artık birbirimizi duymakta zorlanıyorduk. Gökçe bana biraz daha yaklaştı, genç bir çocuk önümüze ikinci viski kadehlerini bırakmıştı. "Yani içmek için satman mı gerekiyordu?"

"Gibi gibi," dedi dudak büzerek. "Çok fazla borcum vardı. Bir sokakta kim vurduya gitmekten korkmaya başlamıştım. Seni öldürene kadar dövüp bir köşeye atarlar, bilirsin. Geçen yıl aramızdan birine bunu yaptılar. Borçlarımı ödemek zorundaydım, üstelik borcun varken

sana en ucuz şekerden bile vermezler. Dişlerimin bir hâline bak." Ağzını açtı, dişlerinin çoğu yamuk ve aralıklara sahipti. "Ben çoktan normal bir bağımlı olmaktan çıktım."

İçimde tuhaf bir rahatsızlıkla, "Lavaboya kadar gidelim mi?" diye sordum.

Gökçe içkisinden bir yudum alıp yavaşça doğruldu. "Olur, şu arkadaşını da lavabonun olduğu koridora çağırsana, orada halledelim. İrem görürse bir ton rezillik çıkarır, gecenin içine sıçar. Başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Tamam, ona mesaj atacağım." Oturduğum yerden kalkarken gözlerim kalabalığa çevrildi. Kartal oradaydı, beni görmesi imkânsızdı. İrem hemen önünde içkisini içiyor, sırtını ona yaslamış dans ediyordu. Kartal öylece dikilirken yaptığı tek şey boşluğu izlemekti. Emir ve diğerlerini göremiyordum, şans benden yana olsa gerekti. Hızlı bir şekilde tuvaletin olduğu koridora girerken Gökçe hemen yanımda yürüyordu.

Telefonu çıkardım, Gökçe lavabonun kapısını açarken ben yapmam gerekeni yapıyordum ve o ne yaptığımdan habersizdi. Üçüncü kez morga girmişim gibi hissettiren bu beyaz tuvaletin duvarlarında bir geçmiş uyuyordu. Üstünü acının ördüğü gözyaşı yorganları örtmüştü.

Gökçe, beyaz mermere dokunduktan sonra elini suyun altına tuttu, sensörlü musluk, suyu tıpkı bir şelale gibi akıtmaya başladığında hemen yanındaki boş lavabonun önünde de ben duruyordum.

"Burada daha rahatız," diye fısıldadım. "Anlatsana."

"Neyi?"

Avuçlarımı soğuk lavabo tezgâhına yaslayıp ona baktım. "Sonra da borcun olan adamların torbasını tutmaya başladın, değil mi?"

"Evet," dedi ellerini yavaşça yıkarken. "Hem para kazanıyordum, hem borçlarımı ödemiştim hem de içeceğimi alıyordum. Temiz sayılırdı."

Kalbim şiddetle çarpmaya başlamıştı, tansiyonumun tavanı yumruklamak istercesine yukarı zıpladığını hisseder gibiydim. Görünürde yarası olmayan bedenimin nasıl olurdu da ruhunda bu denli büyük yaraları olurdu? Gözlerimi aynaya çevirdim. Aynadaki yansımama bakarken gördüklerim ruhumun üstüne dikilmiş bir deri gibiydi.

"Hâlâ torba tutuyor musun?"

"Elime geçtikçe satmaya devam ediyorum."

Viskinin kanımda yüzdüğünü hissediyordum. Öfkenin, nefretin, intikamın, iğrenç bir güdünün ve acının da öyle. "Zor olmuyor mu?" diye sordum.

"Ne zor olmuyor mu?"

"Birilerinin kimsesini ellerinden almak zor olmuyor mu?"

"Anlamadım, Yıldız."

"Yıldızlar," diye fısıldadım. Gözlerim aynaya bakarken bomboştu. "Yıldızları bir bir söndürüyorsunuz."

"Kızım sen gelmeden hap falan mı attın ya?" diyerek bir kahkaha attığında dudaklarım kuruydu, gözlerimin içi kavrulduğu için acıyordu.

Ruhu iyileştirmeye yarayan bir uyuşturucu var mıydı?

Ruhu iyileştirecek tek şey, kalbe saplanacak bir bıçağın sapını tutan soğuk ellerdi.

"Eroin, hap... Peki başka ne satıyorsun?"

"Kokain falan da düştü, bakalım. Kristal buldum, ekmeğini yiyebilir miyiz bilmiyorum."

"Çok güzel."

"Her neyse, şu arkadaşın nerede kaldı ya?" diye sordu ellerini kâğıt havlu ile kurularken. Gözlerim bir süre sensörlü olmayan bir musluk aradı, olmadığını görünce önümdeki lavaboya elimi uzatıp lavabonun gider deliğini kapatıp, su hiç durmasın diye elimi musluğun altına uzattım.

"Gelir şimdi," dedim suyun parmaklarımdan kayışını izlerken. Gider deliğini tıkadığım için, parmaklarımdan akan su yavaşça lavaboyu doldurmaya başlamıştı.

"Elindekiler iyiyse yüklü alabilirim, sen de alsana, iyi paraya okuturuz," dedi sırtını duvara yaslayarak. "Gerçekten çok iyi parası var bu işin."

Gözlerim yavaşça lavaboya indi, tıpkı küçük bir küvet gibi ağzına kadar su dolmuştu. Elimi suyun altından çektikten sonra yavaşça Gökçe'ye doğru döndüm. Yüreğimin içinde kurtlar vardı, o kurtlar vicdanımın kanını emerek büyümüş, merhametimi kurutmuştu. Bunu biliyor muydu?

"Yıldız?" dedi Gökçe sorar gibi, bana tuhaf tuhaf baktı. "Bir sorun mu var?"

"Yıldız söndü."

Bana şaşkınlıkla baktı, bense onun aksine öyle boş bir ifadeyle onu izliyordum ki, o ifadenin kuyularındaki toprağı kimin kanıyla ıslattığı-

mı asla bilemezdi. Tepemizde yanan beyaz floresanın üstünde sinekler vızıldıyordu, aynı şekilde floresanın biri bozuk olduğu için cızırtılı yanıyordu.

"En son ne zaman aldın? İyi misin?"

Ona doğru bir adım attığımda gerildiğini gördüm.

Kardelen ölmüştü.

Onun gibiler yüzünden, Kardelen ölmüştü.

Ruhum bu gerçeğin farkındaydı ama kahrolası kalbim bunu kabul edemiyordu. Kalbim, kendi damarlarını asılıyordu sanki. Öyle sert, öyle dehşet içinde çarpmaya başlamıştı ki, kendi göğsümün altında, kendi kalbimle cebelleşiyordum.

Birinin öldüğünü kabul etmek, gerçek cenazeydi.

Kardelen ölmüştü.

"Sen yaşamayı hak ediyor musun?" diye sordum, bomboş gözlerle Gökçe'ye bakarken. Kızın gözlerinde anlık bir korku gördüm.

"İyi misin sen? Bak yanımda hiçbir şey yok, sana veremem ama istediğin kadar ısmarlarım, hem arkadaşın da gelecek şimdi. İstediğin onda." Gökçe, korkuyla kapıya baktı. "Bir gelen olacak şimdi, Yıldız."

"Bu mekânda tam üç tane tuvalet var," dedim kısık bir sesle. "Kimse eğlenceyi bırakıp karanlık koridoru aşarak buradaki tuvalete gelmez."

"Sen..." Gökçe'nin gözlerinde devleşen gölge, benim gölgemdi. Benden korkuyordu. Hayır, benden korkmuyordu. Bir tuvalet köşesinde ölmekten, benim tarafımdan bu pislik yuvasında öldürülmekten korkuyordu.

Tuhaf bir içgüdü tüm bedenimi sarıp sarmaladı, ölümün hediye ettiği o kötülük duygusu avuçlarımı yakıyordu.

"Sadece birkaç dakikamı bile almaz," dedim ona dikkatle bakarken. "Biliyorsun değil mi?"

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," diye fısıldadı, neredeyse ağlayacaktı. "Neden böyle davranıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

"Senin gibiler sadece öldürür!" diye bağırdım aniden.

Çok sürmedi, ona doğru atılmam beş saniyeye bedeldi. Parmaklarım aralandı, yumruklarım bir çiçek gibi açıldı ve avucum onun boynuna sertçe yerleşti. Parmaklarım onun ince boynunu kavrarken gözlerimdeki saldırgan, keskin dişlerini yüzüme geçirip ifademi yutmuş gibiydi.

Parmaklarımın etrafında atan nabzını, panikten uğuldayan kanının akışının sesini hissediyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı güçlükle. "Ne yapıyorsun? Lütfen."

Kızın elleri bedenimi kavramak istedi, boşta duran elimle iki elini de yakalayıp onu esir aldım, gücüm onu dehşete düşürmüştü. Tırnaklarımı o boğaza saplarken zerre acıma duygusu hissetmedim. Hissettiğim tek şey ölümün getirecek olduğu rahatlama hissiydi. Daha önce birini öldürmemiştim ama birimi öldürmüşlerdi, benim için biri olmuş, kimse olmuş biri bunun gibi kirli ellere sahip biri tarafından öldürülmüştü. Şu an onun canı benim avuçlarımın arasındaydı. Tıpkı Kardelen gibi...

Tek fark, Kardelen'in canı avuçlarımdayken onu yaşatmak için çırpınan bendim, şimdi ise avuçlarımda duran canı öldürmek için aynı bir yırtıcı gibi onun boynuna saldırıyordum.

Gökçe'nin gözyaşları bileklerime akmaya başlamıştı. Boynuna geçirdiğim tırnaklarım ve onun canına sabitlenmiş parmaklarım gevşemedi, onun kafasını öyle sert bir şekilde duvara çarptım ki, beyninden gelen sesin zihnine düşürdüğü dehşeti duydum. Gözleri odağını kaybetti, kısık bakıyordu, çarpmanın etkisiyle afallamıştı, bu beni durdurmadı.

"Sen ve senin gibiler yaşamayı hak ediyor mu?" diye hırladım, gözüm dönmüştü. "Bana bak, gözlerimin içinde kendini görmeni istiyorum. Senin değerin, benim gözlerime düşen yansıman kadar."

Kız inliyordu, çığlık atabilecek gücü yoktu ama bir şeyler mırıldanıyordu. Ona acımadım, acıyamadım. Kontrolümü yitirmiştim. Tek düşündüğüm Kardelen'in son anlarıydı.

"Birilerinden bir şeyler çalmak kolay, değil mi?" diye hırladım dişlerimin arasından. "Birilerinin kim olduğu ya da ne hissettiği önemli değil, değil mi? Birilerinin kimsesini almak, kimsesini çalmak çok kolay, değil mi?"

Başını tekrar o duvara çarptığımda, kafatasının ezilir gibi acıdığına emindim. Artık bana karşı koymuyordu. Onu yere yatırmak, konuşan ağzını tekmelemek, uyuşturucu satan ellerini koparmak istiyordum ama bu beni doyurmazdı. Bu, içimdeki o ilkel kaybetmiş isteği bozguna uğratmazdı. Güçlendirirdi. Doymaz, daha fazlası için ona saldırırdım, tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Kimsemi çaldınız siz benim!" diye hırladım kafasını bir kez daha çarpıp, onu saçlarından kavrayarak geri çekerken. Özgür kalan boğa-

yı kıpkırmızıydı, yer yer morarmıştı ve tırnaklarımı batırdığım yerde küçük kan çukurları vardı. Kan çukurlarından aşağı yavaşça sızan kızıl sıvıyı izlerken içimde bir ateş yanıyordu.

Kızın kökünden kavradığım saçları sanki elimde kalacaktı, kız öksürdü ama sesi çıkmadı, ses telleri kopmuş gibi öksürüyordu. Onu saçlarından tutarak yüzümü yüzünün dibine getirdim, tam gözlerinin içine baktım, gözlerinde ona öfkeyle bakan yansımamı gördüm. Oradaydım. Tüm acılarım, kaybedişlerim, çaresizliğim ve kimsesizliğimle doğrudan orada duruyor, onun canına hükmediyordum.

"Sen kendini doyurmak için bir sürü ruhu aç bıraktın." Ona gaddar gözlerle baktım. "Şimdi ben sana nasıl acırım?"

"Ben bir şey yapmadım," diye fısıldarken bilinci yerinde değil gibiydi.

Ellerini serbest bıraktığımda elleri boşluğa düştü, kafasına yediği darbeler onu sersemletmişti, artık bana karşı koyamayacağını biliyordum. Ensesine doğru asıldığım saçları yüzünün tamamen ortaya çıkmasını sağladı, o an ona öyle şiddetli bir tokat attım ki, sızısını avuçlarımın içinde hissettim. Tokat devamında bir kan selinin kızın burnundan aşağı akmasını sağladı. Kafasını çarptığı duvarda kan lekeleri vardı. Onu saçlarından tutup asılarak lavaboya doğru çekerken ayakları tutmuyordu, attığı adımların ağırlığını bana bırakmıştı ama şu an öyle güçlü hissediyordum ki, onun gibi birkaç kızı daha aynı anda taşıyabilirdim.

Ağzına kadar su ile doldurduğum lavabonun önünde durdum, saçlarını asılarak kafasını kaldırmasını sağladım, aynaya düşen yansımamızda tek bir enkaz yoktu aslında ama o bunu nereden bilebilirdi ki?

Bir kalpsize dönüştürüldüğüm için kendimden de nefret ediyordum.

Bir süre bomboş gözlerle aynaya düşen yansımaya, yan yana duran biri yarasız, diğeri kanlar içindeki yüze baktım. Onun, benim aksime sapasağlam duran bir ruhu olabilirdi, bu gerçek onun yüzündeki ve kafasındaki darbelerden daha çok yaktı canımı. Dişlerimi sıkarak aniden kafasını lavabonun içini doldurduğum suya daldırdım. Saçları suyun yüzeyine yılanlar gibi yayıldı ve su saniyeler içinde onu yuttu. Suyun yüzeyine çıkan köpükler, nefes almak uğruna açtığı ağzının içine dolusan suların, ciğerlerini yardığının görsel bir kanıtıydı ama bu beni sakinleştirmeye yetmedi.

Onun yüzündeki empresyon, benim ruhumda vardı.

Gözlerimi yavaşça kaldırıp aynaya baktım. Kirpiklerim ağır ağır gözlerimi örtüyor, gözlerim tekrar açıldığında çok daha ölü bir ifadeyle yüzümü izlerken buluyordum kendimi. Kafasını hızla suyun içinden çıkardığımda sırılsıklam olmuş yüzünü gördüm. Şaşkına dönmüştü neye uğradığını şaşırmıştı, ona sadece küçücük bir nefes payı bıraktım o nefesi almasına izin verdim ama vermesine izin vermedim. Kafasını çok daha büyük bir hırsla suyun derinliklerine gömdüm.

Vicdanımın pusulasını kıran onlardı, benden merhamet bekledikleri sokakların sonu cehenneme çıkıyordu artık.

"Öldüğüm gecelere sayın, öldürdüğüm geceleri," diye fısıldadım. "Öldürdüğünüz gecelere sayın, işleyeceğim tüm cinayetleri."

Kızın dermanı çekilmişti. Bacakları titriyordu ve ayakta durabilmek için benim gücüme ihtiyaç duyuyordu. Gözlerimi aynadan ayırmadan onu suyun derinliklerine gömmeye devam ettim. Burnundan ve ağzından sızan kan, suyun şeffaf rengini yavaşça bulandırıyor, değiştiriyordu. Bir şeyler hissetmeyi bekledim. Vicdan ve merhamet neredeydi? Bu kadar mı kaybetmiştim onları?

Kapının aniden açılmasıyla birlikte her şey etrafa saçıldı. Bakışlarım aynadan ayrılmadı ama bir bedenin bana doğru atılmasıyla, kafasını suya gömdüğüm kızın saçlarına yapışmış parmaklarım zorla kızın saçlarından ayrıldı.

Biri bedenimi öyle hızlı geriye doğru çekti ki, bana yaslanan kız gücünü kaybettiği için dizlerinin üstüne düştü ve düşerken kafasını lavabo tezgâhının mermerine sertçe çarptı.

Bedenim, bir başka bedenin kucağında yere düşmüştü. Onun iki bacağının arasında oturuyor, dehşet içinde kıza bakıyordum. Beni tutan kolların sahibinin kokusunu tanımıştım, sıcak nefesi saçlarımı ısıtıyordu. Her yer ıslanmıştı, kızın saçlarından akan sular beyaz mermer zemini ıslatmaya devam ediyordu. Suya karışmış kan, zeminde yavaşça ilerleyerek kendine belirsiz yollar çiziyordu.

Kartal, "Sakin ol, Ölüm Çiçeği," diye fısıldadı dudakları saçlarıma dokunurken. "Şimdi değil. Şimdi değil."

Gözlerim boşluğa takıldı, ayak bileklerimin bile titrediğini fark ettiğimde midem bulanıyordu. Kız yerde sürünüyordu ama sesi çıkmıyordu, yuttuğu suları kustuğunun farkına vardım. Kirpiklerim usulca gözlerimin üstüne kapandı, ardından tekrar odağıma kız düştü.

Gökçe yerdeydi, tıpkı bizim gibi yerdeydi ama tek farkla, ben Kartal'ın kollarındaydım, o ise yaşam ile ölümün çizdiği ince çizginin üstünde sürünüyordu.

Kız öksürdü, bir dolu su kustu, tekrar öksürdü, ağzının kenarından akan kan kurumuştu. Yüzümde bir anlık acı çekiyormuş gibi bir ifade mimiklerimin çarmıhına gerildi, Kartal'ın güçlü elleri karnımın etrafına dolanmış, beni sıkıca kavramıştı. Sıcak nefesi kulak boşluğuma, oradan da boynuma ılık ılık akıyordu.

"Ben iyiyim," diyebildim titreyen bir sesle.

Neler olduğunu anlamıyordum, nasıl olduğunu anlamıyordum, neden yaptığımı anlamıyordum. Kartal gelmeseydi devam eder miydim bilmiyordum. İplerim kopmuştu, Kartal kopan iplerimden birinin ucunu yakalamış ve ben tam uçurumun eteklerine gelmişken beni sertçe geriye doğru çekmişti. Uçurumdan aşağı sarkan vücudum, geri çekilmenin etkisiyle birkaç kayaya çarpmış, taşlı toprağın üstünde sürünmek zorunda kalmıştı.

Kartal, kollarını belime daha sıkı doladığında duraksama yaşamadım, bu sanki normal bir şeymiş gibi sırtımı onun göğsüne yaslayarak yerde acı çeken kıza baktım. Zaman, olduğumuz yerde alev alev yanıyordu.

"Senin derdin neydi?" diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Onu öldürebilirdin."

"Onu öldürebilirdim," diyebildim.

"Şşh." Avuçlarını karnıma bastırdı. "Tamam, yavrum. Geçti."

Geçmiş miydi, yoksa yeni mi başlıyordu bilmiyordum. Gökçe, elini tezgâha uzatmaya çalıştı, ayağa kalkmak istiyordu. "Kim olduğunu biliyor mu? Gerçek adını söylemedin, değil mi?" diye sordu Kartal beni bir an olsun bırakmadan.

"Hayır, bilmiyor. Söylemedim," derken hâlâ olayın şokunu yaşıyordum.

"Ona neden saldırdığını biliyor mu?" Nefesi boynuma aktı, tenimde alevlere dönüştü. "Ona bunu söyledin mi?"

"Tam olarak değil. Ben... Söylemedim."

Kartal beni yavaşça serbest bırakınca onu yakalayıp beni bırakmaması için tutmak istedim ama bunu yapmadım. Kartal ayağa kalktığında ben hâlâ yerde oturuyordum. Kızın kolundan tutup kızı ayağa kaldırdı. Kızın kalçasını tezgâha yasladıktan sonra, "Bana bak," dedi

düz bir sesle. Kızın ona bakacak hâli yoktu, gözlerini zor aralıyordu. Kartal daha şiddetli bir şekilde, "Bana bak!" deyince kızın titrediğini gördüm. "Kendinde olduğunu biliyorum, daha fazla zarar görmemek için numara yapmayı kes ve bana bak."

"Ben..." diye mırıldandı Gökçe. "Ben Yıldız'a hiçbir şey yapmadım."

"Sikimde değilsin." Kartal, kıza ruhsuz gözlerle bakarken sırtı bana dönüktü ama onun aynaya düşen yansımasını görüyordum. Gözleri iki derin mezar gibiydi, kirpiklerinin gölgesi, benlerinin dağılarak gökyüzünü inşa ettiği belirgin elmacık kemiklerine devrilmişti.

"Şu an çektiğin acı, ölümden dönmüş olman, korkuların, ne bok yediğin, kim olduğun sikimde değil." Kartal kıza yaklaştı, yüzünü kızın yüzüne doğru indirdi ve ölümün buzlu soğuğunu üfleyen altın kahve gözleriyle kıza baktı. "Senin ve sana benzeyen herkesin ellerinde benim kanım var." Dişlerini sıktı, yanaklarında oluşan karanlık çukurlarda mazinin fısıltıları vardı. "Benim kanım."

"Ben... Anlamıyorum."

"Şu an buradan sağ çıkabilirsin," dedi Kartal. "Tek yapman gereken en geç cumartesi gecesine kadar elinde uzun bir satıcı listesiyle bana gelmek. Aksi durumda başına gelecek hiçbir şeyden sorumlu değilim. Hayır, sorumluyum çünkü hepsinin başına gelmesini sağlayacak olan kişi benim."

Oturduğum yerden doğrulamama sebebim, avuçlarımda biriken öfkenin bacaklarımdaki gücü çekmesi yüzünden değildi. Kartal'ın biraz daha gecikmiş olması nelere sebep olurdu bunu merak ediyordum. Bu tuvaletin mermerlerine ölüm tohumunu atan ben olur muydum? Onu öldürür müydüm? Bilmiyordum.

"Neden istiyorsun bunu?" diye sordu Gökçe öksürerek.

"Soru sorabilme lüksüne sahip değilsin şu an. Eğer birkaç saniye daha geç gelmiş olsaydım ciğerlerin patlamış olacaktı."

"Neden bunu yapıyorsunuz?" Kız öksürdü, acısı yüzünün boş arazisine yayılmıştı. "Benden bunu neden istiyorsunuz? Hiç mi korkmuyorsunuz?" Sesi kısık, kelimeleri bulanıktı. "Bana bu yaptığınızı tek bir kişiye anlatırsam neler olabileceğini biliyor musunuz?"

Deri ceketin cebine koyduğum telefonu çıkarıp kaydı sonlandırdım, ardından kayıtlara girip sesi açtım. Gökçe'nin açık açık satıcı olduğunu, hayatını tamamen mahvedeceğini bildiği itirafı yaptığı ses

kaydını dinlerken Gökçe dehşete düşmüş. Kartal'ın yüzünde korkunç bir alay belirmişti. Gözlerimdeki acımasızlık daha da büyüdü.

"Sence polis bunu dinlerse ne olur?" diye sordum oturduğum yerden yavaşça doğrulurken. "Sana neler olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Gökçe, "İstediğiniz her şeyi yaparım," dedi nefes nefese. "Ama lütfen beni öldürmeyin ya da polise vermeyin. Ben... Lütfen..."

"Bu gece bu tuvalette olan her şey, bu tuvalette kalacak, değil mi, Gökçe?" diye sordu Kartal dikkatle kızın yüzünü incelerken.

"Evet, yemin ederim." Kız öksürdü. "Yemin ederim kimseye tek kelime etmeyeceğim. Yeter ki o ses kaydını kullanmayın, ne olursun. Lütfen bunu yapmayın."

"Güzel." Kartal ona boş boş bakarken, "Lavinia," diye fısıldadı. "Koridorun sonunda başka bir çıkış kapısı var. Gel de küçük köstebeğimizi oraya kadar geçirelim. Diğerlerinin onu bu hâlde görmesini ve ses kaydını polisin dinlemesini istemez eminim."

Duvara tutunarak telefonu deri ceketin cebine koydum. Boşluğa basıyormuşum gibi hissediyordum. Tuvaletten çıkıp karanlık koridorda ilerlemeye başladık. Gökçe zor adım attığı için Kartal onu tutuyordu. Gökçe, yaşadığı izmihlalin sebebini sorguluyor olmalıydı, yüzündeki acı çukurlarına ve altında yürüdüğümüz karanlığa rağmen bunu görebiliyordum.

Uzun ve karanlık koridorda yürürken derin bir sessizlik yaşandı, o sessizliğe benim ve Gökçe'nin topuklu ayakkabılarının zemine çarparken çıkarttığı tok ses pençesini indirdi. Her bir adım, çıkış kapısına biraz daha yaklaştığımızı belli eden o küçük aydınlığa uzanıyordu. Gecenin ışıkları küçük bir noktadan içeri girmiş, karanlık koridor boyunca uzanarak içeriyi belli belirsiz ışık filizleriyle beslemişti.

Kartal, kızı çıkış kapısından çıkardı, dışarısı çok soğuk ve rüzgârlıydı. Gecenin içinde uluyan ayazın ıslıklı nefesini ensemde hissediyordum. Kollarımı göğsümün üstüne toplarken Kartal ve Gökçe'yi izledim. Kartal, yavaşça bize doğru yaklaşan taksiye el işareti yaptıktan sonra kıza yapması gerekenleri söyledi. Taksici kızın nasıl o hâle geldiğini merak bile etmemişti, Kartal işini biliyordu. Taksiciyi tembihledikten hemen sonra kapıyı çarparak kapattı ve boş bakışları bir süre sarı otomobilin üstünde devindi.

Taksi hareket edip, gecenin karanlığına karıştığında artık geride yalnızca, rüzgârın ağaçların kuru yapraklarına çarparken çıkardığı o ses ve kısık ıslığı kalmıştı.

Omuzlarımın üstüne çöken kasvetin sebebini biliyordum.

"Ölüm Çiçeği."

Sesi tok, vurgusu derin, hissettirdikleri karmaşıktı. Bakışlarım onun sırtında dolaştı. Karanlığı yaran sokak lambaları, ulaşamayacağımız kadar uzakta yanıyordu.

"Kendime hâkim olamadım," diye fısıldadım. Çaresizlik, sesimin dikenli telleriyle bileklerini dikine kesiyordu.

Kartal, ellerini pantolonunun ceplerine koydu, omuzlarının şişmesine neden olacak kadar büyük bir parça nefesi ciğerlerine hapsetti.

Bana doğru döndüğünde hâlâ ayakta durabildiğim için kendime şaşırıyordum. Bana baktı. Yüzünün bir yarısı aydınlığın gölgeli fırçası tarafından çizilmişken, diğer yarısı karanlığın mezarı tarafından yutulmuştu.

"Orada onu öldürebilirdin," dedi. "Bunu yapabilirdin."

"Kendimde değildim."

"Ona gücün yetti, tamam." Bana doğru bir adım attı, mesafemiz kapanmaya başladığı için kalbim sıkıştı. "Peki ya bir gün gücünün yetemeyeceği biriyle karşı karşıya kalırsan?"

Kollarımı bedenime daha sıkı sardım ama Kartal'ın varsayımından saklanamadım. Ruhumun zehirli kanı, bedenimin içindeki boşluğu yavaşça dolduruyordu. Bunu hissedebiliyordum. Korkmuyordum.

"Gücümü yeniririm."

"Gücünü yitirirsin," dedi Kartal anlayışlı bir sesle. "Bu şekilde yavaş yavaş gücünü yitirirsin."

Dudaklarımı ıslattım, kelimelerimi toparlamak istedim ama söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Bundan sonra daha dikkatli davranırım," dedim kuyruğu dik tutmaya çalışarak.

"Bir gün yetişemeyebilirim ve yetişemediğimde öldüren değil, ölen sen olabilirsin."

Bana doğru bir adım daha attı, rüzgâr yüzümü kamçılıyordu.

"Ölmene izin veremem."

Bakışlarım onun yüzünün topraklarını eşeledi, aramızda iki adımlık bir mesafe kalmıştı ve kokusuna karışmış içki kokusunu soluyabiliyordum.

"Ölmem kimsenin umurunda değil," dedim. "Olmamalı da zaten. Ama bu dava bitene kadar ölmemeye çalışırım."

Dudaklarındaki düzlük bir kıvrımla kavislendi, dudağının yalnızca bir tarafı yukarı doğru kıvrılmıştı. Gözlerine çöken hüznü görebiliyordum, belki de bu bastırılmış bir öfkenin duvar arkasında tıkırdayan uzun, kanlı tırnaklarıydı. Yine de tebessümü oldukça hüzünlüydü.

"Ölmene izin vermeyeceğim," dedi tam gözlerimin içine bakarken. "Bunun davayla ilgisi yok."

Sanki tam şu an zihnimden kalbime doğru halatları kopmuş bir asansör düşüyordu. Altın kahve gözlerin içindeki derin, sarı yarıkları izledim. O yarıklardan gün ışığı süzüldüğünü düşünebilirdiniz ama o yarıklardan acının sarı, irinli suları akıyordu.

"Neyle ilgisi var o zaman?"

Bana doğru bir adım daha attı. Eli usulca belime doğru kaydı, bu dokunuş beklenmedikti. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Avuçlarının içinde ateş vardı, elbisenin ince kumaşından içeri akın eden sıcaklığın başka bir açıklaması olamazdı.

"O," diye fısıldadı kulağıma doğru yaklaşırken. Dudakları kulak boşluğuma dokunur gibi oldu, bu içimdeki her şeyin yere çakılmasına neden oldu. "Senin nefes almanı isterdi."

Kartal'ın büyük elleri, büyük ellerinin eklemlerini birbirine bağlayan derin avuçları ve o avuçlardan tenime damlayan intikam lavları vardı. Gözlerimi yavaşça yumdum. Kartal'ın bakışlarının yüzümün merkezinde olduğunu biliyordum, eli hâlâ orada asılı duruyordu. Yüreği intikam ile kaşınan bu adamın yanındayken, topraklarıma kötülük tohumları serpiştirmemesi imkânsızdı. Zaten topraklarım kötülüğe aç bir ağız gibiydi, onu emip kendi çapında yetiştirir ve ardından ruhum toprakta büyüyen kötülüğü hasat ederdi.

"Yalnızca onun için nefes almaya devam edeceğim."

"Yalnızca onun için nefes almanı sağlayacağım."

"Biliyorum."

"Güzel," diye fısıldadı.

Eli yavaşça belimden ayrıldığında gözlerim hâlâ kapalıydı. "İçeri girelim," dedi yanımdan geçip koridora doğru yürümeye başlarken. "Merak edecekler."

Kaç dakika boyunca orada öylece dikildim bilmiyordum, sonunda yüzümü koridora döndüğümde önümde bir boşluk, karanlık bir koridordan başka hiçbir şey yoktu. Ağır adımlarla koridoru aşıp tekrar karanlığa dönerken artık ağzımı bıçak açmıyordu. Dönüştürüldüğüm canavar, kalbimin derinliklerine oturmuş kan ağlıyordu.

İnsan, acıya yenildiğinde acıtmak mı isterdi?

Gece tahmin ettiğimden daha da uzun sürecek gibiydi. Dudaklarıma batırdığım bıçaklar, kelimelerin önünü kesecekti. Saniye başı hemen tepemde ışıldayarak yanıp sönen ışıkların altındaki insanları bomboş gözlerle izliyordum.

Önüme konan içkinin haddi hesabı yoktu, sünger gibi içkiyi tüketirken tek dileğim biraz olsun olduğum ortamdan uzaklaşabilmekti.

Gökçe'nin kendini tehlikeye atmayacağını, bize tüm isimleri getirip sessizce olay yerini terk edeceğini biliyordum. Gökçe bizim için bir piyondu, hamle yapmamız için bize önayak olacak basit bir taştı, hepsi buydu ve bu basit taş olmayı kendi seçmişti. Ona olan öfkemi durdurmaya çalıştım.

"Çok hızlı gidiyorsun!" diye bağırdı Emir kulağımın dibine gelerek.

"Tam olarak olması gerektiği gibi gidiyorum şu an," diye fısıldadım, duymadığını biliyordum. Olduğum yerde yavaşça sallanırken aslında midem bulanıyordu, hatta biraz daha sallanırsam belki de yere yapışıp, yerde kusmaya başlayabilirdim.

"Bir şeye mi canın sıkıldı senin?" diye sordu Berra bana sokulup kolumu çekiştirerek.

"Hiçbir şeye canım sıkılmadı." Bakışlarımı Berra'dan uzaklaştırıp Kartal ve İrem'e çevirdim. İrem sarhoştu, kollarını Kartal'ın boynuna dolayıp duruyordu ama Kartal herhangi bir atakta bulunmuyor, kıza dokunmadan bomboş gözlerle kızı izliyordu.

"Sen Kartal'ı mı kıskandın?" diye sordu Emir aniden, irkildim.

Sanki Emir'in sorduğu soru bir oktu ve sesinin yayını o soruyu doğrudan kalbimi hedef alarak germiş, tek seferde kalbime doğru fırlatarak onu kalbime saplamıştı.

"Ne ilgisi var?"

"Sen kuzenini kıskanıyorsun!" dedi Emir kahkaha atarak.

Omzumun üstünden Emir'e baktım, gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum ama kahkahasını yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

Hadi ama... Herkes abisini kıskanabilir, güzelim. Ne var bunda?" Emir gülmemek için dişlerini sıktı. "Şu an küçük bir kız çocuğu gibi görünüyorsun."

Yüzümdeki tuhaf ifadeyle bakışlarımı Emir'den uzaklaştırıp içkiden bir yudum aldım ve gözlerim yavaşça yukarı doğruldu. Kalabalığın arasına yerleştirilmiş o adama baktım. Kartal orada çok eğreti duruyordu. Şu an oraya ait hissetmediğini görebiliyordum ama nerede olmak istediğini bilmiyordum.

"Hadi, sen de onu kıskandır!" Emir aniden bileğimi yakalayıp beni çekiştirmeye başlayınca ona karşı koyamadım, belki de koymadım.

Diğer elimde tuttuğum içki bardağını sıkıca kavradım ve ayaklarım birbirine dolanırken Emir'e uyup dans pistine doğru yürümeye başladım. Emir kalabalığı iterek yürürken, Emir'in farkına varan kızlar tuhaf bakışlarının oklarını bedenime saplıyordu.

Birkaç bedene çarptıktan sonra artık ortadaydık. Emir, kalın ve kaslarla sarılmış kolunu havaya kaldırdıktan sonra DJ kabinine doğru küçük bir hareket yaptı ve parlak, düzgün dişleriyle genişçe gülümsedi. Müzik durdu, ışıklar pist boyunca tıpkı bir deniz dalgası gibi kabararak ilerleyip duvarlara çarptı ve ardından her şey donuklaştı. Herkesin hareketleri yavaşladı. Emir, "Şimdi!" diye bağırdı.

Beni belimden tutup kendine çekerken ona dehşet içinde baktım. Tutuşunda tehdit olarak algılayabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni kavradıktan sonra diğer elini tekrar havaya kaldırdı ve yüzünde komik bir ifade belirirken, "İşte şimdi geliyor!" dedi neşeyle. Cümlesini bitirmesiyle birlikte kuvvetli bir ses kulaklarımı çınlattı. İnanılmaz derecede gürültülü bir şarkı çalıyor, müzik bizi sımsıkı sarıp Emir'in daha da hareketlenmesini sağlıyordu.

Emir tıpkı bir yılan gibi kıvrıldıktan sonra, "Hadi kızım, göreyim seni!" dedi aynı çocuksu neşeyle. Beni bir elimden tutup kendi etrafımda çevirdi, elimdeki içkiyi neredeyse yere düşürecek olmam onun umurunda değildi. Bardağın kenarlarından dışarı taşan içki elbisemin bir kısmını belli belirsiz ıslatmıştı ama ikimiz de buna aldırış etmedik.

"Sen delisin," diye fısıldadım Kardelen'in erkek versiyonuna dikkatle bakarken.

Emir beni bir kez daha kendi etrafımda çevirdikten sonra elimi bıraktı ve iki kolunu kaldırıp tıpkı bir sokak dansçısına yakışacak şekilde

ilgi çekici figürler sergileyerek dans etmeye başladı. Kızlar bağırıyor resmen dişi kurtlar gibi uluyorlardı. Bu hem komik hem de tuhaftı.

"Buraya bakıyor," dedi Emir, sesini duyamamıştım ama dudaklarının hareketinden kelimeleri çözmüştüm. "Beni öldürecek." Güldü. "Ama umurumda değil, haklayalım onu."

Emir aniden beni kendine doğru çekti, içkiden dolayı dönen başım tüm dengemi yitirmeme neden oldu ve elimdeki içki bardağı hızla yere düşüp parçalara ayrıldı. Kimse bununla ilgilenmedi. Kollarımı Emir'in boynuna doladığım sırada bir an için onun Kardelen olduğunu düşünmek istedim ama o çok uzun ve iriydi, yine de onun kalbindeki ve ruhundaki neşe, Kardelen'e o kadar çok benziyordu ki... Ondan zarar gelmeyeceğini daha o an kavramıştım.

Ona tutundum, bunu yaparken kendimi kısıtlamadım çünkü Emir'in kolları bir kardeş, bir abi kucağı gibiydi.

"Beni mezara koyacak!" diye bağırdı kahkahalar atarak dans ederken. Eli belimdeydi, hafifçe tebessüm ederek ona baktığımda gözlerimdeki kederi görür gibi oldu ama üstünde durmadı, yine de bir anlığına şaşırdığını görür gibi olmuştum. Gözleri benden kopup kalabalığa, Kartal'ın dikildiği noktaya kaydı. "Siktir, beni sikecek gibi bakıyor. Benden hoşlanıyor olabilir mi?"

Bu gece yaşadığım şeyin izleri buradaydı ama o izlerin üstüne boyalı parmaklarını basan Emir'di. Kendimi ona borçlu hissetmeme neden olmuştu ama onun bundan haberi bile yoktu. Emir, beni bir anda çevirdi ve sırtım onun geniş göğsüne çarparken kulağıma doğru, "Güvendesin, güzelim," dedi gülerek. "Benden sana zarar gelmez, biliyorsun değil mi?"

Anıların sesi zamana yayıldı.

"Güvendesin, Canım Bal! Ben yanındayken sana kimsecikler bir şey yapamaz, biliyorsun değil mi?"

Geçmişin çığlığı, şimdinin fısıltısıyla çarpışınca, kalbimin kapakçıkları büküldü, kalbim tekledi.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Emir, ellerini belimin kenarlarına koydu. Olduğumuz yerde, bedenlerimiz arasındaki mesafenin sınırlarını belirleyerek dans etmeye başladık. Ayağımın dibinde parçalanan içki bardağının içinden dökülen sıvı, ayakkabımın tabanını kaydırıyordu ama Emir beni tuttuğu için bir sorun yaşayacağımı düşünmüyordum.

O an kalabalığın içinde tıpkı yırtıcı bir kartal gibi dikkatle beni izleyen kahverengi gözler dikkatimi çekti. Yüksek kayalıkların üstüne konmuş, kayalıkların en zirvesinde aşağıda kalan insanları seyrediyordu sanki. Yükseklere mahkûm edilmiş, güçlü kanatlarına güzelliğin bin farklı anahtarını asmış siyah bir kartal gibiydi.

Onun gözlerinin içine bakarken sırtımı tamamen Emir'in göğsüne yasladım. Yanaklarındaki çukurun sebebini merak etmiyordum çünkü şu an dişlerini sıktığını biliyordum. Gittikçe daha da keskinleşen bakışlarından bana uzanan hançerlerin ucundan zehir damlıyordu. Sanki o hançer bana saplansa önce beni sarhoş edecek, ardından can çekiştirerek öldürecekti.

İfadesiz yüzünün altında saklanan ifade, cinayet rengindeydi. Kartal saldırmak istiyor gibiydi, tek seferde olduğum yere doğru atılacak ve tıpkı kahverengi bir kurt gibi hırsla pençesini Emir'in yüzüne indirdikten sonra o güçlü dişleriyle Emir'in boynunu koparacaktı. Yüzündeki sakin cinayet ve bakışlarına bulaşmış kandan bunu anlayabiliyordum.

İrem, kısa elbisesinin göz önüne çıkardığı uzun, güzel bacaklarını Kartal'ın bacaklarına sürterek ona doğru sokulduğunda öylece dans etmeye devam ediyordum. Burada, bu mekânda Kartal'dan ve benden başka ifadesiz insan var mıydı, merak etmiştim. Kartal başta İrem'i fark etmese de, İrem uzun tırnaklarıyla Kartal'ın favorilerine dokunduğunda Kartal'ın bakışları kısaca sarışına dokundu.

Kıza anlık baktıktan sonra gözleri tekrar beni merceği altına aldı ve ardından elini kızın ince beline koyup kızı sertçe kendine doğru çekti. Kızın güzel vücudu Kartal'ın büyük bedenine yaslandığında, boğazıma bıçak batırılmış gibi hissetmemin nedeni yalnızca mide bulantımdı.

Bunu bana inat yapmıyordu, bu onun planının bir parçasıydı, bu yalnızca bir oyundu. Nokta.

Gözlerimi onlardan kaçırmak, çekip koparmak istedim ama bunu yapamadım. Bedenim, Emir ile uyum içerisinde hareket ederken, gözlerim tıpkı bir çivi gibi ikisine çakılmıştı. Kartal'ın gözlerinin içindeki karanlık büyüdü, sanki koskoca bir dans pistini gözleriyle yutup, büyük bir kasırga yaratabilirmiş gibi bakıyordu.

Sanki dudaklarını aralasa, ıslık kadar kısık bir vaveyla ile tüm mekânı başımıza yıkabilirdi.

Saat gecenin, belki de sabahın kaçı olmuştu bilmiyordum. Bedenim terliydi, ayaklarımdaki derman çekilmişti ama Emir hâlâ çok enerjik, çok hareketliydi. Ona uymak zordu, yine de bir şekilde bunu başarıyordum.

Kartal, Emir'in düşündüğü gibi bize saldırıp beni ondan almıyordu. Zaten bunu yapması için de bir sebep yoktu. Geçen seferde de böyle olmuştu, bana içki içmememi söylemişti ama ben içmiştim. O içki içtiğimi gördüğü hâlde sesini çıkarmamıştı. Şimdi de öyle oluyordu. Bana Emir ile aramda bir mesafe olmasını söylemişti ama ben şu an Emir ile dans ediyordum, o yine sesini çıkarmıyordu.

Alkolün hükmü altında, yaşadıklarımı hasıraltı etmenin isteğiyle kollarım havalandı ve Emir'in boynuna dolandı. Kafamı yavaşça eğerek Emir'in boyun boşluğuna uzandım, yavaş bir şekilde kıvrılarak dans etmeye devam ediyorduk. O an, Kartal'ın dudakları aralandı, aralıklı duran ince dudaklarının örtmeyi başaramadığı dişlerini görüyordum.

"Vay canına!" diye bağırdı Emir. "Benim güzelim nasıl da işini biliyor!"

Sadece kısa bir an için gözlerimi yumdum, bedenimi boş bir mezarın önünde bırakmışım gibi hissediyordum. Ruhum ayaklarının üstüne bastı, zincirler parçalandı ve o an artık ben, bu vücudun içine hapsolan çığ değildim. Bir dağ boyunca ortalığı beyaz toz dumanına katarak yıkıyor, gittikçe büyüyerek önüme gelen her şeyi altımda bırakıyordum.

Bir el, belimde duran eli sertçe çekti, ardından belime sarılan başka bir kol beni hızla kendine doğru çekti.

"Ondan uzak dur," diye fısıldadı Kartal, beni kollarının arasına çekerken. "Ben şu âna dek tanıdığın hiçbir adama benzemem. Normalde uyarmam ama eğer uyarıyorsam, daha çok korkman gerekiyor, Emir Bikeç. Çünkü kurt uluyorsa, birinin boynu kopacak demektir."

Yüzüm sıcak bir boynun girintisine düştü, bedenim o boynun sahibinin sıcak bedenine yapıştığında sertçe yutkundum ve bilincimin derinlerinde, sönmüş bir yangının dumanları yükselmeye başladı. Zihnimde göz gözü, kelime kelimeyi, anı anıyı görmüyordu şu an. Dengem altüst olmuştu, çelik kadar sağlam kolu belimi öyle sıkı kavramıştı ki düşmemin imkânı yoktu.

"Nefes almak istiyorsan," diye fısıldadı Kartal, dudakları kulağımın boşluğuna sürtünürken. "Yanımdan ayrılma, Lavin."

Müziğin basıncını göğsümde hissediyordum, belki de bu göğsümdeki müziğin basıncı değildi. Kusmak üzereydim, her şey pusluydu, gözlerimi aralasam, tüm söylemediklerim yere gözyaşı olacak düşecekti sanki. Kartal, beni kendisine yasladı, boyun girintisinde soluk alıp verirken bacaklarım titriyordu.

"Kusacak gibi hissediyorum," diye fısıldadım. "Ama korkma, bunu yapmayacağım."

"Bu kadar içecek ne vardı sanki, aptal?"

Beni göğsüne bastırdı, burnum boynunda, dudaklarım omuzlarının biraz aşağısında duruyordu. Kokusu çok derinden geliyordu. Siyah gömleğinin eteğini kavrayıp zorlukla gözlerimi araladım, bu açıdan çene kemiği ve kirpiklerinden başka hiçbir şey göremiyordum.

"Kartal," diye fısıldadım güçsüzce. "Eve gidelim."

"Zaten eve gidiyoruz, Lavinia."

Başımı yavaşça sallarken gözlerim tekrar kapandı, Kartal'ın kolları çıplak dizlerimin altından geçti ve tıpkı bir kız çocuğunun babası tarafından kucaklandığı gibi onun tarafından kucaklandım. Yüzümü boynunun girintisinden çıkarmadım, ışıkların baskısını göz kapaklarımda hissedemiyordum ama bedenimde çınladığını biliyordum.

Kartal, masada duran çantamı ve sıcakladığım için çıkardığım deri ceketi alırken Berra ve Ceyda bir şeyler sormuştu ama Kartal, onları cevapsız bırakmayı tercih etti. Mekândan çıkarken İrem'in ne düşündüğünü merak ediyordum. Geride kalan her şeyin üstünde siyah bir örtü, örtünün üstüne çizilmiş beyaz bir soru işareti vardı.

İşaret parmağımı Kartal'ın boynundaki çıkıntılı benlerden birinin üstüne yerleştirdiğimde artık sokaktaydık. Kartal'ın bedeni gerildi, yüzünün aldığı şekli, gözlerine çarpan ifadeyi merak ediyordum.

Neden merak ediyordum?

Parmak ucumla benini yavaşça eşelerken, "Onun da aynı yerde var bundan," diye fısıldadım. "Çok güzel."

Sertçe yutkundu, arabanın kapısını açıp beni ön yolcu koltuğuna yatırdıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Eve varana dek kaç kez sızmış, kaç kez gözümü açıp saçma sapan şeyler söylemiştim bilmiyordum, kurduğum cümlelerin üstünde bile bir sis bulutu vardı.

Eve geldiğimizde beni yine kucağında üst kata taşımış, karanlık evin koridorunu aşmış, beni odama getirmişti. Odanın kapısı açık, koridorda yanan loş ışık, karanlık odamın içine çarpıyordu. Kartal beni yatağımın üstüne bıraktıktan sonra ayakucuma oturdu. Gözlerim aralamaya çalıştım, kirpiklerim ağır yük işçileri gibi yorgundu.

"Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu sessizce. Her ne kadar gözlerim kapalı da olsa, onun gözlerinin şu an yüzümün sınırlarında gezindiğini biliyordum.

Diğer dairelerin balkonundan birinde, radyoda cızırtılı bir şarkı çalıyordu.

Bakışlarını hissediyordum.

Ağardım güneş yeğiyle,
Sarıldım ay tüyüyle,
Örüldüm saçının teliyle,
Ben sana ölüyorum.

Görüldüm gözünün feriyle,
Ben sana ölüyorum...
Ben sana ölüyorum...

Alnıma düşen bir tutam saçı yavaşça iterken, parmak ucundaki ateş, alnımdaki kader kâğıdını tutuşturmuştu sanki.

Goncaydın, sana açıldım,
Aralık bıraktım sinemi,
Sinemde rüzgâr,
Saçlarından düşerdim...

Bekledim teninin ateşini,
Ateşinde yakardım,
Sonsuza yol alacak olan,
Sevdalar fenerini...

Makamlardan hicaz makamı,
Zamanlardan aşk zamanı,
Ben düşünüyorum niye,
Sana ölüyorum diye,
Düşünüyorum...

Ağardım gamze çiçeğinde,
Sarıldım aşk ateşiyle,
Örüldüm gönül kepçesinde,
Ben sana ölüyorum...

Görüldüm kanının nehrinde,
Ben sana ölüyorum...
Ben sana ölüyorum...

Parmak uçları alnımda dolaşmaya devam etti, bir süre o gözlerin esareti altında, karanlıkta öylece uzandım ve buna engel olamadım.

"Söyle bana," dedi. "İnfaz mı etmem gerek?"

Elim, alnımda duran parmağına kaydı. İşaret parmağını avucumun içine aldığımda uyku bedenimi yavaşça sarmaya başlamıştı.

"İnfaz et demiyorum," diye fısıldadım, parmağını sıkıca kavrarken. "Ama ceza şart, Alaşan."

Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey söylemesini beklemedim. Şarkının melodisi ruhumun kıvrımlarına dolarken kirpiklerim hafifçe aralandı. Dikkatle yüzüme bakıyordu, parmağı avuçlarımın arasındaydı. Yüzü, koridordan odaya çarpan ışıkla biraz olsun aydınlanmış görünse de karanlık kendini onun bakışlarına oya gibi işlemişti.

"Acının bu kadar asil görünebileceğini bilmiyordum," diye fısıldadım gözlerimi tekrar yumarken. "Dışarıyı aydınlatan ama kendi içini eriten mum gibisin." Durdum. "Aslında gözlerin şey gibi... Gözlerinin rengi yani... Şey gibi... Balmumu."

"Dedi, Bal."

"Bal mı?"

"Her neyse," diye geçiştirdi. "Bugün fark ettim de yastığım tıpkı senin gibi kokuyor. Bir de o kazağı almamışsın, o da senin gibi kokuyor. Al senin olsun."

"I-ıh," diye homurdandım. "Bana ne, çöpe at."

"Yastık kılıfımı yıkarsın o zaman," dedi. "O kılıfı seviyorum, atamam onu."

"Neden yıkayacakmışım?"

"Çünkü senin gibi kokuyor," diye fısıldadı.

"Ha?"

"Sız artık."

Dediğini kendim yapmadım, zihnim bana ihanet etti ve bedenim de bu ihanetten memnun kaldı. Yavaşça süzülen gece üstümü sıkıca örttü. Hiç durmayan bir nehir gibi damarlarımda akan kan bile sanki kısa süreliğine de olsa huzurluydu.

İlerleyen saatlerde dudaklarımdaki kuruluk ile gözlerimi açtığımda bedenim terliydi. Ayağımdaki ayakkabılar artık yoktu ama elbisem üzerimdeydi, beyaz bir yorgan karnıma kadar çekilmişti. Gözlerim bir süre karanlığı aralayıp ona alışmaya çalıştı.

Şakaklarımı ovalarken camın arkasında uzanan ağaçların üstüne yuva kurmuş gece böceklerinin seslerini duyabiliyordum. İçerisi sıcaktı, bunu boynumdan akıp sütyenimin çukuruna çöreklenen ter birikintisinden anlamak mümkündü.

Kuruyan dudaklarımı bir bardak suyla ıslatmak, bir dal sigaranın içindeki zehri ciğerlerime doldurmak istiyordum. Ağzımda acı bir tat, başımda şiddetli bir ağrı vardı. Yattığım yerden doğrulup yorganı ayaklarımla ittikten sonra çıplak ayaklarım yerle buluştu. Ayaklandığımda bir an başım döndü, komodinin kenarına tutunarak düşmekten kıl payı kurtulduktan sonra odadan çıktım. Koridorda birkaç adım atmıştım ki, yanımdan hızla biri geçip gitmiş gibi hissettim, tüylerim diken diken olurken koridorun diğer ucuna baktım.

Kartal'ın odasının kapısı açıktı, bakışlarımı aralık duran kapıya çevirdim. Çıplak ayaklarım parkeye birkaç darbe daha indirdi, topuklarım ılık ılık sızlıyordu. Bir an için nabzım hızlandı, kalbimde bayatlamayan, biraz olsun çürümeyen tuhaf bir heyecan duygusu yine saklandığı o kara delikten çıkmıştı. Parmak uçlarımda yükselerek aralık duran kapıya yürüdüm, tüy kadar hafif adımlar atarken ayak sesimin değil de nabız sesimin beni ele vereceğini düşünmüştüm.

İçerisi karanlıktı ama aslında değildi. Ayın ışığı doğrudan tül perdeyi yarıp içeri girmişti. Yatağın üstü boş değildi. Ay ışığı, yatağın üstündeki bedeni aydınlatıyordu. Bu bir an için beni şaşkına çevirdi. Kartal yatağın üstündeydi, üzerinde dün gece bana verdiği, benim gibi koktuğu için rahatsız olduğunu vurguladığı kazak vardı ve yüzünü yastığa gömmüştü.

Uyuyordu.

Uyuyabilmişti.

Ve daha önce hiç görmediğim kadar huzurlu görünüyordu.

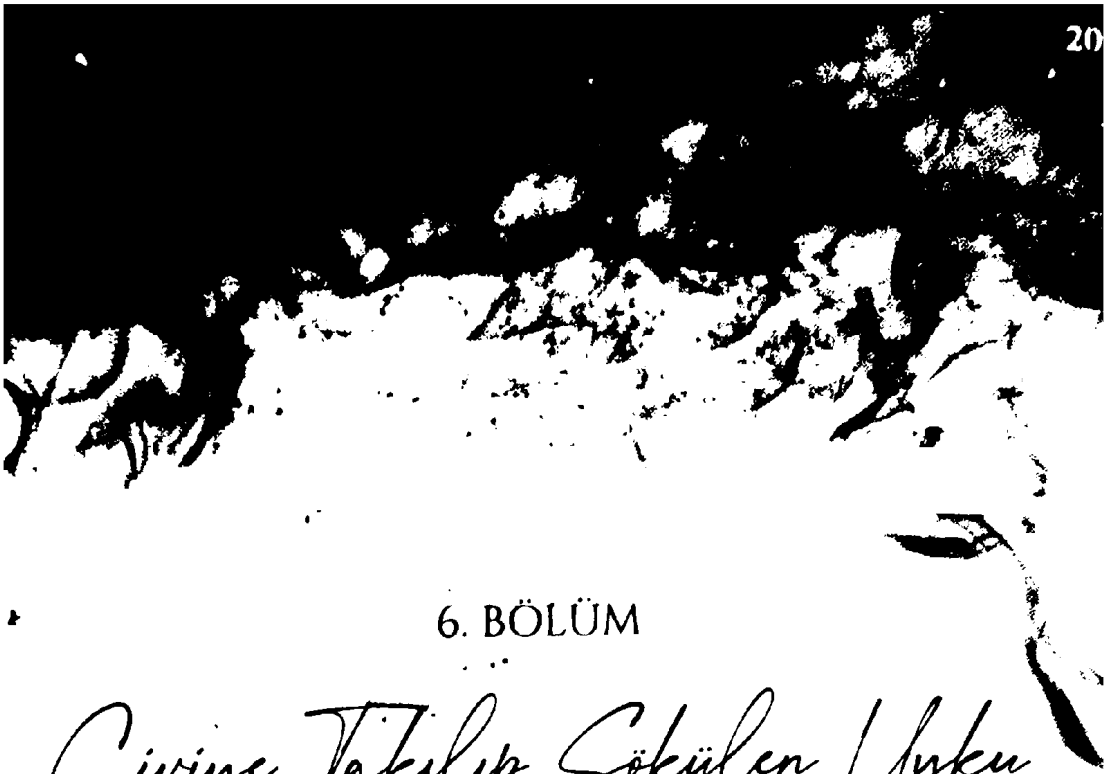

6. BÖLÜM

Çiviye Takılıp Sökülen Uyku

♪ *Demon Hunter, Fear Is Not My Guide*

Gökyüzünün zemin ile buluştuğu çizgide idam edilir hayaller.
Ve insanlar bunun adına yeryüzü derler.
Yer yüzünü, ruh aşeren katiller.
Ve gün gelir, yemek için ikiye ayırdıkları yüzün yüzünden,
sana ikiyüzlü derler.

Göğsümde bir bahar yağmuru yağsın isterdim. İlk damlası buz gibi, ikinci damlası serin, üçüncü damlası sıcak bir nefes gibi. Eğer kendimi bir şeye benzetmek zorunda bırakılsaydım, nisan yağmuruna benzetirdim. Buz gibi, serin, sıcak, ortası yok gibi. Benim adım Lavin, ismimin anlamı çığ, heyelan.

Neden isimlerimizin anlamı, kaderlerimizin tenini döven iğne olmak zorunda ki?

Ölü kül yere düştü. Botumun tabanıyla yere serdiğim külün üstünden geçip külü ezdim ve yok ettim. Boş bakışlarım hemen karşımdaki binadaydı, herkes derse girmişti. İfadesiz bakışlarım binadan ayrıldı, omzumun üstünden sol tarafıma baktım. Yağmur yeni dindiği için etraf ıslaktı, toprağın Kartal'ı anımsatan kokusunu alabiliyordum.

Uyu, Bal Gözlü.

Kaşlarım çatıldı. Bunun yalnızca bir rüya olduğunu biliyordum. Bunun yalnızca bir rüya olmasını diliyordum. Kuru bir öksürük boğazımı yaktı, elimin dış tarafıyla ağzımı kapatarak öksürürken otomatik cam kapının aralandığını gördüm. Emir, soğuk havaya rağmen üstü çıplak bir şekilde okulun içinden çıktı.

Sağ omzunun üstünde sarı bir tişört, tıpkı havlu gibi asılı duruyordu. Açık renk saçları terden koyulaşmıştı. Altındaki siyah eşofman kıçında o kadar eğreti duruyordu ki, bir an düşeceğini sandım.

"Sabah zehirleriniz hayır olsun, efendim," diye dalga geçti Emir bana doğru yürürken.

Elimin tersiyle burnumu sildiğimde yüzünü buruşturdu, umursamadım ve sigaradan büyük bir duman daha aldım. Emir, hemen çaprazımda duran ağaca sırtını yasladı.

"Kartal derste mi?"

"Evet," dedim kuru bir sesle. Duman yavaşça iki dudağımın arasından süzüldü, burun deliklerimden aşağı akan dumanla birbirine karıştı.

"Ve sen hâlâ bir bölüm seçmedin..."

"Hatırlatma şunu," diye homurdandım, sigaranın külünü yavaşça silkip ona baktım. "Üşümüyor musun sen böyle?"

Kaşlarını kaldırdıktan sonra başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Neden üşüyeyim ki?"

"Çünkü hava soğuk, Emir?"

"Hava soğuk olabilir ama ben dans ettim, bedenim yanıyor."

"Hasta olacaksın."

"Neden annem gibi konuşuyorsun sen?"

"Annen böyle mi konuşur?"

"Her anne böyle konuşur kızım, seninki konuşmuyor mu sanki?"

Bıçağı yalayan dilim kan içinde kalmıştı sanki. Bakışlarım Emir'in yüzünde asılı kaldı ama gözlerimin gördüğü o değildi. Annem konuşmuyordu. Bunu ona söylesem planımıza bir darbe indirmiş olur muydum? Annemin konuşmadığını bilmesine gerek yoktu.

Annem susmuştu. Bir daha ağzını bıçak açmayacaktı. Onun ağzını açamayan o bıçak, benim ağzımı parçalıyordu.

Şimşeğin ışığı okulun bahçesini aydınlattığında, Emir'in gök rengindeki gözleri kısıldı. Bakışları benden ayrılmadı, yüzüme sabitlendi ama dudakları herhangi bir soruya bekçilik yapmak için aralanmadı.

Bakışları yavaşça gökyüzüne kaydı, göğün çığlığı kulaklarımızı çınlattı. Sigaramın sarı izmaritini sıkıca kavradım, oturduğum hizadaki nemli betona sigaramın ucunu bastırdığımda küçük bir cızırtı sesi duyuldu. Bütün hıncımı bir izmaritten çıkarmak istiyor gibi bastırmaya devam ettim.

"Özür dilerim," dedi Emir, beklemediğim bir anda. Bakışlarım, parmaklarımın arasında duran ezilmiş izmaritten ayrılmadı. "Fark etmemiştim." Cevap veremedim.

"Başın sağ olsun."

"Nasıl anladın?"

"Sessizliğinden. Yüzünü esir alan o birkaç saniyelik ifadeden."

"Anladım." Bakışlarım yavaşça izmaritten ayrıldı, akademinin otomatik kapısına baktım. Yağmur atıştırmaya başladı. "Sorun değil, alnımda yazmıyor sonuçta."

"Yine de daha dikkatli konuşmayı öğrenmem gerek. Kimsenin alnında yazmıyor." Sesi durgundu, göz ucuyla ona baktığımda hemen karşıdaki caddede ilerleyen araçlara baktığını gördüm. Birkaç yağmur damlası alnıma, burnumun ucuna ve saçlarıma çarptı. "Nasıl oldu diye sormayacağım."

"Trafik kazası."

Bu bir devlet sırrı değildi, olsun isterdim ama olaydan sonra gazetelerde kazanın boy boy fotoğraflarını görmek zorunda kalmıştım zaten. Hiçbir şeyin gizli kalmadığını, ben o gün anlamıştım.

"Tek miydi?" diye sordu Emir korka korka.

"Babam da vardı." Emir'e baktım, yüzündeki ifade dondu. "Ben de vardım." Cevap veremedi, bir an gülümseyeceğimi düşündüm ama yanaklarım sızlıyordu. "Artık sadece ben varım."

Yağmur hızlanmadı ama sanki yağmur damlaları artık daha sert çarpıyordu tenime. Emir, bir süre konuşmadı.

Sonunda dudaklarını araladığında, "Kartal var," demesini beklemiyordum.

Kartal mı vardı? Yoktu.

"Yağmur hızlanacak şimdi," diye geçiştirdim oturduğum yerden kalkarken. "Tişörtünü giysen iyi olacak."

Emir, bir şey söylemedi. Birlikte akademinin girişine yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde koridordaki sessizlik beni rahatsız etmiş-

ti. Kafeteryanın olduğu kata çıkana kadar hiç konuşmadık. Kafeterya bomboştu, tezgâhın arkasında dikilen çocuk, elindeki beyaz havlu ile bardakları kurularken yüzü ifadesizdi. Kafamı kaldırıp camdan tavana baktım, yağmur yine üstümüze yağıyor gibi görünüyordu. Sanırım burayı sevmemdeki tek sebep bu camdan tavandı. Emir, çenesiyle armut koltukları işaret etti.

"Sen otur, ben içecek bir şeyler alayım. Ne içersin?"

"Sade tost ve bir fincan çay olabilir."

"Sade mi?" Bana garip garip baktı. "Hani bunun sucuğu, ketçabı, mayonezi?"

"Üf Emir ya, sabah sabah mide bulantısısın."

"Sabah sabah damak zevkin tarafından dehşete düşürüldüm." Güldü, neşesi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Sessizce koltuklardan birine ilerledim.

Emir, elinde üç tost ve iki fincan çay ile döndüğünde, üçüncü tostu kime yaptırdığını anlamaya çalışıyordum ama o, birinci tostunu yiyene kadar kimse üçüncü tosta dokunmamıştı ve sonrasında ben daha birinci tostumu bitirmemişken, Emir'in ikinci tostun yarısına geldiğini fark etmiştim. Tostumu bitirip fincanın içinde kalan çayın son yudumunu alırken kafeteryanın otomatik kapısı aralandı ve esen rüzgâr, devamında bir insan ordusunu önümüze sundu. Herkesin yüzünde yorgun argın bir ifade vardı ve çoğu ter içindeydi. Burnumun kemerini sıkarak kalabalığa baktığımda Emir yüksek sesli bir kahkaha attı. Ve o an, Emir'in attığı kahkahayla birlikte altın kahve gözlerin bizim olduğumuz masaya çevrildiğini fark ettim. Siyah saçları ıslaktı, beyaz teni yer yer kızarmıştı ve uzun kirpikleri bu açıdan daha gür, daha siyah görünüyordu. Kaşları ânında çatıldı, rahatsız olmuş bakışları doğrudan bize uzandı. Üstünde siyah sporcu tişörtü, altında siyah eşofman altı vardı. Sporcu tişörtünün açıkta bıraktığı göğsünün bir kısmındaki ve omuzlarındaki benler, beyaz teninin üstüne serpiştirilmiş gezegen ve yıldızlar gibiydi. Onu her gördüğümde, tenini gökyüzüne benzetmekten bıkmayacak mıydım?

Hemen arkasında İrem belirdi.

Ceyda, yorgun bir şekilde hemen yanımdaki armut koltuğun üstüne devrildi, ıslak saçları yüzüme çarpınca geri çekilerek ona baktım. "Ay pardon," diye fısıldadı gülümseyerek. "Geberdim."

İrem, Ceyda'nın yanına oturdu. Kartal ayakta bir süre yüzüme baktıktan sonra hemen karşımdaki boşluğa yerleşti ve bakışlarını benden ayırıp masaya dikti.

"Berra nerede?" diye sordu Emir arkasına bakıp kalabalığı kontrol ederek.

"Annesinin sergisi var yarın akşam," dedi Ceyda. "Etkinlik için annesine yardımcı olacak. Of, ben bir kahve içeceğim ya..." Durdu. "Ha unutmadan, Berra'nın annesi hepimizi sergiye bekliyor ona göre. Yarın akşam, güzel bir organizasyon olacak."

İrem, "Gelecek misiniz?" diye sordu Kartal'a bakarak. Kartal ona değil, masanın ortasında duran kül tablasına bakıyordu ve sanki dışarıdaki seslerin hiçbirini duymuyordu. İrem yavaşça masaya doğru uzandı, bakışlarını Kartal'ın yüzüne dikerek, "Kartal?" diye fısıldadı.

Kartal cevap vermedi. Bakışlarım İrem ve Kartal arasında tur bindiriyordu. İrem, elini uzattı ve Kartal'ın omzuna yavaşça dokundu, Kartal öyle hızlı bir şekilde İrem'in bileğini yakaladı ki, benim bile kalbimin hızlandığını hissettim. İrem korkuyla irkildi, bileğini geri çekmeye çalıştı ama Kartal, o bileği bırakmadı. Bir an masada bir gerginlik yaşandı, Kartal dikkatli bakışlarını İrem'in yüzüne sabitlemiş, kıza sanki bir suç işlemiş gibi bakıyordu.

"Sorun ne?" diye kekeledi İrem, bileğini geri çekmeye çalıştı ama Kartal bırakmadı.

Kızın canının acımasından korkarak, "Kartal," dedim sakin bir sesle.

Kartal bakışlarını İrem'den çekmedi ama tutuşunu hafifletti, kızın bileğini yavaşça serbest bıraktı. İrem ürkmüş bir şekilde yerine geri oturduğunda, açık mavi gözlerine mürekkep gibi yayılan şaşkınlığı görebiliyordum.

"Bana aniden dokunma," dedi Kartal buz gibi bir sesle. "Hoşlanmam."

"Dalmıştın," diye fısıldadı İrem mahcup olmuş bir şekilde. "Özür dilerim."

"Daldıysam, çıkacağım zamana ben karar veririm." Kartal, İrem'e ters ters baktı. "Çıkarmaya çalışma."

İrem, gözlerini kaçırdı ama çok bozulduğunu görebiliyordum. Kartal, gergin bakışlarını tekrar masaya çevirdiğinde, Emir konuyu dağıtmak için derste yaşanan olaylardan birini anlatmaya başladı ama masa konudan o kadar uzaktı ki, kimse dinlemiyordu. Herkes gerilmişti,

Emir'in de gerildiğini görebiliyordum ama yine de ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Bizim biraz işlerimiz var," dedi Kartal aniden ayaklanarak.

Oturduğum yerden kalkmadan ona baktığımda sert bakışlar beni kavradı. Umursamadım, gözlerimi dikerek yüzüne bakmayı sürdürdüm.

Emir, "Nereye gidiyorsunuz ki?" diye sorduğunda, Kartal, "Kalkacak mısın?" diye sordu, sesinde uyarı vardı.

"Ne oluyor sana?" diye sordum.

Bana ruhsuz bir ifadeyle baktığında, ben de aynı ifadeyle ona karşılık verdim. "Kalk," dedi sakin bir sesle.

"Bana bir şeyler buyurup durma," derken bakışlarım onun yüzüne sabitlenmişti ve gözlerimde ona uzanan ucu yanık bıçaklar vardı.

"Kalk, Lavin."

"Bunu bir soru cümlesine çevirirsen, kalkabilirim, Kartal."

Emir, "Siz neden kavga ediyorsunuz ki şimdi?" diye sordu şaşkınca.

İkimiz de aynı anda, "Sen karışma!" diye hırladığımızda, hepsi bize bakıyordu ama biz birbirimize bakıyorduk.

Oturduğum yerden kalkıp kafeteryanın çıkışına yürürken Kartal umurumda değildi. Arkamdan geldiğini fark ettiğimde adımlarım daha da hızlandı ve koridora çıkıp, kalabalığa karıştım.

"Yavaşla," dedi arkamdan yürürken. Yavaşlamadım. Beni aniden tutup kendine doğru çevirmesiyle irkildim ve sırtım duvara yaslandı. "Ne oluyor sana?" diye sorduğunda, sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu, nefesinden süzülen sigara kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi kaldırıp ona öfkeli bir ifadeyle baktım.

"Ne diye bana herkesin içinde emirler veriyorsun?"

Kartal, bir kolunu sırtımı dayadığım duvara uzatıp elini duvara yasladı ve bana doğru eğildi. Dışarıdan bizi bu şekilde görenler çok yanlış anlayabilirdi ama bu Kartal'ın hiç de umurunda gibi görünmüyordu.

"Ne yaptım ki?" diye sordu, sesi gergin olmasına rağmen bakışları çok sakindi. "Emirler vermedim sana."

"Verdin. Bana evcil hayvanınmışım gibi davranma," dedim tam gözlerinin içine bakarak. "Bir şey yapacağımız zaman, o şeyi yapmadan önce beni de bilgilendir. Yoksa seni yavaşlatırım."

Kartal eğildi, yüzü yüzüme yakın olmaması gerektiği kadar yakındı. Kalbimin atışlarının yavaşladığını hissettim, bakışları yavaşça burnu-

ma, oradan da çeneme doğru indi, nereye baktığını tam olarak anlayamasam da sanırım baktığı yer gerçekten çenemdi.

"Yapacağımız her şeyi yapmadan önce seni bilgilendirmeliyim öyle mi?" diye sorduğunda, nefesi çeneme çarptı, boynumda parçalandı.

"Evet," dedim dikkatimi geri toplamaya çalışarak.

"Yani şu an seni öpecek olsam, seni öpeceğimden seni haberdar mı etmeliyim?"

Bakışları yavaşça dudaklarıma tırmandığında, duyduklarım karşısında şok olmuş bir şekilde onun gözlerini takip ediyordum. Gözleri sert bir şekilde gözlerime tırmandı ve kirpiklerini göz bebeklerime saplamak istiyormuş gibi büyük bir dikkatle gözlerimin içine baktı.

Cevap bekleyen gözlerinde davet vardı.

"Yine haddini aşıyorsun," dedim gözlerinden gözlerimi çekmeden.

Kartal'ın bakışları gözlerimden ayrılmadı. Saplandı, orada asılı kaldı. Duvara dayadığı elini yumruk yaptığını hissettim, altın kahve gözlerinin içinde bir yoğunluk gördüm. Sanki sarı ve kahverengi birbirine karışıyordu. Bu görüntü, kahverengi kayalıklara ışıltısını veren güneş kristallerini hatırlatmıştı bana.

Geri çekilmek istedi ama çekilemedi sanki, bir an tam ortamızdan birbirimize dikilmişiz gibi hissettim, onu itemedim.

Aslında bu düşünce doğruydu, biz gerçekten birbirimize dikilmiştik.

Bir cinayet bizim hikâyemizi suluyordu.

Geleceği göremiyordum ama geçmiş orada duruyordu.

Kartal sertçe yutkunup yumruk yaptığı elini duvardan ayırdı. "Dün gece haşat ettiğin o kız," dedi sabit bir sesle.

"Gökçe," diye fısıldadım.

"Evet, o. Onunla iletişime geçtim, durumu iyi." Bunu hiç de umursuyor gibi görünmüyordu, yine de içimi rahatlatmak istediğini anlamıştım. "Bu işlerin içinde olan büyük bir isimden bahsetti. Ve onu nerede bulabileceğimizi söyledi."

"O kıza güvenmiyorum," dedim.

Kartal, "Bak ben çok güveniyorum," dedi sertçe. "Yine de bizi ele vermeyecek, bunu biliyorum."

"Neden o kıza güvenmiyorum ama sana güveniyorum?" Bir an ikimiz de şok olmuş gibi birbirimize baktık, dudaklarım cümleyi, belki de bu soruyu bitirmiş olmama rağmen aralıklı kalmıştı.

Bir anahtar tek bir kilidi açabiliyorken, tek bir soruyla bir geleceği açmak mümkün müydü?

Bir kefeni, bir çarşaftan ayıran nefes almayı kesen bir beden değil miydi? Kartal ve ben bir çarşafın üstünde, ortamızda bir cesetle yatıyorduk; o zaman üstünde olduğumuz şey bir kefen miydi?

"Çünkü bana güvenmek zorundasın." Altın kahve gözlere iş gibi yayılan anlamı devrik cümlelerin harfleri birbirine girmişti. Geri çekildi, bana sırtını döndü ve birkaç saniye öyle durduktan sonra, "Geliyor musun?" diye sordu, sesi durgun bir suyun dibine çökmüş kum gibiydi. Ne hissettiğini anlayamadım.

Cevap vermedim, sadece yürüdüm. Yanından sıyrılıp geçtiğimde bakışlarının bana dokunduğunu hissettim ama ona bakmadım. Okuldan çıkmadan önce sınıflardan birine girip üstünü değiştirmişti. Arabaya binene kadar konuşmadık, hiçbir şeyi sorgulamadım, o da herhangi bir açıklamada bulunmadı. Arabanın ön camını yıkayan yağmur suyunu dağıtan silecekler durmadan aynı ritimle hareket ediyordu. Hava kapalıydı ama trafik açıktı ve araba biraz hızlı ilerliyordu.

Kartal'ın telefonu çalmaya başladığında arabayı biraz yavaşlattı, telefonu açıp kulağına götürürken bakışlarım omzumun üstünden ona doğru yöneldi.

"Söyle," dedi. Bir eli hâlâ direksiyonda, gözü yoldaydı. "Burak, Yunus yeterince canımı sıktı, başlama. Anne olmaya bu kadar meraklıysan git bir çocuk yap, birader."

Gözlerini havaya dikti, dişlerini sıktığında zayıf yanakları içeri çöktü ve elmacık kemikleri sert bir kavisle dışarı doğru vurgu kazandı. "Şu an kız yanımda," dedi gergin bir sesle. "Sik sik konuşturma beni."

Gözlerimi devirerek, "Şu an nasıl konuşuyorsun acaba?" diye homurdandığımda, göz ucuyla bana baktığını görür gibi oldum ama bu kez ben ona bakmadım.

"Kapatıyorum, kafamı sikme."

Burak'ın vereceği cevabı beklemedi, telefonu kapatıp arka koltuğa fırlattı ve diğer elini de direksiyona koyup arabayı hızlandırdı.

"Bak şimdi sana kısa bir özet geçiyorum, Ölüm Çiçeği. Gideceğimiz yerde ona göre davranacaksın, tamam mı?"

"Lavin."

"Hay..." Gözlerini devirip derin bir nefes aldı. "He tamam, Lavin."

Cevap vermedim.

"Gideceğimiz yer şu ana kadar muhtemelen yalnızca filmlerde gördüğün yerlerden bile daha pislik bir yer." Direksiyonu tutan ellerinden birinin işaret parmağını kaldırarak hafifçe direksiyona doğru vurdu. "Uyuşturucu ve kadın ticareti yapılıyor, sık sık polis baskınları oluyormuş. Oraya giren kadının yanında bir adam yoksa, kadının oradan elini kolunu sallayarak çıkması imkânsız gibi bir şey." İnanamayan gözlerle ona baktığımda, "Hiç öyle bakma. Bu durum benim de hoşuma gitmiyor." Derin bir nefes aldı. "Bazı kadınlar ne kadar savaşsa da, bu orospu çocukları yaşadığı, nefes aldığı sürece bu hayatı yaşamak zorunda kalıyor. Neden biliyor musun? Çünkü ekmek çaldığı için yargılanan çocuk ve karısına şiddet uygulayan orospu çocukları aynı cezayı alıyor."

"Adalet?" dedim alay dolu gözlerle Kartal'a bakarken.

"Adalet mi?" Güldü, neşesizdi. "Adalet kasanın önünde çaldığı paraları sayıyor, güzelim."

Haklıydı. Sadece gözlerinin içine bakarak bu haklılığa verdiğim onayı ona ifademle hissettirdim. "Diretmelerden nefret ettiğini biliyorum ama bu kez gittiğimiz yerde dikbaşlılık yapmamanı istiyorum, oraya bir amaç uğruna gittiğimizi unutma. Yanımdan ayrılmaman gerek."

"Onlardan korkmuyorum."

"Korkuyorsun demedim zaten," diye homurdandı. "Sadece yanımdan ayrılmaman gerektiğini söylüyorum."

"Niye?"

"Çünkü bir amaç uğruna harekete geçmişken seni koruyamam," dedi tek seferde, hiç düşünmeden. "Zarar görmemen gerek, anladın mı?"

"Zarar görmeyeceğim," diye fısıldadım. Şaşırmıştım ama bunu ona belli etmedim.

Ona, onun sorumluluğuymuşum gibi hissettirmek istemiyordum ama yine de babamın kurduğu cümlelerden birini tekrar başka bir ağızdan duyduğum için çok kısa bir süreliğine elimi ayağımı koyacak yer bulamamıştım.

Araba biraz daha hızlandı. "Ben yanındayken zarar göremezsin zaten." Direksiyonu sıkıca kavradı. "Buna izin vermem."

Gözlerimi ondan uzaklaştırırken paniğimi görmemesini diledim.

"Saat daha çok erken," dedi Kartal. "Bu saatte gidersek o herifi orada bulmamız imkânsız."

"Neden aceleyle çıkardın bizi o zaman?"

"O salaklardan sıkıldım," dedi açıkça. "Boş boş konuşuyorlar."

"Konuştukları şeyleri duymuyordun bile, Kartal. O kadar aramızda değildin."

"Aramızda?" Tekrar bana baktığında, ben de ona baktım. "Sen sanıyor musun ki onların arasındaydın? Sen benden daha derinde, daha yalnızdın."

Sustum. Sanki ellerim kan içindeydi ve elimde bir bezle kendi kanımla lekelediğim duvarları siliyordum. Sildikçe, kan daha çok yayılıyordu. Sildikçe, içimdeki ateş daha da harlanıyordu.

Araba büyük bir alışveriş merkezinin otoparkında durduğunda kafamı kaldırıp çevreme baktım. Otoparkın içi loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve pahalı, lüks arabalar birbirlerini takip ederek düz bir çizgi şeklinde park hâlinde duruyordu. Kartal emniyet kemerini çözdü, dikiz aynasından arkaya baktıktan sonra, "Burada biraz vakit öldürelim," dedi. "O gardıroptaki kıyafetler senin tarzın değil gibi. Kafana göre bir şeyler alabilirsin."

"Boş para harcamanın lüzumu yok," dedim emniyet kemerimi çözerken.

"Para benim param, harcamalar boş mu dolu mu ben karar veririm."

"İyi, kendine al o zaman," diye çemkirdim ters ters bakarak. "İstemiyorum ben bir şey."

"Ya seni keçi ayında falan mı dünyaya getirdi annen?"

"Öküz ayında olmadığı kesin..."

Arabanın kapısını açıp kendimi dışarı attım. Kartal arkamdan bir şeyler dedi ama onu zerre umursamadım. Alışveriş merkezinin içi çok kalabalık değildi. Yürüyen merdivenlerin basamaklarından birine adım attığımda Kartal da adım attığım basamağa adım attı ve kollarımız birbirine sürtündü. En üst katta, tavandan aşağı sarkan sarı lambaların ışıkları tepemize serpiştirilmiş sim parçaları gibi parlıyordu. Kolu, kolumdan bir parçaymış gibi tenime sürtünürken, ona temas eden kolumun terlediğini fark edip kolumu onun kolundan uzaklaştırmaya çalıştım ama yanlış anlamasını da istemiyordum. Yürüyen merdivenin sonuna geldiğimizde bir an dengemi kaybedecek gibi olunca Kartal dirseğimin hemen altından beni kavrayıp asılarak çekti.

"Sakar mısın sen?"

"Değilim sakar falan," diye söylendim kolumu onun elinden kurtararak. "Başım döndü."

"Aç mısın diyeceğim de o Doldurulmuş Tavşan'la zıkkımlanmışsın. Tostunun çöpünü gördüm."

"Bu hâlâ aç olmadığım anlamına gelmez," diye homurdandım ve kollarımı göğsümün üstünde toplayarak alışveriş merkezinin içinde yürümeye başladım.

"Ne o?" diye seslendi arkamdan. "O Doldurulmuş Tavşan'layken iştahın mı açılıyor?"

Bir an kanımda yürüyen gerginliğin yoğunlaşıp kabaracağını ve beni alabora edeceğini düşündüm ama sakinliğimi korumak zorunda hissettim. Onu cevapsız bırakmanın onu daha çok sinir edeceğini bilmek bir an için beni tatmin etti.

"Sana diyorum," dediğini duyar gibi oldum ama ortam gittikçe kalabalıklaştığı için onun sesini duymak artık eskisinden daha güçtü. Mağazalardan birinin önünde durduğumda, o da hemen kolumun hizasında durdu.

Mankenin üstündeki elbiseye dikkatle baktığımı fark etmem birkaç dakikama mâl olmuştu. Kırmızı, pililerinde dantel olan bu kalın askılı elbiseyi gören eğer o olmuş olsaydı, çoktan bu mağazaya kolumdan çekilerek sokulmuştum. Elbiseyi denemek için kabine giderken zıplayarak kahkaha atacağını biliyordum. Koyu renk dalgalı saçları oradan oraya savrulurken yüzünde geniş bir tebessüm olurdu, giydiği göğüs dekoltesi derin kazağın tenini açıkta bırakan kısmından tenindeki mücevherleri görürdüm.

Gökyüzünü tenine asan kızın kahkahası uzaydan duyulurdu.

Onun acısını her gün, her saat, her dakika, her saniye aynı şekilde hissedecek miydim? Onu düşünmediğim tek bir günüm olacak mıydı?

Vitrinin parlak aynasında bir çift altın kahve göz ile buluştu gözlerim. Yüzü kül rengindeydi, bakışları yansımadaki yüzüme, gözlerimdeki ifadesizliğe tutunmuştu. Yan yana duruyorduk, birbirimizin bedeninin sıcaklığı birbirimize çarpıyordu ama gözlerimiz bir cam parçasının tam ortasında buluşmayı tercih etmişti.

Konuşmadım, konuşamadım, konuşmadı, belki de konuşmak istemedi. İkimizin de ortak bir yarası vardı. Yaranın üstünde, açık kalan kısımdan içeri saplanmayı başarmış kör bir bıçak ikimizi de kanatıyordu.

Yere damlayan kanımız, zeminde birbirine doğru sürünüyor, birbirine karışıyordu. İki farklı kan birbirine karışınca, oluşan şey bir zehirdi. Onun yokluğu bizi birleştirerek tek bir şırınganın içine sıkıştırmış bir zehir hâline getirmişti. Biz zehirdik, saplanacağımız damarın içinde bile birlikte ilerleyecektik. Birlikte bulaşacak, birlikte yok edecek, birlikte öldürecektik.

Biz birbirimize bir cinayet tarafından mecbur edilmiştik.

"Neden bu kadar erken olmak zorundaydı?" diye fısıldadım, aslında yalnızca dudaklarım kıpırdamıştı ama Kartal'ın bakışları yansımadaki dudaklarıma kaydığı an, ne fısıldadığımı gördüğünü gözlerindeki ifadeden görebildim.

Bir ifade ağlar mıydı? Ağlıyordu. Bir ifadesizlik ağlar mıydı? O da ağlıyordu. Bir adamın ruhsuzluğu, ifadesizliği ağlıyordu. Bir an Kartal hiç ummadığım bir şey yaptı, büyük elinin avucunu bileğimde hissettim. Tutuşu bu kez tehdit ya da zorlama içermiyordu, tutuşunda anlam veremediğim bir sıcaklık vardı. Avucunun içinde akan kanın sıcak baskısını, ılık akışını hissettim. Beni mağazaya doğru çekerken ona karşı koymadım, koyamadım. Acımın üstüne basmıştı. Mağazanın giriş kapısının tavanından saçlarıma sıcak bir rüzgâr akın etti, hemen ardından burnuma yanmış portakal kabuğu kokusu geldi.

Bize doğru yaklaşan çalışan kız önce Kartal'ın benim bileğimi kavramış olan eline, sonrasında da yüzümüze baktıktan sonra, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Vitrindeki kırmızı elbisenin bu kıza göre olan bedeni var mı?" diye sorarken bana değil çalışan kıza bakıyordu. Bu kıza. Bir şey diyemedim.

Gözleri kısık, bakışları anlatımdan yoksundu. Cenaze yeri bakışları, tabut sesiydi.

"Tabii," dedi genç kız, üstünde mağazanın amblemini taşıyan koyu mavi bir tişört vardı. Yavaşça bizden uzaklaşıp askıları karıştırmaya başladı. Bileğim hâlâ Kartal'ın avucunun içindeydi.

Kartal bir an bileğimi daha sıkı kavradı ve bakışları donuklaştı. Profiline yansıyan donukluğu net bir şekilde görebiliyordum şu an. Avucuna batan nabzımın derime yaptığı baskıyı hissediyordum. Bu atan benim nabzım mıydı yoksa onun nabzı mıydı ayırt edemeyecek kadar karışmıştık.

"Ritmi," dedi duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Nabzının ritmi."

"Nabzımın ritmi?"

Kartal'ın bakışları omzunun üstünden yavaşça bana doğru kaydığında, sönmüş bir güneşe benzeyen kahverengi gözlerinde kendi yansımamı gördüm.

"Yıllar önce gitarımı elime ilk kez aldığımda çaldığım bir şarkıya benziyor."

İrkildim, Kartal da irkilmişti ama renk vermeme konusunda daha profesyoneldi. Kız, elinde kırmızı elbisenin küçük bedeniyle geldiğinde, Kartal yavaşça bileğimi serbest bıraktı.

"Bunu dene," dedi kızın elinden elbiseyi alıp bana uzatarak.

"İstemiyorum," dedim bana uzattığı elbiseye kırık gözlerle bakarken. Bu elbiseyi kendi üzerimde değil, Kardelen'in üzerinde görmek istiyordum.

"Üzerinde görmek istiyorum." Kartal, tam gözlerimin içine baktı. "İstemezsen almazsın. Sadece dene."

Karşı koymak, reddetmek istedim ama gözlerindeki ifadede gördüğüm şey bu karşı koyuşa engel oldu. Bana uzattığı elbiseyi alırken gözlerimi onun gözlerinden uzaklaştırdım.

"Kabin ne tarafta?" diye sordum kıza doğru dönerek.

Kız, hemen çaprazımdaki perdeli bölmeleri gösterip, "Orada deneyebilirsiniz," dedi samimi bir şekilde gülümseyerek.

Kızın gösterdiği perdeli kısma yürürken ayaklarımın altında dikenler, ayak bileklerimde ağır zincirler vardı sanki. Üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi askısından çıkardım. Hemen kapanan perdenin karşısındaki duvarda bir ayna vardı, aynaya düşen yansımam ne kadar yorgunsa, elimde tuttuğum elbise o kadar canlıydı. Elbisenin arkasındaki fermuarı açtıktan sonra elbiseyi kafamdan geçirip sıkıntıyla iç geçirdim. Kanatlarımın belirgin bir şekilde dışarı kavislenmesini sağlayacak şekilde kollarımı kırıp arkaya doğru uzattığımda fermuara yetişemeyeceğimi fark edince, "Hayır," diye homurdandım. "Klişeleşme, bunu başarabilirim."

Aynadaki yansımamın gözlerinin içine bakarak kollarımı biraz daha geriye atmaya çalıştım, elbisenin ön tarafının patlayacak gibi gerildiğini fark edince duraksadım. Elbise, benim kül rengindeki tenimin üstünde o kadar ışıltılı görünüyordu ki, bir an kendimi sönmüş bir yıldız gibi hissettim. Işığımı kaybetmiş, yeryüzünün unutulmuş topraklarına ar-

kamda izimi bırakarak düşmüş, uzayın boşluğunda bir kara deliğe girip sönmüş gibi hissettim.

Açık renk saçlarım göğsüme doğru aktı, fermuarı çekemediğim için arkamdaki kumaş parçası tuhaf duruyordu. Ellerimle önümdeki kumaşın üstünden geçerek onu parmaklarım yardımıyla ütüledim. "Sana daha çok yakışırdı," diye fısıldadım beni duymasını umut ederek.

"Hâlâ giyemedin mi?" Bu sesin sahibi Kartal'dı, perdenin arkasındaki varlığını hissedebiliyordum.

"Görevli kızı çağırır mısın?" dedim aynadaki görüntümden gözlerimi çekmeden. "Fermuarı çekemedim."

Perde bir anda açılınca tepki veremedim ama kalbim büyük bir hızla çarpmaya başladı. Kartal bana bakmadan doğrudan aynaya baktı, aynanın üstünde göz göze geldik, perde kapandı, kabinin içinde yalnızca ikimiz kaldık.

"Ne yapıyorsun?"

Kartal'ın eli birden çıplak belime dokundu ve buz gibi parmaklarının verdiği hisle birlikte belim ürperdi. Omurgamda derin bir sızı hissettim. Tam belimin altında, kalçamın üstünde başlayan fermuarı yakaladı, parmak boğumlarının dışında kalan sert eklemleri tenime sürtünmeye başladı. Kartal diğer elini saçlarıma yaklaştırdı, sırtıma gelen açık renk saçlarımı yavaşça omzuma, oradan da göğsüme doğru itti ve ensemi açıkta bıraktı.

Aynadan onu izliyordum, nefesimi tuttuğumu fark ettim ama tuttuğum nefesi dışarı bırakmadım, içime hapsettim. Buz gibi parmaklarının derisinin altındaki sert kemikleri hissediyordum. Yavaşça tenime sürtünüyordu ve Kartal'ın gözleri orada, omzumdan sırtıma akan melek kanadı dövmesindeydi. Gözlerini bile kırpmadan o dövmeye bakıyordu.

Fermuarın bitiş noktasına geldiğinde, parmaklarının soğuk baskısını dövmenin üstünde hissedince dudaklarım aralandı, tam onu ikaz edecektim ki, "Bunu yaptırırken o yanındaydı, değil mi?" diye sordu, sesi kısık, gözleri dövmenin üstünde dolaşırken oldukça durgundu.

"Evet," diye fısıldadım. "Söylememiş miydim?"

"Onun hediyesi olduğunu söylemiştin," dedi, hâlâ oraya bakıyordu. "Seninle onun hakkında konuşmuyoruz."

"Konuşamıyoruz," diye düzelttim, aynadan onun hareketlerini takip ediyordum.

İşaret parmağının ucu dövmenin üstünde duruyordu. "Öyle."

"Evet."

"Evet," diye fısıldadı, parmağının ucu hafifçe hareket etti, dövmenin üstünde ilerledi, tam sırtımın ortasında durdu. Yutkundum.

"Bu dövmeyi yapan kişiyi öldürecekti," dedim gözlerim yavaşça onun yansımasına dalıp, o yansımada başka şeyler görmeye başlarken. "Canım yanıyor diye çok sinirlenmişti."

Kartal'ın gözleri dövmemden ayrıldı, yavaşça aynaya doğru döndü ve göz göze geldik. Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, bakışları duygularını ustalıkla gizliyordu, gözleri yine kısık bakıyordu ve ifadeden, anlatımdan, yaşanmışlıklardan oldukça uzak, her şeye yabancıydı.

"Canın çok yandı mı?" diye sordu. Bir an bu sorunun hangi anlamı altına alarak sorulduğunu kavrayamadım. İçimden bir his dövme için sorulduğuna inanmadığını vurguluyordu.

"Yandı," diye mırıldandım.

Kartal'ın yüzündeki kül rengi ifade sarsıldı. Yavaşça ona doğru döndüğümde parmakları omzuma, oradan da koluma sürtündü ve eli yavaşça aşağı düştü. Kartal'a doğru bir adım attığımda sırtını çaprazımdaki duvara doğru yasladı ve başını eğmeden, yalnızca gözlerini indirerek bana baktı. Gözlerimi kaldırdım, başımı dikmedim ama öyle kararlı bir ifadeyle ona baktım ki, bir an gözlerindeki şaşkınlığın tadı dilimin ucuna bulaştı.

Elimi yavaşça kaldırıp eklemlerine dokundum ve yavaşça parmaklarımı hareketlendirip ilerleterek bileğine, oradan da dirseğine kadar çıkardım; kolunun iç tarafına dokunduğum an bedeni kasıldı.

Parmaklarım dövmesinin iç tarafında asılı durduğunda, gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Senin?" diye sordum. "Senin canın da çok yandı mı?"

Önce sessiz kaldı. Tam gözlerimin içine depremlerden sağ çıkmış, yangınlarda yanmış ama ölmemiş gibi baktı.

"Yandı," dediğinde sesinde onu yakan ateşi hissettim ve bu ateş aynı hızla benim vücuduma yayıldı; içime sinip, kalbime ulaştı.

Gözlerimizi bile kırpmadan birbirimizin gözlerinin içine baktık. Parmaklarım dövmenin üstünde hareketsiz kaldı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki eline ne geçerse göğsüme fırlatıyordu. Sanki kalbim bir atak, bir kriz geçiriyordu.

Kartal yavaşça yaslandığı duvardan ayrılıp bana yaklaştı ve aramızda yok denecek kadar az olan mesafe tamamen sıfırlandı. Dik tuttuğu keskin çenesi alnıma dokundu. Âdem elması hemen gözlerimin önünde, derisinin üstünde gerilip sert bir kavisle aşağıdan yukarı doğru hareket etti ve yavaşça tekrar aşağı kaydı. Boynundan gelen tıraş losyonu kokusuna karışmış teninin kokusunu ve biraz da sigara, alkol kokusunu alabiliyordum.

"Ben patlamış bir pencerenin tüm odaya saçılmış cam kırıkları gibiyim," diye fısıldadı, sesinin sıcaklığı yüzüme yayıldı. "Ve sen o odanın içinde yalın ayaksın. İyi dinle, bu ilk ve son olacak." Yavaşça yaklaştı, yanağı yanağıma sürtündü ve yüzlerimiz birbirinin tersine dönük şekilde yan yana geldi. "Attığın her adıma batıp, seni kanatacağım için şimdiden özür dilerim."

"Bunun için seni suçlamam."

Kartal, yavaşça uzaklaştı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona bakarken aynı dikkatle onun da bana baktığını görebiliyordum.

"Emin olma," dedi. "Sen benim tur bindirdiğim yolların henüz başında bile değilsin."

"Sen pencerendeki tüm camları patlattıkları için onları suçluyor musun?" diye sorduğumda anlık afalladı.

Kalbi ile kaburgaları arasında çürümüş bir yer vardı. Yere yatırıp onu tekmeleyen hisse nasıl tahammül edebiliyordu? Sorduğum soru yüzündeki boşluğa bir şeyler döşeyemedi, sanki ona nasıl bir namlu doğrultursam doğrultayım, onu vurmam imkânsızdı. Sanki bir aynanın karşısına geçmişti ve ağzından oluk oluk akan kanı kolunun tersiyle silmiş, aynaya bakan ifadesiz gözlerinin etrafı çizgilerle dolmuş, ruhsuz bir şekilde sırıtmıştı.

Ama hayır, sadece gözlerimin içine bakıyordu.

"Elbise güzel oldu," dedi elbiseye bir an olsun bakmadan. Konu onun için tam da bu noktada kapanmış olmalıydı. "Bence bunu al."

Cevap vermedim. Kartal, gözlerini gözlerimden yavaşça koparıp elini ensesine götürdü. Ensesini ağır ağır kaşırken bana değil, üstümüze kapalı olan bordo rengindeki perdeye bakıyordu. Sonra durmadı, hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti, perdeyi kenara çekerek o aralıktan dışarı süzüldü ve perde tekrar kapanırken artık kabinde yal-

nızdım. Bir an, üstüme kapananın kabinin perdesi olduğunu değil de dünya olduğunu düşündüm.

Bu hisden nefret ediyordum. Göğsümü daraltan, beni sıkıştıran bu hisden nefret ediyordum.

Giyinip kabinden çıktığımda Kartal mağazanın kapısının önünde dikiliyor, çevresini izliyordu. Kabinden çıktığımın farkında bile değildi. Kolumun arasına koyduğum elbiseyi kıza uzattığımda kız elbisenin kenarındaki alarmı çıkarıp, "Ödemesi yapıldı," dedi. Elbiseyi benden alarak paketlemek için götürdüğünde olduğum yerde dikilmiş, Kartal'ın sırtını izliyordum. Hareketsizdi, biraz sonra onun kalabalığa değil, tek bir noktaya baktığını fark ettim. Baktığı yerde hiçbir şey yoktu. Belki de baktığı yerde her şey vardı.

Kızın elime tutuşturduğu torbanın ipleri parmak boğumlarımı kesecek gibi sızlatıyordu. Birlikte kalabalığın içine karışıp yürümeye başladık. Kartal, bileğindeki saate baktıktan sonra bakışları omzunun üstünden bana kaydı ve "İki lokma bir şeyler zıkkımlanalım, sonra vakit bulamayabiliriz," dedi.

Dalgın bakışlarım baktığı yöne doğru kaydı. "Ne yiyeceğiz?" diye sordum.

"Köfte yiyelim," dediği anda yüzümü buruşturdum. Altın kahve bakışlar beni buldu. "Ne? Neden eline limon verilmiş, yanlışlıkla o limonu yalamış üç yaşındaki bebeler gibi bakıyorsun?"

"Köfte sevmem."

"Mis gibi köfte, nesini sevmiyormuşsun?"

"Tavuk olur. Tavuk yerim."

"Varoş bir miden var."

"Kırmızı et değil beyaz et tercih ettiğim için mi?"

"Benimle polemiğe girme, açım, açken seninle uğraşamam," diye homurdandı. "Ben köfte alacağım, sen ne alırsan al, istersen gir orada ye. En azından sana bakarken iştahım kapanmaz."

"Ben de çok meraklı değilim senin gül cemalini izleyerek zıkkımlanmaya, Doktor."

"Benden yakışıklısı cennette gılman."

"Gılman ne be?"

Bana alaycı gözlerle baktı. "Gılman, bir nevi erkek huri."

"Sen daha çok cehennem zebellahı gibisin."

Kartal, dişlerini gösterip tuhaf bir surat şekline bürünerek bana baktı, gülüyor gibi görünüyordu ama gülmekten uzak bir hareketti bu yaptığı. "Yürü hadi, Zebaniye," dedi tavuk restoranının önüne doğru ilerlemeden önce. "Bugünlük senin dediğin olsun bakalım."

İçerisi çok kalabalık değildi ama hemen arkamızdaki masa doluydu. Kartal'ın bakışları menüde dolaşırken benim bakışlarım ona kilitlenmişti. Uzun kirpiklerinin aralıklarından gözlerinin rengini görebiliyordum, gözleri yavaşça hareket ediyor, yazıları ağır ağır okuyordu. Bakışlarımın farkında olmadığı belliydi. Neden onu inceliyordum bilmiyordum ama bu hâlini izlemek bana eğlenceli gelmişti. İki dirseğimi de masaya yasladım ve yüzümü avuçlarımın arasına alıp onu izlemeye kaldığım yerden devam ettim. Bir an gözlerini kaldırdı ve bakışları kısaca bana dokunup tekrar önündeki menüye döndü, ardından gözleri büyük bir hızla bir kez daha hareket edip tıpkı bir namlu gibi yukarı, yani yüzüme doğruldu.

"Ne bakıyorsun?" diye sordu düz bir sesle. Çenesiyle önümdeki menüyü işaret etti. "Seçsene yiyeceğin şeyi. Yoksa beni mi yiyeceksin?"

Yüzümü buruşturup menüyü açtım. Bu defa ben onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama inatla ona bakmıyordum. Sıra onday-dı, bu kez tüm dikkatiyle o bana bakıyordu.

"Kremantar iyi bir seçim olabilir," dediğinde kafamı hafifçe kaldırıp ona baktım. O da dirseklerini masaya koymuş, iki elini birleştirerek bir yumruk hâline getirmiş ve çenesini de yumruğunun üstüne yerleştirmişti.

"Sabote etme. Kendim seçebilirim," dedim.

Kartal'ın gözlerinde küçük bir memnuniyet yakalar gibi oldum. Dudakları yukarı kıvrılacak sandım ama bu olmadı.

"Seç bakalım."

"Şey yiyeceğim ben..." Garson hemen yanımda dikildiğinden paniklemiştim.

Kartal imalı bir sesle, "Ney?" diye sorduğunda, kulaklarıma yürüyen şeyin ateş olduğunu hissettim.

"Barbekü soslu tavuk."

"Güzel." Ona kötü kötü baktım. Kartal sinsi bakışlarını yüzümden bir an olsun çekmedi. "Şefin Tavası," dedi gözleri hâlâ bendeyken. "Ve Mozzarella Sticks. Sen ayrı olarak bir şey yiyecek misin?"

"Yok, sağ ol."

"İçecek olarak ne alırsınız, efendim?" diye sordu genç garson, ikimizin anlamsız bakışmalarına bir anlam veremediği o kadar açıktı ki...

"Ben su alayım," dedi Kartal. "Sen ne içeceksin?"

"Su, teşekkürler."

Bir süre hiç konuşmadan yemek yedik. Her bir lokmayı o kadar ağır çiğniyordum ki, bir an hiç bitmeyecek, lokmamı hiç yutamayacağım sandım. Önümdekileri tamamen bitiremedim. Yediklerimin ağzıma kadar geldiğini hissedince sırtımı koltuğa yaslayarak tabaktan uzaklaştım. Gözleri kısaca yüzüme dokundu, yemeğini yerken bazen benimle göz göze geliyordu. Sonunda çatal ve bıçağını kenara bıraktıktan sonra, "Hesabı ödeyip geliyorum," dedi bana bakmadan.

Sessizce başımı salladım.

Kartal hesabı ödeyip geldiğinde, hemen yanıma koyduğum torbayı aldım ve oturduğum yerden kalkıp restoranın çıkışına doğru yürüdüm. Gün, yavaşça akşama doğru devrilmeye başlamıştı. Adımlarım boş, bakışlarım cansızdı. Oyun salonunun önünden geçerken attığım adımlar sekteye uğradı. Bakışlarım yavaşça oyun salonunun içindeki kalabalığa kaydı. Oyun salonunun kapısındaki camda yansımam vardı.

Yansımam, yalnız değildi.

"Canım Bal!" diye bağırdı Kardelen, işaret parmağıyla içerideki kalabalığı göstererek. Yansımamız oyun salonunun cam kapısına devrilmişti. Uzun saçları göğüslerine doğru akıyordu, üstündeki mor kazağın kollarının uçlarını avuçlarının arasına almıştı. Az önce yediğimiz hamburger yüzünden dudağındaki rujun neredeyse tamamı silinmişti. "Girelim mi, ne olur? Ne olursun! Lütfen!"

"Ya orada ne işimiz var bizim?" diye homurdandım hoşnutsuz bakışlarımı oyun salonunun içinde gezdirirken.

"Bowling oynayalım mı? Lütfen, lütfen!"

"Ben bowling oynamayı bilmiyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sen biliyor musun?"

"Yoo ama abim çok güzel bowling oynar. Tüm labutları tekte devirir."

Her seferinde abisini övebileceği bir konu bulabiliyordu.

Omzumun üstünden ona baktığımda, o da tıpkı küçük, yaramaz bir kız çocuğu gibi bakarak pis pis sırıttı. Gülünce yıldız rengindeki gözleri kısılıyordu.

"Bilmediğin bir şeyi nasıl oynamayı düşünüyorsun?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Abimi çağırırsak o bize öğretir!" Bir an, bu düşüncenin beni rahatsız ettiğini ona göstermek ister gibi ısrarcı gözlerle baktım ama anlayacağa benzemiyordu. Kardelen'in telefonunu çıkarıp abisini araması sadece iki dakika sürmüştü, iki dakika sonunda görüşme sonlandırıldığında Kartal Alaşan'ın işi olmasını dilesem de Kardelen, "Geliyor!" diye şakımıştı heyecanla. "Zaten yakınlardaymış."

"Bir abin, bir de Rıza Baba ve ekibi gerçekten. Her an yakınlarda oluyorlar."

Kardelen, bir çocuk gibi neşeyle oyun salonuna doğru koşarken gözlerimi devirerek arkasından baktım. İçeri girmediğimi görünce bir an durup omzunun üstünden bana baktı.

"Gelmiyor musun yoksa?" diye sordu dudaklarını bükerek.

Yanaklarımın içini aldığım nefesle doldurup, "Bükme dudağını, terasta bir sigara içip geliyorum. Sen gidip yer bul bize," dediğimde başını sallayıp kasaya doğru yürümeye başladı.

Alışveriş merkezinin terasına doğru yürürken gergin hissediyordum. Topuklu botlarımın yere emanet ettiği seslere kulak kesilerek ânın yarattığı gerginliği daha az düşünmeye çalıştım. İnsanlarla çok fazla diyalog kuran biri değildim, her ne kadar işim gereği çok fazla insanla yüz göz olmak zorunda kalsam da insanlarla aramda her zaman bir duvar olmuştu. Yine de insanların varlıkları beni tedirgin etmez ya da germezdi ama Kartal öyle değildi. Altın kahverengi gözlerini bana dikip, ruhumu görüyormuş gibi bakmaya başladığında tüm ruhumu saran huzursuzluk hissinin hiç dinmeyeceğini düşünürdüm.

Bugün Kardelen ile güzel vakit geçirmiştik, birlikte sinemaya gitmiş, sıkıcı da olsa onunla izleyince keyif veren bir film izlemiş, yemek yemiştik. Bir kahve içip evlere dağılırız diye düşünüyorken, şimdi planımıza aniden dahil olan Kartal, henüz ortada yokken bile kanımdaki damarın akış hızını değiştirmeyi başarmıştı. Bir sigara yakıp sessizce içmeye başladığımda Kardelen'in kalbini kırmadan nasıl kaçabilirim diye düşünüyordum. Aslında abisinden rahatsız oluyor değildim, sadece adamın enerjisi tuhaftı, o etrafımdayken tetikleniyordum.

Dirseklerimi terasın demir korkuluğuna yaslamış, sigaramdan üçüncü dumanı alıyordum ki birinin hemen yanımda dikilmesiyle irkildim.

Yağmur sonrası toprağın kokusunu olduğum yere sürükleyen kişiye doğru döndüğümde, bir an karnımda bir hissin düğümlendiğini hissettim.

Bu kişi Kartal Alaşan'dı.

Dirseklerini tıpkı benim gibi korkuluğa yaslarken omzunun üstünden bana bakıp, "Kardelen nerede?" diye sordu, tok sesi kafamın içindeki çarkların dönmeye başlamasına neden oldu ve gözlerim gözlerine saplı şekilde bir müddet cevap vermeden ona baktım.

Tek kaşını kaldırırken dudağının arasına bir sigara dengeledi, sigaranın ucunu çakmağından fırlayan alevle yaktıktan sonra derin bir nefes aldı ve dumanı dışarı üflerken gözleri kısıldı.

"Beni duyabiliyor musun, Avukat Hanım?"

"Savcı," diye düzeltip gözlerimi ondan hızla ayırdım ve önümdeki şehir manzarasına çevirdim. "Oyun salonunda."

"Her defasında savcı diye düzeltecek misin?"

"Sen avukat demeyi bırakana kadar, evet," dedikten sonra sigarayı korkuluğa bastırıp söndürdüm ve tam dönüyordum ki o da birden dönünce yüz yüze geldik.

Gözleri yüzümün tam ortasına saplandığında ve karanlığın gökyüzüne yayılışı gibi yayılarak tüm çehremi kapladığında bir adım geri çekildim.

"Savcı olduğun gün sana avukat demeyi bırakırım."

"Henüz avukat olduğum da yok ama avukat diyorsun," dedim, daha sonra bu konuşmanın saçma bir yere gittiği düşüncesiyle sırtımı ona dönüp metal çöp kovasına ilerledim. Söndürdüğüm sigara izmaritini çöpe atıp önüme dönmemle, onu tekrar hemen dibimde bulmam bir oldu. Kalbimde rahatsız bir hisle kaşlarımı çattım.

"Okulun bitmesine daha var mı?" Bu soruyu sorarken dudaklarının arasından usulca sızmaya başlayan sigara dumanı hemen aramızda yükseldi.

"Var," dedim sadece.

Gözlerinde yeniden beni kapana kıstırıyormuş gibi hissettiren o ifadeyle uzun uzun gözlerimin içine baktı; yüzü ifadesizdi ama gözleri o kadar derin bakıyordu ki, birinin onun her şeyi görebileceğini düşünmemesi aptalca olurdu.

Bir şey söylemeden alışveriş merkezinin içine doğru yürümeye başladığımda hemen yanımda ilerliyordu. Oyun salonunun önüne gelene kadar

hiç konuşmadık, oyun salonunun önüne geldiğimizdeyse cam kapıda duran yansıma ikimize aitti.

Kardelen bizi fark ettiğinde bize gülümsedi ve el salladı.

Yan yana duruyorduk, ona bakmıyordum ama kolu koluma değiyordu ve biliyordum, o da tıpkı benim gibi Kardelen'e gülümsüyordu.

Yüzümüzde silinmesi imkânsız bir tebessümle onu izlerken, o var olduğu sürece bu tebessümü bizden kimsenin çalamayacağını biliyordum.

Gökyüzünü tenine asan kızın kahkahası uzaydan duyuluyordu.

Kartal aniden omzuma dokununca anılar birdenbire parçalara ayrıldı.

"Gidiyoruz," dedi tam gözlerimin içine bakarak. Sanki gözlerinin içinde bir tünel vardı, içeride ışık yoktu, o karanlık tünele girmiştim ama çıkışı bulamıyordum. Bakışlarımı onun tünellerinden uzaklaştırdım. Anılarda bir yerde hâlâ o gözlerden korkuyor olmalıydım.

"Gidelim," diye fısıldadım.

Alışveriş merkezinin otoparkına indiğimizde adımlarım dondu.

"Ne oldu?" diye sorarak bana döndüğünde, gözlerim daldığı boşluktan sıyrılarak onun gözlerine savruldu.

"Bazen sana da ağır geliyor mu?" Sorum, bir an için kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bazen senin de kalbin atmıyor gibi hissettiğin oluyor mu?" diye yeni bir soru daha sorduğumda bakışları bir kuyudan daha derin hâle geldi.

"Kalbinin atmadığını mı hissediyorsun?"

"Kalbi atan biri için fazla ölü hissediyorum," dedim, neden birdenbire kendimi ona karşı bu kadar açık etmiştim bilmiyordum ama gözlerinde anlayışı görmek beni rahatlattı.

"Lavin," dediğinde gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Parmağını kaburgalarımın ortasına bastırmasıyla gözlerim irileşti. "Kalbin atıyor."

Hayır, ağlamayacaktım. Bunu yapmak istemiyordum ama bir an, beni bu kadar anlaması canımı daha çok yaktı. Elimi kaldırıp, tıpkı bana yaptığı gibi onun iki kaburgasının arasına yerleştirerek bastırdığımda sertçe yutkundu. Kalbinin sıcak atışları parmak uçlarıma çarptı ama çok zayıftı. Kalbi, morga kaldırılmış ama ölmemiş bir bedenin kalbi gibi atıyordu.

"Onun kalbi neden atmıyor?"

Sorduğum soruyla beraber gözlerini yumdu. Uzun kirpiklerinin göz çukurlarına siyah bir yelpaze gibi yayıldığı ânı izledim.

"Kalbin çok narin ve kırılgan," demesini beklemiyordum. Öyle miydi? Hiçbir zaman öyle olduğunu düşünmemiştim. Gözleri hâlâ kapalıyken, "Kalbin atıyor ama bırak herkes durdu sansın," diye fısıldadı. "Kimseye açma. Kimseyi içeri alma."

Parmağını kaburgama sürterek geri çekti, ben de elimi indirdiğimde gözlerini açtı ve birkaç saniye sessizce birbirimizi izledik. Kartal benden uzaklaştı, sırtını bana dönerek arabaya doğru yürümeye başladı. Diğer elimdeki torbayı daha sıkı kavradım ve arkasından yürümeye başladım. Arabaya binip, olduğumuz yerden çıkana kadar radyoda şarkı aradı ve yolu izledi. Benim olduğum tarafa bakmadı bile. Karanlık çoktan çökmüştü, yağmur yağmıyordu ama yollar ıslaktı, insanlar kapalı şemsiyelerini tıpkı bir baston gibi kullanarak büyük bir dinginlikle yollara serpiştirilmiş, öylece yürüyorlardı. Onları izlediğim sırada sokak lambalarının ışıkları içeri bir giriyor, bir çıkıyor, bizi bir karanlığın kollarına itiyor, bir aydınlıkla ödüllendiriyordu.

Kartal torpido gözünü açtığında, bakışlarım dövmeli parmaklarına kaydı. Siyah bir bere çıkarıp dikiz aynasına bakarak bereyi kafasına geçirdi, berenin diğer eşini de dizlerimin üstüne koydu.

"Bereyi tak," dedi düz bir sesle, direksiyonu kırdı ve ara bir sokağa girdi. Sokak sakindi, sokak lambaları vardı ama sadece birkaç tanesi yanıyordu, ışık azaldığı için çevremi seçmek zorlaşmıştı. Siyah bereyi kafama geçirirken ön camdan akıp giden yolu izliyordum. Şişman, tekir bir kedi çöp tenekesinin içinden dışarı kafasını çıkardı, ardından çöp tenekesinin üstünde birkaç adım yürüdükten sonra yere atladı ve yoluna devam etti.

"Sesini çıkarmak bile yok, anlaştık mı?"

"Öf!" diye homurdandım. "Tamam."

"Gerçekten huysuz bir kedi gibisin," diye homurdandı Kartal.

"Şu an seninle laf dalaşına girmeyeceğim."

"Akıllıca bir seçim. Çünkü ne zaman laf dalaşına girsen, üstüne toprak atıyorum, Avukat Hanım."

Anılardan bana ulaşan sesini duymuşum gibi irkilerek ona baktım ama cevap vermedim.

"Savcı diye düzeltmeyecek misin?"

"Madem biliyorsun, ne diye avukat diyorsun ki?"

"Adının da Lavin olduğunu biliyorum ama Lavinia diyorum," dedi umursamaz bir sesle.

Gözlerimi devirdim. Göz ucuyla bana baktığını görür gibi oldum ama çok uzun sürmedi, bakışlarını tekrar yola çevirdi ve araba gitgide yavaşlamaya başladı.

Varillerin içinde yanan ateşleri gördüğümde bakışlarım ateşlere kilitlendi. Yanan ateşin etrafını çeviren adamlar, ellerini varilden yükselen ateş ile ısıtıyordu. Kafalarında tıpkı bizim kafamızda olduğu gibi bereler vardı. Araba gittikçe daha da yavaşladı. Kartal arabayı kenara çekti, bir kaldırımın üstüne doğru çıkardı ve araba hafifçe yan yatıp durdu. Dikiz aynasından arkayı kontrol ettikten sonra emniyet kemerini çözüp, "Çık diyene kadar kımıldama," diyerek arabadan indi.

Sonunda biri benim tarafımdaki kapıyı açtığında, omzumun üstünden ona baktım.

"Hadi in," dedi, konuşurken ağzından soğuğun imzası olan beyaz buhar çıkıyordu.

Arabadan indiğimde kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Kollarımı göğsümün üstünde toplayıp kendime sıkıca sarıldım, dışarısı buz gibiydi. Varillerin etrafında toplanan adamlar uzağımızda kalmıştı. Hemen sol tarafımda karanlık, dar bir sokak uzanıyordu. Sokağın başında büyük bir köpek uzanıyor, çevresini inceliyordu ama zararsız bir şeye benziyordu. Yağmurun ulaşamayacağı yerlere çiğ yağmıştı, neredeyse her yer ıslaktı.

Kartal dirseğimden nazikçe tutarak beni yavaşça çekip, "Bu taraftan," dedi.

Karanlık, dar sokağa doğru yürümeye başladığımızda büyük köpek kafasını kaldırıp bize baktı, ardından yorgun bakışlarını bizden ayırarak kafasını tekrar büyük patisinin üstüne koydu. Sokağın sonunda iki ara vardı, büyük tuğla binalar terk edilmiş gibi görünüyordu. Eski yangın merdivenleri karanlıkta çok daha ürkütücü görünmüştü gözüme. Gözlerim çevreyi taradı, mini deri eteğini çekiştiren kadınla göz göze geldiğimizde bir an ne yapacağımı bilemedim. Soğuğa rağmen altında etekten başka hiçbir şey yoktu, yüksek topuklu ayakkabılarının takırtısı sokakta çınlıyordu.

Ağzındaki sakızı yere tükürdükten sonra, "Bu kılıkla olur mu be?" diye seslendi bana. "Aşkım, bu kılıkla olmaz. Para istiyorsan, soğuğu göze almak zorundasın." Gözlerinde ima yoktu, aksine başka bir şey görmüştüm, yüzüne baktığımda Kartal beni kolumdan tutup kendine doğru çekerek, "Benimle," dedi sertçe. "İş için gelmedi."

"Aslanım benim!" dedi kadın sırıtarak. "Helal olsun, ne güzel kavradın. Çok dolandırma onu buralarda, eli yüzü düzgün, buralarda da cacığa hıyar olacak orospu çocuğu çok, biliyorsun."

"Eyvallah," dedi Kartal sırtımı göğsüne yaslayarak. Yakınlığı beni uyuşturdu. "Biliyorum, sıkıntı yok."

Kadın bir süre öylece bize baktı, sonra rengini çözemediğim ama ifadesinin beni kavurduğuna yemin edebileceğim gözler bizden ayrıldı.

Biri karanlıktan, "Özlem!" diye bağırdı kükrer gibi. "Hadi, kırk saat seni mi bekleyeceğiz amına koyayım?"

Kadının yüzünde hafif bir korku belirdi, sonra genişçe gülümseyerek, "Ay geliyorum, kudurdunuz mu?" diye bağırdı, soluk, gerçekliğine inanmadığım bir kahkaha attıktan sonra diğer araya, ona seslenilen karanlığa doğru yürümeye başladı.

O karanlığa yürürken, onun gerçek bir karanlık tarafından çağırıldığını bilmek canımı yakmıştı.

Kartal beni bıraktıktan sonra, "Orospu çocukları," diye hırladı. "Yürü, Lavin."

"Ona zarar verecekler mi?" diye sordum göz ucuyla kadının kaybolduğu karanlığa bakarken.

Kartal beni çekerek, "Yürü," dedi sadece.

"Kartal, ona zarar verecekler mi?" Yürüyorduk ama attığım her adımı bana attıran Kartal'dı. Sorduğum soruya asla cevap vermiyordu. "Kartal," dedim tekrardan. "Kartal!"

Sertçe, "Adımı mı ezberliyorsun?" diyerek bana doğru döndüğünde, kalbim korkuyla kasıldı. Kartal, beni hemen tuğla binanın duvarına yasladıktan sonra bir elini duvara koydu. Bana çok yaklaşmadı, aramızda büyük sayılmayacak ama yakın da diyemeyeceğim bir mesafe vardı. "Ona yeterince zarar verilmiş. Görmedin mi?"

"Ona kötü bir şey yapa-"

"Ona adının söylendiği sayılı zamanlardan birine denk geldin, Lavin," dedi hırlayarak. "Ona adıyla seslenmezler."

"Ne?" diye sordum sessizce.

Kartal dişlerini sıkınca yüzündeki mezarlar derinleşti. "Ona adıyla seslenildiği zaman minnet duyan kadınlardan o," dedi durgun bir sesle. "Sen bu ne demek bilmezsin, bilmene de izin vermem."

Geri çekildi. Nasıl bir yere gelmiştik böyle? Gerçeklerle burun buruna gelmek, o gerçekleri duymaktan çok daha acıydı.

"Senden tek bir isteğim var," dedi Kartal karanlıkta yürürken. "Sesini çıkarma ve yanımdan ayrılma."

"Tamam," diye kabullendim.

Müziğin sesi yavaşça sokağa yayılmaya başladı. Sanki yürüdükçe, hava daha da soğuyordu. Kartal pantolonunun cebinden sigara paketini çıkarıp dudaklarıyla kutunun içinden bir sigara çekti ve paketi tekrar cebine attı. Elleriyle montunun ön tarafını yokladı, ardından ceplerini yokladı ve çakmağını bulup çıkardı. Çakmağın alevinin sesiyle birlikte yukarı doğru sıçrayan kıvılcım, tüm duyularımın dikkat kesilmesine neden oldu.

Baş ve işaret parmaklarının arasına aldığı sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı ve gecenin karanlığına, zehirli beyaz dumanı yavaşça üfledi. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktığı an âdem elması dışarı doğru vurgu kazandı. Yutkundu, âdem elmasının hareketi bir kez daha dikkatimi çekti. Boğazında kayan o çıkıntıdan gözlerimi çekmeye çalıştım.

Harabeden farksız olan mekânın önüne geldiğimizde, mekânın önünde dikilen adamlara baktım. Hiçbirinde güvenlik görevlisi tipi yoktu. Zaten bu mekânda da bir güvenlik görevlisi olacağına inanmamın imkânı yoktu. Adamlardan biriyle göz göze geldiğim an Kartal'ın eli yavaşça elime doğru kaydı ve elim, onun avucu tarafından mesken tutuldu. Elleri, tıpkı soğuk bir çelik gibiydi. Parmaklarımız birbirlerine makinenin dişlileri gibi girdi, tutundu, bağlandı.

Bir an kalbim hızlandı, mekân değişti, nefesim daraldı. Adamın gözleri gözlerimden ayrıldı, yavaşça aşağı doğru kaydı ve birbirine tutunan ellerimizin üstünde duraksadı. Ardından hiçbir şey olmamış gibi gözlerini bizden çekip, karşısındaki adama çevirerek konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Mekânın kapısı aralıklı duruyordu, Kartal elindeki sigarayı yere attıktan sonra kapıyı iterek açtı ve elimi daha sıkı kavradı. Bu bir uyarıydı. İçeri adım attığımız an karanlığı yaran tek ışığın bar tezgâhının

arkasında, içkilerin sırtını verdiği duvarda yanan yeşil ışık olduğunu gördüm. İçerisi sigara dumanından görülmez hâldeydi. Masalara dağılmış insanların önlerinde kül tablaları vardı ve kül tablalarına asılı olan tek şey sigara değildi. Evet, tam şu an uyuşturucu batağının ortasında dikildiğimizi anlamamam imkânsızdı.

Kartal'ın soğuk parmakları benim parmaklarımı da buza çevirmişti. Yine de el eleyken daha sağlam adımlar attığımı fark ettim.

Derin bir nefes aldım, aldığım nefes ciğerlerime dağıldı. Kumral bir kadın, saçları seyrek bir adamın kucağında sürtüne sürtüne dans ederken, bir an o seyrek saçlı adamla göz göze geldim. Sapsarı dişlerini dışarı çıkararak bana pis, arsız bir güdüyle sırıttı. Yüzümü buruşturarak bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ve bar tezgâhının önüne geldiğimizde bir elimi tezgâha koyarak duruşumu dikleştirdim.

Kartal, tezgâhın arkasında dikilen bıyığı terlememiş çocuğa, "Bana bak," dedi düz bir sesle. Çocuğun bakışları yavaşça Kartal'a kaydı, önlüğün eteğiyle kuruladığı, temizliğinden şüphe duyduğum rakı kadehini tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra dirseğini tezgâha yaslayarak, "Evet?" dedi sorar gibi.

"Baykuş'u nerede bulabilirim?"

"Her yerde bulabilirsin," derken çocuk gülüyordu. "Sana ne lazım?"

"Amcık amcık konuşma, göt herif," dedi Kartal dirseğini tıpkı barmen çocuk gibi tezgâha koyup, gözlerini çocuğa dikerek. "Adam gibi cevap ver, nerede?"

Çocuk irkildi, bakışları kısaca bana kaydıktan sonra çenesiyle arkamızda kalan masalardan birini işaret ederek, "Şu yeşil kazaklıyı görüyor musun?" diye sordu. Kartal yavaşça oraya doğru baktıktan sonra kafasını salladı. "Baykuş yokken buralar ondan sorulur. Baykuş'tan daha kıdemlidir. Karanfil diyorlar ona, Karanfil demediğin sürece istediğini alamazsın."

"Bir çiçek ismi kullanarak uyuşturucu mu satıyor?" diye hırladığımda, Kartal'ın elimi tutan eli sıkılaştı.

Çocuğun gözleri tekrar bana döndü, beni kısaca inceledikten sonra, "Şeker de, peynir de, balık de ama sakın bir daha burada açıkça uyuşturucu deme," dedi uyarı dolu bir sesle. "Güme gidersin, abla."

"Yavaş," dedi Kartal, çocuğa gözlerini dikerek. "Tamam, sen işine bak."

Barmen çocuk hemen önüne döndü. Bu kadar küçük bir çocuğun bu saatte burada ne işi vardı merak ediyordum ama üstünde durmadım. Gözlerinde korku vardı, sanki yapmak istemediği bir işi ona zorla yaptırıyorlardı. Kartal, dudaklarını bereme sürterek kulağıma yaklaştığında, görenlerin bizi gerçekten iki sevgili sandığından adım gibi emindim, o yüzden renk vermemeye çalıştım.

"Şimdi şu Karanfil kod adlı pezevengin masasına gidiyoruz ve sen az önceki gibi bir patavatsızlık yapmıyorsun, anlaştık mı, Ölüm Çiçeği?"

Sertçe yutkunup ona sokuldum. "Keyfim bilir," diye fısıldadım, nefesim onun boynuna çarpıp tekrar dudaklarıma dokundu ve Kartal'ın irkildiğini hissettim. Geri çekilip yüzüme bakmadan yürümeye başladı ama elimi de bırakmadı.

Yeşil kazaklı adamın üç numara kesilmiş saçlarının etrafından jiletle geçilmiş, tuhaf şekiller verilmişti. Masada tek değildi, sağ tarafında bir kadın, sol tarafında da yaşlı bir adam oturuyordu. Kül tablasında yanan, kalın bir şekilde sarılmış şeye baktığımda kaşlarım çatıldı ama ona doğru yürümeye devam ettim. Adam, ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde kafasını kaldırıp alıcı gözle ikimizi de inceledikten sonra tek kaşını kaldırdı ve oturduğu yerden hafifçe doğrulup dirseklerini masanın üzerine yerleştirdi.

Kartal, tek kelime etmeden adamın karşısındaki deri sandalyeye oturdu, ben de hemen yanına oturduğumda artık adamın iki kaşı da havadaydı.

"Müsaade ettiğimi hatırlamıyorum?" dedi adam sorar gibi ama sesinden eğlendiğini anlayabilmiştim.

"Müsaade isteyeceğimi sanmıyorum?" dedi Kartal bakışlarını doğrudan adama uzatırken. Gözlerine yansıyan ışıklar, onun gözlerinde yanan ateşin üstüne düşen ağaç dalları gibiydi. Ateşin daha kuvvetli yanmasını, daha fazla ışık ve ısı saçmasını sağlıyordu.

Adam masaya doğru uzanıp, dikkatli gözlerle Kartal'a bakarak, "Seni daha önce gördüm mü?" diye sordu, kaşları çatılmış. "Siman çok tanıdık geldi."

"Bilmem. Beni daha önce gördün mü?" Kartal da tıpkı adam gibi masaya abandı, birbirlerine öyle dikkatli baktılar ki, bir an masada soğuk rüzgârlar esti. Yaşlı adam gri tellerine kar yağmış gibi duran beyaz

sakallarını kaşıdı, sakalın hışırtısı masanın üstünde yuvarlanan tek sesli, müzik bir anda kesilmişti.

Adamın sağ tarafında oturan kadın yüzünde maske gibi duran ağır makyajına rağmen oldukça genç görünüyordu. Hatta benden bile küçük olabileceği düşüncesi karnıma ağrılar girmesine yol açtı.

"Tanıdık geliyorsun. Neden buradasın?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Yanımda bir kadın var, ikinci bir kadına ihtiyaç duymuyorum. Yani kadın için gelmedim. Sence neden buradayım, Karanfil?"

Adamın kaşları biraz daha havalandı. "Güzel," dedi. "Ne kullanıyorsun?"

"Ben kullanmıyorum," dedi Kartal, sesi buz kırağıydı. "Ben ticaretini yapıyorum."

Adam elini sakallarına götürüp kaşırken yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. Bakışları kısaca bana dokundu, sonra tekrar Kartal'a döndü.

"Toplu mu alacaksın yani?" diye sordu.

"Evet ama paramı boşa harcamak istemem. Beni kazıklamayacağından emin olmam gerek," dedi Kartal

"Ben kimseyi kazıklamam. Herkese ne fiyata veriyorsam, sana da o fiyata vereceğim."

Elim terlemeye başlamıştı, Kartal'ın da parmak boğumlarında ılık bir ıslaklık vardı. Yine de elimi bırakmadı.

"Toplu alacağım, bunu göz önünde bulundurup bir indirim yapmalısın. En kıdemli sen misin? Nereden bileceğim beni kazıklamayacağını?"

Adam güldü, alaydan uzaktı, daha çok etkilenmiş gibiydi.

"Bu işlerin en kıdemlisine asla ulaşamazsın, biliyorsun değil mi?" diye sordu, gözleri parlıyordu. "O bir alt sınıfına verir, bir alt sınıfı da kendi bir alt sınıfına. Mal bize gelene kadar durmadan sınıf iner, hiçbir zaman çıkış noktasını, yani müdür odasını kimse bilmez. Sadece kıdemlinin elinden alan bir alt sınıfı bilir. Onu da bulabilmen imkânsız. Bize güvenmek zorundasın ama biz sana bir güvence vermek zorunda değiliz. Narkotik şubenin eli kolu uzundur, benim malımla yakalandığında benim de başım ağrır."

Kartal, "Ben yakalanmam," dedi kendinden emin bir sesle. "Varsayalım ki yakalandım, kimseyi ele vermem. Şu an buranın en kıdemlisi sen misin peki?"

"Çok soru soruyorsun, delikanlı," dedi adam rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatarak. Yanındaki yaşlı adama omzuyla vurdu. "İhtiyar, Melisa ve diğerleri hazır mı git bir kontrol et, Erdal Bey birazdan burada olur."

Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden oturduğu yerden kalktı. Karanfil denilen adam sağ kolunun altına genç kızı çekti ve kızı göğsüne yatırıp, kızın platin sarısına boyanmış saçlarını okşadı ama bu dokunuş hiçbir şekilde şefkat içermiyordu.

"En kıdemlimiz burada değil, eskiden buralarda takılırdı ama bu aralar baskın çok oluyor. Sevmez hır gürü, uğramıyor artık. Kimlik kontrolü falan yapıyorlar. Aslında hepsi burada dönen olayların farkında ama işte, kanıt olmayınca bir sikim de yapamıyorlar."

"Baykuş'tan mı bahsediyorsun?"

"Hepimizi de biliyorsun sen ha, yoksa sivil polis misin?" dedi gülerek, kül tablasının üstüne bıraktığı kalın şeyi aldı ve dudaklarının arasına götürdü, bir duman aldı, gözlerindeki rahatlamayı gördüm. Dumanı kızın yüzüne doğru üflerken, sarışın kızın yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "İçecek misin, sevgilim?"

"Dünya yeterince hızlı dönüyor şu an," dedi kız, kelimeleri zor birleştirmişti. "Biraz dursam iyi olacak."

"Bundan ne olacak? Çek içine."

O kalın, sigara şeklinde sarılmış şeyi kıza uzattığında, kız başını ters yöne çevirerek, "İstemiyorum," dedi. "Midem bulanıyor."

"Aç lan ağzını!" diye bağırdı bir anda adam. Kartal'ın elini öyle sıkı kavradım ki, Kartal'ın yüzündeki bütün kaslar gerildi, çenesi kaskatı oldu. "Amına koyduğumun salağına bak, sana ağzını aç diyorsam açacaksın."

Kartal, dişlerini sıktı. İçeri çöken yanağının etrafını saran sert kemiğin şeklini gördüm. Sarışın kızın gözlerinde korku büyüdü, bakışları kısaca bize doğru kaydı ve tam ağzını açacakken, "İçmek istemiyor," dedim. "Midesi bulanıyormuş. Üstüne kusmasını istemezsin değil mi?"

"Ha?" dedi adam bana düz düz bakarak. "Ne dedin?"

"Sana diyorum ki, midesi bulanıyor. Zorla içirirsen, üstüne kusacak, bunu mu istiyorsun? Bence kusmuk kokmak istemezsin."

Adam tek kaşını kaldırdı ve "Evet, istemem," dedi. "Sen kullanıyor musun?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Oradan biliyorum zaten. Midem bulanırken ben de içmem." Başımı yavaşça Kartal'ın omzuna yasladım. "Kusmamdan hiç hoşlanmıyor, neden kusup geceyi berbat edeyim ki?"

Kız tam gözlerimin içine öyle büyük bir minnetle baktı ki, kalkıp onu kolundan tutmak ve buradan çıkarmak istedim. Adam arkaya doğru yaslanıp o şeyden bir duman daha aldı, elindeki şeyi kül tablasına bıraktıktan sonra kızı göğsüne doğru çekip saçlarının üstünü öptü, yine şefkat yoktu, midem bulanıyordu.

"Haklısın," dedi gözleri iğrenç isteklerle parlarken. "İçmemesi benim için daha iyi. Kusmuk kokan bir ağzı si-"

"Konumuza dönelim," diyerek böldü Kartal onu. Boynundaki damar atıyordu, o kadar sinirli görünüyordu ki, bir an kendini tutamayacağını düşündüm. Adama bakışında, ölümün cesedin üstüne düşürdüğü beyaz gölgeler vardı. "Şu an elinde bana verebileceğin bir adres var mı? Bildiğim kadarıyla toplu malla dolaşmıyorsun."

"Polis olsaydın seni anlardım, farklı bir havan var, emin ol bütün polisleri tanıyorum. Yeni gelenleri, sivilleri, hepsini. Ve eğer bana oyun oynayarak benden bilgi sızdırmaya çalışıyor olsaydın, şu an nefes alıyor olmazdın." Gülümsedi. "Şu an toplu satış yapamam, doğrusun. Toplu olarak Yarasa'dan alabilirsin." Adam, Kartal'ın tam gözlerinin içine baktı. "Onu bulman zor olacak ama eğer çok büyük bir şeyler istiyorsan, büyük oynayacaksan ve yakalanmayacağın konusunda kendine güvenin tamsa, Yarasa tam sana göre biri. Ama bu işten kendi payımı alırım, haberin olsun. Sonuçta seni ona yönlendiren benim."

Kızın saçlarını tutarak sertçe kavrayıp kaldırdığında, zavallı kızın yüzü acıyla buruştu. Nefesim kesildi, sanki biri beni saçlarımdan kavrıyormuş gibi hissettim. Kızın dudaklarına yapıştığı anda bakışlarımı hızla ondan uzaklaştırdım. Kızı öyle çirkin, öyle aç bir güdüyle öpüyordu ki, sakalları kızın tenine battıkça o hışırtıyı duyuyordum. Midem allak bullak olmuştu. Geri çekilirken öksürdü, bakışlarım yavaşça kıza kaydı, kız dudaklarını eliyle silmemek için zor duruyor gibi görünüyordu.

"Adın neydi?"

"Kartal."

"Güzel mahlas bulmuşsun," dedi adam.

Bir an gerçekten güleceğimi düşündüm. Kartal'ın yüzünde yaprak kıpırdamadı.

"Öyle."

"Dediğim gibi Kartal, büyük oynayacaksan Yarasa senin dişine göre. Sana güzellik de yapar ama benim adımı vermeyi unutma. Selamımı da söyle. Bize de bir güzelliğin dokunsun, değil mi dostum?"

"İyiliğini gördüğüm kimsenin adını unutmam," dedi Kartal. "Kötülüğünü gördüğüm kimsenin de yüzünü unutmam."

"Sevdim. Böyle devam et."

"Eyvallah."

Adam boşta duran eliyle montunu yokladı, ardından elini montunun iç cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı Kartal'a doğru uzattı.

"Şu numarayı ara, adımı ver, o seni yönlendirmesi gereken yerlere yönlendirir. Gerisi sana kalmış. Tıpkı adı gibidir, onu yalnızca geceleri bulabilirsin."

Kartal kâğıdı alıp montunun iç cebine koyarken yeniden, "Eyvallah," dedi.

Tam masadan kalkacağımız sırada, arkada bir gürültü yaşandı. Bir masanın yıkılma sesini, devamında kırılan bardakların sesi takip etti. "Orospu!" diye bağırdı adamın biri öfkeyle. Kızıl saçlı kadının saçlarını kökünden kavrayarak çektiğinde, kimse hiçbir şey yapmıyor, öylece olan biteni izliyordu. Kadın acı bir çığlık attı.

"Bırak beni!" diye bağırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Allahsız hayvan!" Adam durmadı, kadının saçlarını daha sıkı kavrayarak asıldı ve kadının yüzü ortaya serildi. Rimeli akmıştı, yanakları simsiyah şeritler tarafından çizilmişti, gözyaşları bu şeridi boyuyordu. Kanımda ayak izlerini bırakmaya başlayan dehşet duygusu damarlarımı zonklattı.

"Dolandırıcı orospu!" Kadının boğazını yakaladığını gördüm, beş parmağını kadının boğazına geçirdiğinde oturduğum yerden kalkacaktım ama Kartal elimi sıkıca tutarak beni oturmam için zorladı.

"Senin hayatını sikerim hayatını!" Diğer elini kaldırdı, tam kadının yüzüne geçirecekti ki, Kartal kalkmadı, Kartal resmen oturduğu koltuğun üstüne çıktı, elimi bir anlığına bıraktı ve koltuğun üstünden yere atladı. Bir an tüm gözlerin Kartal'a döndüğünü gördüm, oturdu-

gün verde kalbim ağzımda atıyordu. Adam tam tokadı kadının yüzüne geçirecekken, Kartal adamın ensesine yapışıp adamı geriye doğru sertçe çekti. Kartal'ın arkasındaki masa, bu patırtıya göğüs geremedi ve yıkıldı. Bir çığlık, feryat koptu. Kartal, adamı kendine doğru çevirdi ve dirseğiyle adamın yüzünün ortasına sertçe geçirdi. Birkaç kemiğin çatırtısı ve kanın fışkırırken çıkardığı o iç gıcıklayan ses, çığlıkların arasına karıştı, tıpkı bir kemik gibi gürültünün iskeletine kaynadı.

Kartal durmadı, adam daha aldığı darbenin ilkini atlatamamışken, Kartal adama dirseğiyle bir tane daha geçirdi. Montuna rağmen sıvadığı kollarındaki dövmeler, ışıkların altında deri değiştiren bir canavara benzemesine neden olmuştu. Adamın ağzından kan boşalmaya başladı ama Kartal durmadı, sanki biri onun fişini çekmişti, sanki biri onun düğmesine basmıştı.

Adamın yüzüne eklemlerini gererek sıkı bir yumruk daha attığında adam dengesini kaybetti, sırtüstü yere devrildi ve yerde kıvranmaya başladı. "Gavat!" diye bağırdı, dişlerinin arasından tıslamaya benzer bir ses dökülmüştü. "Bir kadına mı yetiyor lan gücün senin?"

"Karışmayın!" diye bağırdı Karanfil ayaklanan adamlara. "Hak etti. Bırakın alsın ağzının payını."

"Sana ne?" diye homurdandı adam ağzından kanlar akarken. "Sen yanındakiyle ilgilensene, sana ne lan benim siktiğim orospudan?"

Kartal, adama doğru yürüdü. Küfretmedi, konuşmadı, ışıklar yüzüne çarpıyordu, eklemlerine bulaşan kanı gördüm, karanlıkta kanın rengi bile siyah duruyordu. Ayağını kaldırdı, dehşet verici bir hızla adamın çenesini tekmeledi. Botun çeneye çarparken çıkardığı ses, mekânın içinde çınladı. Adamın dişlerinin döküldüğüne, çenesinin kaydığına yemin edebilirdim. Karşı çıkmadım, bağırmadım, tepki dahi vermedim; hatta içimin soğuduğunu hissettim.

"Sizi domaltıp götünüze şişe soksak, siktiğimiz pezevenkten size ne diye savunabiliriz kendimizi değil mi sizi döverken?"

Adamlar ürkmüş gözlerle Kartal'a bakıyordu. Aslında üstüne çullansalar onu mahvetme potansiyelleri oldukça yüksekti. Hepsinin kafası bir dünyaydı, buradan sağ çıkmamız hemen hemen imkânsız gibi bir şeydi ama Karanfil buna engel olmuştu. Adam acılar içinde kıvranırken dışarıdan yükselen bağırış sesleri mekânın içine doldu, herkesin gözleri kapıya yöneldi.

Kartal'ın keskin gözleri hariç. O aynaya bakıyordu.

"Aynasızlar!" diye bağırdı biri. "Abi Aynasızlar geliyor!"

"Hassiktir!" diyerek kalktı Karanfil denen adam. "Sıçayım böyle işe! Nurgül, kızları toparla, aşağı inin, sesiniz çıkmasın!"

Sarışın kızı resmen itti. Sarışın kız telaşla bar tarafına doğru koşmaya başladığında, kül tablasında yanan şeyleri söndürmeye çalışan adamların eli ayağı birbirine girmişti.

"Yok edin lan kül tablalarını, parkeleri kaldırın aşağıdaki bölmelere koyup kapatın! Köpekler var mı yanlarında? Allah kahretsin!" Yerde yatan dayak yemiş adama baktı. "Kaldırın şu haşatı yerden, yok edin!" Adamlardan biri, Kartal'ın yere serdiği adamı kollarından tutarak sürümeye başladı ve çok geçmeden gözden kayboldu. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki, kendimi rüyada gibi hissediyordum.

Kartal'ın bakışları direkt beni buldu, yavaşça bana doğru yürürken tek sakin davranan oydu, beni tutarak çekti ve "Polis," dedi. "Serinkanlı ol."

"Ne yapacağız?" diye fısıldadığımda duvar kenarına sinmiştik. Kül tablaları bir bir yok oluyordu, dışarıda bir karmaşa, bağırış çağırış vardı.

"Herkes kimliklerini çıkarsın!" diye bağırarak içeri giren genç komiser, rozetini çıkarıp havaya kaldırdı. "Allah belanızı versin be! Leş gibi esrar kokuyor burası!"

Birkaç polis memuru daha ellerinde silahlarla içeri girdi, dikkatli bakışları neredeyse her yüze dokunuyordu. Kartal omzunun üstünden sırtımızı verdiğimiz duvara baktı, gözlerinde perdesi yırtılmış tuhaf bir ifade belirdi. Boşta duran elini yavaşça duvara koydu ve hafifçe itti, duvarda kare şeklinde bir çizgi belirdi, biraz dikkatli baktığımda bunun küçük bir kapı olduğunu fark ettim. Kartal eliyle oraya baskı uyguladı. Bir an birinin montuma dokunduğunu hisseder gibi oldum ama dikkatimi veremedim. Göz ucuyla Kartal'a bakıyordum.

Yarattığı boşluğa dikkatle baktıktan sonra gözleri beni buldu. "Eğil," diye fısıldadı. "Yavaşça çömel ve içeri gir."

"Görürler," diye fısıldadım.

"Dediğimi yap, Lavin."

Kalabalık tek bir yerde toplanmamıştı, herkes dağınıktı, belki de bu yüzden şanslıydık. Yavaşça eğilirken kimsenin bana bakmadığını bili-

vordum; önümde dikilen uzun boylu, saçlarını ensesinden atkuyruğu şeklinde toplayan adam sayesinde görüş alanlarından çıkmıştım.

Kartal'ın aralık bıraktığı kare şeklindeki kapıdan içeri girmem gerekiyordu ama orada beni neyin beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Çok karanlık," diye fısıldadım yavaşça içeri doğru kayarken. "Ve... Kokuyor."

Biri tam kalçalarımdan tutarak beni içeri ittiğinde dizlerimin üstündeydim, çığlık atmamak için dudaklarımı kemirerek ileri doğru emekledim ve içeri biraz olsun sızan ışık da kesildi. Kare şeklindeki kapının kapandığını fark ettim, yavaşça kapıya doğru dönerken hâlâ dizlerimin üstündeydim ve yabancı bir nefes yüzüme çarptı.

"Sessiz ol, Lavinia," diye fısıldadı Kartal. Yüzü yüzüme ne kadar yakındı da nefesinin sıcaklığı bu kadar büyük bir vurguyla dudaklarıma çarpıp, çenemi ateşe vermişti?

"Bu ne kadar iyi bir fikir?" diye sordum, karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

"Şu an bundan daha iyi bir fikrin var mı?" diye fısıldadığında geriye doğru gitmeye çalıştım ama alan oldukça dardı.

"Biraz uzaklaş," diye fısıldarken sesim tedirgindi.

"Alan dar," dedi bana biraz daha sokularak. Dizleri dizlerime değdiğinde, bedenim yay gibi gerildi. "Senin yanından başka gidebileceğim başka bir yer yok."

Gözlerimi kıstım. "Bu içime girmeni gerektirmiyor değil mi?"

"Şu an içinde olsaydım, böyle konuşabiliyor olamazdın," diye fısıldadı.

Kafamı şiddetle kaldırdığımda, alnım alnına sertçe çarptı ve acıyla inlememek için kendimi zor tuttum. Elim alnıma gitti, acıyla fısıldadım, Kartal sesini dahi çıkarmıyordu. "Koca kafalı!" diye homurdandım. "Düzgün konuş!"

"Her şeyi o şekilde anlayan sensin," dedi. "İnsanın fikri neyse zikri de odur."

"Tamam, Mevlâna," diye söylendim.

"Bu Mevlâna'ya ait değil, bu bir atasözü."

"Kafamı kırdın ya!"

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız. Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Bir an dışarıda bir patırtı yaşandı. Sesleri tam olarak duyamıyordum. Kartal, avucunu ağzımın üstüne kapatıp, "Şşş," diye fısıldadı,

avucuna sinen sigara kokusu ciğerlerime dolarken, parmaklarındaki çelik soğuğu da dudaklarımı uyuşturdu. "Sessiz ol."

Dudaklarımı aralamak istedim ama tıpkı bir örümcek ağı gibi dudaklarıma örülen kemikler tarafından sarılmış doku buna izin vermedi.

Sanki kurmak istediğim tüm cümleler, sesimi sırtlanmadan dışarı fırlamış, onun avuçlarına çarparak kemiklerine karışmıştı.

Benim kalbim defoluydu. Ruhum sökülmüş ve sönmüştü.

Karanlıkta, dudaklarım onun avucu tarafından örtülüp kelimelere susturulmuşken, gözlerimi yumup nefesimi tuttum.

Kalbimdeki kurumuş çiçeklere baharı yeniden getirmem imkânsızdı. Karanlıkta silik bir beden olarak burada dururken, aslında ışığın altında şu an olduğumdan daha silik olduğumu biliyordum.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordu.

Durdum. Bu sorunun cevabını düşündüm. Korkuyor muydum? Korktuğum zamanlar olmuştu. Odamın kapısının aralığından sızan ışığı izlerken babamın kapıyı tamamen açmasını beklediğim zamanları hatırlıyor gibiydim. Babamın bedeni önümde dikilirdi ve ışık bile babamın arkasında kalırdı. İçimde, çocukluğumu sakladığım o vitrin devrileli epey zaman olmuştu.

"Hayır," dedim, canımın etrafında ateş yanıyordu ama o bunu göremezdi. "Korkmuyorum."

Bir şey söylemedi. Kokusu çok yakındı. Parmak boğumlarında kanın kokusu vardı ama sigara kokusu kadar baskın değildi. Küçük bir çıt sesi duydum. Kapalı gözlerimin karanlığında bir nokta belirdi, kızıl noktayı gözlerim kapalı olmasına rağmen görebiliyordum. Ardından o noktanın ısısı yüzümü sardı.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, ikimizin yüzünün ortasında çakmağın alevinin yandığını gördüm. Altın kahve gözleri tam şu an gece siyahı görünüyordu. Sanki gözlerinde iki siyah boşluk vardı. Hayır, o boşluğa ait değildi. Boşluk oydu.

Gözlerini yüzüme dikmişti. Kirpikleri yavaşça kısıldı, üst kirpikleri alt kirpiklerine hafifçe vurup geri çekildi. Kısık bakan gözler tekrar açıldı, dudakları hafif aralıklı duruyordu ve durgun bakışları ondan bir parça hâline gelmişti.

Sanki şu an bir labirentin içindeydim ve kafamı kaldırdığımda gökyüzünü görüyordum. Yıldızlar, ay ve güneş, hepsi oradaydı. Hepsi

onun gözlerindeydi. Ama tuhaf olan, labirentin de o olduğunu düşünüyordum.

Avucunu yavaşça dudaklarımdan ayırırken, avucunun içi dudaklarıma sürtünerek çeneme doğru düştü. Elini geri çekti, çakmak hâlâ ortamızda yanıyordu.

"Sen neden böyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl bakıyorum?"

Tam ağzını açacakken durdu, dudaklarını birbirine bastırıp sadece yüzüme baktı. Gözleri her ne kadar bana bakıyor gibi görünse de içi ölüme dikilmiş gibiydi. "Gözlerin ne renk senin?" diye sordu, konuyu değiştirmek istiyor gibi. "Hiçbir zaman gözlerinin rengini anlayamadım."

Son cümlesi tuhaftı. Göz rengimi anlamaya mı çalışmıştı?

"Ela sanırım."

"Yeşil de oluyordu ara sıra," dedi.

Duraksayıp, "Doğru, nadiren oluyor," diye mırıldandım. "Çoğu zaman sarı gibidir. Etrafımdakiler bal rengi olduğunu söylüyor."

"Ela gözlerinde yeşil hareler," dedi gözlerini benden ayırıp çakmağın ateşine dikerek. "Nazım sever misin?"

"Şiirle pek aram yoktur."

Bir şey söylemedi. Çakmağın ateşi aniden sönünce irkilerek farkında olmadan ona sokuldum, aslında korkmamıştım ama aniden olduğu için bedenim tepki vermişti sanırım.

"Şiirle arası olmayan biri için fazla şiir gibi bakıyorsun," dedi karanlığın içinde. Kafamı kaldırıp karanlığa baktım, karanlıkta yüzü vardı. "Yanlış anlama. Demek istediğim, bakışların düz gibi dursa da aslında ifadelerin görebilen biri için çok açık."

Kuruyan dudaklarımı yalayıp, "Yanlış anlamadım," diye fısıldadım. "Ne zaman çıkacağız buradan?

"Şu an çoğu gözaltına alınacak. Dışarıda sesler kesildi ama yine de birkaç dakika daha burada beklesek iyi olacak." Kartal, çakmağı bir kez daha çaktı, ateş ortamızda büyüdü ve köşeye geçip yavaşça oturdum, dizlerim üstünde çok durduğum için sızlamaya başlamıştı. Bacaklarımı karnıma doğru çektim. Kartal da bir eliyle yerden güç alarak hemen karşıma aynı şekilde oturup, sırtını duvara yaslayıp dizlerini kırdı.

"Daha nerelere gideceğiz bakalım," diye homurdandım kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp, çenemi dizime yaslayarak. Berem alnıma doğru düşmüştü ama umursamadım.

"Daha yeni başladık, biliyorsun değil mi?"

Ona baktım, gözlerinde yakıcı bir gerçekle bana bakıyordu. İçimde kanaması durmayan, yarasından sürekli irin akan bir yer vardı. Kartal'ın gözlerine baktığımda, biri o irinli yaraya bıçağın ucunu sokup, yarayı karıştırıyor, oyuyor gibi hissediyordum.

"Biliyorum." Sesimde bir kabulleniş vardı. Bir süre boşluk gibi büyüyen bir sessizlik içinde birbirimizin gözlerini izledik.

"Korkuyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Neden sana baktığımda korkuları olan küçük bir kız çocuğu görüyorum?" diye sordu. Bunu kesinlikle beni sinir etmek için söylememişti, çok dürüst olduğunu kelimelerinde yâd ettiği vurgudan anlayabilmiştim.

"Öyle olmadığımı bildiğini biliyorum. Aksi takdirde bu iş için yanında olmamı istemezdin."

"Ben kendime güveniyorum, Lavin," dedi Kartal bir an olsun düşünmeden. Sesi donuktu. "Ben herkesten uzaklaşıyordum. Fiziksel değil."

"Artık uzaklaşmıyor musun yani?"

Gözlerini öfkeyle kapattı, bir an anlam veremesem de gözlerini açtığında orada öfkeyle yanan ateşin, tıpkı kozasından saçılmış lav gibi donup taşlaştığını gördüm. "Uzaklaşacak kimsem kalmadı. Yeni yeni fark ediyorum."

Bazen tek bir cümlesiyle saatin karnında dönüp duran yelkovanı dondurup, akrebi taşa çevirebiliyordu sanki. Soğuktan buz kesen parmaklarımı avuçlarımın içine yatırdım, tırnaklarımı hafifçe avuç içlerime batırdım.

Ne zaman aynada kendime baksam, içinden atamadığı geçmişi kendi elleriyle öldüren ama öldürdüğü o geçmişin mezarını her gün ziyaret etmeden gözüne uyku girmeyen bir silüet görüyordum.

Ama Kartal'a baktığımda gördüğüm, orada duran mezar başında ziyarete gelmiş bir silüet değildi. Sanki her şeyin kıyısında duruyordu. Parçası hâline geldiği kalabalık dışında, hemen dibinde duran boşluğu da görebiliyordu.

Çakmaktaki ateş üç kez söndü, Kartal o ateşi iki kez yaktı. Sonunda o nefes gibi muhtaç olduğum sessizlik, bir hançer gibi omurgama saplandı ve "Aslında çok acınası bir hâldeyiz ama çaktırmıyoruz," diye itiraf ettim.

"Ne kadar kazanırsak kazanalım, tüm zaferlerimizin zemini bir kaybediş," dedi.

Durdum. Karanlık yavaşça yayıldı, ateş bir daha yanmadı. Doğruydu. Bunu daha önce kendime defalarca söylemiştim. Ne kadar kazanırsak kazanalım, onu kaybetmiştik ve kazandığımız tüm zaferlerin nedeni onu kaybettiğimiz içindi.

İçim sızladı.

Sanki içimi alıp götürseler bile bu sızı hep benimle kalacaktı.

"Gitmişlerdir," dedi Kartal soluk bir sesle. Yavaşça doğrulduğunu fark ettim. Dar bir alanda olduğumuz için yine emeklemek zorunda kalacaktık. Küçük bir ışık yavaşça olduğumuz ortama uzandığında, Kartal'ın duvar gibi duran kapağı kaldırdığını fark ettim. Mekânın içi bomboştu, Kartal yavaşça dışarı çıktıktan sonra omzunun üzerinden mekânın diğer ucuna baktı ve elini bana uzattı. Bana uzanan eline birkaç saniye baktım.

Elini tutup oradan çıktığımda, Kartal, "Toz olsak iyi olacak," dedi boştaki eliyle boynunu kaşıyarak. Elimi yavaşça bıraktı. "Bu gecelik bu kadar."

Mekândan çıktığımızda, çok değil biraz önce yağmur yağdığını fark etmem çok da uzun sürmemişti. Kaldırımlar az önce de ıslaktı ama bu kadar değildi. Üstelik Kartal'ın kokusuna benzeyen koku her yeri etkisi altına almıştı. Yağmurdan sonra yükselen ıslak toprak kokusu... Bu kokuyla aynı evi paylaşıyordum.

Çevreme bakındım, sokak bomboştu. Yangın merdivenlerinde beyaz bir yavru kedi patisini yalayıp yüzüne sürüyordu, bizi fark edince durup dikkatle izlemeye başladı. Kartal duraksayınca ben de duraksadım ve ona doğru döndüm.

"Artık buradan çıkalım," dedim huzursuz bir sesle.

Kartal bana doğru bir adım attı. İki elini kaldırdığında, ben de gözlerimi kaldırmış ona bakıyordum. Gözlerinin rengi gecenin içinde kaybolmuştu, sanki iki siyah cübbeli gardiyan onun üst kirpiklerine

oturmuş, ellerindeki kılıçları alt kirpiklerine uzatarak onun gözlerini hapsin arka tarafında bırakıyordu.

Elleri yavaşça öne doğru kayan bereme dokundu, bereyi yavaşça arkaya doğru çekti ve alnım ortaya serildi. Bakışları kısaca alnıma dokundu, kirpikleri birbirinin üstüne binmeden hemen önce gözleri gözlerime doğru kaydı ve beremi tamamen düzelttikten sonra ellerini yavaşça geri çekti.

"Gidelim," dedi rahat bir sesle.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Zihnim, içi kan dolu bir küvet gibiydi.

Kan, küvetin beyaz mermer taşlarına çarpıyor, mermerin üstünde kan lekeleri bırakıyordu ama bu o kadar kısa sürüyordu ki, kan geri çekildiği an mermer tekrar beyaza bulanıyordu.

Ben en büyük kötülüğü kendime yapıyordum.

Karanlık odanın üstüne yerleştirilmiş beyaz tavana bakarken, sırtım yatağın rahat yüzeyinin şeklini almıştı. Ayağımdaki botları çıkarmamıştım ama ayaklarım yatağın dışında kalıyordu. Üstümdeki montu, kafamdaki bereyi de çıkarmamıştım.

Zihnimin içindeki küveti dolduran kan, bir kez daha dalgalandı, beyaz mermer taşlarına vurdu. Son sürat anılarıma koşarken, küvetin dibine kafa üstü çakıldım. Kan, önce yüzümü yaladı, ardından saçlarımı ıslattı ve yavaşça kanın içine gömüldüm.

Kalbim, bir piyano tuşu muydu? Tuşa bastırıp, kalp atışlarımın esaslı çığlığını duymak isterdim. Ama bu tuşa basıp duran şeyin elleri, benim ellerime benzemiyordu.

Gecenin karanlığı, üstüne devrildiği güneşin ışığını söndürmüş, tüm seslerin sesini sonuna kadar açmıştı. Bu gece onu öldüren bir şeyin yuvasını bulmuştum, o yuvaya misafir olmuştum, o yuvayı yapan insanlarla yüz göz olmuştum.

Bu bir ihanet değildi, bu bir savaştı ama neden kalbim ihanet ediyormuş gibi hissediyordum?

Kafamı yavaşça sağ tarafıma döndürdüm, cam kapalıydı ama perde aralık duruyor, sokak lambasının ışığı yavaşça içeri süzülüyordu. Yanağımı yatağın yüzeyine bastırarak, çatık kaşlar, kısık gözlerle sızan ışığı

izlemeye başladım. Nabzım zayıftı, kalbim çarpıyor muydu? Kartal'ın kadehinin seslerini duyabiliyordum. Yine içmeye başlamıştı.

Elim yavaşça cebime gittiğinde, elime küçük bir paket geldi. Kaşlarım daha da çatılırken o paketi avuçladım ve cebimden çıkardım. Avucumun tamamını kaplıyordu. Poşeti havaya kaldırdım, bakışlarım yavaşça önüme döndü ve gözlerimi pakete çevirdim. Şeffaf bir paketti, içi görünüyordu. İçinde rengârenk haplar vardı.

Elimde tuttuğum renkler, ölümün renkleriydi...

Zihnim, geceyi başa sardı. Polislerin mekânı bastığı zaman birinin montuma dokunduğunu hissetmiştim. Bunu yapan Karanfil'di. Korku ânında bunu yapmış olmalıydı. Yavaşça doğrulup kalktım ve bağdaş kurarak oturup, elimdeki şeffaf poşetin içine yerleştirilmiş renkli hapları izlemeye başladım.

Kardelen'e bundan mı vermişlerdi? Kardelen ne hissetmişti? Canı yanmış mıydı? Bir an elimdeki şeye bakarken, karanlık perdeler düşlerimin üstüne çekildi ve ışıksızlık zihnimi yerle bir etti.

Kalbim atmayı özlemişti. Bir ayna olup onu yansıtmayı özlemiştim.

Dışarıda yağmur atıştırmaya başlamıştı. Sokak lambalarının içeri uzattığı ışık zemine devrilmişti ve yağmur damlalarının gölgeleri zemine devrilen ışığın üstünde hareket ediyordu.

Bir yılanın derisini değiştirdiği gibi kalbimdeki koruyucu zarı değiştirmek, hasar gören zarı arkamda bırakarak yola devam etmek istiyordum. Artık yeni bir koruyucu zara ihtiyacım yoktu. Çünkü korumuyordu.

Şeffaf paketi açtım. Acısını paylaşmak istediğim geçmişin elleri boğazıma yapışmıştı. Hisler bir bir göğsümü sobeliyordu. Ayaklarımın altında hissettiklerim yapış yapıştı ve kayıyordu, sanki düşüncelerim gitgide daha sıvı bir hâl alıyor, kan gibi göğsümden aşağı, karnıma dökülüyordu.

Avucumu açtım, avucumdaki çizgiler belirgindi, yağmurun gölgeleri avuç içimi süslüyordu. Şeffaf poşetin içindeki hapları avucuma boşaltmaya başladığımda, bakışlarım boş, bastırdığım güç alev alevdi. Bir süre avucumun içine düzensiz bir şekilde dağılan hapları izledim.

"Ne kadar düzensiz," diye mırıldandım hapları izlerken. "Tıpkı benim gibi darmaduman duruyorsunuz."

Sanki geçmiş bir canavardı, oradaydı, boynumu parçalayacak. Kudretli varlığını hissediyordum, savunmasızdım, boyun eğecek miydim? Eğmek istemiyordum. Kafamda var olan tüm seçenekleri avuçlarımla, parmaklarımı batıra batıra, tırnaklarımla deşe deşe parçalamak istiyordum.

Elimde tuttuklarımın bir cinayet silahı olduğunu biliyordum. Bunu bilmek, kendi cinayetime susamama neden oluyordu. Sadece bir kez onun gibi hissetme isteğim, bir kez daha doğamayacak olmamı bilmemle çarpışıyor, tüm gerçekler yere ölü bir şekilde serilerek son damlalarına dek kanıyordu.

"Biliyor musun? Kimsemi çaldınız benden. Almadınız, çaldınız. Kendi ayaklarıyla gelseydi size, o zaman size hırsız diyemezdim. Siz hırsızsınız. Kimsemi çaldınız."

Öfkem durgundu ama oradaydı. Yanıyordu ama cayır cayır değildi. Sönmüyordu ama yakmıyordu da. Yaktığı tek şey bendim. Her yeri ateşe vermek istedim. Eğer bir yangın çıkacak, yakacaksın her yeri ama yanacaksın deseler, kendimi ateşe verip yangın yerine dalardım, bunu hissediyordum, hissetmiyor biliyordum, bilmiyor istiyordum.

Tek bir tanesini dilimin üstüne koysam, çözülse yavaşça, onu yutsam, parçalasam damağımda, onun cesedinin tadı gelir miydi ağzıma?

Onun ölümünü kendime sapladığım günden beri kendimi bir cinayetle yok edeceğimi biliyordum.

Bir süre cebime kaderimmiş gibi konan bu hapları izledim. Kadeh seslerini duyuyordum. Kartal, durmadan dolduruyordu kadehini, durmadan içiyordu. Uyuşturuyordu kendini. Acısını susturmaya çalışırken, zihnini karıştırıyordu. Bense dipdiri acımla buradaydım.

Bir an düşündüm, sadece bir an için avucumdaki şeyleri ağzımın içine atmayı ve tek seferde yutmayı düşündüm. Psikolojim buna müsaitti, ne yaşadığını bilmeyi isteyen tarafım, içimin topraklarını kazıyordu.

Gidiyorum ölüm kadar serin,
Mezar kadar derin,
Biliyorum.
Sönmüyor, yanıyor senin de gözlerin.
Göğe yükselmiş,
Yeryüzüne ruhum yağıyor.

Son kez bakamıyorum,
Ben sana insanlar tarafından kör edildim.
Bana ne getirdin?
Ellerin acıyor.
Bana ne getirdin?
Ellerin kanıyor.
Çocukluğumla göz göze geliyoruz,
Soruyorum ona, ruhum yeryüzüne yağıyor.
Bana çocukluğumuzdan ne getirdin?

Ben tabut değil, onu çağırıyordum.

Hapları avuçlarımın içinde ezdim.

"Sana çocukluğumuzdan anılar getirdim, zehir değil," diye fısıldadım. "Gökyüzünü bağrında taşıyan, gülüşü uzaydan duyulan kız."

Avuçlarımda ezilen hapları hemen karşımdaki duvara hızla savurdum. Ellerimi yüzüme kapattım, ağlamayacaktım, sırası değildi. Tırnaklarım farkında olmadan alnıma saplandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü acıya verecek bir damla gözyaşım bile yoktu. Kalmamıştı.

Bir duş almak benim için iyi olacaktı. Düşünceler kir gibi akmayacaktı ama en azından gevşeyecektim. Duştan çıktığımda üstümde yalnızca gri bir tayt, askılı beyaz bir tişört vardı. Islak saçlarımın uçlarından damlayan su, omuzlarımı ıslatıyordu. Bakışlarım koridorun sonundaki salona kaydı, elektrikli şömine yanıyordu. Tek ışık, şöminenin ışığıydı.

Parmak uçlarımda yükselerek küçük adımlarla koridorun sonuna, salona doğru yürüdüm. Kartal'ın yalnızca kafasını ve tekli koltuğun kenarından sarkan elini görebiliyordum. Elinde bir kadeh vardı, kadehin dibinde parlayan viski kayarak kadehin ucuna kadar gelmişti çünkü kadeh neredeyse yan yatmıştı. Bir şişe yere devrilmiş, diğer şişe ateşe göğüs geriyor gibi ayaktaydı ama neredeyse yarısı içilmişti.

Sehpanın üstündeki kül tablasının içinde yanan sigaranın dumanı yavaşça yukarı doğru kıvrılıyordu. Yağan yağmurun sesi, elektronik şömineden yükselen çatırtılara karışmıştı. Odanın içi sıcak olsa da ölüm kadar soğuktu sanki. Ürperdim.

İçinde olduğumuz kuyu o kadar derindi ki, ışık içeri ulaşamıyordu. O kuyunun dibinde yaşamaya başladığımdan beri, ölen bedenimi

örtecek bir tabuta, saracak bir kefene ihtiyaç duymuyordum. Onun da duymadığını biliyordum.

"Uyudun mu?" diye fısıldadım. Karanfil denen adamın yaptığı şeyi anlatmayı planlıyordum ama bir yanım şu an hiç sırası olmadığını söylüyordu. Kartal'ın kadehi tutan parmaklarının hareketini gördüm, eklemleri kasıldı. Eklemlerinin üstünden geçen damarlar belirgindi, o damarların içinde akan kanın baskısını görebiliyordum.

"Uyumadın."

Kartal yavaşça doğrulup kalktığında, çıplak sırtını görmeyi beklemiyordum. Koltuğun önünden çekildiği an gözlerim belindeki yanık izine kaydı. Gözlerimi o izden uzaklaştırdım ve sırtına çevirdim. Kaslı bir sırtı vardı. Kartal yavaş adımlarla içki şişelerini muhafaza ettiği küçük bara yürüdü, eğilip kapağı açtığında bir süre hareket etmeden kapağını açtığı dolabın içine baktı.

Kafasını kaldırıp geriye doğru atarak tavana baktıktan sonra, "Bitmiş." dedi. "Mutfakta bir şişe daha olması gerekiyor."

"Çok fazla içmişsin. Biraz uyumalısın."

Kartal, hiçbir şey söylemedi. Bir süre sırtı bana dönük şekilde öylece orada dikildikten sonra ayağıyla kapağa vurdu, kapak çarparak kapandığında kalbim yerinden oynamıştı. Bana doğru döndü. Ateş arkasında kaldığı için yüzü karanlıkla buluştu. Gözlerini göremiyordum ama bana baktığını biliyordum. Hiçbir şey söylemeden bana doğru yürümeye başladı, adımları yavaş, sert ve kararlıydı. Neredeyse dibime geldiğinde artık yüzünü görebiliyordum. Ağlamamıştı ama gözlerinin altı kıpkırmızıydı, bunun çok içtiğinden olduğunu biliyordum. Kızarıklığın altında duran mor, siyah halkaları görebiliyordum. Ona bunu emanet eden de uykusuzluğuydu.

Bakışları bir süre yüzümün surlarında, elinde ucu sivri bir bıçakla, tehditkâr adımlar atarak gezindi. Yanımdan geçip giderken gözleri benden ayrıldı, karanlık koridora dikildi. Çıplak omzu omzuma sürttü ve Kartal öylece geçip gitti.

Arkasından gittim. Mutfağın ışığını yakmadı, rahatsız olabileceği düşüncesiyle ben de yakmadım. Dolaptan bir içki şişesi çıkardı, elindeki şişeyi pencere kenarındaki mutfak masasının hemen ortasına koydu, masanın pencereyle karşı karşıya olan tarafındaki sandalyeyi çekip oturdu. İçki şişesinin kapağını açtı ve kapağı mutfağın bir köşesine

gelişigüzel fırlattı. Kartal dudaklarını şişenin ağzına yaslayıp kafasına diktiğinde sessizdim. Gölgesi mutfak duvarına yansıyordu.

Şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı ve masanın üstüne koyup, "Beni mi takip ediyorsun, Ölüm Çiçeği?" diye sordu, sesi gecenin pusunu taşıyan zinciri kırık bir salıncak gibiydi.

Omzumu yavaşça mutfağın kapısının kenarına yasladım ve "Uyumayacak mısın?" diye sordum.

Yorgundu, bunu görebiliyordum. Kafasını toplayamıyordu, bunu da görüyordum. Uyumak istiyordu, bu zaten ortadaydı.

"Uyumayacağım," dedi Kartal. "Uykuya ihtiyacım yok."

Ellerini masanın üstüne koydu, kafasını ellerinin üstüne yerleştirip gerçekliğe gözlerini yumdu. Durdum. Sırtı gerilmişti, bir süre öylece ellerinin üstünde yattı. Mutfaktaki saatin tik taklarını duyabiliyordum. O kadar sessizdik ki, saat sanki beynimin içinde çıkarıyordu o tok sesi. Yağmur daha hızlı yağmaya başladığında yağmurun camdan kayan gölgeleri de Kartal'ın yüzüne, omuzlarına dökülmeye başlamıştı.

"Uykuya ihtiyacın var."

Sanki ikimizin de uykusu çiviye takılmış, sökülmeye başlamıştı.

"Susmuyor, Lavin. Susmuyor."

"Susmayacak," diye fısıldadım. "Boşuna tıkamaya çalışma kulağını, duyacaksın."

Zaman bizden izin almıyordu, almayacaktı. Tam ona doğru bir adım atacakken, Kartal kafasını aniden kaldırdı ve kolunu sertçe savurdu, içki şişesi yere devrildi, içki şişesiyle birlikte masanın üstündeki vazo da yere düşmüş, parçalara ayrılmıştı. Vazonun içindeki su yavaşça yere akarken, içki suya karıştı, birbirlerine tutundular ve bir oldular; cam kırıklarının içindeki çiçeğin yapraklarına sindiler.

Kartal, öfkeyle yerinden kalktı, tezgâha doğru yürürken ellerini saçlarına götürdü ve kafasını iki avucunun arasına alıp sıktı, geri bıraktı, kolları yavaşça yanlara düştü ve kafasını hafifçe yukarı dikerek göz ucuyla tavana baktı.

"Geçmiyor anasını sikeyim, geçmiyor!" diye bağırdı bir anda, bağırırken boynundaki tüm damarlar kabarmıştı. "Uyutmuyor."

Çıplak ayaklarımla yavaşça ona yaklaştığım sırada dimdik duruyordu. Elimi koluna koyduğumda irkildi ama geri çekilmedi. Damarları, haritaların üstündeki kalın nehirlere benziyordu.

"Biraz farla kaçırmışsın," diye fısıldadım. "Duşa girsen iyi olacak."

Kartal kolunu elimin altından çekip, "Ben senin çocuğun değilim, benimle ilgilenme," dedi hırıltılı bir sesle.

Sıyrılıp yanımdan geçtiğinde öylece orada kalakaldım. Kartal, mutfaktan çıktı. Odasına girdiğini, odasının kapısını çarparak kapattığında anladım.

Bir süre olduğum yerde öylece bekledim. Daha sonra dolaptan bir su bardağı çıkarıp içini suyla doldurdum. Elimde su dolu bardakla mutfaktan çıkıp Kartal'ın odasının önünde durdum, elimi yumruk yapıp kapıyı hafifçe tıklattım.

Kafamın içindeki savaş bitmemişti ama köşede kan revan içinde yatan bendim ve şimdilik kılıç kaldıracak hâlim de kalmamıştı.

Cevap vermeyince, kapının kulpunu tutup çevirdim, kapı hafifçe aralandığında, zemine devrilmiş sokak lambasının ışığı ayaklarıma uzandı. Kartal uzanıyordu, bir eli kolunun altındaydı ve pazusu şişmiş, pazusunun üstündeki dövmenin altında atan damar belirginleşmişti. Gözleri tavandaydı, altında siyah bir kot vardı, ayakları da çıplaktı. Yarattığım aralıktan içeri sızdım, elimdeki su bardağını yatağın kenarındaki komodinin üstüne bıraktım.

Tam sırtımı dönecekken, "Lavin," dedi, sesi durgundu.

"Evet?"

Gözlerini tavandan ayırmadı.

"Hiç."

"İyi geceler," diye mırıldandım.

Tam bir adım atacakken, "Değil," dedi. "Yalan atma."

Verecek cevap bulamadım.

"Lavin," dedi tekrardan.

"Seni dinliyorum."

"Uyuyamıyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

"Uyumak için gözlerim birbirine sarılıyor ama beynim bütün sesleri duyuyor. Çok boktan bir durum," dedi. "Sikeyim böyle işi ben."

Cevap veremedim. Susmadı.

Tekrar, "Lavin," dediğinde, sesi artık daha pürüzlüydü.

"Kartal?"

"Ona çok mu sarıldın?"

İçimde çığlık çığlığa bir acıyla, "Neden?" diye sordum.

"Sadece onun kokusu uykumu getirirdi," dedi gözlerini tavandan ayırmadan. "Sen etrafımda dolaşırken uykum geliyor benim."

Bakışları tıpkı yağmur gibi yağarak beni buldu.

"Çok mu sindi sana?"

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, sorusundan çok bakışları yaktı canımı. Birlikte bir uçurumdan aşağı düşüyorduk da ben düşüşümüzü gözlerinden izliyordum sanki. Nereye gidersek gidelim, onu kaybettiğimiz yere, yolun başına dönmek zorundaymışız gibi baktık birbirimize.

Kartal yavaşça yana kaydı, yatakta sırtını bana döndü ve derin bir nefes aldı.

"Bu gece kalsana."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece sırtımı Kartal'a dönerek yatağın kenarına oturdum, elimdeki bardağı komodinin üstüne bıraktım. Bir süre duvara baktıktan sonra yavaşça yatağa doğru devrildim ve ben de tıpkı onun bana sırtını döndüğü gibi sırtım ona dönük şekilde yanına yattım.

Çıplak ayaklarının tabanları, çıplak ayaklarımın tabanlarına temas ettiğinde, gözlerim karşıdaki duvarın üstünde akan yağmur gölgelerinde geziniyordu.

Uyku çiviye takılıp, sökülmeye başlamıştı. Şimdi sökülen o ilmikler ikimizin ellerindeydi, ikimiz de sessizce ne yapacağımızı bilemez şekilde birbirimizi izliyorduk.

Gözlerimi yumdum, onun da gözlerini yumduğunu hissettim.

Uyuyacaktık, biliyordum. Aynı anda derin bir nefes aldığımızda, gök bir kez daha gürledi.

Gökyüzünü tenine asan kızın kahkahası, kalbimizde çınlıyordu.

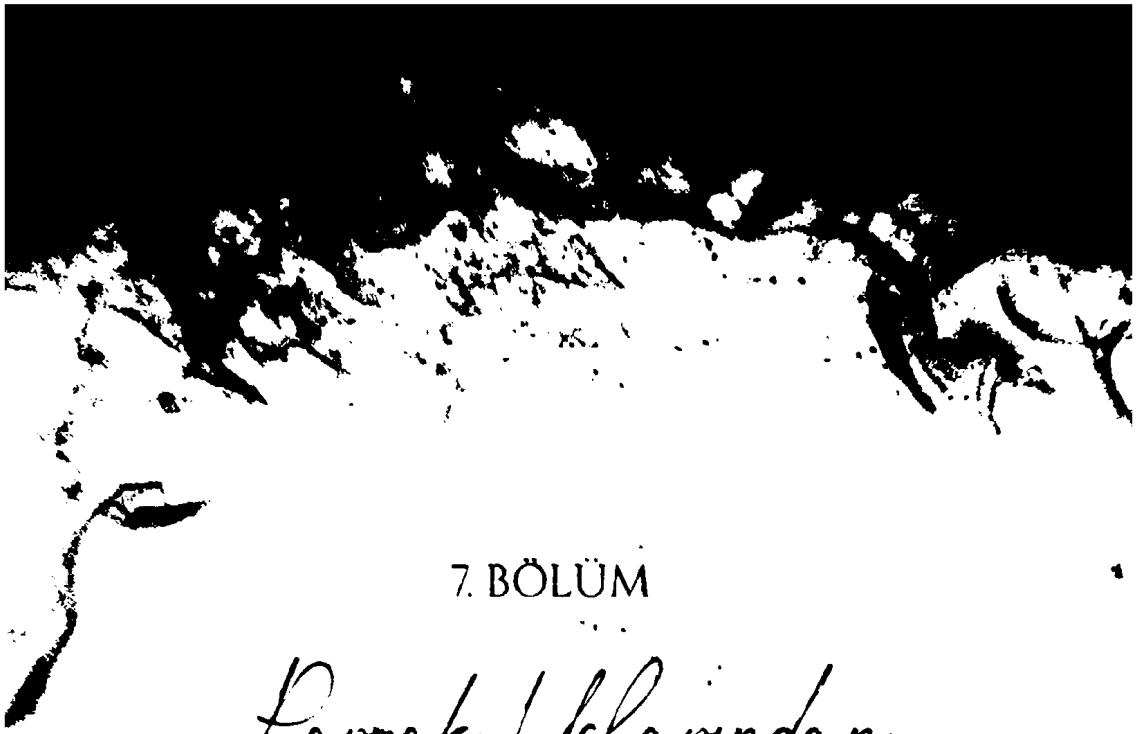

7. BÖLÜM

Parmak Uçlarından Kanser Akan Bal

♪ *Ill Factor & Katie Garfield, Weight Of Everything*

Dokunduğum ölümlerin mezarını kazan gözlerim, uykuya kördü.

Kirpiklerime bulanan ne kadar acı varsa hepsini, kan dolu bir küvetin içinde bileklerini kesmiş bir şekilde uyur hâlde bulmuştum. Ölüm, uykunun ikiz kardeşiydi. Ölürken bileklerinden akan kan, uyurken bileklerinden akan kâbuslara dönüşürdü. Sessizce gerçeğe susmuş ne kadar insan varsa uyurken çığlık çığlığa kusardı.

Çığlık çığlığa gerçeği kustuğum bir saat diliminde onun soğuk ayaklarının tabanını ayaklarımın tabanında hissediyordum. Ayaklarım onun ayaklarının yanında o kadar küçük kalmıştı ki, ayağımı ne zaman hareket ettirsem ayağının farklı bir noktasına temas ediyordum.

Uykunun çöktüğü zihnim yavaşça ayılmaya başladığında, dışarıda yağan yağmurun sesi zihnimde çınlıyordu. Gözlerimin odağına önce duvar, ardından da duvarda kayıp giden yağmurun gölgeleri girdi. Gün çoktan doğmuş olmasına rağmen gök o kadar esrarlı bir rengi giyinmişti ki, sanki şafak yeni söküyordu.

Uzun zamandır kırık olan kemiklerimin birbirine kaynadığını hissettim.

Yavaşça ayaklarımı ayaklarından uzaklaştırdım ve dirseğimi bükerek üstüne yüklendim. Farkında olmadan yüzümü buruştururken bir an ayağa kalkamayacağımı düşündüm. Onu uyandırmak istemiyordum. Uykusunu alması gerekti. Olabildiğince yavaş hareket ederek doğrulmaya çalıştım. Yatağın üstünde döndüğünü hissettiğimde gözlerimi sıkıca yumdum ve hareketlerimi yarıda kestim. Birkaç saniye bekledim, sakinlik tekrar sahneye çıktığında tam kalkacaktım ki elini belime yerleştirdi ve beni tekrar yatağın içine çekerken hiç zorlanmadı. Sırtüstü yatağa düşmemle birlikte onun ateş gibi yanan nefesini nefes boşluğumda hissettim.

Kalbim son sürat çarpmaya başladı.

"Kartal," diye fısıldadım uyanmasını dileyerek.

Dudakları boynuma çok yakın bir yerdeydi. Aldığım nefesi içebilecek kadar dibimdeydi sanki. Kaskatı olmuş bir şekilde geri çekilmesini bekledim. Geri çekilmedi, yüzünü nefes boşluğuma biraz daha yaklaştırdı. Alnı boynuma değdiğinde duraksadım, alnı ter içindeydi. Burnundan sert bir nefes verdi ve tuhaf bir homurtu çıkardı. Şok içinde olanları algılamaya çalışırken ellerim buz kesmişti. Elimi belime doladığı kolunun üstüne koydum ve onu yavaşça itmeye çalıştım.

"Kartal?"

Cevap vermedi. O sıcak, ateşin buğusuna benzeyen nefesini bir kez daha boynumda hissedince irkildim.

"Geç kalacağız," diye yalan söyledim ama sesim o kadar cılız çıkıyordu ki, beni duymasına imkân yoktu. "Uyanmalısın."

Aslında uyumasını istiyordum. İstediği kadar uyumalıydı çünkü gözlerinin altını mesken tutan o mor halkaların kaybolmasını istiyordum. Ne zaman o kararmış göz altlarına baksam kendimle yüzleşmek beni yormuştu. Acımızla yüzleşmekten bıkmıştım. Kaynayan nefesi bir kez daha nefes boşluğumda aktı. Sanki onun nefesi benim boğazımdan geçiyordu.

"Uyanmalısın," diyebildim tekrardan. Sonra bir şey söyleyemedim. Sesim yavaşça zayıfladı, harfler patır patır döküldü ve kuracağım tüm cümleler geçmişin bıçağından geçip yere serildi.

Bir süre onun sıcak nefesini hissederek yatağın üstünde öylece bekledim. Sanki akrep kalbime batıyor, yelkovan akrebin üstünden sürünerek geçerken akrebi kalbime daha da sert bastırıyordu.

Bana biraz daha sokulduğunda artık nefes alamayacağımı ve öleceğimi düşünmeye başlamıştım. Çıplak tenini çıplak kolumda hissedebiliyordum. Alnını boynuma tamamen bastırdı ve tam damarımın attığı yerde terinin kabardığını hissettim. Dudaklarının çok hafif bir baskıyla nefes boşluğuma dokunduğunu hissettiğim an onu gerçekten ireceğimi düşündüm ama onu tam itecekken, "Kardelen," diye fısıldadı ve o an içinde olduğumuz odanın tavanı başıma yıkılmış gibi öylece donakaldım.

Uykuyu etrafına tel gibi çekmiş sesinin katlarında duyduğum öyle bir şeydi ki, sanki yıllarca anlatsa bile tam olarak anlatmaya asla yetmeyecek olan bir acıyı bana tek bir isme kattığı ses tonuyla, yalnızca bir saniyede anlatmıştı.

"Kardelen," diye fısıldadım tıpkı Kartal gibi.

Gök, sanki iki yakasını yırtıyormuş gibi çığlık attı ve yağmur camlara sertçe çarpmaya başladı. Bunun Kardelen'in bize verdiği bir cevap olduğunu düşünmeden edemedim.

Onu bir daha göremeyecek olmanın acısı omuzlarıma bindiğinde, nefesi tenime dökülen bu adamın varlığı tam düşecekken tuttuğum bir dal gibi hemen burada, yanı başımda duruyordu.

İkimizin de elinde olmayan sebeplerle birbirine uzanan elleri vardı.

Sonunda kirpiklerinin hareketini boynumda hissettiğimde ensemden akan terin kuruyacağına sevindim. Hareketsiz bir şekilde gözlerimi sıkıca yumdum ve sanki her şeyden bihabermişim süsü vererek onun tamamen uyanmasını beklemeye başladım. Uyanmıştı ama neden geri çekilmiyordu? Bir an önce çekilse iyi ederdi. Kirpiklerinin bir açılıp bir kapandığını boynuma sürtünüşünden anlayabiliyordum. Bir süre orada öylece oyalandı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamasam da hareket edemiyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum ve çekilmesini diledim çünkü neredeyse nefessizlikten ölmek üzereydim.

Kafasını biraz oynattı ama geri çekilmeden yüzünü biraz daha yakınıma getirip burnunu nefes boşluğuma yasladı. Şok olmuş bir şekilde gözlerimi daha sıkı yumdum, bedenim terlemeye başlamıştı. Uzun kirpiklerinin hareketini tekrar hissetmeye başladım. Ağır ağır açıp ka-

patttığı gözlerinin ucuna taktığı mezar taşları tenimin toprağına dikilip duruyordu.

Aniden cep telefonun melodisi odanın duvarlarında yankılanmaya başladığında tuttuğum nefesi verdim. Kartal hızla geri çekildi ve ben gözlerimi ağır ağır aralarken yatağın diğer ucuna gittiğini gördüm. Sırtı bana dönüktü, yanık iziyle burun buruna geldiğimde gözlerimi hızla kaçırdım. Telefonu açıp kulağına götürürken ben de yavaşça doğrulmuş, ayaklarımı zemine basmıştım bile.

"Ne var amına koyduğumun hıyarı?" diye hırladı telefonun diğer ucundaki kişiye. "Uyuyordum. Bu saatte insan aranır mı lan?"

Gözlerim saate kaydı. Saat sabahın on biriydi, dudaklarım küçük bir o harfi şeklini alırken, "Benim için henüz sabah," dedi Kartal, muhtemelen telefonun ucundaki kişi ona neredeyse öğlen olduğunu söylemişti. "Evet." Aniden durgunlaştı. "Uyuyordum."

Sanki karşı taraftaki kişi onun uyuduğuna bir türlü inanmıyordu.

"Hayır amına koyayım, kimsenin üstünde değilim. Cidden uyuyordum."

İrkildim çünkü az önce gayet de üzerimdeydi.

"Gelme buraya. Duş alıp akademiye geçeceğim ben."

Kapıya doğru yöneldiğimde, "Lavin," diyerek beni durdurdu. Omzumun üstünden ona baktım, bana bakıyordu. "Hayır sana demedim, adın Lavin mi senin? Ha. Evet, burada? Lan ne diyorsun sen? Hayır yani burada değildi şimdi girdi içeri."

Ona düz düz baktım. O da bana düz düz baktı.

"Yunus, kapat şu telefonu sikerim götünü."

Bir an gerçekten güleceğimi sandım ama o kadar gergin görünüyordu ki onu daha da sinir etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kartal telefonu kapatıp yatağın üstüne attıktan sonra saçlarını karıştırdı ve "Bugün şey yok muydu, o kızın annesinin sergisi?" diye sordu.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Şu minik olan. Neydi adı?"

"Berra."

"Heh, o."

Odanın kapısını açtım tam çıkacakken, "Bana bak," diye seslendi tekrardan. "Bu akşamdı değil mi?"

"Evet," dedim. "Öyle olması gerekiyordu."

"Arayıp sorsana bir kıza."

"Kızın bende numarası yok."

Kartal, kaşlarını çattı. "Emir'in var ama," dedi düz bir sesle.

"Emir'i mi arayıp soruyum?"

"Hayır."

"Öğrenmiş olurduk."

"Öğrenme bir şey. En fazla gitmeyiveririz."

Tek kaşımı kaldırıp, "Emir ile ne alıp veremediğin var senin?" diye sordum.

Bana boş boş baktı. "Sana ne?"

"Çocuğun her hareketi batıyor sana."

"O bana batamaz ama ben ona batırırım," dedi kabaca. Ona inanamayan gözlerle baktığımda omuz silkerek, "Hadi git hazırlan," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. Sanırım Yunus Emre'ye her ne kadar gideceğim demiş olsa da akademiye falan gitmeyecektik bugün. Odadan çıkıp üstüme birkaç parça kıyafet aldım ve duşa girdim. Duştayken Kartal'ın sesini duyabiliyordum. Yine biriyle telefonda konuşuyordu ama konuşmaları tam olarak duyamıyordum. Banyodaki saç kurutma makinesiyle saçlarımı kurutup giyindikten ve dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra banyodan çıktım. Her ne kadar saçlarımı kurutmuş olsam da saçlarımın uçları hâlâ hafif nemliydi ve bu yüzden saçlarım düz olmasına rağmen uçları lüle lüle olmuştu.

Kartal aniden önüme çıktığında yüreğim ağzıma geldi, başparmağımı damağıma yaslarken, "Yavaş!" diye homurdandım. Önce uçları kıvrılmış saçlarıma ardından da yüzüme baktıktan sonra, "Korkak," dedi. Sonrasında hiçbir şey söylememe izin vermeden banyoya girdi ve kapıyı sertçe çekip kapattı.

"Aynen ayı," diye söylendim arkasından.

Onun duş alması biraz daha kısa sürmüştü. Oldukça pratik bir adamdı. Beline sarılı bir havluyla salona girdiğinde pencereyi açmış sigara içiyordum ve çiseleyen yağmuru izliyordum. Küçük bir el havlusuyla saçlarının suyunu alırken, "Hazırlanmaya başlamadın mı sen hâlâ?" diye sordu bana. "Üstüne bir şeyler giy, seni kuaföre bırakayım."

"Ne kuaförü ya?"

"Gideceğimiz yer öyle mahalle arasındaki bir kafe falan değil," derken oldukça ciddiydi. Elindeki el havlusunu koltuğun üstüne attıktan sonra sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp

dudaklarının arasına koydu ve çakmağı aramaya başladı. Havlu her an kalçasından kayacak ve yere düşecek gibi duruyordu.

"Kuaförleri sevmem," diye geçiştirdim.

"Sevip sevmemen umurumda değil," dedi sonunda çakmağı bulduğunda. "O kuaföre gidilecek."

"Bana emir vermekten vazgeç."

"O zaman sen de bana uymayı öğren artık," dediğinde dudaklarımın arasına sigarayı yerleştirip onu duymazdan geldim. "Akşam Berra denen kızın annesinin sergisine İrem'in babası da mutlaka gelecektir. Muhabbeti arttırmamız gerek, anlıyor musun?"

"Sadık Parlak mı?" Aralanan dudaklarımdan sigaranın dumanı süzüldü. "Ya gelmezse?"

"Gelecektir. Bu tip insanlar birbirinin götünde dolaşır."

"Ne yani sırf Sadık Parlak görsün diye mi kuaföre gideceğim ben?"

"Hayır, salak" dedi sertçe. Bana salak dediği için ona, onu öldürecekmiş gibi baktım. "Sadece düzgün bir imaj çizmeliyiz ki bizi ciddiye alıp konuşmaya çalışsın. Tanımak istesin."

"Öncelikle iki lafından birinde bana gömmeyi kessen iyi edersin. Yok korkakmış, yok salakmış. Asker arkadaşın değilim ben senin," diye uyardım. "Tamam, kuaför iyi bir fikir. Ve gerçekten rica ediyorum, hatta rica etmiyorum, uyarıyorum, şu evin içinde yarı çıplak dolaşmaktan vazgeç. Tek yaşamıyorsun."

"Gözüne gönlüne bayram etkinlikleri düzenliyorum işte," diye alay etti ama sesi soğuktu.

Onu dikkate almadan salondan çıkıp odaya geçtim ve üstüme bir şeyler giydim. Saçlarımı basit bir şekilde atkuyruğu yapmıştım, üzerimde bir kazak, altımda da kot pantolon vardı. Akşam sergide giyeceğim kıyafetleri küçük bir el çantasının içine koyup el çantasının fermuarını çekmeden hemen önce ayakkabıları da çantanın içine atmıştım. Tam odadan çıkacakken ön cebime sıkıştırdığım telefonum çalmaya başladı.

Arayanın Emir olduğunu gördüğümde telefonu açıp kulağım ile omzum arasına sıkıştırdım ve kapıyı araladım. "Efendim?"

"Güzelim benim, sen neredesin ya?" diye sordu endişeli bir sesle. "Sabah gelmediniz."

"Uyuyakalmışız." Duraksadım, sabah yaşananlar aklıma gelince ellerim buz kesti.

"Maşallah, ne uykusuna yattınız?" diye sordu gülerek.

"O ayı olduğu için kış uykusuna yattı."

Emir, hattın diğer ucunda uzun uzun güldü.

"Akşam geliyorsunuz değil mi sergiye? Harika bir organizasyon olacak. Sergiden sonra partiliyoruz."

"Evet. Hatta şu an kuaföre gitmek için evden çıkıyorum."

"Hadi ya." dedi bir anda durularak. "Ulan bunların hepsi kuaföre gitti, belki sen gitmezsin diye düşünüp seni aradım, bir şeyler yaparız falan demiştim."

Kartal bana doğru yürürken, "Zaten kendi isteğimle gitmiyorum," dedim iğneleyici bakışlarımı altın kahve gözlerine dikerek. "Götürülüyorum."

Emir, "Kartal, değil mi?" diye sorarken tekrar gülmeye başlamıştı. Kartal bana öyle dikkatli bakıyordu ki, gözleri sanki beni delip geçecekti.

"Aynen."

"Neyse, o zaman ben size konumu atarım, akşam görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu cebime koyarken, Kartal, "O piçle mi konuşuyordun sen?" diye sorunca yüzümdeki ifade ânında sinirle gerildi.

"Düzgün konuş," diye tısladım umursamadan çıkışa yönelirken.

"Onunla aranda duygusal bir bağ olmaması gerektiğini sana kaç kez daha hatırlatmalıyım?" diye sorduğunda sırtım ona dönüktü. Adımlarım havada asılı kalırken yüzüm kaskatı kesildi. Bu herif harbiden geri zekâlı olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı bunun. Önceden de böyle biriydi de ben mi göremiyordum acaba? Hep böyle miydi?

"Onunla aramda duygusal bir bağ falan yok. En fazla arkadaşlık denir buna."

"Arkadaşlık falan anlamam ben. O da bağ demek."

"Her şeye burnunu sokmak yerine hareket et," dedim kavga etmemek için onu başımdan savarak. Bir şeyler söyledi ama duymazdan geldim. Araca gidene kadar ona cevap vermedim. Ön koltuğa binip emniyet kemerini bağlarken, "Emir bize konum atacak," dedim.

"Sokacağım şimdi Emir'e. Ben bulurum orayı, atmasın bir şey."

Direksiyonu sertçe kırınca bir an direksiyon gerçekten elinde kalacak sandım. Park alanından büyük bir ustalıkla çıktı ama gerginliği arabayı sürüşüne yansıyordu. Araba yokuşu indi ve düz yolda su gibi akmaya başladı. Oldukça elit bir mimariye sahip olan binanın önünde durduğumuzda arabanın camına sokuldum ve binayı inceledim.

Duvarlarının büyük bir kısmı camdandı, geri kalanıysa zarif tuğlalarla örülmüştü.

"Burası da amma pahalıdır ha," dedim kendimi tutamayarak.

Arabanın camının hizasında duran aynaya baktığımda gözlerinin üstümde olduğunu görünce yanaklarım yanmaya başladı. Bakışlarında alay yoktu, çok daha farklı bir şey vardı. Sanki beni hem anlıyor hem de hiç anlamıyordu.

"Ne giyeceksin?" diye sorduğunda, arka koltuğa koyduğum küçük çantayı gösterdim. "Ne giyeceğini sordum, çantayı değil."

"Çantanın içinde işte."

"Kızım, ne giyeceksin diyorum?"

"Kızımlı falan konuşma bana. Kızın değilim ben senin," diye çemkirdim. "Siyah, askılı bir tulum."

"Söyle o zaman ona uygun bir saç yapsınlar."

Gözlerimi tekrar arkaya doğru kaydırıp devirirken, "İşime karışma," diye homurdandım. Arkamdan gelmeyi teklif etmişti ama ben onu hiç de kibar olmayan bir dille reddetmiştim. Binanın içine girdiğimde, indiğim arabayı gören kişiler benim gerçekten cebi para dolu bir insan olduğumu düşünerek çevremde dönmeye başladılar. İlk başta özel bir bakım uygulanmıştı. Ardından saçlarıma bir bakım uygulanmış, sonrasında da saçlarım yıkanmıştı ve yıkanmanın hemen ardından bir bakım daha uygulanmıştı. Ellerime manikür yapan genç kadın tırnaklarıma siyah ojeyi sürerken, diğer kadın da ona az önce bahsettiğim balerin topuzunu yapmak için önce saçlarımı düzleştiriyordu.

Hemen yan tarafımdaki müşterinin aşk hayatını dinlerken uykum gelmeye başlamıştı. Kadın evli bir adamla beraberlik yaşıyordu ve bunu göğsünü gere gere anlatabiliyordu. Enteresandı. Anladığım kadarıyla ilişki yaşadığı adam bir futbolcuydu, hem de bayağı kodaman biriydi. Tırnaklarımı boyayan kadınla her göz göze gelişimizde ikimiz de gözlerimizi deviriyorduk çünkü gerçekten mide bulandırıcı bir hikâyeleri vardı. Kadın, ayak tırnaklarımı da ellerimle aynı renge boyadı.

Topuzum yapılmaya başlandığında makyaj artisti olduğunu düşündüğüm genç kadın dibimde bitti. "Nasıl bir makyaj yapalım?" diye sordu.

"Doğal."

"Mükemmel bir göz renginiz var," diye iltifat etti gülümserken. "Siyahın belirgin olduğu bir göz makyajı inanılmaz yakışır size."

"Abartılı olmaz mı?"

"Hayır," dedi genç kadın ısrarla. "Güvenin bana, mükemmel olacaktır."

Her ne kadar tereddütte kalmış olsam da kadın bir şekilde içimi rahatlattı ve beni koyu göz makyajına ikna etti. Başta baz sürdüğü gözlerime önce siyah bir far uygulaması yaptı ve tıpkı bir kediye benzettiği gözlerimin kenarlarındaki siyahlığı buğulandırarak fırça hareketleriyle dağıttı. Eyelineri ince bir şerit şeklinde gözümün üstüne sürüp, kirpiklerimi rimelle kaldırıp kavislendirdi ve hacmini arttırdı. Takma kirpik takmaya ikna etmeye çalışmıştı ama inatla reddetmiş, istemediğimi kadına defalarca söylemiştim. Yüzümde çok ağır olmayan ince tabakalı bir fondöten dışında hiçbir şey yoktu. Elmacık kemiklerimi belirginleştirmek için toprak tonlarında bir allık uygulandı. Dudaklarıma dokundurduğu mat rujun rengi o kadar doğal görünüyordu ki, dikkatle bakmayan biri dudaklarımda ruj olduğunu anlayamazdı. Topuzum da tamamlandığında kıyafetlerimi giymek için boş bir odaya gittim. Siyah tulumu üstüme geçirdikten sonra siyah, önü açık, bantlı ve gayet zarif duran topuklu ayakkabıları da giydim. Karşımda duran boydan aynaya dikkatli gözlerle baktım. Bembeyaz tenimin tam zıttı olan simsiyah tulumun içinde çok farklı görünüyordum. Bu göz makyajı bakışlarımın daha da donuklaşmasına neden olmuş gibiydi.

Kapı hafifçe tıklatıldığında, "Girin," diye fısıldadım ve az önce makyajımı yapan genç kadın içeri girdi. Bakışları üzerimde dolaştıktan sonra, "İnanılmaz güzel olmuşsunuz," dedi sıcak bir sesle.

"Teşekkür ederim."

Kadın avucunda tuttuğu şeyleri bana uzatınca tek kaşımı kaldırdım. "Bunlar nedir?"

"Sizin için. Bir armağan." Bana uzattığı şeyler uzun, zarif, siyah küpeler ve küpeye uygun zarif, siyah bir bileklikti. "Bu arada erkek arkadaşınız ödemeyi yaptı. Dışarıda sizi bekliyor."

Kadının bana uzattığı şeyleri alırken dudaklarımı araladım ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapattım. O adamın erkek arkadaşım olmadığını söylesem bile ne anlamı vardı ki? Sessizce başımı sallayarak, "Gerçekten teşekkür ederim. Bunlar çok güzel," diye fısıldadım. Kadın gülümseyerek odadan çıktığında küpeleri ve bilekliği de takıp, son kez aynadaki görüntümle bakıştıktan sonra çantayı alıp odadan çıktım. Kartal'ın beni hemen binanın önünde beklediğini bildiğimden

bugün bana yardımcı olan insanlara teşekkür edip merdivenleri inmeye başladım.

Merdivenlerin sonunda, binanın hemen çıkış kapısının önünde sırtı bana dönük duran adamı gördüğümde, topuklarımın her bir basamakta çıkardığı tıkırtının sesini dinliyordum. Yavaşça bana doğru döndü, altın kahve gözler bedenimi bir halat gibi sardı. Simsiyah takımının içinde beyaz bir gömlek vardı ama gömleğin üstüne kravat takmamıştı. Dövmelerinin hiçbiri görünmüyordu ve piercinglerini de çıkarmıştı. Bakışları gözlerimde birkaç saniye dolaştıktan sonra yavaşça bedenimde turladı, ardından tekrar gözlerime tırmandı.

"İyi iş," dedi yalnızca ama gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

Son basamağı da indikten sonra, "Bayağı iyi görünüyorsun," dedim onu süzerek.

"Her zamanki hâlim."

Bakışlarım yakasının kenarından sarkan etikete takılınca dudaklarım ben farkında olmadan yukarı kavislendi. Elimde tuttuğum çantanın içine tıkıştırdığım kotun cebinden çakmağı çıkardım. Ben bunu yaparken o anlam veremeyen gözlerle bana bakıyordu. Yavaşça ona sokuldum ve çakmak hemen ikimizin yüzünün arasında alev aldı. Bakışlarımız aynı anda çakmaktan yükselen ateşe kaydı. Yavaşça yakasına yaklaştırdığım ateşin ucunu etiketin ipine değdirmemle birlikte etiket kopup yere düştü. Kartal şaşkına dönmüş gözlerle bir bana, bir elimdeki ateşe, bir de yere düşen etikete bakıyordu.

"Her zamanki hâlin demek..."

"Bunu az önce karşıdaki mağazadan aldım," dedi. "Etiketini sökmeyi unutmuşum."

Gülmemek için kendimi zor tutarken, "Daha dikkatli olmalısın, Alaşan," diye alay ettim.

"Her zaman dikkatliyimdir, Sönmez."

"Görüyoruz."

"Ne kadar dikkatli olduğumu göreceğin zamanlar da gelir..."

Gözlerimi devirip, yanından geçip gittim. Pis pis sırıttığını hisseder gibi oldum ama dönüp ona bakmadım bile. Araca bindiğimizde Emir sanki hissetmiş gibi konumu göndermişti.

Kartal'a konumu gösterirken, "Geç kalsa şaşardım, şişko tavşan," diye homurdandı.

Karanlık çökmeye başlamıştı ama arabanın tavan lambası yanmıyordu. Trafiğin içinde sim gibi parlayan ışıklar, arabanın içindeki karanlığı yırtmak ister gibi gözlerimin eteklerine dökülmüştü. Sırtımı tamamen koltuğa yasladım ve telefonda açık duran haritaya baktım. "On beş dakika içinde orada olurmuşuz. Öyle yazıyor bu haritada."

"İnanma o haritaya," dedi. "Burası İstanbul."

"Ne?"

"Diyorum ki, o on beş dakika olur sana kırk beş dakika."

Haklı da çıkmıştı. Trafik öyle bir sıkışmıştı ki, yaklaşık on dakika kadar olduğumuz yerde bir kaplumbağadan daha yavaş hareketlerle ilerlemiştik. Bir ara cidden araçtan çıkıp koşmayı düşünmüştüm. Koşarak daha hızlı varırdım, orası kesindi. Kartal'ın karanlıkla örtünen yüzünün duvarlarını kaplayan gerginliği görebiliyordum. Arabanın camını açtı, içeri doluşan soğuk kollarımın ürpermesine neden olurken, bakışlarımı onun profiline sabitlemiştim.

"Ben senin gibi trafiği kaldırıma yatırıp sikeyim," diye söylendi bir sigara yakıp, yaktığı sigarayı tutan elini camdan dışarı salarken. "Ulan İstanbul'un nüfusundan fazla araba var bu avradını siktiğimin şehrinde, yemiyorsunuz içmiyorsunuz araba mı alıyorsunuz?"

"Birader," diye seslendi biri diğer arabadan. "Ayıp olmuyor mu?"

"Sana ne lan amcık?" diye bağırdı Kartal adama. "Sok lan kafanı camdan içeri. Kapat lan camı! Sikerim belanı!"

"Ne diyorsun kardeşim sen?" dedi adam şok içinde. "İndirme beni aşağı!"

"İn lan hadi!" Kartal direksiyonu adama doğru kırdı ve arabayı adamın arabasının neredeyse dibine kadar soktu. Allah'tan adam direksiyondaydı, eğer diğer tarafta olsaydı Kartal uzanırdı ve adamın boğazına yapışırdı. Trafik biraz açılınca araba ilerledi, adam korkuyla arabasını ileri doğru sürünce Kartal'ın kolunu tuttum. "Çek lan kenara!" diye bağırdı Kartal camdan dışarı kafasını uzatarak. "Çeksene lan, boynuzlu pezevenk!"

"Kartal!" Onu çekiştirdim. "Dur yerinde bir ya!"

"Ne?" diye bağırdı bana dönerek. "Kaçıyor bir de. Aldım lan plakanı! Kork oğlum benden!" Sinirle soludu. "O egzozunu götünde patlatıyor muyum patlatmıyor muyum senin ben? Hadi bakalım."

"Biraz sakin olur musun?" diye sordum ona düz düz bakarken. "Adam gitti. Duymuyor şu an seni."

"Karışma bana," dedi sakinleşirken. "Ben öyle elin herifine söverken de tutma benim oramı buramı."

"Az daha camdan çıkacaktın adama, Kartal?"

"Kızım sinirli adamın eli kolu tutulmaz," dedi bana ters ters bakarak. "Aynı Kardelen gibisin anasını satayım ya. Kavga ederken bırakın kızım beni."

Durdum. Durdu. Karanlıkta çığlık atan gözlerimizin aynasında, birbirimize olan bakışlarımızın gölgesi yere serildi. Âdem elmasının çizdiği o belirgin kavisi fark etsem de gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Elimde duran telefonun ekranına gözlerimi indirdiğim esnada dişlerimi sıkıyordum. Kartal birkaç saniye daha bana baktı ve sonunda gözlerini ön cama çevirip gaza bastı. Boşalan yolda hızla kayıp gitmeye başlayan aracın tekerleklerinde parçalanan sanki ruhumdu.

Birçok kez yere düşen parçalarımı ellerimle toplamıştım. Avuçladığım ne kadar geçmiş varsa hepsi avucumun içindeki çizgilere kan deresi çizerdi. Avuç içlerimde onunla olan anılarımız vardı.

Gözlerim peşi sıra dizilmiş sokak lambalarının ışıklarının aydınlattığı her bir köşeyi içine döşedi; yeni anılara kapalı olan kapım, yaşanacaklar tarafından yumruklanıyordu.

Kayalıkların kalbine hapsedilmiş bir deniz, denizkızının mezarlığı da olabilirdi, yuvası da.

Koyu renk kalın dalgalara sahip gür, hacimli saçları neredeyse beline kadar geliyordu. İri kahverengi gözlerini kaldırıp hemen tepesinde asılı duran dikiz aynasına baktı. Dikiz aynasının dikdörtgen şeklindeki kutusunda yalnızca gözleri, ok gibi duran kirpikleri ve keskin kaşları görünüyordu. Gecenin karanlığı, dilek fenerleri gibi parıldayan sokak lambaları tarafından deşiliyordu. Genç kızın iri bakışları yavaşça kısıldı ve muzip bir ifade gözlerinin tenhasında şenlendi. Gözleri yavaşça hemen yan tarafında duran adama, abisine doğru kaydı ve dudaklarınca ciğerci kedisi sırıtışı belirdi.

Genç adamın altın tozu serpiştirilmiş gibi parıldayan kahverengi gözleri dikiz aynasından kız kardeşine doğru kaydı. Onun ona baktığını görünce omzunun üstünden kardeşine baktı.

"Ne bakıyorsun sen öyle bana?" diye sordu adam, gülmemek için kendini zor tutuyordu ama bozuntuya vermedi.

Genç kızın yüzündeki o sırıtış daha da büyüdü ve başını tamamen aşağı indirerek çok da belirgin olmayan gıdığını sıkıştırmaya çalıştı.

"Hihihi," diye bir ses çıkararak güldü.

"Kardelen, söyle abim."

Kardelen duruşunu bozmadan bir kez daha aynı sesi çıkararak güldü.

"Abim, kızıyorum."

"Ya hemen her şeye kızıyorsunuz ha," diye homurdandı Kardelen dudaklarını büküp. "O da böyle."

"O?"

"Canım Bal işte."

Kartal'ın bakışları keskinleşti, gözlerini ön cama, akıp giden trafiğe çevirdi. Canım Bal dediği kızın yüzü ânında gözlerinin önünde belirmişti, gecenin içinde açık kumral saçlar savruluyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Abim Adam," dedi Kardelen tekrar gıdığını sıkıştırıp pis pis gülerken.

"Kardelen."

"Of ya!" Dudak büktü. "Valla of ya! Hemen de geriliyorsun!"

"Kızım çevirme lafı da ne diyeceksen de."

"Abim Adam, eve gitmesek ya? Hı? Hı? Lütfen!"

"Eve gidilecek, yine büte kalmak istemiyorsan çalışmak zorundasın," dedi abisi hiç düşünmeden.

"Ya dün gece çalıştım!"

Kartal, kız kardeşine inanamıyormuş gibi bakınca, Kardelen sırıttı.

"Sadece bir saat," diye uyardı Kartal. "Sonra eve gidilecek, yatmadan önce biraz çalışılacak."

"Tım."

"Ne?"

"Tımım."

"Ne diyorsun, Kardelen?"

"Çarpılır mıyım şimdi acaba tamam desem ve sonra çalışmasam, onu bir şey edeyim kafamda, öyle tamam diyeceğim ben, Abim Adam..."

"Çok gamsızsın sen. Okulda uzatmalara oynamak mı istiyorsun?"

"Ya uzatmalara oynamayacağım, söz. Şimdi barlar sokağına sürer misiniz acaba?"

Kartal inanamayan gözlerle kardeşine bakarken, "Ne?" diye sordu. "Barlar Sokağı? Pardon?"

"Go to the Barlar Sokağı?"

"Barlar Sokağı falan yok. Unut onu. Hem daha birkaç gün önce çıkmadın mı sen eğlenmeye? O arkadaşınla."

"O arkadaşın dediğin kişi Lavin," diye söylendi. "Lavin öyle yerleri çok sevmiyor. O yüzden sadece sinemaya gitmiştik..."

"O avukat kız neden sevmiyor öyle yerleri?" diye sordu Kartal gözlerini yoldan ayırmadan.

"Sana bin kez avukat değilim diye çemkirdi, hâlâ inatla avukat kız diyorsun," dedi Kardelen sırıtarak. "Bilmem, gürültüden pek hoşlanmıyor, kalabalığı da sevmiyor. Çok uzun süre öyle mekânlarda çalışmak zorunda kaldığından sanırım, öyle yerlerle arası pek iyi değil."

"Hala o mekânda mı çalışıyor?" diye sordu bu kez Kartal.

"Evet," dedi Kardelen rahatsız bir sesle. "Mezuniyetten sonra adli yargı sınavına girecek, o zamana kadar çalışmak zorunda."

Kartal bir süre sustu, arabayı sessizlik içinde kullandığı sırada Kardelen onun zihninden taşan düşünceleri görebiliyormuş gibi omzunun üstünden abisine bakıp, onu izlemeye başladı. Trafik sıkıştığında, aracın hareketleri kesintiye uğradı.

Kardelen ayağını ön konsola uzatıp, "Ee gitmiyor muyuz şimdi eğlenmeye?" diye çemkirdi. "Abim Adam, bak açarım arabanın kapısı atarım kendimi."

"Aç at," dedi Kartal. "Araba ilerlemiyor şu an."

Kardelen kafasını kaldırıp önde tıkanan trafiğe boş boş baktı. "Bir intihar girişimim daha hedefe ulaşamadan iptal edildi," diye söylendi.

Kartal bu kez güldü, Kardelen abisinin gülüşünü izlerken dudakları farkında olmadan yukarı kıvrıldı ve belki de bir insanın edemeyeceği kadar büyülü, peri güzelliğinde bir tebessüm yüzünün çukurlarını doldurdu. Bu adama karşı hissettikleri o kadar derindi ki, abisine hayrandı. Abisi ne derse o olurdu, yapardı, abisinin gittiği yol onun için en doğru yoldu. Abisi, hiçbir abinin olamayacağı kadar mükemmel ve tapılası bir abiydi.

"Çok seviyom seni," dedi abisini izlerken.

Kartal, göz ucuyla kız kardeşine baktıktan sonra yavaşça eğildi ve kız kardeşinin alnının üstünü öpüp direksiyonu Barlar Sokağı'na kırdı.

"Bir gün benden başkasını alnından öpersen, ondan bir kızın olacak," dedi Kardelen kocaman gülümserken. "Junior Kardelen is back!"

Kartal, yüzünü buruşturdu. Kız kardeşinin oturduğu yerden kehanet sarmasına alışıktı aslında. Araç kız kardeşinin istediği yönde ilerlerken trafik artık daha açıktı ama arkada durmadan sinyal veren adam Kartal'ın sinirlerini zıplatmaya başlamıştı. Kardelen de abisinin gerildiğini fark edince oturduğu yerde küçücük oldu. Her zaman kalbinde küçük bir kız çocuğunun nahifliğini taşırdı ama insanlardan korkmazdı. Onu korkutan tek şey abisinin tersiydi. Çünkü abisi ne kadar mükemmel olursa olsun, tersi gerçekten pisti.

Adam aracını Kartal'ın aracının hizasına soktuğunda, Kartal arabasının camını indirdi ve ters bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Adam direksiyon başında olduğu için aralarındaki mesafe biraz daha açıktı. "Ne sinyal verip duruyorsun lan?" diye bağırdı Kartal gergin bir sesle.

"Lanlı lunlu konuşma benimle!" diye bağırdı adam.

Kartal'ın direkt ensesinden saplanan o öfke öyle büyük bir kuyu kazdı ki, gözlerinin dehlizlerinde alevler büyüdü. "Ağzını götüne dikerim senin, orospu çocuğu! Nasıl? Beğendin mi bunu lan?" diye bağırdı bu kez Kartal. Direksiyonun başındaki adam şoka uğramış şekilde Kartal'a bakarken, Kardelen korkuyla abisinin koluna yapıştı.

"Abim Adam!"

"Bırak!" diye bağırdı Kartal. "İn lan aşağı, göt!" diye bağırdı Kartal aracı biraz daha yavaşlatıp adamla aynı hizada gitmeye başladığında. Kardelen'in göğsündeki o küçücük kalp, korkuyla teklemeye başladı. Abisinin kılına zarar gelmesine katlanamazdı ama bildiği bir şey vardı ki, dünyanın en güçlü adamı bile abisinin karşısında sıfırdı. Hayır, aslında dünyanın en güçlü adamı abisiydi. Ve en güçlü kadını da Lavin'di. Onun için.

"Bak düzgün konuş, kardeşim!"

"Nereden kardeşin oluyorum lan senin ben?" diye bağırdı Kartal. Aslında çok daha okkalı bir laf sokabilirdi ama bir anneye olur olmaz yere küfretmeyi çok da sevmiyordu. Orospu çocuğu dedikten sonra bile dilini ısırma huyu vardı, bir kadını aşağılamak isteyeceği son şeydi çünkü. "Çeksene sen bir kenara. Sikiyor muyum sikmiyor muyum senin sinyal veren yerlerini."

"Ya dursana!" diye bağırdı Kardelen abisinin kolunu asılırken. "Sen de bas git valla tükürürüm bak arabana! Görmüyor musun sinirli işte."

"Sen konuşma onunla!" diye hırladı Kartal. "İn lan, çek şuraya!"

Adam o ikisine sanki deliye bakıyormuş gibi baktıktan sonra arabanın gazına kökledi ve hızla caddedeki diğer arabaların arasına karışarak gözden kayboldu.

"Bak abim," dedi Kartal sinirle Kardelen'e dönerken. "Sinirli adamın eli kolu tutulmaz. Sinirliyken bırak beni, dokunma."

"Oy!" dedi Kardelen dudaklarını öne doğru uzatarak. "Sinirli adamım benim!"

Kartal gözlerini devirip bakışlarını yola çevirirken Kardelen gözlerinde beliren bir şefkatle abisine bakmaya devam etti.

Kayalıkların kalbine hapsedilmiş bir denizdi abisi, kendisi o denizi mesken, yuva bellemişti.

İçerisi tıpkı bir balo salonu gibiydi. Kafamı kaldırıp çevremi incelerken Kartal hemen yanımda dikiliyordu. Bakışlarım bir süre kalabalığın sırtını verdiği duvarlara yerleştirilmiş tablolarda asılı kaldı. Burası hem kendimi delice ait hissettiğim bir yer gibiydi hem de ölesiye yabancılık duyuyordum. Viyolonselin huzur veren sesi bana küçüklüğümden bir kareyi hatırlatmıştı. Babam sanatı seven bir adamdı. Katıldığımız her davette, sergide, yemekte bu tarz müzikler duymaya alışmıştım ama uzun zamandır bu şeylerin içinde olmadığım için şimdi tuhaf hissediyordum.

Kartal, kolunu dirseğinden yavaşça kırdı ve bakışlarını profilime çevirdi. Bir an anlam veremesem de koluna girmem gerektiğini çok geçmeden fark edip tedirgin bir tavırla onun koluna girdim. Odağımıza ilk giren tanıdık sima Berra'nın simasıydı. Berra el sallayarak bize doğru yaklaştı. Pudra pembesi rengindeki mini elbisesinin içinde olduğundan daha küçük duruyordu. Dümdüz fön çekilmiş saçlarını kulağının arkasına itip, "Gelmeyeceksiniz sandım!" dedi genişçe gülümseyerek. "Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk," dedim, Kartal pek aldırış etmeden etrafı incelemeye devam ediyordu.

"Emirler falan bu tarafta," dedi Berra sol tarafı işaret ederek. "Ceyda'nın elbisesinin üzerine kokteyl döküldü. Onu temizlemeye çalıştılar bir saat." Güldü. "İrem tüm o rezilliğin fotoğraflarını çekmiş. Aşırı eğ-

lendik. Ceyda elbisemin pembe oluşuyla çok alay etmişti, üstüne dökülen kokteyl de pembeydi..."

"Bayağı komikmiş," dedi Kartal farklı yerlere bakmaya devam ederken. "Yerlere yatacağım şimdi."

Berra'nın yanakları kızarırken, "Siz onların yanına geçin, ben geleceğim birazdan," dedi mahcup bir tavırla. Kartal'a kötü kötü baktıktan sonra başımı olumlu anlamda salladım ve Kartal'ı resmen çekiştirerek kızdan uzaklaştırdım.

"Kıza neden öyle davranıyorsun?" diye tısladım onu Berra'nın bize işaret ettiği masaya doğru sürüklerken.

"Komiğime gidiyor," dedi. "Minicik falan..."

"Ya sen insanları görüntüsüyle yargılayan o pisliklerden misin?"

Durup yüzüme baktı. "Ben onu görüntüsüyle yargılamıyorum. Onun kötü göründüğünü falan söylemedim. Aksine minikliği şirin gösteriyor onu, o yüzden takılıyorum. Küçük bir kız çocuğuna benziyor."

"O kız benimle aynı yaşta," dedim gözlerimi devirirken.

"Tamam, çocuk işte."

Cidden ağzına patlatmak istiyordum. İrem bizi fark ettiği an elini havaya kaldırdı. Emir, hemen önlerinde duran yüksek masanın üstündeki kokteylinin gösterişli çubuğuyla oynuyordu. İrem'in bize doğru elini kaldırdığını fark edince kafasını bize doğru çevirdi ve yüzündeki durgun ifade kırıldı, hafifçe tebessüm ederek el kaldırdı.

"Hormonlu tavşan," diye homurdandı Kartal masaya yaklaşırken.

Yanlarına gittiğimizde ilgimi çeken yine İrem'in âdeta ben buradayım diye çığlık atan göğüs dekoltesiydi. Benimkinin neredeyse iki katı olan müthiş göğüslerine hayretle baktıktan sonra bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Emir'e çevirdim. Emir bana eliyle onay işareti yapıp, "Gözlerin var ya şu an her yere ateş ediyor!" dedi.

"Biraz daha devam edersen onun gözüne gerek kalmayacak, ben ateş edeceğim sana," dedi Kartal buz gibi bir sesle. İrem'in bakışları Kartal'ın üzerindeydi. Adama öyle dikkatli bakıyordu ki, yüzündeki her ayrıntıyı net bir şekilde analiz ettiğini görebiliyordum. Sıkıntı içinde derin bir nefes aldım.

"Çok güzel görünüyorsun gerçekten," dedi İrem bakışlarını sonunda Kartal'dan ayırıp bana çevirdiğinde. "Gözlerinin rengini zaten be-

genmiştim ama bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Bu makyajı çok daha sık kullanmalısın."

"Sık kullanılabilecek bir makyaj olduğunu düşünmüyorum. Temizlemeye çalışırken pandaya dönüşürüm."

İrem kahkaha attı.

Ceyda, "Sergiyi gezecek misiniz?" diye sordu. Elbisesinin önü biraz ıslak gibi duruyordu, sanırım pembe kokteylin lekesinden kurtulmayı başarmıştı ama henüz elbisesi kurumamıştı.

"Şimdilik düşünmüyoruz," dedi Kartal.

"Emir, Beril teyzenin bir tablosu varmış ya hani, Berra bahsetmişti. Bir hikâyesi mi ne varmış... Onu bulamadım ben. Bir baksak ya ona?" dedi Ceyda, Emir'e dönerek.

Emir ve Ceyda masadan uzaklaşırken, İrem ve Kartal ile baş başa kaldığımız için gerçekten gergin hissediyordum kendimi. Acaba İrem'in babası şu an buralarda bir yerde miydi? Parmaklarımı masanın üzerine vurmaya başladığımda, tırnaklarımın zeminde yarattığı tıkırtılar Kartal'ın da İrem'in de ilgisini çekmeyi başarmıştı. İrem gözlerini ellerime dikip, "Ne kadar beyaz ellerin," dedi. "Hiç solaryuma falan girmedin mi?"

Kaşlarım ânında çatılırken kafamı kaldırıp ona baktım. "Neden solaryuma gireyim ki?"

"Bronzlaşmak için," dedi tek kaşını kaldırarak. "Hiç güneşlenmiyor musun yoksa?"

Tam ağzımı açacaktım ki, "Beyaz ten bir ayrıcalıktır," dedi Kartal ikimize de bakmadan, gözlerini ellerimden ayırmadan. "Teni ay gibi parlıyorken neden güneş ışığıyla tenindeki ay ışığını söndürsün ki?"

"Beyaz tenli kadınlardan mı hoşlanıyorsun?" diye sordu İrem bir anda.

"Seksi buluyorum diyelim."

"Anladım." Güldü. "Bronz tenli kadınlar seksi değil mi yani?"

"Benim standartlarımda beyaz tenliler bir adım önde diyelim."

İrem, kokteylinden bir yudum alırken gülmeye çalışıyordu ama o kadar bozulmuştu ki bir türlü gülümseyemiyordu. Bir süre ne İrem ne de ben birbirimizin yüzüne bakamadık. Masada oluşan sessizliğin mimarı Kartal'dı. İrem kafasını kaldırdı ve kalabalığı inceledi. Bakışları bir an aydınlandı.

"Baba!" dediği anda ortaya yıldırım düşmüş gibi hissettim. Kartal da ben de aynı anda birbirimize bakarken, gözlerimizde yürüyen gölgeler, aynı kaldırım taşının üstünde birleşti ve tek bir şeyi oluşturdu. Amaç.

İkimiz de kaskatı olmuş bir şekilde Sadık Parlak'ın masamıza gelmesini beklerken, İrem babasına el sallamaya devam ediyordu. Şimdi ne olacaktı hiçbir fikrim yoktu ama Kartal'ın planladığı şeylerin yavaş yavaş gerçekleşmeye başladığını hissedebiliyordum.

Sadık Parlak, "İyi akşamlar," dedi bize ithafen. Kafamı çevirip ona baktığımda çok daha yaşlı birini görmeyi bekliyordum ama adam oldukça dinç görünüyordu. Saçlarının boya olduğu belliydi ama bunun dışında oldukça sağlıklı bir fiziği vardı. Spor yaptığına emindim. İrem'in beline kolunu doladı ve kızını yanağından öperken bakışlarını bana çevirdi. "İrem, beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

"Tabii ki tanıştıracağım," dedi hevesli bir şekilde. Sanki babasından gelen ilgiye muhtaçmış gibi bir hâli vardı. Heyecanlı görünüyordu. "Lavin ve Kartal akademiye yeni başladı, baba. Kuzenler."

Sadık Parlak bakışlarını yüzüme sabitleyip birkaç saniye beni izledikten sonra elini bana doğru uzattı. Tıpkı İrem'in gözlerinin bir kopyası olan açık mavi gözlerine bakarken hissettiğim tek şey tehlikeydi. "Demek Lavin?" dedi sorar gibi, gülümsüyordu ama gülümseyişi bile rahatsızlık vericiydi.

"Evet," dedim elimi ona doğru uzatıp, yapmacık bir biçimde tebessüm ederken.

"Sadık ben," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bu güzeller güzeli kızın babasıyım."

İrem yanağını babasının koluna yaslarken ağlayacak gibi bir hâli vardı. Pek anlayamadım, babasının ilgisini çok sık görmediği için mi bu kadar duygulanmıştı yoksa babasına hayran olduğu için mi? Çok bilinmeyenli bir denkleme bakıyormuş gibi hissettim.

Sadık Parlak, elini elimden çekmeyince gerginliğimin getirisi olan rahatsızlık hissini köşeye itemedim ve elini çeken ilk taraf ben oldum. Adamın gözleri bu kez Kartal'a döndüğünde artık daha normal bakıyordu. "Merhaba," diyerek elini bu defa Kartal'a uzattı.

"Merhaba, Sadık Bey," dedi Kartal adamın elini sertçe sıkarken.

Kartal her ne kadar bu tanışmadan memnunmuş gibi görünse de zihninde ne tilkilikler döndüğünü az çok tahmin edebiliyordum. Sadık Bey bir süre bizi tanımaya çalıştı ama Kartal o kadar usta cevaplar veriyordu ki, adamın bizden şüphe duymasının neredeyse hiç imkânı yoktu.

"Ee Lavin?" dedi Sadık Bey bir anda bana dönerek. "Baleyle ilgileniyor olmalısın. Fiziğin bir balerininkiyle aynı ve..." Güldü. "Sanırım tarzın da öyle. Balerin topuzu falan."

Bir an kendimi toparladım ve bakışlarımı adamın yüzüne sabitledim. Ne vardı bir kez olsun oyunun içinde bile olsa gerçeği söyleseydim? Emir ve Ceyda'nın masaya döndüğünü, Emir'in omzuma dokunup gülümseyerek karşıma geçtiğini gördüğümde fark ettim. "Çok küçük yaşlarda bale eğitimi almıştım," dedim bir anda. Kartal da dâhil olmak üzere masadaki herkesin bakışları bana dönerken, ben gözlerimi Sadık Bey'den ayırmadım.

"Biliyor musun ben gerçekten tahmin etmiştim," dedi Emir işaret parmağını sallarken. "Ee o zaman neden bölüm seçeceğim diye uğraşıyorsun yavrum? Varmış işte bir geçmişin. Baleyle ilgilensene?"

İrem huzursuz bir sesle, "İsteseydi seçerdi değil mi ama?" diye sordu Emir'e dönerek. "Bunca zaman aklının ucundan bile geçmedi demek ki."

Gözlerimi İrem'e çevirip, ruhsuz bir sesle, "Hiçbir fikrinin olmadığı şeyler hakkında çok fazla yorum yapıyorsun," dedim. İrem'in mavi gözleri irileşti, Ceyda kaşlarını kaldırarak Emir'e ve ardından da bana baktı.

"İrem, boşboğazlık etme," dedi Sadık Bey uyarı dolu bir sesle. Bir an, bakışları öyle keskinleşti ki, İrem'in o bakışlardan çekindiğini hissettim ve bu beni rahatsız etti. Sadık Parlak'ın gözleri yeniden bana çevrildiğinde içimde İrem'e karşı durduramadığım bir şefkat hissi belirmişti. "Neden baleye devam etmiyorsun, Lavin?"

"Aslında bir süredir düşünüyorum," dediğimde Kartal'ın bakışlarının profilimi ateşe verdiğini hissettim. Ona bakmasam da bana olan bakışlarının özünde dinlenen ifadeyi hayal edebiliyordum. "Bildiğim kadarıyla bir değil, birden çok bölümün dersine giriliyormuş."

"Evet," dedi Ceyda. "Ama yorucu oluyor."

Omuz silktim. "Birileriyle yaşamaktan daha yorucu olamaz," dedim göz ucuyla Kartal'a bakarak. Göz göze geldiğimiz an, altın kahve

gözlerin içindeki yansımamı gördüm. Ceyda ve Emir söylediğim şeye gülerken, Kartal ve ben birbirimize kilitlenmiş, birkaç saniye bakışlarımızı birbirimizden ayıramamıştık.

"Öbür ay dersler de başlıyor," dedi Ceyda tekrar konuştuğunda.

"Dersler mi?" Durdum. Orası yalnızca bir dans akademisi değil miydi?

"Sakın hazır olmadığını söyleme," dedi Ceyda gülerken. "Eğer bu akademiyi iyi bir ortalamayla bitirirsek yurt dışında eğitim görme şansımız olacak. Bu gerçek bir başarı. Düşünsene, ebeveynlerinin sana verdiği imkânlarla değil de kendi imkânlarınla yurt dışındaki bir sanat okulunda okuyorsun... Bu müthiş."

İyi de ben zaten istediğim bölümde okuyordum ki. Bomboş gözlerle Ceyda'ya bakarken, Sadık Bey başka bir konudan konuşmaya başlamıştı. Berra ve annesi masamıza gelmiş, Berra'nın annesi Beril Hanım ile tanışmıştım. Bana gösterdiği ilgi beni utandırmıştı bile diyebilirdim, oldukça sempatik bir kadındı. Kartal ve Sadık Bey muhabbeti arttırdığında, konu nihayet gece hayatına gelmişti. Kartal da ileride bir gece mekânı açmak istediğini söyleyerek ortaya bir yem atmış, Sadık Parlak da o yeme balıklama atlayan sazan olmuştu. Hatta öyle büyük bir yakınlık kurmuşlardı ki, Sadık Bey bizi mekânına davet etmiş, kendisinin geleceğini de vurgulamıştı. Bu fırsat gerçekten kaçmazdı. Hafta sonu için sözleştiler.

Sadık Bey müsaade isteyerek yanımızdan ayrıldığında garsonun getirdiği şampanyalardan bir tanesini aldım ve dudaklarımı kadehe bastırırken gözlerimi tabloların olduğu duvarlara diktim. Kartal'ın, "Alkol alıyorsun demek," demesiyle birlikte bakışlarım tablolardan ayrıldı.

"Başım ağrıyor," dedim kısık bir sesle. "Belki gevşetir."

"Gevşetmez, genişletir," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu. "Aşırıya kaçmadığın sürece sıkıntı yok."

"Farkında mısın bilmiyorum ama buraya rakı sofrası kurmadım zaten. Bir kadeh şampanya içiyorum, hepsi bu."

"Şunun hareketlerine bak," dedi kulağıma doğru. "Rakı sofrasını da biliyor."

Ondan uzaklaşıp ona dik dik baktığımda, "Hadi gel biraz sergiyi gezelim," dedi ve çenesiyle ileriyi işaret ederek benden uzaklaştı. Onun arkasından yürümeye başladığımda masada İrem hariç kimsenin gözü

üstümüzde değildi. Attığım her adım ne kadar sağlam gibi görünse de aslında boşluğa düşüyordu bir süredir. Boş bir koridora girdiğimizde dar koridorun iki duvarında da asılı duran tabloları inceleyerek yürümeye başladım. Kartal da hemen yanımda yürüyordu.

"Sana İrem'in iyi bir giriş bileti olduğunu söylemiştim," dedi, ben Beril Hanım'ın tablolarına pürdikkat bakarken. Bir an attığım adım havada dondu ve duraksayıp kaşlarımı çatarak Kartal'a baktım.

"Kızdan bilet diye bahsetmen hiç hoş değil."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Savunduğum falan yok. Yalnızca hoş değil. Ayrıca sana karşı gerçekten ilgisi var."

"Her kadının bana karşı ilgisi olur," dedi Bay Kendini Beğenmiş.

"O zaman ben kadın değilim," diye söylendim.

"Evet," dediğinde yüzü ifadesizdi. "Sen çocuksun."

"Aynen."

Hiçbir şey söylemedi ama onun bakışları yüzüme böyle kilitlendiğinde bir şey söylemesine gerek kalmıyordu. Çok kısa sürede birbirimizi anlamaya başlamıştık, bu beni biraz korkutsa da alışmaya başladığımı yalanlayamazdım.

Elimdeki boş kadehi yanımızdan geçen garsona uzattığım sırada, "Buradan çıkıp bir şeyler içmeye ihtiyacım var," dedi, gözlerini benden kopardı.

Bu saate kadar ağzına içki koymadığını hatırlayınca duraksadım. Bir tablonun önüne geldiğimizde adımlarım tekrar sekteye uğradı ve bedenimi tamamen tabloya doğru açılayıp duvardan tarafa döndüm. Tablo ilk bakışta bembeyaz gibi görünse de üstünde kırmızı lekeler vardı; kırmızı lekeler o kadar tuhaf bir şekilde yerleştirilmişti ki, bu suya damlatılmış mürekkep gibi görünmesine neden olmuştu. Tabloya dikkatini tamamen vererek baktığında, bu tabloda birbirine sarılmış iki insan silüeti olduğunu görebiliyordun. Bembeyazdı, yalnızca birbirlerine sıkı sıkı sarılmış çıplak silüetlerin bedenlerinin kıvrımlarının izleri vardı ve kırmızı, suda dağılmış mürekkep gibi görünen o lekeler, ikisinin kalplerinin hizasında renklenmeye başlıyordu.

"Çok enteresan," diyebildim, büyülendiğim her hâlimden okunuyordu. Rengârenk onlarca tablonun içinden belki de en soluk olan bu tablo, acayip bir şekilde ilgimin tek sahibi olmuştu.

"Beğendin mi?" Bu ses Beril Hanım'a aitti. Bakışlarım omzumun üstünden sesin geldiği yöne kaydı. Beril Hanım, elinde iki kadehle hemen dibimde dikiliyordu. Beyaz şarap dolu kadehi bana uzattıktan sonra diğer elindeki kırmızı şarap kadehini de Kartal'a uzattı.

"Çok beğendim," dedim kadehi elinden alırken. Aslında bir kadehi daha yeni bitirmiştim ama reddetmek istemedim.

"Biliyor musun, en büyük emeğim bu tablo olmasına rağmen senden başka kimsenin ilgisini çekmedi."

Beyaz şaraptan bir yudum aldım. Kartal'ın bir kadeh şarapla bile mutlu olduğuna emindim çünkü ihtiyacı vardı, biliyordum.

"Siz ciddi misiniz?" dedim şaşkına dönmüş hâlde. "Tüm tablolar harika görünüyor ama bu... Çok farklı hissettirdi."

Beril Hanım'ın badem şeklindeki gözleri biraz daha kısıldı, genişçe gülümsedi. "Çünkü yalnızca o, çok farklı hislerimin göğsümde kaynadığı bir zamanda dünyaya geldi." Güldü. "Ah, bakmayın bana. Ben tablolarımı doğurduğum çocuklar gibi görürüm."

"Ceyda bir tablonuzun hikâyesi olduğunu söylemişti. Bu o mu?"

"Hayır," dedi Beril Hanım. "Aslına bakılacak olursa, benim tüm tablolarımın bir hikâyesi vardır ama bu tablonun hikâyesini henüz kimseye anlatmadım."

Kartal, birkaç adım daha attı ve kolumun dibine kadar geldi. İlgiyle tabloya baktığını göz ucuyla da olsa gördüm. Kırmızı şarabından bir yudum aldı; belirgin âdem elması boğazının üstünde kayıp kavisler çizerek yerine geri oturdu. Uzun kirpikleri tıpkı birer savaş oku gibiydi. Delip geçeceği ruhun kalbini hedef alıp, sırtından ucunu çıkarabilirdi.

"Kader kalpten beslenir," dedi Beril Hanım hiç ummadığım anda. "İki insanı birbirine bağlayan bir doğum da olabilir bir ölüm de." Tamamen ürperirken gözlerimi tabloya çevirdim. "Bu tablodaki çıplaklık cinselliği değil, teslimiyeti temsil ediyor. Bir ruhun, bir diğer ruha olan teslimiyetini. Dikkatli bakarsanız orada çıplak bir şekilde birbirine sarılan bir çift göreceksiniz. Dikkatli bakmadığınız sürece onları göremezsiniz. Çünkü birbirlerinden başka herkese şeffaflar, görünmezler. Onları yaratan fırçanın ucunu ölüme batırdım ve onları bir ölümün birleştirdiğine inanarak çizdim. Başta acıyı resmettiğimi sansam da zamanla teslimiyete dönüşen bu tabloya onların ruhunu mühürlediğimi fark ettim."

Hikâyenin özünü, nasıl doğduğunu tam olarak anlatmasa da söyledikleri içimde bir yere dokunmuştu. Beril Hanım'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Aranızda müthiş bir elektrik, akılalmaz bir ten uyumu var. Beni yanlış anlamayın lütfen, ben bir sanatçı gözüyle baktığım için böyle düşünüyor olabilirim." Ne diyeceğimi bilemez şekilde kadına baktığımda, "Seni utandırmak istemedim," dedi ellerini iki yana sallayarak. "Yalnızca... Enerjiniz çok güzel. Sizi yan yana görünce gidip bir şeyler çizesim geldi."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ama dışarı renk vermedim. "Teşekkürler ama biz kuzeniz," diyebildim. Kartal, hiçbir şey söylemiyordu.

"Gerçekten mi? Kan bağınız olduğunu fark etmedim, affedersiniz. Ama... Sizi çizmek isterdim."

"Çizin o hâlde," dedi Kartal, sesi kutuplardan daha soğuktu ve olduğum yerde buz kesmeme neden oldu. Şok içinde ona doğru döndüğümde, tepkisiz gözlerle tabloyu izlediğini gördüm. "Gördüğüm kadarıyla hiç insan portresi, çizimi falan yok. İlk olmayı severim."

"Gerçekten mi?" Kadının sesindeki şaşkınlığı soludum. "Modelim olur musunuz yani?"

"Evet."

"Kartal." Durdum ve bakışlarımı yüzüne diktim, kesinlikle bana bakmıyordu. "Bu ne kadar doğru bir fikir?"

"Biz kuzen değil miyiz?" Dönüp bana baktığında öylece kalakaldım, her zaman altın kahve görünen gözleri tam şimdi acı kahveydi, koyulaşmıştı ve uzun kirpiklerinin gölgesi gözlerinin altındaki çukurları örtmüştü. "Sana yakın olacak kişi bensem, bu ikimiz için de sorun teşkil etmez. Sanata ve sanatçıya saygı duymalıyız, değil mi?"

Ne olduğunu idrak edemeyen gözlerle ona bakarken, "Sana bir kartımı vereyim öyleyse, uygun olduğunuz bir gün beni mutlaka arayın," dedi Beril Hanım. "Hemen geliyorum."

Beril Hanım bizden uzaklaştığında dehşete düşmüş gözlerle Kartal'a bakıyordum. "Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye bağırdım sesimin ayarını tutturamadan. "Bu nasıl bir saçmalık?"

Kartal ifadesiz bir yüzle, "Ne var?" diye sordu. "Eğlence işte."

"Eğlence mi?" Ona öfkeyle baktım. "Eğlenceye ayıracak zamanımız mı var, Kartal?"

"Çok fazla zamanımız var," dedi Kartal gözlerini yüzüme dikerek. "O yüzden mızıkçılık yapma."

Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Başımı iki yana sallayarak, "Ben model falan olmak istemiyorum. Saçmalık bu," dedim.

Kartal, kadehindeki son yudumu da aldıktan sonra, "Söz ağzından bir kez çıkar," dedi uyuz uyuz. "Şimdi vazgeçtik de diyemez. Kadın ne kadar heveslendi..."

"Kendi başına karar veremezsin."

"Verdim bile," dedi ve bakışları arkama kaydı. "Evet, Beril Hanım da geliyor."

Dönüp kadına bunun asla olamayacağını, istemediğimi söylemek istedim ama kadının gözlerinde gördüğüm heyecan çok duruydu, onun heyecanının üstüne gölge gibi çökmek istemedim. Sessizce kadını izlerken, kadın elindeki kartı Kartal'a uzattı ve "Gençler, ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni çok heyecanlandırdınız," dedi. "Gerçekten sabırsızlanıyorum."

Kartal kartı alırken, "Sizi mutlaka arayacağız," dedi, sesi ilk kez sevecen gelmişti ama bunun yapmacık olduğunu biliyordum. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kadın tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra bizden uzaklaştı ve Kartal ile baş başa kaldığımızda onu haşlamak için tam ağzımı açacaktım ki, kolumdan tutarak beni koridorun ucundaki kapıya çekiştirdi. Kapıyı açtığında, kapının arkasının bir terasa açıldığını fark ettim. Olduğumuz ortam oldukça karanlık olsa da şehrin ışıklarının küçük birer sim parçası gibi parlıyor oluşu ortamı aydınlatmaya bir nebze olsun yetiyordu. Elimdeki hâlâ içinde şarap olan kadehi yere bıraktım, ellerimi taş korkuluğun üstüne koydum ve şehrin manzarasını izlemeye başladım.

"Burası güzelmiş," dedim. Rüzgâr sıkı bir topuz şeklinde toplanmış saçlarımı dağıtamadı ama kirpiklerimin titrediğini hissettim.

"Güzel olduğu gibi sigara içilebilen bir yer aynı zamanda," dedi Kartal, takım elbisesinin iç cebinden çıkardığı sigara paketini açıp dudaklarının arasına aldığı bir dal sigarayı çekerken. Bakışlarım omzumun üstünden ona doğru kaymıştı, hareketlerini izledim. Uzun parmakları sigarayı kavradıktan hemen sonra sigara paketini ceketinin iç cebine koydu ve çakmağını çıkardı. O sırada gözleri beni buldu ve yine göz göze geldik. Şehir gözlerinin aynasında parlıyordu.

"İçecek misin?" diye sordu.

"Hayır."

İçtiğim bir kadeh şampanya ve bir kadeh şarap dahi olsa beni biraz olsun gevşetmiş gibiydi. Belki de bunda rüzgârın da etkisi büyüktü. Bakışlarımı Kartal'dan uzaklaştırıp şehre çevirdim ve birkaç saniye sonra gözlerimi yumup rüzgârın yüzüme dokunmasına izin verdim. Gökyüzündeki yıldızlar parlamaya başlamıştı, sanırım bugünlük artık yağmur yağmayacaktı. Kartal'ın çakmağının ateşinin yanarken ve yakarken çıkardığı çatırtıyı dinledim. Bu adamın yaptığı her şey geçmişimden bir parçayı önüme seriyordu.

"Şu modellik işini biraz da ilgi çekmemek için kabul ettim," dediğinde gözlerim hâlâ kapalıydı ama söylediklerine dikkat kesildim. "Kimse bir anda ortaya çıkıp, her şeyden geri duran iki tuhaf insanı normal karşılamaz."

"Bunun için modellik yapmamıza gerek yoktu bana kalırsa."

"Sana göre öyle," dediğinde sigarasından bir duman aldığını hayal edebiliyordum. Sesi buğuluydu. "Bu kadar büyütmene gerek yok."

"Yine de bu çok anlamsız geliyor."

"Bir bildiğim olmasa yapmam değil mi? Sadık Parlak'ın ikimizi nasıl incelediğini görmediğini söyleme bana. Adama kendimizi kanıtlayana kadar götümden ter aktı. Adam beklediğimden daha çetin ceviz, o yüzden fazla insan içinde olmalıyız. Kendimizi göze ne kadar sokarsak o kadar gözden uzak oluruz."

"Pekâlâ," dedim ve gözlerimi açıp hemen ileride, binaların arasından zor da olsa görünen denize baktım. "Peki ne düşünüyorsun? Bu işin içinde Sadık Parlak'ın parmağı var mı sence?"

"Mekânında uyuşturucu döndüğünü bilmeyecek kadar geri zekâlı olamaz. Dediğim gibi, adam çetin ceviz. Göz açtırmaz birçok şeye. Bildiğinden yana şüphem kalmadı." Derin bir nefes aldı. "Zaten bilmemesinin imkânı yoktu."

"Adamımız uyuşturucu işinde yani," dedim parmaklarımı soğuk taşa bastırarak. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Gökçe denen kızla iletişimi kesmemeyi planlıyorum, birinciliği buna verdim." Bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Hemen yanımda dikilip gözlerini uzağa dikti. Sigarasını dudaklarıyla buluşturdu, dumanı yavaşça dışarı üfledi. "Ayrıca o mekânın içinde dönenlerin az çok

farkındayız. İstanbul'daki şubesinde de aynı boklar dönüyor mu diye önce mekânın içini karışlamamız gerek. Her şeyi bilmeliyiz. Bu adamın derin bağlantıları olduğunu düşünüyorum. Büyük oynuyor, küçük oynayacak kadar basit düşünen biri değil. O gece Antalya'daki o mekâna uyuşturucuyu sokan kişinin ya da kişilerin kim olduğunu bulmak için önce özüne, en derinine inmemiz lazım. Bu mekânların güvenlik görüntülerinin bir şekilde sistem hatası olduğu öne sürülerek silindiği söylenmişti ve konuyu kapatmaya çalıştılar. Sistem hatası diye bir şey yok, sistem hata verse bile görüntülerin bir kopyası kaydoluyor. Yunus Emre bununla ilgili araştırmalara devam ediyor, emin olduğumuz tek şey, o geceye ait görüntüler var ama o görüntüler o kişi tarafından ele geçirildi." Kartal, oldukça sessiz konuşuyordu, onu benden başka kimsenin duymasının imkânı yoktu. İşini garantiye almayı seviyordu. Sigarasının külünü aşağı silkti. "Doğru iz üstünde yürüdüğümüze inanmak istiyorum."

"Umarım," diye fısıldadım.

"Ne olursa olsun bu işin içindeki herkesi yok etmek istiyorum." Duraksayıp gözlerimi ona diktim. "Daha fazla insanın kanına girilmesin. Bu işin ekmeğini yiyen herkesin ipini ben çekmek istiyorum."

Sessiz kaldım.

Gözlerini bana doğru çevirdiğinde gözlerimi ondan kaçırmadım. Sanki ikimizin de dudaklarının bitiremediği cümleler vardı ve gözlerimiz bu cümleleri tamamlayan aynalarımızdı.

Bakışları gözlerimden uzaklaştı ve alnıma doğru kaydı. Yanaklarımda o çirkin baskıyı hissettim. Açık alnıma bu denli dikkatli bakması canımı sıkmıyor değildi ama bakışlarından da kaçamıyordum. Kafamı çevirmek kolaydı. Kolay mıydı? Değildi.

"Uzay boşluğu gibi alnın var," dedi bir anda. Ona alık alık baktığımda hâlâ alnıma bakıyordu. "Küçücük suratın var, suratından büyük yemin ediyorum."

"Ne diyorsun ya?" diye çemkirdim kafamı farklı yöne çevirirken.

"Utandın mı?" diye sorduğunda cevap bile vermedim. Sigarayı tuttuğu eliyle yüzüme dokununca irkildim, sigaranın ucunda yanan ateşin sıcaklığı yanağıma gölgesini düşürüyordu. Yüzümü yüzüne doğru çevirdi ve gözleri kısaca alnıma dokunduktan sonra gözlerime indi. "Sana

boşuna çocuğa benziyorsun demiyorum," dedi sabit bir sesle. Külün yanağımın hemen dibinde uzadığını biliyordum. "Harbiden benziyorsun."

"Benzediğim falan yok benim çocuğa."

"Saçlarını böyle toplayınca, tam çocuksun."

Kafamı çekip onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştım ama Kartal buna izin vermedi. Bana doğru bir adım atınca karnıma kazık saplanmış gibi irkilip kaşlarımı çatarak ona baktım. İşaret parmağını yavaşça kaldırdı ve gözümün altına yerleştirip gözümün altındaki çukura yavaşça dokundu. Ben ne olduğunu kavrayamadan işaret parmağı gözümün altındaki çukur boyunca kaydı ve elmacık kemiğimin üstünde gezindi.

"Bir şeyler içmem gerek," derken sesi pürüzlüydü, gözlerini elmacık kemiğime dikmişti.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi gözlerimin içine bakarken. "İyi miyim?"

"Hım?"

Bana doğru bir adım daha attığında ürperdim. "Bir şeyler içmem gerek benim," derken gözlerimin içine kafası karışmış gibi bakıyordu.

"Peki. Gidelim mi?"

"Evet." Geri çekilirken parmağı elmacık kemiğim boyunca kaydı ve dudağımın kenarına dokundu. Bakışlarını benden hızla uzaklaştırdı. "Gitsek iyi olur."

Terastan çıkarken yüzüm kireç gibiydi ama kendimi kara zorla da olsa toparladım. Derin bir nefes aldım ve koridorda yürüyüp kalabalığa karıştım. Kartal'ı arayan gözlerim onun çıkış kapısına yöneldiğini görünce, Ceydaların olduğu masaya yöneldim. "Biz gidiyoruz," dedim kısık bir sesle Emir'e doğru uzanarak.

Emir, boncuk gözlerini yüzüme dikerek, "Nereye?" dedi tek kaşını kaldırıp. "Buradan çıkıp mekâna gidecektik."

"Bizsiz devam edin," dedim. "Bir dahaki sefere artık."

"Kartal mı mırın kırın ediyor?"

"Hayır," diye yalanladım. "Sadece kendimi pek iyi hissettiğim söylenemez. Gitsem çok daha iyi olacak."

Emir, yüzünü buruşturdu. "Getirirdik keyfini yerine, güzelim," dedi abi gölgesi barındıran bir tavırla. "Eve mi kapatacaksın kendini şimdi?"

"Duş alıp uyumayı düşünüyorum," diye yalan söyledim. Emir bu fikirden pek hoşlanmasa da Ceyda kabullendi. Onlarla vedalaştıktan sonra çıkışa yürüdüm ve büyük çift kanatlı kapıdan dışarı çıktım. Kartal, asansörlerin önünde beni bekliyordu. Sırtını metal duvara yaslamış, kollarını göğsünün üstünde toplamıştı.

"Onlara gitmemiz gerektiğini söyledim."

"Emir'e ne zamandan beri hesap veriyorsun?"

"Emir'e hesap falan vermedim?" dedim sorar gibi.

"Seni merak etmesini istemedin o zaman. Senin için endişelenmesi seni korkuttu mu, Lavinia?"

Asansörün düğmesine bastıktan sonra, "Saçmalamaya başlama istersen," dedim sabırlı olmaya çalışarak. Asansörün kapısı açıldığında içeri girdim ve sırtımı metal duvara yasladım, hemen çaprazımdaki aynaya baktım. Kartal da içeri girdi ve asansörün kapısı kapanırken kaşlarımı çatıp aynadan onu izlemeye başladım.

O da karşımdaki metal duvara yaslandı. Asansör ağır ağır aşağı inerken ben aynadan onu izliyordum, o ise direkt gözlerini bana dikmişti. Tenimde ağır ağır dolaşan idamlık his beni kavururken, sessizce asansörden ineceğimiz ânın gelmesini bekledim. Çok kısa sürdüğünü bilsem de o kadar uzun geldi ki, bir an asansör hiç durmayacak, kapılar kayarak açılmayacak sandım. Asansörden çıkarken alamadığım o nefesi derin derin içime çektim ve binadan çıktım. Araca bindiğimizde gözüme ilk takılan gösterge olmuştu. Saat çoktan gecenin on bir buçuğu olmuştu, aslında serginin bitmesine daha vardı ama yine de orada bayağı kaldığımızı yeni fark ediyordum.

Emniyet kemerini bağlarken araç çoktan hareket etmişti bile. Kartal çok hızlı kullanmasa da araç ne zaman çok hafif sarsılsa baldırlarımın gerildiğini hissediyordum. Sokak lambalarının ışıkları sıralandığı köşede bir görünüp bir kaybolurken, arabanın içine çizip durduğu şeritler yüzümü bir aydınlatıyor bir karanlığın kollarına itiyordu. Arabanın içi karanlıktı, bu gevşememi sağlamıştı. Kartal bir eliyle direksiyon hâkimiyetini korurken diğer eliyle ceketinin bir kolunu çıkardı, ardından diğer elini direksiyona koydu ve ceketi üstünden tamamen çıkarıp arka koltuğa fırlattı. Tekrar bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle de gömleğinin ön düğmelerini çözüyordu. Son düğmeyi de çözdüğünde gözlerim tenine kaydı; karnı kaskatı görünüyordu ve karanlığa rağmen

karnındaki benleri görebiliyordum. Bakışlarımı hızla teninden uzaklaştırdım.

Direksiyonu tutan eli hafif hafif titriyordu. Durdum ve elinin titreyişini izlemeye başladım. Endişe kalbimin sarp kayalıklarında dalgalarını patlatırken, onun gerçekten alkole bağımlı olduğunu anlamaya başlamıştım. Kardelen onu bu hâlde görseydi ne hissederdi hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak ne zaman bu hâle gelmişti? Geçmişimin içinde bıraktığım Kartal ve şu an hayatımda olan Kartal, iki farklı insan gibiydi.

Kalbimin üstüne çöken bulutların içinde Kardelen'in gözyaşları vardı. Sanki yüreğimin ortasına bir salıncak kurmuş, salıncağa oturmuş yavaş yavaş sallanırken gözünden akan yaşları kazağının kumaşına siliyordu. Burada değildi belki ama her neredeyse bizi görüyor ve hâlimize yas tutuyordu.

Uzun süren yolculuğun sonunda nihayet eve varabilmiştik, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kartal anahtarı kapının üstünde bırakarak içeri girdiğinde apartmanın içinde öylece durup K.A harflerine sahip anahtarlığa baktım. İçeride bir şeylerin tangırtısını işittim, içkilerini aradığını fark edince omuzlarım düştü. Anahtarı kapının deliğinden çıkardıktan sonra içeri girdim ve kapıyı kapatıp, anahtarları vestiyerin önündeki kutunun içine koydum. Topuklu ayakkabıları çıkarıp kenara koyarken sızlayan ayak parmaklarımı oynattım ve salona doğru yürüdüm. Sıkı topuz beynime çiviler çakmaya başlamıştı. Sokak lambasının turuncu ışığı pencereden içeri sızıyordu, salon karanlık sayılabilecek kadar loş görünüyordu. Kartal'ın içki şişesini dudaklarına yasladığını görünce duraksadım. Gömlek üstünde tıpkı bir ceket gibi duruyordu. Kartal bir süre şişeyi dudaklarından uzaklaştırmadı. Kana kana içti.

Ben de onu canım yana yana izledim.

"İyi mi böyle?" diye sordum salonun ortasında dikilmiş onu izlerken. Şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı ve birkaç saniye zemini izledi, bana cevap vermedi. "Sana iyi mi hissettiriyor?" diye sorduğumda yine cevap alamadım. Sanki zihnine gemici düğümleri atmıştı, kendini bir süre her şeyden soyutladı. Varlığımı bile hissetmediğini düşündüm ama burada olduğumu bildiğini biliyordum.

Ona baktığımda gördüğüm şeyler kalbimin sancımasına neden oluyordu. Gözlerimin birçok kez dolduğu zamanlar olmuştu, yaşların

yanaklarımdan akmasına izin vermeden toparlamıştım. Ama içinde bulunduğu acının kokusu o kadar ağırdı ki, gözlerimi yakıyordu.

Saniyeler geçti, dakikalar birbirini kovalamaya başladı. Kartal elindeki şişeyi tekrar dudaklarına götürmeden hemen önce, "Odana git sen," dedi. "Biraz yalnız kalmalıyım."

"Zaten yalnızsın," dedim açık sözlülükle.

"Odana git."

Birkaç saniye orada öylece durdum. Sonunda üstüne gitmemeye karar verdim ve sırtımı ona dönüp karanlık koridora doğru yürüdüm. Telefonum çantada, çanta ise Kartal'ın arabasında kalmıştı. Zaten bir telefona da ihtiyaç duymuyordum. Odanın kapısını açtığımda beni karşılayan karanlık oldu. Yaklaşık yarım saat, belki de kırk beş dakika kadar karanlık odada, yatağın ucunda oturdum. Sonunda kalkıp üstümdeki tulumu çıkarırken ışığı yakmadım, pencereden içeri hafif hafif vuran sokak lambasının ışığı işimi halletmem konusunda bana yeterli aydınlığı sağlıyordu. Hem yerlerde hâlâ o hapların parçalarının olduğunu biliyordum, onları görmek istemiyordum ama çıplak ayaklarımın altında birkaç parçanın ezildiğini hissedebilmiştim.

Üstümde askılarını çıkardığım siyah bir sütyen ve siyah külotla kaldığımda elbise dolabına doğru yürüdüm. Dolabın önünde durduğumda, dolabın kapağında asılı duran aynaya düşen karanlık yansımama baktım. Parmaklarım yukarı dolandı, siyah tel tokaları yavaşça çıkarmaya başladım ve saçlarım ağır ağır çözülürken odamın kapısı açıldı. Saçlarım yavaşça belime doğru döküldü, omzumun üstünden açılan kapıya doğru baktığımda Kartal'ın kapının önünde dikildiğini gördüm. Bedenim buz kesti, karanlığın sakladığı vücudum neredeyse çıplak sayılırdı.

"Sen..."

"Görmüyorum," diye fısıldadı, sesindeki boşluk duraksamama neden oldu. Alkol damarlarında yarıklar açarak kanını bulandırmaya başlamış olmalıydı. "Karanlık."

"Yine de çık," diyebildim, dönüp ona tekme atabilirdim ama alkolün etkisine girmişti ve bugün onu o hâlde görmek beni yeterince sarsmıştı.

"Çıkamam," dediğinde ürperdim. İçeri tamamen girdi ve bana doğru yürüdü, ayakkabılarının zeminde çıkardığı takırtıları dinlerken ne yapacağımı bilemez hâlde ona bakıyordum. "O şişe bir işe yaramıyor."

"Ne?"

"Benimle kokunu paylaş." Şok olmuş gözlerle onun karanlık gölgesine baktım. "Sadece bu gecelik."

"Ne diyorsun?"

Ona bağırıp çağırmak, belki de onu kovmak istiyordum ama öyle bir yerden vurmuştu ki, aldığım yara hareket yetimi kaybetmeme neden olmuştu.

"Bir daha istemem, Lavin," dediğinde hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Ama bu gece uyumam gerek."

Hiçbir şey söyleyemeden elbise dolabının kapağına uzandığım an nefesini ensemde hissetmemle birlikte irkildim. Tenim boyunca kayıp giden nefesinin sıcaklığı bedenimde kırmızı alarmın devreye girmesine neden olurken, onun elini omzumda hissettim ve gözlerim kocaman açıldı. Çenesi kafamın biraz üstüne denk geliyordu, bu yüzden aynada onun yüzünü de görebiliyordum. Sırtıma uzanan kanat dövmesine dokunduğunu fark ettiğimde aniden ona doğru döndüm ve ellerimi onun çıplak göğsüne yaslayarak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadım. "Sen sarhoşsun."

"Amacım farklı bir şey değil," dediğinde kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ellerim hâlâ göğsünün üstünde duruyordu. "Seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum," diye fısıldadı. "Tek istediğim şey uyumak."

"Ne diyorsun?" diye sorarken sesim yükselmişti.

"Bağırma," diye fısıldadı bir kez daha. "Benimle uyuyacak mısın?"

Ellerini onun göğsüne koyduğum ellerimin bileklerine yerleştirdi ve parmakları yavaşça bileklerimi sardı. "Bu tamamen sınır ihlali," derken sesim sertti.

"Sınırları sikeyim," dedi gözlerimin içine bakarken. "Sadece uyumak istiyorum."

Sırtımı aynaya yasladım. Ne dersem diyeyim aynı şeyi tekrar edip duracakmış gibi hissediyordum. Kötü bir amacının da olmadığını tabii ki biliyordum. "Yatağa git," dedim kuru bir sesle. Bileklerimi daha sıkı tuttuğunda, "Tamam," diye fısıldadım. "Sadece yatağa gir ve beni bekle."

Birkaç saniye inanmak istiyor gibi gözlerimin içine baktı ama gözlerinin rengini göremiyordum. Yüzünün tamamı karanlık tarafından örtülmüş gibiydi. bileklerimi serbest bıraktığında ellerimi yavaşça göğsünden uzaklaştırdım. Benden uzaklaştığı an ayakkabılarının altında ezilen hapların sesiyle ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine dikkatle baktık. Az önce basmadığı hapın üstüne şimdi mi basası tutmuştu? Dişlerimi hızla sıkarken, Kartal'ın bakışları yüzümden uzaklaştı, hissettiğim kadarıyla yere baktı ve yavaşça diz çöktü. Kalbim endişeyle çarparken ayak parmaklarımı içe doğru çektim, bunun açıklamasını sarhoş bir adama yapmak falan istemiyordum ben.

"Bunlar..." Duraksadı. "Bunlar nereden çıktı?"

Yol yakınken onları süpürmem gerekirdi. Yapmamıştım. Bazı şeyleri erteleme huyumdan nefret ediyordum. Bazı şeyler vaktinde yapılmalıydı. Gitmen gerektiğini hissettiğin o ilk anda gitmeyi bilmeliydin; kalman gerekirken gidecek kadar korkak olmayı seçmemeliydin. Şu âna kadar birçok yanlış yapmıştım, bu da o büyük yanlışlardan birisiydi bana göre. Kız kardeşini uyuşturucudan kaybetmiş bir adamın evinde uyuşturucunun olması nasıl bir ironiydi? Kalbim ağzıma doğru yükselirken, "Bunlar ne, Lavin?" diye bağırdı Kartal aniden, sesinin kazandığı volüm göğsümün kemikten kafesini titretirken ne yapacağımı bilemedim.

"Benim değil," dedim panikle. "Onlar bana ait değil."

"Lavin!" Kartal eline aldığı şeyi yere savururken hızla ayağa kalktı. "Açıkla."

"Ben..." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "O gece... O mekânı polislerin bastığı gece biri cebime koymuş. Benim değil. Yemin edebilirim."

Durdu. Bir an gözlerine bulanan ifadeyi hayal etmeye çalıştım ama yapamadım, yine de bana baktığını biliyordum.

"O orospu çocuğu yaptı," dedi aniden donuklaşan sesiyle. "O orospu çocuğu... Senin başını yakmak için yaptı."

"Bilmiyorum," diye geçiştirdim.

"O adamın canına okuyacağım. Sana yemin ederim, bu kez durmayacağım."

Hiçbir şey söyleyemedim. Ona öylece bakarken elbise dolabının kapağını kaydırarak açtı, teni tenime inanılmaz yakındı. Nefesimi tut-

tum ve kaşlarımı çatıp uzaklaşmasını bekledim ama her şey karman çormandı kafamın içinde. Eline gelen ilk kazağı çıkardığında gözlerim onun hareketlerini takip etti. Bol, kalçamı örteceğinden emin olduğum ama karanlıkta rengini pek de seçemediğim kazağı kafamdan geçirirken ikimiz de sessizleşmiştik. İnat etmeyi kestim ve o bana kazağı giydirmeye çalışırken ona yardımcı oldum.

Nefesinden dökülen sıcak içki kokusunu soluyabiliyordum. Yavaşça benden uzaklaştığında yorganı kaldırdım ve yatağın üstüne çıktım. Ben yorganın altına girerken Kartal da hemen yanıma uzandı. Ayakkabılarını çıkardı, üstündeki gömleği çıkarmamıştı ama çıplak teni ortadaydı, pantolonunu da çıkarmadı. Yorganı üstümüze örttüğümde aslında hâlâ gergin hissediyordum ama bir şekilde kendimi gevşetmenin yolunu buldum. Çıplak bacaklarım onun pantolonunun kumaşına sürtünüyordu.

Neden böyle olmak zorundaydı? Çok değil, bir süre önce biz birbirini tanıyan ama birbirine yakın olmayan iki insandık, şimdiyse onunla aynı yataktaydım. Birkaç dakika tavanı izledim; kolu koluma değiyordu ama ne o ne de ben hiçbir şekilde birbirimize bakmıyorduk.

"Ne zamandan beri alkol alıyorsun?" diye sordum sessizce, bunu tavana bakarak sormuştum. Tavanda sokak lambalarının ışıklarından yansıyan çizgiler vardı. "Bu kadar içtiğini hatırlamıyorum."

"Liseden beri," dedi normal bir şeymiş gibi.

"Bu kadar sık mıydı peki?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi kısaca. Evet, biliyordum. Onu içkinin kollarına bırakan şeyin ne olduğunu ben çok iyi biliyordum. "Benden bir şeyler saklama," dediğinde sesi artık daha pürüzlüydü.

"O şeyleri cebimde bulduğum zaman şoka girmiştim," dedim kısık bir sesle. "Sana söylemek doğru gelmedi bana."

"Eğer polislere yakalansaydık ve o şey cebinden çıksaydı, onun ölümünden seni bile sorumlu tutabilirlerdi." Sesi ruhsuzdu, ondan bahsettiği için kalbim sızladı. En yakın arkadaşımın ölümünden sorumlu tutulmak? Bu bir kâbustan daha karanlık ve kan dondurucu geliyordu gözüme. Onun son nefesini verdiği kolların sahibiydim ben.

"Haklısın," dedim sessizce.

"Her zaman haklı olduğum için mutlu olmuyorum, bil," dedi kuru bir sesle. "İnsan bazen haksız olmak istiyor."

Söylediği şeyi yok sayarak, "Kafan ne âlemde?" diye sordum.

"Az önce seni yatağa atıp farklı şeyler yapacağımı düşünen senden daha mantıklı düşünebiliyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gerçekten baleye dönecek misin?" diye sordu aniden. "Orada sorma fırsatım olmadı."

Yanağımı yastığa bastırıp gözlerimi ona çevirdim, o da aynısını yaptığında göz göze gelmiştik. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sanırım orada İrem'i gıcık etmek istedim."

"Ondan hoşlanmıyorsun," dedi gözlerini ağır ağır kapatıp açarak beni izlerken. Çok sakin görünüyordu. İçki onu gerçekten sakinleştiriyordu.

"Kişisel bir sebep olarak algılama," dedim mırıldanarak. "Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Kişisel bir sebep olması için herhangi bir neden yok zaten," dedi. "Birbirinizden oldukça farklısınız, belki de ondandır."

Gözlerimi devirip bakışlarımı tekrar tavana yönlendirdim. "O kız sana âşık olmaya başlayacak ya da başladı," dedim durgun bir sesle. "Bu işin içinden sıyrıldığın zaman arkanda gözü yaşlı birini bırakabilirsin."

"Umurumda değil," dedi acımasızca. "Neredeyse hiç tanımadığın, hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadığın birine neden âşık olursun ki? Beni suçlayamaz. Suçlasa bile kendimi zerre suçlu hissetmem."

Kaşlarım çatıldı.

"Biz kadınlar için işler böyle yürümez, Kartal. Biri gelir ve gözlerini kör edebilir, genelde böyledir."

"Biri gözlerini kör etmiş gibi konuşuyorsun," dediğinde sesindeki merakı hissedebilmiştim. Özay konusunda ağzımı mı arıyordu yoksa Özay'la ilgili hiçbir şey hatırlamıyor muydu tam olarak kestiremedim.

Geçmişin sayfalarının açılma sesi zihnimin duvarlarındaki çivilerin gevşemesine neden oldu. Bir süre önce zihnimin duvarlarına ellerimi kanatarak, acıtarak çaktığım o çivilerin uçlarına geçirdiğim çerçevelerde, yalnızca Kardelen'i sakladığım hatıralar elbette ki yoktu. Çerçevelerin arkasına, kimsenin, hatta benim bile göremeyeceğim bir kısma sakladığım bir fotoğraf daha vardı. Özay. Onun koyu yeşil gözlerini anımsadığımda hissettiğim şey kalp ağrısı değildi ama yine de bedenimde bir ağrı nüksetmişti.

"Eski defterleri açmanın ne yeri ne de sırası," diye fısıldadım. "Uyumak istemiyor muydun? Uyusana."

Kartal'ın dikkatli bakışlarını yanağımda hissedebiliyordum. Birkaç saniye, belki de dakika bilemiyordum, hiçbir şey söylemeden beni izledi.

"Ne kadar sürdü?" diye sordu bu kez, sesi artık daha zayıftı. Özay'ı mı soruyordu yoksa bir başkasını mı? Özay'ı hatırlayıp hatırlamadığını merak etsem de bunu ona sormadım.

Dudaklarımı bükerek, "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

"Neden ayrıldınız?"

"Okul için gitti."

Karanlığın içinde paslı bir bıçak, anılarımı doldurduğum balonun ince zarına yanmış ucunu bastırıyordu. Kartal sustu, ben de sustum. Özay'ı sevmiştim, belki tüm kalbimi ona vermemiştim ama kalbimin içine onu da buyur etmiştim. Belki çocukçaydı, belki hiçbir anlam teşkil etmeyen hislerdi ama hissedilmişti. Ondan ayrılırken ruhumdan düşen bir parçayı onda bırakmıştım. Hiç ağlamamıştım. Bir erkek için gözyaşı dökmeye niyetim yoktu. Karaları bağlamamıştım ama bir süre yokluğuna alışma evresine girip, kabullenme süresince bana onu hatırlatan hiçbir şeye dikkatli, alıcı gözle bakamamıştım.

"Ayrılmayı sen mi istedin yoksa o mu?" diye sordu cevabım onu tatmin etmemiş gibi.

"Ben," dedim kuru bir sesle. "Alışkanlıkları öldürmek çok zor ama zamanla küfleniyor, bizimkisi küflenmişti."

"Onu hatırlıyorum," dedi aniden. "Her neyse, salağın önde gideniymiş."

Hiçbir şey diyemedim. Özay ile yaşananların bana kattığı şeyler de benden alıp götürdüğü şeyler de oldukça fazlaydı aslında. Belki de aramızdaki bağın kopmasına neden olan bendim.

Sessizliğim Kartal'ın da aynı sessizlik tarafından örtülmesini sağladı. Bedenim yavaşça gevşedi, ruhum onun varlığını hissetti ve avucunda sıkı sıkı tuttuğu bilinç iplerini yavaşça serbest bıraktı. Gözlerim kapanmaya başladığında artık bedenime ben değil, uyku hükmediyordu. Farkında olmadan ona sokulduğumu hatırlıyorum, gerisi buzlu camın arkasından izlenmeye başlanan bir masalın herhangi bir sayfasıydı.

Kartal'ın sesiyle uyandığımda yatakta, yanımda değildi. Koridorda biriyle konuştuğunu duyabiliyordum ama kendimi konuşmalara tam olarak veremiyordum. Bir bacağım yorganın dışındaydı ve resmen donmuştu. Kartal'ın koridorda yalnız olmadığını fark ettiğimde şakaklarımı ovdum. Yunus Emre'nin tanıdık sesini duyabilmiştim.

"Kesin, değil mi?" diye sordu Kartal, sesindeki tedirginliği duydum.

"Ne zaman boş konuştum?" diye sordu Yunus Emre.

"Günaşırı?"

"Sana iyilik de yaramıyor ha," diye homurdandı Yunus Emre. "O kız nerede?"

"Uyuyor."

"Akademiye gitmeyecek misiniz?"

"Bugün değil. O işi halletmemiz gerek önce."

Hangi işten söz ettiği konusunda en ufak bir fikir sahibi bile değildim. Yunus Emre, "Çıkmam gerek," dedi kuru bir öksürükle. "Ve bak, Burak'a da aynısını yapıyormuşsun, yüzümüze telefon kapatmaktan vazgeç. Bıçağı götüne takarım."

"Oğlum çok sıkmayın beni."

Yunus Emre hiçbir şey söylemedi ama yüzünün aldığı ifadeyi hayal etmek çok zor olmadı benim için. Onu pek tanımıyordum ama Kartal'a verdiği değeri net bir şekilde görebilmiştim. Kapının açılıp kapanma sesini duydum, ardından Kartal odanın kapısını açtı ve yatağın üstüne tünemiş oturan beni görünce duraksadı.

"Sen uyanık mıydın?"

"Yeni uyandım," diye fısıldadım.

"Benim biraz işim var, sen duş al," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Muhammed Ali ile boks yapmış gibi görünüyorsun."

"Ne kadar da espri yeteneği gelişmemiş bir doktor," dedim yataktan kalkarken. "Senin ne işin var?"

"Biriyle ilgili araştırma diyelim," dedi ve kapıyı kapattı.

Duş alıp tazelenmek neredeyse iki saatime mâl olmuştu. Suyun altında oldukça uzun bir süre kalmıştım, çıktığımda artık kendimi daha iyi hissediyordum. Saçlarımı kuruttuktan sonra üzerimi giyindim ve hızla odayı süpürdüm. Salona geçtiğimde Kartal koltukta oturuyordu, sehpayı önüne çekmiş, dizüstü bilgisayarını da sehpanın üzerine koy-

muştu. Bir web sayfasında dolaştığını görünce meraklı gözlerimi bilgisayarın ekranına sabitledim.

Beni fark ettiğinde, "Akşam küçük bir işimiz var," dedi duymaktan korktuğum şeyi söyleyerek.

"Akademiye gidilmiyor yani?" dedim sorar gibi.

"Evet."

"Aynen, hiç ilgi çekmiyoruz şu an, Kartal."

Bana dik dik baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şey yapmayalım mı?"

"Kendinle çelişiyorsun," dedim kazağın kollarının uçlarını avucumun içine alıp, kollarımı göğsümün üzerinde toplarken. "Çok fazla ilgi çekiyoruz. İki gündür oraya uğramadık."

"Ne o?" diye sordu omzunun üstünden bana bakarak. "Doldurulmuş Tavşan'ını mı özledin?"

Yanaklarımın içini havayla doldururken, ona bu konudan sıkıldığımın altını çizen boş bir bakış gönderdim. "Nereye gidiyoruz akşam?"

"Karanfil'in inine," dediğinde duraksadım. "Şu cebine o şeyi bırakan şerefsizden bahsediyorum. Unuttun mu?"

"Hatırlamak istemiyorum desem daha doğru olur."

"Kendi torbasını tuttuğu yerin adresi elimde. Hatta onunla ilgili o kadar çok şey biliyorum ki, bu iş çok eğlenceli olacak."

Durup kaşlarımı çattım. "Yarasa diye birinden bahsediyordu değil mi?" diye sordum. "Peki o ne olacak?"

"Her şeyin bir sırası var, Lavin. O Karanfil denen adamın icabına sonra bakacaktım ama beni kendisi buna zorladı," dedi keskin bir sesle. "Artık olacaklardan ben sorumlu değilim."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da ona karşı çıkmadım, bir yerden başlamamız gerektiğini biliyordum. Saatin ivmesi göğsümde kırılmış gibi akan her dakika içime batarken, Kartal bilgisayarı kapatmış, birkaç saatliğine ortadan kaybolmuştu. Aslında aynı evin içindeydik ama yine de sesi çıkmadığı için onu yalnız bırakmıştım. Bir şeyler içtiğini biliyordum, boş şişeleri mutfakta görmüştüm. Onun boşalttığı şişeleri toplayıp çöp poşetinin içine doldururken gözlerim bomboş bakıyordu.

Evden çıkarken cebine bir şey koyduğunu gördüm ama aldırış etmedim. Çıkmadan önce ayakta bir şeyler atıştırmıştık. Olabildiğince

sıradan giyinmiştim, buna o da izin vermişti ama izin vermeseydi de umurumda olmazdı çünkü zaten ondan izin isteyen yoktu. Kapıya indiğimizde gündüzün üstüne devrilen akşam, göğü laciverte yakın bir renge boyamaya başlamıştı. Kartal diğer cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı ama bu arabasına ait değildi, düğmeye bastığında hemen yolun başındaki motorun ışıkları yandı ve tuhaf bir ses yükseldi.

"Ne?" diye sordum kaşlarım çatılırken. "Bu senin mi?"

"Sayılır," dedi Kartal motora doğru yürürken.

"Peki bugün bunu kullanacak olmanın özel bir sebebi var mı?"

"Belki vardır belki yoktur."

Kartal motorun üstüne atlarken başta gerçekten tereddüt ettim. Sonrasında bu tereddüt toz olup uçtu gitti. Motosiklet çalıştığında Kartal'ı öyle sıkı kavradım ki, bir an gerçekten güleceğini sandım. "Hız yok," dedim tedirgin bir sesle. "Hız yok, duydun mu?"

"Duymadım," derken sesi keyifliydi. "Tekrar söyle."

"Hız yok!"

"Ney?"

"Kartal!" diye bağırdığımda motosiklet yokuş aşağı hızlanmaya başladı. "Allah belanı versin senin! Yavaş!" Kazağını resmen parçalayacak gibi tuttum. "Seni Allah bildiği gibi yapsın! Yavaş! Hız yok! Allah!"

"İmana geldin bakıyorum," dedi gür bir sesle. Gerçekten keyfi yerindeydi.

"Kartal!"

"He?"

"Yavaş!" Ona daha sıkı tutundum, motosiklet birkaç kez hoplayınca çığlığı bastım. "Allah belanı versin!"

"Şşh, tövbe de."

"Demiyorum!"

Aniden motoru öyle bir hızlandırdı ki, boğazımdan kopan ikinci çığlığa engel olamadım. "Tövbe be, vallahi tövbe!" diye bağırdım korkuyla. "Allah!"

Kartal gülmeye başladığında aslında şaşırmıştım. Kazağının kenarlarını sıkıca tutup yanağımı sırtına yapıştırdım ve gözlerimi sıkıca yumdum. "Elbet duracak bu motor!" diye bağırdım. "Göreceksin sen."

"Ney, duyamadım?"

"Yavaş ulan, Allahsız ayı!"

Rüzgâr saçlarımı tıpkı bir flama gibi geriye doğru uçuştururken tırnaklarımın dipleri sızlıyordu. Kartal'a ondan başka hiçbir şeyim yokmuş gibi sıkıca sarıldım; kollarımı beline doladım ve kazağını avucumun içine alıp sıktım. Korkudan hızla çarpan kalbimin üstüne bir sürü kaldırım taşı konmuştu sanki. Ağırlıktan ve baskıdan kalbim de kulaklarım da uğulduyordu.

"Durdur şu motoru, bak ölürüm şurada ben!"

"Sende bu çene varken ölmezsin sen."

"Bak gerçekten atarım kendimi motordan, Kartal!" diye bağırdım beni duyması için.

"Motordan kendini atmayı düşünen biri için fazla sıkı sarılıyorsun, Lavinia," dediğinde biraz olsun yavaşladığı için gerçekten ensesini falan öpeceğimi sandım.

Hiç tekin olmayan bir mahalleye girdiğimizde motor artık daha yavaş hareket ediyordu. Kafamı kaldırıp etrafı incelemeye başlamıştım. Mahalledeki tüm binalar harabeden farksızdı. Çoğunun ışığı yanmadığı gibi, büyük bir çoğunluğu da terk edilmişti. Hemen köşede bir çöp kutusu vardı, çöp kutusunun önünde yatan büyük bir köpek görmüştüm. Köpek çok yaşlı görünüyordu, önünde duran kemiği arada bir yalıyor, hantal kafasını kaldırıp etrafa boş bakışlar atıyordu. Yüksek, tuğla taşlarla örülmüş bir binanın önünde durduğumuzda, motorun lastiği su birikintisinin içinde bir tur attı ve suyu etrafa sıçrattı. Hantal köpeğin ürkek bakışları ağır ağır bizi buldu ama tehlike arz etmediğimizi fark edince kafasını tekrar önünde duran kemiğe gömdü.

"Bir dahaki sefere kask olmadan beni bu ölüm makinesine asla bindiremezsin!" dedim motordan inerken.

"Huysuzluk etme, çok eğlenceliydi," diye dalga geçti. "Özellikle en son zikir çekecek seviyeye gelmen beni bir hayli eğlendirdi doğrusu..."

"Biliyor musun, şu an gerçekten üstüne başına kusmak istiyorum."

Kartal yüzünü buruşturdu. "Aklından bile geçirme."

"Aklımdan geçmese bunu sana nasıl söyleyebilirdim acaba?"

"Her şeyi düşünüp tartmadan söylediğin için aklından geçip geçmediğini tahmin edemedim, affedin Lavin Hazretleri. O çılgın fikirler üreten zat-ı muhterem kafanızı koparırım."

Gözlerimi devirdim. Kartal kısaca etrafı incelerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Motosiklet binanın gölgeliği sayesinde ıslanmıyordu.

Binanın girişine doğru yöneldi, ben de onu takip ettim. Demir, büyük bir kapının önüne geldiğimizde Kartal, "Şimdi madde etkisindeymişiz gibi rol keseceğiz," dedi bana bakarak. "Anlaşılmayan bir şey?"

"Bunu daha önce söyleyebilirdin. Hazırlıklı değilim."

Bana boş boş baktı. "O kadar hızı boşuna mı yaptım? O beynin şu an çılgınca uyuşmuş olmalı. Başın dönmüyor mu?"

"Çok merak ediyorum, acaba kendine işe yarar bir beyin bulabilmek için mi doktor olmayı tercih ettin?" diye sordum küçümseyerek.

Beni yok saydı ve start vermeden direkt kapıyı çalıp gözlerine baygın bir ifade verdi. Ben şok içinde ona bakarken demir kapının arkasındaki hareketliliğin sesini işittim. Demir kapının arkasından, "Söyle," dedi biri, sesi sert ve tanıdıktı.

"Ateş-buz buraya düştü mü?" diye sordu Kartal inanılmaz baygın bir sesle.

Kapı yavaşça aralandığında karşımda Karanfil'i bulacağımı biliyordum. Bir an onunla göz göze gelince ne yapacağımı bilemedim. Beni gördüğünde yüzündeki tüm çizgilerin gerildiğini fark ettim. "Beni nereden buldunuz?" dedi ikilemde kalmış bir şekilde.

Kartal geri çekilip çatık kaşlar ve kısık gözlerle, "Sen kimsin amına koyayım?" diye sordu, gerçekten çok iyi rol kesiyordu.

"Uçmuş bu," dedi Karanfil bana bakarak.

"Ateş-buz," dedim Kartal'ı taklit ederek. "Var mı yok mu? Yoksa başka yere gidelim."

Adam birkaç saniye yüzümü izledikten sonra, "Paçayı iyi sıyırdınız geçen sefer," dedi düz bir sesle. Renk vermedim. "Geçin içeri. Var."

Ateş-buz diye bahsettikleri şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum ama yine de ona uymak zorundaydım. Her zamanki ifadesizlik yüzümün çehresini kıskacı altına alırken, ruhuma tırnaklarını geçiren o his, yine ayaklanma yaşıyordu. İçerisi ağır derecede ot kokuyordu, yani sanırım bu otun kokusuydu. Hemen dar koridorun ortasında, tepeden bir iple aşağı sarkmış ucuz bir ampulün sarı ışığının etrafında sinekler uçuşuyor, aptal bir sinek durmadan aynı noktaya çarparak kafayı buluyordu. Adamın bizi içeri soktuğu odada tek bir kanepe dışında neredeyse hiç eşya yoktu. Ortada beyaz, kontrplaktan yapılma eski bir masa vardı ve masanın üzerinde içine tütün sarıldığını bildiğim beyaz

çarşaflardan vardı. Büyük bir kül tablasının içi ağzına kadar sarılıp içilmiş tütünlerle doluydu. Aslında onun tütün olmadığını biliyordum.

Adam kanepeyi işaret ederek, "Sevgilini şuraya oturt, iyi görünmüyor," dedi uzak bir sesle. "Ne kadarlık alacaksınız? Tavsiyem çok almaması, adam uçmuş."

Kartal'ın keskin bakışları kısaca yüzüme dokundu, bu sırada sırtı adama dönük olduğundan dolayı adam onun o bakışlarına maruz kalmamıştı. Gözlerinin aynasına düşen ifadeden yakaladığım çok şey vardı; kahverengi sarp kayalıkların arkasından bana elini uzatan o canavarın avucundaki not kâğıdında dikkatli olmam gerektiği yazıyordu.

"Bana da lazım," dedim yavaşça. "Parası sorun değil."

"Zenginsiniz orasını anladık," dedi adam gülerek.

Karanfil denen adamın daha lüks bir yerde yaşam sürmesini beklemiştim ama durum böyle değildi. Belki de burası yalnızca iş gördüğü bir yerdi. "Az önce iyi bir satış yaptım," dedi kanepenin diğer ucundaki rulo şeklinde sarılıp sarı lastikle tutturulmuş parayı göstererek. "Kısa günün kârı diyordum ama sanırım daha kazanacak param varmış... Birazdan evden çıkmayı düşünüyordum. İyi ki çıkmamışım."

Kartal, kanepeye resmen yığıldı ve alttan alttan adamı izlemeye başladı. Gözleri bir an kanepenin üstündeki ilaç kutusuna kaydı ve kirpiklerine bulaşan tehdidi görür gibi oldum. Ürpererek bakışlarımı Karanfil lakaplı adama çevirdim. Her soluk alıp verişimde içime batıp çıkan o nefret hissi, bu adama her bakışımda alev alıyordu. Adam masanın altından bir kutu çıkardı, çıkardığı kutuyu masanın üzerine koydu ve kutuyu açtı. Kutunun içinde gördüklerim gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. Tüm zehirlerin özü kutunun içi gibiydi. Karnımda şiddetli bir ağrı hissettim, bakışlarımı kutudan ayırıp adama doğru çevirdim.

Kartal, "Sen hiç denedin mi, birader?" diye sordu pürüzlü bir sesle. "Nasıl? İyi mi?"

Adam parmaklarını büküp dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Ne diyorsun be? Lokum lokum!"

"Hadi be!" dedi Kartal gülerek, gözleri hâlâ baygın bakıyordu. Adam güldü, onun da madde etkisinde olduğunu görebiliyordum. "Çek ulan benimkinden, parasını vereceğim. Senin malını sana hediye ediyorum!" dedi Kartal tekrar gülerek.

Adam şaşırdı ama gözlerinin parladığını da gördüm. "Üçmüşsün sen," dedi kahkaha atarken. "Bak ben daldım mı bırakmam, aslanım."

"Köpeğin olsun," dedi Kartal gözlerini kısarak. "Hem gözümle görmüş olurum nasıl hissettirdiğini." Kartal bana baktı. "Aşkım, sen de dene istersen."

Aşkım mı? Boğazıma parmak batırıp kusmak istiyordum.

Kartal'ın da gözlerinde yürüyen alayı görünce, "Siz bir başlayın sıra bana da gelir," dedim sakin bir sesle. Adam sanki bu teklifi bekliyormuş gibi çıkardığı şeyi denerken gözlerimi ona çevirmemeye çalıştım. Birinin kendini nasıl zehirlediğini merak falan etmiyordum. Gözlerimi Kartal'a diktim. Adam her zevkle nefes alışında Kartal'ın bakışları düzleşiyor, gözlerindeki ruh çekiliyordu.

"Birader hadi ama," dedi adam tıpkı maymuna dönmüş gibi. Adamın elini aniden bileğimde hissettiğimde irkilerek geri çekildim. Her şey o saniyeler içerisinde gerçekleşti. Kartal öyle hızlı ayağa fırladı ki, adam aptal aptal ona baktı. Adamın göğsüne yavaşça dokundu ve adamın kanepeye düşmesini sağladı.

"Hayırdır, birader?" diye sordu Kartal dizini kanepeye yerleştirip adama doğru eğilirken. "Kızıma mı asılıyorsun?"

Adam gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Yok oğlum," dedi, sesi hiç olmadığı kadar bayık geliyordu. "Yengedir o."

"Değil mi?" diye sordu Kartal, adama cin gibi bakıyordu ama adam maddenin etkisiyle öyle bir gevşemişti ki, hiçbir şeyi idrak edemiyordu. "Bir şey soracağım sana götlek?"

Adam duraksadı.

"İnsanların çocuklarını zehirlerken çok eğleniyor musun?" Kartal kafasını yavaşça sağ omzuna doğru yatırdı. Gözlerinde boşluk büyüyordu, kara bir delik sanki kirpiklerinin diplerinden başlayıp göz altındaki çukurlara dek büyümeye ve önüne gelen her şeyi yutmaya başlamıştı.

Adamın kollarına baktığını gördüğümde, adam ne olduğunu anlamayan gözlerle Kartal'a bakıyordu. Kartal'ın bakışlarını takip ederek adamın kollarına baktım. Kollarında sayısız iğne deliği izleri vardı, yüzümü buruşturdum. Kartal elini yavaşça pantolonunun cebine attı ve cebinden bir şırınga çıkardı, şırınganın içindeki sıvının ağır hareketlerini görebiliyordum.

Tenimden buz gibi bir soğuk geçerken, "Kartal?" diye fısıldadım.

Adam, "Kardeşim ne yapıyorsun?" diye sordu ama gözlerinde korku falan yoktu, uzay boşluğundan çok daha büyük bir boşlukla Kartal'a bakıyordu. Bir kez daha uyuşturucunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu fark ettim ve ensemden aşağı soğuk terler boşalmaya başladı.

Yemini avucuna zimmetleyen bir adamın aldığı her nefes intikam olurdu. Onun gözlerine baktığımda, intikamın bir adamın ayaklarına geçirdiği zincirleri görüyordum. Korkmadığını biliyordum. O cennetin ihtimallerini çoktan tüketmişti. Cehennemin bile kapısının kendisine kapanacağını bilse dahi istediği şeyden vazgeçmeyecekti. Ölümü, gözlerinin yere düşürdüğü gölgesinden görebiliyordum. Kartal, bir an olsun düşünmedi. Dudaklarım aralandı, kelimelerin kırıkları dudaklarıma battı. Kartal, elindeki şırınganın ucundaki iğneyi adamın boğazına soktu ve bastırdı, sıvı yavaş yavaş adamın boynundan içeri, damarına doğru akmaya başladı.

Adamın önce dudakları aralandı. Dişlerimi sıktım ve gözlerimin önünde uçuşmaya başlayan siyah noktaların hareketlerini izlerken kendimi çığlık atmamak için sıkıca tuttum. Adamın gözleri kaydı, gözlerinin beyazını gördüğüm an karnımda çürük bir sızı büyüdü, omurgamın sancıdığını hissettim. Kartal son damlasına kadar sıvıyı adamın damarına enjekte ettikten sonra geri çekildi ve boşalan şırıngayı cebine soktu.

Bana doğru döndüğünde olduğum yere çakılmış, gözlerimi bile kırpmadan, çok hafif aralıklı dudaklarla doğrudan adama bakıyordum. "Lavin," dedi düz bir sesle.

Ona bakmadım.

"Üst kata çık, beni koridorun sonunda bekle," dedi sanki burayla ilgili her detayı biliyormuş gibi.

"Ona ne oluyor?" diye bir soru döküldü dudaklarımdan. Ne yapacağımı bilmiyordum, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Zihnimin ortasında bir bina yıkılmıştı ve binanın içinde yaşayan ne kadar düşünce varsa, kimisi kendini açık camdan aşağı atmış, kimisi çöken binanın altında kalmıştı.

Sanki Kartal'ın ellerinde bir kum saati vardı ve akan kum tam yarıya gelmişti ki, elindeki kum saatini yere fırlatıp kırılmasını sağlamıştı. Kırılan saatin içindeki zamanı yaratan kumlar ayaklarımın üstüne serpilirken, öylece ona bakmıştım.

Adam, "Kalbim," diye fısıldadı acılar içinde. "Kalbim."

"Var mıydı?" diye sordu Kartal ruhsuz bir sesle.

"Ona ne yaptın?" diye sorduğumda, Kartal artık sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Allah kahretsin! Ona ne yaptın?"

"Ölüyor!" dedi aniden, şok içinde ona baktığımda, "Sana hemen yukarı çık dedim!" diye bağırdı.

"Nasıl?" Dehşet içinde ona bakarken anlamak istemiyordum "Bunu yapamazsın!"

"Onlar yaptı!"

"Ne?"

"Kardelen'i onun gibiler öldürdü!" diye bağırdığında, adamın inil-tilerini duymazdan geldim.

Cehennem başıma yıkılmış, tüm şeytanlar saçlarımı asılmaya başlamıştı. Kalbim öyle büyük bir hızla kararda ki, tepki bile veremedim. Tutulan bir ay gibi kardım, güneşe sırtımı döndüm. Adamın gözleri bir kez daha döndü, beyazı ortaya çıktı. Adama sırtımı döndüm ve koridora doğru koşmaya başladım.

Koridorun sağ tarafında yukarı tırmanan tuğladan merdivenleri gördüğümde Kartal'ın buradan bahsettiğini anlamıştım. Kalbim avuçlarımdaymış gibi avuçlarımı sıkı bir yumruk yaptım. Sanki avuçlarımda çok değerli bir şey tutuyordum, düşürürsem hayatım kayacakmış gibi hissediyordum. Soluk soluğa kalmış hâlde üst kata çıktım, kıpkırmızı bir ışığın aydınlattığı başka bir koridora çıktığımda kan ter içinde kalmıştım. Adımlarım yavaşladı, bakışlarım çevremde dolanmaya başladı. Cebimdeki sigara paketini neredeyse düşmek üzereydi, bunu evden çıkmadan önce cebime sıkıştırmış olduğumu hatırladım.

Gökyüzünü bağrında taşıyan kızın ruhunun ilk kurbanı, alt katta can vermek üzereydi.

Üşüdüğümü hissettim.

Aynı anda yandığımı hissettim.

Koridorun sonundaki kızıl ışığın köreldiği yerde cızırdayan bir görüntü adımlarımın havada asılı kalmasına neden olurken, kafamı kaldırdım ve bakışlarımı o cızırdayarak ışık saçan görüntüye sabitledim. Kardelen. Oradaydı. Ama değildi. Görüntüsü kesik kesikti. Bembeyaz elbisesi dizinin üzerindeydi, ayakları çıplaktı. Tıpkı ölmek üzere olan

birisinin nabzı gibi bir zayıflıyor, bir tamamen sönüyor, bir yandan da yanmaya çalışıyordu.

Cızırdayan görüntüye doğru bir adım atarken, "Kardelen?" diye fısıldadım.

Bir elini yavaşça diğer koluna götürdü ve avuçlarken görüntü tamamen kayboldu, ardından görüntü bir kez daha cızırdadı. Bu yalnızca zihnimin bana oynadığı bir oyundu, biliyordum ama yine de ondan kopmak istemiyordum. *"Canım Bal."* Ses o kadar tuhaftı ki, kuyunun dibinde çığlık atıyordu sanki. *"Canım Bal."*

Gözlerim yanmaya başladığında, "Kardelen," diye fısıldadım ve ona doğru bir adım daha attım.

"Yanında ol."

Durdum. Görüntü cızırdadı, tekrar kayboldu, nabız gibi yavaşça söndü. *"Canım Bal."*

Her şey söndüğünde, Kardelen orada değildi.

Her şey birbirine girdiğinde ne zaman bu duvar dibine geldiğimi bilmiyordum. Parmak uçlarımda yanan sigarayı ne zaman yakmıştım, bunu da bilmiyordum. Ruhum kenarda can çekişiyordu da onu izliyordum sanki.

Onu düşündüm.

Aslında onun da pençeye benzeyen gözlerinin attığı bir yardım çığlığı vardı.

Sırtımı soğuk duvara yasladım. Koridorun başında belirdiğinde gözlerimiz birbirine kilitlendi. Üstündeki tişörtü çok terlediği için çıkarmıştı. Göğsüne serpiştirilen benlerin görüntüsü bir an için bana uzayda asılı duran gezegenler ve yıldızları anımsatsa da şu an düşünmem gerekenlerin çok daha farklı şeyler olduğunu biliyordum.

Birini öldürmüştü.

Ama elinde öldürdüğü kişinin kanı yoktu.

Pantolonunun arka cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal sigarayı dudaklarının ucuyla paketin içinden çıkarıp, paketi arka cebine geri koydu. Koridorun tavanında yanan kızıl renkli ışığın tenine çizdiği gölgeleri seyrederken midem bulanıyordu. Sigaranın ucunu çakmaktan fırlayan ateşle tutuşturduktan sonra zehri ciğeriyle buluşturdu.

Sigarayı içtiği sırada her nefeste içeri doğru çöken yanakları bana bir mezarın içini hatırlatmıştı. Attığı her adımda gözlerinin içine çökmüş

çaresizliğe rağmen bedenini ele geçiren o nefretin zeminde yarattığı sarsıntıyı ruhumda hissediyordum. Bir bacağımı diz kapağımdan itibaren kırarak ayağımı duvara yerleştirdim ve parmaklarımın arasında duran sigarayı dudaklarımla birleştirdim. Sigara dudaklarıma dokunmadan hemen önce uzayan ölü külü yere düşmüştü. Kartal elinin tersiyle burnunu kaşıdı ve ağır adımlarla bana doğru yürümeye devam etti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğumda sigaranın dumanı önce dudaklarımın boşluğundan, ardından da burun deliklerimden dışarı döküldü. O nasıl hissediyordu bilmiyordum ama ben şu an hissedemiyordum.

Başını sağ omzunun üstüne doğru yatırıp tek kaşını kaldırırken oldukça soğukkanlı görünüyordu. "Ne?"

"Az önce ilk cinayetini işledin. Nasıl hissediyorsun?"

Solmuş bir güneşe benzeyen kahverengi gözleri, birkaç saniye boyunca gözlerimin içinde esir kaldı.

"İlk cinayetim olduğunu kim söyledi?" diye sordu, sesi buzun soğuk yüzeyi gibiydi. Bir an donup kaldım, Kartal'ın gözlerinde yavaşça yumuşayan o ifadeyle birlikte kaşlarım çatıldı. "Evet," dedi tekrar konuştuğunda. "İlk cinayetimdi."

"Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

"Neden? Yakalanmaktan mı korkuyorsun?"

"Bir şeylerden korkuyor olsaydım şu an burada olmazdım, Doktor."

Bana biraz daha yaklaştığında farkında olmadan sırtımı duvara yasladım. Gözlerinin kahverengi dehlizlerine saklanan canavarların büyük ellerinde Kartal'ın parmaklarını ıslatmayan kan vardı. Altın kahve gözlerini bal rengi gözlerime sabitleyip yüzünü yüzüme biraz daha yakın bir noktaya taşıdı. Sigarayı tutan elinin avucunu açtı ve sırtımı yasladığım duvara koydu.

"Bak gördün mü, Ölüm Çiçeği?" dediğinde nefesi tenimi yaktı. "Yolun sonuna varana dek canlı göreceğimiz tek yüz, birbirimizin yüzü olacak. Bizim yolumuzda cesetler var."

"Bana birini öldüreceğinden söz etmemiştin."

"Sana birini öldürmeyeceğimden de söz etmemiştim." Biraz daha eğildi. "Ve bu ölen ilk kişi olmayacak."

"Sen bir doktorsun," diye fısıldadım.

Dudağının kenarı şeytani bir kıvrımla yukarı doğru kalkarken gözlerindeki yaralı Azrail'i gördüm.

"Ben kız kardeşi öldürülmüş bir doktorum."

Parmaklarının arasında yanan sigaranın ucundaki ateşi göğsüme bastırıp, ateşi bağrımda söndürerek kalbimi küllük olarak kullansaydı, bu kadar büyük bir acı duymazdım.

"Her uyuşturucu tüccarını öldüremezsin," dediğim sırada sesim bile acı çekiyordu.

"Evet," diye kabullendi. "Onlar da her adamın kız kardeşini öldüremez zaten."

Cevap veremedim. Sadece gözlerinin içine baktım. Sigarasının ucunda yanan ateşin öldürdüğü tütünün cesedi omzuma döküldüğünde gözlerimi yavaşça kapattım. "Hâlâ benimle misin, Bal?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Dişlerimi sıkarken gözlerimi açmadım, başımı yavaşça olumlu anlamda salladım.

"Seninleyim, Alyeska."

Gözlerimi açıp ona baktım. Bana bakıyordu ama bakışlarında hiçbir şey göremiyordum. Buradaydı ama burada değildi. Geri çekilip sigarasından bir nefes daha aldı ve izmariti yere atıp botunun tabanıyla izmaritin hâlâ kalbi atan cesedini çiğnedi.

"Gidelim." Bana sırtını döndüğünde onun çıplak sırtına baktım. Sırtında da tıpkı göğsünde olduğu gibi onlarca ben vardı. İrili ufaklı, tıpkı gezegenlerin ve yıldızların sıralanışını anımsatan benleri kalbimi ağrıtıyordu. Parmaklarımın arasında duran sigarayı yere atıp arkasından yürümeye başladım. Birkaç saniye ortadan kayboldu, döndüğünde elinde çıkardığı kazak vardı ama üzerine giymemişti. Binanın yangın merdivenlerini kullanarak aşağı indik. Sokak oldukça karanlıktı; sokak lambası yanmıyordu, hemen en uzakta yanan sokak lambasının ışığı da bizim olduğumuz bölgeye biraz olsun dokunmuyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordum.

"Üşüsem kazağı giyerdim."

Motosiklete bindikten sonra kazağı bir top yapıp bana doğru fırlattı. "Yakala."

Kazak önce göğsüme doğru çarptı ama yakalamayı başardım. Ona soru işaretlerinin mezar taşları gibi dikili durduğu gözlerimi diktiğimde, "Giy üzerine," dedi hiç düşünmeden. "Motorun üstünde donarsın."

"Senin giymen daha mantıklı," dedim kaşlarımı çatarak. "Çıplak olan ben değilim."

Yeni bir ceset, hikâyemizin tam ortasında asılı durmuyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde konuşuyor olmamız kanımı donduruyordu.

Bir sigarayı daha dudaklarının arasına yerleştirmeden hemen önce, "Hâlâ yeterince çıplak sayılmam," dedi alayla. Sanki yaşanan durumdan bu şekilde uzaklaşıyordu.

Belki yaşadığım şoktan, belki bu gecenin içime ektiği korkudan sessiz kalmayı seçmiştim. Kazağı giyip eteğini aşağı çekiştirdikten sonra motosiklete doğru yürüdüm ve arkasına binip ellerimi ince belinin kenarlarına yerleşirdim. Bir an gerildiğini hissettim ama hareket etmek yerine motosikletin kenarındaki aynadan bana baktı. Ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Gidebilir miyiz artık?"

"Sen soru eklerini de mi öğrendin?"

Sorusuna cevap alamadı çünkü hâlâ olayın şokunu atlatabilmiş değildim, soğukkanlı görünsem de kafamın içinde kaos hüküm sürüyordu. Motosikleti çalıştırdı ve dudaklarının arasında küçülmeye başlayan sigarayı kenara fırlattı.

Teni buz gibiydi, parmaklarımda sert derisini hissediyordum. Motosiklet yavaşça ilerledi ve hemen ardından biraz hızlandı. Spor ayakkabıların içindeki ayaklarımı sıktım, parmaklarım endişeyle kıvrıldı. Teni çok soğuktu. Diri ve sertti. Düşüncelerimi durdurmaya çalıştım. Tenini düşünmeye çalıştım. Birini öldürdüğünü değil. Arkamızda bir ceset bırakmış olmamızı değil. Aksi hâlde kafayı yiyebilirdim, kenara çekmesi için yalvarıp dizlerimin üzerinde ağlayarak kusabilirdim, aciz biri gibi titreyip korkularımı haykırabilirdim ama hiçbirini yapmadım.

Birini öldürmüştü. Öldürdüğü kişiyi bulduklarında ne olacaktı? Kafamın içi soru işaretleriyle doluydu. Oraya son giren ikimizdik. Bizden şüphe etmezler miydi? Her şeyi düşünmüş olması gerekirdi ama yine de kalbimde bir endişe büyümüştü. Her şeyi bitirmeden kodesi boylamak istemiyordum. Daha alınması gereken bir intikam vardı. Gerçek suçluyu bulmadan bunu bitiremezdik. Hissettiğim vicdan azabı değildi, hissettiğim korkuydu ve bu korkunun tek sebebi içimde bıçak gibi gezinen intikamı alamayacak olma ihtimalimdendi.

Motor gitgide hızlanırken, hızın daima sırtıma geçirdiği korku kamçısıyla farkında olmadan tırnaklarımı Kartal'ın belinin kenarlarına

geçirdim ve bedenimi tamamen onun çıplak sırtına yapıştırdım. Yanık izinin olduğu yere temas ettiğimi hissettim. Kartal, tırnaklarımı derisinde hissettiği an tuhaf bir ses çıkarıp direksiyon hâkimiyetini bir an kaybeder gibi oldu. Korkuyla, "Yavaşla!" diye çığlık attım. Bomboş sokakta motorun hırıltısı ve çığlığım yankı uyandırdı.

"Sikeyim, o zaman tırnaklarını o şekilde saplama!" diye bağırdı hafifçe arkaya bakmaya çalışarak. "Sabrımı mı sınamaya çalışıyorsun?"

"Ne?" diye bağırdım.

"Tırnaklarını saplama diyorum, geri zekâlı!"

"Sensin geri zekâlı!"

"Lan hâlâ saplıyorsun!"

Cadde, saatin de getirisi olan bir ıssızlığa bulanmıştı. Kayalıklara yakın bir yerde motosikleti durdurdu. Motosikletin üstünden inerken bir an eğilip kusacağımı sandım ama kendimi toparladım. Dağılan saçlarımı parmaklarımla düzeltirken Kartal hemen arkamdaydı. Dalgaların kayalıklara çarparken çıkardığı sesi dinlerken, "Sana bir şey soracağım," dedim kendimi toparlayarak.

"Sor."

"O adamı bulduklarında ne olacak?" diye sordum kollarımı göğsümün üstünde toplayıp kayalıklardan birinin üzerine tırmanırken.

"Hiçbir şey."

Omzumun üstünden ona baktığımda, onun da kayalığın üzerine çıktığını gördüm. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü eminim."

Sanki biri ölmemiş gibi rahatça tartışabiliyorduk, bu akılalmazdı. Acı insanı her şeye çevirebilir miydi? Bir canavara? Caniye? Gecenin içinde iki canavar ilerliyordu, biri bendim, biri oydu.

"Nasıl?"

"Ben işimi şansa bırakmam. Hakkında araştırma yapmadığım birini öldürecek kadar yeni yetme birine mi benziyorum?"

Birini öldürmek... Ne kadar kolay dile getirebiliyordu. Gerçek şu ki ondan pek de farkım yoktu. Bu durumu sanki ölümün içine doğmuşum gibi doğal karşıladığımı fark ettiğimde aslında kendimden de korkmuştum.

"Hakkında araştırma yapmış olman onu öldürdüğün gerçeğini değiştirmez. Oraya son giren kişi biziz ve adam öldü."

"Adamda kalp yetmezliği vardı." Gözlerini yüzüme dikerek kurduğu cümle karşısında gözlerim irileşti. "Digoksin içeren ilaçlar kullanıyordu zaten. Hatta haplar onu kesmediği için ilacı doğrudan iğne yoluyla da aldığı oluyordu. Böylece ilaç çok daha çabuk etki ediyordu. Kollarındaki izleri görmedin mi?"

Durdum. Ona inanamayan gözlerle baktığımda konuşmaya devam etti.

"Aynı zamanda adamın uyuşturucu kullanıcısı olduğu da biliniyor. Dosyaları var emniyette. Bazı kalp ilaçları uyuşturucuyla birlikte alındığında, ölümü engellemek neredeyse imkânsızdır."

Aklıma Kartal'ın işini halletmeden hemen önce adama uyuşturucu verdiği gelince kanımın buz kristalleriyle dolduğunu hissettim.

"Ona uyuşturucu verdikten sonra damarına enjekte ettiğin sıvıda da o zehir vardı," dedim taşları yerine oturtarak.

"O bir zehir değil ama evet," dedi hiç düşünmeden. "Böylelikle kimsenin içinde küçücük bir şüphe bile kalmayacaktı."

"Ama iğneyi boğazına sapladın."

"O iğnenin açtığı delik yalnızca birkaç saniye içinde kapanıyor," dediğinde ona bakakaldım. "Ne var? Ben bir doktorum. Ayrıca iz falan da bırakmaz. Özel bir iğne o. Tek yapman gereken şırıngayı doldurup, iğneyi ucuna takmak."

"Yine de o evde bizle ilgili bir şeyler mutlaka bulabilirler," dedim onun zekâsı karşısında şoka uğrarken.

"Orası bir torbacının evi, Lavin," dedi Kartal dümdüz bir sesle. "Senin benim gibi binlercesi girip çıkıyor o eve. Parmak izi işine falan başlasalar, şüpheli diye alınacak en az beş bin insan çıkar."

Her şeyi önüme alıp düşündüğümde Kartal'ın haksız olması imkânsızdı. Kayalardan birine oturup, "Tüm bunları önceden mi planlamıştın? Yani o adam cebime o şeyleri koymasaydı da bu sonu yaşayacak mıydı?" diye sordum. Kayalıkların kenarına sıkışmış küçük taş parçalarını alıp denize fırlatmaya başladığım saniyelerde sorduğum soru hakkında düşünüyor gibi bir hâli vardı.

"Bir şeyleri planlayacak kadar vaktim var mıydı sence?" diye sordu buz kırağı bir sesle. Keşke sormasaydım, diye iç geçirirken, Kartal'ın telefonu çalmaya başladı. Birkaç saniye telefonunun ekranına bile bak-

madı ama sonunda telefonu açıp kulağına götürdü. "Evet?" dedi sorar gibi.

Arkadan gelenin bir kadın sesi olduğunu anladım ama tepki vermedim. Bomboş gözlerle denizi izlemeyi sürdürdüm ama bakışlarım bazen farkında olmadan Kartal'a kayıyordu.

"Güzel bir teklif ama gelemem," dedi Kartal soğuk bir sesle. "Ayrıca gecenin bu saatinde rahatsız edilmekten hiç hoşlanmam ben, İrem."

Bir an kanımın tersine akmaya başladığını hissettim.

"Evet, Lavin ile birlikte dışarıdayız." Kafamı kaldırıp ona baktım, o da bana bakıyordu. "Sana selamı var," dedi bakarak.

Gözlerimi devirdim. Kartal, "İyi geceler," diyerek telefonu kapatıp arka cebine koydu.

"Seni bu saatte arayacak kıvama geldiğine göre, amacına çoktan ulaşmışsın demektir."

"Cazibeme dayanamıyor, haksız da sayılmaz."

"Seni çağırmadı mı?" diye sorarken ben ona bakmıyordum ama onun gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum. "Gitseydin."

"Ne diye gidecekmişim?"

"Çağırıyor sonuçta, davete icabet etmek gerekmez mi?"

"Sen beni çağıran tek kadın o mu sanıyorsun?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp ona boş bir bakış attım. Az önce birinin ölümüne neden olmuş birine göre oldukça alaycı ve rahat görünüyordu.

"Senin kadınlarla olan ilişkilerin benim biraz bile umurumda değil," dedim oturduğum yerden kalkarken. Üzerimdeki kazağı çıkarıp ona uzattım. "Al kazağını. Burası buz gibi, giymezsen hasta olursun ve hasta olursan sana bakmam haberin olsun."

Önce uzattığım kazağa, sonra da gözlerimin içine bakıp, "Bakmaz mısın?" diye sordu.

"Bakmam."

"Doğru," diyerek elimdeki kazağı aldı. "Benim hastalığımı Kardelen'den başkası çekmezdi."

Kalbimin etrafını saran o zincirin sıkılaştığını hissettim.

Kartal kazağı üzerine geçirirken bana bakmadı. "Gün neredeyse ağardı," dedi sırtını bana dönerek kayalıklardan inerken. "Eve uğrayalım, oradan da akademiye geçeriz."

Yine uyumayacaktı. Hoş, sanırım birinin canını aldıktan sonra uyumak çok da kolay olmazdı. Bir ölüm meleği, bir can aldıktan sonra uyuyabiliyor muydu acaba? Cevap vermedim, bir şeyler söylemektense gözlerimi boşluktan ayırıp onun arkasından gittim.

Sanki parmak uçlarımda kanserler vardı ve dokunduğum her bedene ölümü emanet ediyordum.

Eve döndüğümüzde Kartal içki şişesini aldı ve odasına geçti. Vicdan azabı yalnız kaldığım anda kapımı çalar sandım ama kalbimi nasıl susturduysam, ne vicdan azabı ne de kavurucu ve pişmanlık akıtan başka bir duygu hissetmedim.

Hissettiğim tek bir duygu vardı, kahır duygusuydu ve bu duyguyu bir ölü için değil, Kartal için hissediyordum. Kayalıkların orada kurduğu o cümle kara bir gölge olmuş, benimle ilerliyor, üzerime uzanıyor, beni altına alıp boğuyordu sanki. Duş aldığım süre boyunca bu cümleyi düşünmeye devam ettim. Başımdan aşağı akan su değildi de onun kelimeleriydi ve o kelimeler zihnime bıçak gibi saplanıyordu. Bir şort ve askılı tişört giyip ıslak saçlarımı kurutmadan topuz yaptım. Göğsümdeki ağırlığın sebebini durmadan sorguladım, bunu cinayete yormayı denedim ama yapamadım, intikam ateşi cehennemden bile gaddar yanıyor olmalıydı içimde. O hâlde göğsümdeki ağırlığın sebebi neydi?

Sonunda bu ağırlıkla başa çıkamayacağımı anladım ve hızla onun odasının önüne gittim. Kapısı aralık duruyordu, içerideki ayaklı lamba yanıyordu ve lambanın ışığı kapının aralığından dışarı sızarak koridora uzanan kızıl sütunlar çiziyordu. Odanın kapısından içeri kafamı uzattım. Kartal yatağın başlığına sırtını yaslamıştı, bir bacağı yatağın üzerinde, diğer bacağı dizinden kırık şekilde yerde duruyordu. Beni fark edince gözleri kapıya çevrildi. Elindeki içki şişesinin dibine ulaşmış olmalıydı. Üstündeki kazağı çıkarmıştı ama kotu hâlâ altındaydı.

"Gireyim mi?" diye fısıldadım.

"Girdin zaten."

Pişmanlık mı duyuyordu? Onun açısından zor olsa gerekti. O iğneyi adamın boynuna batıran ben değildim, Kartal'dı, kader sayfasının üzerine bir başkasının kanını sıçratmıştı. Eminim içinde bir yerlerde bu durum ona işkence ediyordu. Her ne kadar güçlü gibi görünse de onun gözlerini çınlatan yardım çığlıkları belimi büküyordu. Kapıyı üzerimi-

ze kapattıktan sonra ona doğru yürüdüm. Kafasını kaldırıp bana baktı, elindeki şişeyi alırken gözlerini kıstı ama karşı çıkmadı. Şişenin dibinde kalan içkiyi tek yudumda içtikten sonra boş şişeyi komodinin üzerine koydum. Yıldız gibi parlayan gözleri hâlâ yüzümdeydi.

"Yana kay," dedim hiç beklemediği bir anda.

Bir an duraksadığını gördüm, gözlerimin içine öylece bakakaldı. Yavaşça yana kayarken o bakışlar bende kalmaya devam etti. Yatağa çıkıp bana yarattığı boşluğa yerleştikten sonra içgüdüsel olarak ona doğru sokuldum.

"Senin yatağın küçük," diye fısıldadım, ona biraz daha sokularak çıplak beline kollarımı sararken. Bu hareketi beklemediğini, bedeninin aniden taş kesilmesinden anlayabilmiştim. Başımı göğsüne yaslarken tüm zincirlerimi bir şafak vaktinde çözdüğümün farkındaydım. Gün tamamen turuncuya boyandığında eminim bunun utancını da hissedecektim ama Kardelen'in o cızırtılı görüntüsü sanki kapının önünde yine belirmiş, iri, kız çocuğu kahverengisi gözlerini üzerimize sabitlemişti.

Kartal'ın aniden beni saran kollarının bana verdiği his bambaşkaydı. Bu hisse alışmaktan korktum.

"Çekerim," diye fısıldadım, parmak uçlarımdan damlayan kanserlere aldırmadan parmaklarımı onun çıplak koluna bastırarak.

"Ne?"

"Hasta olursan, seni çekerim."

Duraksadı, bir cevap vermedi, belki de veremedi.

"Bakarım da," diye mırıldandım uyku tenimi uyuştururken.

"Evet," dedi yavaşça.

"Yanındayım," derken gözlerim tamamen kapanmıştı.

Kartal, derin bir nefes aldı.

"Yanımdasın, Bal."

Uzayı delen kahkahanın sahibinin göğsünde bir yıldız yanıyor, küçük bir kız çocuğunun dileği gerçekleşiyordu.

8. BÖLÜM

Kadraja Düşen Cesetler

♪ *Ghostly Kisses, The City Holds My Heart*

Ruhumun kendini korumak için diktiği duvarların rutubeti, kalbimi hasta etmişti.

Okulun bahçesindeki büyük sedir ağacına sırtımı yaslamış, çiseleyen yağmurun zemine bıraktığı koyu renk lekeleri izliyordum. Avucumda bir rulo şeklinde dürdüğüm kâğıdın içinde seçtiğim bölümün ve benim bilgilerim vardı. Kâğıdı tutan avucumu farkında olmadan sıktım, kâğıdın ortası avucumun içinde kırılarak ezildi.

Zihnimin ortasına mum gibi diktiğim sessizlik meşalesi, ağır ağır yanmaya devam ediyordu.

Akademinin otomatik cam kapısı kayarak açıldığında, içeriden çıkan birkaç kızın arasında Ceyda'nın da olduğunu gördüm. Daha sonra Ceyda'nın arkasında biri daha belirdi. Takım elbisesinin içindeki kumral adamın boyu hemen hemen bir seksen beş, bir doksan olsa gerekti; uzun ve sıkı bacakları vardı ve uzun görünmesine neden olacak gürlükteki saçlarını ıslak bir şekilde geriye doğru taramıştı. Ceyda gülümseyerek genç adama doğru döndüğünde, genç adamın yüzündeki ciddiyet biraz olsun büküldü ve hafifçe tebessüm etti. Aralarında geçen konuşma kısa sürdü, Ceyda yeniden olduğum yöne döndüğü anda gözleri gözlerime tutundu ve beni fark eder etmez elini kaldırıp salladı. Ben başımı

tallayarak ona karşılık verirken, Ceyda'nın arkasındaki takım elbiseli genç adamın bakışları da beni bulmuştu. O birkaç saniyelik bakışmanın sonunda adam Ceyda'ya doğru eğildi, gülümseyerek bir şey söyledi ve Ceyda da homurdanarak dirseğini adamın boşluğuna geçirdi ama o da eğlenmiş gibi görünüyordu. Yeni insanların da akademinin kapısından çıkmaya başlamasıyla Ceyda ve arkadaşı gözden kayboldular.

Ayağımdaki hardal rengi botların bağcıklarından biri neredeyse çözülüp açılacak gibi gevşemişti. Eğilip bağlamaya üşenerek bağcığı izlemeye başladığımda kotumun cebindeki telefon titremeye başladı.

"Evet?"

"Tıpkı küçük bir çocuk gibi firar edip duruyorsun," dedi Kartal sert bir sesle. "Yine nereye kayboldun?"

Sesi gerçekten kalındı, sesiyle ilgili ilk kez düşündüğümde sanırım lisenin son sınıfında olmalıydım, Kardelen'i almaya gelmişti ve onun adını seslendiği anda bakışlarım ona çevrilmiş, onun ne kadar kalın bir sese sahip olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar bu kadar olgun değildi, yine de sesi tıpkı şimdi olduğu gibi sertti.

"Ben bir çocuk gibi firar etmiyorum ama sen beni tıpkı bir çocukmuşum gibi azarlayıp duruyorsun."

"Bana nerede olduğunu söyle," dedi, hattın öteki ucundan kalabalığın karmaşık sesi geliyordu.

"Çok mu merak ettin?"

"Söyleyecek misin?"

"Bahçedeyim, Doktor."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı, aldığı cevap onun için yeterli olsa gerekti. Sırtımı yasladığım sedir ağacının gölgesinden ayrılıp yağmurun altında yürümeye başladım. Kafamın içindeki toprak, yağmurun suyuyla buluşup çamurlaşacak gibiydi. Otomatik kapı bir defa daha açıldı ve Kartal'ın dikkatli, bıçak gibi kesen bakışlarının ağırlığını tüm bedenimde hissettim. Altında ipleri beyaz, siyah bir eşofman ve üzerinde yalnızca gri bir sporcu atleti vardı. Avucunda tuttuğu rulo şeklindeki kâğıdı diğer avucuna vurarak merdivenleri üçerli beşerli inmeye başladı.

Yağmurun altında dikilip yanıma gelmesini bekledim. Tam önümde durduğu anda avucunda tuttuğu kâğıtla hafifçe kafamın üzerine vurdu. Kaşlarım ânında çatılınca bana göz kırptı. Bu beni duraksattı.

"Seçimini yaptın mı?" diye sordu çenesiyle elimde tuttuğum kâğıdı işaret ederek.

Hoşnutsuz bir şekilde, "Modern dans," dedim. Bakışları birkaç saniye yüzümde yoğunlaştı. "Peki sen?"

"Karışık," dedi, gözünü kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Sonuçta oyun bitene kadar katlanacağız buna," diye fısıldayıp gözlerimi ondan ayırarak yere çevirdim. Bu oyun bitene kadar başka kan dökülecek miydi? Eminim dökülecekti. Birden bu gerçek omuzlarıma çok ağır geldi. Sahiden, bu oyunun sonunda bizi bekleyen neydi?

Kartal ile akademiden ayrıldığımızda saat akşamın altısıydı. Gökyüzü puslu bir griye boyanmıştı, çok yakında karanlığın kanı tüm göğü kaplayacaktı. Yanağımı aracın soğuk camına yaslayıp akıp giden yolu izlemeye başladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kartal.

Gözlerimi şeritlerden ayırmadan, "Hiç," dedim.

"Hiç? Bir hiç için mi bu kadar düşüncelisin?"

"Ne düşündüğümün bir önemi var mı ki?" diye sordum gözlerimi cama çevirerek. Camdaki yansımasını görebiliyordum. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı ama gökyüzü hâlâ tam anlamıyla karanlığa teslim olmamıştı.

Kartal'ın derin bir nefes aldığını gördüm, ardından o nefesin sesini duydum. Direksiyonu tutan parmaklarını yavaşça hareket ettirip, "Var ki soruyorum," dedi kısaca.

"Gece hakkında düşünüyorum," dedim açıkça. "O adamla ilgili."

"Geberdi gitti işte, düşünmene gerek yok."

"Ondan daha fazla bilgi alabilirdin ama bunu yapmak yerine onu..."

"Ne yaptım?" Omzunun üstünden bana baktığını gördüm ama ben hâlâ camdaki yansımasına bakıyordum. "Onu öldürdüm, değil mi?"

Çatık kaşlarla, "Evet," dedim.

"Hayatı boyunca insanlara zarar verecekti. İnsanlara, kendine, hayatına giren kadınlara. Hiçbir zaman âşık olamayacaktı çünkü onun gibiler, birilerini kendilerine âşık eder ve kullanır. Onun yanındaki kadının ne kadar korktuğunu hatırlıyor musun?"

Sessizce, "Hatırlıyorum," dedim. "Aşkın varlığına inanıyor gibi konuştun."

"İnanmadığımı mı düşünüyorsun?" Gözlerini tekrardan yola çevirirken sorduğu soru beni duraksattı. Onu çok uzun zamandır tanıyor

olmama rağmen, aslında hiç tanımıyordum. Hiç âşık olmuş muydu? Son ilişkisini ne zaman yaşamıştı? Onu neredeyse hep yalnız görüyordum, hakkında çapkın olduğuna dair şeyler duyuyor ve kadınların ona ilgi duyduğunu görüyor olsam da bu böyleydi.

"Aşkın varlığına inanıyor musun?"

"Aşkın varlığına inanıyorum ama insanlara inanmıyorum," dedi. "Bu tıpkı Tanrı'nın varlığına inanıyor olmam ama dinlere inancımın olmaması gibi."

"Deistsin," dediğimde, "Evet," dedi sadece.

"İnanmadığın birine mi âşık oldun?" diye sordum bu kez ve gözlerim omzumun üstünden ona doğru ilerledi. Ona baktığımda, artık o da bana bakıyordu. Gözlerinin içinde altın renginde bir ateş yanıyordu. Sanki sorduğum soru onun gözlerinin ateşine odun atmış gibi hareleri tutuşmuştu. Birbirimize öyle bir bakıyorduk ki, bir geçmiş, geleceği burada, gözlerimizin ortasında duran boşlukta yakıyordu. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Bakışlarımı ön cama sabitleyip parmaklarımı kotumun bağlarında gezdirmeye başladım. Kartal'ın dikkatli bakışları bir süre daha yüzümün sınırlarında dolaşsa da sınırlardan içeri adım atacak herhangi bir atakta bulunmadı.

Cevabı merak ediyordum ama soruyu ikinci kez soracak cesaretim yoktu. Eve geldiğimizde ikimiz de yorgunduk. O, hiç konuşmadan duşa girdi, ben de odama geçip üzerime rahat bir şeyler giydim. Kasıklarım ağrıyordu, regl olmama az kalmış olsa gerekti. Altımdaki kısa şortun iplerini sıkıca bağlayıp, gitgide incelen belimden düşmesine engel olduktan sonra odadan çıktım. Saçlarımı kuş yuvası gibi dağınık şekilde toparladıktan sonra salona geçtim ve üşüyen kollarımı, avuçlarımı tenime sürterek ısıtmaya çalıştım. Üzerimde gri, tek omuzu düşük, büyük bir kazak vardı.

Önce şampuanın, sonra da parfümün kokusu odaya yayıldı. Kartal, elinde küçük bir el havlusuyla saçlarının suyunu alarak salona girdiğinde altında sadece gri bir eşofman vardı. Kaslı göğsünden akan su damlaları, eşofmanının önünde koyu lekeler bırakmıştı. Oturduğum koltuğun üzerinde küçücük olup, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım.

"Sen duş almayacak mısın?"

"Uyumadan önce alacağım."

Bir şey demedi. Bar dolabından bir bira şişesi çıkarıp şişenin kapağını dişiyle açtı. Birasından bir yudum alırken, "Sence o adamı bulmuşlar mıdır?" diye sordum.

"Oraya gelen keşlerden biri cesedini muhakkak bulmuştur," dedi umursamazca. Kanımın damarımın içinde donuklaştığını hissettim. Ölüm olup üzerine çöktüğü adam hakkında konuşuyorduk ve bunu normal bir şeymiş gibi sakince yapıyorduk. Yine de bir yanım onun haklılığını savunuyordu. Canavarca olsun ya da olmasın, bu umurumda bile değildi. Kalbine yayılan acı o kadar kuvvetliydi ki, önüne çıkan tüm engellerin üzerine ölüm olup çökebileceğine emindim.

"Yakalanmayacaksın," dedim kendimi rahatlatmak ister gibi.

"Şüphen mi vardı?" diye sordu yapay bir şekilde gülerek. Biradan bir yudum daha aldı. "İçerisi buz gibi. Üşümedin mi sen?"

"Üşüyorum."

"Benim için sorun değil ama senin yaşayabileceğin bir alan oluşturmak zorundayım." Elindeki bira şişesini masanın üzerine bırakıp elektrikli şömineyi yaktı. "Yarın peteklere bir baktıracağım, sanırım çalışmıyorlar," derken gözleri bende değil, şöminedeydi. "Kusura bakma."

"Soğuk alanda da yaşayabiliyorum. Alışkınım ben."

"Yanımda hasta bir çocuk taşımak istemiyorum."

"Yanında çocuk taşıyan benim," dedim dik dik bakarak. "Tıpkı çocuklar gibi laf sokup duruyorsun."

Dönüp bana bakmadı. Çıplak sırtını göğü dolduran yıldızlar gibi dolduran benlerini izlemeye başladım. Yelkovan, akrebin yaralı bedenini çiğneyerek hareket etti. Kartal yavaşça bana doğru döndü.

"Karnım acıktı," dedi. "Zıkkımlanabileceğimiz bir şeyler söyleyeyim."

Aslında ben de tok sayılmazdım. Sabah akademideyken sade bir tost yemiştim, onun dışında ağzıma tek bir lokma girmemişti.

"Sen aç değil misin?"

"Benim için fark etmez, aç da yatarım," dediğimde duraksadı, gözleri gözlerimin içindeki kancada asılı kaldı.

"Nasıl bir hayatın içindeydin de ben bunu hiç göremedim?" diye sordu aniden. Sesinin rengi öyle koyuydu ki, dilinin ucundaki fırçayı geçmişimin karanlık boya kutusuna daldırıp çıkarmıştı sanki.

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece gözlerinin içine baktım. Dudaklarının dağından akan lavlar kalbimi yakmıştı. Birkaç saniyesini gözlerime emanet etti.

"Yiyecek bir şeyler sipariş edeceğim," dedi. "Ne yemek istersin?"

"Fark etmez ama lütfen köfte olmasın."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Varoş mideli," dedi dalga geçer gibi.

Aynı yerden kendine lahmacun, bana da pizza sipariş ettikten sonra birasını kafasına dikip son damlasına dek içti. Sipariş yaklaşık kırk dakika sonra gelmişti. Sehpayı koltuğun önüne çektiğim sırada elinde paketlerle salona girdi ve elindekileri sehpanın üzerine bırakarak yanıma oturdu. Oturmadan önce kendine yeni bir bira da açmıştı. Lahmacun paketini açıp, lahmacunun içini soğan salatasıyla doldurduktan sonra sardı. Yemeğinden bir lokma alıp yan gözle bana baktı.

"Kızım yesene," derken yanağı ağzına aldığı lokma yüzünden şişmişti.

Gözlerim şişen yanağına dokundu ve dudaklarıma yerleşen tebessümü gizleyemedim. "Çok soğan koydun, İrem yanına yaklaşınca bayılmasın sonra."

"Benim ağzım hiç kokmaz."

"Soğan yedikten sonra da mı?"

"Sus," diye söylenerek bir lokma daha ısırdı.

Önümdeki pizza kutusunu açtım. Orta boy, tavuklu pizzaya bakarken karnım guruldadı ve Kartal, ağzında lokma varken burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Kıza bak, anasını satayım," dedi keyifle. "Tavuğa yıllardır aradığı büyük aşkını sonunda bulmuş gibi bakıyor."

Birasından bir yudum alarak bana bakmaya devam etti, eğlendiği apaçık ortadaydı. Pizza dilimlerinden birini alıp büyük bir lokma ısırdıktan sonra gözlerimi yumdum ve "Bak şu an sana çok saçma geliyor olabilir ama kutsandım," dedim. "Cennetin ırmaklarında duş alıyorum."

Gülerek, "Daha çok orgazm oluyormuşsun gibi görünüyor," dedi.

Yanaklarım bir anda ısındı. Gözlerimi hızlıca açıp sessizlik içinde pizza dilimine baktım. Bir kez daha ısırdığımda Kartal'ın bana doğru eğildiğini hissettim ama hareket edemedim. Poşetin içinden kutu kolayı çıkarıp açtıktan sonra bana uzattı.

"Yavaş ye de boğulma, Bal Arısı."

Kolayı elinden alıp bir yudum içtim ve bir süre hiç konuşmadan pizzamı yemeye devam ettim. Üçüncü dilimi almak için uzanırken, "Bal Arısı nereden çıktı?" diye sordum.

"Geç açılan internet tarayıcısı gibisin, şimdi mi dank etti kafana bunu sormak?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bana isimler takıp durma, direkt ismimi söyle. Benim adım Lavin."

"Benim adım Cafer, boyum 1.10, dayak yemeyi severim," dedi kendi kendine, ona onu anlamayan gözlerle baktığımda birasını dudaklarına götürüp bir yudum daha içti ve "O videoyu bilmiyor musun?" diye sordu.

"İnternette komik videolar izlediğini bilmiyordum."

"İnternette izlediğim video türleri hakkında düşündüğünü bilmiyordum." Tek kaşını kaldırdı. "Müstehcen içeriklere baktığımı düşünüyordun kesin."

"Zaten bakıyorsundur," dediğimde yalanlamak yerine göz kırparak biradan bir yudum daha içti.

Karnımızı doyurup, birlikte ortalığı topladıktan sonra dişlerimi fırçalamak için lavaboya girdim. O da hemen arkamdan içeri dalınca kaşlarım çatıldı. Elimde diş fırçası ve diş macunuyla ona dik dik baktığım sırada, "Soğan yedim," dedi omuz silkerek. "Seni bekleyemem."

"Yemeseydin. Önce ben girdim."

"Ben sana çocuksun diye boşuna demiyorum."

Gözlerimi devirip fırçamı suyla ıslattım. O da kendi diş fırçasına uzanırken kolu omzuma sürttü. Bedenim dağlanmış gibi sızladığında kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerini indirmiş dikkatle beni süzerken diş fırçasını ve macununu alıp geri çekildi. Aynı anda dişlerimizi fırçalamaya başladık. Sanki sözleşmişiz gibi ikimiz de aynı yönde, aynı anda, aynı hareketlerle dişlerimizi fırçalarken önümüze dönmüş, aynaya düşen yansımadaki görüntümüzü izlemeye başlamıştık. Tek fark, o benim yansımamı, ben de onun yansımasını izliyordum.

Hafifçe eğilip tükürdüm. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek yanaklarımı yaksa da sakin göründüğüme emindim. Ağzıma biraz su aldıktan sonra suyu çalkaladım ve hafifçe tükürüp gözlerimi kaldırarak aynaya baktım. Tükürmemden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gözlerini kısıp eğildi, ağzının içine su aldı. Doğrulup dudaklarımı havluyla kurularken o da ağzının içini çalkalıyordu. Fırçasını yıkadıktan sonra kenara koydu ve büyük avuçlarına doldurduğu suyu suratına çarpmaya başladı. Suratına çarptığı su, tenime sıçradığından birkaç adım geri çekildim ve havluyu dudaklarıma bastırmaya devam ettim. Kafasını kaldırdığında, ıslak avucunu yüzünde kaydırıp saçlarının arasına soktu ve gür saçlarını geriye doğru itti. Yüzünden sicimle inen su damlaları çenesine aktı, çenesinden damlayarak boynuna kaydı. Islak

kaşları dağılmıştı, kirpikleri suyun etkisiyle daha yoğun görünüyordu. Gözlerini aynaya diktiği anda onunla göz göze geldik. Kartal yavaşça suyu kapatıp bir süre gözlerini ayırmadan beni izledi. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama bu bakışma boyut atladığında, ikimiz de farkına vararak gözlerimizi birbirinden ayırdık.

Lavabodan ilk çıkan ben oldum. Merak ettiğim, gece de birlikte uyuyup uyumayacağımızdı. Bunu merak ediyor olmak beni rahatsız etmişti aslında. Onunla uyumaya mı alışmıştım? Yoksa daha mı fazlasıydı? Ona mı alışıyordum? Birden bu düşünce iliklerimi donduran bir rüzgâr gibi esip geçerek zihnimi alabora etti.

Sanırım bu geceyi kendi odamda geçirmem daha doğru bir karar olacaktı. Ona alışmak istemiyordum. Ona alışmaktan korkuyordum. Bir insana alışmak, benim için çok korkutucuydu. Varlığına alıştığın birinin yokluğunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Aynı şeyi tekrar hissetmek istemiyordum. O, babam gibi, annem gibi, Kardelen gibi gidenler kervanına katılırsa, yeni bir yıkımı kaldıramayabilirdim. Yeni bir kayba hazır değildim.

Odamın kapısına geldiğimde Kartal da lavabodan çıktı. Elimi kapının kulpuna yerleştirdiğim an öksürüp boğazını temizledi. Kulpu çeviremedim, kapıyı açamadım. Bedenim de ruhum da yorgundu.

"Yatıyor musun?"

"Uzanacağım," dedim kuru bir sesle. "Yorgun hissediyorum."

Bir süre hiç konuşmadı ama gözleri sırtımda saplı duran bir bıçak gibiydi. "Anladım," dedi sonunda konuştuğunda. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Kapının kulpunu çevirmemle o tok ses aramıza bir duvar gibi örüldü. Karanlık odaya girdim, kapıyı kapattım ve sırtımı kapının yüzeyine yasladım. Kapının hemen arkasında Kartal'ın olduğuna dair saçma bir his, anlamsız bir düşünce zihnimin limanına gemisiyle vurduğunda, limanın sınırlarını belirleyen o taşın parçalandığını düşündüm. Geceleri neden bu kadar yoğun hissetmek zorundaydım? Gündüzleri göğüsüm altına ittiğim o düşüncelerin tümü, geceleri göğsümün üstüne binip tepinmeye başlıyordu.

Gözlerimi yumup Kartal ile alakalı düşüncelerden uzaklaştım, Kardelen'i hatırladım. Bir anı, ruhumun sınırlarını ateşe verdi ve içime yeniden sızarak tüm canlılığıyla beni ele geçirdi.

Kardelen'in kalbini hızlandıran o adamı bana anlattığı geceyi hatırladım. Üzerinde koyu mor bir pijama takımıyla yatağımda uzanıyor, ayaklarını duvara yaslamış oynatırken dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemiyordu. Yaşadığı derin bir kalp kırıklığının ardından bu bana ilk kez bir erkeği anlatışı olacaktı, konunun bir erkek olduğunu anlasam da o gece, o bana onu anlatana kadar hiç konuşmadım.

Hemen yerde duran kahverengi tüylü ayıcığı kucağına çekip, çenesini ayıcığın kafasına yaslayarak bana baktığında, parmaklarıma sürdüğüm bordo rengindeki ojeyi çıkarmak için pamuğu asetonla ıslatıyordum.

"O ojeler ellerine yakışmıştı."

Sonunda kıvranmayı bırakıp konuştuğu için gülümsedim. "Sen neden öyle kedi gibi beni izliyorsun bir saattir?"

"Sadece izliyorum," dedi. Bazı zamanlar, sesinde bir hüzün yakalar gibi olurdum ama hüznün zarif boynunu parmaklarımın arasına alamadan benden kaçırır ve o hüznü yok etmeme engel olurdu.

Ojenin rengiyle kirlettiğim pamuğu kenara koyup gözlerinin içine daha dikkatli baktığımda, yakalanmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, söyleyeceğim."

"Dinliyorum."

"Geçen hafta dilek feneri uçurmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onu o gün mutlaka görmüşsündür. Şu bir dönem sana askıntılık eden Atakan'ın kuzeniyle aynı evde kalan çocuk," dediğinde gözlerimi kıstım. "Yani, arkadaş olduk gibi ama arkadaş kalmak istiyor muyum bilmiyorum." Avuçlarını yanaklarına bastırıp gözlerini sıkıca kapattı. "Anla işte! Dilek fenerini uçururken gözlerimin içine çok farklı baktı. O kalabalığın içinde, o kadar uzağımda, sanki dibindeymişim gibi..."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Korktuğum da bu ya zaten." Birden ellerini yüzü boyunca kaydırıp boynuna indirdi. İnce parmaklarıyla boynuna dokunurken tavana bakıyordu. "En son birini sevdiğimde, kalbimi kaybediyordum. Artık bir kalpsiz oluyordum. Sanki çok sevmekten ölüyordum." Gözlerini bana çevirdiğinde sessizce yutkundum. Parmakları hâlâ boynundaydı. "Ya Toprak'ı da kalbimi kaybediyormuş gibi seversem ve bu kez kalbimi kaybedersem, Lavin?"

"Bir daha bir korkağı sevmeyeceğine yemin etmiştin."

"Lütfen Toprak da korkak biri olmasın," diyerek doğrulup bağdaş kurdu, heyecanla bana baktı. "Değildir, değil mi?"

"Kartlarını açık oyna, cesur ol. Aşk, cesaret ister, Kardelen. Bir korkak kalbini kırdı diye, sen de bir başkasına karşı korkaklık edecek değilsin."

"Toprak'ın gözlerinin içine baktığımda tek ve eşsiz olduğumu gördüm, çok mu abartıyorum?" diye sordu kendi kendine.

"O zaman korkaklık etme. Sonuçta ondan bal gibi de hoşlanıyorsun. Hatta bence onu seviyorsun. Aşk biraz da cesaret işidir."

"Aşk için fazla korkak, ölüm için de fazla gencim ben," dedi sessizce tebessüm ederek. "Aşktan korkmayı, bir korkak olmayı bana biri öğretti. Şimdi nasıl cesur olabilirim bilmiyorum."

"Küçük bir kız çocuğundan farkın yok," dedim gülümseyerek. "Bir adamın senin bir kez daha canını yakmasına izin vermem."

Kardelen çenesini ayıcığın kafasına gömerken, "Çok güzel gözleri var," diye fısıldadı. "Kapkara, gece gibi, dipsiz gözleri."

Gülümsedim, gülümsedi.

Karların altında yetişen kardelen çiçeği, toprağa mı âşık olmuştu?

Kırılan kalbini onarıp, ona yeniden güveni ve aşkı veren bir insanı kendi içine gömmüş, sonra da toprağın içine o insan içindeyken gömülmüştü. Sevdiği adamın adı Toprak olduğundan mı toprak çekmişti onu içine? Gözlerim karanlıkta saplı dururken hissettiklerim kalbimi ağrıtıyordu. Herkes bana sırtını dönse bile asla sırtını dönmeyecek olan kişiyi kaybetmiştim. Bir tek ben değil, Toprak da kaybetmişti. Ne hâldeydi tahmin bile edemiyordum, açıkçası kendi yarama o kadar odaklanmıştım ki onun ne hâlde olduğuyla ilgilenmemiştim bile. Ne onu toprağın içine koyduğumuz mezarlığa gelmişti ne de ortalarda görünmüştü, sanki adı gibi gerçekten toprağa dönüşmüş, onu içine almış ve onunla yok olmuştu. Toprak, bir yerlerde mezar olmayı bekliyor olmalıydı.

Peki ya diğeri? O ne yapıyordu? Korkaklığının bedelini nasıl ödüyordu? Karlarını esirgediği çiçeği toprak almıştı, şimdi mutlu muydu? Onun en büyük kalp kırıklığı olmuştu, onun en büyük iç yangını olmuştu, onun en büyük cesareti ve korkaklığı olmuştu. Şimdi o yoktu, merak ediyordum, ondan esirgediği aşkla onsuz nasıl yaşıyordu?

Yatağa uzanıp sessizce düşüncelere savaş açtığım saatlerin birinde, odanın kapısının yavaşça açıldığını fark edince gözlerimi hızla yumdum. Kapının önünde durup içeriyi izlediğini hissettim ve çok geçmeden içeri girdi. Adımlarının yere emanet ettiği güven veren sesleri dinledim. Yatağın önünde dikildiği anda üzerime düşen gölgesini his-

settim. Gölgesi o kadar ağır geldi ki, bir an yan dönüp kıvrılacağımı ve bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağımı sandım. Bu gölge, bana içimde yara olmuş bir şeyin yokluğunu hatırlatmıştı.

Yavaşça eğildiğini, sıcak nefesinin alnıma çarpmasıyla fark ettim. Alkol kokusunu ânında soludum, düşüncelerin üzerime yığıldığı o süre zarfında içmiş olsa gerekti.

Büyük avucunu alnıma bastırdı. Kalbim atışını hızlandırdı. Avucunun içi sıcaktı. Alnıma düşen birkaç saç telini geriye doğru iterken avucunu da ittiği saçlarımla birlikte başımın üstüne doğru kaydırdı.

Kalp atışlarım ağırlaştı. Elini çekti.

Kartal, yatağın içine girip beni kollarına çekerken gözlerimi açmadım. Bedenini bedenime yasladı ve onun teninden yükselen alkolün kokusunun bana da bulaştığını hissettim. Dudakları saçlarımın biraz üzerinde duruyordu. Burnundan verdiği sıcak nefesleri, saç diplerimde hissedebiliyordum. Bu yakınlık beni parçalara ayırmaya başlamıştı. Kartal'ın vücut sıcaklığı benim buz tutmuş tenimi ânında çözerken eli karnıma doğru kaydı ve diğer eliyle de yorganı üzerimize çekti.

"Mecbur değilsin, biliyorum," diye fısıldadı alkol kokan nefesiyle. "Ama ben kendimi buna mecbur hissediyorum."

Karnıma kör bir bıçak saplanmış gibi hissetmeme rağmen sesimi çıkarmadım. Dudaklarını saç diplerimde hissettim, kanım damarlarımın içinde usulca geri çekildi. Nefesimi tuttum, göğsüm kalbimi altında un ufak edene dek ezdi.

"Sorun değil," diye fısıldayabildim.

Kartal, uyanık olduğumun farkındaymış gibi çenesini sap diplerime bastırıp beni onayladı.

"Yine çok içmişsin," diye fısıldadım, sanki acı bir gerçeği fısıldamışım gibi paramparça çıkan sesime ben de şaşırmıştım.

Kuru bir yutkunuşun ardından, "Her zamanki hâlim," dedi.

"İyi geliyor mu bari?"

"İyi geliyor diyemem."

Karnımın üzerinde duran elinin avucundan tenime yayılan sıcaklık çok yoğundu. Bir an nefes alamadım.

"O zaman neden içiyorsun?"

"Olduğum yerden biraz olsun uzaklaşabildiğim için."

"Uzaklaştığın yere tekrar geri dönmek daha acı verici değil mi?" diye sordum. Gecenin içinde birbirimize kaderimizi fısıldıyorduk.

"Aynı şeyi her gece yaşıyorum. Kendimi buna alıştırdım."

Ruhumdan büyük bir parça daha kopmuş gibi hissettim.

"Acıya mı alıştırdın kendini?"

"Yaşamaya alıştırdım."

Yutkundum. "Peki ya acı?"

"Yaşamak zaten acıdır."

Ne söylersem söyleyeyim, yaralarını saramayacağımı bildiğimden sustum belki de. Kartal'ın yalnızca ruhu değil, hisleri de yaralarla kaplıydı ve yaranın açık ağzından kan sızıyordu. Yarasına mikrop kaptırmak istemedim ve sustum.

Çenesini saç diplerime biraz daha sert bastırdı, ardından uzun bacaklarını bacaklarıma doladı. Yakınlığını garipsemedim. Dokunuşundan, yakınlığından, varlığından rahatsızlık duymadım. Başka biri olsa bu yakınlıktan farklı anlamlar çıkarabilirdi ama ben onun ruhunun sessiz çığlığını bu kadar net duymuşken, istesem de kötü bir düşünceyi zihnime ekemezdim.

Yaşanılanların içime açtığı oyuk o kadar büyüktü ki, bedenim Kartal'ın bedeninin yarısı kadar olsa da Kartal o oyuğa rahatlıkla sığardı.

"Uyu, Kartal," diye fısıldadım. Sokak lambasının turuncu ışığı camdan içeri sızarak yere yığılmıştı.

Yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Dişlerimi sıkarak gözlerimi yumdum ve bekledim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. "Uyuyorum."

Müdire Hanım'ın ofisinde kumral, yeşil gözlü adamı gözüm bir yerden ısırıyordu. Kapıdan içeri girdiğim anda, onun da beni tanıdığını alenen ortaya seren yeşil gözleri dakikalardır üzerimdeydi. Ceyda'nın yanında gördüğüm adam olmalıydı, üzerinde yine takım elbise vardı ve bugün daha fiyakalı görünüyordu. Elimdeki dolma kalemi üçüncü kez çevirip masada duran belgeye baktım.

"Bu belgeyi imzaladıktan sonra derslere giriş çıkışın tam anlamıyla onaylanmış olacak," dedi Müdire. Ardından gözlerini yaklaşık on beş dakikadır tam karşımdaki deri koltukta oturan kumral adama çevirdi. "Seni de bekletiyorum, kusuruma bakma lütfen. Bugün burası çok yoğun."

"Lafı bile olmaz," dedi adam elini kibarca öne doğru uzatarak "Keyfinize bakın lütfen."

"Sanırım biraz kararsızsın, Lavin," dedi Müdire, sabrının son demlerinde olduğu belliydi ama Kartal'ın okula saydığı paraların hatırına olsa gerek, hâlâ gülümsüyordu. "Eğer bölümün konusunda endişelerin varsa..."

"Belgelerim hazır, sadece imza kaldı," dediğimde başını sallayıp gözlerini adama çevirdi, kadının sitemkâr bakışları adamı gülümsetti. Telefon çalmaya başladığında ofisteki sessizlik birdenbire bölünmüştü. Müdire Hanım telefonu açtı, birkaç saniye ahizeyi sadece yanağına yaslı bekletip hiç cevap vermedi ve sonunda, "Tabii, geliyorum," diyerek telefonu kapattı. "Seni birkaç dakika bekleteceğim," dedi adama. Gözlerini bana çevirdi. "İmzaladıktan sonra çıkarsın, Lavinciğim." Ayaklanıp masasından ayrılırken ona cins cins bakmakla yetindim.

Kadın odadan çıktığında, adamla yalnız kaldığım için gergin bir şekilde gözlerimi kaldırıp yeşil gözlerine baktım. Hâlâ gülümsüyordu.

"Komik olan ne?" diye sordum birdenbire. "Müdireyi illallah ettirmem mi yoksa başka bir şey mi?"

Parmağını sus çizgisine bastırıp gülüşünü durdurduktan sonra gözlerimin içine ciddiyetle baktı ve "Neden güldüğümü zaten biliyormuşsun," dedi. Kalın, aksanlı bir sesi vardı. Sanki uzun zamandır yurt dışında yaşamış bir Türk'tü ve zaman, dilinin altındaki Türkçe kelimeleri usulca süpürmeye başlamıştı.

"Şu an benden nefret ettiğine eminim," dediğimde tekrar güldü ama bu kez gülmesine aldırış etmeden kâğıdın altındaki boş köşeye imzamı çaktım.

"Madem bu kadar kolaydı, neden on beş dakikadır kadıncağıza işkence ediyorsun?"

Yan gözle ona baktım. "Çünkü beni başından savmak ister gibi davranmasından hoşlanmadım."

Alt dudağını yalayıp başını sallarken hâlâ tebessüm ediyordu. Büyük, kemikli ellerini diz kapaklarının üzerine yerleştirip, "Hangi bölümü tercih ettin?" diye sordu. "Tabii özel değilse."

Omuz silkip, "Modern dans," dedim.

"Ne kadar zamandır dansla ilgileniyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp karşımdaki yabancıya düz bir bakış attım. "Küçük yaşlardan beri," dedim. Ceyda'nın arkadaşı mı yoksa bir aile dostu

muydu merak ediyordum, gözlerim yüzüne sabitken, "Seni Ceyda'nın yanında görmüştüm yanlış hatırlamıyorsam," dedim.

"Evet, doğru hatırlıyorsun. Ben de seni görmüştüm."

"Akademide öğrenci olduğunu düşünmüyorum," dememle kaşlarını kaldırdı.

"Yaşlı mı göründüğümü ima ediyorsun?"

"Hayır." Gözlerimi bedenine indirdim. "Bence hiçbir öğrenci buraya takım elbiseyle gelmezdi."

"Arkadaşlarımı ziyarete geldim, gelmişken öğretmenlere de bir merhaba demek istedim çünkü önceden ben de onların öğrencisiydim," dedi bacak bacak üstüne atıp. "Ceyda'yı tanıyorsan İrem'i, Berra'yı ve Emir'i de tanıyorsundur diye düşünüyorum. Onların arkadaşıyım."

"Anladım," dedim kaşlarımı kaldırarak. Kaymak tabakadan olduğu zaten belliyken, şimdi radarımıza eklenen isimlerden biri de olacaktı belli ki. Gözlerinden hiçbir şey kaçmayan biriymiş gibi bakıyordu, zeki biri olduğunu gözlerimiz birbirine değdiği anda hissetmiştim. Aynı zamanda flört etmeyi de seviyor olsa gerekti çünkü bana yönelttiği bakışları ve dudaklarına yerleştirdiği tebessümde flörtü görebiliyordum. Çapkın ve elit, hiç benlik değildi.

Müdire Hanım'ın yeniden odaya girmesiyle oturduğum yerden kalktım ve adam da benimle aynı anda oturduğu yerden kalktı. Bir şey söylemeden odadan çıktım, birkaç saniye sonunda adam da arkamdan çıktı ve koridorda ilerlerken onun da arkamda yürüdüğünü hissettim.

"Bekle," demesiyle adımlarım bir bıçak gibi kesildi. Omzumun üstünden sesin sahibinin yakışıklı suratına meymenetsiz bir ifadeyle baktım. Elini yavaşça havaya kaldırıp beni işaret ederken, "Lavin'di, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"İki kelamda bulunduğun insanlarla tanışmak kibarlık değil midir?" diye sorarken keskin kaşlarını havaya kaldırmış, yüzüne yine o kibar ama alaycı gülümsemesini eklemişti.

"Öyle midir?"

Elini bana uzatırken, "Öyledir diye düşünüyorum," dedi. "Ben Ogün."

Önce bana uzanan büyük eline, sonra da yeşil gözlerine baktım. Onların çevresinden biri olduğu için ona kaba saba davranmayacaktım, bir başkası olsa tavrım net olurdu ama onların tayfasıyla şimdilik

iyi geçinmek niyetindeydim. Elimi Ogün'ün elinin içine kaydırırken, "Lavin," dedim tekdüze bir sesle.

"Memnun oldum, Lavin." Dudaklarındaki içten tebessüm bu kadar davetkâr değildi, daha samimiydi.

"Ogün?" Sesin sahibine doğru dönerken karşımda İrem'i bulacağımı biliyordum, sesi hafızamın içine kazınmıştı. İrem, mavi gözlerini önce bana, ardından Ogün'e çevirdi. Dudaklarına bulaşan gülümsemenin derinleştiğini gördüm. "Madem buradaydın, neden aramıyorsun beni?"

"Derstesindir diye düşünmüştüm," dedi Ogün, İrem onun kollarının arasına girerken ikisine ifadesiz gözlerle bakıyordum. Sarı saçları, Ogün'ün siyah takımının ceketine yayılırken, "Lavin, bu adam benim biricik Ogün'üm!" dedi heyecanla.

"Onu anasınıfına gittiği zamanlardan beri tanırım," dedi Ogün şefkatle İrem'e bakarak. "Ama bizi birbirimize tanıtmak için geç kaldın, sarışın. Biz çoktan tanıştık."

"Gerçi sen de haklısın," dedi İrem imayla kaşlarını kaldırarak. "Bu kadar güzel bir kızı fark etmemen imkânsız." İrem, kıkırdayarak bana bakıp fısıldadı: "Konu güzel kadınlar olunca bu adamın radarlarının nasıl çalıştığını tahmin bile edemezsin."

"Beni çok yanlış tanıtıyorsun," diye homurdandı Ogün.

"Şaka yapıyorum, hemen de kızıyorsun." Kollarını Ogün'ün ince beline sıkıca sardı. "Ogün'le yaklaşık iki yıldır yüz yüze görüşemiyorduk. San Francisco'daki çok ünlü bir sanat okulunda asistan olarak yüksek lisans yapıyordu. Üç gün önce İstanbul'a geri döndü, büyük ihtimalle San Francisco'da yarım bıraktığı işini burada, bizim akademide devam ettirecek. Şimdiden çok heyecanlıyım!"

"Benden daha heyecanlı, gördüğün gibi," dedi Ogün bana gülümseyerek bakarken. Aralarında gerçekten içten, samimi bir ilişki olduğu, birbirlerini sevdikleri belli oluyordu. "Bu arada Cenk ve Suphi'den de selam getirdim sana. Yaklaşık bir aydır facetime yapamıyormuşsunuz, Cenk dudak dolgularını benden habersiz çoğaltmışsa dudaklarını iğneyle patlatacağım onun dedi haberin olsun."

İrem, gür bir kahkaha atarak, "O ikisini deli gibi özledim!" dedi. "Sahi, onlar ne zaman dönecekler? Biliyor musun?"

"Şimdilik San Francisco'daki okulda gayet mutlu gibiler ama Cenk'in kız kardeşinin durumunu biliyorsun, Cenk eninde sonunda buraya dönecek çünkü Ceylin'den uzak kalmayı pek sevmiyor."

Gözlerimi İrem'e çevirdim. "Cenk ve Suphi kim?"

"Arkadaşlarımız, onlar da bu akademideydiler ama sonra yetenek sınavına girip yurt dışındaki sanat okuluna girmeye hak kazandılar," dedi İrem. "Cenk bizimle büyüdü sayılır." Sırıtarak Ogün'e döndü. "Cenk'in saçlarına sakız yapıştığı günü hatırlıyor musun? Sapsarı saçlarını üçe vurdukları için günlerce ağlamıştı." İrem'in dudakları büküldü. "Ogün ona o kadar üzüldü ki, Cenk'in gözyaşları dinsin diye kendi saçlarını sıfıra vurmuştu."

Ogün, çekingen bir gülümsemeyle başını salladı, elimde olmadan ona gülümsedim. Gözleri anlık gülümsememe takılı kalınca dudaklarındaki tebessümün donduğunu fark ettim.

Gözlerimi kaçırıp, "Neyse, ben gideyim," dedim. "Tekrar tanıştığımıza memnun oldum."

Ogün, "Umarım yeniden karşılaşırız," dediğinde, İrem ona yandan imalı bir bakış atıp sırıttı.

Başımı sallamakla yetindim. Böyle anlarda ne söylenirdi bilmiyordum çünkü hayatımın büyük bir bölümünü çalışırken karşımdaki adamlardan gelen saçma sapan teklifleri tersleyip reddederek geçirmiştim. Şimdi bir erkeğe karşı nasıl kibar olunurdu, hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Gerçi Ogün, bana askıntı olan o saçma sapan adamlar gibi değildi, her ne kadar davetkâr bir gülümsemeye sahip olsa da beni rahatsız edecek imaları olmamıştı. Oysa genelde çoğu erkek ilk cümleden beni rahatsız edebilecek bir kelime illaki kullanırdı.

Tüm işlemleri tamamladığıma göre bugün ilk derse girebilirdim. Soyunma kabinlerinin olduğu alana gidip çantamdan kıyafetlerimi çıkardım ve boş bir kabinde üzerimi değiştirdim. Koyu gri sporcu sütyeni ve aynı renk sıkı bir taytla kabinlerin olduğu alandan çıktığımda Emir'in koridorun diğer ucunda, yanında kızıl saçlı güzel bir kızla dikildiğini gördüm. Tam yanından geçerken omzuna hafifçe vurdum.

Kafasını çevirip bana sırıtarak baktı ve "Güzellik," dedi. "Vay, fişek gibi olmuşsun. Hazırsın demek."

"Sanıyorum Mümtaz Hoca'nın dersine gireceğim. Hangi derslik biliyor musun?" diye sordum söylediklerini es geçerek. Kızıl saçlı kızın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, muhtemelen varlığımdan hoşnut değildi.

"Ben de onun dersine gireceğim," dedi Emir. O sokak danslarıyla ilgilenmiyor muydu? Yanlış mı hatırlıyordum? Kaşlarımı çatıp sorguyla

ona baktığım sırada gözlerini kızıl saçlı kıza çevirip, "Sen git, Pınar" dedi. "Sonra görüşürüz."

Pınar, uzanıp Emir'i yanağından öptükten sonra bana soğuk bir gülümsemeyle baktı ve "O hâlde sonra görüşürüz," diye mırıldandı.

Kız gider gitmez, Emir, "Kartal nerede?" diye sordu.

"Buralardadır herhâlde. Sahi sen neden benimle aynı derse giriyorsun?"

"Pınar'dan kurtulmak için küçük bir yalan uydurdum. Tam zamanında gelip beni kurtardığın için sana minnettarım," dedi Emir gözlerini devirerek. "Sadece iki kez kahve içtik diye gelecekteki çocuklarımıza kundak bakmaya başladığını hissediyorum, umarım beni kalbine gömer."

"Çok merhametsizsin," dedim umursamazca. "Derslik nerede, biliyor musun?"

"Ben de geliyorum," diyerek koridorun öteki ucuna doğru döndü. "Başka dersim yok. Seni izlemiş olurum."

"Sen bilirsin," dediğimde dersliğin olduğu yöne doğru yürümeye başlamıştık. "Ogün'le tanıştım bu arada."

"Burada mı hâlâ o? Dün de buradaydı," dedi Emir kaşlarını kaldırarak. "Özlemiştim piçi, iyi oldu geldiği. Bundan sonra bolca görüşeceğiz gibi zaten." Kaşlarını çattı. "Hangi ara tanıştınız?"

"Müdire Hanım'ın odasındaydı. Sonra da İrem bana onu tanıttı."

"Yakışıklı çocuktur Ogün, dikkat et kalbini çalmasın," diye alay ettiğinde ona cins cins baktım.

"Ne alaka?"

"Şaka yapıyorum. Yine de Kartal'ın kıskanç hâllerini izlemek çok eğlenceli olurdu."

Dersliğin önüne varana dek sohbet ettik. Dün gece neler yaptığını, alkolü fazla kaçırınca babasına yakalanmamak için balkondan odasına tırmanmaya çalıştığını, tırmanamayıp bahçedeki havuza düştüğünü ve babasına yakalandığını anlatırken elimde olmadan kıkırdıyordum.

Dersliğe girdiğimizde tüm duvarların aynalarda çevrili olduğunu gördüm. İçeride sekiz dokuz kız, iki üç de erkek öğrenci vardı. Hepsi bağdaş kurarak yere oturmuş, kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Omzuma astığım çantayı düzelttim.

Emir, aynanın önüne bağdaş kurarak oturunca ben de yanına çöküp oturdum. "Mümtaz Hoca diğer hocaların aksine konuşma değil, dans etme taraftarıdır," dedi. "İlk işi ısınmanızı istemek olacak. Ona göre dans kelimelerle değil, bedenle öğrenilir."

"Bu iyi bir şey."

Dersliğin kapısı aniden açıldı. Kartal, altında siyah eşofman, üzerinde gri sporcu atletiyle içeri girdiğinde donup kaldım. Dersliğini falan mı şaşırmıştı bu adam? Emir'in bakışları kapıya dönünce, bendeki şaşkınlığın aynısını yaşadığını hissettim.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Emir hayretler içerisinde.

"Hayır. Bana söylemedi."

"Kuzenin yarı zamanlı stalkerın olabilir mi?"

Kartal'ın gözleri dersliğin içini taradı. Emir ve benim oturduğum yere çevrilen bakışları mümkünmüş gibi daha da sertleşti. Gözleri yavaşça Emir'e kaydı, tehditkâr bir ifadeyle çocuğu süzdü.

"Burada olmamdan pek de memnun olmadı," dedi Emir, Kartal'a bakarak. "Beni aynalara çarpa çarpa dövmek istiyor gibi bakıyor."

"Aldırış etme. O her zaman böyle bakıyor."

Emir'in bu söylediğime inanmadığı barizdi. Kartal'ın içeri girişi, tüm kadınların dikkatini çekmişti. Hemen Kartal'ın arkasından dersliğe giren kişi Mümtaz Hoca'ydı. Beyaz keçi sakalında tek bir siyah tel yoktu ve mücevherden bir toka ile sakalının ucunu toplamıştı. Uzun saçlarını topuz yapmıştı ve kemik gözlük takıyordu.

Gözlüklerini burnunun ucuna indirip Kartal'a bakarak, "Geçmeme izin verecek misin?" diye sordu.

Kartal, omzunun üstünden hocaya baktıktan sonra gergin bir şekilde kenara çekildi. Hoca, elinde tuttuğu dosyayı kolunun altına sıkıştırdıktan sonra gözlerini kısaca yere yayılarak oturmuş öğrenci gruplarında dolaştırdı.

"Ee? Kalkmayı düşünüyor musunuz?" diye sorarken sesinde duygu yoktu.

Herkes bu sorunun sorulmasını bekliyormuş gibi ayağa kalktı. Kartal bize doğru geldi, Emir'in yanından geçerken ona seğiren, kaskatı bir çeneyle baktı ve ikimizin arasına girip tam ortamızda dikildi. Kollarını göğsünün üstünde topladıktan sonra bana bakmadan kafasını hafifçe eğip, "Bu tavşanın burada ne işi var?" diye fısıldadı.

Gözlerimi hocadan çekmeden, "Asıl senin burada ne işin var?" diye sordum.

"Hayırdır, rahatınızı mı bozdum?"

Gözlerimi devirmek dışında başka bir şey yapmadım. Mümtaz Hoca çok konuşan bir adam değildi, sadece birkaç kelimeyle kendisini

gayet net ifade edebiliyordu. "Burada olduğunuza göre nasıl ısınmanız gerektiğini biliyorsunuzdur," dediği sırada kolunun altına sıkıştırdığı dosyayı masaya bırakıyordu. "O yüzden benim çenemi yormayın ve başlayın."

Aynaların önüne yerleştirilmiş uzun korkuluğa tutunup kendimi ileri doğru ittim. Kartal'ın bakışlarını yüzümde hissedince gözlerim yüzüne kaydı. Hareket etmeden beni izliyordu.

"Madem bu derse girdin, o zaman hareket et," dedim.

"Sen benim sabrımı sınamak için mi gönderildin acaba?" diye sorarken sesi sertti. Yüzünü aynaya dönüp, demir korkuluğa tutundu ve bacaklarını hafif bir açıyla araladı. Dizlerini kırarak parmak uçlarında yükseldi, gözlerini tekrar omzunun üzerinden bana çevirdi. "Bu dağ ayısının senin yanında ne işi var, Lavinia?"

Omuzlarımı dik konuma getirip, kalçalarımı hafifçe sıkarak parmak uçlarımda yükseldim, korkuluğa tutunarak kendimi öne iterek kalçamı kaldırabildiğim kadar havaya kaldırdım. Gözlerim artık Kartal'da değildi, hemen karşımda duran dev aynadaki yansımamdaydı ama Kartal'ın ısrarcı bakışlarının hâlâ bende olduğunu biliyordum.

"Bana arkadaş olmak için geldi," dedim ve bacağımı seksen derecelik bir açıyla yana doğru açtım. Kaslarımın kasılarak yavaşça yanmaya başladığını hissettim. Oldukça yavaş bir şekilde bacağımı geri indirdim ve aynı yavaşlıkla geri kaldırdım.

"Bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Aynaya düşen yansımasına baktım. Avuçlarını demir korkuluğa bastırarak kendini yukarı çekti, ayakları zeminden ayrılarak havalandı. Çıplak kollarındaki pazuların genişlediğini gördüm, damarları bir ağacın kökleri gibi derisinin altından dışarı fışkırdı ve tenindeki benler ışığın altında parlamaya başladı.

Bacağımı yavaşça kaldırıp parmak uçlarımı gererek ileri doğru uzattım ve başımı arkaya atıp küçük bir daire çizerek öne getirdim. Gözlerimi yumdum, kaslarımın içinde ilerlemeye başlayan alevi hissettiğimde bu hissi ne kadar özlediğimin de farkına varmıştım.

"Neden buradasın?" diye sordum gözlerim hâlâ kapalıyken, bacağımı demir korkuluğa yasladığımda da gözlerimi açmadım.

"Çünkü canım burada olmak istedi." Gözlerimi aralayıp aynadaki yansımasına baktım. "Çok esneksin," dedi.

"Çok hamlamışım."

"Buradan bakınca hiç de öyle görünmüyor."

Bacağımı indirip, bu defa diğer bacağımı ona doğru uzattım ve başımı omzuma yatırarak yüzümü buruşturdum. "Normalde daha esnektim."

"Zamanla geri kazanırsın."

Bakışlarım Emir'i buldu. İkimizi izliyordu ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ona göz kırptığım anda gülümsemesi genişledi. Kartal'ın ıslıklı bir nefes aldığını duydum.

"Şunu kessen iyi edersin," dedi dişlerinin arasından. "Ona yüz verme."

"Ona bu kadar sinir olman normal değil."

"Benim neye sinir olup neye sinir olmayacağıma sen karar veremezsin."

"Benim kime yüz verip kime yüz vermeyeceğime de sen karar veremezsin," dediğimde bana kısık gözlerinde parlayan bir tehditle baktı ama zerre umursamadım.

Mümtaz Hoca'nın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Bir an gözlerim ona dokununca kaşlarını çattı. "Sen," dedi beni işaret ederek.

Demir korkuluktan ayrılıp ona döndüm. "Evet?"

"Asıl alanın neydi?"

"Anlamadım?"

"Dans geçmişin var mı? Varsa, alanın neydi?"

Göğsümdeki sıkışıklık hissiyle, "Bale ve buz pateniyle ilgilendim," dedim.

Adam hiç şaşırmamış gibi başını salladı. "O hâlde sana ilk ödevini veriyorum," dedi ve neredeyse iğrenti dolu bir ifadeyle adama bakakaldım. Kartal'ın benim aksime şaşkınca hocaya baktığını hissedebiliyordum.

"Ödev mi?"

"Evet." Dosyanın sayfalarını karıştırırken gözleri artık bende değildi. "Demek önceden beyaz bir kuğuydun. Bu kuğuyu gelecek derste görmek istiyorum," dedi.

"Böyle bir şey yapmayacağım," dememle, hocanın tek kaşı havada bir şekilde kafasını kaldırıp bana bakması bir oldu. Çenemi havaya diktim.

"Karşı mı geliyorsun?"

"Evet," dedim doğrudan.

"Nedenmiş o?"

"Henüz bana ders vermediniz, sizden bir şeyler öğrenmedim. Bir şeyler öğretmeyen bir hocanın teknik olarak ödev vermeye de hakkı yoktur."

Kaşı seğirdi. Kartal gibi diğerlerinin de bana baktığını hissettim.

"Adın ne?"

"Lavin," dedim.

"Lavin." Doğrulup başını sallarken bir elini pantolonunun içine soktu. "Kuğu olmaktan mı sıkıldın yoksa iyi bir kuğu olamadığın için mi ödevi reddediyorsun?"

Yanlış insanı köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Ne bekliyordu? Ağlayarak sınıftan çıkmamı ya da tüm cesaretimi toplayıp meydan okuyarak ödevi kabul etmemi mi? Güldüğümde, hocanın yüzündeki kararlı tavrın sekteye uğradığını gördüm.

"Sadece teknik olarak henüz bana hiçbir şey öğretmemiş bir hocanın bana ödev vermesini doğru bulmuyorum. Gelecek derste eğer baleyle ilgili öğreteceksiniz olursa, ki ben öğrenmeye çok açık biriyimdir hocam, o zaman öğrendiklerimi de pekiştirerek verdiğiniz ödevi seve seve yapacağım."

Mümtaz Hoca burnundan sert bir nefes vererek alayla, "Biraz lakayt tavırlar içerisindesin, Lavin," dedi. "Peki madem, öyle olsun."

Zaferle gülümsedim. Ders bitene kadar Mümtaz Hoca'nın gözleri sık sık bana dokundu. Dersten çıkarken Emir ile dip dibeydik, hemen arkamızda ilerleyen Kartal'ın bu durumdan hiç memnun olmadığını hissedebiliyordum.

"Ona böyle bir karşılık verdiğin için dansı sana zehredecek," dedi Emir yüzünü buruşturarak. "Onu sinirlendiren şey senin karşı çıkman da değil, haklı olman oldu bana kalırsa."

"Mantıken evet, haklıyım," dedim. "Ama ilk günden Mümtaz'ın radarına takılmak istemezdim. Gözlerini bana dikti ve tüm ders boyunca bir açığımı görecek olursa hayatıma bir karabasan gibi çökeceğini vurgulayarak gözlerime baktı."

"Çünkü tam olarak bunu planlıyor," dedi Emir alayla.

"Çok rahatlattın."

"Yanlış adamın radarına yakalandın, kızım."

Aslında radarına girmek yerine ona boyun eğebilir, bakışlarından kurtulabilirdim ama yapmak istemiyordum. Bale benim için yanmış bir geçmişti ve ben eğer o geçmişi avuçlayacak olursam, yangını tek-

rardan başlatabilirdim. Bu yangın tekrar başlarsa, her şeyden önce beni yakardı. Zaten küllenmiş bir ruhu tekrar yakacak olursam, artık elimde küllerim de kalmayacaktı.

"Evet," dedi Kartal büyük avucunu Emir'in omzuna koyup onu kaba bir şekilde iterken. "Burada yollarımız ayrılıyor."

Emir, "Ya canım, ben de seni çok seviyorum," dedi.

"Sorma, körkütük oldum senin uğruna," dedi Kartal mermer kadar sert, granit kadar soğuk bir sesle. "Lavin'in etrafında çok fazla dolaşıyorsun. Bacaklarını kırarsam dolaşamazsın, ne güzel olur."

"Uzun bacaklarıma kıyabilecek misin?"

"Amına bile koyarım," dedi Kartal kabaca.

İkisiyle de uğraşacak kafada olmadığımdan onları geride bırakarak duş kabinlerine gittim. Temiz kıyafetleri duş kabinin içindeki küçük bölmeye yerleştirdikten sonra kabinin kapısını kilitledim ve ılık su kaslarımı pelte kıvamına getirene kadar uzun bir duş aldım. Kurulanıp kotumu ve gri, omzu düşük kazağımı giydikten sonra kabinden çıktım. Kabinlerin olduğu alanda içlerinde İrem'in de olduğu bir kız grubu vardı. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken İrem'in gözlerinin bende olduğunu biliyordum. Ayağa kalktım, saçlarımın ucundaki suyu yere sıktım ve yere düşen birkaç damla su, yerde ufacık bir nehir yarattığında İrem tam da dibimde bitmişti.

"İlk ders nasıldı?" diye sordu samimi bir şekilde.

"Sanırım Mümtaz benden hoşlanmadı."

"İlk dersinde Mümtaz Hoca'ya maruz kalman tüyler ürpertici doğrusu..." Dudaklarını öne uzatıp bir süre bekledikten sonra, "Kartal da seçimini yaptı mı?" diye sordu.

Tenime saplanan tuhaf bir his tüm bedenimi uyuşturururken, "Evet," dedim sakince.

"Hangi bölümü seçti?"

"Benimle aynı bölümde. Modern dans," dedim ve hissettiğim yersiz tatmin duygusuyla gülümsedim.

İrem'in parlak mavi gözlerinde herhangi kötü bir duyguya rastlamadım, aksine gülümsememe gülümsemesiyle karşılık verip, "Ayrılmaz ikilisiniz," dedi.

Birden, "Öyleyiz," çıktı dudaklarımdan.

"Çok tatlısınız," dedi. "Bir ara sen, ben, Kartal, Emir ve Ogün falan birlikte yemeğe çıkalım, ne dersin? Ceyda ile Berra da gelir."

"Güzel olur." İstemiyordum.

Başka bir şey söylemeden yanından geçtim. Muhtemelen benim bir buzdolabı, soğuk nevale olduğumu düşünüyordu ama yine de bana karşı kibar ve atılgandı. Sebebi Kartal mıydı yoksa gerçekten iyi niyetli bir insan mıydı zerre anlayamıyordum, açıkçası her şekilde beni irite ettiği yok sayılamaz bir gerçekti. Kotun ön cebine yerleştirdiğim telefon titremeye başladı. Arayanın kim olduğunu biliyordum, o yüzden bakmadan koridorda yürümeye devam ettim. Saçlarımı sıkı bir topuz yapmıştım, bu şekilde kuruması zaman alacaktı ama açıkçası umurumda değildi. Görüş alanıma Kartal girince gözlerimi yukarı kaydırmamak için kendimi sıktım.

"Neredeydin? Beni o Merzifon eşeğiyle baş başa bırakıp kayboldun."

Islak saçlarımı işaret edip, "Duş aldım," dedim. *Kör müsün* de demek istedim ama canım zıtlaşmak istemiyordu.

Kartal, çatık kaşlarının altına yerleştirdiği bronzlaşan kahverengi gözlerinin yüzeyinde parlayan sert aynayı gözlerime tutmuştu. O sert aynanın içinde kendi yüzümü görüyordum.

"İşlerimiz var," dedi gözlerimin içine bakmayı sürdürerek.

"Ne işi?"

"Gökçe'yi bulacağız. Okula uğramaz olmuş. O kız, ikimizin bir şeyler peşinde olduğunu biliyor. Öylece kendi hâline bırakamayız."

"Hiçbir şey yapamaz. Elimde ona ait bir ses kaydı var."

Kafasını salladı. "Evet, yapamaz ama kız müptezel. Onun girip çıktığı yerleri, haritanın üzerine çizilmiş, beni sonuca ulaştırabilecek hedefe giden yollar olarak düşün. O yollardan geçmeden esas varmam gereken noktaya varamam."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Katili bu şekilde bulabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Kartal'ın gözlerindeki ifade donuklaştı. Derin bir nefes alıp gözlerini koridorun öteki ucuna çevirdi. "Evet," dedi. "Her olayın bir çıkış noktası vardır. O noktaya ulaştığında, her şeye ulaşırsın. Bunlar birbirinden haberdar şekilde hareket eden bir grup. Sorsan, on yıl önce onların arasından biri tarafından işlenen cinayeti bile bilebilecek kadar bilgililer. Onları içi suç kayıtlarıyla dolu bir kütüphane gibi düşünebilirsin."

"Peki ya onların arasından biri yapmadıysa?"

"Sonuçta o şeyi alan kişi de onlardan birinden aldı, değil mi?" diye sormadan hemen önce dişlerini gıcırdattı. "O gece her kim onun kanında rastlanan maddeden satın almışsa, hepsini bulacağım." Bana doğru bir adım attı ve yüzlerimiz birbirine yaklaştı. "Şu an o kişi mezarda bile olsa, mezarından çıkarıp ölüsünü öldüreceğim."

Sadece gözlerinin içine baktım, sadece gözlerimin içine baktı.

"Cesedine bile huzur vermeyeceğim," dedi kendinden emin bir sesle.

İlk kez yakıcı bir göğüs ağrısıyla ona hak verdim. İlk kez onunla aynı şeyi bu kadar çok istediğimi hissettim. Benim içimde hastalanmış bir duygu vardı. O duygunun adı merhametti ve ölmek üzereydi.

"Cesedine bile huzur vermeyeceğiz," diye düzelttim onu.

Gözlerindeki donmuş lav çatladı, yarıklardan yeniden ateş akmaya başladı.

"Güzel." Onun gözlerindeki alevler, merhametimin üzerine akıyordu. "Aferin, Ölüm Çiçeği'ne."

Bu kez ona tırnaklarımı geçirmedim. Hiçbir şey söylemedim. O da hiçbir şey söylemedi. Etrafımızdan akıp giden kalabalığa aldırmadan bir süre, belki de uzunca bir süre birbirimizin gözlerine düşen anıları izledik.

Bana kendini göstermediğini biliyordum, ben de ona kendimi göstermiyordum ama bazen göstermediğimiz şeyler bizden izinsiz birbirimize doğru koşup yaralarını açıyor ve üflememizi istiyordu. Gerçek şu ki, onun yarasına üflediğimi hayal bile edemiyordum ama o yaranın sadece tırnak kadar olan kısmını görebiliyordum. İçeride, henüz göremediğim ve tüm bedenini kaplayacak büyüklükte bir yara olduğunun farkındaydım.

Kabullenememek çok zordu. Elinde, ateşi titreyen bir mumla karanlıkta yürüyordun ve rüzgâr ölümü fısıldar gibi elindeki bıçakları ateşe saplayıp duruyordu. Mum avucunun içine damlıyor, donuyor, donduğu zemine yeni acılar armağan ediyordu.

Onun ölümü beni yutan bir bataklıktı. Bataklığın dibinde onun mezarının olduğunu bilsem, çırpınmadan batmayı beklerdim.

Zamanı ikiye ayıran o bıçağın bir yüzünde ben, diğer yüzünde Kardelen vardı ve bıçağın yüzlerinden biri yaşama, diğeri ölüme bakıyordu. Keşke ölüme bakan tarafa düşen ben olsaydım. Benim varlığım anlamsızdı. Bir hayalim, arkasından koştuğum bir gelecek, beni mutlu

eden ondan başka kimsem yoktu. Ama onun kaybettiği o kadar çok şey vardı ki... Kaybettiği tek şey ruhu değildi.

Ben bu dünyada iyilerin kaybettiğini bir kez daha anlamıştım.

Ve kazanmak için, kötü biri olmaya karar vermiştim.

Üzerime asker yeşili bir yağmurluk giydim. Yağmurluğun şapkasını kafama örterken cipin önündeydik. Kartal, elindeki telefonu deri ceketinin ön cebine attıktan sonra aracın kapılarını kilitledi. Gökyüzü gıpgri olmuştu, hava inanılmaz derecede sisliydi ve öğlen sonu şiddetlenen yağmur yüzünden yolların çoğu araç yığınıyla kapanmış, trafik resmen felç olmuştu. Etrafıma bakındım. Taş tuğlalarla örülmüş binaların arasında duruyorduk, hemen ileride boş bir arazi vardı ama arazi sis altında kalmıştı.

Avuçlarımı birbirine sürttüm. Dudaklarımın arasından çıkan buhar, havanın ne kadar soğuk olduğunun bir kanıtıydı. Atıştırmaya devam eden yağmurun altında yürümeye başladık. Tuğla binalar çok yüksekti, kenarlarına yerleştirilmiş yangın merdivenlerine bakarken başımın döndüğünü hissettim. Tepeye bakmaya çalışırken yüzüme gelen birkaç yağmur damlası boynuma kadar kaydı.

"Neredeyiz?" diye sordum Kartal'ı takip ederken.

Islanan saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. Saçlarını hafifçe karıştırıp çatık kaşlarla ara sokaklardan birine baktı.

"Gökçe'nin buralarda olduğunu duydum," dedi ama nereden duyduğu konusunda tek kelime etmedi.

"Böyle bir yerde ne işi var?" diye söylendim. Burası hiç tekin değildi, hoş, Gökçe de tekin bir tip değildi. Hemen ilerideki araziye bir ceset atılsa, o ceset birkaç ay sonra, çürüyüp tanınmaz hâle geldiğinde bulunurdu.

"Mal bulamayınca yolu buralara düşmüştür," dedi Kartal yürümeye devam ederek. "Eğer hâlâ birilerinin kuryeliğini yapmıyorsa, sadece kendi içebileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordur."

"Bir gün başına bir şey gelecek," dedim. Gerçekten öyle olacağını düşünüyordum. Gökçe bu bataklığa saplanmıştı ve kurtulamıyordu. Eninde sonunda bu işleri yapanların elinde kalacaktı ve bu gerçeğin bence o da farkındaydı.

"Kendine ne yaptığı benim sikimde bile değil."

"Benim de."

Kartal, ara sokaklardan birine saptı. Sokağın sonunda demir ağlar vardı. Park edilmiş eski bir motosiklet dikkatini çektiğinde, kaşlarını çatarak çevresini kolaçan etmeye başladı. Yağmur hâlâ atıştırıyordu fakat binaların arasında olduğumuzdan dolayı bizi çok etkilemiyordu. Yağmurluğun şapkasını çıkarıp hâlâ taramadığım topuz şeklindeki saçlarımın diplerini kaşıdım.

Binaların arasından birinde bir ses duyulduğunda ikimiz de dikkat kesildik. Sanki biri inliyor, kesik nefesler alarak ağlıyordu. Sırtımda hissettiğim garip ürperti katlanarak çoğaldı ve tüm enseme yayılıp zihnime kadar sızdı. Gözlerimi Kartal'ın profiline çevirdim. Dikkat kirpiklerine kadar bulaşmış, yayını germiş, altından okunu gözlerinin göbeğine yerleştirmiş atış için bekliyordu.

Bir adım attı. Araya doğru yöneldiğini fark edince elimi dirseğine koyup dirseğinin altını avuçladım. Duraksadı. Ona doğru sokulup, "Bu iyi bir fikir olmayabilir, Kartal," diye fısıldadım.

Etin ete çarpma sesi yükseldi. Bir inilti, acı dolu bir feryat sokağın duvarlarında çınladı. Ardından aynı ses bir kez daha yükseldi. Şiddetini arttırmıştı.

Kartal dişlerini sıkarak, "Emin misin?" diye sordu. "Şu an orada birini öldürüyor olabilirler. Ondan soruyorum."

Duraksadım. Bakışlarım araya doğru kaydı. Hiçbir şey görünmüyordu. Görebilmemiz için oraya yaklaşmamız, belki de o daracık araya girmemiz gerekiyordu. Sertçe yutkundum. Elim hâlâ onun dirseğinin hemen altında asılı duruyordu. Kartal beni çekerek o araya doğru yürüttüğünde ona karşı koymadım. Beni duvarın dibine kadar yürütüp sırtımı duvara yaslamamı sağladı. Ağır adımlarla sesin şiddetlendiği araya doğru yürüdük, sırtımız duvara dayalıydı. Ara görüş alanımıza girdiği an gözlerim kocaman açıldı. Kartal'ın bakışlarındaki değişimi göremesem de elimin altındaki kolunun sertleştiğini hissettim.

Gökçe, oradaydı. İri yarı esmer bir adam onu boğazından yakalamış, duvara yapıştırmıştı. Gökçe'nin yara bere içindeki kollarında, açılan damar yollarının ve saplanan iğnelerin çürük izleri vardı. Gökçe'nin ağzından bir dolu kan boşaldı, kanına salyası da karışmıştı. İnleyerek gözlerini yumdu. Gözlerinden bir tanesi mosmordu ve küçücük kalmış, neredeyse kapanmıştı.

"Beş kuruşun yok, hazırda bekleyen bir ton borcun var ve utanmadan benden kristal istemeye geliyorsun öyle mi, bağımlı orospu?"

diye bağırdı adam. Ağzından saçtığı tükürükler kızın dağılan suratına yapışmıştı. Midem allak bullak olurken Kartal'ın dirseğinin altını sertçe tutup sıktım.

"Yalvarırım, Fuat abi!" dedi Gökçe çaresizce. "Beni öldür ama ver"

"Sen ruh hastasısın kızım!" Fuat, kızın kafasını sertçe duvara çarpınca, Kartal hareketlenir gibi oldu. Dişlerini gıcırdattığını duydum. "Sana kuryeliği bırak diyen mi oldu? Eğer işine devam etseydin bedavadan ekmeğini yemeye de devam ederdin. Şimdi sana bakınca hiçbir işe yaramayan bir sokak köpeği görüyorum. Seni öldürmediğime dua et! Düş ulan artık yakamızdan!"

Kartal kolunu sertçe çekip elimden kurtardıktan sonra aniden adama doğru yürümeye başladı. Gökçe hafif araladığı gözlerini Kartal'a dikti ama adam Kartal'ın varlığından bihaberdi. Adam tam yumruğunu kaldırıp Gökçe'nin suratına geçirecekti ki, Kartal adamın bileğini havada yakalayıp arkaya doğru büktü. Adamın kırılır gibi bir ses çıkaran kolu arkaya bükülürken dudaklarından kirli bir inilti döküldü.

"Ne oluyor amına koyayım?" diye bağırdı.

"Ecdadını, yedi sülaleni, gelmişini geçmişini sikerim senin," diye fısıldadı Kartal, adamın büktüğü kolunu biraz daha çevirip yüzünü adamın yüzüne yaklaştırarak. "Topraksız mezarın olur, seni bu tuğlaların arasına gömerim."

"Sen kimsin ulan?" diye bağırdı adam. "Lan! Gökçe! Sikicilerini mi salıyorsun lan üzerime? Nankör orospu!"

Adam tam kıza tekme atacakken Kartal adamı çekti. Diğer duvara doğru itip adamın üzerine yürüdü. Adam bükülen kolunu diğer eliyle ovarak Kartal'a baktığında yüzü çektiği acıdan dolayı buruşmuştu. Kartal adama doğru atılıp hakikatli bir yumruğu adamın yüzünün ortasına indirdi. Adamın burnundan gelen çatırtıyı duyduğumda elimi ağzımın üzerine örtüp kusmamak için dişlerimi sıktım. Kan adamın burnundan aşağı akmaya başladı, çenesine kadar indi ve adam şoka uğramış gözlerle Kartal'a baktı. Aslında istese karşılık verebilirdi, fiziksel olarak Kartal'dan çok daha iri görünümlüydü ama hiçbir şekilde karşılık veremiyordu. Kartal dirseğinin keskin ucuyla adamın yüzüne bir tane daha geçirdi. Adam dizlerinin üzerine çöküp, inleyerek yüzünü örtüp kendini korumaya çalıştı.

"Oğlum sizin gücünüz fiziksel olarak sizden daha narin olan bir insana mı yetiyor lan?" diye bağırdı. "Ulan bu kızın canı ne? Görmüyor

musun? Orospu çocuğu, ona bunu aşılayan, bu sike alıştıran sizsiniz! Bana da ona vurduğun gibi vursana lan, hadi bana da vur!"

"Sen kimsin?" diyebildi adam. Avucu kan ile dolmuştu ama hâlâ yüzünü saklamaya çalışıyordu. Gökçe, kayarak yere düştü. Yığılıp sırtını duvara yasladı ve hâlsiz bir şekilde Kartal'ı izlemeye başladı. Ona doğru yürüyüp, onu omuzlarından tutup dik konuma getirdim.

"İyisin," diye fısıldadım. "Yüzüme bak, Gökçe. İyisin."

Kız odağı kaymış gözlerini yüzüme çevirdi ama gerçekten perişan hâldeydi. Yüzüne düşen saçları elimle geriye ittim. Bakışlarım Kartal'a doğru kaydı. İpler kopmuştu, Kartal kendini kaybetmiş gibi adamı tekmelemeye başladı.

"Sizin açtığınız yaradan akan kanım ben!" diye bağırdı Kartal bir tekmeyi daha adamın boşluğuna savurarak. Adam sarsıldı, gözleri kocaman açıldı ve elleri iki yana düşerken dizlerinin üzerinde yüzüstü yere düştü. "Vicdanınızın üzerine tüm geçmişinizi yatırıp sikeceğim!"

"Kartal, sakinleş," diye fısıldadım. "Kızın durumu iyi değil."

Kartal duraksadı. Tekmesini bir kez daha adamın yerde yatan bedenine indirip bana doğru döndü. "Onu arabaya taşıyıp bagajdaki ipi bana getirebilir misin?" diye sordu, sesi keskindi. "Ben bu şeref yoksunu paketleyip araca getireceğim."

"Ne?" Allak bullak olmuş bir ifadeyle ona baktım. "Onu neden ara-"

"Onun olduğu ortamlara gireceğiz," dedi keskin bir sesle. "İkimizi de gördü. Onların dünyasına girmeme engel olabilir. Çünkü..." Adama baktı. "Leşini çıkardım."

"İyi de onu rehin alman neyi değiştirecek?" Gökçe'yi tuttum. "Bak, bu çok saçma."

Aracın uzaktan kumandasını bana doğru atınca havada yakaladım.

"Onu rehin alacağımı kim söyledi?" diye sordu Kartal gaddar bir sesle.

Elindeki kızgın demiri tenime gömmüş gibi irkilerek ona baktım. Ne demek istiyordu? Sanırım ben onun ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Gözlerimi hızla ondan ayırıp Gökçe'ye çevirdim. Zorlanarak onu kaldırdım. "Tutun bana," diye fısıldadım. Kız elini zorla da olsa omzuma koyduğunda onu itip burada ölüme terk etmek istiyordum ama yapmadım. Gökçe'nin bacağı aksıyordu ve bu yüzden tüm yükünü benim omuzlarıma bırakmıştı. Zorlanarak da olsa onu aracın olduğu

yere kadar götürmeyi başarmıştım. Etrafımı hızla kolaçan edip aracın kilidini açtım ve kızı arka koltuğa yatırdım. Hızlı hızlı soluyor, gözü gitgide daha da şiş hâle geliyordu.

"Lavin," diye fısıldadığında olduğum yerde donup kaldım. Gözlerimi ona çevirip, aracın açık kapısına tutundum. "Teşekkür ederim."

Neden bana teşekkür ediyordu ki? Eğer elimde olsaydı onu ölüme terk edebilecek kadar vicdanen körelmiş hissediyordum ben kendimi. Aracın kapısını çarparak kapatıp bagajı açtım. Kartal'ın bahsettiği kalın ipi aldım ve hızla bagajı kapatıp sokağın sonuna doğru koşmaya başladım. Sis çoğalmış, yağmur neredeyse dinmişti.

Kartal'ın olduğu dar araya girdiğimde adamın beline ayağını bastırmış etrafını izliyor olduğunu gördüm. Kartal elimdeki ipi aldı ve adamın ellerini sırtının oyuğunda birleştirip bileklerini birbirine bastırarak sıkıca bağladı. Ardından ipin diğer ucunu adamın bacaklarına dolayıp ayak bileklerine indirdi. Ayak bileklerini sıkıca birbirine bastırıp kalın düğümler attı.

"Onu taşımanın imkânı yok," dedim. "Adam ayı gibi."

"Onu taşıyacağımı da kim söylemiş?" Kartal adamın kollarının kenarından tutup onu sürüklemeye başladığında gözlerim kocaman açıldı. Adamı sürükleyerek o aradan çıkardı ve "Etrafı kolaçan et. Başka paketlenecek biri olursa gözden kaçırmayalım," dedi mermi gibi bir sesle.

Gözlerim adamın olduğunu düşündüğüm eski motosiklete kaydı.

"Bu ne olacak?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Kimse sikine bile takmaz bunun yokluğunu. Bunun gibi pezevenkler vasıtalarını böyle ara sokaklara park edip günlerce iş peşinde koşturur. O yüzden kimsenin dikkatini çekmez. Asıl onun motorunu yok edersem ilgi çekerim."

Onun kafa yapısını bir türlü anlayamıyordum. Garip bir düşünce şekli vardı ve beni hayrete düşürüyordu. Kartal, adamı resmen yerde sürükleye sürükleye cipin önüne getirdiğinde, "Bagajı aç, Lavin," dedi çenesiyle bagaj kapağını işaret ederek.

Dediğini yaptım. Kartal adamın önce üst bedenini bagajın içine tıktı, ardından ayaklarını tutup dizlerinden kırdı ve bagajın içine soktu. Adamın hemen arkasında kalan eski battaniyeyi alıp adamı örttü ve gözden kaybolmasını sağladı. Bagajın kapağını kapatırken ter içinde kalmıştı.

Gözlerimi yüzünde gezdirmeye başladım. Bana değil hemen ilerideki sislerin örttüğü boş araziye bakıyordu.

"Bu ikisini ne yapacağız?" diye sordum.

"Gerekeni."

Onun karanlık zihninde hangi düşünce meyve vermişti bilmiyordum ama bu işin sonunda bagaja tıktığı adamın canının yanacağını biliyordum. Ön yolcu koltuğuna bindiğimde Kartal da direksiyonun başına geçip ısıtıcıyı çalıştırdı ve cipi sürmeye başladı. Gökçe'nin arkada inlediğini duyabiliyordum ama kulağımı ona vermemeye çalıştım.

Araç yağmurun ıslattığı yolda su gibi akıp gitmeye başladı. Emniyet kemerinin klipsiyle oynarken o kadar sessizdim ki, sessizliğim zihnimin içindeki gürültüyü ele verebilirdi. Bir gün birinin kafamın içinde yükselen sesleri duymasından korkuyordum.

"Kızı bir hastaneye götürmeliyiz," dedim. "Durumu iyi değil. O piç, kızı çok dövmüş."

"Neden susup sadece kısa bir süreliğine her şeyi bana emanet etmeyi denemiyorsun?" Sorusu bir makasın açık ağzı kadar keskindi.

"Çünkü bana hiç güven vermiyorsun şu an."

Buna bir cevap vermedi. Bana değil, hemen önünde uzanan yola bakıyordu. Tenha yolları tercih ettiğini fark ettim.

"Güvenini beklemiyorum ama sadece emanet et işte," dedi öfkeyle.

"Her şeyi sana emanet edecek olursam, önümüze serilen cesetlerden yürüyecek yolumuz kalmayacak."

Kartal'ın bakışlarının karardığına şahit oldum. Profilinden bile seçilen, akşam güneşini andıran o gözlere karanlık çökmüştü. Bana herhangi bir cevap vermedi. Zaman usulca akmaya başlamıştı. Dağlık bir yolda ilerliyorduk ve çevremizde neredeyse tek bir araç dahi yoktu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp dikiz aynasından arka koltuğa baktım. Gökçe'nin nefes aldığını fark edince rahatlayıp gözlerimi tekrar ön cama çevirdim. İstanbul'dan çıktığımızı fark ettiğimde ne kadar zamandır aracın içindeydik hiçbir fikrim yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Kartal, radyoyu açmıştı. Kısık sesle çalan Türkçe şarkının sözleri sanki farklı dildeymiş gibi geliyordu kulağıma, dinlediğim şarkıdan hiçbir şey anlayamıyordum.

"Gittiğimizde görürsün."

Öfkeyi hissettim ama kelimeler kayıptı. Gözlerimi açık tutmaya çalışsam da her nedense geceleri zihnime uğramayan o uyku, beni içi-

ne çekti. Gözlerim kapanırken kendimi Kartal'ın avuçlarına bıraktım. Bizi nereye götürdüğü, götürdüğü yerde bizi neler beklediği konusunda pek bir fikrim yoktu. Uyku tenimin üzerine tıpkı giysi gibi oturdu.

Gözlerimi tekrar açtığımda ağaçların daha sık olduğu, yılan gibi kıvrılan yemyeşil bir yolda ilerlediğimizi fark ettim. Cip, taşları ezip geçerken zerre sallanmıyordu. Yağmur bulutları, neredeyse yeryüzüne kadar inmişti. Sisten önümüz zor görünüyordu ama buranın bir dağ eteği olduğunu anlayabilmiştim. Gece çoktan günü kucağına misafir etmişti.

"Saat kaç?" diyebildim, sesim çatlaktı.

"Gece yarısına birkaç dakika kaldı," dedi granit kadar soğuk bir sesle.

Boğazımı temizleyip gözlerimi göstergeye çevirdim. Haklıydı. Aracın içi o kadar karanlıktı ki, eğer hemen önümüzde yanan far ışığı olmasa göz gözü görmezdi.

"Nerede olduğumuzu söyleyecek misin artık, Kartal?"

Kartal gözlerini yavaşça dikiz aynasına taşıdı ve arka koltuğa baktı. Kızın uyku hâlinde olduğunu fark edince, kısık sesle, "İnegöl'deyiz," dedi.

"Neden buradayız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Küçük bir işimiz var. Sabaha dönmüş oluruz."

Aracı tenha bir yerde kenara çekip adamı öldürdükten sonra toprağın altına mı gömecekti? Sayısız teori kafamın içinde şekillenmeye başlamıştı ama ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Yapar mıydı? Bir zehir tacirini hiç düşünmeden ölüme terk edip, ölümü o bedene armağan bırakmıştı, bunu da yapabilirdi. Ben nasıl bir şeyin içine düşmüştüm böyle?

Kendimden kaçarken kendimden daha büyük bir enkazın altında kalmışım gibi hissediyordum. Bu enkazın adı, Kartal Alaşan'dı.

Bir süre daha aynı yolu takip ederek ilerlemeye devam ettik. Korku, ecelin soğuk nefesi gibi ensemden aşağı akıyordu. Sonunda araç yavaşladığında gözlerimi cama çevirip etrafımı inceleyebildim. Koskoca araziyi tek bir sokak lambası aydınlatmaya çalışıyordu ama bu o kadar imkânsızdı ki, sokak karanlığın koynuna gömülmüş gibi görünüyordu.

Kartal'ın gözleri karanlığı taradı. Aradığını bulmuş gibi direksiyonu sıkıca kavrayıp gözlerini karanlık bir noktaya diktiğinde bakışlarım onu takip ederek far ışığının yardığı noktaya çevrildi. Hemen ileride bir kibrit kutusundan daha küçük duran bir ev vardı. Etrafı karlarla

örtülüydü ama kar erimeye başlamıştı. Evin etrafının tel örgülerle çevrili olduğunu fark etmiştim. Evin hemen önünde büyük, dalları evin duvarlarına sürten bir dut ağacı vardı. Ev çift katlıydı.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordum eve gözlerimi dikerek. Kartal, aracı hızlandırdı. Dar bir patika yolda kıvrıla kıvrıla eve doğru yaklaşmaya başladık. Evin hemen altında durduğumuzda, kafamı kaldırıp tümseğin üzerine yerleştirilmiş eve baktım. Beyaza boyanmış evin demir kapıları ve pencerelerinin kenarları kahverengiydi. Kartal, aracın farlarını söndürmeden bir süre evi izledi.

"Burada tam olarak ne yapacağız?"

"Önce şu kızı araçtan çıkaralım. Sonra sana bilmen gerekenleri anlatırım."

Kartal kendi tarafındaki kapıyı gürültülü bir şekilde açınca dışarıdaki kuru soğuk uğuldayarak aracın içine doluştu. Erimeye başlayan karın soğuğu o kadar kuvvetliydi ki, cildim soğuktan gerilmişti. Araçtan inip yağmurluğumun yakalarını kaldırarak boynuma siper ettim ve kendimi karın kuru rüzgârından korumaya çalıştım. Kartal arka kapıyı açıp Gökçe'yi kolunun altlarından tutarak dışarı doğru çekti. Kızın ayakları yere değince kız huzursuz bir şekilde inledi ama gözlerini açmadı.

"Yürüyecek hâli yok," dedi Kartal kızı kucaklayıp dört basamaklı ahşap merdivene doğru yürürken. Onun arkasından gittim. Tel örgüden yapılma kapıyı iterek açtım. Kartal evin bahçesine girdi ve ben de onun arkasından bahçeye daldım.

"Lavin." Çenesiyle bir yeri işaret etti. "Anahtarları oradan al."

Gösterdiği şey eski bir sandalyeydi ama etrafında ya da üzerinde bir anahtar yoktu. Kaşlarıyla sandalyenin sırtını kaldırmamı işaret edince, sandalyenin sırtını çektim ve gizli bir bölme açıldı. Açılan yerden düşen anahtarı alırken hayretler içerisindeydim. Evin kapısına uzanan iki merdiveni tek adımda çıkıp anahtarı kapının deliğine soktum ve çevirdim. Kapı tok bir ses çıkararak açılırken içeriden gelen koku o kadar garipti ki, bana bir hastanenin koridorunu hatırlatmıştı.

Kartal iki merdiveni tek adımda çıkıp kapıdan içeri girdi. Sol tarafa doğru uzandı ve beyaz floresanın ışığı tiz bir şekilde etrafı aydınlattı. Giriş gayet normal bir ev gibi duruyordu, bundan yana hiçbir şüphem yoktu ama içeri girdiğimde tüm düşüncelerim altüst oldu. Üst kata tırmanan merdivenler sürekli steril ediliyormuş gibi çok temiz görünü-

yordu. İçeriye doğru yürüdüğümüzde salona değil, daha farklı bir odaya girmiştik ve bu odanın sonu bir koridora çıkıyordu. Dar koridorun duvarlarına dizilmiş kapılara bakakaldım.

"Bu taraftan," dedi Kartal önümden geçerken. Gökçe kucağında sanki cansız bir şeymiş gibi öylece yatıyordu ve gözleri kapalıydı.

"Kartal, burası da neresi?" diye sordum etrafımı süzerek.

Kartal, koridorun duvarlarına belirli bir mesafeyle sıralanmış kapılardan birini açıp içeri girdi. Işığı yaktığında hemen arkasında dikiliyordum ve onun büyük bedeni görüşümü engelliyordu. Geri çekildiği an dudaklarım aralandı. Donup kaldım.

Hemen karşımda bir sedye, beyaz bir paravan ve birkaç büyük ecza dolabı vardı. Bakışlarım sedyenin yanında duran küçük metal kasaya kaydı. Kasanın üzerindeki malzemeler tüylerimi diken diken ederken bir adım geri gittim ve omzumu duvara yaslayıp ayakta kalmaya çalıştım. Metal kasanın üzerinde bir şırınga, küçük makaslar, cımbıza benzeyen garip bir alet ve etil alkol ile pamuk vardı. Sertçe yutkundum. Kartal, kızı sedyenin üzerine yatırıp ecza dolabının çekmecelerini karıştırmaya başladı. Aniden duraksadı.

"O götvereni orada unuttum," dedi elini alnına vurarak. "Şu pezevenk havasızlıktan gebermeden onu alıp geliyorum."

Bakışları bir an beni odağına alınca gözlerimiz beyaz floresan ışığının altında kesişti. Bedenim, ellerim, ruhum buz gibiydi. Kartal bakışlarımı fark edince duraksadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Hayır, iyi falan değildim. Neyin içindeydik? Ne oluyordu burada?

"Burası neresi?" diye sorabildim.

"Anlatacağım," dedi bana doğru yürürken. "Sadece burada bekle."

Olduğum yere düşüp bayılmaktan korkuyordum. İçinde olduğum ev, yasak işlerin döndüğü bir muayenehane gibi görünüyordu. Kartal evden çıktığında ayaklarıma sert bir emir vererek hemen köşedeki güneşliği sıkıca örtülü olan pencere doğru yürüdüm. Küçük ipi çektiğim an güneşlik küçük çizgilerini genişleterek açıldı. Duraksadım. Cipin farları yanıyordu. Kartal'ın cipe doğru yürüdüğünü gördüm. Spor ayakkabılarımın içi bastığım karlardan dolayı hafif nemliydi. Ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek sertçe yutkundum. Kartal cipin arkasına doğru dolandı ve bagajı açtı. Birkaç saniye oyalandıktan sonra sonunda bağladığı adamı dışarı çıkarmıştı, adam hareket etmeye çalışıyordu ama

adamın kendine gelmesine izin vermeden adamın kafasına bagajında sakladığı beyzbol sopasıyla sertçe vurup bilincini kaybetmesini sağladı. Az önce az da olsa hareket edip çırpınan adam, artık ölü gibi yatıyordu.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıp Kartal'ın erimeye başlayan karların içinde adamı sürükleyerek eve taşıyışını izledim. Sanki dehşeti izledikçe, bu dehşete alışıp bu dehşetten bir parça hâline geliyordum. Kartal tekrar içeri girdiğinde adam yanında değildi.

"O darbe onu birkaç saat daha idare eder," dedi hemen odanın kenarındaki musluğa yönelirken. Musluğun önünde bir ayna ve hemen altında beyaz mermerden bir tezgâh vardı. Kartal, deri ceketini çıkarıp kazağının kollarını dirseğine kadar sıvadıktan sonra elini suyun içine uzattı ve dirseklerine kadar yıkadı. Antibakteriyel sıvı sabunla bir kez daha ellerini yıkadıktan sonra, "Bana şu dolaptan kâğıt havlu çıkarsana," dedi dolabı işaret ederek.

Dolabı açıp kâğıt havluyu aldım ve ona doğru uzattım. Her hareketim bana hiç olmadığı yabancı geliyordu. Sanki şu an Kartal'ın dediklerini yapan ben değildim de bir başkasıydı. Kartal ellerini kurulayıp havluyu küçük çöp kovasının içine attı. İçerisi tıbbi malzemeler dışında bomboş bile sayılabilirdi. Yavaşça sedyenin önüne doğru yürüdü ve sedyenin tepesinde duran, duvara monte edilmiş tepe lambasını yakıp kızın çenesini tutarak havaya kaldırdı. Kızın yüzünü incelemeye başladı.

Kız acıyla inledi.

"Kes sesini," dedi Kartal soğukkanlılıkla. "Gözlerini aç."

Kız tekrar acıyla inledi.

Kartal, "Zorluk çıkarma da gözlerini aç. Sana yardım etmeye çalışıyorum burada!" diye bağırdı bir anda. Kız gözlerini güç bela açmaya çalıştı ama acı çektiği her hâlinden belli oluyordu. Kartal, metal kasaya uzandı ve kasanın çekmecesini açtı. Çekmeceden küçük, kaleme benzeyen beyaz bir alet çıkarıp aletin başına bastı. Aletin ucundan küçük bir ışık yayılmaya başladı. Bu ışığı kızın gözünün içine tuttu. Kız acıyla çığlık attı.

"Gözünü yırtmış o adi pezevenk," diye homurdandı Kartal.

Kız panikle, "Ne?" diyebildi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Gözünde küçük bir yırtık var."

Duraksadım. Kartal'a doğru yürüdüm. "Ne olacak şimdi?"

"Gözünden iğne vurmam gerek ama bu yalnızca ameliyathanede yapılabilir." Gözlerimin içine bakarken kızın gözüne ışığı tutmaya devam ediyordu. "Ama eğer bunu yapmazsam, tek gözünü kaybetme ihtimali de var."

Kız acılar içinde kıvranırken aynı zamanda panikle titredi. "Onu hastaneye götürmeliydik," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Evet," dedi alayla. "Kanında yine uyuşturucu madde olduğunu fark edip onu hastaneye ya da cezaevine tıksalardı ve biz de ondan öğreneceğimiz şeyleri öğrenemeseydik. Sorguya alındığında adımızı vermeyeceği ne malumdu?"

"Ona uyuşturucuyu sen vermedin. Ne diye adını verecekti?" diye bağırarak sordum. "Görmüyor musun, acı içinde!"

"Aptal," dedi kuru bir sesle. "Sen gerçekten hiç düşünmüyorsun. Kafanı kullan. Çalıştır biraz."

"Kes sesini!"

Kartal başını iki yana sallayarak, "Bana bak," dedi Gökçe'ye dönüp. "Eğer istersen sana o iğneyi vururum. Gözünü en az hasarla kurtarırım. Belki zerre hasar bile kalmaz. Ama burada gördüğün her şeyi hafızandan sileceksin. Beni duydun mu?"

Gökçe, artık sarsıla sarsıla ağlıyordu. Küçücük kalan gözünden akan yaşlar gözünü daha çok yakmış olacak ki yumruklarını karnına indirmeye başladı.

"Lütfen!" diye inledi. "Yardım edin bana. Yalvarırım!"

"Bu dağ başında o bahsettiğin iğneyi nereden bulacağız?" diye sordum dehşet içinde.

Kartal, dişlerini sıktı. Yanakları içeri doğru çökerken yüzünün sınırlarını çizen o sert kemikler belirginleşti. Alnındaki damar büyük bir Y harfi çizercesine üçe ayrıldı ve zonklamaya başladı.

"O iğne burada var," dedi dişlerinin arasından.

Onu sorgulamama izin vermeden ışığı kapatıp o küçük aleti kenara koydu ve odadan çıktı. Birkaç dakika boyunca Gökçe'nin akıttığı gözyaşlarını izleyip onun acı dolu iç çekişlerini dinledim. Yüzünden tekrar akmaya başlayan kan, kurumuş kanın üzerinden geçip sedyedeki beyaz çarşafa damlamaya başladı. Başımı iki yana sallayarak yanına doğru yürüdüm ve yanağına doluşan kanı temiz bir havluyla hafifçe kurulayıp temizledim.

"Sakinleş. Dediğini yapar o. Endişelenme."

Kızın şu an nasıl bir psikolojide olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kartal tekrar içeri girdiğinde elinde küçük bir kutu vardı. Kutunun etrafından soğuk dumanlar yükseliyordu. Kutuyu bana doğru uzattıktan sonra sedyenin kenarlarından tutup kilidini açtı ve sürükleyerek odadan çıkardı. Elimdeki soğuk kutuyu sıkıca kavrayıp onu takip ettim. Dar koridorda birkaç adım ilerledikten sonra kapılardan birine uzanıp kapıyı açtı ve sedyeyi yavaşça içeri soktu. Girdiğimiz odanın hemen ortasında çok büyük bir ameliyat masası vardı. Hayatım boyunca hiç canlı görmediğim neredeyse tüm malzemelerin köşedeki masada olduğunu fark edince yutkundum. Bu gece bu uğradığım kaçıncı şoktu?

Kartal sedyeyi ameliyat masasının önüne çektikten sonra, "Onu soymak ve hazırlamak uzun zaman alacak ve o piç kurusunun da ne zaman uyanacağı konusunda hiçbir fikrim yok," dedi aceleyle. Gökçe'yi ameliyat masasına yatırdı. "Yaratabileceğim en güvenilir ortamı yarattım. Malzemeler eski ama iş göreceğini biliyorum. Onu testten geçirmeden ona narkoz vermem hiç doğru değil, bu yüzden narkozu en az seviyede vereceğim." Onu hayretle izliyordum. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımın farkında mıydı? "Göz çevresini kısaca temizledikten sonra iğneyi yapacağım ve sonra da güçlü ağrı kesiciler vereceğim. Erken uyanacağı için ağrıyı daha net hissedecektir, bu yüzden uyandığında biraz daha kuvvetli ilaçlar vermeyi düşünüyorum."

"Ya bir şey olursa?" diye sordum tedirgin bir sesle.

"Kutuyu buraya getir."

Sanki söylediklerimin onun için hiçbir önemi yoktu. Kendi kafasına göre bir şeyler yapmaya alışmıştı. Kartal köşedeki askılıkta asılı duran beyaz önlüğü giydikten sonra ellerine aynı önlüğünün rengindeki lastik eldivenleri geçirdi. Galoş falan kullanmıyordu. İmkânlarının yalnızca bununla sınırlı olduğunu bildiğimden sırtımı kapattığım kapıya yaslamış öylece onu izliyordum. İçinde narkoz olduğunu düşündüğüm diğer iğneyi Gökçe'ye vururken gözlerinde beliren o ciddi ifade, onun gerçekten doktor olmak için dünyaya geldiğinin gözlerimin önüne sunulan en ilahi kanıtıydı.

"Ondan geriye saymaya başla," dedi üstten üstten Gökçe'ye bakarak.

"On," diye fısıldadı kız. "Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Be-" Ve bilinci karanlık suların dibine gömüldü. Kartal, önce Gökçe'nin gözünün etrafını temizledi. İşini o kadar ciddi bir şekilde yapıyordu ki, her hareketi mideme kramp saplanmasına neden oluyordu.

Gözleri bir anlığına beni buldu. Tavanda yanan beyaz floresan cızırdadı.

"Görmek istemiyorsan çıkabilirsin."

"Göreceğim kadar çok şey gördüm," dedim yavaşça. Elim ayağım buz kesmişti ama bunun sebebi odanın çok soğuk olmasından kaynaklı da olabilirdi. Bilmiyordum. Kartal ikilemde kalmış gibi birkaç saniye yüzümü izlese de sonunda Gökçe'nin gözünü açıp sabit durması için garip bir şeyle göz kapağını kaşına doğru tutturdu. Bu görüntü midemin allak bullak olmasına neden olmuştu. Göz kapağının içindeki et tabakasını görebiliyordum. Yüzümü buruşturup dişlerimi sıktım. Bu tarz görüntülere alışmam gerektiğini kendime hatırlatıp durdum. Kartal flakonun kapağını açtı, kauçuk kısmın açığa çıkmasını sağladı. Enjektöre çektiği çözücü sıvıyı kauçuk kısmın tam ortasında flakonun içine enjekte etti. Çözücü sıvıyı flakona enjekte ederken iğnenin ucuna baktım. Toz hâlinde bir ilaç, iğnenin etrafında uçuşuyordu. Enjektörü flakondan çıkardı, sıvının toz hâlindeki ilacı tamamen çözmesini bekledi. İlaç erimeye başladı. Eriyen ilacı flakondan enjektöre çekebilmek için bir miktar havayı enjektöre çekip flakonun içine verdi. İlaç enjektöre dolmaya başladıkça iğnenin ucunu yavaş yavaş kauçuk kısma doğru çekmeye başladı.

Kızın gözünün içine iğnenin ucunu doğrulttuğu anda gözlerimi hızla o görüntüden uzaklaştırdım. Tüm damarlarım çekilmeye başlamıştı. Bir an ellerimin tutmadığını hissettim. Kartal birkaç saniye sonunda kafasını kaldırıp, "Bu kadar," dedi derin bir nefes vererek. Kızın göz kapağına tutturduğu şeyi çıkarırken sonunda o tarafa doğru bakabilmiştim. "İlk kez böyle bir şey yapıyorum. Elim biraz titreseydi onu gözünden edebilirdim," dedi allak bullak bir ifadeyle bana doğru yürüyerek.

"Şimdi ona ne olacak?" dedim, elim yüzüm bembeyaz kesilmişti.

"Birazdan ayılmaya başlar. Ona sağlam bir ağrı kesici vuracağım. Bu gece dinlensin."

"Göz senin alanın değil," dedim nefes nefese odanın kapısını açıp kendimi dışarı atarken. Koridorda yürümeye başladığımda arkamdan geliyordu. "Bu yaptığın çok tehlikeliydi."

"Ona iyilik yaptım, sen bunun farkında mısın?" diye sordu. Koridorun diğer ucunda boydan boya yatan bağlı adamı görünce yüzümü buruşturdum. Adamın yanından sıyrılıp geçecektim ki, adam ayak bi-

leğimi yakaladı ve elleri bağlı olmasına rağmen bileğimi sıkıca kavrayıp tuttu. Elimde olmadan dudaklarımdan bir çığlık koptu, şok olmuş gözlerle adama baktığımda adam gözlerini açmaya çalışıyordu.

Kartal, hızla bana doğru atıldı. Adamın tam karnına sert, yankısını tüm iskeletinde hissedeceği türden bir tekme savurdu. Adam inleyerek ayak bileğimi serbest bıraktı.

"Bitin kanlandı yine senin," dedi Kartal tıpkı bir yırtıcı gibi adama bakarken. "O kolunu kökünden sökerim. Kime dokunduğuna dikkat et."

İrkilerek sırtımı duvara yasladım ve tedirgin bakan gözlerimi yerde yatan yaralı adama diktim. Kartal elini omzuma koyunca bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı. "Sorun yok," dediğinde tam gözlerimin içine bakıyordu. Sesinde anlam veremediğim bir güven vardı ve ben o güvene sırtımı dönüp aksi yöne doğru koşamıyordum.

"Bana burada neler döndüğünü anlatacak mısın? Neden böyle bir yerin var?"

"Anlatacağım, Bal Arısı," dedi ve göz kırptı. Gözlerimi yüzüne dikerek omzumu silktim ve omzuma koyduğu elinin düşmesini sağladım.

"Kes laubaliliği de anlat."

Kartal, "Biraz daha bekle," dedi gözlerini adamın yerde yatan bedenine çevirerek. "Biraz işimiz var bu götü sikliyle."

Kartal adamı ensesinden tutup koridorun diğer ucuna doğru sürüklemeye başladı. Endişe, göğsümün kemikten kafesinin etrafına tıpkı bir zehir gibi yayıldı. Ölümcül hastalıkları meyvelerine gömmüş bir sarmaşık gibi göğüs kafesime dolandı. Ağır adımlarla onun arkasından yürümeye başladım. Göreceklerim beni daha ne kadar büyük bir dehşete düşürecekti? Kartal, bir kapıyı açtı. Kapının açılmasıyla adamı merdivenlerden aşağı yuvarlaması bir oldu. Ahşap merdivenlerden aşağı yuvarlanan adamın acı dolu isyanını, feryadını duyabiliyordum. Kartal tam merdivenleri inmeye başlayacakken durup göz ucuyla bana baktı.

"Sana orada kal dedim, Lavinia."

"Ona ne yapacaksın?"

Kartal, büyük işaret parmağını bana doğru uzatıp iki göğsümün arasına bastırdı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Parmağını bastırdığı yer içeri doğru çökecekti sanki.

"Ne yapacağımı bilmek istemezsin."

"Bu işin içine birlikte girdik. İstemesem bile bilmek zorundayım."

Kartal kaşlarını kaldırarak bana alay dolu gözlerle baktı ama parmağını bastırdığı yerden çekmedi.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle."

Elini iki göğsümün arasındaki tümsekten çekti. Eliyle merdivenlerin aşağısını işaret ederek, "Buyur o hâlde," dedi. Gözleri alev alev yanıyordu. Bunun nedenini merak etmiştim. Aşağısı çok karanlık olduğu için önümü göremiyordum. Kartal, dirseğimin altından tutup kolumu kaldırdı ve atacağım adımlar konusunda bana yardımcı olmaya başladı. Ahşap merdivenleri inerken, bastığım her adımda sanki ahşap içeri çökecek ve ayağım merdivenin içine girecekmiş gibi hissediyordum. Aşağıya indikçe ağırlaşan koku, yüzümü buruşturmama neden oldu. Çevremde bir şey görebilme umuduyla etrafıma baktım ama o kadar karanlıktı ki, hiçbir şey göremiyordum.

Sonunda son merdiveni de indiğimde Kartal cebinden bir çakmak çıkardı ve çakmağın ateşini çaktı. Ateş ürpertici bir uğultu çıkararak yanmaya başladığında etrafın aydınlanmasıyla birlikte iskeletimi ayakta tutan kemiklerin yıkılacak gibi titrediğini hissettim. Bir mağaranın duvarlarına benzeyen oyuklu, dışa vurgulu duvarlar beni şoka uğrattı. Resmen yerin içine oyuk açılmıştı. Yerde yatan adama baktım. Yerdeki çamurun içine gömülmüştü. Saçları, yüzünün bir kısmı ve tüm kıyafetleri çamur içindeydi.

Kartal, mağarayı andıran duvarların kenarlarına dizilmiş mumlardan bir tanesini aldı ve beyaz mumun ucundaki ipi ateşle tutuşturdu. Mum yanmaya başladı. Mumu elime uzattığında sertçe yutkunup mumu onun elinden aldım. Attığım her adımda mumun alevi titriyordu. Spor ayakkabımın önü şimdiden çamur içinde olmuştu bile. Kartal, yerde yatan adamı çamurlu zeminin üzerinde sürüklemeye başladı. Adam artık ne karşı koyabiliyor ne de sesini çıkarabiliyordu. Tıpkı bir ölü gibi sessizce yatıyor, Kartal'ın ona hükmetmesine izin veriyordu. Tıpkı bir yokuş gibi gitgide aşağı doğru uzanan koridorda aşağı doğru yürümeye başladım. İlgimi çeken ilk şey, tıpkı kapı gibi sıra sıra dikilmiş demir parmaklıklar ve hemen arkalarında oda gibi duran oyuklardı. Kanım damarımın içinde ilerlemekten vazgeçip âdeta dondu.

Kartal, demir parmaklıklardan oluşan kapılardan birini asılarak açtı. Kapının hemen üzerinde bir asma kilit, asma kilidin üzerindeyse büyük bir anahtar vardı. Adamı içeri ittikten sonra kapıyı çarparak

kapattı ve adam gözlerini hafifçe aralayıp onun üzerine kapanan demir parmaklıklardan yapılma kapıya dehşetle baktı. Kartal, asma kilidin kalın zincirini doladı, ardından asma kilidin kafasına bastırıp kilidin sıkı bir şekilde kapanmasını sağladı. Anahtarı çekip çıkardı ve cebine koydu.

Mumun sıvısı avucuma akıyor, avucumun içinde donuyordu ama bunu hissedemeyecek kadar büyük bir şokun içindeydim. Sanki karanlık bir kâbusun içine sıkışmıştım ve kimse beni uyandıramıyordu.

"Bana tüm bunların bir şaka olduğunu söyle," diye fısıldadım. Mumun alevi nefesimin baskısıyla titredi. Mağara duvarlarına benzeyen bozuk duvarların yüzeylerinde gölgelerimiz büyüdü.

"Burası benim ruh çıkmazım," dedi Kartal, gözlerini parmaklıkların arkasında ona bakan adama dikerek.

Ruh çıkmazı.

Bir insanı akıl sağlığından ederken ruhunun boynuna ipi dolayıp altındaki iskemleyi tek bir tekmeyle ittiği yerdi burası. İlk kez ondan korktuğumu hissettim. İlk kez hemen dibimde duran bu adamın zihnindeki çıkmazda inşa ettiği o korkunç labirentin içine girdiğimi ve çıkış yolunu asla bulamayacağımı fark ettim.

Kayhan Bey, elindeki neşterin yüzeyini temizlerken son derece dikkatli görünüyordu.

Burası onun günah tohumlarını ektiği arazisiydi. Arazide yeşeren tüm çiçekler ölüm kokuyordu.

İri gözlerinin üzerine dikilmiş gür kirpiklerini kırpıştırarak babasını izlemeye başladı küçük erkek çocuğu. Henüz yedi, belki de sekiz yaşlarındaydı. Yaşını sorduklarında hep bir rakam fazlasını söylerdi. Çabucak büyümek, babası gibi başarılı bir doktor olmak istiyordu. Elinde tuttuğu oyuncak stetoskopun ucunu kalbine bastırdı ve kalp atışlarını duymak için gözlerini yumdu. Babasının ünlü bir kalp cerrahı olduğunu biliyordu.

Bir gün o da tıpkı babası gibi bir kalbe dokunup o kalbe can vermek istiyordu.

Alt kattan yükselen bir çığlık sesi, sanki kalbinden gelmiş gibi kulaklarının içini deşerken ürpererek kafasını kaldırıp babasına baktı. Burası Kayhan Bey'in kendi imkânlarıyla yarattığı, hayat verip hayat aldığı mucizeler eviydi.

Babası Kartal'a her seferinde, "Seni mucizeler evine götüreyim mi? Ama anneye söylemek yok!" derdi ve Kartal da babasına söz verip babasının onu mucizeler evine götürmesini isterdi.

Yine mucizeler evinde oldukları bir gündü.

"Baba," dedi küçük çocuk gözlerini kocaman açarak. "Hasta ablalardan bir tanesi mi o bağıran?"

Kayhan Bey yüzünde çelik kadar soğuk bir ifadeyle, "Burada kal, Kartal!" dedi ve hızla odadan çıktı. Küçük çocuk stetoskopu tekrar kalbine bastırdı ve atışları duymaya çalıştı ama o kadar çok korkmuştu ki, kalbinin atışlarını duymak için bir stetoskopa ihtiyacı yoktu.

Yavaşça oturduğu koltuktan zıplayarak indi. Küçük adımlarla koridora çıktı ve bakışları babasını odağına aldı. Babası kapıyı açıp merdivenlerden aşağı inmeye başladığında, küçük erkek çocuğu sınırsız hayal gücüyle süslediği zihninin getirisi olan meraka yenik düşerek babasının arkasından merdivenleri yavaşça indi. Hiç görmediği bu yer, onun ürpermesine neden olmuştu. Tıpkı bir mağaranın içini andıran bu oyuk o kadar korkutucuydu ki, bir an arkasını dönüp kaçmak ve ağlayarak oradan uzaklaşmak istedi ama yapmadı ve babasının yavaşça kaybolduğu koridorun eğimli yokuşundan inerek babasını takip etmeye başladı. Yerler çamurdandı, temiz ayakkabılarının tabanının çamura battığını hissedebiliyordu.

Bir kadının tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi feryat ettiğini duydu. Ürperdi. Demir parmaklıkların sıralı durduğu küçük odaları izledi. Kalbi ağzında atıyordu ve oyuncak stetoskopu hâlâ kulağında asılı duruyordu. Sertçe yutkunduğunda babasının beyaz önlüğünün sırt kısmı odağına girmeyi başarmıştı.

Kayhan Bey, "Kötü kalbinin kokusu her yeri sarmış," dediğinde, Kartal hayretle kaşlarını kaldırdı. Babası kimle konuşuyordu? "Sanki senin gibi yaratıkları iyileştirmek zorundaymışım gibi..."

Babası hafifçe geri çekildiğinde, babasının büyük bedeninin örttüğü o kadını gördü. Kadın ranzanın üzerinde oturmuş ileri geri sallanırken tırnaklarını diz kapaklarına geçiriyor, acımasızca, uzamış kirli tırnaklarını diz kapaklarına saplıyordu. Küçük çocuk korkuyla birkaç adım geri attığında gözleri kadının çıplak göğüslerine doğru kaydı ve o an hayatının şokunu yaşadı. Kadının göğsünde inanılmaz derecede büyük bir yarık, içi açık bir göçük vardı ve kadının kalbi görünüyordu. Kalp tıpkı bir üzüm salkımı gibi öylece asılı durduğu yerde çırpınarak çarparken küçük çocuk

eğilip kusmaya başladı. Kayhan Bey, kadının çığlıklarından dolayı oğlunun hemen arkasında kustuğunu bile fark edememişti. Öyle ki, kusmuğun kokusunu bile ayırt edemeyecek kadar pis kokuyordu burası.

Küçük çocuk koşarak merdivenleri tırmandı ve etrafa çarpa çarpa kendini sokağa bıraktı.

O gün, babasının mucizeler evi diye tanıttığı o evde, babasının insanları bir denek olarak kullandığını kendi gözleriyle görmüştü. Kötü insanların kalbinden gelen kokuyu o gün solumuştu, iyi insanları iyileştirmek için kötü insanları kurban verebileceğini o gün öğrenmişti, babasıyla bağı ilk kez o gün kopmuştu.

Bahçedeki eski divanın üzerine oturmuş, hayvanların geceye karışan seslerini dinlerken ikimiz de sessizdik. Gökçe'ye güçlü bir ağrı kesici yapmıştı. Elinde tuttuğu küçük su şişesinin kapağını açtı ve şişeyi kafasına dikti. Aldığı her yudumda pet şişe buruştu, en sonunda ellerinde küçücük kaldı. Kartal son yudumu da içtikten sonra ezdiği pet şişeyi köşeye fırlatıp gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Burası babama ait," dedi. "İzni olmayan bir yer. Kayıtlarda bile yok."

Duraksadım. Kayhan amca böyle bir yerde ne yapıyordu ki? Meraklı gözlerimi Kartal'ın profilinde gezdirmeye başladım.

"Yasal değil yani?" diye sordum.

"Yasal olsa kayıtlarda böyle bir konut olduğuna dair bir belge, bir şey olurdu değil mi?" Güldü. İçi boş, neşesizdi. "Burası babama göre adaleti sağladığı yer olsa da bana göre oyun alanıydı."

"Adaleti sağladığı yer mi?"

"Çok uzun zaman bazı ana nedenine tamamen ulaşılamamış kalp rahatsızlıklarıyla ilgili araştırmalar yapıp konferanslar verdi," dedi. "Bazı rahatsızlıkları incelemek için canlı bir kalbe ihtiyaç duyarsın ama hayatta olan birini deneğin olarak kullanmak yasal değildir." Damarlarımdaki gerginlik hissiyle Kartal'a bakakaldım. "Daha sonra hem adaleti sağlayabileceği hem de yakından gözlem yapabileceğini düşündüğü bu oyun alanını kurdu. İlk hedefi organ mafyaları oldu, o dönem çocukları kaçırıp organlarını alıyorlardı, babam da çocuklara bunu yapan pisliklere aynısını yapabileceğini düşündü. Kendinde bu hakkı gördü. Zalimlerin karşısında zalim olmanın sorun olmayacağını düşünen birisidir Kayhan Alaşan. Ve oyunu bu şekilde başladı."

"İlk kez bir hastanın kalbini durdurmadan açık kalp ameliyatını yapan doktor babandı," dediğimde yaşadığım farkındalık onu gülümsetti. "Bunu, bu sayede mi başarabilmişti yani?" Hislerimi durdurmaya, Kartal'a yaşadığım şoku hissettirmemeye çalışsam da bunu görebildiğine emindim.

"Artık Kayhan amcandan korkuyorsundur," dedi tatsız bir sesle.

Kayhan amcanın kahverengi gözlerini hatırlamak beni duraksattı. Bana karşı her zaman nazik ve düşünceliydi, ellerini her zaman üzerimde hissederdim ama bunu göstermeden yapardı. Özellikle de ihtiyacım olduğu anlarda. Bazen onun da buzdan duvarları olduğunu hissederdim. Nazik, içten gülümseyişine rağmen hep sessizdi, olabildiğince az kelime kullanarak konuşurdu. Çok sayıda ödül almıştı, birçok ilke imza atan ismin sahibi de oydu, Türkiye'nin önde gelen hekimlerinden biriydi. Vicdan terazim yaşadığım dehşetten dolayı dengesini şaşırmış olsa da yorum yapamadım. Yaptığı şeyin korkutucu yanını görmezden gelemedim, öte yandan yaptığı şey sayesinde kurtardığı hayatları da görmezden gelemedim.

"Bunu bana anlatırken babanın başını belaya sokma ihtimalim umurunda olmadı mı?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Başımız yeterince beladayken bunu yapmazsın," dedi sadece.

"Bir ihtimal, babanın kullandığı yöntem birileri tarafından biliniyor olabilir mi peki?" diye sordum bu defa. Yaşadığım dehşeti bir kenara bırakmak, mantıklı düşünmek zorundaydım. Kayhan Alaşan başarılı bir hekim olsa da suçlu insanları denek olarak kullanıyorsa ve bu insanlardan birinin bile ailesi ondan şüphelenmişse, bu Kayhan Alaşan'ın ailesini açık hedef hâline getirebilirdi. Kartal, neyi ima ettiğimi anlamış gibi gülümsedi.

"Tüm deneklerin bilgileri elimde. Enikleyip taşın altına yavrularını saklamış dahi olsalar, bilirdim. Babam da bilirdi. Araştırmalara devam etsem de rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu işin arkasında ne babam ne de babamın adaletine kurban gitmiş birisi var."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Her adımımı emin atarım. Ben ihtimallerle yaşamıyorum, kesin olanlarla yaşıyorum." Gözlerini boşluğa çevirdi. "Konunun babamla ve onun kafamın içinde bir canavar yaratan adalet anlayışıyla bir ilgisi yok."

Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım ama başaramadım, vereceğim yanlış bir tepkinin onu yaralamasından korktum. Her nedense, duyduklarımdan çok, Kartal'ı yaralama ihtimalimden korktum. Anlattıkları kan dondurucuydu, perde arkasında daha neler vardı Allah bilirdi.

Konuyu buz gibi olmuş kanımı çözmek için değil, Kartal'ın daldığı düşünceleri durdurmak için değiştirmek adına, "İnegöl'deydik değil mi?" diye sordum.

"Evet. Erikli Yaylası'nda, Allıkaya Tepesi'ndeyiz."

Bana güveniyor muydu? Böylesi karanlık bir sırrı verdikten sonra, konum bilgilerini de hiç düşünmeden benimle paylaşmıştı.

Gözlerimi evin hemen altında duran manzaraya çevirdim. Şafağın sökmesine ramak kalmıştı, tan hemen dağların başladığı o küçük noktadan mavi ışıklarını bize doğru uzatıyordu ama bu mavi o kadar cansızdı ki, sanki bize dokunmadan hemen önce bir cenazeye uğramıştı.

"Ruh çıkmazı derken demek istediğin tıpkı baban gibi, senin de farklı bir adalet anlayışının olduğu mu? Sen hesabı ruhlardan mı sormak istiyorsun?"

"Öylece ölüp gitmelerine göz yummak istemiyorum. Bir şeylerin daha ağır bir bedeli olmalı."

"Eğer tüm bunlar ortaya çıkacak olursa, doktor olma şansını sonsuza dek kaybedebilirsin."

"Eğer kaybetmekten korksaydım beyin cerrahı değil, kalp cerrahı olmak isterdim." Bana bomboş gözlerle baktı. O gözlerde saklanan geçmiş çok sancılı duruyordu.

"Baban bir kalp cerrahı," dedim sessizce.

Dudağının kenarı alaycı bir kıvrımla yukarı büküldü. Gözlerini manzaradan ayırmadan burnundan içeri derin bir nefes doldurdu. Yorgun görünüyordu.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Eğer bir insanı denek olarak kullanma şansım olsaydı o insanın kalbiyle değil zihniyle oynardım."

"Bunu fark ettim."

"İnsanın merhametinin yolunu gösteren şey menfaatleridir," dedi cebinden sigara paketini çıkarıp, paketi bana doğru uzatarak. "Menfaat yol göstermeyi kesince, merhamet kendi kendini imha eder."

Uzattığı sigara paketinden bir dal çekip aldım. Kartal çakmağını çıkarıp bana uzattı.

"O yüzden mi şu an bu kadar merhametsizsin?" diye sordum.

"Bana böyle olmam öğretildi," dedi omuz silkip, sigara paketini dudaklarına yaklaştırarak. Paketin içinden dudaklarıyla bir sigara çekti. Ben sigaramın ucunu ateşlerken gözleri kısaca bana doğru kaydı. "Her insanın menfaati farklıdır." Sesi, dudaklarının arasında sigara olduğundan tuhaf çıkmıştı.

Ciğerlerimin içini zehirle doldururken şakaklarıma saplanan ağrıya aldırış etmedim. Elimdeki çakmağı ona uzattım ve sigarasını yakışını izledim. Sigaranın dudaklarımın arkasında sakladığım gri dumanını yavaşça dışarı üflediğimde, Kartal sigarasından sert bir nefes çekti ve sigaranın ucunda yanan turuncu ateş çatırdadı.

"Gökçe konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sabah onu İstanbul'a geri götüreceğim," dedi, sigarasının dumanı dudaklarının yarattığı o kısık aralıktan süzüldü. "Bana bir vefa borcu var. Ödemek zorunda."

"Menfaatçi herif."

"E ama dedim ben sana," dedi, sesi eğleniyor gibiydi.

Sigaramın uzayan ölü külünü yavaşça yere silktim. Dizlerimi karnıma doğru çekip çenemi dizime yasladım ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Tepelik bir alanda olduğumuzdan yıldızlar ışıl ışıl görünüyordu buradan bakınca. Ne zaman gökyüzüne baksam onun gül yüzünü görmek zorunda mıydım? Ne zaman bitecekti bu acı? Ne zaman kalbimin çıkmazından kurtulup, labirentin sonuna varmayı başaracaktım ben?

"Sence burası hakkında bir şeyler söyler mi insanlara?" diye sordum gözlerimi yıldızlardan bir an olsun ayırmadan. "Baban için büyük sorun teşkil etmez mi böyle bir ihtimal?"

"Yol boyunca baygındı. Nasıl bir eve sokulduğunu bile bilmiyor Burayı hastane sandığını bile düşünüyorum şu an." Omuz silkti. "Bir terslik çıkmayacak. Rahat ol. Ayrıca sikeyim babamın şarap çanağını."

"Pişman mısın peki?" diye sordum. Aklıma o adamı tek bir iğne darbesiyle öldürdüğü gün gelince göğsüm yanmaya başlamıştı. Birini öldüren kişinin o olmasına rağmen ben bile bu kadar etkilendiysem kim bilir o şu an ne hissediyordu?

Bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"Değilim," dedi hiç düşünmeden.

Sigarayı dudaklarıyla buluşturdu. İçine derin bir nefes doldurdu. O zehir yavaşça ciğerlerine yayılırken, gözlerine de bir başka zehrin yayılışına şahit oldum. Gözleri yavaşça bana doğru döndü. Birkaç dakika bo-

yunca yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Benim kaşlarımın ortasında endişenin attığı çizik, onun kaşlarının ortasında öfkesinin ona armağan ettiği o yarık vardı. Dışarıdan bakan biri yalnızca kaşlarını çatan iki insan görebilirdi ama aslında gerçek çok daha farklıydı.

Başımı yavaşça salladım.

Başını yavaşça salladı.

Ona baktığımda her şey yerli yerindeymiş, birazdan babam kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi hissediyordum bazen. Sanki evimdeymişim gibi. Ben bunun çok saçma bir düşünce, anlamsız bir his olduğunun zaten farkındaydım ama içimden, en önemlisi de zihnimden söküp atamıyordum. Bir kalbi denek olarak kullanmaktansa bir zihni denek olarak kullanacağını söylemişti ama farkında olmadan ikisini de denek olarak kullanmaya başlamıştı zaten.

"Bazen senin bir kavanozun içinde olduğunu düşünüyorum," dedi altın kahve gözlerini, bal rengi gözlerimin askısına asarken.

Ona anlamayan gözlerle baktım.

"O kavanozun içindesin ve kapak sıkıca kapalı. Kavanozun dışından içi görünüyor ama içinden dışı görünmüyor. Kavanozu önüme koymuşum da seni izliyorum sanki. Sen izlendiğinin farkında bile değilsin." Durdu. Gözlerini yüzümde gezdirdi. Sigaranın dumanı ikimizin arasında kavisler çizerek yükseliyordu. "Bazen nefessiz kalıyorsun. Boğulacak gibi. Tam o sırada uzanıp kavanozun kapağını gevşetiyorum. Soluk soluğa kafanı kaldırıp kapağa bakıyorsun ama beni görmüyorsun. Tam yaşayabilecek kadar nefesi ciğerine depoladığın anda tekrar o kapağı sıkıyorum. Boğulmaya başlıyorsun."

Sertçe yutkundum.

"Sonunda seni yok etmekten korkuyorum," dedi dalgın bir sesle.

"Sorun değil. Zaten silinmiş bir sayfayı yaksan da fark etmez artık."

Sessizce gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemedi. Ama her nedense söylemediği şeyler ikimizin de boğazına dizilmiş gibiydi.

Bakışlarımı göğe çevirdiğim an, o da gözlerini benden çekti. Turuncu, kızıl bir ışık yayarak parlayan yıldızı fark ettiğimde gülümsedim.

"Aldebaran Yıldızı," diye mırıldandım sessizce.

Gecenin koynunda uzanan parlak tüm yıldızları, hatta Kutup Yıldızı'nı bile geride bırakarak kızıl bir ışık yayan o yıldıza baktım. Kutup Yıldızı Kartal ise, Aldebaran Yıldızı kesinlikle Kardelen'di.

"İzleyen, takip eden anlamlarına gelir Aldebaran. Ne kadar da ona benziyor, değil mi? Hâlâ ışığı üzerimizde, hâlâ bizi izliyor, hâlâ bizimle yanıyor."

"Sönmüş bir Aldebaran Yıldızı," dedi Kartal, sesi yere düşen bir gerçekti.

Bizim Aldebaran'ımız sönmüştü.

Sabah olduğunda Gökçe'yi araca kadar birlikte taşımıştık. Bilinci hâlâ tam olarak yerine gelmemişti. Kartal bunun sebebinin çok güçlü ağrı kesicilerden kaynaklı olduğunu söylemişti. Allıkaya Tepesi'nden ayrılırken o adamı o evin dibindeki mahzende bıraktığımız için içim pek rahat olmasa da bunu Kartal'a yansıtmadım. Adama orada ne olacaktı? Hiçbir fikrim yoktu. Yine de ona durumla alakalı bir soru sormadım çünkü her nedense buraya gelişimizin son olmadığından çok emindım. Araç yaylaya çıktığında Gökçe nihayet kendine gelmeye başlamıştı. Arka koltukta hafifçe doğrulduğunu fark edince dikiz aynasından ona baktım.

"Başım çatlıyor," diye fısıldadı elini saçlarının arasına sokarken.

Kartal gözlerini yoldan ayırmadan, "Gözüne dikkat et," dedi, sesi serttl.

Gökçe hafifçe inledi. Gözlerini dikiz aynasına dikip Kartal'a baktı ve duraksadı.

"Şey..."

"Kör kalmayacaksın," dedi Kartal eğimli bir yokuştan inmeye başlayarak. "Ve teşekkür etmene gerek yok."

Gökçe, sertçe yutkunup başını salladı. Mahcup olmuş gibi görünüyordu.

"Şey, Fuat nerede?"

"Anasının amında," diye hırladı Kartal. Dilini dişlerinin arasına alıp ezdi ve burnundan sert bir nefes verdi. Gökçe ürpermiş gibi sırtını koltuğa yaslayarak göz ucuyla bana baktı. Dikiz aynasının yüzeyinde onunla göz göze gelince gözlerimi ondan çekip ön cama, önümüzde akıp giden yola çevirdim.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diye fısıldadı. "Gerçekten."

"Söylememen senin lehine olur," dedi Kartal umursamaz bir sesle.

"Bunu korktuğum için değil, bana yardım ettiğin için yapacağım." Gökçe bir elini diğer koluna koyup dirseğini avuçlayarak sıvazladı. "İnsanlar bana yardım etmez."

"Yardıma değer biri olmadığını bilmen güzel."

Gökçe'nin utanarak gözlerini dizlerine düşürdüğünü görür gibi oldum ama bakışlarımı tekrar ön cama çevirip ona bakmamayı tercih ettim. Bize o ev hakkında tek bir soru bile sormadı. Belki de o evi gerçekten bir hastane sanmıştı. Dağın başına inşa edilmiş o evin içinde dönen kan dondurucu şeyler aklıma gelince bilinçsizce titredim.

Yol bitene dek hiçbirimiz konuşmadık. İstanbul'a giriş yaptığımızı yol kenarına dikilen tabelalardan anlamıştım. Gökçe bize evinin adresini verdi. Onu evine yakın bir yerde indirdiğimizde gerçekten dünkünden çok daha iyi görünmüştü gözüme. Gökçe araçtan inerken Kartal onu birkaç konuda uyarıp onunla iletişime geçeceğini söylemiş ve alması için ona bir damla ismi vermişti. Damlayı kullanması gerektiğini söylemişti. Eve dönüş yolunda artık araçta yalnızdık ve yorgunluk omuzlarıma öyle ağır bir şekilde çökmüştü ki, sanki kafamı dikenli tellerin üzerine koysam, koyduğum o dikenli tellerin üzerinde uyuyakalacaktım. Gözlerim kapanıp duruyordu.

"Az kaldı eve," dedi. Öğlen güneşinin göz alan sütunları aracın ön camından içeri giriyordu. Bugün hava dünün aksine açıktı. "İstersen uyu. Ben gelince seni uyandırırım."

"Az kaldıysa hiç uyumayayım. Uykumdan uyanınca tekrar uyuyamıyorum."

Kartal direksiyonu sağa doğru kırıp bir araya girdi. Bir fırının önünde durdu ve fırından bir şeyler alıp tekrar araca döndü. Elindeki poşeti kucağıma koyup tekrar aracı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Kucağımdaki poşeti açıp, fırının adının yazdığı kese kâğıdını açarak sıcak poğaçalardan birini elime alıp gözlerimi ona çevirdim.

"Sen yemeyecek misin?"

"Ye sen."

Gözleri bana değil, önünde akıp giden yola bakıyordu.

Poğaçadan bir ısırık alıp çiğnemeye başladım. Kartal uzanıp radyoyu açtı ve yabancı bir şarkı aracın içini doldurmaya başladı. Telefonunun melodisi yabancı şarkının melodisine karışınca gözlerim tekrar ona doğru döndü. Kartal gözlerini yoldan ayırmadan bir elini direksi-

yondan çekti ve deri ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarırken tek eliyle araç hâkimiyetini korumayı sürdürdü.

"Söyle," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Birkaç saniye karşı tarafı dinledikten sonra kavisli kaşlarının çatıldığını fark ettim. "Sana ne, neredeysem neredeyim?"

Duraksadı.

"Ne?" Tek kaşını kaldırdı. "Ulan senin burada işin ne?" Yüzünü buruşturdu. "Burak, hadi seni anladım da... Onların burada işi ne amına koyduğumun dalyarağı?"

Derin, ıslıklı bir nefes aldı.

"Tamam. Zemin katta Hüsnü abi var. İn ondan anahtarı iste. Bir sorun çıkarmaz. Seni daha önce yanımda görmüştü." Gözlerini devirdi. "Siktir git, göt."

Telefonu kapatıp iç cebine atarken, "Ne olmuş?" diye sordum, yanağım aldığım lokmadan dolayı şişmişti.

"Burak ve diğerleri şu an İstanbul'daymış." Durdu. "Hatta şu an binanın önündeler."

"Diğerleri?"

"O gün Antalya'dan çıktığımızda bir geceyi geçirdiğimiz ev var ya, oradaki tayfadan bahsediyorum."

"Neden gelmişler?"

"Ben de bilmiyorum," dedi direksiyonu sıkarak. "Umarım çabuk giderler."

Kartal cipi park ederken ben çoktan araçtan inip apartmanın bahçesine girmiştim bile. Havuzun üstünde yüzen ölü yaprakları izlerken Kartal'ı beklemeye başladım. Birlikte üst kata çıktık. Cebinden anahtarı çıkarırken gözlerim apartman boşluğunda dolanıyordu. Kartal'ın kapıyı açmasıyla Burak'ın kapının arkasında belirmesi bir oldu. İrkilerek geri çekildim. Burak yumruğunu Kartal'ın omzuna vurarak, "Özledim seni pezevenk!" deyip göz kırptı. Bakışları kısaca bana kayınca, belli belirsiz tebessüm etti.

"Anahtarı almışsın," dedi Kartal içeri girerken.

"Başta beni tanıyamasa da sonradan Sahra'nın dırdırına katlanamayıp anahtarı verdi." Burak güldü. "Ee, siz neredeydiniz?"

Salona doğru yürürken kendimi gergin hissediyordum. Salona girdiğimizde odak noktama ilk giren kişi Sahra olmuştu. Hemen çaprazındaki tekli koltukta da Yunus Emre oturuyordu. Yunus Emre soğuk

bakışlarını kısaca yüzümde gezdirdikten sonra Kartal'a bakıp kafasıyla kısaca selam verdi.

"Tam kadro toplanmışsınız," dedi Kartal.

Sahra bana göz kırparak ayağa kalktıktan sonra, "Ne kadar da misafirperver bir adamsın sen öyle," diye homurdandı. "Selam Lavin."

"Selam," dedim yavaşça. "Ben bir su içeyim." Gözlerim kısaca Kartal'a doğru kaydı. Bana göz ucuyla bakıp 'sorun yok' dercesine kafasını salladı.

Mutfağın aralıklı duran kapısını itip içeri girdiğim anda kafamı kaldırmamla olduğum yere çakılmam bir oldu. Adının Sibelay olduğunu hatırladığım esmer kız mutfak tezgâhında oturuyordu. Bacaklarının arasında duran kısa, turuncu saçlı kızın Neslihan olduğunu biliyordum. Hızla mutfaktan çıkarken onların benim varlığımdan bihaber olduklarından emindim.

Kartal salondan çıktığında koridorda burun buruna geldik. Çekingen gözlerle ona baktığım an, altın kahve gözlerini gözlerime dikti. Dikkatli bakışlarından kaçmak ister gibi gözlerimi kaçırdığımda, büyük eli çeneme yerleşti ve bir an olduğum yere mıhlandığımı sandım. Parmakları çenemi kavrayarak bakışlarımı ona doğru çevirdi. Gözlerinin içine baktım. Gözlerinin içindeki altın kahve parıltıları, benzine benzetiyordum. Ne zaman ona baksam, gözlerimiz arasında bir çakmak tetiğine basıyordu ve onun gözlerinin içi alev alıp cayır cayır yanmaya başlıyordu.

"Gözlerini benden sürekli kaçırmanı gerektirecek bir şey yok, amber bakışlı."

Duraksadım. Gözlerimi kırpıştırmak istedim ama bunu yapamadım. Bir an aramızdaki o bakışma uzadı, takvim yapraklarından oluşan bir sarmaşık etrafımızı sarıp bizi birbirimize bağladı.

"Eşyalı bir daire kiralamışlar kısa süreliğine. Burada kalmayacaklar," dedi bir anda. "Evde yabancı birileri olmayacak yani, rahatlayabilirsin."

Başımı yavaşça salladım. Kartal'ın bakışları gitgide daha yoğun bir hâl alırken elimi yavaşça elinin üstüne koyarak çenemdeki parmaklarını itip, bakışlarımı odamın kapısına çevirdim.

"Ben biraz uzanayım."

"Uzan. Akşam dışarı çıkacağız."

"Nereye?" diye sordum duraksayarak.

"Aniden yanımızda biten farklı insanları normal karşılamayacaklardır. Böyle arkadaş grupları buluştukları gibi eğlenmeye giderler. Normal görünmek zorundayız."

Yüzümü buruşturarak, "Nasıl her şeyi böyle en ince ayrıntısına kadar düşünebiliyorsun sen?" diye sordum hayretle.

"Düşündüğüm tek şeyi aldılar. Ben de her şeyi düşünmeye başladım."

Dişlerimi sıkarken kalbimin tonlarca ağır bir acının ayakları altında ezildiğini hissettim. Odama geçip kendimi yatağa attığımda, kafamdaki soru işaretleri yastıkla kafamın arasında kalıp zihnimin derinliklerine batarak gömülmüştü sanki. Fuat denen adama ne olacağını merak ediyordum. O evin karanlık hikâyesinin altından başka neler çıkacaktı, bunu da merak ediyordum.

Bu yolun sonunda göreceğim yüzün kime ait olacağını merak ediyordum.

Akşama doğru ılık bir duş alıp birbirine girmiş saçlarımı taradım. Sahra odamın kapısını çalıp içeri girdiğinde, ıslak saçlarımın uçlarını son kez havluyla kurularken yatağın üzerinde bağdaş kurmuş şekilde oturuyordum. Gülümseyip yatağın kenarına oturdu.

"Nasıl gidiyor?"

"Aynı."

"Kartal..." Duraksayıp odamın kapalı kapasına baktı. "O ne durumda?"

"Durmasını bekliyor olamazsın."

"Durmayacağını bildiğimden soruyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Başına bir iş almasından korkuyorum. Burak bana şu kaydolduğunuz dans akademisinden bahsetti. Bir de kuzen rolü kesiyormuşsunuz."

Yanaklarımın içini havayla doldurup, "Yanlış insanla konuşuyorsun," dedim. "Ne yaparsa yapsın, arkasında olacağım."

Sahra birkaç saniye yüzümü izledi. Gözlerinin aynasında parlayan endişe çok gerçekçiydi, arkadaşlarının onun için gerçekten önemli bir yere sahip olduğunu anlamamak mümkün değildi.

"Kendini mahvetse bile mi?" diye sordu çaresizlik içinde. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Duraksadım. Gerçekten söylediğim gibi miydi düşüncelerim? Onun kendini bitirişini izlerken ona destek mi olacaktım? Kendini bitirmesini izlerken bitirmesinde ona yardımcı olduğumu düşünmek

kanımı dondurdu. Bir an için zihnim bambaşka bir görüntü üretti. O görüntüde Kartal'ın üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve gömleğin göğüs kısmı kan içindeydi. Kartal elindeki küçük makası alıp gömleğin kanlı kısmını keserken etini de kesiyordu. Kesilen deri sarkarak gömleğin kumaşıyla birlikte açılırken onun kalbini görüyordum ve bana uzattığı kanlı makası tutup kalbini kendi eliyle söküşünü izliyordum. Bu yaptığımın bundan ne farkı vardı?

"Öldürülen..." Dilimi ısırdım. Hâlâ alışamadığım bu durum değişmeyecek bir gerçekti. "Öldürülen benim tek varlığımdı."

"Onun da kız kardeşiydi." Gözleri paramparça bakıyordu. "Kendini de ziyan edeceksin," dedi Sahra sertçe yutkunarak. "Onun yandığı ateşe kendini atıyorsun."

"Ben zaten ateşe bir kez düştüm, Sahra. Bundan sonra defalarca atlasam da daha farklı yerimden yanmam."

"Ne dersem diyeyim, ne seni ne de onu bu yoldan döndüremeyeceğimi biliyorum," dedi gözlerini yumup derin bir nefes alırken. "Ve Burak da karıştığım için bana kızıyor ama korkuyorum. Arkadaşımı kaybetmekten çok korkuyorum."

Garipti ama onu anlıyordum. İçimde bir yerlerde ona hak veren bir Lavin vardı. Benim aksime o Lavin, merhametiyle hareket etmeyi tercih edendi. Ben o Lavin'in sesini, Kardelen'in bedeni toprağa karışırken kesmiştim. Sanki ruhum bir darağacıydı; merhametim, ruhumun ipiyle sallandırılmış, benim tarafımdan idam edilmişti.

"Seni anlayabiliyorum. Ama Kartal'ı durdurmayacağım."

Başını yavaşça sallarken, "Biliyorum," dedi.

Sessiz kaldım. Sahra yavaşça oturduğu yerden kalkıp elbise dolabını açtı. Oturduğum yerden bomboş gözlerle onu izlerken birkaç parça kıyafet çıkarıp yatağın üzerine attı.

"Ee?" diye sordu omzunun üzerinden bakıp yavaşça tebessüm ederek. "Ne giyeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Uzun zamandır eğlence mekânına gitmiyorum," dedi Sahra elbise dolabına dönerek. "Seni ben hazırlayayım mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Buna gerek yok. Kendim hazırlanırım."

"Hadi ama lüfen, insanları süslemeyi seviyorum."

Kara zorla da olsa bir şekilde kabul edip Sahra'nın beni hazırlamasına izin verdim. Siyah deriden mini bir etek, deri eteğin altına diz-

lerime kadar uzanan, teni gösteren siyah bir çorap giymiştim, dizin hemen bittiği yerde çorabın kumaşı kalınlaşıp bir şerit çiziyordu. Sahra uzun ve ince bacaklarım olduğunu, bunun bir avantaj olduğunu ve mutlaka kullanmam gerektiğini söylemişti. Siyah, dar badi çok sadeydi ve deri eteği star parça hâline getirmişti. Sahra'nın saçlarımın uçlarını maşayla hafif kıvırması ve gözlerime siyah bir göz makyajı yapmasıyla görüntüm tamamen gotik bir hâl aldı. Dudaklarıma sürdüğü toprak tonlarındaki rujun rengi doğaldı, göz makyajının daha da belirgin görünmesini sağlamıştı. Elmacık kemiklerimi bronz bir allıkla belirginleştirdikten sonra eserine gurur duyarak baktı.

Elbise dolabının aynasına düşen görüntümü izlemeye başladım. Işıl ışıl görünmeme rağmen gözlerim o kadar cansız bakıyordu ki bu anlatılması güç bir şeydi. Belki de atlatılması güç bir şeydi. Bilmiyordum.

Sivri burun, topuklu botları giymek için yatağın ucuna oturdum. Sahra giyinmek için odadan çıkmıştı. Badinin üzerine etekle uyumlu bir deri ceket geçirip telefonumu ve sigara paketini deri ceketin cebine koydum. Odadan çıkarken sanki ruhumu o yatağın üzerinde yas tutması için bırakmıştım. Koridorda duran, lacivert gömleğinin manşetlerini yukarı kıvıran Kartal, beni fark edince bir an duraksayıp beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarını büyük bir ağırlıkla gömleğinin manşetlerine indirdi.

Bana bakmadan, "Deri yakışmış," dedi ve vestiyerden bir çift şık ayakkabı çıkardı.

"Tamamen isteğim dışında gelişti," dedim.

Neslihan saçlarını geriye doğru atarak salondan çıktığında olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum. Gözleri bana kaydı. "Sahra sana derinin çok yakıştığını söylemişti. Maşallah," dedi ve bunu söylemesiyle Sibelay, Neslihan'ın sırtına atlayıp, "Gözünü deşerim senin!" diye homurdandı. Gülüştüler.

Kartal gözlerini devirerek ayakkabılarını ayağına geçirdi. Burak ve Sahra da aynı anda salondan çıktılar. "Kardeşim, insan bir oda ayarlar. Hepimiz banyoda giyindik," diye homurdandı Burak.

"Kör müsün pezevenk? Başka oda mı var?" diye sordu Kartal omzunun üstünden Burak'a cins cins bakarak. "Yunus nerede?"

"Bir işi varmış," dedi Burak. "Mekâna gelecek."

Evden ayrıldığımızda ben her zamanki gibi Kartal'ın sürdüğü araca binmiştim. Diğerleri Burak'ın aracındaydı. Burak, Kartal'ı takip ede-

rek ilerliyordu. Kafamı kaldırıp önüme baktığımda İrem'in babasının mekânının önünde olduğumuzu fark edince duraksadım. Aslında doğru bir seçimdi. Zaten kendilerini de İrem ve tayfasına kanıtlamaya çalışıyorlardı. Acaba İrem de burada mıydı? Bir an anlam veremediğim bir ağrı karnıma saplandı.

Kartal emniyet kemerini çözerken, "O şişko tavşan falan da burada," dedi. Nereden bildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ona göre davran."

"Nasıl davranıyormuşum ki ben?"

Dişlerini sıkarak ön camdan dışarı bakarken, "Gereksiz bir yakınlık kurmanızın manası yok," dedi.

"İrem ve senin gereksiz bir yakınlık kurmanın manası var ama," dedim aniden. Aldığım nefes bir zehir olup ciğerlerimi deşmeye başladı. Ne diye böyle bir şey söylemiştim ki şimdi? Dilimin ucunu ısırarak ona baktım ama o bana değil, hâlâ aracın ön camından dışarıya bakıyordu. Yine de onun da kaskatı kesildiğini görebilmiştim.

"Bana o kızla yatmak için geberiyormuşum gibi davranma," dedi dişlerinin arasından. "Ne düşündüğüm, ne istediğim konusunda hiçbir fikrin yok senin."

"Düzgün konuş!"

Kartal aracın kapısını resmen kıracakmış gibi sert bir hareketle açınca dışarıdaki soğuk hava içeri sızdı. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıp araçtan indim. Hemen arkamızdan Burak ve diğerlerinin geldiğini biliyordum. Mekânın önündeki iri yarı adamlar bizi kısaca inceledikten sonra çekilerek bize yol açtılar. Mekânın içine giden kıvrımlı merdivenleri inmeye başladığımda Kartal arkamda kalmıştı. Attığım her adımın üzerinden fosforlu renkte ışıklar geçiyordu. Hareket eden ışıklar gitgide daha yukarı tırmanarak yüzüme çarpmaya başladı. Mekân henüz erken olmasına rağmen kalabalıktı.

Gözlerim tanıdık bir yüz aradı. Kartal'ın sıcak nefesini saç diplerimde hissedebiliyordum. Elini belime koyarak yürümem için beni hafifçe öne doğru itti. Kalabalığı yararak ilerlerken onun eli hâlâ benim belimdeydi. Hemen ileride Emir'in gömleğinin düğmelerini neredeyse karnına kadar çözmüş şekilde elleri havada ritim tuttuğunu görünce, dudaklarım benim elimde olmadan yukarı kıvrıldı. Emir'in güzel gözleri kalabalığı taradı, elleri hâlâ havadaydı. Bir an onunla göz göze geldik. Kartal'ın belimdeki parmaklarının sıkılaştığını hissettim.

Emir, üstünde durduğu yüksek basamağın üzerinden aşağı atladı. Kalabalığı yararak elleri havada bana doğru yürürken ritim tutmaya, dans etmeye devam ediyordu. Garson çocuğun elinde tuttuğu tepsiye uzanıp bir kokteyl aldı ve çocuk ona bakakalırken önemsemeden bana doğru yürümeye devam etti.

"Sokacağım ama ha!" diye homurdandığını duydum Kartal'ın ama aldırış etmedim. Emir dibimizde bitti.

"Yine ateş ediyorsun!" dedi bana göz kırparak. Boncuk gözleri benden ayrılıp hemen arkamdaki Kartal'a, ardından da Kartal'ın arkasındaki diğer gruba kaydı. "Burak?" dedi sorar gibi. "Sen de mi buradasın?"

Emir'in, Burak'ı tanıdığını zaten biliyordum. Burak ve Emir tokalaşırken Neslihan ve Sibelay'ın yavaşça bizden uzaklaştığını gördüm. Kalabalığın içine karışırken ikisinin de ellerinde birer bira vardı. Hangi ara o biraları almışlardı bilmiyordum ama bizden bağımsız bir şekilde eğlenmeye başlamışlardı bile.

Yüksek masalardan birinin önünde durduk.

"Bugün burası çok kalabalık. Localar falan da hep rezerve. İrem gelmediği sürece buraya mahkûmuz," dedi Emir kokteylinden bir yudum alırken. "Ee, ne içeceksiniz?"

"Sizi bilmem de ben daha hafif bir şeyler istiyorum. Buradan çıkışta kiraladığımız eve geçeceğiz. Evin yolunu bulamayacak hâle gelmek istemem," dedi Burak. "Bir bira yeter şimdilik."

Sahra, Burak'ın kolunun altına girip kollarını adamın ince beline sardı. "Ben alkol almayacağım. Sadece churchill istiyorum."

"Bana bir kadeh viski," dedi Kartal. "Lavin'e de bir bira."

"Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sordum ona cins cins bakarak.

"Bira," dedi Kartal tekrardan bana bakmadan.

Aslında bir bira iyi olabilirdi. Emir kaşlarını kaldırıp bir süre ikimizi izledikten sonra siparişleri verdi. Ayağımdaki topuklular şimdiden tabanlarımı sızlatmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde siparişlerimiz geldi. Buz gibi biradan bir yudum aldığımda şakaklarıma saplanan kuvvetli ağrıyla gözlerimi yumup dişlerimi sıktım.

Biranın yarısına gelmemiştim ki, İrem'in kahkahası mekânın içinde çınlayan yüksek sesli müziği bile yırtıp geçti. Omzumun üstünden onun kahkahasının yükseldiği yöne baktım. Yeni geldiği belliydi, elinde bir margarita vardı. Margaritasından bir yudum aldıktan sonra gözleri

olduğumuz masaya doğru döndü. Sahra, huzursuz bir şekilde yanağını Burak'ın göğsüne bastırıp kaşlarını çattı.

İrem elini kaldırıp göz kırparak güldü. Kartal'ın gözleri kısaca kıza kaydı. İrem'in deri elbisesi miniydi, elbisenin kolları sıfırdı ve uzun sarı saçlarını salmıştı. Saldığı saçları beline kadar uzanıyordu. Ayağındaki kırmızı topuklu ayakkabılar onu olduğundan çok daha olgun ve kadınsı göstermişti. Yanındaki kızlara gülerek bir şeyler söyledikten sonra bizim masaya doğru yürümeye başladı.

"Erkencisiniz, gençler," dedi gülerek. Elindeki margaritayı masanın üzerine bırakıp Kartal'a doğru döndü. "İki gündür yoksun ortalarda, Kartal Bey. Yüzünüzü gören cennetlik."

Kartal dirseğini masaya yaslayarak kısık gözlerle İrem'e bakarken, "Cennete mi gideceksin şimdi sen?" diye sordu, sesi tehlikeliydi.

İrem alt dudağını ısırarak Kartal'ın gözlerinin içine bakarken bir elini saçlarının arasına daldırıp uzun saçlarını geriye doğru savurdu.

"Cennetine mi çağırıyorsun?" diye sordu, sesinde ahlaksız bir tını vardı.

Avuç içlerim alev alev yanmaya başladı. Birayı kafama dikip etrafıma bakındım. Sahra rahatsız olmuş bir şekilde İrem'i izliyordu ama ben İrem'e her nedense bakamıyordum.

"Yaramaz kızlar cennette kabul görülmez," dedi Kartal gözlerini kısarak. Ona bakmasam da göz ucuyla da olsa hareketlerini teyit edebiliyordum. Bir an bu durumdan ölesiye nefret ettiğimi hissettim.

Gözlerimi Emir'e çevirdim, Emir umursamaz bir şekilde kalabalığı izliyordu. Ona doğru yürüyüp kolundan tuttum ve kalabalığın içine doğru çekmeye başladım. Bana karşı koymadan beni takip etti. Kartal'ın ve masadaki diğer herkesin ikimize baktığını biliyordum ve benim istediğim de buydu zaten.

"Neyin var?" diye sordu Emir arkamda yürürken. Elimi bileğine indirdim ve sıkarak bar tezgâhının önüne doğru yürüdüm.

"Bana içki ısmarla." Barın yüksek taburesinin üzerine çıkıp oturdum. "Bu gece kafamı dağıtmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Emir'in kaşları alayla havaya kalktı. Dudaklarında çelişkili bir gülümseme büyüyüp tüm yüzünü kapladı.

"Benim için sorun değil ama Kartal bu duruma ne der?"

"Onun ne dediği kimin umurunda?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Bana karışamaz."

"Dışarıdan bakınca hiç de öyle görünmüyor, güzellik," dedi Emir. "Her neyse. İrem seksiliğiyle onun aklını başından alacaktır. Bu gecelik seni görmezden gelebilir bence."

Hemen dibimdeki barmenin kuruladığı cam bardak parçalanıp en büyük parçası boğazıma saplanmış gibi kasıldım. Gözlerimi bar tezgâhına doğru çevirip barmene baktım.

"Baksana," dedim çocuğa. "Bana bu geceyi hatırlamayacağım türden bir şeyler versene."

Barmen çocuğun dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayhay," dedi. "Küçük hanım için sert bir şeyler hazırlıyorum."

Emir yanımdaki boş sandalyeye oturup kaşlarını çattı. "Adamı tavladın mı az önce sen?" diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek.

"İstediğim an, istediğim kişiyi tavlama yeteneğim var," diye alay ettim.

Barmen, kadehin içindeki şeffaf renkteki içkiyi önüme bıraktığında, önümde duran şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen parmaklarımın arasına çekip içkiden bir yudum aldım. Sert ve yakıcı bir tadı vardı. Kulaklarıma tırmanan ateşin aynı zamanda soluk borumda bir yangın başlattığını düşündüm. Yüzümü buruşturdum.

"Tadı kötüymüş."

Emir gülerek barmene baktı ve "Bana bir vişne votka," dedi.

Kartal'ın söyledikleri aklıma geldi. Normal bir öğrenci gibi davranmalıydım. İçkiden bir yudum daha alıp dudak büzdüm. "Şu Mümtaz denen hoca beni tedirgin ediyor," dedim. "Sanırım ilk dersten ona battım."

Emir votka vişnesini önüne çekerken, "İnanılmaz kıl birisidir," dedi. "Yani bebeğim, kesinlikle onun gözüne battın."

İçkiden bir yudum daha aldım.

"Bir şekilde halledeceğiz artık," dedim omuz silkerek.

Emir duraksadı. "Aslında buradan bakılınca bir hocanın sana takmasını sorun edecek birine benzemiyorsun."

Durgun gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Birbirimize baktık. Hiçbir şey söylemeden gözlerimi tekrar kadehime çevirdim ve kadehin dibinde kalan içkiyi de tek seferde kafama dikip içtim. Kadehi tezgâhta kaydırıp, "Bundan bir tane daha istiyorum," dedim barmene bakarak.

Barmen bana bunun pek de iyi bir fikir olmadığını belli etmek ister gibi baktı.

"O biraz ağırdır ama?"

Emir, "Sorun yok," dedi. "Ben onun yanındayım. Ne istiyorsa ver sen."

"Bünyesi sağlamsa sıkıntı yok," dedi barmen. "Ama kusarsa falan, sen temizlersin."

Emir, güldü. "Yavşaklık yapma, Berat. Ver kızın istediğini."

Berat bir kadeh daha doldurup önüme koydu. Kartal'ın yoğun bakışlarının şu an burada, hemen ikimizin üstünde olduğunu biliyordum ama buna aldırış etmedim. Dönüp ona bakmadım. İrem'le ilgilenmesi gerekiyordu sonuçta. Sertçe yutkundum. Kadehteki içkiyi tek seferde dikip tüm duyularımın yanmaya başlamasını sağladım. Emir dehşetle bana bakıyordu.

"Hızlı olmadı mı bu? Çabuk çarpar bu tarz içkiler."

"Sorun değil."

İçince çok konuşan, yersiz itiraflar yapan biri değildim. Emir'e içinde olduğumuz gerçekler hakkında tek kelime etmeyeceğimden emindim. Zihnimde açılıp kapanan kapıların sayısını karıştırmaya başladığımda şu an kaçıncı kadehin dibine gelmek üzereydim bilmiyordum ama saydığım kadarıyla dört ya da beş kadeh biteli epey zaman olmuştu. Hafifçe hıçkırıp elimi tezgâha koydum ve avucumu tezgâha bastırarak kalkmaya çalıştım.

Bir an boşluğa basıyormuşum gibi sarsılınca Emir'in güçlü kolu belime dolandı ve "Ops!" dedim telaşla.

Emir gülerek başını iki yana salladı. Evet, sarhoş olmuştum. Körkütük müydü peki? İşte orası tartışılırdı. Başım pervane gibi dönüyor olmasına rağmen bedenime çöken dinginlik o kadar iyi hissettirmişti ki, zihnimin bile gevşediğini hissettim. Sanki ihtiyacım olan şişenin dibini bulmaktı. Belki de Kartal bu kadar içmekte haklıydı. Belki de içki gerçekten yaranın üstünü örten bir banttı ama yaranın iyileşmesine yardımı olduğu söylenilemezdi. Sadece yaran gizleniyordu ve bu sana daha güvende hissettiriyordu. Daha özgürdün. Hepsi buydu.

Emir belimden kavrayarak beni tezgâha yasladı. Etrafına bakındı. "Sanırım biraz hızlı gittin," dedi karmakarışık bir ifadeyle kalabalığı izlerken. "İyi misin?"

"Evet," dedim kendimden emin bir sesle. İyiydim. Şimdilik. "Beni bırak."

Onun elini yavaşça iterek ayakta durmaya çalıştım ve bu kez dengeyi sağlayabildim. Bir an kendimi yanıp sönen bu ışıkların altında çok savunmasız hissettim.

Böyle yerler gerçeği yüzüme vurup duruyordu benim.

"Kartal beni öldürmek için sebep arıyordu zaten," diye takıldı. "Bence bu gayet yeterli bir sebep."

"O gitsin İrem'in donunu yesin," dedim. Sanki bana ait olmayan bir ses kafamdan geçeni sesli bir şekilde okumuştu.

Emir bir an dondu kaldı. Ardından öyle gür bir kahkaha patlattı ki, mekânı âdeta yıkan müziğe rağmen birçok kişinin dönüp bize baktığını fark ettim. Gözlerim kalabalığı taradı. Kartal'ı aradım ama bulamadım. Kaşlarımı çatarak kalabalığı taramaya devam ederken Emir kadehinin dibindeki içkiyi içip kadehi tezgâhın üzerine bıraktı.

"Dans etmek ister misin, son don bükücü?"

"Bu geri zekâlı nerede ya?" diye bağırdım kalabalığa doğru. Birkaç kişi daha dönüp bize baktı ama çok sürmeden önlerine dönüp dans etmeye devam ettiler.

"Kim?" diye sordu Emir.

"Kaç tane geri zekâlı var?" diye bağırdım bu kez onun suratına doğru. "O benekli geri zekâlıyı diyorum!"

"Benekli mi?"

"Benekli tabii," diye homurdandım. "Göğsünde." Duraksadım. "Boynunda." Yutkundum. "Omuzlarında." Gözlerim daldı. "Sırtında. Hatta birkaç tane de yüzünde. Benekleri var."

"Ne diyorsun, güzelim?"

Dişlerimi sıktım. Sanki içki içimdeki alevleri söndürmek yerine, bir benzin gibi ateşin içine akıp alevleri daha da koyulaştırmış, içimi saran yangını dizginlenemez hâle getirmişti. Bir an için çok büyük bir karanlığın içine çekildiğimi hissettim ve dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Aksayarak tezgâha tutundum. Çalan şarkının nabzı sanki damarlarımda çarpıyordu. Yanıp sönen ışıkların altındaki yüzleri tarayarak onu aramaya devam ettim.

Sonra onu gördüm. Hemen ileride, duvar kenarında dikiliyordu. İrem yanındaydı. Aralarındaki mesafenin azlığı karşısında kaşlarım çatıldı. Sarı saçları kızın yüzünü kapattığından onun yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama Kartal'ın ona bakan yüzünü görebiliyordum. Kıza bomboş gözlerle, isteksiz bir şekilde bakıyordu. İrem kafasını hafifçe eğip yanağını Kartal'ın koluna sürttükten sonra gür bir kahkaha attı. Sanki diplerindeymişim gibi kızın kahkahası zihnimin içini darmaduman etmişti.

Alt dudağımı yaladım. Dans etmek istiyordum. Olduğum yerde zıplamak bile yeterdi. Hareket ederek içimdeki bu hissi kusmamın bir yolu var mıydı? Ben neden böyle hissetmek zorundaydım ki? Midem bulanıyordu. Kusacağımdan falan değildi. Bu hisler içime fazla gelmişti. Alkolü değil, hisleri çıkarmak istiyordum.

"Dans edelim," dedim kısık bir sesle.

Emir beni bileğimden tutarak dans pistine sürüklemeye başladı. Ona karşı koymadım. Onunla dans etmeyi isteyen bendim. Beni belimden tutup kendine doğru çekti. Parmaklarımı onun geniş omuzlarına yerleştirdim. Yanıp sönen ışıkların altında yavaşça hareket etmeye başladığımızda artık alkolün bana değil, benim alkole hükmettiğim o zaman diliminin içerisindeydik. Çılgınlar gibi dans edip ter atmak istiyordum.

Bir elimi hafifçe havaya kaldırıp salladım. O sırada Emir belimi tutuşunu gevşetti ve aramıza mesafe ekleyerek yavaşça dans etmeye başladı. İçimdeki o yangının beni yakıp kavurmasını, kül etmesini seyretmektense, o yangının içine atlayıp kendimi yakmak daha bana göreydi. Müziğin ritmine ayak uydurdum. Kalabalığın yabancı dudaklarından yükselen çığlıkları dinledim ve farkında olmadan ben de artık çığlıklar atıyor, kabinde ellerini kaldırmış insanları coşturmaya çalışan DJ'ye bakıp ona ayak uyduruyordum.

Bir yerlerde Kardelen beni izliyorsa eğer, bana darılır mıydı?

Darılmasın istiyordum. Ben onun acısını bir türlü yenemiyordum ki.

Bir an adımlarım bıçak gibi kesildi ve bedenim hareketlerini sonlandırdı. Gözlerim boşluğa takıldı. Emir'in büyük avucu hâlâ belimdeydi ve o kendinden geçmiş gibi bağırarak dans ediyordu. Duraksadığımı fark etmeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Yavaşça Emir'i itip ondan ayrıldım. Emir bana bakmadan kalabalığın içinde dans etmeye devam etti. Ona gülümseyerek baktım. Gerçekten küçük bir çocuktan farkı yoktu. Kardelen'e o kadar çok benziyordu ki...

Sarsak adımlarla dans eden kalabalığın arasında yürümeye başladım. Kafamı çevirip bir an olsun Kartal ve İrem'in kırıştırdıkları duvar dibine bakmadım. Işık sanki tavanda değil de zihnimin içinde yanıp sönüyordu. Sertçe yutkunup kafamı kaldırdım ve ışığın çıkış noktasına baktım. Güçlü bir elin beni kavradığını hissettiğimde başım aniden döndü, ışıklar beni bir anlığına kör ederken gözlerimi sıkıca yumdum.

İçerideki ağır alkol ve sigara kokusunu bastıran kokusunu soludum. Bu kokuyu tanıyordum.

Yağmurdan sonraki toprak kokusu.

"Gerçekten çok aptalsın," diye fısıldadı. Kulak boşluğuma akan sıcak nefesi ürpermeme neden oldu. Beni kendine doğru çekti. Diğer elini karnıma koyup beni kalın koluyla sararken sertçe yutkunup gözlerimi açtım ve hemen karşımdaki kalabalığa baktım.

Sırtım, Kartal'ın kaslı göğsüne yaslandı. Dar gömleğinin altında kasılan kaslarının o garip hareketini sırtımın yüzeyinde hissedebiliyordum. Elimi yavaşça dudaklarımın önüne getirip hafifçe öksürdüm.

"Bu kadar içmeni gerektirecek ne vardı?" diye sorduğunda dudakları kulağıma dokunuyordu. Sırtımı tamamen onun göğsüne yaslayıp bomboş gözlerle kalabalığı seyretmeye devam ettim.

"Konuşmayacak mısın benimle?" diye sordu dudaklarını kulağıma sürterek.

Kuruyan dudaklarımın yarıklarını dilimdeki ıslaklıkla doldurdum. "Eve gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Gidebiliriz," diye fısıldadı.

Başımı ağır ağır salladım.

"Eve gitmek istiyorum."

Kartal avucunu karnıma bastırınca gözlerimi hafifçe kısıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve dilimi dişlerimin arasına alarak ısırdım.

"Sana çok kızgınım," diye fısıldadı sakince, sesi bu denli sakinken onun kızgın olduğuna inanmak imkânsızdı.

"Neden ki?"

"Çünkü her zaman kafanın dikine giden bir kadındın," dedi ve sonra fısıldadı: "Her zaman böyleydin."

Gücüm geriye doğru çekilirken hiçbir şey söyleyemedim. Diktiğim duvarların altında kalmışım gibi hissediyordum. Kartal beni oradan çıkarırken Burak'a bir şeyler söylemişti ama ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sanki başka bir âlemde, başka bir dünyada tek başıma, çırılçıplak koşuyordum ve yollar bomboştu.

Mekândan çıktığımızda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava o kadar soğumuştu ki, dişlerimin birbirine vurduğunu fark ettim. Kartal beni zorla yürüterek aracın önüne kadar getirdi ve aracın ön yolcu kapısını açarak beni hiç zorlanmadan içeri soktu. O kapıyı kapatırken ben kafamı aracın konforlu koltuğuna yaslamıştım, camdan

dışarıyı seyrediyordum ama bakışlarım bomboştu; sanki bu dünyada sadece nefes almak için vardım.

Direksiyona geçip cipi çalıştırdı ve sürmeye başladı. Alnımı soğuk cama yaslayıp şehrin ışıklarını izlemeye başladım. Zihnimin içinde biri tetiğe basıp duruyordu. Bir tabancanın patlarken çıkardığı o sesi duyuyordum ve ardından anılarımdan akan kan tavandan damlamaya başlıyordu. Zorlanarak yutkundum.

"Kafana göre iş yapmaktan vazgeç," dedi kısık bir sesle.

Cevap vermedim.

"Kendini kaybedecek kadar içip insanlara bir şeyler anlatacak olursan her şeyi berbat edersin."

Cevap vermedim. Sokak lambalarının sarı, turuncu, beyazımsı renkteki ışıkları aracın içini bir aydınlatıp bir karartırken sessizce altımızda hareket eden yolu izliyordum. Bunu izlemek başımı daha çok döndürse de tuhaf bir şekilde sakinleşmemi sağlamıştı.

"O piç kurusuyla bu kadar yakın olman doğru değil," dedi dişlerinin arasından. "Onunla yakın olmayı kes."

Yine cevap vermedim.

Kartal aniden direksiyona vurunca kaşlarım çatıldı.

"Bana cevap verecek misin?" diye bağırdı, o sakinliğinden eser kalmamıştı.

"Neden bana bağırıp duruyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

Duraksadığını hissettim. Ona bakmadım, yolu izlemeye devam ediyordum.

"Sürekli bana bağırıyorsun. Sürekli bana bir şeyleri yapmam için diretiyorsun. Sürekli benden bir şeyler istiyorsun."

"Çünkü anlaşmamız böyle," dedi ama sesi şaşkın çıkmıştı.

"Bizim yaptığımız şey bir anlaşma, evet," dedim. "Ben senin işçin değilim. Ortağınım."

"O zaman o adamdan uzak durmayı öğren," dedi kesin bir dille.

"Ben hiçbir şeyi öğrenmek zorunda değilim."

"Zil zurna sarhoşken bile nasıl bana kafa tutabiliyorsun?" Bana baktığını hissettim. "Neden bu kadar sert bir kabuğun var?"

"Sert bir kabuğum olmak zorunda."

"Sarhoşken bile mi?"

"Evet, sarhoşken bile," dedim zorla yutkunurken. "Narin bir kabuğu herkes kırar. Avucunun içinde ezer. Parçalar." Gözlerim kısıldı. "Sert bir kabuk, onu kırmak isteyen elin acısı olur."

"O adam seni kırmış mıydı?" diye sordu alakasızca. Bir an kimden bahsettiğini anlayamadım ama sonradan ona Özay'dan bahsettiğimi hatırlayınca sertçe yutkunup kaşlarımı çattım.

"Beni kırmasına izin vermedim."

Kartal tek kelime etmedi.

Eve geldiğimizde iyiden iyiye kanıma karışan alkol, tüm duyularımın aktif bir şekilde çalışmaya başlamasını sağlamıştı. Kartal beni asansöre bindirip üst kata çıkarırken tek bacağımın üstünde duruyordum, omzum Kartal'ın omzuna yaslıydı. Asansörün kapıları kayarak açılınca beni belimden kavrayarak dik durmamı sağladı ve asansörden çıkardı.

"Miden bulanıyor mu?" diye sordu beni yürütürken.

"Sadece biraz başım dönüyor."

"Cidden." Kartal'ın gözlerini devirdiğini görür gibi oldum. Kapının önüne geldiğimizde cebindeki anahtarı çıkarıp kapı deliğine soktu. Yüzümü onun boynuna sakladığımda bedeni kaskatı kesildi. Anahtarı çevirdiğini çıkan tok sesten anlamıştım. Yüzümü onun sıcak, hoş kokulu boynundan bir an olsun çıkarmadan beni içeri sokmasını bekledim.

"Alkol o sert kabuğunu kırmaya yetmiyor ama sana cesaret veriyor," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Şu kapıyı aç ve içeri sok beni artık," diye serzenişte bulundum. Sıcak, alkol kokulu nefesim onun boynuna çarpıp tekrar burnumun içine doluştu.

Kartal kapıyı açtı. Beni içeri sokarken bir an ayağım takıldı ve dizim boşa doğru kıvrıldı. Kartal beni belimden tutarak bedenimi bedenine yapıştırdı ve bedenimi bedenine sürterek yukarı çekti. Dudaklarım boynundaki kalın damara temas etti, bedenim bedenine sürtünürken dudaklarım da o damara sürtündü.

Kartal dişlerini sıktı. Dişlerini sıktığını belirginleşen çene kemiğinin alnıma sürtmesinden anlamıştım. Kapıyı ayağıyla itip kapatırken sertçe yutkunduğunu duydum.

"Sert içkilerden uzak durman gerek senin, Ölüm Çiçeği," dedi gergin bir sesle.

Parmaklarımı göğsüne bastırıp yüzümü boynuna gömdüm. Huzursuz bir şekilde homurdanarak, "Şu an iyiyim," dedim kısık bir iniltiyi andıran sesimle. "Biraz daha iyi hissetmeme izin ver."

Kartal, âdeta donup kalmıştı. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Onun yanındayken ne yapacağımı bilemediğim çok fazla zaman olmuştu ve şimdi sıra ondaydı.

Kartal, beni salona kadar taşıdı. Bedenimi koltuğun üstüne bıraktıktan sonra önümde eğilip ayağımdaki topuklu botları çıkardı. Botları bir köşeye attı.

"Sana sert bir kahve yapacağım," dedi, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bir an gözlerinin ölüm kadar ulaşılması acı bir güzelliğe sahip olduğunu düşündüm.

"Gözlerin çok güzel," dedim kendimi tutamayarak. "Eskiden beridir gözlerinin çok güzel olduğunu düşünür dururdum."

Önümde eğilmiş bir şekilde otururken ayak tabanım büyük avucunun içinde duruyordu. Altın kahve gözlerinin içinde gecenin karanlığında uçuşan ateş böceklerinin kanatları yanıyordu. Bana allak bullak olmuş bir ifadeyle baktı. Kaşları çatıktı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti ama gözleri...

Gözleri çok farklı bakıyordu.

"Bana içecek bir şey verir misin?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Gözleri o kadar güzeldi ki, gözlerimi gözlerinden ayırmak istemiyordum. Benim bir yaram vardı, aynı yara onda da açık şekilde duruyordu ve onun gözlerinin merhemi yarama akarken, benim gözlerimdeki merhem zerre kıpırdamıyordu. Biliyordum. Benden bir yaraya merhem olmazdı.

"Çok fazla içtin, güzelim," dedi sakin bir sesle. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Omuz silkerek, "İstiyorum ama," dedim.

Kartal elini ayağımdan çekip bana donuk gözlerle baktı.

"Eğer istediğini vermezsem kafa sikeceksin," diye homurdandı.

Gözlerimi yüzünde gezdirirken sessiz kaldım.

"Peki," dedi gözlerini devirerek. "Sadece bir tane bira. Başka yok, ona göre."

Başımı yavaşça salladım. Kartal önümden kalkıp içki dolabına doğru yürüdü. Dolabı açıp eğildi, dolaptan bir bira çıkardı. Biranın ka-

pağını açıp bana doğru döndü, biradan bir yudum aldı ve birayı bana uzattı. Dudaklarını dokundurduğu biradan bir yudum alırken kendimi gerçekten hâlsiz hissediyordum ama sanki beni bıraksalar birkaç sokak boyunca hiç dinlenmeden koşabilirdim.

"Yarın ilk işim o tavşanı sikmek olacak," dedi Kartal.

"Neden ki?"

"Bu kadar fazla içmene göz yumması tepemin tasını attırdı."

"Gelip engel olabilirdin," dedim biradan büyük bir yudum alırken. "Ama doğru, o sırada İrem'in elbisesinin altına kafanı sokmayı düşünüyordun muhtemelen."

Kartal, kaşlarını çattı. İçki dolabından kendine bir kadeh viski doldurduktan sonra, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu bana üstten üstten bakarak.

"Saçmaladığım falan yok. Gördüm. Neredeyse duvara yapıştırıp soyacaktı seni."

Kartal karman çorman bir ifadeyle yüzüme bakarken karanlık salonu aydınlatan tek ışık sokak lambasının turuncu ışığıydı. Omuz silkerek biramdan bir yudum daha aldım.

Kartal, "En büyük isteğimin İrem'i koynuma almak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, sesinde alay vardı.

"Düşünmüyorum," dedim. "Görüyorum."

"Emin ol onu koynuma almak istesem şimdiye çoktan almıştım."

Biradan bir yudum daha alıp gözlerimi sokak lambasının durgun ışığına çevirdim.

"Onunla yatacak mısın?"

Viskisinden bir yudum daha alıp kadehi masanın üstüne bıraktı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra derin bir nefes alıp ciğerlerini dumanla doldurdu.

"Ne önemi var?" diye sordu düşünceli bir sesle.

Ne önemi olduğunu ben de bilmiyordum. Ayaklarımı koltuğun üstüne çekip tabanlarımı koltuğun kumaşına bastırdım. Altımda etek olmasını zerre umursamadım. Zaten karanlıkta sayılırdık, bedenimi görmezdi. Görse bile ne değişirdi ki? Bu tarz şeyleri önemsemiyordum.

"Haklısın. Bir önemi yok."

Çenemi dizime koyup gözlerimi kaldırarak ona baktım. Bana bakarken dudaklarının arasından sızan sigaranın dumanı, tıpkı geçmişin

hayaletleri gibi ikimizin gözlerinin arasında yukarı doğru sızarak yok oldular.

"İrem güzel bir kadın. Seksi de..." dedi gözlerini kısarken. "Onunla yatmakta bir sakınca görmüyorum."

Göğsümün derisinin altında asılı duran kalbime kordan bir şiş sokulmuş gibi hissetsem de bunu dışarı yansıtmadım.

"Evet," dedim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külü uzadı, yavaşça bel kemiğinden kırılarak yere döküldü.

"Nasıl bakıyorum?"

"Böyle."

"Nasıl?"

"Küçük bir kız çocuğu gibi."

"Öyle bakmıyorum," diye karşı çıktım.

"Öyle bakıyorsun."

"Hayır." Gözlerimi yumdum. "Öyle bakmıyorum ki."

Yüzüne dağılan ifadeyi göremesem de içimde bir şeyler koptu, kopan o parçalar yere serildiğinde, o parçaların aynasına düşen yansımasını görür gibi oldum. Bir an bana gerçekten şefkatle baktığını düşündüm. Gözlerimi araladığımda gözleri orada duruyordu. Düşündüğüm gibiydi. Yere düşen parçada gördüğüm o gözler gibi bakıyordu.

Sigarayı dudaklarının arasına aldı, iki dudağıyla sigaranın izmaritini kıstırırken gözlerim dudaklarına kaydı. Sigaranın ucunda yanan turuncu ateşin rengi canlandı, ateşi harlandı ve Kartal'ın yanakları içeri çökerken o zehirli dumanın onun içine yavaşça yayıldığını anladım.

"İrem'in gururu incinmez mi?" diye sordum saf saf.

Bir an duraksadı.

"Onun bana olan yaklaşımını gördün, onu bir şeye de zorlamıyorum. Neden gururu incinsin?"

Alttan alttan baktım ona.

"Onunla yatacak mısın?" diye sordum tekrardan.

Gözlerine yayılan o şey her neyse bir an duraksamama neden oldu. Avucumun içindeki bira kutusunu sıkıca kavradım ve yüzümü dizlerime gömüp ona bakmayı kestim.

"Peki sen?" diye sordu bir anda. "O adamla yattın mı?"

Gözlerimi açtığımda gördüğüm karanlık diz kapaklarımdı.

"Özay'la mı?"

"Adını söylemene gerek yok," dedi, sesi gergindi.

"Hayır. Özay'la yatmadım."

"Adını söylemene gerek yok dedim."

"Neden ki?"

Bunu cevaplamadı.

"Onunla ne kadar ileri gittiniz?" diye sordu, sesindeki meraka anlam veremiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana dokundu mu?"

"Hayır," dedim kafamı kaldırıp hızla iki yana sallarken. Duraksadım. Zihnimde geçmişin gölgeleri devleşti. Durgun bir sesle, "Ama beni öptü," diye fısıldadım. Sanki bir suç işlemişim gibi kurduğum bu cümle bir an kalbime öyle ağır geldi ki, Özay'ın dudaklarına değen dudaklarım sızladı.

Gözlerim Kartal'ın altın kahve gözlerinde dolandı. O gözlerde bir şeyler aradım ama bulamadım. Donuk bir şekilde beni izliyordu. Doğrulup biramdan bir yudum aldım, ardından çenemi tekrar dizime bastırdım. Kafam gitgide duman altı oluyordu. Bu birayı diğer biralardan ayıran içindeki alkol oranının fazla olmasıydı. Sertçe yutkunup boğazıma doluşan o acı tadı itmeye çalıştım.

"Onu sevdin," dedi gözleri yüzümü eleğinden geçirirken.

Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım.

"Evet, onu sevdim."

"Ben bunu pek sevmedim," dedi, gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Diyecek hiçbir şey bulamadım. Birayı bitirene kadar konuşmadım. O da başka hiçbir şey sormadı ama her nedense ikimiz de huzursuzduk sanki. Bira kutusu elimden kayıp yere düştüğünde kutunun dibinde kalan birkaç damla zemine döküldü.

Tam eğilecektim ki, "Tamam," dedi Kartal. "Sorun yok." Uzanıp yerdeki bira kutusunu aldı ve kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü çelikten daha sertti.

Elimi kaldırıp onun yanağına bastırdığımda, Kartal donup kaldı. Avucumun içini yanağına bastırarak onun kemikli yüzünü hissetmeye çalıştım. Yanağında yeni yeni yeşermeye başlayan sakal izlerinin pürü-

zünü avuç içimde hissettim. Kartal dişlerini sıkınca avucum yanağının içine doğru göçtü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi sakin çıksa da gözlerinde hiddet vardı.

"Hiç," diye mırıldandım.

Kartal avucunun içinde duran bira kutusunu tek seferde ezip küçücük yaptı. Başparmağımı usul usul onun gözünün altında gezdirdim, gözünün altındaki çukurlar ona uykusuzluğunun ve yorgunluğunun armağanıydı.

"Bayağı sarhoşsun," dedi gözleri kısılırken.

Sessizce başparmağımı gözünün altındaki çukurda gezdirmeye devam ettim.

"Kalk bir elini yüzünü yıkayalım," dedi Kartal gözlerimin içine bakarak. Başımı yavaşça salladım.

"Başım çok ağır," diye fısıldadım yüzümü buruştururken. "Neden bu kadar ağır?"

"Bunun suçunu alkole atamazsın," derken o kadar dikkatli bakıyordu ki dikkati tenimi bıçak gibi kesiyordu.

"Atmıyorum," dedim yavaşça. "Kartal." Avucumu yüzüne bastırırken gözlerimi yumup yüzümü tamamen buruşturdum. "Bedenim terliyor."

"Bu normal," diye fısıldadı. "Endişelenme. Sadece alkolü fazla kaçırdın."

Göğsüm aldığım nefeslerle yukarı kabarırken zorlanarak yutkundum. İçerisi iyiden iyiye soğumaya başlamıştı ya da benim az önce ateşler içinde yanan bedenim şu an donuyordu. Titreyen bedenimin aksine içimde bir yangın yeri vardı. Aldığım nefesin ciğerlerimi sızlatırcasına yaktığını hissediyordum. Çok garipti.

Kartal başını iki yana sallayarak beni kucağına aldı. Dizlerimin altından geçirdiği kolundaki şiş damarı hissedebiliyordum. Bir kolumu onun ensesine dolayıp yüzümü boynuna saklarken diğer elimi yüzünden çekmedim.

"Aptal kız," diye fısıldadı ama sesi o kadar yumuşaktı ki, bir babanın kızına kıyamadığı o kısacık, küçücük bir ânı anımsatmıştı bana. Benim dünyamda babalar kızlarının saçlarını okşardı, kızlarını sever ve tüm kötülüklerden korurdu. Kızdıklarında bile. Bu yüzden şanslıydım

en azından. Ya da şanssızdım. Benim koruyucum gözlerimin önünde parçalanmıştı çünkü.

Boğazımın derinlerinde bir hıçkırık büyüdü.

"Bir gün," diye fısıldadım onun kucağında taşınırken. "Bir kızın olursa onu çok sever misin?"

Kartal duraksadı ama bu duraksama attığı adımlara yansımadı. "Bir çocuğum olacağını sanmıyorum," dedi, sesi kuruydu.

"Neden öyle diyorsun ki?" Cevap vermedi. "Biliyor musun, benim babamın süper güçleri vardı." Tırnağımı farkında olmadan onun ensesine batırdım. "Ama ölüm, süper güç dinlemiyormuş."

Kartal odanın kapısını açarken çok sessizdi, sanki üzerine babamın üstünü örten toprak dökülmüştü.

"Benim süper kahramanım gözlerimin önünde parçalandı."

"Sus. Daha fazla konuşma."

"Sadece birkaç saniye içinde tüm hayatım paramparça oldu." Yutkundum. Gözlerim dolmaya başlamıştı ancak ağlamayacaktım. "Hayatımdan dökülen parçaların altında kaldım." Ruhsuz ruhsuz güldüm. "Eğer beni korumak için kendini siper etmeseydi şu an yaşıyor olacaktı."

Aracın tekerleklerinin çığlığı zihnimde yankılandı. Ön cam parçalandı ve parçalar havada uçuşurken, o uçuşan her bir cam parçası zihnime saplanıp orada gömülü kaldı. İçli bir nefes aldım. Kartal, beni sıkıca tuttu.

"Kes şunu," diye fısıldadı. "Lütfen."

Kartal beni yavaşça yatağa oturttu. Uzanmamak için ona direndim ve dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarıma dolayarak olduğum yerde küçücük kaldım. Saçlarım dağılmış bir şekilde yüzümün sınırlarını çizen deriyi örterken gözlerimi kısıp boşluğa baktım. Odası kapkaranlıktı, perdelerden içeri sızan sokak lambasının ışığı yok denecek kadar azdı.

"Ağlamak istiyorsan ağla," dedi. Kahverengi gözlerini üzerimde hissettim ama kafamı kaldırıp ona bakamadım. "Zehrin dolduğu yere bir iğne sokup orayı patlatmazsan, zehir ölümcül bir seviyeye ulaşıp seni yok eder. Bırak aksın zehrin."

"İğne sen misin?" diye sordum gözlerimi yerden çekmeden.

"Belki."

Sanki kalbi eski, yırtık pırtık bir çuvaldı da içi dikenlerle doluydu.

"Ön camdan içeri giren o kalın demir çubuk onun kalbinden girip sırtından çıktı biliyor musun?" Bedenim titredi. "Zihnimin içi fotoğraf albümleriyle dolu." Burnumu çektim. "Hepsi kadraja düşen cesetlerden ibaret artık."

Kartal ne diyeceğini bilemez şekilde beni izlerken ona bakamadım. Onun gözlerinde kendi acımla göz göze gelecektim. Bunu biliyordum. Bunu istemedim. Yavaşça doğrulup yataktan kalktım. Sarsak adımlarla onun penceresine doğru yürüdüm. Gözleri üzerimdeydi ama karşı koymadı. Dışarıda atıştırmaya başlayan yağmurun sesini duydum. Perdeyi açmadan hafifçe araladım ve gözlerimi yüksek binanın dibine serilen sokakta gezdirdim. Yağmurun lekeleri kaldırım taşlarına gölge gibi düşüyordu.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım. Bunu Kartal duymamıştı. Yumruğumu sıktım. Öyle sıkı sıktım ki, tırnaklarım avucumdaki kader çizgilerini kanattı. "Benim yüzümden," dedim acımasızca. Pencerenin hemen dibindeki duvara yumruğumu vurduğumda Kartal'ın arkamda hareketlendiğini hissettim. "Benim yüzümden." Bir kez daha yumruğumu duvara geçirdim. Parmak boğumlarımdaki kan çekildi, yumruk yaptığım eklemlerim hafifçe açılıp zedelendi. Tam bir yumruğu daha kaldırıp duvara indirmiştim ki, yumruğumun duvara değil de daha yumuşak bir yere çarptığını fark ettim. Ama bu beni durdurmadı. Yumruklarımı arka arkaya Kartal'ın duvar ile yumruğum arasına koyduğu elinin avucuna sertçe geçirirken sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştım.

"Benim yüzümden!"

Bir yumruğu daha onun avucunun içine sertçe geçirip duraksadım. Gözlerim yavaşça hemen yanımda duran adama kaydı. Gözlerimden sicimle inen yaşlar çenemde asılı kaldı. Burnumu çekerek ona baktığımda yumrukladığım büyük avucunu bileğime kaydırdı ve beni bileğimden tutarak kendine çekip sıkıca sarıldı; tenindeki gezegenlerin halkası kırılıp kalbime saplandı.

Yüzümü onun boynuna gömüp kollarımı onun ince beline doladım. Büyük avuçlarını omuzlarıma bastırdı ve beni kendine yapıştırıp avucunu sırtıma yasladı. Sertçe yutkunup, "Senin suçun değil," dedi kısık bir sesle. "O yalnızca çaresiz bir babaydı." Bacaklarımdaki derman çekildi. Kendimi tamamen ona teslim ederken bedenim aşağı doğru kaydı. Ben tam düşecekken Kartal beni yakaladı. Dudaklarını saç diplerime bastırarak, "Kendini suçlamaktan vazgeç," dedi. "Bundan vazgeç."

"Yapamıyorum." Öyle dağılmış hissediyordum ki, beni neremden tutarsa tutsun toparlayamazdı. "Babam beni korurken öldü. Annem yaşasaydı, babam beni korurken öldü diye benden nefret eder miydi?" Tırnaklarımı onun ensesine bastırıp yutkundum, gözyaşlarım öyle hızlı akıyordu ki. "Kardelen'i gözümün önünden ayırmasaydım şu an yaşıyor olacaktı. Ölmesi gereken benim! Görüyor musun? Nefes alıyorum. Nefes alıyorum ve bu beni yaşamaya mahkûm edilmiş bir cesede çeviriyor!"

"O sert kabuğunu giyin!" diye bağırdı. "Yapma şunu."

"Korkuyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Çok korkuyorum."

"Neden?"

"Böyle kalmaktan. Sabah kalktığımda böyle kalmaktan çok korkuyorum. Bir gün o kabuğun parçalanmasından, insanların beni tüm çıplaklığımla görmesinden, kendi varlığımın altında kalmaktan... Ben değişmekten çok korkuyorum."

"Kalmayacaksın," diye güvence verdi bana. "Sabah kalktığında bana pençelerini geçiren o küçük kız çocuğuyla karşılaşacağım. Yine bana günü zehredecek hareketler yapıp kafasının dikine gidecek."

"Sözünü asla dinlemeyeceğim," diye direttim başımı sallayarak.

"Evet," diye kabullendi.

"Söylediklerinin hep tam tersini yapacağım."

"Biliyorum."

"Sana günü zehredeceğim."

"Evet," dedi tekrardan. "Edeceksin."

"Beni değiştiremezsin," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Sertçe yutkunup alnımı göğsüne yasladım. Her manzara uzaktan güzel görünüyordu göze. Dışarıdan bakan çok yakışıklı bir adam görüyordu ama ben o adamın dibindeydim. Yakından o kadar acı doluydu ki.

"Sen suçsuzsun," diye mırıldandı parmaklarını bel oyuntuma bastırarak.

Cevap vermedim.

Ne kadar süre o şekilde kaldık hatırlamıyorum. Ben kurumuş bir nehirdim ve zamanın suyu yatağıma damlıyordu. Parmaklarımın arasında tuttuğum çürümüş, küflenmiş, paramparça edilmiş ne var ne yoksa hepsi birleşip bir mikrop yaratıp kalbimi hasta etmişti.

Kartal beni yavaşça kucaklayıp yatağa yatırdı ve ben bu kez ona mâni olmadan kıvrılıp yatağa uzandım. Üstündeki dar, lacivert gömleğin düğmelerini çözmeye başladığında odanın içine oturan karanlığa rağmen onu görebiliyordum. Kısık gözlerle yatakta sere serpe yatarken onu izlemeye devam ettim. Gömleği çıkarıp kenara attı. Dizini yatağa bastırdı, yavaşça yatağın üstüne çıkıp kollarını kafamın iki yanına koyarak avuçlarını yatağa gömdü.

Gözlerim boynunu, göğsünü ve omuzlarını saran, karanlıkta bile parıldayan benlerine kaydı. Teninin uzayındaki galaksiler, ışıklarını yakmıştı. Yavaşça yutkunup ıslak gözlerimi kırpıştırdım ve ona dikkatle baktım.

"Onunla yatacak mısın?" diye fısıldadım.

Gözlerini kıstı. Bana üstten üstten bakarken ilahi görünüyordu. Aslında Kartal'ın beni mahvedebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Biraz daha eğildiğinde artık gözlerine değil, omuzlarındaki benlere bakıyordum. Yüzünün yüzüme yaklaştığını hissedince göğsüm telaşla sıkıştı. Parmaklarımı yavaşça omuzlarına koyduğumda duraksadı. Gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Saydım," diye fısıldadım tekrardan. Parmaklarım benlerinin üstünde kayarak şekiller çizerken gözlerimin içine bakıyordu. "Gökyüzü tane."

Kartal, kaşlarını çattı. Hafifçe eğildiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Dişlerini sıktı. Yanaklarına açılan ölüm çukurları derinleşti, elmacık kemikleri yüzünün ince derisini parçalayacak gibi belirginleşti. Kısık gözleri kısaca gözlerimin toprağını deşti.

Dudaklarını sertçe alnıma bastırdı.

"Uyu, Bal."

Yavaşça gözlerimi yumdum.

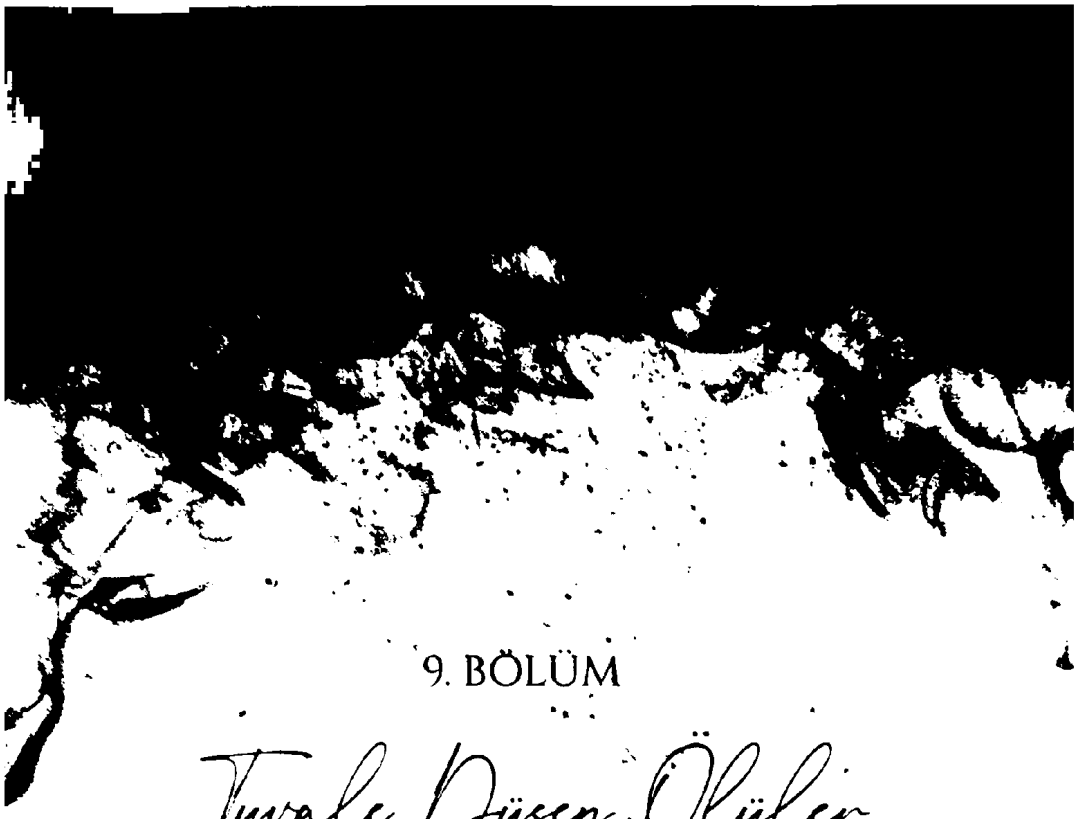

9. BÖLÜM

Tuvale Düşen Ölüler

♪ *Ursine Vulpine & Annaca, Lovers Death*

Yaşamak, zamanın omuzlarıma bıraktığı bozuk bir kelimeydi.

İçimde, asla başlamayacağım bir yolculuğun heyecanını taşıyordum; içimde, hiç yaşamamış bir kadının ruhunu saklıyordum; içimde, biri göğsümün valizinin fermuarını açıp kapatıyordu; içimde, biri göğsümün valizinin fermuarını bozuyordu.

Nevrotik bir baş ağrısı... Kafamın içinde taşıdığım ağırlığın kısa açılımıydı bu.

Damarımın içini dolduran kanın yüzeyinde sırtüstü yatmış şekilde yüzen o kelimelerin cesetleri, benim zamanla susturduğum cümlelere aitti. Bir kadının hayalleri ölmeye başladığında, o kadın gerçeklere daha sıkı tutunmayı seçiyordu. Bir çocuğun hayalleri ölmeye başladığında ise, o çocuk gerçekleri hayali olarak görmeyi öğreniyordu.

O nevrotik ağrı beynimin içinde kaygıdan sandalıyla yüzerken, avucuma doldurduğum o buz gibi suyu tekrar yüzüme çarptım. Tekrar, tekrar ve tekrar... Kafamı kaldırıp karşımda asılı duran aynaya baktığımda, yüzümü dolduran su damlacıklarının çoğu orada asılı duruyor, çoğu yavaşça aşağı doğru akarak boynuma ulaşmaya çalışıyordu. Su akmaya devam ederken yalnızca yüzümü izledim.

Akşam olup biten hiçbir şeyi biraz olsun hatırlamıyordum. Uyandığımda yatakta yalnızdım, beni uyandıran, başıma saplanan bu ağrı olmuştu. Kartal'ın sesi salondan geliyordu, muhtemelen yine telefonda biriyle konuşuyordu. Yanına gidip, dün gece olanlar hakkında sorular sorarak bir şeyler koparmaya çalışsam, bana neler olduğunu anlatır mıydı?

Sadece onunla uyuduğumu biliyordum. Hatırlamıyordum, biliyordum.

Kartal telefonu kapatmış, sessizlik, evin içine tıpkı bir şehrin tamamını kaplamaya çalışan o ağır sis örtüsü gibi yayılmıştı. Biraz sonra banyonun kapısına sertçe vuruldu.

"Musluktan içki akmıyor, Lavinia," dedi alayla. "Eğer hâlâ içecek bir şeyler arıyorsan, şişeler salondaki dolapta."

Karnıma ağrı gibi saplanan utanç hissi hızla bedenime yayılmaya başladı ve yüzümdeki su damlalarının birer kor parçasına dönüştüğünü hissettim.

"Hiç komik değilsin!" diye bağırdım sinirle.

"Amacım seni güldürmek değil zaten. Hadi, çık artık yoksa kapıya işeyeceğim."

"İşe altına da gör o zaman," diye söylendim ama beni duyduğunu biliyordum.

"Kapıya işemek konusunda ciddiyim, Lavin," dedi bu kez, sesine yayılan ciddiyet kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Artık oradan çıkacak mısın?"

"Bir kadını özel bir alanda rahatsız etmek ne kadar terbiyesizce bir hareket ya!"

"Çemkirme bana oradan," diye söylendi huysuz huysuz.

Havluyu elime alıp yüzüme bastırdım. Kartal, kapıya vurup beni rahatsız etmeye devam ediyordu ama bu umurumda olmadığından işimi olabildiğince ağır şekilde yaparak onu daha da sinir etmeye çalışıyordum. Sonunda kapının kilidini çevirdim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Kapının önünde kaşları çatılmış, yüzüne yayılmış bir öfkeyle bana dik dik bakıyordu. Keyiflendim.

"Evet," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Çıktım, şimdi girip işeyebilirsin."

Kartal gözlerini yüzüme dikerek, "Bilerek o kadar oyalandın," dedi.

"Tartışacağına girsene, kapıya mı yaptın yoksa?" diye sordum alayla.

"He," dedi yüzünde sinir bozucu bir ifadeyle. "Kapıya yaptım."

Yanından sıyrılıp geçerken ona cevap vermedim. O lanet baş ağrısı kafamın içindeki hükmünü sürdürüyordu. Şakaklarımı ovarak mutfağa yöneldiğim sırada, "Duş al, duş!" diye bağırdı Kartal banyonun içinde eko yapan sesiyle. "Leş gibi içki kokuyorsun!"

"Yani senin gibi kokuyorum," dedim gözlerimi devirerek ama o bunu duymamıştı.

Biraz mısır gevreği yiyip kahve içtikten sonra gerçekten koktuğumu fark edip duş almıştım. Üzerime hardal rengi bir kazak, altıma siyah bir kot geçirdikten sonra kalın tabanlı botları giyip sırt çantamı aldım ve odadan çıktım. Akademiye geçene kadar ikimiz de konuşmadık. Kartal diğer günlere nazaran daha sessizdi ve benimle uğraşmamıştı. İkimiz de farklı sınıflara geçerken, "Dersten çıktığında Berra'yı bul ve birlikte kafeteryaya gelin," demişti ama Berra'yı neden yanımda getirmemi istiyordu hiçbir fikrim yoktu. Zihnindeki okyanusun ortasına kurduğu o karanlık ada parçasındaki topraklara, yeni bir planın tohumlarını ekecekti sanırım.

Vücudum fena hamdı, ısınma hareketleri resmen canıma okumuştu ama sonunda kendimi biraz olsun kaptırabilmiş, eskisi gibi olmasa da bedenime hükmedebilmeye başlamıştım. Ders bittiğinde, spor atletimin önü sırılsıklamdı. Bir an önce duş almak, tekrar kazağımın içine girmek istiyordum. Ensemdeki havluyu enseme bastırarak terimi kurulamaya çalışırken, Ceyda, "Ders nasıldı?" diye sordu gülümseyerek.

"Güzeldi." Koridordaki yabancı yüzleri inceleyip yeniden Ceyda'ya baktım. "Baksana, Berra nerede? Aynı derste değil miydiniz?"

Ceyda su şişesini bana uzatınca başımı iki yana salladım, kapağı şişenin ağzına kapattı ve çevirerek sıkıştırdı. "İrem ile birlikte Bilgehan Hoca'nın sınıfında olması gerekiyor. İkisi ek derse giriyorlar. Berra'nın annesi, Berra'nın ek derslere girmesini istiyor. İrem ise yalnızca hırsından ek ders alır." Güldü.

Başımı yavaşça sallayarak duş kabinlerine doğru yürümeye başladım. Ceyda da benimle birlikte yürüyor, yürürken bir yandan da sene sonu için düzenlenecek olan dans gösterisinden bahsediyordu ama konuya o kadar ilgisizdim ki, yalnızca etrafıma bakınarak zoraki bir şekilde Ceyda'yı dinliyordum.

Tam duş kabinlerinin önünde durduğumuzda, "İrem'i ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordum aniden. Ceyda kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri yüzümde uzun uzun bekledi ama ne söyleyeceğini bilmiyor gibi bakıyordu.

"Uzun zaman oldu," dedi sonunda konuştuğunda.

"Anladım."

"Neden sordun ki?" Ceyda'nın gözleri hâlâ yüzümün askılığında asılı duruyordu. "İrem'den pek hoşlanmıyor musun?"

"Bu da nereden çıktı? Neden ondan hoşlanmayayım?"

"Kartal yüzünden?" dedi sorar gibi.

Damarımda akan kan buz tuttu, ilerlemeyi bir kenara bıraktı ve bedenim de kanımın donmasıyla eş zamanlı olarak taş kesildi.

"Ne alakası var?"

"Sonuçta o senin kuzenin." Ceyda hafifçe gülümsedi. "Onu kıskanıyor olman çok normal. Aranızda kardeşlik bağı olsa gerek."

"Kartal'ı kıskanmam için onun İrem ile arasında bir şey olması gerekir," dedim aniden. "Hem... Olsa bile neden onu kıskanayım ki? Saçma."

"İrem de Ogün'ü çok kıskanırdı," dediğinde Ogün'ün varlığını hatırladım. "Sanırım Ogün ile karşılaşmışsınız, İrem anlattı. İrem henüz küçükken Ogün'ü ben de dahil olmak üzere herkesten kıskanırdı çünkü aralarında kuvvetli bir bağ var. O yüzden abi gibi sevdiğimiz insanları kıskanmak bana çok normal geliyor. Hem, İrem'in Kartal'da gözü olduğu da aşikâr, değil mi?"

Ben bunun zaten farkındaydım ama bunu birinin ağzından duymak her nedense boğazıma büyük, gövdesi kılıçtan bir tüy kaçmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi Ceyda'nın yüzünde gezdirdim, dilimin ucuna toparlanan hiçbir kelime dışarı çıkmak istemiyor, bir yılan gibi dilime dolanarak dilimi sıkıyordu.

"Bu konu hakkında yorum yapmak bana düşmez," dedim sessizce. "Bu arada evet, Ogün ile tanıştık sayılır. Sanırım burada öğretmenliğe başlayacaktı."

"Evet, umarım hemen başlar. Onsuz sıkılıyorduk," dedi gülümseyerek.

Bir anlık gafletle, "İrem'in şu âna kadar hiç ciddi bir ilişkisi oldu mu?" diye sorduğumda Ceyda çenesini kaşıyıp gözlerini yukarı kaldırdı.

"Bir tane olmuştu," dedi. "Yani ilişki değil, çocuğa âşıktı ama karşılık bulamıyordu. Çocuk sık sık İstanbul'da olan bir tip değildi. Farklı bir şehirde yaşıyordu ama İstanbul'a da geliyordu. İrem onu takıntı hâline getirmişti resmen. Sonra kaybolup gitti, uzun zamandır İstanbul'a gelmiyor. İrem onu unuttu. Zaten biraz çapkındır ama yine de inan bana, o kötü birisi değil. Sadece... İlginin üzerinde olmasını seviyor."

Konuşmayı çok uzatmadım ve duş almak için kabine girdim. Tam suyu açacaktım ki, tanıdık bir ses kabinlerin olduğu yerden yükselince duraksadım. Konuşan kişi İrem'di. Elim hâlâ vanada öylece duruyordum, çıplak göğüslerim soğuktan dipdiri olmuştu.

Gülüşme seslerinin arasından şöyle dediğini duydum: "Kartal'ın kalçaları inanılmaz sıkı görünmüyor mu ya?"

Nabzımın derimin altındaki hareketini hissediyordum. Kanım damarımın içinde akmıyor, damlıyordu. Saati oluşturan sayılar ayakta ölmüş bir adamın iskeleti gibi öylece dikiliyor, yelkovan ve akrep geriye doğru hızla dönmeye, zaman geriye sarmaya başlıyordu. Tıpkı bir film bobini gibi...

"Bana karşı bir ilgisi var mı yoksa yok mu inan anlamıyorum," dedi İrem, onu göremesem de yanaklarının içini şişirdiğini hayal edebilmiştim. "Adam bazen buz gibi, beni donduruyor. Bazense ateş gibi, yanıyorum." Kahkaha attı. "Ama onu anlayamıyorum ya."

Berra kısık bir sesle, "Ben sana ilgisi olduğunu düşünmüyorum," dedi ama sesi İrem'den çekiniyormuş gibi çıkmıştı. "Kartal biraz garip bir tip, İrem. Seni üzebilir."

"Beni üzmek mi?" İrem'in yüzünü buruşturduğunu görmedim ama biliyordum. "Beni kim üzebilirmiş?"

"Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

İrem bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O beni üzmedi, bir başkasını sevdi ve sonra da kaybolup gitti," dedi kuru bir sesle. "Hem artık umurumda bile değil, Berra. Ben Kartal'ı istiyorum."

"Çok çabuk kapılıyorsun!" diye söylendi Berra. Nabzım sanki ikisinin etrafında zonkluyordu; nabzım, yavaşça okulun duvarlarına yayılmaya başlıyor, herkesin etrafını yaşamı temsil eden ölümcül bir hale şeklinde sarıyordu. "Her istediğini elde edemezsin. Bunu hırs hâline getirmeyi bırak."

"Hırs değil. Neden her istediğim şeyi, aslında istemediğimi ve o şeyi hırs hâline getirdiğimi düşünüyorsunuz ki?"

"Çünkü öyle. Elde ettiğin anda sıkılmadığın ne var senin?"

İrem durdu, düşünüyor gibi bir mırıltı çıkarıp, "Hım, hiçbir şey!" dedi gülerek. "Ama gerçekten... Kartal'ı bir kez çıplak görmek istiyorum."

"İğrençsin!"

"Ne? Senin de çıplak görmek istediğin birileri yok mu yoksa, Berracık?"

"Gıcıklaşma!" diye söylendi Berra.

Ceyda suyu açtığından onların bu konuşmalarını duyamıyor olsa gerekti ama ben duyuyordum ve ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir kitabı ararken raflara yerleştirdiğim, rafların içinde gezinen ellerim, aradığı kitabı değil de kaderinin yazdığı kitabı kavramış gibi hissediyordum. Açıp okusam, gelecekte beni nelerin beklediğini öğrenebilecektim ama okumaya korkuyordum. Okumasam, yaşadığım her zorlukta, zihnimdeki ânın geçmişine dönüp içten içe okumadığıma pişman olacaktım.

Kartal'ın, İrem'e karşı bir şey hissetmeyeceğini düşünüyordum ama sanırım İrem, bunu yalnızca tutkuya bağlasa da içten içe Kartal'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Kartal, suyun dibine çökmüş duru kumun içine gömülen keskin taşlar kadar tehlikeliydi. Dibi görünen suyun içindeki duru kumlara güvenerek adım atıyordun ve o senin adımına saplanıyordu. Tertemiz su, kanının rengiyle bulanıyor, Kartal seni kanatıyordu.

Aniden buz gibi suyu açıp altına girince bir an inleyeceğimi düşündüm ama öyle olmadı. Dudaklarımı ısırarak bu iniltiyi gölgemin altına aldım ve boğdum, öldürdüm, yok ettim. Soğuk su bedenimi içine alıp dövmeye başladı. Artık konuşulan hiçbir şeyi duymadığım için mutluydum. Sırtımı buz gibi betona yasladım, su artık yüzümü değil yalnızca ayaklarımı ıslatıyordu ama sıçrayan damlalar bedenimi hedef almaktan vazgeçmiyordu.

Duvardan kayıp yere otururken, "Kim kime ne hissederse hissetsin," diye fısıldadım. "Kardelen'den başka hiç kimse umurumda değil."

Bedenimi kurulayıp temiz iç çamaşırlarımı giydiğimde saçlarımdaki sular yere damlamaya devam ediyordu. Üzerime kazağımı ve bacaklarıma da kotumu geçirip soyunma kabininden çıktım. Yalın ayak, elimde

spor çantamla kabinlerin önündeki oturaklara oturdum ve çoraplarımı giymeye başladım. O sırada duş kabinlerinden birinin kapısı açıldı ve havluya sarılmış olan Berra ile göz göze geldik.

"Lavin," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Sonunda onu tek yakaladığım için mutluydum. Botlarımı ayağıma geçirdim, bağcıklarını bağlarken, "Selam," dedim.

Havlusunu daha sıkı tutarak yavaşça soyunma kabinine doğru yürümeye başladı. "Ders yorucu muydu?"

"Hayır ama biraz hamlamışım." Bakışlarım Berra'yı takip etti. Soyunma kabininin kapısını kapattı, kapının altından ayakları görünüyordu. Gözlerimi kapıdan çekip etrafıma bakınmaya başladım.

Berra üzerini giyinip dışarı çıktıktan sonra birlikte kafeteryaya doğru yürümeye başladık. Sınıflardan birinden Emir çıktı, o da bize katıldı. Kartal, Emir'den hoşlanmasa da benim Emir'e karşı olan ön yargım çoktan parçalara ayrılmıştı.

Emir, "Akşam uçuşa geçmiştin," dedi alayla göz kırparak. Ona, bu dünya üzerindeki en rahatsız edici şey oymuş gibi baktığımda, ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam!"

"O kadar içmemeliydim," diye söylendim ensemi ovarken. "Başım hâlâ ağrıyor."

"Arada böyle tatlı kaçamaklar yapmalısın."

Berra, "Ben ne zaman bir şey içmek istesem elimden alıyorsun ama!" diye söylenince, Emir elini Berra'nın ensesine koydu. Büyük avucu kızın boynunu sararken, "Sen daha çok küçüksün, bu boyla içki mi içilir?" dedi Berra'ya üstten üstten bakarak.

"Sana ne benim boyumdan?"

"Miniksin," dedi Emir sırıtarak.

"Sen de sırıksın, ben sana fasulye sırığı diyor muyum?"

"Dedin şu an..."

"Ya of!" Berra, Emir'in eline vurduktan sonra çekilip ona cins cins baktı. "Dana."

"Ah!" Emir elini kalbine koyup yüzünü buruşturdu. "Bu beni yaraladı."

"Geber!"

"Hadi be oradan!" dedi Emir. "Gebermiş... Geberirsem ağlarsın ama..."

Berra kocaman gözlerini Emir'in yüzüne dikerek, "Ne ağlayacağım be senin arkandan!" diye bağırdı. "Çekil şuradan ya!" Emir'in koca bedenini, küçük elleriyle itmeye çalışınca, Emir büyük ellerini Berra'nın incecik bileklerine dolayıp sıkıca tuttu. Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdiriyordum ve kafamın içinde şekil çizmeye başlayan şey gözlerimi kısmama neden olmuştu.

"Siz birbirinizden mi hoşlanıyorsunuz?" diye sordum pat diye.

Ortaya çığ gibi düşürdüğüm soru, bir an ikisinin de donakalmasına neden oldu.

Gözlerimi ikisinden ayırmadan öylece onlara bakıyordum. Emir, Berra'ya, Berra ise Emir'e kilitlenmişti ve Emir'in büyük elleri hâlâ Berra'nın incecik bileklerine sarılı duruyordu.

"Bu sessizliğin ne anlama geldiğini biliyorsunuzdur umarım," dedim onların yanından geçip yürümeye devam ederken. Ne kadar süre arkamda öyle donmuş vaziyette kaldıklarını bilmiyordum ama sonunda omzumun üstünden arkama baktığımda, ikisi de farklı noktalara bakarak beni takip ediyordu; bilerek birbirlerine bakmadıkları o kadar aşikârdı ki...

Kafeteryaya girdiğimizde üstlerine sinen o sessizlik hâlâ oradaydı ama bunu görmezden geldim. Kartal, telefonunun ekranına bakıyordu. Kafasını kaldırıp kafeteryanın girişine baktığı anda tüm kalabalığa rağmen gözlerimiz birbirine bir balıkçı ağı ve balık gibi takıldı. Gözleri gereğinden fazla gözlerimde oyalandıktan sonra bakışlarını tekrar telefona indirdi.

Birlikte Kartal'ın olduğu masaya oturduğumuzda, Kartal elindeki telefonu sırtı öne dönük şekilde masanın üzerine koyup kollarını göğsünün üzerinde topladı. Bakışlarını Emir'e doğrulttu, o zehirli sarmaşıklarla sarılmış kahverengi gözler, Emir'e ecelinin ön izlemesini seyrettiriyordu.

Kartal'ın gözlerinin bu defa benim yüzümün aynasında parladığını fark ettiğimde bakışlarım ona kaydı. İçinde altın tozunun parladığı kahverengi gözleri bir süre gözlerimin askeriyesinde nöbet tuttu; gözlerine rengini veren o ifade, bir mum gibi eriyerek harelerinde donmuş ve ondan bir parça hâlini alarak tamamen ona mıhlanmıştı. İfadesi ve gözleri aynı renkti. Kaşlarımı kaldırdığımda, o da tek kaşını kaldırdı ama aramızda herhangi bir diyalog oluşmadı; yine de sanki kafamızın

üzerinde konuşma balonları oluşmuştu ve orada birbirimize söylemek istediğimiz cümleler metinler hâlinde balonların içine yerleşiyordu.

Dışarıda yağan yağmurun tavana düşen damlaları, yüzümüze gölgelerini indiriyordu. Kafamı kaldırıp tavanı kaplayan cam duvara bakmak istedim ama Kartal gözlerimi gözleriyle kelepçelemiş, beni resmen onun gözlerine bakmaya mecbur etmişti. Saçlarım hâlâ ıslak ve ağırdı, taramadığım için birbirine girmiş olması muhtemeldi; Kartal'ın gözleri yavaşça ıslak saçlarıma doğru kayınca, onun gözlerinin hücresinden firar etmiş bir mahkûm gibi bakışlarımı hızla kafeteryanın duvarlarına çevirdim.

"Sen o saçlarını neden kurutmadın?"

Sorusu bir bıçak olup, masanın yüzeyini kaplayan ahşaba saplanırken, bakışlarım çevirdiğim duvardaki Marilyn Monroe tablosunda asılı kaldı.

Bakışlarımı tablodan çekmeden, "Gerek duymadım," dedim.

"Başım ağrıyor diye ağlama sonra," dedi, sesindeki dikenlere rağmen kelimelerinin arasına yerleştirilmiş bir sürü çiçek vardı sanki.

"Ağlamam."

Emir, "Cidden, saçların sırılsıklam," dediğinde ona baktım. Parlak gözleri saçlarımda dolanıyordu. Elini kaldırınca ne yapacağını fark ettim ama buna bir tepki vermeden bekledim. Emir elini tam ıslak saçıma uzatacaktı ki, "O elini kolundan sökerim," dedi Kartal sakince. "İndir o elini."

Emir'in yüzüne hızla yayılan o ifade, bir denizin dalgasının kabarıp kıyılara vurması ve kıyılardaki kumları aşındırmasını hatırlatmıştı bana. Elini yavaşça indirirken gözlerini yüzümden çekip Kartal'a çevirdi ama ben hâlâ Emir'e bakıyor, tepki vermiyordum.

"Ne kıskanç adamsın," diye homurdandı Emir.

"Nasıl bir adamsam adamım, ona dokunmayacaksın," dedi Kartal çelik gibi bir sesle.

Bir an dönüp ona bakmak istedim ama yüzünü saran o saldırgan ifadeye aşina olduğumdan bunu yapmadım. Her nedense, o an, onun yüzündeki o ifadeyle karşılaşmak istemedim.

"Tamam, dokunmuyorum." Emir ellerini kaldırıp teslim oluyor gibi yaparken gülmeye başladı. "Sen de İrem'e yaklaşmayacaksın o zaman."

Bu kez kendimi tutamadım ve Kartal'a baktım. İfadesiz gözlerle Emir'e bakıyordu.

"Hadi ya?" dedi alayla. "Kime yaklaşıp yaklaşmayacağıma sen mi karar veriyorsun? Senden izin mi alacakmışım?"

Bir an kalbim öfkeyle doldu ama sadece boş, ifadesiz gözlerle ona baktım ve "İkinizin de iğrenç eril dilini bir kenara bırakması gerek, aksi bir durumda o dillerinizi koparmak zorunda kalacağım çünkü," dedim. "Ne sen İrem'in kimle yakın olduğuna karışabilirsin," derken Emir'e bakıyordum, gözlerim yeniden Kartal'a çevrildiğindeyse bakışlarımdaki saf öfkeyi soluduğunu fark ettim. "Ne de sen benim kimle yakın olduğuma karışabilirsin. Oturup ikimizden size ait birer eşyaymışız gibi konuşmanızı dinleyecek değilim. Ne salak adamlarsınız siz ya!"

Kartal bakışlarını ışık hızıyla benden çekerek Emir'e sapladı.

"Lavin, ben sadece şaka yapıyorum ama bu adam senin üzerinde hak iddia ediyor," dedi Emir beklemediğim bir anda.

"Kimsenin üzerinde hak iddia etmiyorum," dedi Kartal ketum bir sesle. Gözleri bir ara gözlerime kayar gibi oldu ama bana bakmadı.

"Hiç öyle görünmüyor," dedi Emir.

"Ne Kartal ne de bir başkası benim üzerimde hak iddia edemez. Oturup bu saçma, çocukça muhabbeti yaptığınıza inanamıyorum," dedim sertçe. "Beni bu sohbetin dışında tutarsanız sevinirim."

"Seni koruyor ama onunkisi korumaktan çıktı. Senin her şeyine müdahale edemez," dedi Emir ve öfkeyle gözlerimi kıstım.

"Benim korunmaya ihtiyacım yok, Emir." Gözlerimi Kartal'a çevirirken sakin görünsem de öfkem bir aura gibi bedenimin etrafını kuşatmıştı. "Ne Kartal ne de bir başkası, benimle ilgili hiçbir şeye müdahale edemez."

Kartal, sadece gözlerimin içine baktı. Tek kelime dahi etmedi.

"Eğer müdahale etmesine izin verecek olursan, bu adam yüzünden ömür boyu yalnız kalırsın," dedi Emir. Ortamı yumuşatma güdüsüyle kurulmuş cümlesi karşısında sertçe yutkundum.

"Ben varken yalnız kalmaz," dedi Kartal sert bir sesle. Bu sadece sert bir ses değil, sert bir yumruktu aynı zamanda.

Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bazen, oyun bile olsa kurduğu bu cümleler, söylediği tüm bu şeyler, benim içimde bir yerlere dokunabiliyordu ve bu beni öyle çok korkutuyordu ki... Doğru bulmuyor-

dum. Böyle olmamalıydı. Emir'in gözleri, Kartal'ın gözlerinden ayrılmadı, tek bir yorum dahi yapmadan yalnızca Kartal'ı izledi ve Kartal o bakışlardan rahatsız olmuş gibi gözlerini farklı bir yöne çevirdi.

İrem'in şen kahkahası kafeteryanın içine yayıldığında, buz tutmuş zihnime kaynar su dökülmüş gibi çözüldüm. Gözlerimi masanın ortasında duran, içi ölü izmaritlerle dolu kül tablasına sabitledim. İrem, hemen yanımdaki boşluğa oturdu. Ceyda da hemen Berra'nın yanındaki boş yere oturmuştu.

"Ne bu sessizlik?" diye sordu İrem. Omzuyla yavaşça koluma temas etti. "Saçlarını neden kurutmadın? Islak saç çok çabuk yağlanır."

Ona buz gibi bir bakış atarak, "Saçına bir ton saç spreyi sıktığında da saçların yağlanır. Ayriyeten böyle..." dedim çenemle saçlarını işaret ederek. "Kazık gibi görünür."

Sulanmayan bir çiçek gibi solan ifadesi yüzünün çarmıhına gerildiğinde, "Bazen benden hoşlanmadığını düşünüyorum," diye takıldı bana ama haklıydı, çoğu zaman ondan hoşlanmıyordum.

"Sadece takılıyorum," dedim zoraki bir tebessümün çizgilerini yanaklarıma çekerek.

"Biliyorum."

Kartal aniden, "Berra," deyince tüm gözler ona döndü. Berra soru işaretinin şekil aldığı iri gözlerini Kartal'a çevirdi. Kartal'ın ona da Emir'e davrandığı gibi davranmasından korkuyor gibi görünüyordu. "Annenin bize yaptığı tekliften haberin var mı?"

Kaşlarım aniden çatıldı. Ne diye bu konuyu burada açıyordu ki şimdi? Işık hızıyla ona doğru saplanan bakışlarımı yok sayıyordu ama ona baktığımı biliyordu. Berra başını salladı.

"Annem bana sizden bahsetmişti," diye mırıldandı.

"Ne teklifi?" diye sordu İrem kaşlarını kaldırarak.

"Annesi beni ve Lavin'i çizmek istiyor," dedi Kartal gözlerini bu kez bana doğru çevirip, kahverengi namluyu alnıma dayayarak.

İrem, "Hadi ya?" dedi ilgiyle.

"Evet. Bizi sergide görmüştü. İkimizin frekansını beğenmiş."

Bu söylediği şey, boynumda bir ateş yanmasına, o ateşin zihnime doğru yükselmesine neden olmuştu.

Gözlerimi gözlerinden ayıramasam da İrem'in afalladığını hissedebiliyordum.

Berra yavaşça, "Evet," diye onayladı Kartal'ı. "Sizi çok uyumlu bulmuş. Sanatın kan grupları vardır anneme göre. Sizin bu daldaki kan grubunuzun aynı olduğunu düşünüyor."

"Bize bundan bahsetmemiştin, Berra," dedi İrem hayretle. "Annen kolay kolay kimseyi resmetmek istemez."

"Evet." Berra utangaç bir şekilde güldü. Kartal ve ben hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. "Ben de duyunca çok şaşırdım."

"Annenin kartını kaybettim," dedi Kartal sinsileşen bakışlarını benden uzaklaştırmadan. "Lavin ve ben bu işe sıcak bakmaya başladık. Son zamanlarda canımız sıkılıyordu, bir eğlence arıyorduk kendimize. O yüzden annene söylersin, bize bir tarih verirse, onun yanına bir uğrarız."

İrem'in, "Demek model olacaksın?" diye sormasıyla bakışlarımı Kartal'dan nihayet koparabildim. İrem, doğrudan Kartal'a bakıyordu.

"Severiz biz birlikte bir şeyler yapmayı," dedi Kartal. "Değil mi, Lavin?"

O an neden ya da nasıl böyle bir karara varmıştım bilmiyordum ama ona ayak uydurmanın zevkli olabileceğini düşünerek, "Evet," diye mırıldanıp gözlerimi gözlerine kaydırdım. "Sonuçta bir kere geliyoruz dünyaya, değil mi? Birlikte güzel anılar biriktirmek istiyoruz."

Kartal gözlerini kıstı. "Kesinlikle," dedi.

Emir, "Çok iyi," dedi. "Yalnız Berra'nın annesinin eserleri genel olarak çok cesur eserler oluyor." Emir yeni yeşeren sakallarını kaşıdı. "Ama siz kuzen olduğunuz için bir sıkıntı yaşayacağınızı düşünmüyorum. Zaten oldukça yakınsınız."

Botların içindeki ayaklarım buz keserken bir an elimi koyacak yer bulamadım. Bunu hesaba katmamıştım ama kadının bizi çok zorlayacağını da düşünmüyordum. Yine de içimdeki toprağı kazmaya başlayan o duygu, kafasını kaldırıp yüzüme bakarken, parmakları arasında tuttuğu küreği toprağıma batırmaktan vazgeçmiyordu.

Berra, "Lavin, sen bana telefon numaranı ver istersen, ben sana mesaj atarım," dedi yüzünde çiçek gibi açan tebessümünü benden gizlemeden.

Başımı yavaşça salladım. Berra telefonunu bana verdi ve hızlıca telefon numaramı tuşlayıp, kendi numaramı Berra'nın telefonundan çaldırdım. Berra beni, ben de Berra'yı hızlıca rehberlerimize kaydettikten hemen sonra Kartal'ın işaretiyle oturduğum yerden kalktım ve diğerlerini arkamızda bırakarak kafeteryadan ayrıldık.

Biz kalkarken İrem, "Bir şeyler yapsaydık?" demişti ama Kartal işimiz olduğunun altını çizerek masada daha fazla oyalanmadan oradan uzaklaşmamızı sağlamıştı.

Çantayı ön koltuğa atıp yavaşça araca binerken, "Bu işi neden bu kadar uzattın?" diye sordum gergin bir sesle.

Zaten ıslak olan saçlarım, yağmurun altında birkaç adım da olsa yürüdüğümüzden tamamen sırılsıklam olmuştu. Kartal aracı çalıştırırken yağmur yeryüzünü yok etmek istiyormuş gibi büyük bir şiddetle hızlandı.

"Hangi işten bahsediyorsun?" diye sordu aracı park alanından usta bir manevrayla çıkarırken.

"Berra'nın annesi."

"Normal kuzenler gibi hareket ediyorum ve insanların bizi onlardan biriymiş gibi görmesini istiyorum. Tek amacım bu," dedi sabit bir sesle. "Sana kalsak, iki adım atamadan ağa yakalanırız."

"Bana bırakmadığın sürece yakalanıp yakalanmayacağımızı asla bilemezsin," diye homurdandım emniyet kemerini bağlarken.

"Bu işi tehlikeye atamam," derken elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı; direksiyonun avuçlarının arasında duran bir boğaz olduğunu düşünmeden edemedim. Parmak boğumları ânında kireç rengini almıştı. "Deneme ve yanılmaya ayıracak sürem yok."

"Bir adım bile ilerleyebildiğimizi düşünmüyorum. Buraya resmen günümüzü gün etmeye gelmişiz gibi davranıyorsun."

Araç, yağmurun ıslattığı yolda tekerleklerini su birikintilerine çarpa çarpa ilerlerken Kartal'ın keskin çenesi gerildi.

"Öyle mi?" diye sordu sert bir sesle. "Sen bu işe daldığımız anda her şeyi çözüp o boktan hayatına geri dönebileceğini falan mı sanıyordun?"

Söyleyeceği bu şeye kırılacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi ama elimi kalbime bastırıp ona kırgın gözlerle bakmak istedim. Yine de bunu yapmadım. Ona, *benim çok güzel bir hayatım var,* dememiştim zaten.

Avuç içlerimi kotumun gerilmiş bağlarına silerek, soğuğa rağmen avucumu ıslatmış olan o terden arındırdım. Burnumu çekerken aslında ona söyleyecek bir şeylerim vardı ama onu daha fazla konuşturmak istemediğim için sustum.

"Torpido gözünü aç," dedi Kartal, sesi buz gibiydi.

Bir süre hareket dahi etmedim, söylediği şeyi duymazdan geldim ama sonunda bu inadın yersiz ve anlamsız olduğunu fark edip dediğini yaptım. Torpido gözünde bir kâğıt destesi vardı, bu kâğıt destesi ne zamandan beri buradaydı?

Kâğıt destesini elime alırken, "Bu ne?" diye sordum, gözlerim kâğıtlarda geziniyordu.

"Sen dersteyken Yunus bıraktı. Ondan küçük bir şey istedim, o da benim için bunu yaptı."

"Bunu kimin bıraktığını sormadım, bunun ne olduğunu sordum."

"Okumaya ne dersin?"

Sinirle gözlerimi yumdum, sakinleşmek için kendime küçük bir zaman kayığı oluşturdum ve o kayığın içine binip kendi aklımın içinde kürek çekmeye başladım. Sonunda kendimi rahatlatmayı başardığımda bakışlarım kâğıdın üzerini süsleyen küçük puntolu yazılarda gezinmeye başladı.

Bu bir ölüm raporuydu.

Kartal'ın gözlerimin önünde öldürdüğü o adamın ölüm raporu.

Basit bir uyuşturucu koması olarak geçiyordu, güya şahıs fazla dozu kaldıramayıp hayatını kaybetmişti ama işin aslı bu değildi. Kan donduran satırları okurken, Kartal'ın arkasında nasıl tek bir iz dahi bırakmadığını merak ediyordum.

"Yunus Emre buna nasıl ulaştı?" diye sordum kanım damarımın içinde buz tutmuşken.

"Yunus, Adli Tıp bölümünden mezun. Şu an yüksek lisansta," dedi Kartal kalın sesiyle. "İçeride eli, ayağı ve kulağı var."

"Bu Yunus Emre için de oldukça tehlikeli."

"Biliyorum ama onu buna ben zorlamadım."

"İşlediğin cinayetle ilgili her ayrıntı burada yazılı," dedim yüzümü buruşturarak. "Ve yazılanlara baktığımda, cinayeti gözlerimle görmüş olmama rağmen bunun bir cinayet olmadığına ben bile inanabilirim. Nasıl bu kadar profesyonel bir şekilde yapabildin bunu?" Ona dehşet içinde baktım. "Sen..."

"Ben, ne?"

"Adamın kimlik bilgilerine kadar öğrenmişsin, onu öldürdün ve bunun bir cinayet olduğunu tek bir Allah'ın kulu bile kanıtlayamaz. Sen nasıl bu kadar serinkanlı hareket edebiliyorsun?"

"Sen kanıtlayabilirsin," dediğinde omzunun üstünden bana baktı. "Sen oradaydın."

"Ben..."

Sadece ona baktım, kelimenin devamı bir cümleyi inşa edebilecek diğer kelimelerle birleşmedi.

"Sen, ne?"

Gözlerini ön cama çevirdi, silecekler yağmurun suyunu oradan oraya süpürmeye başladı.

"Vicdanın ne olacak? Bir doktor olarak, bu yaptığın şey etik mi? Geleceğini mahvettin. Beyin cerrahı olabilmek için yıllarını vermiştin."

"Henüz bir beyin cerrahı sayılmam," dediğinde kaşlarım çatıldı. Nasıl bu kadar hafife alabilirdi? "TUS'a girdim. Ama henüz sertifikam yok. Yani bir doktorum evet, hatta doktorluk bile yapabilirim ama beyin cerrahlığı yapamam. Tıp okumak ve bitirmek yeterli değil."

Bakışlarımı ellerime çevirip, "Konu beyin cerrahı olup olmaman değildi," dedim.

"Peki bunun vicdanla, doktorlukla ne ilgisi var?" diye homurdandı. "Caniler de doktor olabilir, Lavin. Hem sen de bir savcı olacaksın ama anbean her şeyi izledin, işlediğim suçun tek tanığısın, öyle değil mi?"

Boğazımda yumru gibi takılı kalan sorusuna verecek tek bir cevap dahi bulamadım.

"Yani sen de en az benim kadar vicdan mahkemesinde yargılanması gereken birisin, öyle değil mi?"

"Beni bununla mı yerden yere vuracaksın?" diye fısıldadım.

"Seni yerden yere vuran ben değilim," dedi sakince. "Senin kendine hiç acıman yok. Kendi kendini yere atan sensin."

Söylediği şeyin haklılığı altında bir enkazın altında kalmış gibi ezilirken sessizce ön camı ıslatan yağmur damlalarını izledim. Zamansız uğrayan kırgınlığı sindirmiş, gerçeği kavramıştım. Haklıydı. Kafama göre ona kırılamaz, meydan okuyamaz, beni anlamasını bekleyemezdim. Ne düşünüyordu acaba? Kafasının içine kurduğu o kente diktiği binalardan biri de bendim, biliyordum ve kendi diktiği bu binayı yine kendi depremiyle yerle bir edecekti.

"Şu an nereye gittiğimizi sormayacak mısın?" diye sordu, uzun süren sessizliğim onu şaşırtmış gibiydi.

Sadece ön camı izliyordum. Camdan aşağı patika yollar çizerek akan yağmur suyuna trafiğin içindeki araçların lambalarının ışıkları yansıyordu. Hoş, büyülü ama bir o kadar da hüzünlü bir şekilde resmedilmiş bu görüntüyü izlerken çok dalgındım.

"Sorularımın bir anlamı mı var? Nereye gittiğimiz umurumda değil. Şu işi bir an evvel halletmek istiyorum. Hepsi bu."

"Bunda bu kadar büyütülecek ne var?" diye sordu Kartal gergin bir şekilde. "Olanı söyledim ben."

Yüzüme yerleştirdiğim o ezberlenmiş gülümseme yanaklarımın sızlamasına neden oldu. Gözlerimi trafiğin içinde parlayan renklerden çekmeden, "Büyütmediğimin farkındasın ama büyüttüğümü düşünerek kendi kendini rahatlatıyorsun," diye fısıldadım. "Sana alındığımı falan mı düşünüyorsun?" Ona acıyan gözlerle baktığımda, gözlerimde bunu görmeyi beklemiyor gibiydi. Yine de ifadesiz kaldı. "Sadece bazı hareketlerine katlanamıyorum. Sana alınabilmem için bende bir yerinin olması gerekir. Alınmadım ve haklısın. Oradaydım, her şeye şahit oldum, hem de bunu savcı olmak isteyen bir kadın olarak yaptım. Tıpkı senin bir doktor olarak cinayet işlemen gibi. Mantıken, ikimiz de vicdan mahkemesinde idama layık iki leş insanız, değil mi?"

Kartal'ın viski rengi gözleri bir süre gözlerimin salıncağında sallandı, ardından o salıncağa küsmüş bir çocuk gibi salıncağımdan indi; parkımın kumlarına ayaklarını batırarak dolanmaya başladı. Parkım, yüzümdü.

"Güzel," dedi yalnızca.

"Evet. Güzel."

Gözlerimi saran ifadesizlik düğümü çözülmeden hemen önce bakışlarımı tekrar ön cama çevirdim.

Kartal, burnunu çekerek, "Sadık Parlak'ın avukatıyla görüşeceğiz," dedi. "Yarın."

Hiçbir şey sormadan başımı sallamakla yetindim.

"Sadık Parlak'ın mekânında olan o olay," dedi düşünceli bir sesle. Bahsettiği olayın ne olduğunu ikimiz de biliyor, fakat dillendiremiyorduk. O olay bizim yangınımızdı; tüm geçmişimiz, anılarımız o ateşlerin içinde yanmıştı ve biz hiçbir şeyimiz kalmamış bir şekilde o yangından ağır yaralı hâlde kurtulmuştuk. "O olaydan sonra polisler Sadık Parlak'ın bir süreliğine de olsa huzurlu uyku uyumasına izin vermemiş.

Sonuçta mekânı ünlü, ün yapmış bir mekân ve orada karanlık bir iş çevirme gibi bir lüksü yok. Yakın takibe alınmış ama nasıl oluyorsa dosya daha yargıtaya gitmeden düşmüş."

"Sadık Parlak'ın kendini aklamak için danışıklı dövüş yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Adamın avukatı Türkiye'nin en dişli avukatlarından biri," dedi Kartal. "Onun için çok da zor olmasa gerek."

"Peki sen onun avukatının kim olduğunu nasıl öğrendin?"

"Orada da Burak devreye giriyor," dedi Kartal gözlerini kısarak direksiyonu sağa kırarken. "Burak, geleceğin önü açık avukatlarından birisi."

"Hukuk okuyor," dedim başımı sallayarak. "Aylar önce Instagram profiline denk gelmiştim, o zamanlar okuduğu bölümü biyografisine eklediğini görmüştüm. Şimdi hatırlıyorum."

"Evet ve tıpkı Yunus gibi onun da içeride eli, ayağı ve gözleri var."

"Neyi fark ettim, biliyor musun?" diye sordum derin bir nefes aldıktan hemen sonra. "Sen belli bir plan üzerinden gitmiyorsun. Her an, her yerdesin. Tıpkı zaman gibi." Gözlerimi yüzüne çevirdim, profilini ele geçirmiş o ifade, yüzünde alev almıştı. "Tek bir şeye değil, aynı anda birçok şeye odaklanarak hepsine parmağını basıyorsun ki, hepsinde senin parmağını bulmalarının imkânı dahi olmasın."

Direksiyona küçük fiskeler vururken, "İnime sızmaya başlaman hoşuma gitmedi, Lavinia," diye fısıldadı.

Yorum yapmadım, tam o esnada telefonumun arka arkaya iki kez titrediğini fark edince dikkatim ânında dağıldı.

Berra: *Selam. Annem eğer uygunsanız bu akşam sizi misafir etmek istiyor. Annem gece çalışmayı sever. Bak gerçekten müsait değilseniz hiç gerek yok, Lavin. Sizi rahatsız etmek istemiyorum.*

"Berra çok çekingen bir kız," diye mırıldanıp telefonun ekranını Kartal'a doğru çevirdim. "Ayrıca gece çalışması da ne demek oluyor?"

"Çekingen insanlar yeri gelince senden daha girişken olabilir, Lavin," dedi Kartal alayla. Gözlerini ekrana çevirirken dudaklarında hâlâ muzip bir tebessüm vardı. "Ona bizim için sorun olmadığını söyle."

"Gündüzler çuvala mı girdi? Hem çizim işi uzun sürer."

"Ona orada olacağımızı söyle."

Gözlerimi devirip sessizce mesaj yazmaya başladığımda delici bakışlarının tenimde hüküm sürdüğünü hissedebiliyordum.

Lavin: *Sorun yok, orada olacağız. Bu arada neden bu kadar çekingensin? Rahat olabilirsin.*
Berra: *Kartal biraz gergin biri gibi. Canavar gibi yani...*
Lavin: *Canavar aynaya baktığında önce kendinden korkar.*
Berra: *Daha çok senden korkuyor gibi bir hâli var. Belki de onun canavarı da sensindir.*
Lavin: *Aynaya baktığında beni mi gördüğünü söylemeye çalışıyorsun?*
Berra: *Aynaya baktığında canavarını görüyor.*
Berra: *Yani bunu söylemeye çalışıyorum. Sana adres bilgilerini gönderirim.*

Aynaya baktığında gördüğü canavar ben miydim? Bakışlarımı kaldırıp Kartal'ı mengene altına aldığım an, o gözlerin zaten bana saplı durduğunu fark etmek tenimde bıçak dolaşıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerimde her ne gördüyse, alt ve üst kirpikleri birbirlerine yaklaştı ve kısılan bakışlarının daha yoğun bir dikkatle bana aktığını hissettim.

Ona bakmak, aynaya bakmak gibi hissettirdi.

"Adresi atacakmış," dedim. "Bu yaptığımız zaman öldürmek, Kartal."

"Önüme çıkan zaman olursa, onu da öldürebilirim, Lavin," dedi alayla.

Sessiz kaldım. Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bir ayna gibi karşımda durdu, yansımamı izliyormuş gibi onu izledim ve yansımam da beni izledi.

Bir acil servisin kapısının önünde öylece durmuş, hastanenin giriş kapısına yaklaşan, tavanında mavi ve kırmızı ışığın belli aralıklarla yanıp söndüğü ambulansı izlerken; avuçlarımda, bileğime bağlı olan serumun demir çubuğu vardı. O kadar yalnızdım ki, serumumun çubuğunu bile kendim tutuyordum.

Şarkılar geçmişin içinde çalıyordu. Gözyaşlarım geçmişin içinde akıyordu. Geçmiş, geleceğin yüzüne lekelediği beş parmak iziyle aslında ona tokat atmıyor, sadece asla gitmeyeceğini vuruyordu.

Artık o acil servisin önünde dikilmediğimi, bileğime bağlı bir serum olmadığını, elimde serum çubuğu tutmadığımı fark ettim.

Üzerimde siyah bir büstiyer, altımda daracık, siyah bir kot vardı ve burnu sivri, pahalı marka topuklu botlarım parmaklarımı sıkıştırıyordu. Açık renk saçlarım jilet kadar keskin bir düzlükle omuzlarıma dökülüyordu. Üzerime aldığım palto, kalçalarımı örtüp dizlerimin içlerine değecek kadar uzundu. Dökülmeye başlayan kar taneleri, saçlarıma, siyah paltoma ve şık ama bir o kadar da rahatsız olan ayakkabımın deri yüzeyine tutunuyordu. Dudaklarıma sürdüğüm bordo rujun etrafında daha koyu tonlarda bir dudak kalemiyle oluşturduğum çerçeve vardı. Gözlerim boştu, yalnızca kirpiklerimi dolgunlaştıran maskaranın etkisi gözle görülürdü ve tenim öylesine beyazdı ki, kar taneleri yüzümün önünden geçerken belki de benimle aynı renk oldukları için bir anlığına seçilemiyorlardı. Paltonun önünü göğsümün ortasında topladım ve iki yakasını bir araya getirerek boynumu içeri doğru gömdüm.

Kartal, bahçe kapısından çıktığında kafamı kaldırıp ona baktım. Siyah kotunun üzerine lacivert, boğazlı bir kazak giymişti. Siyah paltosu tıpkı benimki gibi uzundu. Aracın uzaktan kumandasını kaldırıp düğmeye basmasıyla sokağın başındaki cipin farları yanıp söndü, ardından o tık sesini işittim.

Aracın ön yolcu kapısını açıp içeri girer girmez, "Umarım bu gece çabucak sonlanır," dedim gergin bir sesle. Kartal'ın bakışları kısaca ön camda dolandı, ardından aracı çalıştırdı ve sağdan iki tekerleği de kaldırımın üzerinde olan aracını yavaşça oradan indirip sürmeye başladı.

"Benimle geçen gecelerden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sormasıyla, gözlerim hızla ona çevrildi. Böyle bir şeyi ima bile etmemiştim. Kaşlarım ânında çatılsa da söyleyecek bir şey bulamadım. Parmakları direksiyonu sıkıca kavrarken gözleri doğrudan yola kilitlenmiş hâldeydi. "Birlikte geçireceğimiz gecelerin az olması için elimden geleni yaparım, Lavinia. Kalbini ferah tut."

"Seninle geçen gecelerden nefret ettiğimi nereden çıkardın?" Sorum, tek bir an için duraksamasına, ardından da hızla dişlerini sıkıp, çukurlaşmış güzel yüzünü bana çevirmesine neden oldu.

"Benimle geçirdiğin gecelerden nefret ediyor musun?"

"Bunu gözlerimin içine bakarak sorman tuhaf," dedim çatık kaşlarıma ve meydan okuyan sesime rağmen gözlerimi hızlıca kaçırarak.

"Buna gözlerimin içine bakarak tek seferde cevap verememen kadar tuhaf mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için öfkeyle doldum ama yüzüme eklediğim sabit ifadenin dağılmasına izin vermemeye çalıştım. Göz ucuyla yeniden ona baktığımda, sıkılı dişlerinin yarattığı çukurlu yüz hatları hâlâ en net hâliyle görebileceğim şekilde bana dönüktü.

"Seninle geçirdiğim gecelerden nefret ettiğim falan yok," dedim sakince.

"Bu, birlikte geçireceğimiz gecelerin çok olmasının sorun olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Nasıl anlamak istersen öyle anla."

"Ben anlamak istediğim gibi anlarsam, ay ışığını güneşten değil, güneş ışığını aydan alabilir, bir yerlerde yazlar kışa, bu gece buradaki kış ise yaza dönebilir. Olabilir. Ben anlamak istediğim gibi anlarsam, imkânsız olan her şeyin imkânı olabilir. Ben birinin beni kandırmasına meyilli değilim ama kendimi kandırmaya meyilliymişim, Lavin. Kendimi kandırmama izin verme, olur mu?"

Kelimeleri birbiri ardına yağan kurşunlar gibiydi. Bir şarjör boşaltmış gibi hissettirdiği her bir kelime şakağımdan girip zihnimin içine saplanmıştı. Çok fazla düşünmek, kelimelerinin üzerinde çok fazla durmak istemiyordum çünkü bir noktadan sonra kelimeler benim içimde de farklı anlamlara gebe kalabilirdi. Bu, ikimizin de istemeyeceği bir şey olurdu. Kartal'ın bakışları benden koptuğunda ben ona bakmayı sürdürdüm. Gözlerimi ondan ayıramadım. O, bana bilmemem gereken bir sır üflemiş gibiydi, bir kez daha bana bakmazken umduğu şey o sırrı kendi içime saklayıp sessiz kalmam olsa gerekti. Ama asıl sessiz kalırsam, düşünceler bir yığın olacaktı ve o yığın üzerime düşüp beni altında ezerken beni teslim olmaya zorlayacaktı.

"Şu Bursa'daki yer," diye mırıldandım bakışlarımı ön cama çevirirken. "Oraya tekrar gidecek miyiz?"

"Gitmeyeceğiz dersem rahatlayacak mısın?" diye sordu bana bakmadan.

"Hayır. Orada bir adam var. O adamı orada bırakamazsın."

"Öyle bir bırakırım ki aklın hayalin şaşar," dedi.

"Bu canilik olurdu. Orada aç, susuz nasıl yaşasın?"

"Yaşamasını isteyen kim?" Gözlerinde bir mezar taşı gibi dimdik duran o öfkeyi görebilmem için gözlerini bana çevirdiğinde, önümüzde akıp giden yolda onun gözlerinden dökülen cesetler vardı. "Buna canilik diyorsun, öyle mi? O adamı bırakacak olursam, gider birilerine bizimle ilgili ne gördüyse, ne fark ettiyse her şeyi öter. Bana ayak bağı olmasına izin veremem. Hem sor bakalım, o köpek biraz olsun yaşamayı hak ediyor mu? Acımayı, yardımı, iyi hisleri hak ediyor mu?"

Tükenmiş gözlerle ona baktığımda, gözlerimde bunu gördüğü için mi bilmiyordum ama tek bir anlığına duraksayıp gözlerine farklı bir ifade yerleştirdi.

"Gökçe ne olacak? Gökçe de orayı görmüş sayılır. Bizle ilgili her şeyi bilmese de bir şeyleri biliyor. İnsanların vefa için yapacağı tek bir halt dahi yok, Kartal. Dünya siyah beyaz bir Türk filmi değil. Dünyada, cehennemde olduğundan çok daha fazla şeytan var."

"Ağzın güzel laf yapıyor," dedi gözleri tekrardan sertleşmeden saniyeler öncesinde. "Ama baktığın yerde gördüklerin eksik. Baktığın yerde göremediğin şeyler olmasını yadırgamıyorum. Sen her zaman böyleydin."

"Sen her zaman böyleydin derken?" Çatık kaşlarımın altındaki sorgu dolu gözlerime sadece anlık bir bakış bahşetti, bu anlık bakışın ardından hızla gözlerini benden uzaklaştırıp yeniden yolu izlemeye başladı. "Ortaya bir şey atıp sonra susamazsın."

"Öyle bir susarım ki, sağır olduğumu düşünürsün."

"Şu anda da aksi olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman ben de senin kör olduğunu düşünebilirim, değil mi?" diye sordu bana bakmadan. "Malum, bakıyorsun ama gördüğün tek bir sik yok."

"Senin gerçekten ciddi problemlerin olduğunu düşünmeye başladım ben."

Buna cevap vermedi. Öfke, ruhuma doğru yüzen katil bir denizkızı gibiydi; elinde tuttuğu çapayı hızla düşüncelerime sapladı. "Sağırı oynamaya başladın herhalde? Cevap vermediğine göre," dedim içimde durduramadığım, beni oradan oraya savuran öfkeyle.

"Körler, sağırlar birbirini ağırlar," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne?"

"Siktir et."

"Sorunumuz ne biliyor musun?" diye sorduğumda, omzunun üstünden bana baktığını hissettim ama bu kez ona bakmadım. "İkimiz de birbirimizi tanıyoruz ama aslında birbirimize oldukça yabancıyız."

"Önerin ne?"

"Bana karşı saygılı olduğun sürece, ben de sana karşı olan saygımı kaybetmem," dedim. "Önerim yok, sadece kuralım var. O da bu. Bir şey söyledikten sonra onun altını doldurmamak, ucu açık bırakmak da saygısızlıktır."

"Senin bana saygın mı varmış?" diye sordu alayla. "Ben o saygıyı neden hiç görmedim acaba?"

Bakışlarımı ona çevirdim ve "Bana hiç saygı göstermediğin için olabilir mi?" diye sordum.

Kartal gözlerini kısıp birkaç saniyesini yüzümdeki çizgilere adadı, ardından gözlerini yola çevirdi ve arabayı sürmeye devam etti. Berra'nın annesinin atölyesi Balat'taydı. Camdan dışarıyı izlerken, yapıların eski olmasına rağmen tarihi değerinden dolayı, en lüks binadan bile daha fazla ederi olduğunu düşündüm. Üstelik her biri eşsiz güzellikteydi. Renkli binaların sırt sırta vererek dizildiği sokağa girdiğimizde araç tamamen yavaşladı.

Araçtan indiğimde kar taneleri yeniden saçlarıma tutunmaya başladı. Ayağımda topuklular olduğundan hafif de olsa karla kaplanmaya başlamış zeminde yürümek zordu.

Kartal, "Ayağında o topuklular varken tıpkı yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi yürüyorsun," diye takıldı bana. "Bacakların titriyor."

Omzumun üstünden ona baktım. Hemen arkamda sinsi sinsi ilerliyordu. "Yaa, evet," dedim. "Sen de henüz yürüyemeyen o ceylanı gözüne kestirmiş yaşlı, işgüzar bir aslana benziyorsun."

Kaşlarını çatarak, "Yaşlı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Dön önüne, sıkma benim canımı."

"Ne oldu, zoruna mı gitti?" diye sorduğum sırada zemindeki buz tabakasına bastım ve bedenim öne doğru kaydı. Tam düşecekken binanın giriş kapısına tutunarak son anda toparladım. Kartal'ın arkamda güldüğünü duyabiliyordum. Yüzümü saran ateşle, "Gülmesene!" diye bağırdım. "Komik mi? Gülme!"

"Yaşlı, işgüzar aslanlar bile buz pateni yapan yavru ceylanları avları olarak seçmeyecek kadar gururludur," dedi, eğlendiğini sesinin tonundan anlamak mümkündü.

Homurdanarak binanın kapısını açtım. Atölyenin ana kapısına ulaşana dek Kartal arkamda kıs kıs gülmeye devam etti. Zili çaldığımızda, kapıyı açan kişi Berra olmuştu. Kartal buna hiç şaşırmışa benzemiyordu. Hatta tam içeri girerken kulağıma eğilip, sıcak nefesini rahatsız edici bir şekilde boynuma vererek, "Bu meraklının burada olacağına emindim," dedi. Ürpertimi gizlemeye çalışırken kasıldım. Nefesi güneş kadar sıcaktı.

Beril Hanım'ın stüdyosu loş ışıklarla aydınlatılmıştı ve tavan, zemine oldukça yakın duruyordu. Beril Hanım bizi güler yüzüyle karşıladı. Birkaç dakikalık ayaküstü sohbetin ardından, Berra, "Ben ayak altında dolaşmasam iyi olacak," dedi ve Kartal burnundan sert bir nefes vererek alayla güldü.

"Sen ayak altında dolansan ne olacak, minik?" diye sordu.

Berra ürkek gözlerle Kartal'a baksa da bir şey söylemedi ve odadan ayrıldı. Alçak tavandan neredeyse yere kadar uzanan bir sarmaşığı anımsatan ışıklandırmayı izlediğim sırada, Beril Hanım elindeki şarap kadehini bana uzatarak; "Kavaklıdere Narince," dedi. "Tıpkı sana benzeyen bir beyaz şarap."

Gülümseyip kadehi aldım. Kartal, Beril Hanım'ın ona verdiği kadehteki şaraptan bir yudum alırken gözleri üzerimdeydi. Beril Hanım'ın yaptığı tabloların olduğu duvarın önünde dikiliyordu.

"Biraz heyecanlıyım," dedi Beril Hanım. "Canlı modellerle çalışmayalı epey zaman oluyor." Gözlerini üzerimizde dolaştırdı. "Önce fotoğraflarınızı çekeceğim izniniz olursa?"

Gözlerim anlık Kartal'ın gözlerine saplandı. Kararı onun vermesini bekledim. Kartal bu isteği kabul etti ama Beril Hanım'ın isteği bununla sınırlı kalmadı. Üzerimdeki büstiyeri ve altımdaki kotu çıkarmamı istemişti. Yalnızca iç çamaşırımla kalmamı... Bu benim mantığıma sığdırabileceğim bir şey olmadığından karşı çıkma isteğiyle dolmuştum. Kalbim, derimin dalgalanmasına neden olacak kadar hızlı çarpıyordu. Kadının bu isteği Kartal'ı da şaşırtmıştı. Beril Hanım bana göğüs uçlarımı ve göğsümün küçük bir kısmını örtebileceğim göğüs kapları verdi-

ğinde, Kartal birkaç kez vazgeçecek gibi oldu ama sonunda vazgeçmenin garip olabileceğini düşünmüş olacak ki sessiz kaldı.

Giyinmem, daha doğrusu soyunmam için bana gösterilen odaya girdiğim anda sırtımı odanın kapısına yaslayıp gözlerimi hemen karşımda duran cam duvara çevirdim. Balat'ın ışıkları odanın içindeydi. Göğsüm körük gibiydi. Bir şey hissediyordum ama bu hissin temelinde ne vardı bilmiyordum. Ruhum, hapsolduğu bedenimin dar hücresinde, ayaklarına bağlı olan zincirlerle telaşlı bir şekilde dolanmaya başladı. Her hareketinde, zincirler etrafa dolanıyor ve prangalar, kördüğümler doğuruyordu. Kapıdan yavaşça ayrıldıktan sonra üzerimdeki paltoyu çıkarıp kenara bıraktım. Üzerimdeki büstiyeri çıkarmamla birlikte çıplak göğüslerim gecenin kumaşının altına girdi ve tenim çıplak bir heykelin beyaz yüzeyi gibi parlamaya başladı. Altımdaki kotu çıkarmadım. Zaten üstüm rahat değilken altımdakini de çıkarıp rahatsızlığımı üst seviyelere taşımak istemiyordum. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar, zemine iz gibi bıraktığı tıkırtı sesleri bırakırken ağır adımlarla volta atarak göğüs uçlarıma kadının bana verdiği kapları yerleştirdim. Ten rengindeki kaplar ânında göğsümün şeklini aldı ve sanki tenimmiş gibi benden bir parça hâline geldi.

Odadan çıktığımda, Kartal orada, ahşap ayakları olan puf koltuğun üzerinde oturuyordu. Altında kot pantolonu vardı ama üstü çıplaktı. Bakışları ağır ağır yukarı kalktı, içinde olduğumuz saniyeleri dirsekleriyle itti ve zaman etrafa dağılırken gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Kot pantolonlarınızla da gayet güzel olacak, pantolonlar kalsın o hâlde," dedi Beril Hanım. "Seni Kartal'ın yanına alabilir miyim, Lavin?"

Beril Hanım'ın sesi aramızdan bir rüzgâr gibi geçip giderken ne ben ne de Kartal gözlerimizi birbirinden ayıramadık. Gözleri, yırtıcı bir kuşun siyah tüyleri gibi koyu görünüyordu. O altın gibi parlayan gözler, ilk kez güneşi değil, ayın karanlığa gömüldüğü bir geceyi hatırlatmıştı bana.

Kendimi çırılçıplak, teninde açık, hâlâ kanayan yaralar olan bir av gibi hissediyordum. Avcım karşımda duruyordu. Bir adım atsam, kendi ölümüme yaklaşmış olacaktım ama geri adım atarsam da bu yaralarla daha fazla yaşamamın imkânı yoktu.

Topuklu ayakkabılarımın zemine yâd ettiği seslerin arasında ilerleyerek Kartal'a doğru ilerledim. Zeminden yükselen ateşler bacakları-

mı sarıyor, tavandan hızla düşen buz sarkıtları tıpkı bıçak gibi tenime saplanıyordu. Böyle hisseden yalnızca ben miydim bilmiyordum ama onun gecenin çöktüğü gözlerinden bana doğru akan fısıltılar da sanki karanlık bir masalı fısıldıyordu.

Dizimi yavaşça koltuğa bastırdım ve saçlarım eğilmemin etkisiyle Kartal'ın yüzüne döküldü. Kartal, uzun kirpiklerini göz çukurlarına sererek gözlerini yumdu. Bir elimi yavaşça Kartal'ın benlerle döşenmiş olan çıplak omzuna bastırdım; bunu yapmamla kirpikleri titredi ve hemen ardından deklanşörün sesi tüm odaya yayılmaya başladı.

Yavaşça onun kucağına yerleştim. İki bacağımı ayırarak oturduğumda aşağı sarkan bacaklarımı dizlerimden itibaren yukarı çektim ve topuklu ayakkabılarım zeminle buluştu. Bir elimi Kartal'ın çıplak omzuna yerleştirdiğimde, artık Kartal ile yüz yüzeydik ve Kartal'ın gözleri hâlâ kapalıydı.

Flash durmadan patlıyor, deklanşörün sesi zihnimdeki kalabalığın uğultusuna karışıyordu. Kartal gözlerini açtı. Altın kahve gözleri mücevher gibi parlıyordu. Elini kaldırdı, büyük avucu yüzüme kayınca gözlerim farkında olmadan kapandı ve deklanşörün sesini duydum. Dokunuşu beni anılardan birinin içine sürükledi.

O anılardan birinde, onların evindeydim. İçeride pişen yemeğin kokusu salona kadar ulaşmıştı. Dışarıda yağmur yağıyor, Kartal'ın odasının kapısı kapalı olmasına rağmen dışarıya müziğin sesi taşıyordu. Meryem teyzenin, "Lavin," dediğini hatırlıyorum. "Kartal'ın kapısını tıklatır mısın? Kardelen'in de benim de ellerimiz yağlı. Duymazsa aç kapısını, gir. Bu kadar yüksek sesli müzik dinlediğinde kapıyı duymama ihtimali oluyor, kızmaz ya da uygunsuz bir hâlde bulmazsın, endişelenme. Pastane siparişleri hazırlamış, gidip alacaktı. Söyleyiverir misin?"

Kardelen kafasını mutfaktan çıkarıp holdeki aynada duran yansımama baktığında, gözlerimiz aynanın üzerinde birleşti.

"Söyler anne, söyler tabii," dedi dudaklarında muzip bir gülümsemeyle.

Kartal'ın gözlerine yerleşmiş buz gibi bakışları hatırlamak beni duraksatsa da Meryem teyzenin söylediğine negatif bir cevap verememiştim; belki de her şeyi ânında kabul etmemin nedeni Kardelen'in abisine çok benzemesine rağmen abisinin aksine sıcacık bakan gözleriydi.

Sessizce Kartal'ın odasının kapısının önüne gittim ve müziğin sesi kuvvet kazandı. Dışarıdaki fırtınayı bastıran melodiye kulak kesildim. Metal dinliyordu ama daha sakin, hatta melankolik bir melodisi vardı şarkının. Başımı omzuma yatırıp derin bir nefes alarak kapıyı tıklattım. Bir, iki, üç, dört ve beş. Her biri karşılıksız kaldığında, "Özür dilerim, giriyorum," diye mırıldanarak kapıyı araladım.

İçeriden yoğun, güzel bir erkek parfümü kokusu ve onu takip eden sigara kokusu yüzüme doğru rüzgâr gibi çarptı. Soğuk da o kokuları takip etti. Tüm perdeleri ve camı açmıştı, bu yüzden içerisi buz gibi esiyordu ve gıpgri görünüyordu. Sırtı bana dönük şekilde yatağının üzerinde bağdaş kurmuş oturduğunu gördüm. Üstünde sadece beyaz bir sporcu atleti vardı, elindeki kalemi bir baterinin bagetiymiş gibi havada sallıyor, ara sıra elini indirip muhtemelen dizlerine yerleştirdiği deftere bir şeyler karalıyordu. Sadece birkaç saniye içinde onun not yazdığını fark edip kapıyı kapatmak için bir adım geri gittim ama aniden bedeni kaskatı kesilerek dik konuma geldi.

Omuzlarındaki belirgin kas kütlesine şaşırmadım, sporla ilgileniyordu ve bunlara sahip olduğunu bol kazaklar giydiği zamanlarda bile anlamak mümkündü. Ama omuzlarını, kollarını ve ensesini saran benler, var olduklarına emin olsam bile görünce duraksamama neden olan ayrıntılarındandı. Omzunun üstünden bana doğru bakmak yerine başını omzuna çevirdi ama bana değil, omzunun karşısında kalan noktaya baktı. Profiline bakarken, "Selam," dedim düz bir sesle. "Annen pastaneye gideceğini söyledi."

Pozisyonunu bozmadan, "Duyamadım?" dediğinde gözlerimi devirip içeri doğru bir adım attım.

"Müziğin sesini kısmadığın için duymaman normal," diye mırıldandım kendi kendime, bunu duymadığına emindim. "Annen diyorum, pastaneye gideceğini söyledi. Siparişleri alacakmışsın."

"Seni hâlâ duyamıyorum, Avukat Hanım."

"Avukat değil, savcı," diye direterek odanın içine daldım. "Annen diyorum annen!"

"Ne kadar ayıp," derken bedenini tamamen bana doğru çevirdi.

Gözlerimi yatakta oturan büyük bedenine indirip, "Meryem teyze pastaneden siparişleri senin alacağını söyledi," dedim.

Rahatsız edici bir dikkatin alev alev yandığı gözleri beni diz kapaklarımdan başlayarak alnıma kadar takip etti, gözlerinin rotası yeniden de-

ğişerek gözlerime çevrildiğinde kaşlarımı çatmamak için kendimi sıktım. Oda o kadar soğuktu ki, yağan yağmur, rüzgâra tutunarak açık camdan içeri sıçrıyordu. Kollarımı bedenime sardığımda kaşlarını çattı.

"Üşüdün mü?"

"Sen üşümedin mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

Kaşlarını kaldırarak kalemi tutan elinin avucuyla diğer kolunu okşadı, şişkin pazusunu sıktı ve "Üşümemişim," dedi.

"Buz tuttuğuna eminim."

"Dokun, bak buz tutmuş muyum?"

Sorusu bir yıldırım gibi bedenime saplanmışken bir de üstüne bileğimi tutup elimi ona doğru çekince, birden ayaklarımın altındaki yerin çekildiğini hissettim. Kartal, elimi kendi koluna yasladı ve şişkin pazusuna temas eden parmaklarıma bıçak saplanmış gibi hissettim. Elimi hızla geri çekerken gözlerimiz hâlâ birbirinin karşısında duran iki yel değirmeni gibi birbirlerine doğru dönüyordu.

"Sıcakmışsın," diyebildim.

"Evet," derken gözlerimin içine bakıyordu. "Ben senin aksine yanıyorum, yabani."

"Yabani?"

"Bir mızrağını alıp saldırmadığın kaldı. Elini öyle bir çektin ki sanırsın sıcak değilim de doğrudan yanan ateşim." Dudaklarında mühür gibi duran bir hareketsizlik, yüzündeki ifadesizliğe eşlik ediyordu. Aniden ayağa kalkınca, birden önümde upuzun duran adama kafamı kaldırarak baktım. Tam yanımdan geçecekken bir an durdu ve işaret ile orta parmağının dış yüzeyini yanağıma değdirdi. Dokunuşuyla kaskatı kesildiğim sırada, "Buz gibiymişsin," dedi ve hızla parmağını tenimden ayırıp odadan çıktı.

Omzumun üstünden odanın açık duran kapısına bakarken ne hissettiğimi bilmiyordum; bir baskı göğsümün içinde gitgide büyüyor gibiydi ama öte yandan koca bir salonda yalnız gibiydim. Sanki o odadayken alanım yoktu, her yer daralıyordu ama o kaybolduğunda her yer öyle büyüktü ki sanki küçücük oda bir dünyaydı ve ben içinde kayboluyordum.

"Anne, ben çıkıyorum," dediğini duydum, portmantonun kapağını açtı. Muhtemelen ceketi ile ayakkabılarını çıkardı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, kapandı ve eğer olmadığı oda bir dünya kadar genişlemişse, olmadığı ev bir evren genişliğindeydi.

Anının içinden çıkıp şu âna döndüğümde, gözlerindeki duygular, gözlerimin içine sanki aynı şeyleri düşünüyormuşuz gibi hissetmeme neden olan kelimeler bırakıyordu. O bana bakarken, ruhuma kurduğum sokakların tabelalarındaki isimler silinmeye, her bir sokak birbiriyle yer değiştirerek kayıp bir kenti en başından inşa etmeye başlamıştı. Bakışları çok kısa bir anlığına dudaklarıma kaydı.

"Harikasınız!" dedi Beril Hanım heyecanla.

"Tenin her zamanki gibi buzdan," diye fısıldadı Kartal. O canavarın nefesi tenime sindi. Tek bir an için, ikimiz de aynı anıyı mı anımsamıştık? Tenimde yanan ateşe rağmen buz gibi olan tenim, altındaki ateş yalnızca beni yaktığından Kartal'a bu ateşin dumanı bile dokunmuyordu.

"Bu fotoğrafları çizimlerimde referans olarak da kullanacağım izniniz olursa. Artık çizime geçebiliriz," dedi Beril Hanım. "Kartal, yüzünü Lavin'in boynuna yaslar mısın lütfen?"

Kartal cevap vermeden kadının dediğini yaptı. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Yüzünü boynumdaki boşluğa eksik bir yapboz parçasının yapboz tahtasındaki boşluğu doldurduğu gibi doldururken, bir an gerçekten nefes alamayacağımı düşündüm.

"Harika," diye mırıldandı Beril Hanım. Bir kare daha fotoğrafımızı çektikten sonra fotoğraf makinesini kenara bıraktı.

Kartal'ın büyük avuçları belime kaydı. Yüzünü tamamen boynuma bastırınca, tenime asit yağmuru yağıyormuş gibi hissettiren ve derimin altına yayılan hissi yok saymaya çalıştım. Sırtıma yayılan kanatların olduğu dövmenin bile sızladığını hissettim. Sanki gerçekten kanatlarım vardı.

Beril Hanım'ın şu an bir tuvalin üzerine bizi kazıdığını biliyordum. Tıpkı bir yazarın, roman sayfalarına dizdiği kelimelerle oluşturduğu insanlar gibi, bu kadın da bizi o tuvalin üzerine işliyordu.

Kartal'ın dudakları boynumu saran damara baskı yaptığı anda gözlerim ben farkında olmadan irileşti. Hemen yan tarafımızda, fotoğraflarda önünde çıktığımız bir duvar vardı ve bu duvar tamamen camdandı; şehrin ışıkları âdeta bir orman yangınını çağrıştırır gibi yanıyor, parıldıyordu. Kartal'ın dudakları bir süre o damarın üzerinde asılı kaldı. Kafamın içinde bir romanın kapağı açılıyor, sayfalar hızla

çevrilmeye başlıyordu ve her sayfada onunla ilgili bir kelime gözüme çarpıyordu.

"Bu kadar gerilmene gerek yok," diye fısıldadı. "Bedenin kaskatı olmuş, yabani. Biraz rahatla."

Yabani... Tıpkı o anıda olduğu gibi, şimdi de bana yabani dediğine göre, o da o günü hatırlıyordu, o anı tıpkı benim zihnime uğradığı gibi onun zihnine de uğramıştı.

"Umarım çabuk biter," diyebildim.

"Neden?" diye sordu ummadığım anda. "Benimle, burada, bu şekilde sabaha kadar durmak senin için çok mu büyük bir sorun olurdu?"

Bedenimi aniden kıskıvrak saran hissin adını bulmaya çalışmadım. Uzun, açık renk saçlarımın uçlarında ateşler yanıyor gibiydi; saçlarımın uçları tenine değdiğinde, teni de yanıyor muydu?

Kartal'ın nefesi boynumdaydı, Kartal'ın nefesi tenimdeydi, Kartal'ın nefesi zihnimde ve kalbimdeydi.

Beril Hanım, ikimizi resmetmeye devam ediyordu ama zaman sanki o benim kollarımda, ben onun kucağındayken donup kalmıştı. Akrep, yelkovan geçerken ona dokunmasın diye yelkovanı sokup, zehriyle zamanı felç etmişti.

Zaman, felçli bacaklarına rağmen ilerledi.

Kartal sertçe yutkunurken, "Kokunun yatıştırıcı bir etkisi var," diye fısıldadı. Zihnime yeni bir yıldırım düşüren ses tonuyla birlikte iki göğsümün ortasında saplı duruyormuş gibi hissettiren bıçak biraz daha derine gömüldü.

"Normal bir koku."

"Öyle mi dersin?" diye sorarken sesi uykuluydu. Neredeyse iki buçuk, üç saattir aynı pozisyonda olduğumuz için belim ağrımaya başlamıştı ama garip bir şekilde olduğumuz hâl bana rahatsız edici gelmiyordu ve bitmesi için dua ediyor da değildim.

"Evet, öyle."

"Bana hiç öyle gelmedi."

"Bence senin uykun gelmiş."

"Kokun uykumu getiriyor," diye bir itirafta bulundu. Beklenmedik itirafı kalbimi tekletti.

Ben bir pencereydim. Hemen arkamda buğulu bir şehir manzarası vardı; ne zaman yağmur yağsa ve yüzeyimi buhar kaplasa, parmaklar

üzerimde dolanır, isimler tenime kazınırdı. Kartal, şehrimin manzarasını örten o perdeydi; kornişlerinin çoğu kopmuş, çoğu da yanlış yere takılmıştı. Hemen arkamızda kalan şehir, karlar altında kalmıştı, birçok bina çökmüş, üzerine kazınan isimlerin sahipleri ölmüştü. Bizi sadece böyle anlatabilirmişim, hissettiklerimizi, yaşadıklarımızı böyle açıklayabilirmişim gibi geliyordu.

"Bu şekilde uyumanda bir sakınca görmüyorum," dedim azalan, dağılmış, kaybolmuş sesimle.

"Güzel," diye fısıldadı.

Minik molalar vermedik. Kendimizi zamanın içine bıraktık ve zamanla birlikte Beril Hanım'ın çizgileri de ilerledi. Şafağın mavi çizgisi ufukta göründüğünde, Kartal yüzü boynuma saklanmış bir şekilde, her şeyden habersiz küçük bir erkek çocuğu gibi uyuyordu. İçerisi sıcak olsa da tenim sık sık ürperiyor, Kartal ne zaman ürpersem onu bırakıp gidecekmişim gibi kollarını belime sarıyor, avuçlarını çıplak belime yerleştirerek beni sıkıca tutuyordu.

"İşte bu kadar..."

Beril Hanım, sonunda konuşup sessizliği ikiye yardığında gözlerimi ona çevirdim.

"Harika bir iç çıkardınız, gençler!"

"Şşh," diye fısıldadım, kan çanağı olmuş gözlerle kadına gülümserken. "O, uyuyor."

"Ah, affedersin." Beril Hanım'ın avuçlarının kenarları simsiyah olmuştu. Gözleri yüzümde dolaştı, dudaklarına ezbere bir gülümseme yerleştirdi. "Uyandır da bir şeyler yiyelim. Sipariş vereceğim, ne yemek istersin?"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Kolay kolay uyuyamıyor. Biraz daha uyusun, lütfen. Biz bir şey yemeyeceğiz."

Ortaya kor gibi düşen isteğim, kadının dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu.

"Bu şekilde uyursa her yeri tutulacak."

"Hayır. Bu şekildeyken bir yeri tutulmaz." Ağırlığımı pufun boş kısmına bırakarak onun bacaklarındaki ağırlığımı en aza indirdim. Onu kollarımın arasında tutmaya devam ediyordum ama artık daha rahat olduğuna emindim.

"Ama senin her yerin ağrıyacak?" dedi Beril Hanım sorar gibi, bu hareketim onu epey şaşırtmışa benziyordu.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi kadından çekmeden yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ben mühim değilim," dedim. "Biraz uyusun, sonra gideriz."

Kadın bir süre şaşkın şaşkın yüzüme baktı ve sonunda, "O hâlde üzerine bir şeyler getireyim," dedi. "Böyle üşütürsün."

Biraz daha hareket edecek olursam kesin uyanırdı. Kartal'ın uykusu hafifti, zar zor daldığı uykudan uyanacak olursa yeniden uyumayacağını bildiğimden, "Gerek yok, teşekkür ederim," dedim.

Beril Hanım bir süre odanın içinde oyalandı, ardından diğer odaya geçerek Kartal ile beni baş başa bıraktı. Çenemi Kartal'ın başının üzerine yerleştirip, gözlerimi Balat'ın manzarasına çevirdim. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu ve trafik ufak ufak işlemeye başlamıştı. Bu adam, hayatımın ortasına, bir evin çatısına düşen yıldırım gibi değil, belli aralıklarla atıştıran ama tutmayan bir kar gibi girmişti; geçmişimde tutmayan o kar, şimdi bir fırtına olmuş, boyuma kadar ulaşmış ve beni içine hapsetmişti.

Kardelen bir çocuk gibi oturup onu izlerken bazen farkında olmadan ben de onu izliyordum. Birbirine değen gözlerimiz birbirinde çok oyalanmazdı çünkü bakışlarımı ondan hızla kaçırırdım ama merak ederdim, ben ona bakmayı kestiğimde bile o yakıcı dikkatiyle bana bakmaya devam ediyor mu diye hep düşünürdüm. Onu gören gözlerim, onunla ilgili bazı şeyleri görememişti. Oysa o zamanlar onunla alakalı her şeyi görebildiğimi düşünürdüm. Onun insanı bıçak gibi kesen bakışlarından rahatsız olsam da bana bakmadığı zamanlarda onu incelediğim oluyordu. Şu an gördüğüm Kartal ile o zamanlar gördüğüm Kartal, iki farklı insan gibiydi; sanki bir zamanlar ona çok fazla kördüm.

Şimdi karanlık bir arazideydim, elimde bir fenerle yavaşça ilerliyordum ve Kartal arkamda beni takip eden o karanlıktı; ben geleceği aydınlatmaya çalıştıkça, Kartal geçmişin karanlığını geleceğe taşıyordu.

Ne kadar süre boyunca onun uyanmasını beklemiştim bilmiyordum ama Kartal sonunda gözlerini açtığında, güneşin ışıkları stüdyonun duvarlarını aydınlatmaya başlamıştı. Yüzünü boynumdan uzaklaştırıp, büyük avucuyla gözünü ovarken yavaşça esnedi. Geri çekildim,

bedenim neredeyse çıplak sayıldığı için gergin hissederek ayağa kalktım ve odanın öteki ucuna doğru yürüdüm. Kadın tuvalin üstünü siyah bir örtüyle örttüğünden ne çizdiğini görememiştim.

"Ben ne zamandan beri uyuyorum?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Benim de içim geçmiş."

"O kadar rahatsız bir pozisyonda için mi geçti?" Sorusuna cevap vermedim. Sırtımdaki gözlerinin ağırlığını hissetmememin imkânı yoktu. Kıyafetlerimin olduğu odaya ilerlemeye başladığımda Kartal, "Daha sık sırt dekoltesi olan şeyler giymelisin," dedi tok bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü güzel bir sırtın var," dedi birdenbire.

"Teşekkür ederim."

"Tabii bu kadar açık olmamalı," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Sonuçta göğüslerinin uçlarını örten bir parça dışında çıplak sayılırsın, öyle değil mi Lavin?"

Omzumun üstünden ona bakıp, "Kimin yüzünden bu hâldeyim?" diye sordum sertçe.

"Benim yüzümden olması ayrı bir zevk veriyor doğrusu," demesi beni duraksattı, cümlenin altındaki anlamlar daha farklı olabilirdi ama her nedense ben öyle hissetmedim. "Neden öyle bakıyorsun yüzüme, Lavin?"

"Aynı balon balığına benziyorsun da ondan," dedim. "Uyumaktan yüzün şişmiş."

"Bu kadar yakışıklı bir balon balığı görmediğine eminim, Avukat Hanım."

Bir an irkilerek hole doğru baktım ve "Yalnız değilken böyle seslenme," diye uyardım onu.

"Yalnızken böyle seslenebilirim mi demek bu?"

"Savcı Hanım dersin belki," diye fısıldayarak yürümeye başladım.

"Lavin," dedi yeniden.

"Söyle, Kartal."

"Sırtındaki dövmeyi seviyor musun?"

Parmaklarımı dövmeme bastırma ihtiyacıyla dolsam da bunu yapmadım. Yavaşça gülümsedim ama Kartal, bunu görmedi. "Evet," dedim. "Seviyorum."

Başka bir şey söylemedi. Üstümü giyinip hole çıktığımda Beril Hanım dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırarak odalardan birinden çıktı. "Hiç uyumadın sanırım," dedi.

"Öyle oldu. Berra eve mi döndü yoksa burada mı?"

"Siz buradasınız diye gitmek istemedi. İçeride uyuyor." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kahvaltı yapalım mı?"

"Yok, çok teşekkürler. Bizim acil çıkmamız gerekiyor."

"Kartal uyandı mı?" Başımı salladım. "Size de çok fazla rahatsızlık verdim. Bu arada ödemeyi havale ile mi yapayım yoksa elden mi?"

"Ödeme mi?"

"Elbette. Tüm gecenizi çaldım."

"Biz ödeme almak için değil, eğlenmek için yaptık," dedim.

"Ama..."

"Lütfen, bizim ödemeye ihtiyacımız yok, bu bizim için eğlenceydi. Güzel bir anı olsun istedik, hepsi bu."

"Eseri sergilememde bir sakınca olmayacak mı?"

"Hayır," dedim.

"O hâlde onu ilk kez sergimde görmenizi istiyorum," dedi heyecanla. "Sizin için de sürpriz olur."

Bunu pek umursamasam da "Tabii ki," dedim kibarca.

Stüdyodan ayrılıp araca binene dek konuşmadık. Kartal arabayı sürmeye başladığında rahatsızca kıpırdandım. Topuklu ayakkabıların içindeki ayaklarım o kadar şişmişti ki, serçe parmağım zonkluyordu.

"O ayakkabıları çıkar," dediğinde gözleri bende değil, önümüzde akıp giden yoldaydı. Güneşliği indirip bakışlarımı ona çevirdim.

"Nereden anladın?"

"Küçük burnunu sıkıp duruyorsun ve alnının ortası kırışıyor. Bunu genelde canın acıdığında ya da sinirlendiğinde yapıyorsun. Seni sinirlendirecek bir şey yapmadığıma göre, canın yanıyor." Gözlerini anlık bana dokundurup geri çekti. "Bacaklarını sanki uzun değillermiş gibi daha da uzun gösteren o ayakkabıların rahatsız olduğunu anlamak için onları giymeme gerek yok. Acının çıkış noktası ayakların olmalı."

"Analizde iyisin."

"Seni ilk görüşüm değil. Seninle ilgili sandığından daha çok şeyin farkındayım."

"Analizde iyi değilsin yani?"

Burnundan sert bir nefes verip alayla güldü. "Kötü olduğum tek bir şey göstersene bana."

"Kartal bir köşeye geçti ve söz sırası yeniden egosunun," diye homurdanarak gözlerimi devirdim.

"Sadece kendimin farkındayım, Ölüm Çiçeği." Bana bakmadan derin bir nefes aldı ve "Hiç uyumadın, değil mi?" diye sordu.

"Bu nereden çıktı? Uyudum."

"Yalan söyleyeceğin zaman yalana hazırlanmak için öncesinde bir soru soruyorsun," dedi sessizce. "Ne yazık, sen beni uyutabiliyorsun ama ben seni uyutamıyorum."

"Uyuyabileceğim bir pozisyonda olsaydım, ben de uyuyabilirdim."

"Ben de rahat bir pozisyonda sayılmazdım ama beni uyutabildin, bu da demek oluyor ki, sen beni uyutabiliyorsun ama ben seni uyutamıyorum." Ağzımı açmama izin vermeden elini yana doğru uzattı ve aracın içini tanıdık bir melodi doldurdu. Güneşin altında erimeye başlayan karların içinde ilerlerken sessizce, beni o yağmurlu Antalya gününe geri döndüren melankolik metal parçayı dinlemeye başladım.

Eve döndüğümüzde Sahra, Burak, Yunus Emre ve diğerleri evdeydi. Neden burada olduklarını bilmiyordum ama hızlıca bir duş alıp eşofman takımlarımı giydikten sonra salona geçtim. Kartal hâlâ dünkü kıyafetleriyleydi, içki dolabının önünde dikiliyordu ve elinde bir viski şişesi tutuyordu. İçeri girdiğimde bakışları kısaca bana dokundu, gözleri gözlerimde küçük bir çizik bıraktı ve o bakışlar Yunus Emre'ye döndü.

"Dosyalar için eyvallah."

"Lafı olurmuş gibi konuşma," dedi Yunus Emre, sesi buzdan bir bariyer gibiydi. Gözleri bana doğru kaydı, bakışları yüzümü tararken, "Sen hiç uyumadın mı?" diye sordu.

Huzursuz bir his, zehir gibi göğsümün altında birikmeye başladığında, "Hayır," diye mırıldandım.

"Neden?" Yunus Emre gözlerini Kartal'a çevirdi. "Akşam neredeydiniz?"

"Beni sorgulama."

"Doğrudan kafanı kırayım, nasıl olur?"

Kartal gözlerini devirdi ama cevap vermedi.

"Alper telefonlarımı açmadı," dedi Sahra yanaklarının içini şişirerek. "Ondan haber alan var mı?"

Bu ismi duymak, içimde kanı kurumamış olan yaraya parmak bastırılmış gibi hissettirdi.

"Ben konuştum, iyi," dedi Yunus Emre sabit bir sesle. "İnsanları rahatsız edip durmayın."

Sahra bu defa gözlerini Kartal'a çevirdi ve "Yunus'un senin için getirdiği dosyadaki bilgiler kime ait?" diye sordu. Bir an gerildiğimi hissettim ama benim aksime Kartal çok sakin görünüyordu.

Burak, "Bu konular hakkında konuşmasak daha iyi olacak," dediğinde Sahra gözlerini erkek arkadaşına çevirip kaşlarını çattı.

"Yani sen biliyor musun?"

"Sahra, lütfen, sırası değil," dedi Burak.

"Tartışmanıza gerek yok," dedi Kartal, elindeki kristal kadehi âdeta çarparak tezgâha bıraktığında tüm gözler ona çevrilmişti. "Ortadan kalkması gereken biri vardı ve ortadan kalktı, hepsi bu."

Sahra'nın nefesi kesildi, gözleri irileşti. Sibelay ile Neslihan da şoka girmiş gibi donup kalmışlardı. "Kartal, ne demek istiyorsun?" diye sordu Sahra. "Birini mi öldürdüğünü söylemeye çalışıyorsun?"

"Öldürdüm ya da öldürmedim. Ne fark eder?" diye sordu Kartal, bakışlarını kaplayan buzların soğuğu, cehennemin yanan kapısını bile dondurmuştu; cehennemin içinde olan biteni izleyen şeytan, kadehine doldurduğu cehennem ateşinin üzerini kaplayan buzları fark ettiğinde kaşlarını çattı ve o an şeytan ile Kartal göz göze geldiler.

"Bunu kendine yapmış olamazsın!" Sahra oturduğu yerden kalktı, Kartal'a doğru atılacaktı ki Burak onu belinden kavrayarak yakaladı ve durdurdu. "Kartal, böyle bir şey yapmadığını söyle! Bunu kendine nasıl yaparsın?"

"Sahra, sakin ol bebeğim," dedi Burak, yüzünü Sahra'nın uzun saçlarının arasına gömerek onu durdurmaya çalışırken.

Kartal tepki bile vermeden, gözlerinde arşa yükselmişken donmuş ateşlerle öylece Sahra'ya bakıyordu. Ne hissettiğini anlayabilmek imkânsızdı, gözlerinin içine baktığımda gördüğüm tek şey, şeytanın yere düşen gölgesiydi.

"Sen bir doktorsun, bunun farkında mısın?" diye bağırdı Sahra, artık ağlıyordu. "Sen hayat kurtaracak birisin, hayat sonlandıracak biri değil."

Kartal, karşısında şoka girmiş vaziyette ağlayan kıza sadece bakıyor, onu dinliyor, tepki bile vermiyordu. Aslında Kartal dimdik dursa da altın kahverengi gözlerinin içindeki harabeleri görebiliyordum; o harabeler, yıkımın gerisinde bıraktığı artıklardı ve acı, aslında hâlâ orada yaşıyordu.

"Birini öldürmüş olamazsın," diye fısıldadı Sahra gözyaşları çenesine dek aktığında. "Kardelen bunu yapmanı istemezdi."

Bu cümleyle beraber, Kartal'ın gözleri gözlerime karşılık verdi. Bana baktı. Sanki Sahra'dan duyduğu şeyin acısını benimle paylaştı. Kimseye gösteremediği acıları olduğunun kanıtı olan bakışları kalbimi ağrıttı. Bir çölde, kızgın kumların dibine kazılan kuyunun içinden yukarı doğru buz gibi sular tırmandı; kar taneleri gökten yağmadı, yerden kalkarak gökyüzüne doğru uçuştu; bulutlar gökyüzünden silindi, yağmurlar yıldızların içinden akarak yeryüzüne yağmaya başladı.

"Kardelen ölmek de istemezdi," dedi Kartal. Sesine bulaşan ölümün sesi, bir meleğin kanatları koparılırken attığı çığlığa benziyordu; oysa sesi, mezar başında ağlayan anne kadar içli ve sessizdi.

Bu cümle, Sahra'ya bir şeyleri fark ettirmiş olsa gerek, Sahra bu kez suçlayıcı bakışları bir kenara itip, ellerini yüzüne kapattı ve sarsılarak ağlamaya başladı.

Kartal'ın topraklarında dolaşmak böyle bir şeydi. Bazen o toprakların içinden uzanan dikenler sana görmemen gerekenlerin yarasını açabiliyor, sen o yarayı izlerken, bir kez daha karşılaşmaman gereken tüm doğrularla karşılaşabiliyordun.

Kartal viski şişesini eline alıp salondan çıkarken, "Sahra ve Burak burada kalsın," dedi kuru bir sesle. "Sahra, Lavin'in hazırlanmasına yardım etsin."

Kalbime şiş sokulmuş gibi hissettiğimden tek kelime etmeden Kartal'ın salondan çıkışını izledim.

Gece gökyüzünün üstüne damlattığı mürekkebin içinde boğulmaya başladığında, hâlâ burada, sessizce oturuyorduk. Sahra'nın ağlamaktan şişen gözleri boşluğa devrilmişti, sessizce boşluğu izliyor, yorum yapmıyordu.

Yunus Emre, "Geç oldu," dedi ensesini ovarak. "Gitsek iyi olacak."

"Biz buradayız," dedi Burak başını sallayarak.

"İstersen burada kalabiliriz, Sahra," dedi Neslihan.

Sahra, cevap vermedi. Bu sessizliğin yarattığı olumsuz hava, Neslihan'ın oturduğu yerden ayaklanmasına neden oldu. Yunus Emre ve kızlar evden ayrıldıklarında, ev her zaman olduğundan daha sessizdi.

Sahra derin bir nefes alarak, "Buna nasıl izin verdiniz?" diye sordu. Sadece ona bakıyordum. Kollarımı göğsümün üstünde topladım ve parmaklarım kendi kollarımda dolandı. Burak gergindi ama yine de sakin olmaya çalışarak, "Bizi dinlemeyeceğini sen de iyi biliyorsun," dedi.

"Yani engel oldunuz mu olmadınız mı?"

Dışarıda esen rüzgârın sesi camlara şiddetli yumruklar atarak içeri doluyordu.

"Engel olduk diyelim, nereye kadar?" diye sormamla, Sahra kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri hâlâ nemli ve kıpkırmızıydı.

"Birini öldürmüş," dedi Sahra.

"Biliyorum. Ben de yanındaydım."

Sahra'nın gözleri irileşti. Başını iki yana sallarken bu hareketin içine sığdırdığı itiraz çok sertti. Gözlerini gözlerime dikerek, "Bundan nasıl bu kadar normal bir şeymiş gibi bahsedebilirsin? Bu normal bir şey mi?" diye sordu.

"Kendinizi asla onun yerine koymuyorsunuz."

Sahra bana meydan okumaya, söylediklerimi eriterek kendini haklı çıkarmak için mücadele etmeye devam etti ama buna kulak asmadım. Onun doğruları ya da yanlışları benim umurumda değildi. Umurumda olan Kardelen'di, umurumda olan meselemizdi. Kartal'ın tüm doğrularını doğrum kabul ederek onunla ilerlemeye kararlıydım.

Kartal, şişenin dibini görmüş olmasına rağmen ayık kafadaydı. Üzerine bir takım elbise geçirmişti. Takım elbisenin gömleğini kravatsız kullanıyordu. Sahra giyinmem konusunda Kartal'ın zoruyla da olsa bana yardım etti. Aynaya baktığımda, görmeye alışkın olduğum görüntümden uzak olduğumu görmüştüm. Yaş olarak olduğumdan bir tık daha büyük görünüyordum. Siyah kalem eteğin içine soktuğum lacivert saten gömlek hem feminen hem de olgun bir görüntü çizmemi sağlamıştı. Maşayla dalgalandırdığımız saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Göz makyajımı hafif tutmuş, koyu renk bir rujla dudaklarımı ön plana çıkarmıştık. Stilettoların üzerinde mutlu değildim çünkü dün geceki [illegible]lu maceramdan beri ayaklarım hâlâ ağrıyordu.

Evden çıkarken Burak da bizle birlikteydi. Sahra'yı yalnız bırakma düşüncesinden hoşlanmasa da bu düşünce peşimize takılma isteğini yok etmeye yetmemişti. Yol boyunca bize avukatın yanında nasıl davranmamız gerektiğini anlattı ama Kartal bir duvar gibi aracı kullanırken Burak'ı duymuyor gibiydi. Burak, Ahmet adında bir adamdan bahsetmişti. Ahmet, Ender denilen avukat için çalışan bir adamdı ve genelde Ender'e uyuşturucu davaları getiriyordu.

Burak, "Olabildiğince serinkanlı hareket etmelisiniz," dedi gözlerini ön cama dikerek. "Kartal, sen çok zeki bir adamsın ama Ender Arslan da dişli bir avukat."

"Çok mu riskli?" diye sordum ama Kartal, bu riski hiç umursuyor gibi görünmüyordu. Gözleri, büro olarak kullanılan apartman dairesinin penceresindeydi.

"Kartal'ın kimin abisi olduğu ortaya çıkarsa, hem Kartal'ın başlattığı bu oyun esas hamleleri yapmadan sona erer hem de Kartal'ın mesleği tehlikeye girer," dedi Burak buz gibi bir sesle. "Bu yüzden ne olursa olsun Kartal konuya asla karışmamalı. Unutma, erkek kardeşin bir uyuşturucu çetesinin üyesi olarak içeri alındı. Henüz mahkeme önüne çıkarılmadı ve sen Ender Arslan'ın uyuşturucu davaları konusunda kurtaramayacağı kimse olmadığını öğrendin, methini duyduğun bu adama kardeşini kurtarması için geldin."

"Kimlik bilgilerimden benim bir kardeşim olmadığını anlarsa?" dedim.

"Sahte bir kimliğin var," dedi Kartal. "Adın aynı ama soyadın ve bilgilerin tamamen farklı. Hem bu tür görüşmelerde senin kimliğini ya da bilgilerini istemiyorlar."

"Peki bu ortaya çıkacak olursa?.."

"Bu ortaya çıksa bile seni bir daha nerede görecek? Ayrıca Kartal doğru söylüyor. Sekreteri sana yalnızca adını sorar," dedi Burak.

Gözlerimi büronun penceresine çevirdim. Sokak lambasının ışığı hemen büronun penceresinin önünde yanıyordu. Gece ayarlanmış bir görüşme olduğu için ekstra gergin hissediyordum. Her şey Burak'ın anlattığı şekilde ilerlemeliydi. İşimizi şansa bırakmamız gerektiğinin farkındaydım.

"Anlaşılmayan bir nokta var mı, Lavin?" diye sordu Burak.

Kartal gergin bir sesle, "O bir aptal değil, bir şeyleri tekrar edip durmana gerek yok," dedi. Burak, Kartal'ın bu çıkışına öylece bakakaldı ama ağzını açıp tek bir yorum yapmadı.

"Ahmet," dedi Burak lafı çevirerek. "Sizi Ender'e yönlendiren kişi Ahmet. Merak etmeyin, Ahmet'e ulaşıp sizle ilgili bilgi istemeyecek. Çünkü ne zaman Ahmet'e dönüş yapsa, Ahmet müşteriyi onun bulduğunu söyleyerek pay istiyormuş. Bu yüzden içiniz rahat olsun."

Kartal ile birlikte araçtan inip apartmanın girişine doğru yürümeye başladık. Güvenlik yoktu, kulübenin içi boştu. Havayı kaplayan soğuğa ayak uyduran şiddetli rüzgâr, adımlarımı yavaşlatıyordu. Karlar tamamen erimişti ama karın soğuğu şehre sis gibi çökmüştü.

"Bahsedildiği kadar iyi bir avukatsa, müvekkilleri hakkında bilgi vermeyecektir," dedim.

"Sen kesin ağzı sıkı bir avukat olacaksın ama karanlık işlere bulaşan avukatların ağzını parayla açması oldukça kolaydır."

"Bir avukat olmayacağım," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Bahsedildiği kadar iyi bir avukat olduğunu kanıtlamak için, tüm bilgileri ortaya dökecektir," dedi Kartal. "Bunun gibileri iyi bilirim. Oltalarına gelen o balıktan çok daha büyük bir balığı fark ettikleri anda, oltalarına devamlı olarak gelen o balığı yem etmekten çekinmezler."

Apartmana girmeden hemen önce Kartal'ın büyük eli elime kaydı. Elimi avuçladı. Onun avuçları arasında küçücük kalan elimin ânında ısındığını hissettim. Parmaklarımızın arasında cehennemin kor ateşleri yanmaya başladı.

Binanın asansörüne bindiğimizde, güvenlik kameralarını hesaba katarak ellerimizi bir an olsun birbirinden ayırmadık. Kıyafetlerim beni olduğumdan beş altı yaş daha büyük gösteriyordu ve Kartal'ın da kıyafetleri onu olduğu kişiden uzaklaştırarak başka bir adama dönüştürmüştü. Saçının bile farklı yöne taranmış olması, güvenlik kameralarının açıları da baz alındığında, Kartal'ın Kartal olduğunu anlamak hemen hemen imkânsızdı.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve ter içinde olan elimdeki nemin onun ilgisini çekmemesi için içten içe dua ederken büronun kapısına yöneldim. Topuklu ayakkabılarımın zemine emanet ettiği sesler, kalbimin içinde büyüyen endişenin nabzıma yaptığı baskıyla aynı tondaydı.

Bürodan içeri girdiğimiz anda, yavaştan toparlanmaya başlayan kestane renkli saçlara sahip, ela gözlü sekreter kafasını kaldırıp bize baktı.

"İyi akşamlar," dedi kaşlarını kaldırarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi akşamlar," dedi Kartal resmî bir sesle. Üzerindeki takım elbisenin içinde patlayacak gibi duruyordu. "Bizi buraya Ahmet Bey yönlendirdi, görüşmemiz vardı. Ender Bey burada değil mi? Umarım geç kalmamışızdır."

Sekreter, "Bir saniye," dedikten hemen sonra beyaz telefonun ahizesini kaldırdı ve önünde duran tuşlardan bir tanesine bastı. "Ender Bey, Ahmet Bey'in yönlendirdiğini söyleyen misafirleriniz var." Kız bir süre bekledikten sonra başını salladı. "Tabii efendim." Genç kadın telefonun ahizesini yerine koyduktan sonra, "İçeri girebilirsiniz," dedi nazik bir sesle.

"Teşekkürler," dedim.

Kartal kapının kulpunu çevirdiği anda ortamın havası ânında değişti. Modern ama modernliği bir köşeye itecek kadar gösterişli olan ofis bizi içine çekti. Gözlerim ofisin pahalı tablolarla zenginleştirilmiş duvarlarına kaydı. Hemen karşımdaki kumtaşından yapılma masanın arkasında oturan adamın gülümseyerek bize baktığını biliyordum. Ucuz bir çıkartma gibi yüzüne yapıştırdığı o gülümsemeyi, onun oltasına para gibi saplanan tüm balıklarına göstermek zorundaydı.

"İyi akşamlar," dedi adam oturduğu yerden kalkarken. Topuklu ayakkabılarımın topuk sesleri ofisin pahalı parkelerine vurarak duvarlarda gezinmeye başladı. Adam elini önce Kartal'a uzattı ve tokalaştılar, ardından bakışları beni buldu; dudaklarına mühürlediği yapmacık gülümsemedi bir an için gerçek bir tebessüme dönüştü.

Elimi nazikçe kavradı, bir an ortamın bir yay gibi gerildiğini hissettim, bakışlarımı Kartal'a çevirmemek için dikkatle adama bakmaya başladım. Kartal Alaşan'ın gözlerinin içindeki parmakların arkasında yaşayan aslanın kükremeye başladığını duyabiliyordum.

Ender, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ama elim hâlâ elinin içindeydi. Rahatsız olduğumu ona hissettirmemeye özen göstererek yavaşça gülümseyip elimi nazik bir hareketle çekerek onun elinden kurtardım.

Adamın bize gösterdiği karşılıklı deri koltuklara oturduk. Bakışlarım bir an Kartal'a doğru kayar gibi oldu ama çelik gibi bakan gözlerini

yüzüme diktiğini fark eder etmez hemen gözlerimi ondan uzaklaştırıp adama bakmaya başladım. Adam da Kartal'a değil, pürdikkat bana bakıyordu.

Zehrini gözyaşlarıyla akıtarak insanları öldüren bir canavar gibi, "Benim kardeşimi sizden başka kimsenin kurtaramayacağını düşünüyorum," dedim titreyen sesimle. Aniden role girebilmiş olmam beni de şaşırtmıştı ama el mahkûmdu, yapacak bir şey yoktu. Adamın gözlerine yayılan anlayışın bıraktığı mürekkep lekelerini izledim. Bunu izlerken yüzümde hâlâ o tiyatro maskesi vardı.

Kartal, "Erkek kardeşi bir uyuşturucu çetesi üyesi olmak suçlamasıyla içeri alındı," dedi beni takip eden bir sahtelikle. Sanki ikimizin de elinde birer tiyatro metni vardı ve ışık, karanlık koltuklarda bizi izleyen görünmez izleyicilerin bizi görebilmesi adına yalnızca ikimizin üzerine verilmişti. "Yanlış anlamayın, çete üyesi değil. Tamamen yanlış anlaşılma."

Adam kaşlarını kaldırdı, yanlış anlaşılma falan olmadığını biliyordu çünkü ona başvuran kimsenin böyle bir konuda yanlış anlaşılmadan içeri girmediğine emindi. Gözleri tekrar bana doğru kaydı, soba rengi gözlerini yüzümde gezdirerek, "Adınız neydi?" diye sordu.

"Lara ben."

"Tamam, Lara Hanım. Şimdi sakin olun. Kardeşiniz mahkeme karşısına çıktı mı?"

"Hayır," dedim. "Henüz içeri alınalı bir hafta bile olmadı. Elimizde bir mahkeme tarihi de yok."

Adamın yüzünde boğucu bir gülümseme ilk adımını attı.

"O hâlde şans bizden yana olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi adam kendinden emin bir sesle. "Bakın, açık konuşacağım. Günümüzde uyuşturucunun cezaları çok büyük, kurtulmak pek mümkün olmuyor. Eski yasadan yargılanırsanız ne ala, bir şekilde kurtulma şansınız oluyor. Fakat yeni yasa çok sert, değişen yasalar bizi bile şaşırtıyor doğrusu. Bizim de zorlandığımız oluyor."

"Bakın, her türlü imkân yaratırım," dedim aniden. "Yeter ki kardeşim orada kalmasın. O daha çok genç."

Adam başını salladı. "Bunları konuşmak için çok erken, ayrıca dosyayı elime almam ve incelemem gerek. Nasıl yakalandı, ne pozisyonda

yakalandı hepsini bilmeliyim ve ilk verdiği ifade de göz önünde bulundurulmalı. Çeteye sokulması onun için zor olmuş ama emin olun yakın zamanda çok daha büyük bir davanın onanmasına dahi gerek kalmadan düşmesini sağladım."

İşte asıl balık, uzattığımız oltaya doğru yüzgeçlerini hareket ettirmeye başlamıştı.

"Hangi avukata gitsek, çeteye dâhil edildiği için kurtulmasının düşük bir olasılığa sahip olduğunu söyledi," dedi Kartal. "Çaresizlik zor, bilirsiniz. Çok fazla çaresiz insan tanıdığınıza eminim."

"Demek ki onlar gerçek birer avukat değil, ha?" Adam yaydan fırlayan bir oktan daha sinsi bir şekilde gülerken, Kartal'ın gözlerini kaplayan karanlık gölgelerin bir an onun yüzüne de akacağını ve simsiyah bir canavara dönüşerek adama saldıracağını düşündüm.

"Aslında ben duymuştum," dedim Kartal'a bakarak. "Sadık Parlak'ı tanıyor musun? Daha önce sana bahsetmemiştim sanırım, mekânında bir olay yaşanmıştı. Bir tanıdığımdan duyduğum kadarıyla onun da başı mekânında yaşanan olay nedeniyle belaya girmiş. Ender Bey, Sadık Bey'i resmen ipten aldı diyordu tanıdığım."

Adam mahcup bir gülümsemeyle, "Zor bir davaydı," dedi sadece

Kartal, "Antalya'da olan olaydan mı bahsediyorsun?" diye sordu bana, sesinin çatlaklarından lav akıyordu ama yüzüne giydirdiği o ifade o kadar profesyoneldi ki, bir an bu içimi acıttı.

"Evet," dedim. "Eğer Ender Bey olmasaydı o olay uzunca yıllar konuşulur, mekân da kapatılırdı bence. Sadık Bey'in Antalya'daki mekânının bir diğer şubesi İstanbul'da. Hatta İzmir, Ankara ve Eskişehir'de de şubeleri varmış. O kadar büyük bir işletmenin yerle bir olması demek, adamın her şeyi kaybetmesi demekti."

"Haklısınız," dedi Ender Bey sonunda konuya katılarak. İçim aniden dolup taştı, dönüp adamın yüzüne tükürmek, masasındaki kâğıtları darmaduman edip onun yüzüne tüm gerçekleri acımasızca çarpmak istiyordum ama canı yanmazdı, onun gibiler sadece parayla beslendiği için gerçek bir acı nedir asla bilemezdi. "Sadık Bey'in kurtulma imkânı neredeyse hiç yoktu. Çünkü bundan birkaç yıl önce onun mekânlarından birinde bu olaya benzer bir olay daha yaşanmıştı ama olay ölümle sonuçlanmadı. Bir genç ağır dozdan komaya girmiş. O günden sonra Sadık Bey'in güvenliği arttırması gerekiyordu fakat nasıl oluyorsa bir

şekilde olaylar patlak vermeye devam ediyor." Adam gözlerini önündeki kâğıt destesine indirdi. "Kendini aklayabilmek adına yalnızca benimle değil, birçok meslektaşımla çalıştı. Büyük paralar harcadı."

Yüreğime kırk dili olan ama yalnızca bir dilinden zehir akan o yılanın, yalnızca zehirli olan o dili saplandı.

Olduğum yerde boğazıma bir mızrak saplanmış gibi kalakaldığımda, Kartal'ın da benden pek bir farkı olduğu söylenemezdi ama o benim aksime yüzündeki soğukkanlı ifadeye sahip çıkmayı başardı. Saniyeler hızla koşuyor olmasına rağmen bir türlü dakikayı oluşturamıyordu. Zaman, Sadık Parlak'ın da bu işin içinde olabileceği gerçeğini önümüze yavaşça serdi ve ikimizin de gözleri o gerçeğin etten kemikten can bularak bir bedene yerleşmiş hâli olan bu adama çevirdik gözlerimizi.

"Daha önce de böyle bir olay olduğu hâlde, Sadık Bey'i kurtarabilmeniz gerçek bir başarı, biliyorsunuz değil mi?" diye sordum.

"Başarılarım konusunda mütevazi olamayacağım maalesef."

"Yine de Sadık Bey'in mekânında bu tarz başka bir olayın da olduğunu öğrenmek beni bayağı şaşırttı. Hatta çıkan asparagas haberlere itimat etmekten korkuyorum şu an. Çünkü sık sık eğlenmeye gittiğimiz mekânlardan birisi orası," dedim cımbızı onun dudaklarına uzatıp, daha fazlasını söküp almak ister gibi.

Ender'in gözleri yüzümde hayran hayran dolandı. Benden etkilendiği her hâlinden belli oluyordu. Çapkın bir adam olduğu gün gibi ortadaydı.

"O gece kulübü temiz olsa bile adı çıktı bir kere. Sadık Bey bunun farkında, o yüzden artık elit kesim ya da varoş kesim fark etmeden herkesi içeriye kabul ediyor. Eskiden oranın klas bir duruşu vardı. Artık ipini koparan oralara gidiyor. Yani demem o ki, orası sizin gibi kaliteli insanları kaldırabilecek bir yer değil."

Gülümsedim. "Sizi duyan da Sadık Bey'i sevmediğinizi düşünecek," dedim. "Oysa onu kurtaran sizsiniz."

"Sevmiyor değilim ama gerçekleri görmezden gelemem," dedi Ender Bey. Sanırım o da o mekânda bu tarz işlerin döndüğünü düşünüyordu ya da bunun farkındaydı, bunu biliyordu.

Uzun süren konuşmamızın geri kalan temelini oluşturan, yalan bir senaryodan ibaretti. Ender Bey ayrıntıları konuşmak adına beni bir yemeğe davet ettiği sırada, Kartal devreye girerek erkek arkadaşım gibi

davranmıştı. Ender Bey'i püskürtecek ters bir hareket yapmasa da ayağını denk alması konusunda üstü kapalı bir şekilde onu uyarmıştı. Sonunda Ender Bey'in kartını alıp bürodan ayrıldık ama ben o binadan çıkana kadar tek kelime edemeyecek kadar buz kesmiştim. Yüzüm bir ölüyü koydukları musalla taşı gibi soğuk ve beyazdı.

Apartmandan çıktığımızda gecenin sesi tüm sokağı sarmıştı. Burak hemen ileride, aracın içinde bizi bekliyor olmalıydı. Kartal yanımdan yel gibi geçti ve arkasına bakmadan hızla araca doğru ilerledi. Ben daha ağır adımlarla yürüyordum, attığım her adım boşlukta yuvarlanıyordu ve merak ediyordum: Kartal'ın bundan sonraki adımı hangi yöne olacaktı ve bastığı yerde nasıl bir iz bırakacaktı?

Onun ölümünün asıl nedeni Sadık Parlak olabilir miydi?

Sadık Parlak'ın mekânında gerçekten uyuşturucu ticareti yapılıyor muydu?

Tırnaklarımı avuçlarıma batırırken zihnime oturan sorular, uzun dikenden kanatlarını düşüncelerime sürtmeye başladı.

Kapıyı açıp ön yolcu koltuğuna bindiğim anda damarlarımı zorlayan nabzım tekrardan hiddetle çarpmaya başlamıştı. Kartal direksiyona aniden yumruk atınca, karanlığa gömülmüş olan aracın içinde büyük bir gürültü kollarını açarak hepimize sarıldı. Burak'ın bakışları önce bana kaydı, ardından tekrar Kartal'a doğru döndü.

"Sorun ne?" diye sordu.

Kartal dişlerini birbirine bastırarak kenetleyince, yanaklarındaki mezarlar derinleşti ve çenesini ikiye ayıran gamzenin gölgesi önümüze serildi.

"Eğer o orospu çocuğu mekânında iş döndürüyorsa, ona cehennemi bile haram kılacağım."

Cebinden çıkardığı sigara paketini salladı, tek dal sigarayı dudaklarıyla yukarı çekti ve gözlerini ön cama kilitledi, sinirden deliye dönmüş gibi görünüyordu ama yine de bir yanı hâlâ sakin gibiydi.

"Ender ne söyledi?" diye sordu Burak bakışlarını bana çevirerek.

"Daha önce de o mekânda buna benzer bir olay yaşanmış," dedim.

"Bence Sadık Parlak'ı köşeye sıkıştırmalıyız," diye bir öneri attı ortaya Burak.

Kartal'ın büyük ellerinin direksiyon üzerinde kurduğu hâkimiyeti izlerken sessizdim. Burak'ın önerisine herhangi bir cevap vermedi,

Burak da onun üzerine gitmek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Kartal fevri bir adam olmadığından, kafasında çok daha başka bir plan oluşmaya başladığını görebiliyordum. Onun fevri olmadığını, soğukkanlı davranabildiğini kendi gözlerimle görüyordum. Eğer ben Kartal Alaşan olsaydım ve o adam karşımda oturmuş bir pisliği nasıl temizlediğini anlatıyor olsaydı, o adamı öldürmeden o odadan çıkmazdım. Belki o odadan bileklerime takılmış bir kelepçeyle çıkardım ama ne pahasına olursa olsun, o adamı da bir ceset torbasıyla çıkarmalarını sağlardım.

Arabayı kullanmaya devam ettiği süre zarfı boyunca, parmakları arasında tuttuğu sigaranın uzayan ölü külü takımının pantolonuna dökülüp durdu. Yolun kenarına belli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarının ışıkları, arabanın zindandan farksız karanlığına elindeki parlak zinciri vuruyordu.

Eve geldiğimizde Sahra bıraktığımız yerdeydi. Salonda oturmuş bir moda dergisi okuyor, hemen çaprazında duran sehpaya koyduğu kahvesinin dumanı lirik bir dans eşliğinde kıvrılıyordu. Ayağımdaki topukluları bir köşeye fırlatıp şişmiş parmaklarımı hareket ettirerek ağrıyı dindirmeye çalıştım ve Sahra'nın karşısındaki koltuğa oturdum. Sahra kafasını kaldırıp uzun uzun yüzüme baktı, ardından gözleri benden uzaklaşarak Burak'ı radarına aldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sadık Parlak'ın suç dosyası epey kabarık gibi görünüyor," dedi Burak çenesini kaşıyarak. "O gece olanlardan o sorumlu olsa da olmasa da o herif tekin bir pabuç değil. Yasal işler yapmıyor."

"Şu an sorunumuz yasal işler yapmayan insanlar mı?" diye sordu Sahra. "Bizim tek sorunumuz Kardelen olmalı. Ona yoğunlaşmalısınız."

"Biz ne yapıyoruz, Sahra?" Burak gerilmişti. "Gökten bir mektup düşüp bize asıl sorumlunun kim olduğunu bildiremez, değil mi?"

Sahra iri gözlerini erkek arkadaşının yüzüne dikti. "Hayat mühim bir hadise," diye fısıldadı, sesinde cam kırıkları vardı. "Şu an yaşıyor olmamız, nefes alıyor olmamız, hâlâ düşünebiliyor olmamız çok mühim bir hadise." Gözleri artık parlıyordu ama bu parıltının nedeni gözlerine toparlanan yaşlardı. "Kardelen artık yaşamıyor," dedi ve o an bir bıçak soluk borumdan saplanarak ensemden kafasını çıkardı; ensemden çıkan bıçağın ucundan Sahra'nın kelimeleri kana bulanmış şekilde sır-

tıma doğru akmaya başladı. "Ve Kardelen'in şu an yaşamıyor olması, hepsinden daha mühim bir mesele."

Banyonun kapısı sertçe kapatılınca aniden gözlerimi yumdum. Sahra yerinden sıçramıştı, Burak ise tepkisizdi. Belki de bu Kartal'ın bize gösterdiği tepkisiydi. Gözlerimi tekrar açtığımda, Sahra bana bakıyordu.

"Nasıl bir patlamanın içinde olduğunun farkında mısın?" diye sordu, gözleri kırılmış bir kapının aralığı gibi bakıyordu.

"Madem o patlamanın içindeyim, neden hâlâ tek parçayım?"

"İnsan tek parçayken de ölebilir, Lavin."

"Sahra, görmüyor musun, Kartal'ın sonuca ulaşmaya değil, tüm ayrıntıları görmeye ihtiyacı var."

Sahra aniden oturduğu yerden kalkarken gözleri bu kez namlusunu Burak'a çevirmişti. "Ayrıntılar hepimizin canını yakıyor, görmüyor musunuz? Kartal'ın başı daha da belaya girecek, kör müsünüz?"

Ayrıntılar hepimizin canını yakıyordu. Haklıydı. Ama haksızdı da. Burak, bir an sustu ve Sahra'nın gözlerinin içine baktı.

"Neden kavga ediyorsunuz?" diye sordum orta sehpadaki ıslak mendil kutusundan bir mendil çıkarırken. Mendille yüzümü sertçe sildim ve "Kendi aranızda bir iç savaş çıkararak bir yere varamazsınız," dedim. "Bu oyun Kartal'a ait, ister kalır izleyici olursunuz, ister bu oyuna dâhil olursunuz... İsterseniz de kenara çekilir, bu oyundan hiç haberiniz olmamış gibi yolunuza devam edersiniz."

Sahra ve Burak bana değil birbirlerine bakıyordu ama ikisinin de ortasına attığım o odun çoktan tutuşmuş, alevler büyüyerek tavana dokunmaya başlamıştı. Sahra, Burak'ın dibine girerek gözlerini Burak'ın gözlerine dikti. Bir süre benim yaktığım ateşin içinde öylece birbirlerini izlediler ama bana cevap vermediler. Gitmek mi istiyordular? Yoksa kalıp, bu oyuna dâhil olmak ve son âna kadar bizimle birlikte savaşmak mı?

İstediklerini yapmakta özgürdüler, benim bu oyunda güvendiğim, sonunu göreceğine emin olduğum tek isim Kartal Alaşan'dı.

Etime güçlü parmaklar gibi gömülmüş bir acı vardı. Sanki biri beni kavramış, büyük ve kirli elleriyle tenimle dolanmaya başlamış, en sonunda uzun ve içi pis tırnaklarını etime gömerek benden koparabileceği her şeyi tek seferde kökümden sökerek almaya çalışmıştı. Zihnimin

içine oturan birbirinden bağımsız, birbirinden tutarsız onlarca düşünce, aklımın odalarının kapılarını çarpıp duruyordu.

Tenim, zayıf bir ışığın altında çırılçıplak ve savunmasızca, sanki içinde ben yokmuşum gibi öylece dikiliyor; bense, onu parçalayacak canavarın gölgesini izliyor, canavarın attığı adımların sesini dinliyordum.

Canavarın altın kahverengi gözleri vardı.

"Bana Kartal'ı önemsemiyormuşum gibi davranma," diye fısıldadı Sahra, Burak'ın gözlerinden gözlerini ayırmadan. Gözlerimi hiç kırpmadan ikisini izlemeye başladığımda, banyodan yükselen su sesini ve odanın duvarındaki saatin ilerlerken çıkardığı sesleri duyabilmemin mümkün olduğu kadar büyük bir sessizlik, odanın zeminine suyun dibine çöken kum gibi çöktü.

"Kartal'ı önemsediğini biliyorum," dedi Burak, o da gözlerini hiç kırpmıyordu. "Sadece bencil olmanı istemiyorum."

"Söz konusu sizken benim bencil olmamın imkânı yok, Burak." Sahra'nın dolu gözleri artık ateşi içine almış, yanıyor gibi bakıyordu ve orada kuruyan gözyaşları küllere dönüşmüş, yanaklarına doğru dökülmeye başlamıştı. "Kardelen benim de kız kardeşimdi. Onu Kartal kadar sevebilmemiz elbette mümkün değil ama o bizim de bebeğimizdi."

Burak, Sahra'nın kolunu kavradı ve onu kendine doğru çekerken gözlerini sıkıca yumdu. Kızı, küçük bir porselen bebeği kucaklıyormuş gibi kollarının arasına aldığında, kırılmasından korkuyormuş gibi nazikçe tuttuğunu fark ettim.

"Elbette öyleydi," diye fısıldadı Burak, Sahra'nın saçlarına doğru. "Her zaman öyle kalacak. Biz onun abileri ve ablaları olarak kalacağız."

Derin bir yaranın içinde yaşamaya alışan pis kan, yaranın haritasını elinde tutar, ilerleyeceği anı kendi belirlerdi. Kardelen benim derin yaramdı ve Kartal yaramın içinde yaşamaya başlamış olan o pis kandı; haritayı avuçlarında tutuyordu ve yavaşça ilerlerken, yaranın ulaşamadığı gizli noktalarıma da kendini bulaştırarak mikrop kaptırıyordu.

Artık yalnızca derin bir yaram yoktu, artık bedenimi sarmaya başlayan pis bir kan damarlarımda dolaşıyordu ve beni tamamen ele geçirerek ölümcül bir hastalık gibi vücuduma yayılıyordu. Bu pis kanı vücudumdan atmanın bir yolu var mıydı bilmiyordum ama sanırım ölümcül hastalığımın varlığına alışmaya başlamıştım.

Sahra ve Burak birbirlerine sarılmaya devam ettiler, artık onlara değil, boşluğa damlamaya başlayan ışığa bakıyordum. Bu ışık, pencereden içeri sızan sokak lambasının o turuncu ışığıydı ve parkeye yayılmaya başladığı anda geçmişimden sızan kanın rengini almıştı.

Burak, kadehin içine doldurduğu viskiden bir yudum aldı. Sahra koltukta uyuyakalmıştı. Hemen önümde duran sehpanın üzerine attığım buruşturulmuş ıslak mendile baktım; kirliydi, ruj lekeleri her tarafına bulaşmıştı.

"Kartal hâlâ duştan çıkmadı," dedi Burak viskisinin kadehin içinde dalgalanmasını sağlayacak şekilde kadehini sallayarak.

Gözlerim koltuğa kıvrılmış, orada o şekilde, savunmasız bir çocuk gibi uyuyakalmış Sahra'nın yüzünde dolandı. Burak'a cevap vermedim ama haklıydı, Kartal uzun süredir duştaydı ve artık su sesi yoktu. Kulakları sağır eden bir sessizlik evin duvarlarına kirli parmaklarıyla dokunmuş, duvarda sessizliğin beş parmağının kan renginde izleri oluşmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Burak kız arkadaşının ayakucuna otururken.

"Bilmiyorum," dedim sonunda konuştuğumda. Boğazımda küflü bir kanca vardı sanki. Aldığım nefes, bir bedene sahipmiş gibi o kancanın sivri ucuna saplanıyor, kanamaya başlıyordu.

"Söylesene," dediğinde ilgili gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. "Burada, bu olayların içinde olduğuna pişman mısın?"

Kuşku, kalbimin içinde kuluçkaya yatmıştı ama kalbimi çatlatıp dışarı sızmayı başaramadı. Aynalarla dolu bir odada oturup, kafamı çevirdiğim her yerde kendimle yüzleşmek zorunda bırakıldığım için, artık kendimi gördüğümde korkup kaçmak yerine gözlerimi gözlerime dikerek kendime meydan okuyordum.

"Değilim."

"Kartal ile ne kadar yakındınız bilmiyorum ama birbirinizi tanıyorsunuz. Onun kötü biri olmadığını bildiğini biliyorum."

"Bunu biliyorum," dedim kuru bir sesle. Yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına itip, yorgun gözlerimi Burak'a çevirdim. "Ağır şeyler yaşadı. Yaptıklarından dolayı onu suçlayamam. Onu kimse suçlayamaz."

"Kanun suçlar," dedi.

"Kanun sadece haksızlığa uğramış haklıları suçlar," diye mırıldandım. "Çünkü kanunun kendisi haksızdır. Bir savcı adayından bunu duymak garip gelebilir ama düşüncem uzun zamandır bu yönde."

İleride beni karanlığın beklediğini görebilmem için gözlerimi açıp oraya bakmam gerekmiyordu. Ben gözlerim kapalıyken de attığım her adımın beni karanlık bir sokağa taşıdığını biliyordum ama sorun değildi. Aklımdan dışarıya çıkabilmeyi öğrenmiştim.

"Kartal'a benziyorsun," dedi Burak. Bana sivri bakan gözleri yumuşamaya başlamıştı. "Eğer ona benzemeseydin şu an bu işin içinde olmazdın. Senin yerinde başka biri olsaydı, şu an sıcak yatağında sizin şu an yaşadıklarınızı senaryo hâline getirmiş bir film seyrediyor olmayı tercih ederdi sanırım."

Yorgun bir şekilde güldüm. Burak'ın asla anlamayacağı şeyler vardı ve ben bunları ona söylemek istemiyordum. Kafamın içinde buz gibi bir demir vardı, bu demir bir süredir Kartal'ın avuçlarının arasında duruyordu ve yavaşça Kartal'ın avuçlarının şeklini almaya başlamıştı.

"Henüz yirmi bir yaşındasın," dedi Burak kısık bir sesle. "Bu kadar ağır şeylerin içinde olmak için oldukça küçük bir yaş."

"Yaşım ve yaşananların alakası ne?"

Elindeki kadehi sehpaya bırakıp parmaklarını çıtlattı. "Biz yaşça senden büyük insanlarız. Kartal yakında yirmi yedi yaşında olacak. Ben yirmi altı yaşındayım. Sen bizim kız kardeşimiz yaşındasın ve ne yalan söyleyeyim, senin böyle bir ortamda olman beni de Sahra'yı da çoğu zaman çok endişelendiriyor." Gözleri Sahra'ya kaydı, Sahra'nın yüzünü örten uzun saçlarını yavaşça kızın kulağının arkasına itip gülümsedi. "Sahra seni Kardelen gibi görüyor. O yüzden sana ablalık taslamaya çalışıyor olabilir, onun adına üzgünüm. Ama anlamanı istiyoruz. Seni küçümsemiyoruz, bu işlerin yaş ile alakası olmadığını da biliyoruz ama yine de seni kötü etkilediğinin farkındayız. Eğer beş, altı yıl önceki Burak olsaydım, senin kadar cesur davranmazdım."

Sertçe yutkundum. Kartal koşmaya alışmıştı, ona göre durmak ölümdü. Onu düşündüm. Onu tanısam da girdiği yaşların hiçbirinde yanında olmamıştım. O, yanına kadar gittiğim cam bir duvar gibiydi ama ben o cam duvarın arkasına hiç geçememiştim. Şimdi ise Burak, Kartal'ın yakında yirmi yedi yaşına gireceğini söylemişti. Eskiden doğum günlerini nasıl kutluyordu acaba? Büyük bir partide, eğlenen

onca insanın içinde eğlenmeyen belki de tek insan oydu. Sadece içiyor, insanların ona getirdiği pahalı hediyelere bomboş gözlerle bakıyor, gecenin bir an evvel bitmesini diliyordu ve sonra evine geliyordu... Kardelen, onu bekliyordu. Kardelen'in onun boynuna atlayıp sıkıca sarılması, tüm o pahalı hediyelerden daha büyük bir anlam ifade ediyor, Kartal'ın gerçekten gülümsemesini sağlıyordu.

Oysa şimdi büyük partiler olsa bile, partiler bittiğinde onun boynuna atlayıp ona sıkıca sarılacak bir kız kardeşi yoktu.

Geçen onca zamana rağmen onun doğum gününün ne zaman olduğunu bilmemek buruk hissetmeme neden oldu. Bazı zamanlar Kardelen ona hediye hazırlardı ama ben o zamanların hangi ayda yaşandığını, ayın kaçına denk geldiğini bile hatırlamıyordum.

"3 Kasım," dedi Burak merak ettiğimi anlamış gibi. "Pek kutlamayı sevmez ama her yıl illa onu ikna ederek bir şeyler yapardık. Bu yıl bence o günün doğum günü olduğunu bile hatırlamayacak."

Beynimi kemiren şeylere rağmen hiçbir şey söylemeden yavaşça doğrulup kalktım. "Bu gece buradasınız sanırım," dedim. "Senin için yastık ve battaniye getireyim."

"Hayır," dedi Burak gülümseyerek. "Ben şu koltuğa yatarım. Evin içi hamam gibi zaten. Örtüye gerek yok." Büyük paltosunu Sahra'nın üzerine örtüp gülümsedi. "Benim için önemli olan o. Artık o da güvende olduğuna göre bu koca bedenimi şu küçük koltuğa sığdırıp, sabah bel ağrısından gebereceğim bir uyku çekebilirim."

Elimde olmadan gülümsedim. Burak bana sevecen bir şekilde göz kırptı ve ben de yavaşça salondan ayrılıp koridorda ilerlemeye başladım. Kartal hâlâ banyodan çıkmadığı için bir yanım deli gibi onu merak ediyordu ama onu rahatsız etmek de istemiyordum. Önce odama girip üzerime rahat bir şeyler giydim, ardından odadan çıkıp banyonun kapısına geldim. Yumruk yaptığım elimi tam kapıya vuracaktım ki, yumruğum havada asılı kaldı ve bir süre yalnızca kapının yüzeyini izledim. Koridor karanlıktı, duyduğum tek ses, kendi nefesimin ve kalbimin sesiydi.

Yumruğumu yavaşça kapıya vurdum ve bir süre bekledim ama içeriden tek bir ses bile duyulmadı. Yumruğumu birkaç kez daha hafifçe kapıya vurdum ama hâlâ ses yoktu. Su sesi de olmadığı için elim yavaşça kapının kulpuna gitti, kulpu çevirip kapıyı açtım.

Banyonun içi kapkaranlıktı, suyun dalgalanırken çıkardığı o hafif, duru sesi duyuyordum.

"Kartal?" diye fısıldadım. Çıplak ayaklarımın dokunduğu zemin sırılsıklamdı; parmak uçlarımda yükseldim ve suyun yarattığı küçük gölün içinde parmak uçlarımda yürümeye başladım. "Kartal?"

Ete bürünmüş bir kaygı, korku duygusuna ihanet ederek ondan arındı ve tam o sırada ıslak bir el, bileğime kelepçe gibi dolandı. Dudaklarımdan küçük çaplı bir çığlık döküldü, ıslak el beni kendine doğru çekince çıplak dizlerim soğuk mermere temas etti, ardından suyun dibine gömüldüm. Küvetin içinde olduğumu anladığım saniyelerde, üzerim çoktan sırılsıklam olmuş, bedenim çeneme kadar suya batmıştı ve sırtım, tüm soğuğa rağmen ıslak ama ılık olan çıplak bir göğse yaslanmıştı.

Saçlarım küveti kaplayan suyun yüzeyinde açık renkli yılanlar gibi kıvrılmaya başladığında, gözlerimi karanlığa çevirdim, bir süre sonra gözlerim bu karanlığa alıştı ve karanlığın içinde banyo tekrardan inşa edilmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim. Bağırabilir, küvetten çıkıp ona bu banyoyu dar getirebilirdim ama yapmadım. İtirazlar bir köşeye çekildi, duvarlar bir süreliğine yıkıldı ve aramızdaki mesafe, bir canavarın ikimizi belimizden tutarak birbirimize itmesiyle tamamen yok oldu.

Sıcak nefesini ıslanan saç diplerimde hissedebiliyordum. Sanki başımızdan aşağı tonlarca kâğıt yağmaya başlamıştı; bu kâğıtlar bir romanın sayfalarıydı. Bize dokunarak mürekkebe boyanıyor, kelimeler yavaşça oluşuyor, küvetin içine düştüğü anda mürekkep birbirine girerek oluşan harfler okunamaz hâle geliyordu ve roman sayfaları içinde olduğumuz küvetin içinde yüzmeye başlıyordu.

Büyük elleri kollarımın iki yanından geçerek göğsümün biraz üstünde birleşti ve bana sarıldığını anladım. Sertçe yutkundum, onun da yutkunduğunu fark ettim.

Su gitgide daha da soğuyor, Kartal'ın sıcak nefesine rağmen üşüyen bedenim onun kollarının arasında titriyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadım sonunda konuştuğumda, çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Üzerimdeki askılı badinin bir askısı yavaşça omzuma doğru düştü ve Kartal bana, denize

düşmüş bir nesneyi büyük kollarıyla saran o ahtapot gibi dolanarak çok daha sıkı sarıldı.

"Ne yapıyorum?" diye sordu, tok sesi düşünceli çıkmıştı.

Gözlerimi yumdum, ne yapıyordu? Biraz sonra yalnızca damlayan suyun seslerinin duyulduğu banyoda küçük bir kızın hıçkırık sesi de çınlamaya başladı ama bu sesi yalnızca ben duyabiliyordum. Saçlarımı Kartal'ın çenesine bastırıp gözlerimi karanlık banyonun duvarına çevirdim; o duvarın kenarına çökerek hıçkıra hıçkıra ağlayan o küçük kıza baktım. Kahverengi saçları lüle lüleydi, yüzünü elleriyle kapatmış olmasına rağmen açık duran omuzlarını saran benleri gördüğüm an onun kim olduğunu anlamıştım.

Küçücük olmasına rağmen o kadar geçmişe ait görünüyordu ki, bir an bu küçük kızın geçmişin kapanına kısıldığını, geleceğe giden yolu çoktan kaybettiğini düşündüm.

Kartal, bana daha sıkı sarıldı.

Bir güneş önce göğsümün batısından doğdu, ardından o güneş göğüs kafesimi aydınlatarak yanmaya başladı ve asıl doğması gereken yere doğru kayarak yavaşça söndü.

"Seni bir hastane odasına benzetiyorum," dedi Kartal sonunda konuştuğunda. Dudaklarını araladığı anda sıcak nefesi buz tutmuş düşüncelerimin arasına sızdı ve düşüncelerimdeki buzlar çözülmeye başladı.

Gözlerimi duvar kenarına çökmüş ağlayan küçük kız çocuğundan çekmeden, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü içinde zaman var."

"O zaman beni bir saate benzetmen gerekmez mi?"

"İçinde insanlar var."

Küçük kızın hıçkırıkları dinmeye başladı ama bedeni titriyor, sırtı ağlamanın etkisiyle titreyip, dalgalanıp duruyordu.

Kartal çenesini enseme bastırıp, "İçinde acılar var," dedi o acıyı avuçlamış gibi.

Sertçe yutkundum.

"İçinde mutluluk var," dedi bu kez.

"Kartal."

Çenesini tamamen enseme bastırıp, "İçinde gözyaşları var," diye mırıldandı.

Gözlerimi yumdum, küçük kız artık ağlamıyor, sadece derin nefesler alıyordu.

"İçinde kahkahalar var."

Gözlerimi açtım, küçük kız çenesini dizine yaslamış, ikimizi izliyordu.

"İçinde ölüm var," dedi Kartal, bu kez sesi düşünceliydi ve o düşüncelere parmaklarımı uzatacak olursam, parmaklarıma düşüncelerini yazan kalemin mürekkebi bulaşabilirdi.

"İçinde," diye fısıldadı dudakları enseme sürtünürken. "Yaşam var."

"İçimde hastalık," diye fısıldadığımda, "İçinde şifa var," diye tamamladı beni Kartal.

Sertçe yutkundum, ne demem gerektiğini bilmiyordum ve sanki banyonun tavanı üzerimize çökmüş, ikimiz de enkazın altında kalarak ağır yaralanmıştık.

"O hastane odasının içinde," dedi dalgın bir sesle. "Bir doktor, bir de ölmüş bir kız çocuğu var."

Küçük kız çocuğu, yanaklarında kurumuş gözyaşlarıyla bizi izlerken dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı; kız çocuğu artık gülümsüyordu.

Sırtımı güvenilir bulduğum bu adamın göğsüne tamamen bastırdığımda, bedenimin etrafını saran kelimelerin hâlâ yüzmeye devam ettiği, roman sayfalarının tenimizi okşadığı küvetin içindeki su hafifçe dalgalandı.

Nabzım güçsüz bir şekilde atıyor, kanıma yayılan yaşam alevlenerek kalbime doğru ilerliyor ve tuvalin içinde birbirine sarılan o iki canavar, tablonun içinde canlanıp zamanı önlerine alarak sevişmeye başlıyordu. Sanki bir küvetin değil, bir okyanusun içindeydim ve koyulaşıp ölmüş bir başağın solgun rengini alan saçlarım suyun köpüklü ve dalgalı yüzeyinde ölü bir ahtapotun kolları gibi öylece yüzüyordu.

Oluşan sessizlik, kaygılarımın mezarı oldu. Kartal kollarını sıkı bir gemici düğümü atar gibi bedenime düğümledi ve ben bu dokunuşun altında hiçbir art niyet aramaksızın ona sığındım. Benim için zordu, dikenli yollarda yalın ayak yürümek ve mayın tarlasında koşmak gibiydi ama yine de bunu yaptım. İçinde bulunduğumuz anı üzerimize bir tabutun kapağı gibi kapattık ve kefenimiz, bedenimizi içine gömdüğümüz duru suydu.

"Bana bir şeyler anlat," dedi, kelimeleri kıyıya vuran dalgalar gibi zihnime vurdu. Bakışlarımı bizi izleyen küçük kıza çevirmek istedim ama kız artık orada değildi.

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Fark etmez."

Bir şey söyleyemedim.

Parmaklarımı çıplak dizlerime bastırdım. Kartal'ın kollarının altında akan kanı, sanki benim cildimin altında akıyormuş gibi net ve ılık bir esinti şeklinde hissedebiliyordum.

"Bazen üzerine çöken o sessizliğin sebebi ben oluyorum," dedi. Sonrasında sanki bu cümleyi kurmamış gibi, "Bana bir şey anlatacak mısın?" diye sordu.

Kartal, bana ateşin sadece yakan değil, aynı zamanda dondurabilen bir madde olduğunu öğretiyordu.

"Lisede tanışmıştım onunla," diye fısıldadım. "Zaten biliyorsun ne zaman tanıştığımızı, eminim seni kusturana kadar anlatmıştır tanışma hikâyemizi." Kartal'ı göremesem de onun başını salladığını hissedebildim. "O fallara inanırdı, ben inanmazdım." Gülümsedim, yanaklarım geçmişin yorgun kancalarıyla sıkıştırılınca sızladı. "Aslında onunla o kadar zıttık ki, nasıl düşman olmadığımıza şaşırıyordum. Ben ak desem o dönüp kara derdi. Ben kışı severdim, o yaz daha güzel diye diretirdi. Bir gün civarda çok iyi bir falcı olduğunu, her şeyi bildiğini, o falcıya mutlaka gitmemiz gerektiğini söyledi bana. Başta bunu kabul etmedim, o falcıya gitmek istemiyordum çünkü böyle şeyleri para tuzağı olarak görüyordum ve benim o kadar fazla param yoktu." Burnumu çektim. "Ama öyle güzel ısrar ediyordu ki, dayanamadım ve o falcıya gitmeyi kabul ettim." Gözlerim boşluğa takıldı. "Önce benim falıma bakıldı, kadın falına bakacağı insanın yanında başkasını kabul etmediği için Kardelen dışarıda beklemişti. Kadın falıma baktı, saçma sapan şeyler söylemiş olsa da birçoğunu da doğru tutturmuştu. Falcıları bilirsin, bazen iyi sallarlar." Derin bir nefes aldım. "İyi sallamıştı."

"Falcı sana ne dedi?" diye sordu, parmakları göğüs kafesimin ortasında duruyordu, bana daha sıkı sarılınca o büyük parmaklar göğüs kafesime battı.

"Beni öldürecek kişinin bana benzeyen bir adam olduğunu söyledi," diye fısıldadım.

"Seni öldürecek olan kişi mi?"

"Fiziksel olarak öldürmek değil," dedim. "Başta ben de gerçekten bir adam tarafından öldürüleceğimi düşünmüştüm..."

Kartal, sessiz kaldı.

"Benden sonra Kardelen girdi falcının odasına," diye mırıldandım. "Ama çıktığında yüzünden düşen bin parçaydı." Nefesim, göğsümü dar buluyor, ilerleyemeden orada öylece sıkışıp kalıyordu. "Bana falcıların tam bir kaçık ve yalancı olduğunu söyledi."

Kartal yutkundu, yutkunurken boğazını saran o ellerin onu nasıl sıktığını anlamama neden olacak şekilde derin bir ses çıkarmıştı.

"Ne demiş falcı ona?"

"Bana bunu söylemedi."

Yanağımı Kartal'ın ıslak göğsüne bastırarak kafamı ona doğru çevirdim ama yüzünü tam anlamıyla seçemiyordum.

"Kartal," diye fısıldadım sonunda konuşabildiğimde. "O falcı ona ne söyledi sence?"

Takvim yaprakları düştüğü yerden uçarak havalandı, tekrar koparıldıkları yere yerleşerek kaynamaya başladı ve tarih geçmişten bir günü gösterdi.

Zamanın siyah boyası, bembeyaz duvarlardan aşağı akmaya başladığında, genç kızın zarif adımlarının altında çiğnenen zeminin sesi, boyalı duvara dokunup koridoru dolduruyordu. Uzun, dalgalı saçlarını omuzlarının arkasına attı ve falcı kadının kapısının önünde durduğunda, omzunun üstünden geriye doğru baktı. Açık renk saçlara sahip genç kız duvara yaslanmış telefonunu karıştırıyordu. Bir süre duvara yaslanan arkadaşını izledikten sonra dudakları yukarı kıvrıldı ve zarif, ince parmakları kapının kulpunu yakaladı; geleceğe açılan bir hazine sandığının kapağını kaldırıyormuş gibi heyecanla açtığı kapının kulpunu tutmaya devam ediyordu. Falcı kadının kafasını kaldırıp onunla göz göze geldiği anda yüzünü saran dehşet dolu ifadeyle birlikte sanki avuçlarının içindeki o buz gibi duran kapı kolu alev aldı ve aniden yanmaya başladı.

Kardelen'in kahverengi gözleri falcı kadının nazar boncuğuna benzeyen gözlerinde uzun bir müddet asılı kaldıktan sonra, genç kızın yüreğini kaçıp gitme arzusu sarsa da Lavin'i endişelendirmek istemediği için içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Kalbinde huzursuzluk hüküm sürüyordu.

Kadın çenesiyle koltuğu işaret ettikten sonra elindeki tarot kartı destesini karmaya başladı ama bunu yaparken gözlerini genç kızdan bir an olsun ayırmıyor, genç kızın daha da huzursuzlanmasına neden oluyordu.

"Merhaba," dedi Kardelen narin bir sesle.

Kadının bakışları kızın gözlerine bir gemi çapası gibi saplanmıştı. Hiçbir şey söylemiyor, kartlarını karıyor ve rahatsız edici bir dikkatle genç kızı izliyordu.

Kardelen gözlerini kadının gözlerinden ayırıp, kadının elindeki tarot kartı destesine indirdi.

Kadın sadece, "Yirmi birine yeni girdin," dedi kuru bir sesle. "Üç gün ya da üç hafta oldu ama asla üç ay değil."

Kardelen'in kalbi korkuyla çarparken, "Evet," dedi, yüzü ânında kireç gibi olmuştu.

"Adının içinde K, N ve E harfi var." Kadın kart destesini masaya koydu, ardından o kartları tek bir hareketle yaydı. "Bir tane de A harfi var."

"Evet," dedi Kardelen tekrardan. Artık buradan gerçekten gitmek istiyordu.

"Büyüğün var," dedi kadın bu kez. "Senden büyük bir erkek kardeş. Abi."

Kardelen, artık konuşamıyordu, yalnızca başını salladı.

"Az önce buradan çıkan kız, senin için bu kadar çok mu değerli?" diye sordu kadın.

"Çok," diyebildi Kardelen.

"Senin yüzünden başı çok belalara girecek," dedi kadın bir anda. Kardelen'in gözleri kocaman açıldı. "Ama korkma, her beladan yılan gibi kayarak kurtulacak."

"Neden ki?"

Kadının huzursuz bakan gözleri kartlara indi. Kartların arasından birini çekti ve yüzüstü çevirerek masanın üzerine koydu. Bu kart Yıkılan Kale kartıydı. Kadının gözleri kartta uzun uzun dolandı.

"İki adam sevmişsin. Birini yaşamayı sevdiğin gibi doludizgin sevmiş, diğerini ölümden korktuğun gibi korkarak sevmişsin. Biri korkak, biri cesur. Ama ikisinin de kalbinde ilahmışsın."

Kardelen, buna cevap veremedi.

"Son sevdiğin adam," dedi kadın düşünceli gözlerle karta bakarken. "Çok büyük sınavlardan geçecek, çok büyük ve ağır şeylerin altına girecek. Canı çok yanacak," dedi. "Onun da sebebi sen olacaksın."

Gözlerini kaldırıp Kardelen'e baktı.

"İlk sevdiğin adamınsa, çoktan sebebi olmuşsun."

Kardelen, kalbine şiş gibi sokulan bu kelimeleri söküp kadının boğazına saplamak istiyordu. "Bu fal benim falım ama ben hariç herkes hakkında bir varsayımın var," dedi kendini tutamayarak.

Kadın gözlerini Kardelen'in gözlerine bir kurşun gibi sapladığı o kısa süre zarfında, Kardelen başına derin bir ağrının saplandığını hissetti.

"Senin yirmi bir yaşından sonrası yok," dedi kadın acımasız bir sesle. "Olmayan bir hayatı nasıl göreyim?"

Kardelen, kadına şokla bakarken, "Ne?" diyebildi.

"Senin yirmi birin yarım, sonraki yaşların yok," dedi kadın. "Eğer başka bir şey duymak istemiyorsan lütfen çık. Ben ölülerin falına bakmam."

Kardelen'in sıcak gözyaşları yanağına düşmek üzereydi ama bunu yapmadı. Gözlerinin çukurunu ânında dolduran yaşları elinin tersiyle silerken bir süre oturduğu yerde öylece bekledi.

Ne kadına baktı ne de tek bir kelime etti. Tavandan zemine doğru takvim yaprakları yağıyordu sanki ve Kardelen avucunu kaldırsa, takvim yapraklarından birini yakalayabilirdi.

Takvim yapraklarından birinde o tarihi görebilirdi.

Yapmadı.

Sonunda küvetten çıktığımızda bedenim kaskatıydı. Köşedeki havluyu bedenime sardıktan sonra yavaşça kapıya doğru ilerledim. Kartal altında yalnızca ıslak bir boxerla hemen karşımda dikiliyor, hareket dahi etmiyordu.

"Hasta olacaksın," dedim.

"Önemseyeceğim bir konu mu bu?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Ona boş boş baktım ama yorum yapmadım ve yavaşça banyodan çıktım.

Bu gece, evden çıkarken bitirdiği şişe dışında alkol almaması dikkatimi çekmişti. Buz gibi bedenimi kurulayarak üzerime kuru kıyafetler geçirirken yaşadığımız son yarım saati ve bugün olanları düşündüm. Sadık Parlak hakkında kafamda oluşmuş tonlarca soru işareti vardı.

Islak saçlarım yatağın üzerine yayıldı. Gözlerim tavandaki boşluğa takılı kaldı. Göğsüme usul usul yerleşmeye başlayan bu hissin varlığını fark etmek, kaçacak deliği kalmamış bir suçluymuşum gibi hissetmeme yol açıyordu. Koridorun lambası yandı; bunu, hemen kapımın altındaki küçük aralıktan zemine hızla yayılan sarı renkteki ışıktan anlamıştım.

Odamın kapısı yavaşça açıldığında, çok önceleri geçmişime gömdüğüm bir şeyin varlığı sanki odanın içinde beni izliyormuş da kapı aralanınca yavaşça karanlığa gömülüp yok olmuş gibi hissettim. Kapı tamamen açıldı, içeriye önce ışığın gölgesi devrildi, ardından ışığı sırtına alan adam, karanlık bir süvari gibi kapımda belirdi.

Başımı yavaşça kaldırıp yatak başlığına yaslarken, "Ne oldu?" diye sordum. Koridordaki ışık onun sırtına vurduğu için ne yüzü ne de bedeni görünmüyordu, karanlık bir gölgeden ibaretti.

Birkaç saniye sessizce beni izledikten sonra, "Şeyi soracaktım," dedi.

"Neyi?"

"O kadının çizdiği şeyi. Onu gördün mü?"

"Göstermedi. Bunu mu soracaktın?"

"Evet."

Bir süre sessizce orada dikilmeye devam etti.

"O zaman?"

"Bugün hiç uyumadın," dediğinde, zihnimin topraklarına gömdüğüm bir anı, ellerini yavaşça toprağın yüzeyine çıkardı ve çürümüş parmaklarını ağır ağır oynattı.

"Önemli değil. Şimdi uyurum biraz."

Hislerim, odanın içine dalga dalga yayılırken, "Uyuyabilecek misin?" diye sordu aniden.

"Evet. Sanırım."

Başını yavaşça salladığını görebildim.

"Güzel," dedi sadece.

"Peki sen?" diye sordum. "Sen uyuyabilecek misin?"

"Bir şeyler içerim. Sonra da sızarım zaten."

"İstersen burada uyuyabilirsin," çıktı dudaklarımdan. Söylediğime kendim de şaşırırken, Kartal'ın da en az benim kadar şaşırdığını hissedebilmiştim. Birkaç saniye sadece sessizce yüzüme baktı.

Daha sonra tek kelime etmeden sırtını verdiği kapıyı kapattı, odanın içinde bedeninden ayrılmış bir ruh, karanlık bir gölge gibi ilerlemeye

başladı. Dizini yatağa bastırdığında gözlerimi pencereye çevirdim, yavaşça yatağa çıktı ve yatak onun ağırlığıyla içeri doğru gömüldü. Neden bunu yapıyordum, neden onunla aynı yatakta yatıyordum ve neden ikimiz de bir aradayken daha rahat bir uyku çekiyorduk bilmiyordum, bir gün bunun nedenini öğrenmek de istemiyordum.

"Lavin," dedi sırtını bana dönüp, yüzünü kapıya çevirerek yatağa uzandığında.

"Evet?"

"Kardelen," dedi dalgın bir sesle. "Bana çok kızmış mıdır?"

Tüm derman, elim ve ayağımdan aynı anda çekildi. Bu yatağın üstünde canlı bir beden değil, çürümüş bir ceset gibiydim. Hiçbir şey söyleyemedim ama içime saplanan kelimeleri, saplandıkları yerden oluk oluk kanın dökülmesine neden olmuştu.

"Anladım," diye fısıldadı sadece.

Ona bir şeyler söylemek, kafasında oluşturduğu bu tezi çürütmek istedim ama dilim lâl olmuştu. Benim bile konuşmaktan çekindiğim, geri çekilerek kabuğumun içine sığındığım zamanlarım oluyordu.

Şu an ne hissediyordu, nasıl hissediyordu bilmiyordum ama bir harabe olarak yaşamaya alışmış bir adamı, kimse cennetin varlığına inandıramazdı.

Ona doğru döndüm ve gözlerim ensesinde dolanmaya başladı. Altına bir eşofman giymişti, bunun dışında çıplaktı. Omuzlarını, sırtını ve hatta ensesini saran benleri, tenini örten karanlığa rağmen görebiliyordum. Parmaklarım o benlere dokunabilme isteği sancısıyla sızım sızım sızlıyordu. Anlık bir cesaretle elimi uzattım ve yanmak pahasına parmaklarımı onun omzuna koydum. Kartal'ın bedeni kasıldı ama herhangi bir tepki vermedi, geri çekilmedi ya da dönüp bana bakmadı. Yalnızca sessiz bir şekilde bekledi.

Parmaklarım dövmesinin üstüne kadar indi, ardından dövmesinin bile etrafını saran benlerinin üzerinde dolanmaya başladı. Dokunuşlarım tüy kadar hafifti fakat parmak uçlarımdan dökülen hisleri biraz olsun ona verebiliyorsam, bu bile cehennemi ona hissettirirdi. Cehenneme, cehennemi hissettirmek, şeytan ve Kartal'ın göz göze gelebileceğine inanmak gibiydi; çünkü göz göze geldiği şeytan da cehennemi hissettirdiğim cehennem de kendisiydi.

"Bana her zaman senin çok güçlü ve cesur bir adam olduğunu söylerdi," diye mırıldandım. Parmaklarım bir kez daha benlerinin üstünde gezindi, omzunun yüzeyinde duraksadı, gözlerim yavaşça belindeki yanık izine kaydı, karanlığa rağmen o bozuk yüzeyi görebilmiştim. İçim sızladı. "Eğer seni izleme şansım olmasaydı beni buna inandıramazdı çünkü ona göre sevdiği herkes, dünyanın en mükemmel insanıdır. Bilirsin." Gözlerim yanık izinden ayrıldı, sırtına tırmandı, sırtında da benler vardı. "Ama seni izliyordum, onun ne kadar haklı olduğunu kendi gözlerimle görüyordum. Sen cesur ve güçlüydün. Şimdi seni sadece izlemiyorum, şimdi senin yanındayım ve hâlâ aynı düşünüyorum. Sen çok cesur ve çok güçlüsün."

Kartal, yutkundu. Boğazından, bir fırtınanın arkasında bıraktığı yerle bir olmuş bir kasaba kayarak kalbine kadar indi.

"Kim ne derse desin, Alaşan," dedim uykuya yenik düşmek üzere olan sesimin etrafına döktüğüm benzini ateşe vererek. "Sen ne yapmış olursan ol, ben gün sonunda burada olacağım ve yine sen ne yapmış olursan ol, uyuman için sana yardımcı olacağım."

Tekrar sertçe yutkundu. Parmaklarım omzunda öylece asılı kaldı ama artık bilincim burada değildi, sırtımdaki kanatlar sanki gerçekten kanattı ve ben yataktan yükselmiş, havada asılı durmuş, yatakta yatan bedenlerimizi izliyordum.

Bir gün onun kadar vicdansız olabilir miydim acaba?

Suya bile buz olmasını öğreten bu dünya, bana nasıl vicdansız olmayı öğretemesindi ki?

Önümde duran kahveye bakarken, neden burada olduğumuzu sorguluyordum.

Akademidekilerin, ders çıkışı takıldığı küçük bir bardaydık. Günün yorgunluğu bedenime bir kanser gibi yerleşmişken, şimdi burada, sanki o koca gün benim üzerimden geçmemiş gibi saçma bir yabancı şarkının son ses çaldığı bu aptal yerde oturuyordum.

Kartal hemen yanımdaki koltukta oturuyordu, dizi dizime dokunuyordu ve her nedense bu huzursuz olmama neden oluyor, sık sık dizimi onun dizinden uzaklaştırma çabasına giriyordum ama sonunda

dizim tekrardan onun dizine dayanıyordu. Emir'in zoruyla geldiğimiz bu yerde diken üstündeydim. İrem'in hemen karşımda oturup gözlerini Kartal'a dikerek, onu âdeta gözleriyle soyuyormuş gibi büyük bir dikkatle izlemesi de sinirlerimi bozan farklı bir faktördü.

Kartal, Sadık Parlak ile ilgili detayları öğrendiğinden beri İrem'e karşı daha ilgiliydi, bu ilgi midemi bulandırıyor olsa da ilginin etrafını saran buzlar, Kartal'ın İrem'e karşı çizdiği sınırın çitlerini oluşturuyordu.

Berra, "Resmi gördüm," dedi masaya yayılan sessizliği dağıtmak adına.

"Nasıl olmuş?" diye sordum.

"Cidden... Eğer kuzen olmasaydınız kesinlikle sizi shiplerdim," dedi gülerek. Ceyda da Berra'ya katılıp gülmeye başladı fakat İrem sadece gülümsemişti, Emir ise telefonuyla ilgileniyordu, Berra'nın söylediklerini duymamıştı bile.

Dizimi hızla Kartal'ın dizinden uzaklaştırarak gözlerimi farklı bir yöne çevirdim. Kartal'ın bakışları yüzümün arazisinde dolanıyordu ama ona karşılık vermek şu an için isteklerim arasında olan bir şey değildi.

Emir sonunda telefondan kafasını kaldırdı ve "Birkaç gün sonra konser varmış," dedi kaşlarını kaldırarak. "Duman'ın."

"Nerede?"

"Bu barda."

"Hadi canım? Severim o grubu."

"Evet," dedi Emir başını sallayarak. "Gelir miyiz?" Gözlerini bana çevirdi, bendeki tepkisizliği fark edince bu kez Kartal'a baktı. "Gelecek misiniz?" diye sordu.

"Bakarız," dedi Kartal sadece.

"Bunu geliriz olarak algılıyorum, dostum," dedi Emir dişlerini göstererek.

Kartal, Emir'e düz düz baktıktan sonra, "Doldurulmuş Tavşan," dedi gayet ciddi bir sesle. "Benimle konuşurken, Amerikan filmlerinden fırlamış hippiler gibi davranırsan, senin kafanı kopartır, kendime doldurulmuş tavşan başı yaparım ve şöminemin üstündeki boş duvara asarım." Gözlerini kıstı. "Anlaşılmayan bir şey?"

Emir yüzünü asıp, "Benden gerçekten nefret ediyorsun," diye söylendi. "Sana ne yaptım ki ben?"

"Kuzenimle gereksiz yakınlık kuruyorsun," dedi Kartal. "Bu sana kıl olmam için gayet yeterli bir sebep bence?"

"Kuzenin senin yakınlık kurduğun kimseye karışmıyorsa, sen de kuzeninin arkadaşlıklarına karışma o zaman," dedim aniden kendimi tutamayarak. Kartal'ın bakışları otomatikman bana doğru döndü, ikimizin yüzü arasında bir yel değirmeni vardı ve son hızda dönüyor, gözlerimizdeki şehirlerde rüzgârın uğultusunun sesi büyüyordu.

Derin bir nefes alıp başımı geriye atınca köprücük kemiklerim belirginleşti, Kartal'ın gözleri kazağımın açık yakasından belli olan köprücüklerime kaydı, gözlerini takip ettiğim için nereye baktığını anlayabilmiştim.

"Sen bana emanetsin," dedi Kartal gözlerini köprücüklerimden çekmeden. "Değil mi, kuzen?"

"Kendi başımın çaresine bakabiliyorum," dedim gözlerimi kısarak. Ve sonra ekledim: "Kuzen."

"Çok tatlı atışıyorsunuz ya," dedi İrem, eğlendiği sesinden belli oluyordu. Ona baktım, ikimize bakıyordu. Kaşlarımı kaldırdım, İrem kaşlarımı kaldırdığımı fark edince duraksayıp gözlerimin içine baktı ama orada nasıl bir kış görüyorsa, ânında donarak gözlerimin sınırlarından uzaklaştı.

Kartal, "İrem," dedi aniden. Çekici ses tonu kafamı allak bullak etmişti. Ona bakmamak için gözlerimi diğer masadaki insanlara çevirdim, kızıl saçlı bir kız önündeki latteyi yudumlarken, yanındaki sarışın genç adam ona bir şeyler anlatıyordu ama kız onu dinliyor gibi değildi, dalıp gitmişti.

"Efendim?" dedi İrem ilgiyle.

"İki dakika gelsene." Dişlerimi ânında sıktım ama onlara bakmadım. İkisi birlikte masadan kalkıp uzaklaşmaya başladıklarında tüm bakışlar sanki benim üzerimdeymiş gibi gergin hissediyordum ama inatla masadakilere bakmıyordum.

"Bunların arasında bir şeyler dönüyor," dedi Emir, sesindeki alay sinirlerimi tepeme toplamıştı.

"Kartal'ın ilgisi olduğunu düşünmüyordum açıkçası," dedi Ceyda kaşlarını çatarak. "Ama bugün İrem'le gerçekten ilgilendi."

"Belki de duygularını kolay kolay dışarı vuramayan bir adamdır," dedi Emir. Sonra durdu. "Gerçi bana karşı her zaman aktif bir şekilde dışarı vuruyor..."

"Bir gün onun elinde kalacaksın," dedi Berra pis pis sırıtarak.

Emir, Berra'ya yan gözle baktı. "Senin de canına minnet tabii."

"Elleri dert görmesin," dedi Berra gözlerini kısarak.

"Önüne dön, cüce."

"Kes be, sırık."

"Hobbit."

"Yahu didişip durmayın!" diye homurdandı Ceyda. "Ne konuşacaklar acaba? Of keşke Ogün de burada olsaydı şimdi."

Ne konuşacaklardı? Kartal onu kendine bağlayacak ve devamında da o ailenin tamamen içine girerek olup bitenleri canlı izlemeye çalışacaktı işte, başka ne olabilirdi ki? Gözlerim boşluğa takıldı, zaman bir türlü ilerlemiyordu ve Kartal da İrem de görünürlerde yoktu, üstelik bar da iyiden iyiye dolmaya başlamıştı. Midem bulanmaya başlayınca yavaşça oturduğum yerden kalkıp, "Ben bir lavaboya kadar gidiyorum," dedim ve cevap beklemeden hızla masadan uzaklaşmaya başladım. Yabancı bedenlere çarpıyor, yabancı bedenlerin sahip olduğu yüzlere dahi bakmadan herkesten ve her şeyden uzaklaşmaya çalışıyordum.

Lavaboya kıvrılan koridora saptığımda, bakışlarım hemen koridorun diğer ucundaki ikiliye kaydı. Kartal ve İrem. İkisi oradaydılar. İrem'in sırtı duvara yaslı duruyordu, gözleri Kartal'ın yüzündeydi. Kartal'ın bir eli duvardaydı ama kızla aralarında belirgin bir mesafe vardı. Bir şeyler söylüyordu, İrem ise can kulağıyla onu dinliyordu. Bir an içim anlam veremediğim bir öfkeyle dolup taştı. Sanki koridoru oluşturan o iki duvar birbirine doğru hareket ediyor, içinde durduğumuz koridor sıkışarak bir kapana dönüşüyordu.

Kartal aralarındaki mesafeyi kapatacak gibi olunca öyle büyük bir hızla onlara doğru yürümeye başladım ki, sanki attığım her adımda, arkamda bir ateş topu bırakıyordum ve zemindeki ateş, arkamda büyüyerek beni takip ediyordu. Aniden diplerinde bitmemle, İrem'in de Kartal'ın da bakışlarının beni bulması bir oldu.

"Ne yapıyorsunuz siz burada?" diye sordum.

Kartal'ın kaşları havalandı. İrem, yüzüne düşen sarı saçları kulağının arkasına iterken, "Konuşuyorduk," dedi mahcup bir sesle.

"Burada?" Onlara düz düz baktım. "Masada konuşamayacağınız kadar özel olan nedir?"

"Adı üstünde," dedi Kartal muzip bir ifadeyle. "Özel."

Başımı hızlıca sallarken kaşlarım havadaydı.

"Özel?" dedim alayla gülerken. "Hadi ya?"

İrem aniden gerildi. Yavaşça duvardan uzaklaşıp bana baktı, sonra bakışları Kartal'a dokundu ve "Ben lavaboya gideceğim," dedi, sesi huzursuzdu. Önünden çekilerek elimle ona yolu gösterdim, gözlerim tekrar Kartal'a kaydığında, İrem yanımdan geçip gitmişti.

Kartal bir süre tek kelime etmedi. Koridordan birkaç kişi gelip geçti, koridor tam boşaldığı sırada Kartal beni bileğimden tutarak çekti ve duvara yasladı. Gözlerim iri iri açıldı ama öfke hâlâ orada, damarımın içindeki kanda, göğsümün içindeki kalpteydi. Gözlerine yırtıcı bir ifade ekledi, ardından tehdit onun harelerinden aşağı halatlar sarkıttı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, nefesinden gelen sigara kokusunu alabiliyordum. Gözlerine gizlediği, adını taşıdığı o yırtıcı kuş orada beni izliyordu.

"Hayırdır?" dedi, sesinde de pençeler vardı. "Ne bu sinir?"

Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra, "Sinir mi?" diye sordum salağa yatarak.

Tek kaşını kaldırıp, "Kızı boğazlayacak gibi bakıyordun, ne oluyor?" diye sordu.

"Boğazlasam çok mu üzülürdün?" diye sordum, sormadım, tısladım. "Küçük avını senden başka birinin yerle bir edecek olması egonu mu yaralar? Kötü bir haberim var. Boğazlamak istediğim hiçbir şeyden haberi olmayan o kız değildi, sendin."

"O benim avım falan değil," dedi sertçe. "Ben bu kadar küçük avlarla ilgilenmem."

"Evet," dedim başımı hızla sallayarak. "İlgilenmediğin o kadar belli ki... İlgilenmediğin için mi kızın ağzının dibine girmiştin?"

"Başka bir yerinin dibine girmemi mi tercih ederdin?"

"Önüne gelen her şeyi yok edecek kadar gözü karaysan, uçkuruna sahip çıkacak kadar da sabırlı ol!" diye hırladım. "Senin amacın bir şeyler öğrenmek, o kızı yatağa atmak değil."

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Evet. Ben karar veriyorum."

"Hangi vasıfla?" diye sordu.

"Her gece uyumak için götüne geldiğin kız vasfıyla."

Bir an ikimiz de donakaldık, gözlerimiz birbirine çivilenmiş gibiydi ama ne göz kırpabiliyor ne de hareket edebiliyorduk. Kartal'ın eli yüzüme kayınca, kemiklerime çimento dökülmüş gibi kalakaldım. Gözleri dudaklarıma kaydı, nefesimin kesildiğini hissettim ve köprücük kemiklerim tekrardan belirginleşerek dışa doğru kavisler çizdi.

Kontrolüm, taş atılmış bir cam gibi parçalanmaya başladı. Kartal'ın da kontrolünün aynı hızla parçalara ayrılışına tanıklık ettim. Kartal'ın yüzü yüzüme gitgide daha da yaklaşıyordu. Yüzünde sakin bir ifade olsa da tenindeki yıldızlar ışıldıyor, yüzündeki gökyüzü yanıyordu.

Bakışlarındaki yoğunluk artmaya başladı. Nefesi artık daha yakından geliyordu, yüzü yüzüme öylesine yakındı ki, kalbim göğsümü parçalayacak ve duvarlara çarparak, duvarları kanımın rengine boyayacak sandım. Gözlerim kısıldı, benim de gözlerim onun dudaklarına kayınca, ikimizin isimlerinin yazılı olduğu o kâğıdın ucu alev aldı, ateş yavaşça isimlerimize doğru ilerlemeye başladı.

"Gençler," dedi aniden kalın bir ses. "Burası pek de yeri değil, ha?"

Elim ayağım birbirine dolandı, kendimi hızla geri çekerken, Kartal da benimle aynı tepkiyi vererek geri çekildi ve o an sesin geldiği yöne baktım. Soğuk havaya rağmen üzerine kısa kollu, bol bir tişört giymiş olan genç adam kaşlarını kaldırmış bize bakıyordu. Onu tanıyordum. Onu tanıyordum!

Beyaz tişörtünün yakası iki göğsünün ortasına kadar açıktı. Siyah gözlere baktım, ardından bakışlarım tişörtünün açıkta bıraktığı göğsüne kaydı. İki göğsünün ortasında, kalbine doğru kafasını eğmiş öylece duran kardelen çiçeği dövmesini gördüğümde, nefes boşluğuma bir bıçak saplanmış gibi sarsıldım.

Bir adam, dövmeli esmer adama bağırdı.

"Toprak, hadisene oğlum!"

Toprak, buradaydı.

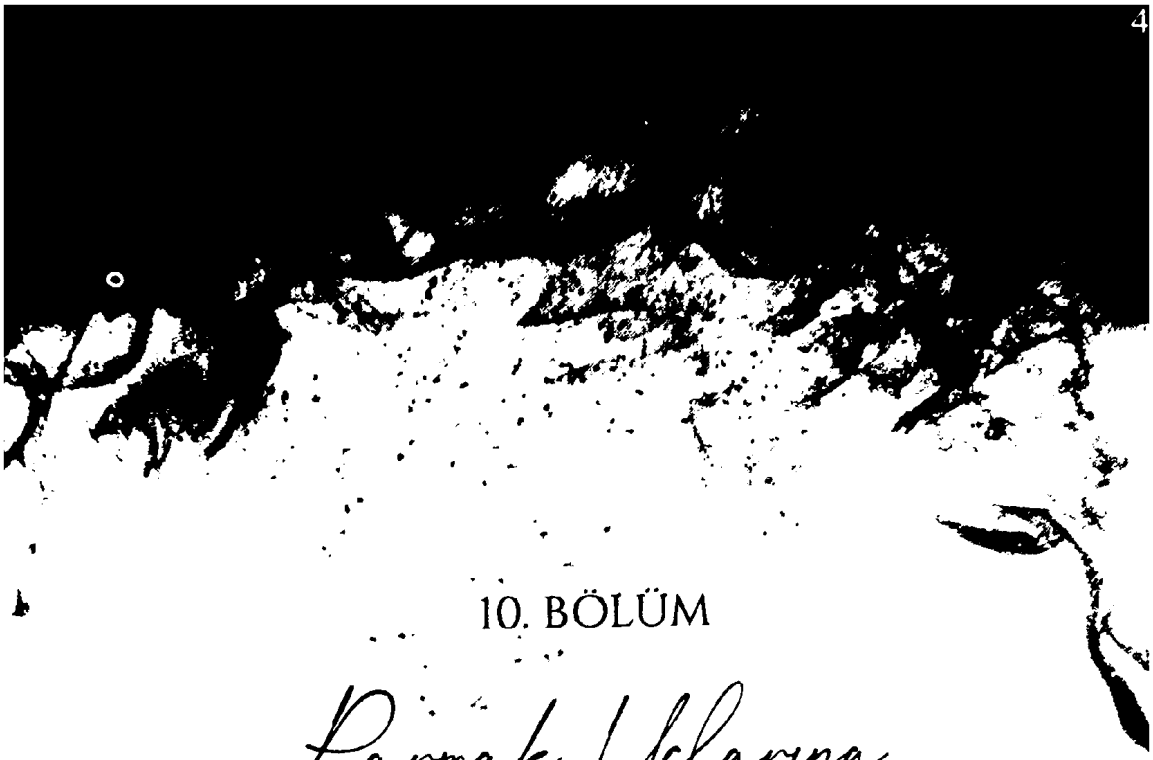

10. BÖLÜM

Parmak Uçlarına İntihar Bulaşan Kadın

♪ *The EverLove, Make Me Believe*
♪ *Aaryan Shah, Isolation*

Parmaklarının arasında tuttuğu sayfayı bir kez daha çevirdi o yazar. Parmak uçlarına bulaşan mürekkep, sayfanın üstünü kirletti. Sanki o kadının, yani kelimeleri yavaşça işleyen bu yazarın arkasında dikilmiş, kalemi bastıra bastıra çizdiği kelimelerin oluşturacağı cümleleri izlerken elim kalbimde öylece bekliyordum.

Hayatını bir mürekkebe bağlamak garipti. Eğer bir mürekkep lekesiysem, benim kefenim bir kurgu, mezarımsa kelimeler mi olacaktı?

Bacağımı korkuluğun üstünden indirirken gözlerimi yansımamdan çekmedim. Derslik bomboştu. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Sadece düşüncelerimden uzaklaşmak istiyordum ve kendimi dans ederken bulmuştum. Toprak'ın burada olduğunu hatırladığım için değil, Toprak'ın göğsündeki dövmeyi gördüğüm için kalbim sızladı.

Kartal da Toprak'ı ânında tanımış olmalıydı ama tepki vermemişti. Sadece tıpkı benim gibi, yüzünde yılların eskitemeyeceği bir ifadeyle o dövmeye bakmıştı. Sonrası sessizlikti. Ne ben tek kelime etmiştim ne

de o tek kelime etmişti. Toprak, buradaydı. Kardelen artık yoktu ama kalbini ektiği toprak, artık yanı başımızdaydı.

Dersliğin kapısı açıldı. İçeri giren Ogün'dü. Bakışlarım aynanın yüzeyinden ona tutunduğunda, beni burada bulmayı beklemediğini belli eden bir şaşkınlıkla elini saçlarına götürdü.

"Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Hayır," diyerek ona doğru döndüm.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Çalışıyordum," dedim omuz silkerek. "Biraz da vakit öldürüyordum."

"Güzel bir vakit öldürme yöntemi." Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "Seni izleyebilir miyim?"

Sırtımda biriken terin bel boşluğuma dek aktığını hissederken başımı salladım. Isınan vücudumun daha esnek olduğunu hissedebiliyordum. Parmak uçlarımda yükseldim, öne attığım bacağım bir yay gibi gerilirken diğer bacağımı hafif bir açıyla arkaya uzattım ve parmaklarım yere değmeyecek şekilde havalandı. Özgürlük hissi bedenimi yavaşça sarmaya başladığında, "Burada olma sebebin arkadaşların mı yoksa göreve başlama kararı mı verdin?" diye sordum.

"Henüz görüşmelerim sürüyor, bizimkileri görmeye geldim diyebiliriz." Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp ilgi dolu bakışlarını bedenimde dolaştırdı. Yavaşça zıpladığımda dudaklarının beğeniyle yukarı kıvrıldığını gördüm. Parmaklarımın üzerine düşerken beklediğimin aksine acı hissetmedim. Sanki yıllar süren bir mola vermemişim gibi, parmak uçlarım dansı huşuyla karşılamıştı. Olduğum yerde yavaşça dönerken, "Senden beklediğim gibi," dedi ve bir an dikkatim dağılır gibi olunca omzumun üstünden ona baktım.

"Anlamadım?"

"Bir kuğuya benziyordun, bir kuğu gibi dans ediyor olman da beklediğim bir şeydi," dedi, ardından beni rahatsız etme ihtimalini düşünmüş olacak ki, "Kusura bakma," diye ekledi. "Beni akademinin sapık hocası olarak etiketlemeni istemem. O yüzden sana akademinin sınırları dışına çıktığımızda askıntı olmayı düşünüyorum. Gerçi hâlâ burada bir hoca sayılmam, o zaman sana burada da askıntı olabilirim. Bilemiyorum."

Açık sözlülüğü beni öfkelendirmedi, aksine eğlendirdi. Her nedense kötü bir niyeti olmadığı hissine kapılmıştım. Belimi esnetmek için

bedenimi iki yana hızlıca çevirdiğimde kemiklerim kütürdedi, rahatlamayı ve ağrıyı aynı anda hissederek yüzümü buruşturdum.

"Bana askıntı olduğunu hissetseydim kuğuya değil, gergedana dönüşürdüm, emin ol," dediğimde gülmemek için parmaklarını dudaklarına bastırıp burnunu kırıştırdı.

"Bir mücevherin kendisini gergedana benzetmesi olacak şey değil," dedi ve bunun üzerine gözlerimi devirdim.

"Ben mücevher değilim. İşlenmemiş bir kömürüm."

"En ihtişamlı elmas bir kömürden elde edilir," dedi yeşil gözlerine ciddiyeti ekleyerek. "Kendini hafife alma, Lavin."

"İsmimi de unutmamışsın."

"Güzel kadınların ismini unutmam deseydim var olabilecek şansımı da yok etmiş olurdum ama dürüst olmalıyım ki, maalesef güzel kadınların ismini unutmam," dedi yeniden dürüstçe.

Kaşlarımı kaldırıp, "Seninle iyi anlaşacağız," dedim, bu tavrım hoşuna gitmiş gibi içtenlikle gülümsedi ama ağzını açmasına fırsat vermeyen, dersliğin birdenbire açılan kapısı oldu.

Kartal içeri girerken Ogün'ün varlığının farkına varmamıştı. Ama gözleri Ogün'e dokunduğu an, yüzündeki sakin ifadenin sertleştiğine tanık oldum. Bakışlarını bana çevirmeden hemen önce tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Neredesin sen?"

"Gördüğün gibi buradayım," dedim gözlerimi devirerek aynaya doğru dönerken.

Kartal, gergin omuzlarla bana doğru yürümeye başladı. Ogün, kolları göğsünün üzerinde toplu şekilde sakince ikimizi izliyordu. Tam yanımda durduğunda yavaşça eğilip, "Seni boş bırakmaya gelmiyor," dedi Kartal sert bir sesle. "Neden burada baş başasınız?"

"Sana da merhaba," dedi Ogün dudaklarına muzip bir tebessüm yerleştirerek.

Kartal, gözlerini Ogün'e çevirip, "Merhaba," dedi sabit bir sesle. "Ogün'dü, değil mi?"

"Evet, sen de Kartal'dın."

Tanışıyorlar mıydı? Bakışlarımı aynanın yüzeyinden Ogün'e çevirdiğimde, bana gülümsedi. "Siz ne ara tanıştınız?" diye sordum.

"İrem tanıştırdı," dedi Kartal.

"Ha, doğru," dedim sinirle gülümseyerek. "İrem tanıştırmıştır."

"Başlama yine." Kartal, gözlerini Ogün'e çevirdi. "İrem seni arıyordu. Bir bak istersen."

Ogün kaşlarını alayla çatıp, ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak, "Tamam tamam, kibarca defol git dediğini anladım," dedi. "O hâlde sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim harflerin üzerine basa basa. Demek ki İrem'in yanındaydı ve İrem'in yanından ayrıldığında aklına gelmiştim. İrem'in yanındayken değil, İrem'in yanından ayrılınca. Kaşlarımı çatarak Ogün'ün derslikten çıkışını izledim. İçeride tek kaldığımız an, Kartal beni bileğimden kavrayıp yavaşça kendine çevirdi.

"Yüzüme baksana bir sen," dedi sertçe.

"Ne var?"

"Ne diye gülüşüyorsun bununla?"

"Gülüşmüyordum, insan gibi diyalog kuruyordum. Seninle kuramadığımız şey. Diyalog."

Kartal'ın gözlerine çöken karanlığı izlerken öfkem dineceğine daha da kabardı.

"Emir bitti bir de Ogün çıktı başıma," dedi dişlerinin arasından.

"Milletle flörtleşen sensin, ben değilim. Ben senin aksine planımıza sadık kalıyorum, senin gibi plan gerekçesine sığınarak insanlara kur yapmıyorum."

Kartal'ın yüzüne yayılan dehşet dolu ifadeyi izlerken neredeyse keyiften dört köşe olacaktım. "Ben mi insanlara kur yapıyorum lan?" diye sordu sertçe. "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Kime kur yapmışım ben?"

"İrem'e karşı sergilediğin performans alkışı hak ediyor. Öyle kur yapıyorsun ki, senelerdir tanıdığım adamın koca bir yabancı olduğunu fark ettim," dedim dudaklarımda alaycı bir kıvrımla.

"Ben de senelerdir tanıdığım kadının tanımadığı adamlara gülümseyebildiğini gördüm," diye karşı atağa geçmesini beklemiyordum. Kaşlarım sertçe çatıldı ama uyarı dolu bakışlarıma aldırış etmedi. "Maşallah, ben hariç herkese dağıtacağın tebessümlerin varmış, Lavin."

"Sen tebessümü hak edecek şeyler yapıyorsun da sanki."

"Hadi oradan lan," diyerek yüzüme doğru eğildi. "Ne diye hak etmiyormuşum ben senin tebessümlerini, söylesene."

Bileğimi parmaklarından kurtarıp, "Sana tebessüm veren bol, benim tebessümüme muhtaç değilsin," dedim. "Bu saçma kavgayı da burada bitiriyorum. Liseli değiliz biz."

İçinde buz yüzen viski rengi gözleri, gözlerime yaydan fırlayan bir ok gibi saplandı. Söylemek istediği bir şeyler olduğunu fark etmiştim ama ağzını bıçak açmadı.

"Her ne sikimse," dedi dişlerinin arasından. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Yerdeki spor çantamı alıp koluma takarken, "İyi," dedim lafını ikiletmeden. "Gideriz o hâlde."

Tartışmayı uzatmamam, nereye gideceğimizi sorgulamamam onu şaşırtmıştı, bunu hissedebiliyordum. Tek kelime etmese de sorguyla yanan bakışları yüzümü karışladığı sürece konuşmasına zaten gerek yoktu.

Akademiden çıkıp cipin önüne geldiğimizde, Kartal cipin uzaktan kumandasıyla kilidi açtı. Ön yolcu kapısını açıp içeri girerken akademiden çıkmadan hemen önce üzerime geçirdiğim ceketin fermuarını boğazıma kadar çektim. Hava bozmaya başlamıştı. Gökyüzünün damarları bembeyazdı ve gök, bulutların koyu gri esaretinin altında kalmıştı. Emniyet kemerimi bağlarken Kartal'ın ön camın önünde ilerleyişini izledim. Ben kemerimi bağladığımda o çoktan araca binmiş, emniyet kemerini bağlamadan aracı çalıştırarak akademiden uzaklaştırmaya başlamıştı. Emniyet kemerini bağlamadığı için uyarıyla öten araç iyice sinirlerimi zıplatınca, "Şu kemerini bağla ya da arka taraftan tak, bir şey yap," dedim.

Gözlerini devirdi. "Şu Ender pezevengini arayacaksın," dediğinde direksiyonu sanki koparacakmış gibi sıkı tutuyordu.

"Avukatı mı?"

"Evet, o piçi."

"Neden?"

"Ağzından almamız gereken laflar, bazı ayrıntılar var," dedi Kartal. "Burak'ın fikri bu. Benim değil. Bana kalsa onun ağzını siker geçerdim."

"Sen başkalarının fikirlerine göre hareket etmezsin."

"Beni o kadar iyi mi tanıyorsun?"

"Tanımaya başlıyorum."

"Önceden tanımıyor muydun?"

"Tanımaya çalışmıyordum."

"Her ne boksa. Burak, o adamla bir yemeğe çıkman gerektiğini söyledi. Yemek sırasında Sadık Parlak ile ilgili ne öğrenebilirsen öğreneceksin." Dişlerini sıktığını gördüm. Zayıf yanaklarının içe çökmesiyle yüzü kemiklerin mezarlığına dönüştü ve bu görüntü kalbimi hızlandırdı. Gözlerimi kaçırıp yola çevirdim. "Bu benim planım değil, tamam mı? Bana kalırsa bu çok saçma. Ne gerek var? Saçma sapan bir yemeğe çıkmaya gerek bile yok."

"O zaman neden yapıyoruz?"

"Bence de. Neden yapıyoruz?" diye çıkıştı öfkeyle. "Buna hiç gerek yok."

"Sadık hakkında çok fazla soru sormak göze batmamıza neden olur, daha farklı konulardan da bahsetmeliyim ki Sadık konusuna takılmamalı," dediğim anda Kartal öfkeyle bana baktı. "Ne?"

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Yemek boyunca sana askıntı olup, saçma sapan fantezilerine seni dahil etmesini mi? Tüm gece seninle baş başa eve gidebilmenin yolunu düşünecek!"

"Saçmalama," dedim sadece.

Burak haklıydı, bu mantıklı bir hamle olabilirdi ama bu hamlenin ihtimali bile Kartal'ı öfkelendirmişti. Ender'in ağzından ne kadar laf alırsak, o kadar kâr elde etmiş olacaktık. Belki de bu işin içinde Sadık Parlak yoktu, belki rotamızın üzerinde uğradığımız öylesine bir yerdi. Bunu öğrenebilmek için daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız vardı. Belki de asıl suçlu şu an bir yerlerde dolaşıyordu ve biz o suçluyu tanımıyorduk bile. Bu düşünce midemi ağrıttı.

Spor çantamın ön gözünden cüzdanımı çıkardım. Kartal'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Cüzdanın içinden avukatın kartvizitini alırken sertçe yutkundum.

"Doğru," diye mırıldandım. "Eğer bir şeylerin sonunu görmek istiyorsak, her ihtimali önümüze koyup düşünmeli ve tehlikeli de olsa her planı devreye sokmalıyız."

"Ne yapıyorsun?"

Cep telefonumu olduğu yerden çıkarırken, "Ender'i yemeğe davet edeceğim," dedim.

"Ben bu fikirden hoşlanmadım. Vazgeçtim, yapmayalım."

"Neden?"

"Bu benim değil, Burak'ın fikriydi."

"Sen kendinden başka kimsenin fikrini önemsemezsin," diye homurdandım. "Hem doğru olan da bu. Adam bana ilgisi var gibi davranıyordu. Elbette bu ilgiyi kullanacağız."

"Elbette bu ilgiyi kullanacağız mı? Saçmalama. Seni orospu çocuklarının ilgisini kullanmak için mi yanımda tuttuğumu sanıyorsun?" diye sordu, sesindeki öfke ateşten daha yakıcıydı.

"Sesini yükselterek konuşma."

"O herifle buluşma falan olmayacak. Vazgeçtim. Bu kadar."

"Bu iş için bu şart."

"Şartların avradını, soyunu sopunu, yedi sülalesini sikerim, anlıyor musun?" Altımızdaki araç hızlanınca nefesim kesildi.

"Yavaşlat şu arabayı ve bana bağırmayı derhâl kes," dedim ölümcül bir sakinlikle.

"Benim yanımda olduğun sürece hiçbir adamla duygusal ya da fiziksel herhangi bir bağ kuramazsın sen," dedi birdenbire.

Duraksayarak, "Benim kimseyle bunları yaptığım yok," dedim. "Hem söylediğin bağları kursam bile bu seni zerre ilgilendirmez!"

"Öyle bir ilgilendirir ki aklın hayalin şaşar!"

"Hangi vasıfla ya? Hangi vasıfla?"

Araç ani bir frenle durunca kafamı koltuğa çarptım. Gözlerimi Kartal'a çevirmemle o da bana doğru döndü ve gözlerinden akan cehennemi gördüm.

"Her gece uyuttuğun adam vasfıyla."

İkimizin gözlerinin sınırlarında patlayan dinamitler, duyguların parçalanmış uzuvlarının etrafa saçılmasına neden oldu. Ani bir kargaşa ikimizin de gözlerindeki ağır yaralanmış cümlelerin üzerine gölge gibi çöktüğünde sadece ona baktım. Hafif bir kalp çarpıntısı göğsümün sınırlarında dolaştı, nefes alma ihtiyacıyla yanan ciğerlerimdeki sızının esas nedenini sorguladım.

"Güzel," dedim sessizce ama bu neden dudaklarımdan dökülmüştü bilmiyordum.

Kartal, tek bir kelime etmedi. Aracı tekrardan çalıştırıp kullanmaya başladı. Bu konuda kararım kesindi, Ender ile yemeğe çıkacaktım fakat bu yemeğe şimdi çıkmamam gerektiğini düşünüyordum. En azından şu an, ikimizin de içinde olduğu çember böylesine daralmışken ve ben gerçekten ne yapmam gerektiğini bilmezken...

Neden böyle hissediyordum?

Kalbimde bir baskı vardı.

Sibelay ve Neslihan evdeydiler. Neden geldiklerini merak etmiyordum. Duş alıp odama geçmiştim, onlarla konuşacak kadar sağlıklı hissetmiyordum. Akşama doğru odamdan çıktığımda üzerimde askılı bir tişört, altımda da dizimin üstünde biten bir sporcu taytı vardı. Kararmaya başlayan koridorda öylece dikilirken, aralık duran mutfak kapısının içinden dışarı sızan ışığın çizdiği sütunu izledim. Mutfakta birilerinin olduğu çok belliydi. Neslihan ve Sibelay'ın dışında bir de erkek sesi duyuluyordu. Biraz sonra konuşanın Yunus Emre olduğunu anladım.

"Bazen bu dangalak herifi hiç anlamıyorum," dediğinde sesinde karmaşa vardı. "Burak'ın ona sunduğu plan bence gayet akıllıca. Neden buna karşı çıkıyor? Ne kız zarar görecek ne de kendisi. Basit bir akşam yemeği. Heriften bir dünya bilgi koparabilirdik."

"Burak'ın anlattığı kadarıyla bu avukat, Lavin'den gerçekten etkilenmiş," dedi Sibelay.

"Bu bir şeyleri daha kolay elde etmemizi sağlayacaktır," dedi Yunus Emre. "Kartal'ın bu inadı yüzünden bazen cinnet geçirecek gibi hissediyorum. İşi yokuşa sürüp duruyor, dümbelek kafa."

"Kız, Kardelen'in en yakın arkadaşıydı," dedi Neslihan. "Zarar görmesini istememesi normal. Kendisini Lavin'e karşı sorumlu hissediyor bence."

Sibelay, "Öyle mi dersin?" diye sordu imayla.

"Aksi onu yeni bir cehennem ateşine atar," dedi Neslihan, bir an geri adım atmak, daha fazlasını duymamak için buradan uzaklaşmak istedim. "Sizce bu işin içinde Sadık Parlak varsa, Kardelen'in sosyal medya hesaplarına bakmış olması normal olmaz mıydı? Küçük bebeğimin hesabında neredeyse hepimizle fotoğrafı vardı. Özellikle de Lavin'le fotoğrafları var. Bu, Lavin ve Kartal'ın kimliklerini doğrudan açığa çıkarmaz mı?"

Neslihan'ın sorusu beni duraksattı.

"Kardelen'in hesapları her zaman gizliydi. Bu olaydan sonra ekstra özen gösterdik buna, merak etmeyin," dedi Yunus Emre.

"Hiç düşündünüz mü peki?" diyen kişi Sibelay'dı. "Bunun onu tanıyan biri tarafından yapılmış olma ihtimali olan bir şey olduğunu?"

"İhtimaller arasında her şey var," dedi Yunus Emre sakince. "Bu bir kaza da olabilir, sadece eğlenmeye çalışan bir grup keşin ona iyi hisset-

tireceğini düşünerek verdiği bir şey de olabilir, Sibelay'ın söylediği şey de olabilir. Her şey olabilir. Ama her ne olursa olsun, bunu ona yapan kişi bilmeden bile yapmış olsa, Kartal onu bilerek yok edecek. Çünkü bazen verdiğin, sana normal gelen bir karar, bir başkasının felâketi olabilir."

"Çocukları zehirleyen her kim varsa, hepsi kendi pisliğinde boğulsun, can versin istiyorum ve ben Sahra'nın aksine bu konuda Kartal'ı destekliyorum," dedi Neslihan. "Keşke hepsinin kökünü kazıyabilsek."

Bu cümle içime ağrı gibi ekildiğinde onları dinlemenin yanlış bir şey olduğunu fark edip salona yöneldim. Tam holden geçerken banyonun kapısı açıldı ve bir buhar bulutu koridorun duvarlarına yayıldı. Bu bulutu takip eden şampuan ve sabun kokusunu soludum. Kafamı çevirip banyonun aralık kapısına baktım. Kartal, beline sardığı çok da büyük sayılmayacak bir havluyla hemen orada dikiliyordu. Islak saçlarından düşen su damlaları göğsüne, ensesine ve omuzlarındaki benlerin üzerine damlıyordu. Elindeki küçük el havlusunu ensesine bastırdı, ardından havluyu saçlarına çıkarıp saçlarını sertçe kuruladı. Biçimli karın kaslarının kıvrımlarına takılarak ilerlemekte zorlanan su damlalarını izlerken boynumda yanmaya başlayan o ateş, hızla karnıma kadar indi ve bir süre sonra bedenim acı verici bir yangının içine çekildi. Gözlerimi hızla gözlerine tırmandırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Salona gidiyorum."

"Hâlâ evdeler mi?" diye sordu.

"Evet, mutfaktalar sanırım."

"Tamam."

Başka bir şey söylemeden odasına geçip kapıyı kapattı. Salona geçerken kafam allak bullaktı. Çok değil, yarım saat sonra herkes salondaydı. Kartal, üstüne yeşil bir tişört geçirmiş, altında her an kıçından kayıp düşecek gibi duran siyah eşofmanla berjerde oturmuş birasını yudumluyordu. Yunus Emre'nin donuk gözleri Kartal'ın üzerindeydi, Sibelay ve Neslihan yan yana oturuyor, ortamla ilgilenmeden tek bir telefon ekranına kilitlenmiş ekranı izliyorlardı.

Onları izlerken, gözlerim sanki satırların arasında dolanıyordu.

Yunus Emre, "Burak'ın planı..." diyecekti ki, Kartal ânında, "İstemiyorum," diyerek lafı ikiye böldü. Sibelay, gözlerini kaldırıp ikisine baktı.

Yunus Emre, Kartal'a kilitli bir şekilde, "Neden istemiyorsun?" diye sordu. "Mantıklı bir açıklaman var mı?"

Kartal alayla güldü. "Ne zamandan beri sana açıklama yapıyorum?"

Yunus Emre bir kez olsun gözlerini kırpmadan, "Nasıl bir atak kaçırdığının sen de farkındasın bence," dedi.

"Nasıl bir atak kaçırıyormuşum? Anlat."

"Bir daha eline kolay kolay geçmeyecek bir fırsat bu. Adam, Sadık'ın sır dolu küpü. Hem Lavin'e de ilgisi varmış. Konuşturması ekstra kolay bir piyon."

Kartal'ın dudaklarını saran o ölümcül gülümseme daha da derinleşip âdeta bir mezara dönüştü.

"İlgisi olduğunu sana kim söyledi?"

Yunus Emre sakince, "Sence ilgi çekmeyecek birisi mi?" diye sorunca, bir an Kartal da ben de duraksadık.

"Gayet güzel hatun," dedi Neslihan, Sibelay da karşılığında Neslihan'ın boşluğuna vurup düz düz baktı. "Evet, güzel ama bundan sana ne, Neslihan?" diye homurdandı.

Kartal'ın yüzündeki ifadenin daha da gerildiğini fark ettim ama sanki gerildiğini göstermek istemiyormuş gibi o ölümcül tebessümle öylece Yunus Emre'ye bakmaya devam etti. Tek kelime etmedi, soruyu cevapsız bıraktı.

"Lavin şu an senin için büyük bir şans. Onu yanında buraya sürüklerken senin şansın olmasını istemiyor muydun zaten?"

"Konunun gittiği yer hoşuma gitmemeye başladı, bence amcık ağızlılığı burada kesebiliriz," dedi Kartal aynı gülümsemeyle.

"En kuvvetli hamlelerinden birini sağlayacak olan taş elinde, neden hamleni yapmıyorsun?"

"Beni bir satranç taşı olarak görmekten vazgeç," dedim sertçe. "Sanki ben burada değilmişim gibi benim önümde benimle ilgili konuşuyorsunuz."

"Seni küçümsemiyorum," dedi Yunus Emre harflerin üzerine basa basa. "Senin gücünü fark etmesini istiyorum. Üstelik şu an Kartal ile konuşuyorum, seninle değil."

"Sana göre ben neyim? Bir piyon mu?"

"Öyle olduğunu düşünüyorsan bilemeyeceğim."

"Ben piyonsam, sen nesin? Sahte ölüm raporları hazırlayan biri ne oluyor?"

Yunus Emre gözlerimin içine hiçbir şey hissetmiyormuş gibi baktı ve "Ben arkadaşım için yaptım," dedi.

"Güzel," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ben de arkadaşım için yapıyorum."

Çöken sessizliğin altında kalacağımı düşünsem de bu sessizliğin çökmesini sağlayan bendim ve altında kalan ben değil, onlar olmuştu.

Geceye doğru herkes evden ayrılmıştı, birkaç lokma bir şey yedikten sonra kendimi odama kapatmıştım. İnsanlardan bunca zaman boyunca neden uzak durduğumu durmadan hatırlatıyordum kendime. Ben hatırlatmasam bile, insanlar bunu hatırlamamın bir yolunu bularak önüme sunuyordu.

Boğazımın kuruduğunu hissettiğimde odadan yavaşça çıkıp mutfağa geçtim. Kartal hâlâ salondaydı, büyük ihtimalle içiyordu. Şişenin sesini duyabiliyordum ama cesaret edip yanına gitmedim. Suyumu doldurup ağır yudumlarla içerken mutfak zifiri karanlıktı. Mutfaktan çıktığım anda, salondan çıkan Kartal ile burun buruna gelmeyi beklemiyordum. Üstündeki tişörtü çıkarmıştı, büyük ihtimalle fazla alkol aldığı için bedeni yanmaya başlamıştı. Yutkunarak birkaç saniye ona baktım ve tekrar yürümeye başladım. Gözlerimi bile kırpmadan gözlerinin içine bakıyordum, aynı şekilde onun gözleri de benim gözlerimin içindeydi, asla ayırmıyordu.

"Uyumamışsın," dedi.

"Uyumadım."

"Hım." Gözlerini kırpmadan yüzümü izlemeye devam ediyordu. "Uyuyacak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Uyumak istiyor musun?" diye sordu bu kez.

Onun gözlerinin içine bakmak sanırım böyle bir şeydi; hemen karşında cehennem dimdik duruyordu ve sen ateşlerin, vadinin uzun kayalıklarına çarparak dalgalanışını izliyordun, hemen yanında cennetteki soğuk şelaleden akan suyun serinliği yüzünü okşuyordu.

Bu hissettiklerim beni gerçekten korkutmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum."

Bir süre sessizce birbirimizi izledik ama ortam gerçekten karanlıktı, gözlerine yayılıp duran o ifadelerin hangi anlama geldiğini belki de sırf bu yüzden anlayamıyordum. Biz onunla hep karanlığın içinde çığlık atıyorduk birbirimize. Hiç ışıklar açıkken bağırmamıştık ki...

Yanından geçip kapıyı açtım, ona bakmıyordum ama nefesini hissedebiliyordum. Karanlık odaya girerken, "Uyumak istiyorum," diye mırıldandım.

İçeri girdiğimde o da arkamdan odaya girdi. Yatağa girerken ona bakmadım, yorganın altına girdim ve sırtımı yatağın diğer ucuna dönerek gözlerimi pencereye diktim. Yatak başka bir ağırlıkla hafifçe çöktü, nefesinden sızan alkolün kokusunu soluyunca yutkundum.

Bir süre hiç konuşmadı, hiçbir şey söylemedi. İkimiz de aynı yatağın içinde sessizdik.

"İnsanları bir kitaba benzetiyorum," dedi aniden konuştuğunda. Nabzımın hızlandığını hisseder hissetmez gözlerimi sıkıca yumdum, sakinleşmeye çalıştım. "Her kitabın sonu içindekilerdir."

"Kendimizi içimizdekilerle bitiriyoruz," diye onayladım onu.

"Öyle. Farkında mısın, sen artık tek başına bir kitap değilsin, Lavin," dediğinde donup kaldım, gözlerimi araladım ve şehrin ışıklarının yansıdığı pencereye baktım. "Sen diye bir şey kalmadı, ben diye bir şey de öyle. Biz artık seninle tek bir kitabız."

Yavaşça ona doğru döndüm, yüzüne vuran solgun ışığın altında yüzü gri görünüyordu. Gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerinin içinde parlayan ateş böcekleri varmış gibi görünüyordu. Bir şehir manzarası gibiydi; gözlerinde geceydi ve ışıklar küçük birer nokta kadar görünüyordu.

"Bunu kabul etmem o kadar kolay olmayacak," diye fısıldadım.

Kartal bana yaklaştı, güçlü kolları beni sarınca bir an şaşırsam da tepki vermedim. Ne yapmam gerektiğini bilmeyerek ona baktım. Kartal bana biraz daha sokulunca yüzümü saran ifadenin yumuşadığını fark ettim. Parmaklarım yavaşça saçlarına kaydı, Kartal'ın simsiyah saçlarını yavaşça okşamaya başladığımda sanki geceye dokunuyordum. Kartal biraz daha sokularak yüzünü boynuma yakın bir yere yerleştirdi, gözlerini kıstı ve pencereden sızan ışıkları izlemeye başladı.

Neden bu hâldeydik? Bunu yapmak zorunda mıydık? Birini yeniden tanımak, birine kapılarını açmak, biriyle aynı kaderi yaşamaya başlamak bunları mı gerektiriyordu sahiden? Ona dokunuyordum, parmaklarım saçlarındaki gecenin içinde dolaşıyordu ve o bana sokuluyor, tanıdığım Kartal'ı kapının dışında bırakarak başka bir Kartal'a dönüşüyor ve boynuma sığınıyordu.

Onun bana sığındığını düşünmek, sert bir rüzgâra dönüştü; zihnimde yanan mantık meşalesinin ateşini önce harladı, ardından da tamamen söndürdü.

Biz onunla aynı kişilerdik belki de. Neyin nasıl hissettirdiğini az çok biliyorduk. Soluksuz gecelerimiz olmuştu, kalbimizin öyle çok acıdığı zamanlar olmuştu ki o kalbin susması için mutfağa gidebilir, avuçladığımız büyük bir bıçağı defalarca kez kalbimize saplayabilirdik. Çünkü biliyorduk, hiçbir bıçak darbesi, yaşadığımız acıdan daha çok yakamazdı canımızı.

Alkol kokan nefesini soluyarak boşluğu izlemeye başladım. Kartal hareket etmedi, bir süre sonra kirpiklerinin yavaş hareketleri tamamen kesildi ve nefesinin düzene girdiğini fark ettim. Kemikli, benlerin çekici lekeler bıraktığı yüzünü izlemeye başladığımda, Kartal artık çoktan uykunun kollarına düşmüştü.

Kâbusların onun zihnine dokunmamasını diledim.

Biraz sonra uyku benim de zihnime çöldeki devenin kumlara çöktüğü gibi çöktü.

Gözlerimi araladığımda saat kaçtı bilmiyordum ama şafak yeni sökmeye başlamıştı. Kirpik diplerim sızlıyor, Kartal'ın nefesi boynumdaki vadiyi turlayarak beni ısıtmaya devam ediyordu. Parmaklarımın hâlâ onun siyah saçlarında olduğunu fark edince gözlerimi kırpıştırdım. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun gölgesi zemine düşüyordu.

Bir süre öylece onu izledim. Onun uyuyan yüzünü... Tıpkı bir çocuk gibi uyuyor olsa da yüzünü saran bir başka ifadenin perdesinin arkasında bir yırtıcı saklanıyordu.

Parmaklarım onun saçlarındaki hareketlerine yeniden başladı. Yağmurun sesi sanki kalbimin içinde yağıyormuş gibi yakından ve gür geliyordu. Derinlik sahibi gözleri kapalıydı, gözleri kapalıyken uzun olan kirpikleri gözlerinin altındaki uykusuzluk çukurlarının içine serilmişti.

Onun kollarımda olması benim için ciddi bir yüktü.

Ellerimi saçlarından yavaşça uzaklaştırıp onu o yatakta öylece bırakırken, bir an Kartal'ın benim yataktan kalkmama izin vermeyeceğini düşündüm ama öyle olmadı, o kadar uykusuzdu ki biraz direndikten

sonra bana sırtını döndü ve uyumaya kaldığı yerden devam etti. Yavaşça kalkıp odanın diğer ucuna yürüdüm, yağmurun sesi gitgide daha da gürleşiyordu. Omzumu pencerenin pervazına yaslayıp şafak rengindeki gökyüzünden, gözyaşları gibi akan yağmuru izlemeye başladım.

Gökyüzü öyle şiddetli çığlıklar atıyordu ki bir an ürperdim ama bu ürperti çok da uzun sürmedi. Soluk mavi gökyüzünü saran bembeyaz damarları izledim, şimşekler arka arkaya çakarak gökyüzünü olduğundan daha da aydınlık bir forma büründürüyor, ardından durmak üzere olan bir nabız gibi sönüyordu.

Yavaşça pencereden uzaklaştım, koridora çıkarken kapıyı olabildiğince yavaş kapattım. Holün lambasını yaktıktan sonra salona geçtim, salondaki ışığı açmamıştım çünkü açık duran yerden holün ışığı içeri sızıyordu. Kartal'ın devamlı olarak oturduğu koltuğun etrafında bir boşalmış viski şişesi, bir de dibinde bir kadehlik içki kalmış şarap şişesi vardı. Bira şişesi sehpanın üzerindeydi, kül tablası onun öldürdüğü sigaraların izmaritleriyle doluydu.

Bir süre öylece dikilip onun arkasında bıraktığı enkazı izledikten sonra yavaşça içki şişelerini topladım, şişeleri mutfaktaki çöpe taşıdım ve tekrar salona döndüm, kül tablasıyla birlikte boş kadehi de alıp mutfağa götürdüm. Yeniden salona döndüğümde elimde deterjanlı bir bez vardı, o bez ile sehpaya dökülen birayı yavaşça sildikten sonra bir sigara yaktım ve salonun camını açıp yağan yağmuru izlemeye başladım. Sigaramın son dumanına kadar keyifle içip izmaritin ucunda hâlâ yanan ateşi pencerenin dışına uzattım, yağmurun serin suları ânında ateşi söndürdü, söndürürken çıkardığı ses bana bir şeyi anımsatmıştı. Islak izmariti gelişigüzel pencereden dışarı atıp pencereyi kapattım.

Kartal uyanana kadar dişlerimi fırçalamış, evdeki dağınıklığı üstünkörü toparlamış ve mutfağa geçip kahvaltı hazırlamıştım. Kartal'ın uyandığını banyonun kapısının açılıp kapanma sesini duyduğumda anladım. Saat çoktan on olmuştu, dışarıdaki yağmur etkisini sürdürüyor olsa da güneş de gökyüzündeki yerini almıştı. Böyle devam ederse kesin bir gökkuşağı oluşacaktı.

Kızarmış ekmeklere, dilimlediğim domates ve salatalığa, pişirdiğim peynirli omlete ve masaya koyduğum peynire son kez baktım. İçerideki herifin et tarzı ürünleri sevdiğini bildiğimden biraz da salam çıkarttıktan sonra masanın diğer ucundaki sandalyeye oturup az önce demlediğim çayın çökmesini beklemeye başladım.

Kartal, ağzında bir diş fırçasıyla içeri girince gözlerimiz birbirine tutundu. Ensesinde yine küçük bir havlu vardı ve gözleri uykudan dolayı şişmişti. Gözleri benden ayrılıp masaya kaydı, bir an duraksar gibi oldu. Yavaşça mutfaktan çıktı, mutfağa tekrar döndüğünde çoktan dişlerini fırçalamıştı.

"Bu nereden çıktı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Oturup yiyeceksen ye, yemeyeceksen de ben bayıla bayıla yerim hepsini," diye söylenip önüme döndüm.

Kartal'ın bakışlarını profilimde hissedebiliyordum. Kendine bir çay bardağı alıp karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Yalancı," dedi. "Sen bunların hepsini yiyemezsin ki."

Çatalımı peynirli omlete batırdım, büyük bir parça koparıp ağzıma tıktım ve kızarmış ekmekten de büyük bir parça koparıp ağzıma attım. Yanağım kocaman olup şişerken hırsla çiğnemeye başladım. Ağzımdakilere aldırış etmeden, "Gayet de yiyebilirim," dedim, sesim boğuk çıkmıştı.

Kartal gözlerini kıstı. "Boğulacaksın. Zeytin yok mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Dolapta olması gerekiyordu." Salam dilimlerinden birini eliyle aldı, parmaklarının arasındaki salamı tek seferde ağzına attı.

"Kalk al."

"Kahvaltıyı hazırlayan sensin, insan zeytini akıl edemez mi?" diye alay etti.

"Beğenmediysen git kendine kahvaltı hazırla, yeme benim hazırladıklarımı," diye homurdandım. Çayı bardağıma doldururken o ağzına bir dilim peynir atmış, kalkıp dolaptan biraz zeytin çıkararak masanın üstüne bırakmıştı.

Çayını doldurdu. Kahvaltı yapmaya başladık. İkimiz de karnımızı sıkı bir şekilde doyurana kadar konuşmadık. Bugün akademiye gitmeyecektik ama geçen sefer Emirlerle gittiğimiz bilardo salonunda yine Emirlerle buluşmayı düşünüyorduk. Bu buluşma tamamen bizim kamuflajımız gibi bir şey hâline gelmişti artık.

İrem'in de orada olacağını bilmek durgunlaşmama neden olsa da bunun rengini ona vermemek için ekstra bir çaba sarf ediyordum. Birlikte masayı topladık ve giyinmek için odama geçtim, evden çıkarken tekrar dişlerimi fırçalamıştım.

Haki renginde bir kazak, siyah dar paça bir kot pantolon ve siyah botlarımı giyip odadan çıktım, makyaj yapma gereği duymamıştım.

Cep telefonum cebimde, avukatın kartviziti cüzdanımdaydı. Cüzdanımı ve telefonumu küçük bir kol çantasına attıktan sonra Kartal'ı beklemeye başladım. Siyah bir gömlek, normalden biraz daha açık renk bir kot pantolon giymişti. O da ayağına botunu giydi ve hızla evden ayrıldık.

Bilardo salonuna geldiğimizde Emir ve diğerleri içerideydi, İrem her zaman olduğu gibi göz alıcı görünüyordu, gözlerim onun kısa eteğinde dolaştı. Güzel bacakları vardı ve bunun kesinlikle farkındaydı.

Ceyda ve Berra ile selamlaştıktan sonra İrem'in sinirimi bozan gülümsemesine yapmacık bir tebessümle karşılık verdim ve bilardo masasının hemen çaprazındaki boş masaya oturdum, çantamı yanımdaki boş sandalyeye koyduktan sonra kafamı bilardo masasının önünde dikilen Emir ve Kartal'a doğru çevirdim. Kartal, kâğıt rengini almış soğuk yüzüyle öylece dikiliyordu, eline bir isteka almış, Emir de sanki bu işin ustasıymış gibi topları dizmeye başlamıştı. Kartal'ın burada kendi isteğiyle olmadığı o kadar aşikârdı ki.

İrem, önündeki içecekten bir yudum aldı, tam karşımda oturuyordu. Ceyda ve Berra'nın önlerindeki kitaplarla ilgilendiğini fark ettiğimde gözlerim tekrar İrem'e kaydı, büyük bir dikkatle Kartal ve Emir'i izliyordu ama onun şu an Emir'le değil, Kartal'la ilgilendiğini biliyordum.

Kartal, sağ ayak ve sol ayak arkası arasında otuz, otuz beş santim aralık bıraktı ve kırk beş derece açıyla araladı. Bacakları gergin görünmüyordu, vücudu rahattı. Sağ kolunu omzundan başlayarak belini çok da kırmadan masaya uzattı, elindeki istekanın konumu vücuduna çok yakın değildi ama iki kaşının ortasına burnuyla paralel duruyordu. Sağ elini avuç içi masaya yapışacak şekilde masaya yerleştirdi, işaret parmağıyla başparmağı bir kafes şeklinde durdu. Emir'in ilgili gözleri Kartal'ın üzerindeydi. Emir elindeki bilardo tebeşirini köşeye bıraktı ve Kartal o an vuruşunu yaptı.

"Vay canına!" dedi İrem, gözleri parlıyordu.

"Eminim ondan daha iyi oynayanlar vardır," dedim kuru bir sesle.

"Evet ama ondan daha seksi oynayan biri olduğunu düşünmüyorum," deyince kanım, damarımın içinde âdeta donarak hareketini kesti.

"Fazla açık sözlüsün."

İrem'in gözleri beni buldu, dudaklarında garip bir tebessüm belirdi. "Önceden böyle değildim," diye fısıldadı. Ardından, "Biraz yürüyelim

mi?" diye sordu, sesi sakindi ama ben pek sakin olamamaktan korkuyordum. Yine de onu geri çevirmedim ve birlikte masadan uzaklaştık. Bilardo salonunun bir alt katında başka bir oyun salonu vardı, bu salonun hemen içinde DVD oyunlarının ve filmlerin satıldığı küçük bir dükkân vardı. İrem ile birlikte oraya girdik, parmaklarım DVD'lerin üzerinde dolaşırken İrem de beni takip ediyordu.

"Bana karşı çok ön yargılısın, değil mi?" diye sordu, parmaklarım üzerinde durduğu DVD'nin üstünde donup kaldı.

"Nasıl yani?"

"Seni anlıyorum, kuzenini gerçekten önemsiyorsun. Kesin Kartal'ın peşinde benim gibi yüzlercesi vardır ama ben gerçekten kötü niyetle yaklaşmıyorum ona."

Onun gibi yüzlercesi.

Güzel ve ne istediğini bilen yüzlercesi demekti bu. İrem, gerçekten çok güzel bir kadındı. Ne istediğini bildiği de düpedüz ortadaydı.

Onun gibi yüzlercesinin Kartal'ın etrafında olduğunu düşünmek bir anlığına parmak uçlarıma kadar garip bir sancıyla dolmasına neden oldu. Önceden de Kartal'ın kadınlar arasında popüler olduğunu biliyordum. Kızların ona nasıl baktıklarını, Kardelen'e onunla ilgili sordukları rahatsız edici soruları ve daha bir sürü şeyi zaten biliyordum. O zaman şimdi neden rahatsız oluyordum? Düşünme, düşünme bunları.

"Senin biraz çapkın olduğunu düşünüyorum," dedim dürüstçe.

"Benim birini asla sevemeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?" diye sorduğunda bu sorunun içime dokunmasını gerçekten beklemiyordum. Kafamı kaldırıp İrem'in su gibi bakan mavi gözlerinin içine baktım, gözleri gerçekten çok güzeldi. "Hayır, yanlış anlama. Sadece senin değil, beni az çok görüp bilen herkesin böyle düşündüğünü biliyorum."

Durgunlaşan gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Seni tam olarak tanımıyorum, hakkında bir yargıya varamam," dedim.

İrem'in buruklaşan tebessümü yüzünü daha da hüzünlü bir ifadeye büründürdü. "Ben de gerçekten sevebilmiştim," dedi. "Yani... Buna dönüşmeden önce."

"Buna?"

"Olduğum şu canavara," diye fısıldadı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Gerçekleri kendimden saklayamam, Lavin. Ben kim olduğumu biliyorum."

Tırnaklarımı farkında olmadan DVD'nin jelatinine geçirdim. İrem, derin bir nefes alıp dolmaya başlayan gözlerini tavana kaldırarak gözyaşlarını dizginlemek için kirpiklerini birbirine bastırdı. Bir süre öyle bekledi.

"Yani onun beni sevmediğini elbette biliyordum ama benim gibi kızlar da umut edebiliyor. Yani sevilebileceğini düşünebiliyor. Ben sevilmeyecek kadar kötü bir insan mıyım bilmiyorum ama bazen o kitaplardaki masum şekilde tasvir edilen kadın karakter olmak isterdim. Ya da dizilerdeki güzel olan tüm hisleri tadan o kadın... Bilmiyorum."

Kimden bahsediyordu bilmiyordum ama okyanusun yüzeyine çıkardığı acısı o kadar cansızdı ki, ölü bir şekilde öylece yüzüyordu ve onu hiçbir gemi bulamıyordu. Birbirimizin gözlerinin içine baktık, o an bir insanı yargılamanın ne kadar kolay bir şey olduğunu ama gerçeklerin asla sanıldığı kadar kolay olmadığını anladım. İrem birini gerçekten sevmişti, muhtemelen sevdiği adam tarafından hiç sevilmemişti. Onu böyle, bu hâlde görmek beklediğim bir şey değildi. Ondan bunları duymak da beklediklerim arasında değildi. Bir an için ona duyduğum şeyin gerçekten merhamet olduğunu düşündüm. Gözlerimi gözlerinden usulca ayırdım.

"Kendime yeni bir hikâye yaratmaya çalışıyorum," diye konuştu. "Ve bu hikâyenin kadın karakteri olabilmek istiyorum. Bir daha onu sevdiğim gibi kimseyi sevemeyeceğimi biliyorum, bir daha onu sevdiğim zamanlarda olduğum kadın olamayacağımı da biliyorum ama yine de ümit ediyorum." Gülümsedi. "Ümit yalnızca fakirin ekmeği değil, kötünün susturduğu vicdanıdır."

"Bu hikâyeyi yaratabilirsin," dedim onu destekleyerek. Bana dikkatle bakıyordu, duydukları onu şaşırtmış gibiydi. "Bunun için geç değil. Ama ben senin hikâyendeki adamın Kartal olduğuna inanmıyorum, İrem."

Yıpranmış bakışlarını benden ayırmadı ama bu yorumumun üzerine hiçbir şey söylemedi. Bir süre DVD dükkânının içinde gezdik, sonra bilardo salonuna geri dönmek için merdivenlere yöneldik.

Bilardo salonunun giriş kapısına geldiğimizde, sırtı bize dönük duran grup içeri girmemize mani oluyordu. Sanki hava hiç soğuk değilmiş gibi gruptaki adamların hepsinin üzerinde sporcu atletleri vardı, sırtları bize dönük olduğundan yüzlerini göremiyorduk. İrem benim aksime nazik bir sesle, "Affedersiniz, geçebilir miyiz?" diye sordu.

Adamlardan biri İrem'e doğru döndü, beyaz ve uzun dişlerini göstererek sırıtıp, "Geçersin tabii, bebeğim benim," deyince bir an kaşlarımı kaldırarak adama baktım. İrem rahatsız olmuş bir şekilde adamın yanından geçerken, diğer adamların sırtı hâlâ bize dönüktü ama bize yol veren herif pis pis sırıtarak İrem'e bakıyordu.

Adamın gözlerinin İrem'in bacaklarına kaydığını görünce sinirlerim tamamen tepeme toplandı. İrem yavaşça koridorda ilerliyor, bilardo salonunun içine doğru gidiyordu ama ben arkada kalmıştım, İrem benim arkada kaldığımın farkında değildi.

"Şu sarışına var ya mola vermeden yirmi dört saat boyunca çakılır," dedi iç çekerek. Sırtı dönük adamlardan birinin omzunu tuttu. "Şuna bakar mısın abi ya? Bacakları sütun gibi. Hatun resmen at gibi!"

Diğer adam da kafasını çevirip İrem'e baktı ama öteki adam ısrarla sırtı dönük duruyor, hemen önüne geçmiş bir diğer adamla konuşuyordu. Konuşulanları duyduğundan emindim. Hatta İrem de duydu ve irkilerek bizden tarafa döndü, korkulu gözlerle, "Lavin, hadi!" diye bağırdı.

Gözlerimi kısmış, süzecek dana gibi herife bakıyordum.

"Sen git," dedim dişlerimin arasından. "Uzaklaş."

"Lavin, saçmalama! Hadi!"

"Yavrum," dedi İrem'e laf atan hıyar. "Nereye gidiyorsun, gelsene?"

"İrem, git," dedim sakince. "Bizimkilere haber ver."

İrem, "Ne? Neden?" diye sorunca adamın gözleri yavaşça bana doğru çevrildi.

"Çünkü ben birazdan bu ayının gözlerini oyacağım da ondan!"

Adamın üstüne çullandığımda, İrem çığlık atarak bilardo salonunun içine doğru koşmaya başladı. İri adam ne olduğunu şaşırmış hâlde bana bakarken, ben çoktan tırnaklarımı adamın yüzüne geçirmiştim bile. Tırnaklarım saplandığı derinin yüzeyinde derin izler açarak ilerlerken, diğer adamlardan biri belimi yakaladı ve beni adamın üstünden almak için çekerek, "Şşşh, panter misin kızım? Sakin ol!" diye bağırdı. "Manyak karı!"

Sırtı dönük adamın bize doğru döndüğünü gördüm. O an, o adamın Toprak olduğunu gördüm ve yüzünü yolduğum adama verdiğim dikkatim dağıldı. Adamlardan biri beni çekerek kurtardı. Toprak, İrem'e laf eden diğer hıyarın boynundan yakalayarak çekti, adamın boğazını dirseğiyle kıstırarak sıkarken, "Sana kaç kere yanımdayken biri-

lerine laf atma dedim, pezevenk?" diye hırladı. "Bırak lan sen de kızı. El kadar kızı tutmuşsunuz, ayıya vurmasın diye uğraşıyorsunuz."

Toprak'ın buradaki varlığı beni yeniden şoka uğratsa da öfkem dinmemişti. Adam beni serbest bırakınca, koridorun diğer ucunda duyduğum kükreme, olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Kartal'ın hızla bize yaklaştığını gördüm, diğer adam hâlâ Toprak'ın dirseğinin iç kısmına sıkışmış şekilde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kartal elindeki istekayı bir mızrak gibi kavradı, acımasızca az önce beni yakalayan dev gibi adamın boşluğuna sapladı ve adamın böğürtü gibi bir ses çıkararak yıkılmasını sağladı.

"Seni öyle bir sikerim ki, götün dikiş tutmaz lan!" diye hırladı, istekanın ucuyla tekrar adamın boşluğuna vurdu.

İrem yoktu, Ceyda ve Berra da gelmemişti ama Emir bize doğru ilerliyordu. Hızla koştu, aniden Toprak'ın tuttuğu adamın yüzüne sert bir yumruk indirip, "Sikerim geçmişinizi!" diye bağırdı.

Toprak tuttuğu adamı serbest bıraktıktan sonra ellerini birbirine vurarak silkti. Görevi burada bitmişe benziyordu ama diğer iki adam, arkadaşlarına saldırıldığını görünce Kartal ve Emir'e saldırmak için harekete geçtiler. Toprak bir sigara yakıp sırtını duvara yasladı, bir bacağını dizinden kırarak ayağını duvara yasladı ve sakince kavgayı izlemeye başladı. Gözlerimi ona dokundurduğumda, anıların parmak uçları da zihnime dokunuyordu. Nasıldı? Gerçekten nasıl olduğunu merak ediyordum. Yaşananlardan sonra hâlâ hayatta olsa da hâlâ yaşıyor muydu?

"Kızların yanına git, Lavin!" diye kükredi Kartal, arkadan ona saldıran adama istekanın diğer ucuyla vurup adamı etkisiz hâle getirdi. Yere devrilen diğer adam yavaşça doğruldu, Kartal'a saldıracaktı ki, Kartal adama sertçe kafa atıp adamı yere serdi.

Emir iki adamın kafasını koltuk altlarına sıkıştırmış adamları kendi etrafında döndürmeye başlamıştı. Dehşet içinde ona baktım. Toprak sigarasının külünü silkip sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yavaşça bilardo salonundan çıkıp gözden kayboldu. Bir hayalet gibi, öylece kayboldu. Bilardo salonunda güvenlik yok muydu? Ortalık birbirine girmiş, ana baba gününe dönmüştü.

"Lavin, sana git diyorum!"

Adamlardan biri Emir'in boşluğuna vuracakken, Berra çığlık atarak bize doğru koşmaya başladı. Elinde sandalye vardı, ben daha ne olduğunu anlamadan Berra elindeki sandalyeyle adamın sırtına vurdu ve

adam un çuvalı gibi yere yığıldı. Emir diğer iki adamı kendi etrafında döndürmeye devam ediyor, Kartal kendinden geçmiş gibi altına aldığı adamı yumruk manyağı yapıyordu.

Sonunda güvenlik görevlisi gelip kavgayı bir şekilde ayırdığında, mekânla alakalı bir sorun çıkmaması için tarafların birbirinden şikâyetçi olmamasını istemişti. Normalde adamları haşat edeceğinden emin olduğum Kartal, sırf başımızı belaya sokmamak için sessiz kaldı ve adamlar eşek sudan gelinceye kadar dayak yemiş olmalarına rağmen paşa paşa salonu terk ettiler.

Bir köşede oturmuş, olayın şokuyla birbirimizi izlerken aslında hepimiz şaşkındık. Her şey bir anda gelişmişti, ben bir anlık sinirle adamın yüzünü gözünü çizmiştim ve sonrasında olaylar bu raddeye kadar gelmişti. İrem elinde küçük bir buz torbasıyla yaklaşıp yanıma oturunca duraksadım, adamın yüzünü çizerken incittiğim serçe parmağım hafif şişti. İrem parmağıma buzu tutunca irkilerek elimi çekmeye çalıştım ama o elimi tuttu ve ondan uzaklaştırmama izin vermedi. Bir süre şaşkına dönmüş hâlde onu izledim, o da diğer kimsenin ne durumda olduğunu umursamadan parmağımda buz gezdirmeye devam etti.

"Elin adamına saldırmak ne demek oluyor?" diye hırladı Kartal aniden, gözlerimi İrem'den çekip Kartal'a çevirdim, kaşlarım çatılmıştı.

"Keyfimden saldırmadım."

"Ne olursa olsun, ya sana bir şey yapsaydı o götveren?"

Berra irkilerek başını Ceyda'nın omzuna koydu. İrem sadece parmağıma bakıyordu ve Emir'in de gözleri Kartal'a kaymıştı.

"Bağırmaktan başka bir şey bildiğin yok galiba?" diye sordum. "Hak etmiş ki saldırmışım. Bu kadar tantana yapacaksan ne yardım ediyorsun?"

"O yavşağın sana dokunan elini götüne sokar, sürahi gibi gezdiririm onu. İbreti alem için o şekilde sokak sokak gezdirmezsem ben de piçim," dedi hırıltılı bir nefes vererek.

"Kimsenin bana dokunduğu yok."

"Dokunsun götü yiyen. Hodri meydan!"

"Kendi kendini sinirlendirmeyi bırak?"

"Sana ne?" diye terslendi.

Emir'in kaşlarını kaldırdığını gördüm, biraz sonra bakışlarını yavaşça Berra'ya çevirip sırıttı. "Nasıl da koşuyor sandalyeyle ama... Öyle

bir koşuyor ki, sanki havada uçan bir sandalye var ama minik, kendisi görünmüyor. Speedy Gonzales seni..."

"Ya kes be!" diye homurdandı Berra.

"Parmağın acımıyor, değil mi?" diye sordu İrem gözlerini yüzüme çıkararak. Başımı yavaşça iki yana salladım. Elindeki buz torbasını köşeye bıraktı. "Karakolluk olabilirdik," dedi.

Kartal rahat bir sesle, "Ama olmadık," dedi.

Bilardo salonundan çıkarken aslında bu tayfaya yavaş yavaş alışmaya başladığımı düşünmeye başlamıştım. Bu düşünce en ücra köşelerime kadar ulaştırdığı o korku hissini bana öyle yakıcı bir şekilde hissettirdi ki...

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu, onlardan ayrıldığımızda aracın içindeydik. Trafik çok tıkanıktı. Kartal'ın çehresini kaplayan huzursuz ifadeyi izlerken aslında gerçekten dalgındım, başımda da pervasız bir ağrı vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Toprak'ı tanıyorsun, değil mi?" İkilemde kalarak sorduğum soruya cevabı, kuru bir yutkunuş oldu. "Tanıdığını biliyorum. Senden saklamamıştır. Onu geçen sefer gördüğünde yüzüne yerleşen ifadeden tanıdığını anlamıştım."

"Çocuk hayatına devam ediyor, olması gereken de bu," dedi sadece.

"Eskiden güler yüzlüydü," dediğimde Kartal sadece sustu. "Bugün onu ikinci kez gördüm. Dünyanın ne kadar küçük olduğunu anladım. Demek ki İstanbul'a dönmüş, demek ki artık Antalya ona da dar geliyor..."

Kartal, susmaya devam etti.

Onu cenazede görmemiştim, o an bunu umursamasam da sonrasında başımı yastığa koyduğumda düşünmüştüm; iyi olup olmadığını, yaşayıp yaşamadığını, neler hissettiğini, nerede olduğunu... Bunları düşünmüştüm. Onu seviyordu. Cesur bir kalple, incitmeden, korkmadan seviyordu ama artık o yoktu. Öyle bir yoktu ki, sanırım artık Toprak da yoktu.

Toprak'ın bir ayağının İstanbul'da olduğunu biliyordum. Ailesi İstanbul'da yaşıyordu, o okumak için Antalya'ya gelmiş, zamanla Antalya'ya yerleşmişti. Şimdiyse Antalya onu yutan bir mezarlığa dönüşmüş olacak ki eski yuvasına geri dönmüştü. Fark ettiğim bir şey varsa, o da Toprak'ın yuvasına mezar toprağı getirdiği ve yuvasını da bir mezara

çevirdiğiydi. Göğsüne kazıdığı dövmeyi hatırlayınca nefesimin acı bir his tarafından kesildiğini, göğsümün sancıyla dolduğunu hissettim.

Konudan sapmak istiyor gibi, "Burak şu avukat konusunda çok haklı," dedim kuru bir sesle. Kartal'ın gerildiğini fark ettim, yine de zihnimi yoran bu kasırganın bende bıraktığı parçalanmış tuğlaları yan yana getirerek oluşturduğum küçük harabenin içinde sakladığım kelimeleri gün yüzüne çıkartmaya devam ettim. "Benim şu avukat bozuntusu Ender ile görüşmem gerek."

Söylediğim şeyi pas geçerek, "Elin acıyor mu?" diye sordu, ilgisi durgunlaşmama neden oldu.

"Hayır," diye yalan söyledim. Tırnağım etime batıyormuş gibi acıyordu ama Kartal'ın bunu bilmesine gerek yoktu. "Hem konumuz bu değil."

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "Evet, konumuz bir adama saldırmış olman," dedi.

"Konumuz bu da değil."

"O adama neden saldırdığını hâlâ söylemedin? Sana laf mı attı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"Neden saldırdın?"

"İrem'e laf attı," dedim ve bir an söylediğime ben bile inanamadım.

"Ve sen de herife saldırdın, öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Kafana ne düştü senin? Sen o kızı günahın kadar sevmiyorsun."

"Sevmediğimi hiç söylemedim," diye homurdandım. "Evet, ondan hoşlanmadığım doğru ama o an bu hangi hemcinsime yapılmış olursa olsun, yine aynı tavrı sergilerdim."

"Sana karşı çok ilgiliydi," dedi, sesinde ima ve alay vardı. "Bana derken yoksa sen mi kapacaksın kızı?"

"Gerçekten çok yersiz şakalar yapıyorsun."

"Kadınların sana özel bir ilgisi var gibi geldi bana."

"Düşüncelerini kendine sakla."

"Ben gördüğümü söylüyorum, güzelim," dedi.

Güzelim. Duraksadım, gözlerimi hızla ön cama çevirip sileceklerin temizlemeye çalıştığı yağmur selini izledim.

"Ender denen adamla görüşeceğim," dedim.

"Unut bunu, böyle bir şey olmayacak."

Yanaklarımın içini havayla doldurup, "İnatçılık etmenin sırası değil. Burak haklı," dedim üstüne basarak. "Olayların gidişatını değiştirebiliriz."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Kartal. "Ben inanmıyorum. Hem işleri berbat edebilirsin. Bunu göze alamam. Ender şu an bir kafesin içinde, senin herhangi bir yanlışın o adamın kafesinin kapısını açabilir ve eldeki Ender'den de oluruz."

"Adamın benden etkilendiğini düşünüyorum," dedim. Kartal'ın yüzüne yayılan o kaskatı ifade daha da şiddetlenerek yüzünde bir uçurum yarattı. "Öyle bakmayı keser misin? Her kadın bir adamın kendisine ilgisi olup olmadığını anlar."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi buz gibiydi.

"Evet."

"Sen anlarsın yani?"

"Evet," dedim sadece.

Alaycı bir şekilde güldü ama gözleri beni bulmadı, yolu takip etmeye devam etti. Kafamdaki plan hazırdı, Ender'in bana olan ilgisini kullanarak onunla yakınlık kuracak, bana her şeyi bir bir yumurtlamasını sağlayacaktım. Kendimi bunu başarabileceğime öyle çok inandırmıştım ki, aksini asla düşünmüyordum.

Trafik belirli ölçüde açılınca araç zeminin üstünde yağ gibi kaymaya başladı. Yüzümde sobadan yayılan ise benzeyen lekeli bir ifadeyle, "Ee, ne diyorsun?" diye sordum.

Kartal dişlerini sıkarak, "Madem öyle, peki," dedi. "Buluş."

"Tereddütte kaldığını görebiliyorum ama birbirimize güvenmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Kimseye güvenmek zorunda değilim. Ayrıca o herifin yanındayken hareketlerine dikkat edeceksin."

"Bana, yapacaksın edeceksin türü emrivakiler yapma, tamam mı? Ben nerede nasıl davranacağımı çok iyi bilirim, sen merak etme."

Kartal, burnundan sert bir nefes verdi. "İyi bir plan yapmadan bu işe kalkışma."

"Benim planım hazır, vakit kaybetmek istemiyorum."

"O herifle flört edeceksin yani, öyle mi?" Aracı aniden hızlandırdı. "Unut bunu, öyle bir şey olmayacak."

"Kimseyle flört edeceğimi söylemedim. Ama evet, eğer bana gerçekten ilgi duyuyorsa, ben bu ilgiyi kullanacağım."

"Hadi ya?" Kartal aracı tenha bir sokağa çektiğinde gözlerim yolu takip ediyordu. "Kullanacaksın demek."

"Evet."

Aracı ağır ağır durdurdu. Yağmur damlaları ön cama sanki ön camı parçalamak istiyor gibi vuruyordu. Kartal bir süre ön camdan akıp giden yağmuru izledikten sonra gözlerini bana çevirip yüzümü incelemeye başladı.

"Ona gülümseyecek misin?" diye sordu, hiç beklemediğim bu soru karşısında ona öylece bakakaldım.

"Evet."

"Daha bana bile gülümsemedin."

Bir insanın içime bu denli dokunmaya hakkı yoktu. Zaman durdu, çok eskiden gittiğim bale okulunun hemen bahçesinde büyük, gövdesi kalın bir çınar ağacı vardı. Bale pabuçlarımı elime alır, çıplak ayaklarımı toprağa basa basa o ağacın önüne giderdim ve sırtımı o ağaca yaslayıp o ağacın altında serinlerdim. Bana yine o zamanlardaki gibi hissettiriyordu.

Bana, sanki o ağaç kendisiymiş gibi hissettiriyordu.

"Bu gerçek bir gülümseme olmayacak," diye fısıldadım, gözleri gözlerimdeydi ama sessizlik öyle çok hâkimdi ki, yağmur bile ilk kez gözyaşlarını bu denli sessiz döküyordu.

Gökyüzünü esir alan ayaz, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Gözlerimi kaldırıp gökyüzüne bakmaya çalıştım, solgun rengine rağmen parlayan gökyüzü gözümü almıştı. Kar taneleri bulutlara sıkıca tutunurken, bu sabah yağan yağmurun kaldırımlara bıraktığı ıslak buseler yalın bir soğuğun çetin yükünü omuzlamıştı.

İstanbul garipti. Bir gün kar, bir gün yağmur, ertesi gün güneşle selamlaşabiliyordunuz.

Nefes aldıkça göğsümü şişiren ürperti, gitgide daha da yayılarak göğüs kafesimin şeklini almaya başladı. Ayağımdaki topuklu ayakkabılarla burada böylece dikilirken etrafıma bakmak istemiyordum. Burayı Kartal ayarlamıştı, herhangi bir sorun olursa buradaki insanlar güvenilir olduğu için Kartal'ı asla ele vermeyecek ve avukata ne olursa olsun bunu bir sırra dönüştürerek dillerine asma kilit vuracaklardı. Bu restoran gerçekten pahalı bir yere benziyordu, büyük terasını çevreleyen çitlerin hemen arkasında bir kuğu gölü vardı, kuğular yavaşça yüzüyordu.

Ender, sanki benim telefonumu gözlüyormuş gibi telefonda sesimi duyar duymaz beni tanımış, onunla yemek yemek istediğimi söylediğimde her ne kadar onu göremesem de resmen sevinçten havalara uçmuştu.

Üzerimde bir büstiyer vardı, siyah büstiyer karnımı açıkta bırakıyordu ve kumaşı diğer büstiyerlere oranla daha boldu, dökümlü görünüyordu. Siyah kot pantolonumun dizleri yırtıktı, ayağımdaki siyah stilettolarla hoş bir uyum sağlamıştı. Üzerime aldığım siyah trençkotu hava çok soğuk olduğu için çıkarmıyordum. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştüm, yüzümde taşıdığım makyaj da koyu tonlardaydı ve bordoya boyanmış dudaklarıma yapay bir tebessüm ekmek o kadar zor gelmişti ki...

Gözlerim yavaşça hareket etti, restoranın hemen üst kısmında dağa benzeyen bir alan vardı. Alana yerleştirilmiş banklara baktım. Burası piknik yapmak için kullanılıyor olsa gerekti. Kartal'ın orada bir yerde beni izlediğini biliyordum.

Soğuktan buz kesen ellerimi trençkotumun ceplerine soktuğumda, arkamda beliren garsonun gölgesi irkilmeme neden oldu.

"Misafiriniz geldi, Lara Hanım. Aracını valeye teslim ediyor. Dilerseniz masanıza kadar size eşlik edeyim?"

Başımı ağır ağır salladım, garsonu takip ederek bizim için ayırtılmış olan masaya doğru ilerledim. Hava soğuk olduğundan terastaki değil fakat cam kenarındaki masaya oturacaktık. Ender'den önce masadaki yerimi aldım ve bedenimde kırmızı alarm verir gibi yanıp sönen huzursuzluğun bir an evvel yok olmasını diledim.

Garson yavaşça yanımdan uzaklaştı. Çok geçmeden Ender'in içeri girdiğini gördüm. Restoran bomboştu ama Ender bundan biraz olsun şüphe duymadan yavaşça masaya doğru ilerledi. Çapkın bakışları bendeydi. Oturduğum yerden kalkıp onun elini sıktım, hemen karşıma oturup yüzüne yayılan sıcak gülümsemenin daha da genişlemesine izin verdi.

Üzerimdeki trençkotu yavaşça çıkarıp sandalyenin sırtına yerleştirdim, Ender'in gözlerinin omuzlarımda dolaştığını fark ettim.

"Baş döndürücü görünüyorsunuz," dedi.

"Beni kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Bu arada bu restoranın adını hiç duymamıştım. Yıllardır İstanbul'dayım fakat böyle güzel bir yeri nasıl keşfetmemişim anlamıyorum. Burası çok güzel."

Bunlar zaten planlanmış şeylerdi, muhtemelen bu restoranın ona belirtilen adı kayıtlardaki adının aynısı bile değildi. En büyük artısıysa restoranın hiçbir köşesinde adının yazmaması ve benim Ender'e gönderdiğim konum sayesinde Ender'in burayı bulmasıydı. Ender müvekkili olan güzel kadınlarla düşüp kalkmayı sevdiğinden, bir kadınla buluşmaya gittiğini hiçbir şekilde hiç kimseye söylemiyordu. Buna emindim.

"Beğenmenize sevindim. O gün çok fazla konuşamadık, sizle tanışmak istiyordum."

Ender'in gözlerinin tatmin duygusuyla parladığını gördüm. "Gerçekten ben de o günden sonra hep sizi düşündüm. Beni arayıp aramayacağınızdan emin bile değildim, sizi tekrar görememekten korkmuştum."

"Kartvizitinizi aldığım çok iyi olmuş, hoş numaranız bende olmasaydı bile mutlaka tekrar ziyaret ederdim ofisinizi," diye yalan söyledim.

Adam resmen büyülenmiş gibi yüzümü izliyordu. Garson, asla benim siparişim olmayan o adını bile telaffuz edemeyeceğim şeyleri masaya getirip, "Lara Hanım sizin için özel hazırlattı, efendim," dediğinde bir an kafamı kaldırmak ve garsona alık alık bakmak istedim ama bunu yapmak yerine yüzüme silik bir tebessüm ekledim.

"Vay canına," dedi Ender. "Bu kadarını beklemiyordum. Damak zevklerimiz çok benziyor."

"Eğer başka bir şey istiyorsanız..." diyecektim ki, "Hayır, bu harika," diyerek lafımı böldü. Ona kafa atmak istiyordum.

Önümüzdeki yemeği yerken o gerginlik yavaşça yok olmaya, kendimi ortama adapte etmeye başlamıştım. Yine de karşımdaki adamın sanıldığı kadar aptal olmadığının farkındaydım, onu işkillendirmemem gerekiyordu ve bunun için olmadığım biri gibi davranmalıydım. Buna mecburdum.

Kadehime doldurulan şaraptan temkinli bir yudum aldıktan sonra, "Anlatsanıza," dedim. "Günleriniz nasıl geçiyor?"

Ender derin bir nefes alarak gözlerimin içine baktı. "Yorucu," dedi. "Bu aralar o kadar çok konuyla uğraşıyorum ki. Sıkı bir tatile ihtiyacım var." Bana çapkın bir gülücük gönderdi. "Ah bu arada, kardeşinizdi değil mi? Yani şu uyuş-"

"Evet," dedim devamını getirmemesi için. "Şimdilik bu konuyu konuşmasak? Yıpranmış hissediyorum."

"Size yardımcı olabilirim."

"Çok teşekkür ederim, bu güzel geceye öyle karanlık konuları dahil etmeyelim şimdilik. Ben şu an sizi tanımaya çalışıyorum."

"İnanın gerçekten çok büyük bir ayrıcalık sizle tanışmak," dedi, beyaz şarabından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çattı. "Sahiden, kaç yaşındasınız?"

Hiç düşünmeden, "Yirmi altı," diye salladım. "Siz?"

"Otuz beş." Gülümsedi. "Çok genç görünüyorsunuz, düşündüğüm gibi gençmişsiniz de."

"Teşekkür ederim, olduğumdan çok daha küçük gösterdiğimi söylerler. Sanırım bu bir ayrıcalık, hım?"

"Evet." Keyifle güldü. "Geç yaşlanacaksınız."

Samimiyetsiz bir şekilde güldüm. "Umarım."

"Bu arada ne iş yapıyorsunuz? Böyle sorgu memuru gibi hissediyorum kendimi..." Tekrar gülüp bir yudum daha aldı şarabından. "Kusura bakmayın."

Ona tıpkı onun gibi hukukla ilgilendiğimi söylesem yüzünde nasıl bir ifade belirirdi merak ediyordum. Her ne kadar karşısında bir hukuk öğrencisi olarak oturduğumu haykırmak istiyor olsam da sakince, "Dans öğretmenliği yapıyorum," dedim.

"Bu fiziği dansa borçlusunuz demek."

Başımı sallamakla yetindim, sohbetin devamında aslen nereli olduğumu sormuştu, yalanları ardı ardına sıralamaya devam etmiştim... Yemekteyken ondan bir şeyler öğrenmeye çalışmak biraz tehlikeli olabilirdi, yine de trençkotumun cebindeki kaset kayıt almayı sürdürüyordu. Bir an dudaklarım yukarı kıvrılır gibi oldu, onun küçücük bir lafı bile onun aleyhine kullanabileceğimiz bir şeye dönüşecekti.

Sonunda sizli bizli konuşmayı bir kenara bıraktığımızda saat epey geç olmuştu. Kartal neredeydi bilmiyordum ama planı ona anlattığım ve beraber çizdiğimiz gibi harekete geçirmeye başladım.

Hafif kafası güzel pozları keserken, "Baksana," diye mırıldandım. "Bu sohbetin devamı neden benim evimde olmuyor?"

Ender'in bakışlarının ânında koyulaştığını gördüm. İtiraz etmeden bunu kabul etti, başta kendi arabasıyla evime gitmeyi teklif etmiş olsa da onun da alkol aldığı gerekçesini öne sürerek, zaten anlaşmalı olduğumuz garsondan bir taksi çağırmasını rica ettim. Garsonun gözlerinde

güvenilir bir ifade vardı, bilerek taksiyi restoranın arka çıkışına çağırmıştı ve Ender'in aracının anahtarlarını valede bırakmıştık, güya vale onun aracını ofisinin önüne bırakacaktı fakat öyle bir şey olmayacaktı. İşler ters gidecek olursa o aracın bir hâl çaresine bakılacaktı.

Kan dondurucu oyunların içinde olduğumu anladığımda, artık bunu yadırgamadığımı da fark etmiştim. Taksiye doğru ilerlerken adam bana sokulmaya çalıştı ama öyle çok gergindim ki, sarhoş numarasını sürdürerek buna engel oldum. Taksinin ön yolcu koltuğuna Ender bindi, yanıma binmediği için gerçekten ona minnettardım. Karanlık taksiye binip kafamı kaldırdığım an taksinin dikiz aynasına yansıyan yüzü gördüm ve o an donakaldım.

Direksiyonda Yunus Emre vardı.

"Evi tarif edecek misin, canım?" diye sordu Ender, midemi bulandıran sesine dikkatimi vermeden sadece Yunus Emre'ye bakıyordum.

Yunus Emre, "Lara Hanım çok mu sarhoş?" diye sordu. "Devamlı müşterimizdir kendisi, efendim. Evine her zaman ben bırakıyorum, isterseniz götüreyim?"

"Ah, iyi olur." dedi Ender.

Trençkotumun içindeki telefon yavaşça titredi. Çaktırmadan çıkardım ve gelen mesaja baktım. Alnımdaki ter damlacıkları çoğalmaya başlamıştı.

Kartal: *O herife çok yaklaşma.*
Lavin: *Arkadaşın ne zamandan beri taksici?*
Kartal: *Bu gece başladı.*
Lavin: *Hangi eve geçiyoruz? Bizimkine değil mi? Planda değişiklik olmayacaktı hani?*
Kartal: *Onu kendi evimize çekmek aptallık olacaktı. Burakların kaldığı eve gidiyorsunuz, Yunus Emre sizi direkt oraya bırakacak. Apartmanın kapısı açık olacak, 8 numaralı dairedesin, giriş katı. Senden önce orada olacağım. Ve dediğim gibi, o herifle arana bir mesafe çiz yoksa ben önümdeki tüm isimlerin üzerini bir bir çizmeye başlarım, Ölüm Çiçeği.*
Lavin: *Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?*
Kartal: *Bunu zaman gösterecek.*
Lavin: *Böyle anlaşmadık.*

Kartal: *O ibnenin evladı şu an seni yatağa atmanın hayalini kuruyor. Gecenin sonunda onun altında olacağını düşünerek keyifleniyor. Bu bile onu götünden sikmem için yeterli bir sebep?*

Lavin: *Öyle bir şey olmayacağına göre dilediği gibi hayal kurabilir. Umurumda değil, hiçbir şey yapamaz. Sadece istediğimizi verecek.*

Kartal: *Bunun hayalini bile kuramaz.*

Lavin: *Kurarsa?*

Kartal: *Ölür.*

Lavin: *Saçmalıyorsun, Kartal. Bu gece bir ceset daha olmayacak, tamam mı? Ona zarar vermemiz demek, yakayı ele vermemiz demek. O bir avukat, arkadaşının hazırlayacağı birkaç ölüm raporuyla bu işin içinden sıyrılamazsın.*

Kartal: *Sıyrılamayacağım işin içine girmem.*

Lavin: *Sen ne dediğinin farkında mısın?*

Kartal: *Evet. Sana yaklaşmasına izin verme. Yoksa onu öldürürüm.*

Lavin: *Bu olmayacak!*

Kartal: *Ciddiyim, sana yaklaşacak olursa onu öldürürüm. Çok acı bir şekilde.*

Lavin: *Bugün kimse ölmeyecek!*

Kartal: *Bu sana bağlı.*

Gözlerime yayılmış saf bir dehşetle mesaja bakarken göğsümü saran korku, hacmini genişleterek içime tamamen yerleşip dallanıp budaklanmıştı. Hiçbir şeyin onu durdurmayacağını biliyordum, gözü yeterince karaydı ve o kadar yanmıştı ki, insanları içinde pişiren cehennem olmaktan asla çekinmeyeceğini biliyordum.

Taksi, Burakların kaldığı apartmanın önünde durdu. Buraya daha önce hiç gelmemiştim, elit bir yer olduğu belliydi ama nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Ender, Yunus Emre'ye yüklü bir miktar para verdikten sonra, "Üstü kalsın," dedi. O an Yunus Emre'nin yüzüne yayılan ölümcül ifadeyi gördüm ama tepki veremeden yavaşça araçtan indim. Binadan içeri girdiğimde sensörlü lamba yanmış, ortam aydınlanmıştı.

8 numaralı dairenin önüne geldik, Ender'in kolu belime kayacakken aniden irkilerek geri çekilip yüzüne baktım, Ender şaşırmış görünüyordu.

"Anahtarımı nereye koyduğumu hatırlamıyorum," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Gerçekten içki içmemeliyim."

Dairenin kapısı aniden açılınca kalbim göğsümün altında hopladı. Sahra hemen karşımda duruyordu, yeşil gözlerini Ender'e dikti, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Abla?" dedi ince bir sesle.

Bir an duraksadım, Sahra benden yaşça büyüktü ama görüntü olarak küçük durduğundan Ender bundan şüphe duymazdı.

"Ah, sen evde miydin?" dedim yapmacık bir şaşkınlıkla.

"Evet. Restoranın sahibi aradı, arkadaşınla eve geleceğinizi söyledi. Sizi karşılamak istedim ama ben kalamayacağım, sınavlarım başladı biliyorsun. Sabah ilk işim okula geçmek, Aylin'in evi okula daha yakın olduğu için ona geçeceğim. Taksiyle mi geldiniz? Hâlâ kapıda mı?"

"Evet, her zamanki taksiciyle geldik. Ama gitmiş olabilir. Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

"Yok." Sahra evden çıkarken buz gibi bir gülümseme eşliğinde Ender'e baktı. "Kendim halledebilirim. Siz keyfinize bakın."

Ender, "Ben Ender," dedi elini Sahra'ya uzatarak. "Memnun oldum, küçük hanım."

Sahra, Ender'in eline baktıktan sonra yüzündeki sahte tebessümle, adamın elini sıkmadan adama bakarak, "Lale," diye yalan söyledi. "İyi geceler."

Sahra çıkıp gittiğinde ve ben Ender ile içeri girdiğimde çok gergin hissediyordum. Trençkotumun içindeki kaset hâlâ kayda devam ediyor muydu hiçbir fikrim yoktu ama şu an bu karanlık evde tek başımıza olmadığımızdan emindim. Bunun getirdiği rahatlık içime is lekesi gibi yayıldı, sindi. Ender üzerindeki ceketi çıkarıp portmantoya asarken ben üstümdeki trençkotu çıkarmadan koridorda ilerleyerek, salon olduğunu düşündüğüm odaya girdim. Ender de arkamdan geliyordu. Ayaklı lambayı açtığım anda ortam loş bir şekilde aydınlandı.

Ender içeri girdi, gözleri kısaca salonun içinde gezindi. İçerisi güzel dizayn edilmişti. İlk kez gördüğüm için yabancılık çekiyordum ama bunu çaktırmamaya çalışıyordum.

"Evin ne kadar güzelmiş."

"Teşekkür ederim. Şöyle otursana," dedim kanepelerden birini işaret ederek. "İçecek bir şeyler alır mısın?"

Ender kanepelerden birine oturdu, gözleri avına saldırmak için an kollayan bir kaplan gibi parlıyordu. Şu hâlleri midemi ciddi manada bulandırmıştı.

"Aslında bir kadeh şarap alsam fena olmaz," dedi, sesinin tınısına yerleşen karanlık vaatler, kaşlarımı çatma isteğimin ensesine bir silah namlusu dayadı.

"Sen keyfine bak," dedim ama bakmasını istemiyordum, oturduğu yerde kalırsa aşırı memnun kalırdım. Koridora tekrar çıktığımda mutfağın nerede olduğunu bilmiyordum, bu ev pek küçük sayılmazdı ama bulması da imkânsız değildi. Çok fazla ilgi çekmemek için kapıları olabildiğince yavaş açıyor, etrafa göz gezdiriyordum.

Acaba Kartal hangi odadaydı? Yoksa burada değil miydi? Bir an kendimi çok büyük bir tehlikenin içindeymişim gibi hissettim. Korku göğsümde yükselmeye başladı ve hissettiğim paniğin beni boğmaya başlayacağını düşündüm.

Sonunda mutfağı bulup içeri girdiğimde, karanlık mutfağın kapısını yavaşça kapatıp derin bir nefes aldım. Tam ışığın düğmesine uzanacaktım ki, başka bir nefesin dudaklarıma çarpmasıyla kaskatı kesildim. Çığlık atacakken o nefesin sahibinin büyük avucu ağzıma kapandı, diğer eli belime kaydı ve beni kendine doğru çekerek bedenimi bedenine yasladı.

"Şşh," diye fısıldadı o tanıdık ses, az önce hüküm sürmeye başlayan o korkunç hissiyat bir anda tuzla buz olmuştu. Göğsüm körük gibi inip kalkarken karanlığa rağmen koyu bir biçimde kendini belli eden gölgesine bakakaldım. "Benim, yavrum."

Gözlerimi kapıya çevirdim, kapı kapalı olduğundan Ender'in duyma ihtimali çok düşüktü. Kartal sakinleştiğimi fark ettiğinde elini dudaklarımdan çekip ışığı yavaşça yaktı. Mutfak soluk bir renkle aydınlanırken yutkunup onun gözlerinin içine baktım. Yüzünde sahnelenmeye başlayan ifadeyi izlerken bir an içinde olduğum ânın hangi zamana ait olduğunu unuttum.

"Ne istiyor o şerefsiz?" diye sordu, gözleri gözlerimdeydi, fısıltı şeklinde dökülen sesinin rüzgârı yüzümü okşuyordu.

"Şarap."

"Onun şarap çanağını sikerim," diye hırladı, gözleri gözlerime mezar kazıyordu.

"Sakin olursan sevinirim. Şu an bu evde başka kimse var mı?"

"Hayır. Burak ve Yunus Emre evin dışında, kızlar da onların yanında."

"Tamam. İçeride konuşulanları buradan duyabilecek misin?"

Yavaşça tezgâha uzandı, küçük bir telsizi eline alıp, "İçeride konuşulan her şeyi duymaya başlayacağım birazdan," dedi. "Aynısı salonda da var."

"Tamam." Etrafıma bakındım. "Şarap var mı?"

Kartal buz gibi bir sesle, "Sikeceğim şimdi ülkedeki tüm tekel bayilerini bir bir," diye homurdandıktan sonra buzdolabını açtı, buzdolabından bir şişe şarap çıkardıktan sonra tıpasını yavaşça çekti, hiç uğraşmadan açılan şarap şişesinin içindeki içkiyi bir kadehe doldurdu. Ardından kadehin içine sertçe tükürdü ve kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Dehşet içinde ona bakıyordum.

"Tükürdün."

"Şifa niyetine içsin, görgüsüz pezevenk."

Elindeki kadehi aldığım anda, "Bebeğim?" dedi birinin kapının arkasından. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Kartal'ın yüzüne ışık hızıyla yayılan o öfkenin kıvamının nasıl yoğun olduğunu görmüştüm.

"Efendim?" Sırtımı kapıya yasladım, alt dudağımı yavaşça dişledim.

"İşin çok uzun sürmedi mi?"

"Bebeğini sikerim onun," diye fısıldadı Kartal, üzerime gelip beni kapı ile arasına alarak sıkıştırdı. Nefesim hızlandı, kafamı kaldırıp akşam güneşi rengindeki gözlerine baktım, gözlerinde bir altın seli şarıl şarıl çağlıyordu.

"Geliyorum hemen, sen beni salonda bekle," dedim panikle. "Çok bekletmeyeceğim."

"Tamam, hayatım."

Kartal dişlerini gıcırdattı, öfkeyle gözlerimin içine bakarken gözlerinin arazisinde ölümden başka hiçbir şey yoktu. Yanaklarının içeri gömülmesiyle yüzündeki mezar taşlarına benzeyen kemikler sertleşti. Alnını alnıma bastırdı, bu kadar yakın olmak afallamama neden oldu.

Korkuyla, belki de bambaşka duygularla gözlerimi kısarken sadece bekledim.

"Sana dokunduğu an bu oyun biter," diye fısıldadı sert bir sesle. "Bu ev onun mezarı olur."

Hiçbir şey söyleyemedim. Kadehi sıkıca kavrayıp alnımı alnına bastırdım, onu itmedim ya da ona onu deli edecek şeyler söylemedim. Sadece sustum, geri çekilmesini bekledim.

Kartal, bir ölünün damarlarından çekilen kan gibi ağır ağır geri çekildi. Ona bakmadan mutfaktan çıktım, koridorda attığım her bir adım Kartal'dan uzaklaşmama, Ender'e yaklaşmama neden oluyordu ve az önce göğsümü terk eden o kademsiz his tekrardan göğsümdeki yerini almaya başlamıştı.

Ender oradaydı, salonda bacağını diğer bacağının üzerine atmış, rahat bir pozisyonda oturuyordu. Elimdeki az önce Kartal'ın içine tükürdüğü şarap kadehini adama uzatırken gerçekten güleceğimi sandım ama o kadar baskı altında hissediyordum ki, bunu yapamadım.

Eğer şu an Ender'in yanında olmadığımı, gerçekten olmayı istediğim bir yerde olduğumu hayal edersem, belki biraz olsun çekilir hâle gelebilirdi. Onun yanına otururken yüzüme sahte tebessümümü tekrar giydirmiştim. Ender şarap kadehini sehpanın üzerine bırakıp bana doğru döndü, ilgili bakışları yüzümde dolaşmaya başladı.

"Artık oldukça rahat bir ortamdayız," dedim. Yanağıma düşen saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimi adamın yüzünde dolaştırdım, aslında kötü görünmüyordu, hatta çekici bile denilebilirdi ama Kartal göz önünde bulundurulduğunda, Ender her açıdan sönük görünüyordu.

"Benimle rahat bir ortamda kalmak mı istiyordun yoksa?" Güldü. "Beni heyecanlandırıyorsun, Lara."

"Seni heyecanlandırmak istiyorum ve başarıyorum."

"Lara..." dedi büyülenmiş bir sesle. "Sen uzun zamandır kimsenin heyecanlandırmayı başaramadığı beni, heyecanlandırmayı başaran tek kadınsın." Kısa bir an durdu. "O gün yanında olan adam, sevgilin olduğunu ima etmişti. Burada olmam gerçekten sorun olmayacak mı?"

Kartal'ın şu an bizi duyabildiğini biliyordum. Yapay bir yan gülüşle, "Hiç sorun değil," dediğimde, adamın gözleri parıldadı.

Hiçbir şey hissetmememe, kalbimin biraz olsun hızlanmasına ya da heyecanlanmamama rağmen, yüzüme yapmacık bir hayranlık maskesi ekleyerek yavaşça gülümsedim. Ender'in gözleri dudaklarıma takıldı, ortamın aniden gerildiğini hissettim ve dudaklarım isteksiz bir hisle uyuşmaya başladı.

"Baksana," diye mırıldandım. "Kardeşimin gerçekten uyuşturucu batağında olduğunu anladın bence. Yani bu basit bir şey değil, gerçek bir bağımlı."

Onu deniyordum, oltaya gelmesini bekliyordum. Gelirse benim açımdan daha kolay olacaktı, konu konuyu açacaktı ve bu aç herif benim dudaklarıma bakmayı kesecekti.

"Bunu anlamak zor değil, bebeğim. Genelde her uyuşturucu vakasında her nedense hiçbir şekilde gerçek satıcı olmaz suçlanan kişi. Ya bir şekilde tufaya düşürülmüştür ya da sadece içicidir. Hikâye bunlar... Gerçekten satıcı olmayan birinin bu taraklarda bezi olmaz, bir içici bu kadar büyük mallarla yakalanmaz." Bana biraz daha sokuldu. "Kardeşinin bir bağımlı olması seni utandırmasın, lütfen. Daha rezilleriyle çalıştım."

Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Her ne kadar ismimin yanına yapışmasını istemesem de çok büyük uyuşturucu davalarına baktığım doğru. Birçok iş adamının götünü ben kurtardım," dedi tamamen rahat bir üslup takınarak. Evet, işte başlıyorduk.

"İş adamı mı?" Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Bu işlerin içinde iş adamları da mı var?"

"Tabii. Üstelik öyle basit şeyler de değil, bu işin sonu can almaya kadar gidiyordu."

Dişlerimi sıkmak istesem de bunu yapmadım. Ender'in yüzünü incelemeye devam ettim. "Can almak mı?"

"Tabii ki. Günümüzde yüksek dozdan hayatını kaybeden bir sürü insan var, işin içine ölüm girdiğinde, uyuşturucu davaları kurtulması zor birer idam ipine dönüşüyor."

"Gerçekten birilerinin ölümüne sebep olan insanlarla tanıştın yani?" Kaşlarım havaya kalktı. "Katillerle?"

"Elbette. Bu benim mesleğimin bana her zaman göstereceği acı bir gerçek. Katiller her yerdedir, Lara."

"Şu âna kadar birilerinin ölümüne neden olan iş adamları oldu demek," dedim düşünür gibi yaparak. Ender şarabından bir yudum aldı, yüzümü buruşturdum. Onda herhangi bir değişiklik yaşanmadı, kadehi parmaklarının arasında tutarken hafifçe salladı ve kadehin içindeki içkinin hareketlerine kaydı gözüm.

"Elbette, güzelim. Kodamanlar sandığın kadar iyilik timsali insanlar değil. Her yıl milyonlarca lira bağış yapan o heriflerin yediği bokların üstünü örtmek de bizim görevimiz," dedi, sanki yaptığı iş bir hayır işiymiş gibi konuşuyordu.

Nabzımın, kasılan damarlarımı zorladığını hissediyordum. "Bu senin açından zor olmuyor mu? Tehlikeli de hem."

"Orası öyle. Bazen ailelerden tehdit aldığımız oluyordu, ben de sırf bu yüzden kendimi saklayarak bu davalara bakmaya başladım. Bu mecrada benim uyuşturucu davalarına baktığımı bilen insan sayısı azdır."

"Şu iş adamları..." dedim düşünür gibi yaparak. "Aralarında tanıdıklarımız, ekranlarda gördüklerimiz falan da var mı?"

"Mesela en çetrefillisi Hakan Çaçaron, Nazmi Kılıç, Orhan Keskin. Bunlar uyuşturucu ticareti yapan adamlar. Mutlaka ekranlarda birkaç kez de olsa gördüğün tiplerdir, Türkiye'de tanıyan çoktur bunları."

"Peki Sadık Parlak?" diye sordum merakla. "Onun bu taraklarda bezi var mı? Malum, mekânının adı çıktı bir kere..."

Ender sakallarını kaşıdı. "O olayı ben de tam çözemedim, Sadık Parlak uyuşturucu ticareti yapmıyor, buna eminim ama adı birkaç kez böyle vakaların içinde geçti," dedi kuru bir sesle. "Eğlence mekânı işletmek zordur, her türlü insanla karşılaşırsın."

"Avukatlık mesleği de zor öyleyse. Her türlü insanla karşılaşıyorsun neticede."

"Orası öyle." Ender bana biraz daha yaklaştı, midem iyiden iyiye bulanmaya başlamıştı. Tekrar yüzüme düşen saç teline baktı, kalbim öyle ağır çarpıyordu ki... Parmağını saç telime uzatınca gözlerimi kıstım, saçımı yavaşça parmağına doladı ve gözlerinde muzip bir ifade belirdi. "Uyuşturucu konusunun senin için hassas bir konu olduğunu biliyorum. Kardeşini çok mu seviyorsun?" diye sordu.

Aklınca vicdanıma oynayacak, beni canevimden vurarak beni yatağa atmayı daha kolay hâle getirecekti. O küçük aklının yarattığı ihtimaller arasında kadınların duygusal canlılar olduğu vardı, her kadını hassas, kanatları kolayca dağılabilecek bir kelebek olarak görüyordu ve bu kelebekler gözyaşlarına boğulduğu an onun dalına konacaktı ona göre. Hadi canım? Yoktu öyle bir şey.

"Kardeşim için canımı bile veririm."

Gözleri dudaklarıma kaydı, benim gözlerimdeki ışık tamamen sönmüş, gözlerim ölümcül bir deneyde kullanılan o cansız, şeffaf tüplere dönüşmüştü. İçimde binlerce zehir formülü taşıyordum.

"Kardeşini kurtarmak için her şeyi yaparım."

Bana biraz daha yaklaşınca nefesinden gelen içkinin kokusunu çok daha net soludum, bu dayanılmaz bir şeydi. Yumruğumu kaldırıp onun beklenti dolu suratının ortasına geçirmek, ağzını burnunu dağıtmak istiyordum.

"Ve senin bana yardım edeceğini biliyorum," dedim gülerek.

Ender bana biraz daha yaklaşınca aniden geri çekildim. Şaşkına dönmüş bir suratla bana bakakaldı.

"Utanmana gerek yok," dedi bana tekrar yaklaşmaya çalışırken.

Kalın kolu aniden belime dolanınca gözlerim irileşti. Beni sıkıca kavrayarak hareketimi engelledi. Alnını alnıma bastırdı. "Seni istiyorum," diye fısıldadı arzuyla. "Şimdi."

"Yavaş!" dedim yüzümü buruşturarak. "Bu kadar sert hareketlerden hoşlanmam."

"Hoşlanmanı sağlarım." Beni daha sıkı kavradı. Acaba Kartal şu an olup biteni duyuyor muydu? Lanet olsun. Sadık Parlak ile ilgili pek bir şey bilmiyordu karşımdaki bu herif. Üstelik bir ahtapot gibi de bana dolanmaya çalışıyordu. "Emin ol, sertin tadını aldığında soft bir seks asla hoşuna gitmeyecek."

Aniden onu iterek, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum. "Konuşmalarına dikkat et!"

"Bunu isteyen sen değil miydin?" Bana soru işareti dolu gözlerle baktı. "Beni bu eve getirme amacın zaten altıma yatmak için değil miydi? Sen de beni istiyorsun, neden birdenbire naz yapmaya başladın? Zor kadını mı oynamaya çalışıyorsun, Lara?"

Dehşetin gölgeleri gözlerime devrildi. Ayağa kalkıp salonun diğer ucuna doğru hiddetle yürürken, "Konuşmalarına dikkat et, dedim sana!" diye uyardım onu. "Bu kadar kaba bir adam olduğunu bilmiyordum."

Kartal neredeydi? Neden sesimi duyduğu hâlde müdahalede bulunmuyordu?

Ender aniden ayağa kalktı, ben daha ne olduğunu anlamadan beni saçlarımdan kavrayarak öyle sert bir şekilde kendine doğru çekti ki, saç köklerime hızla yayılan o acı zihnime kadar yayıldı. Dudaklarım

hissettiğim acıyla aralandı, kısık bir çığlık atarak tırnaklarımı Ender'in yüzüne hedef aldım ama diğer elimle bileğimi yakalayarak bu hareketime karşı koydu.

"Seni nazlı kaltak! Benim de bir sabrım var. Bırak kendini bana, çok eğleneceğiz!"

Saçlarımı tıpkı bir mengene gibi kavrayan parmaklarının baskısı daha da artarken, "Orospu çocuğu!" dedim dişlerimin arasından. "Senin avukatlık hayatın bitti, anlıyor musun? Bitti!"

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın bağımlı piçin ablası! Beni bu eve çağıran, altıma yatmak için bana iş atan ve kardeşini kurtarmam için bana yalvaran sensin! Kimse inanmaz sana! Seni şuracıkta siksem, herkes senin bunu isteyerek yaptığını zanneder!"

Direnmeye başladım, Ender'in parmaklarına dolanan saçlarımı kurtarmaya çalıştım. Kartal sesleri duymuyor muydu? Hemen buraya gelmeliydi! Bir sorun mu oluşmuştu? Sesimi duyması için bağırmam mı gerekiyordu? Tırnaklarımı Ender'in kollarına batırarak ona karşı koymaya çalıştım ama adam beklenmedik şekilde güçlüydü. Beni yürümeye zorladı, saçlarımdan asılarak koltuğa itti ve bedenim tıpkı bezden bir bebek gibi koltuğa savrulurken gözlerimi saran cinayetin rengi gitgide daha da harlandı. Onu öldürmek istiyordum.

Ender üzerime çullandı. Ben ne olduğunu anlamadan bedenini bedenime yasladı ve o an kapı resmen çarpılarak açıldı. Ender şaşkına dönmüş bir şekilde arkasına baktığında, kapının hemen diğer tarafında elinde kalın bir bıçakla dikilen adamın gözlerinin içine baktım.

Altının sel gibi aktığı kahverengi gözlerini direkt olarak Ender'e mühürlemişti.

Ender'in eli bileğime sarıldı, beni sıkıca kavrarken, "Bu herif burada ne arıyor?" diye bağırdı. "Neler dönüyor burada?"

Ender'in yüzüne sertçe tükürdüm. "Yolun sonu!" dedim gözlerimi gözlerine mıhlayarak. "Senin hayatın burada bitti, Ender! Burada bitti!"

Gözlerim tekrar Kartal'a kaydı. Kartal dişlerini birbirine kenetledi, çenesi seğiriyordu.

"Hemen ellerini onun üstünden çekiyorsun," dedi Kartal ölüm gibi bir sesle.

Ender bir anda beni çekerek kaldırdı. Önüne aldı ve dirseğini kırarak boğazımı mengene altına aldı. Boğazıma kolunun iç tarafına bastırırken bir an nefesim kesildi. Kartal'ın gözlerinin içine baktım,

Kartal'ın yüzünü saran ifadeyi izlesem de onun ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum.

"Onu hemen bırak. Boş şaklabanlık gösterin ilgimi çekmiyor."

Ender diğer elini pantolonunun cebine atınca duraksadım. Dirseğini daha sert kırdı ve bu baskıyla başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. Bir falçatanın parıltısı gözümü alırken nefesim bu kez gerçekten kesilmişti ama kendimi toparlamayı başardım. Başım geriye doğru yatmış olsa da gözlerimi indirerek Kartal'a baktığımda, altın kahve gözlerinde yanan ateşleri gördüm.

"Bana burada neler döndüğünü hemen anlatın!" dedi Ender, ardından elindeki falçatanın sırtını boğazıma yasladı. Boynumu saran damarların ânında belirginleştiğini hissettim, boynum yanıyordu ve muhtemelen şimdiden kıpkırmızı olmuştu.

"O kızın kılına bile zarar gelecek olursa, bu evden cesedinin bile çıkmasına izin vermem, Avukat," dedi Kartal. O kadar nefretle dolmuştu ki, boynundaki kalın damarlar dışarı fırlamış, damarların kökleri alnına kadar uzanarak derisinin altında belirginleşmişti. "Aksi durumda, seni acılar içindeyken, ölmek için yalvarırken bu evin temeline diri diri gömerim."

"Bana hiçbir şey yapamazsın! Beni nasıl bir oyunun içine çektiniz, benden ne istiyorsunuz bilmiyorum ama eğer bu evden çıkıp gitmeme izin vermezsen kızın gırtlağını keserim."

"Bu evden çıkma ihtimalin yok, Ender," dedi Kartal, o kadar ifadesizdi ki, öfkesini saklamayı başarıyordu ama biz onunla aynı evin içindeydik, yeri geldiğinde aynı yatakta uyuyorduk. Ben onu tanımaya başlamıştım. Ne olursa olsun, bu öfkeyi herkesten saklayabilirdi belki ama benden asla saklayamazdı.

Ender falçatanın keskin yüzeyini çevirir gibi olunca Kartal'ın dişlerini sıktığını fark ettim.

"Benim boğazımı kesecek olman karşında duran adamı durdurur mu sanıyorsun?" diye sordum aniden, gözlerimdeki o boşluğun büyüdüğünü, o boşluğa serilmiş cesedimin üstünü toprağın örttüğünü düşündüm. "Ben zaten bir piyonum, görmüyor musun?" Güldüm, Kartal gözlerimin içine bakıyordu. "Oyundan çıkacak olmam karşındaki adamın umurunda bile olmaz," dedim bu kez. "Kes boğazımı, Ender. Bu umurumda bile değil. Benim hayatımı sen ve senin gibiler çoktan çaldı zaten. Olmayan bir hayatın hayaliyle nefes almak hiç kolay değil. Bana

yaptığın şey iyilik olur. Üstelik biliyorum ki, ben öldükten sonra sen de öleceksin ve dünya büyük bir pislikten arınacak."

Ender'in duraksadığını hissettim. "Benden ne istediğinizi söyleyin," dedi.

"Bize anlatman gerekenler var," dedim. "Senin bildiklerine ihtiyacımız var."

Ender, "Sonra da beni öldüreceksiniz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Seni öldürmek bizim de kaybımız olmaz mı sence?" diye bir soru attım ortaya. "Şöyle bir düşünüyorum da şu saatten sonra senin ölmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü anlattığın tüm sırlar kayıt altında."

"Ve birlikte olduğun müvekkillerinle olan seks kasetlerin de öyle. Her birini cinsel birlikteliğe zorlamışsın ve bu kasetlerde mevcut," dedi Kartal aniden. "Aldığın rüşvetler, görgü tanıkları, tecavüz ettiğin dört kadın müvekkilin, istismar ettiğin hayvanlar ve çocuklar. Her şeyin kanıtları elimde. Sen buradan elini kolunu sallayarak çıksan bile ben senin elini kolunu sallayarak yaşamana izin vermem."

Ender şoka girmişti, ben de ilk kez duyduğum bu şeyler karşısında şoktaydım. Tüm gece yüzüne gülmek zorunda kaldığım adam gerçek bir sapık mıydı? Çocukları ve hayvanları istismar eden, dört kadının ırzına geçen bir orospu çocuğunun kollarındaydım, bana saldırmıştı ve o kirli zihni, günahkâr vücuduyla bana sahip olmak istemişti.

Ender sonunda zihninde yerine oturttuğu düşüncelerin verdiği meyveleri toplayarak, "Ama benim elimde de senin için oldukça değerli olduğu gözlerini saran endişeden bile belli olan bir kadın var," dedi. Güldü. "Yoksa kız çocuğu mu demeliyim?" Boynumu kaldırmamı sağladı, kafam onun omzuna yaslı duruyordu. Gözlerimi kıstım. "Şu incecik boynuna bak, harika görünmüyor mu? Önünde ikiye ayrıldığını düşünsene. Off, bu bana kendimi Perseus gibi hissettiriyor."

"Onun beni önemsediğini düşünecek kadar aptalsın," diye fısıldadım. "Siz onun önemsediği tek şeyi onun elinden aldınız. O şey ben değilim."

"Asıl sen aptalsın, Lara. Onu göremiyor musun?"

Kartal'ın gözlerinin kapkaranlık kalışını seyrettim. Sanki o bir gökyüzüydü, yıldızlar birer birer kayıyordu ve ay ışığını söndürüyordu.

"Lavin," dedi Kartal tam gözlerimin içine bakarak. "Bana güveniyor musun?"

Ender şaşkınlıkla, "Lavin mi?" diye sordu ama aldırış etmedim.

Sanki çocukluğum, kolundaki serum deliğinden akan mürekkeple öylece kapının önünde, Kartal'ın arkasında dikilmişti de bizi izliyordu. Serum deliğinden hızla akmayı sürdüren mürekkep yerde bir göl oluşturuyor, bu göl Kartal'ın ayaklarını yutuyor ve Kartal'a dokunan mürekkep bir anda Kartal'ın tüm bedeninde kelimelerin oluşmasına neden oluyordu.

Acıya soyunmadan hemen önce, "Güveniyorum," dedim.

Kartal elindeki bıçağı daha sıkı kavradı, Ender ne olduğunu anlamıyordu ama ben anlamıştım çünkü artık onu gerçekten tanımaya başlamıştım. Arkasındaki küçük kız çocuğunun bileklerinden damlayan mürekkebin rengi gitgide daha da koyulaşıyor, Kartal'ın göz bebeğinin içine kadar yerleşen kelimeler bir romanın sayfalarında can buluyordu.

Kartal elindeki bıçağı aniden bize doğru fırlattığında zaman durdu, sanki fırlattığı o bıçak yatay şekilde aramızda asılı duruyordu ve ben bıçağın diğer ucunda duran Kartal'ın gözlerinin içine bakıyordum.

Sonra zaman tekrar akmaya başladı, mürekkebin var ettiği canavarın kelimelerden gözleri aralandı ve nefesim kesildi.

Bıçağın Ender'in falçatayı tutan eline saplandığını hissetmemle başımı tamamen geriye yasladım ve falçatanın ucu çok küçük bir çizik şeklinde kestiği boynumu yaktı. Boynumdan sızmaya başlayan kanı hissettim ama yaramın çok derin olmadığını biliyordum. Kanımla renklenen falçata yere düştü, ânında Ender'e doğru döndüm. Hissettiğim acıya aldırış etmeden yüzünün ortasına sert bir yumruk indirdim.

Kartal bana doğru hızlı adımlar atarken Ender yerdeydi, eline saplanmış bıçağı çıkartmaya çalışırken acılar içinde bağırıyordu. Binadaki insanların onun sesini duymasından korksam da şu an içimde çok büyük bir öfke vardı.

Tekmemi hızla onun karın boşluğuna indirip, "Şerefsiz!" diye bağırdım.

Kartal'ın güçlü kolları belime dolandı, beni geri çekerek dudaklarını saçlarımın içine bastırdı. Sırtım onun göğsüne yaslandığı an yutkundum, gözlerime doluşmaya başlayan yaşların kirpiklerimi ıslatmasına izin vermeden dişlerimi sıktım. Kartal beni serbest bırakıp adamın eline saplanan bıçağın sapını tuttu. Ender acılar içinde bağırmaya devam ediyordu. Bıçağı kanırta kanırta çevirdi. Kan öyle fazlaydı ki...

Bir an, Ender'in attığı acının getirisi çığlıklara rağmen, saatin etrafında dönen yelkovanın çıkardığı dönüş seslerini bile duyabileceğim

kadar derin bir sessizlik çöktü zihnime. Kulaklarım bu sessizlik yüzünden çınlıyordu.

"Eğer ona dokunacak olursan, sana neler yapabileceğimi söylemiştim sana," dedi Kartal bıçağı tekrar kanırtırken.

Artık bıçağın saplandığı o el paramparça görünüyordu.

"Sen ona dokunurken, başına gelebilecekleri hesaba katmalıydın," dedi daha da gaddar bir sesle. Öylece durmuş onları izliyordum, kanın sesini dinliyor, ayaklarıma doğru tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak yaklaştığını biliyordum.

Kartal'ın sırtına baktım, tişörtü yukarı sıyrılmıştı, gözlerim belindeki yanık izinde takılı kaldı. Topuklu ayakkabılarımı ıslatmaya başlayan kanın yoğunluğunu hissediyordum ama gözlerimi onun izinden çekmedim.

Çarmıhım.

Neden o sırta gerilmiş bir beden gibi hissediyordum kendimi? Neden o bir çarmıhtı, neden ona bağlanmıştım, neden en büyük işkencem o olmaya başlamıştı ama aynı zamanda beni gerdiği yerde beni koruyordu?

Kartal, Ender'in eline saplayıp elini resmen paramparça ettiği bıçağı, Ender'in elinden sertçe çekip çıkardı. Çıkan o iğrenç ses içimi bulandırdı. Kana bakmaya cesaret edemiyordum ama aynı zamanda gözlerimi kandan ayıramıyordum. Kartal elindeki kanlı bıçağı kotunun kumaşına sildi, kısmen temizlenen bıçağı Ender'in boynuna dayadı. Ender'in gözlerinin içine onu yutmak üzere olan bir kara delik gibi baktığına emindim.

"Seni öldürmek çok kolay, ben acıdan kendini kaybetmeni istiyorum."

"Bu kız sana ait olduğu için mi bu kadar öfkelisin? Senin olana dokunduğum için mi?"

"Doğru. O benim. Ve sen, benim olana dokundun. Ve sana, benim olana dokunmanın bedelinin ölümden daha ağır olduğunu öğreteceğim."

Kartal, bıçağı adamın boğazını saran dirseğinin iç kısmına saplayınca kan aniden fışkırdı, kanın Kartal'ın yüzünü lekelediğini görünce olduğum yerde bir adım geriledim.

Ender tıpkı hayvanlar gibi bağırıyordu. Kartal bıçak darbelerini arka arkaya adamın dirseğinin iç kısmına geçirmeye başladı. Ender ba-

caklarını yere vuruyor, titreyerek hırlıyor, bağıra bağıra ağlıyordu ve kimse onun yardım çığlıklarını duymuyordu.

Salonun kapısı tekrar açıldığında olduğum yerde donup kalmıştım, boynumdan göğsüme kadar akan kanın soğumaya başladığını hissediyordum. Burak'ın, Kartal'ı kollarından tutarak kaldırmaya çalıştığını gördüm, Kartal bir yırtıcı gibi kükreyince kalbim göğsümü parçalarcasına çarpmaya başladı.

Damarımın içindeki kendi kanımın akışını duyabilecek kadar sessizdim. Artık çevremdeki sesleri duyamıyordum. Yunus Emre'nin de içeri girdiğini gördüm, Kartal'ı ikisi zor zapt ediyordu. Delirmiş gibiydi. Elindeki bıçağı durmadan Ender'e saplamak istiyor gibiydi. Zihnimin kuklası olduğumu anlamadan sürdürdüğüm bu gösteride iplerimin kopmasıyla dizlerimin üzerinde yere düştüm.

Nazik bir el beni omuzlarımdan kavradı, yavaşça sarsarak, "Kız iyi değil!" diye bağırdı, ardından akan kanları görmüş olacak ki, "Sakın Sahra ve Sibelay'ı içeri göndermeyin! Sakın!" dedi dehşetle. Bu sesin sahibi Neslihan'dı. Beni yavaşça kaldırmaya çalışıyordu ama o kadar hâlsizdim ki ayağa kalkacak hâlim bile yoktu.

"Güzelim, kalk. Hadi çıkalım buradan," dedi beni kendine çekerek.

Neslihan'ın zoruyla oradan çıkmıştım. Ender ne hâldeydi artık bilmiyordum ama ben titriyordum, konuşamıyordum, sadece boşluğa bakarak mutfağın içinde öylece titriyordum.

Kartal yoktu.

"Salonumda neler olduğunu bilmek istemiyorum," dedi Sahra omzuma dokunurken. Olduğum yerde sıçradım, Sahra duraksadı. Ona bakamıyordum. Ellerim buz kesmişti, parmaklarım titriyordu. Sibelay elindeki ıslak havluyu boynuma dokundurmak istediğinde elini yavaşça ittim ve başımı iki yana salladım. Canım acıyordu ama dokunmasını istememe nedenim bu değildi, şu an hiçbir elin bana değmesini istemiyordum.

Neslihan tekrar içeri girip, "Yunus Emre adamı bir yere götürüyor," dedi, beti benzi atmıştı. Haklıydı, aralarından o manzarayı gören tek kişi Neslihan olmuştu. "Burak, Kartal'ı sakinleştirmeye çalışıyor, salon temizlenene kadar hiçbiriniz oraya girmeyin."

Kartal, durdurulamaz seviyeye ulaşmaya başlamıştı.

Onu durdurmak, onu öldürmek demek olacaktı.

Tırnaklarımı dizlerime batırdım, üstümdeki büstiyer siyah olmasına rağmen damlayan kanın rengini belli ediyordu. Ayağımdaki topuklu ayakkabı parmaklarımı acıtmaya başlamıştı. Tam şu an hissettiklerim, şu âna kadar hissettiğim her şeyin üstünü örten bir buz tabakasına dönüşmüştü.

"Lavin," dedi Sahra anaç bir sesle. "Biraz uyu istersen." Gözleri boynuma kaydı. "Sen yaralanmışsın."

"Önemli bir şey değil," dedim. "Küçük bir sıyrık."

"Önce bir duş al. Sana kıyafet ayarlarım, tamam mı?" Kafasını kaldırıp Burak'a baktı. "Kartal nerede?"

Titreyen adımlarımı kimseye belli etmemek için dimdik durmaya çalıştım. Banyoya doğru yürürken arkamda bıraktığım o korkunç saniyeler hâlâ beni takip ediyormuş gibi hissediyordum. Boynumdaki acı kendini daha da hissettirmeye başlamıştı.

Sahra banyonun kapısında durup, "Yardımcı olmamı ister misin?" diye sordu. Yorgun bir ifadeyle onun gözlerinin içine baktım.

"Hayır, teşekkür ederim."

Bakışları yüzümde gezindi, başını yavaşça salladıktan sonra kapıdan uzaklaştı ve ben karanlık banyoya girdim. Banyonun küçük penceresinden içeri sızan ay ışığı, banyonun içini griye boyamıştı. Önce ayağımdaki topukluları çıkarıp bir köşeye fırlattım, sonra altımdaki kotu zorlanarak da olsa çıkarttım. Büstiyerim ve iç çamaşırım hâlâ üzerimdeydi, darmaduman olmuş saçlarımı omzumun üstüne attıktan sonra titreyen parmaklarımı saçlarımın içine bastırdım.

Yavaşça duş kabinine doğru yürüdüğümde, "O nerede?" diye bağıran sesin, onun sesi olduğunu bildiğimden gözlerimi yavaşça kapalı duran banyo kapısına çevirdim. Boynumdaki kan kurumuştu, artık çok aktığı söylenemezdi ama orası acıyordu. "Kız nerede?"

Parmaklarımı tekrar saçlarımın içine bastırdım, sesi zihnimdeki küflü çarkların dönmesini sağladı. Sırtımı soğuk fayanstan duvara yasladığım anda, banyonun kapısı açıldı ve koridordaki ışık huzmesi karanlık banyonun içine uzattığı kılıçları bedenime sapladı.

Arkasına ışığı alarak öylece dikildiğinden, yüzü ve bedeni kapkaranlık bir gölgeden ibaretmiş gibi görünüyordu. Banyonun içine doğru bir adım attığında, arkasında duran ışığı bir bıçak gibi ikiye bölen bedeninin zarif hareketlerini izledim.

"Ölüm Çiçeği?"

Farkında olmadan titremeye başladım. Gözlerimi onun gölgesine diktim. Gözleri iki derin kuyu, sonu olmayan boşluk gibi görünüyordu. O gözlere düşmeye başladığım anda bir daha kurtulamayacağımı biliyordum ve ben kendimi o gözlerin içine bırakmıştım.

Kartal arkasında açık duran kapıyı yavaşça kapattı. Üstündeki tişörtü çıkarmıştı ve ellerinde, yüzünün birçok noktasında kan lekeleri vardı; bana doğru yürümeye başladığında attığı her adım, cehennemde bir mağaranın çökmesine neden oluyordu.

Gözlerime batmaya başlayan yaşları durdurmaya çalıştım, ağlamak istemiyordum. Ben bu değildim, şu an içinde olduğum bedenin dışarıdaki yansıması bana benzemiyordu. Değişmek istemeyen ben, kendimi kökten bir değişimin içinde o değişiğime ayak uydururken bulmuştum.

Su aniden ikimizin arasında akmaya başladı. Bedenime sıçrayan su, bedenine sıçrayan su ile aynı zincirin farklı halkasıydı ve bizi birbirimize bağlıyordu.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, sesi ızdırap vericiydi.

Cevap vermedim ama ondan korkmuyordum. Benim korktuğum şu an içinde bulunduğum hislerdi. Onun dudaklarından dökülen, akan kanın önünde bir yemin gibi içilen cümlelerinden korkuyordum.

Başımı iki yana sallarken, bu hareketim bir red değil, çaresizlik barındırıyordu içinde. Kartal bana biraz daha yaklaşınca, ikimizin arasında akan su ikimizin de ayaklarını ıslatmaya başladı. Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerindeki acının bir kuyunun dibine çökmüş, orada yardım çığlıkları attığını görebiliyordum.

Kan lekeleriyle dolu elleri çıplak belime dokununca irkildim, sırtımı tamamen fayansa yaslayıp sertçe yutkunarak ona baktım. Su artık yüzümü, dudaklarımı ıslatıyordu. Çenemden aşağı akan su damlalarını dikkatle izlemeye başladı, sonra gözleri boynuma kaydı ve boynumdaki yarayı görünce kaşları çatıldı.

O adama onun olduğumu söylediği anları hatırladım. Kurduğu cümle, o kan gölünün önünde dikilmiş, kan deryasının içine köklerini salmıştı sanki.

"Ben senin değilim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Sadece gözlerimin içine baktı, bana herhangi bir cevap vermedi. Gözlerini kırpmadan boynumdaki yaraya bakıyordu.

"Beni duydun mu?" diye bağırdım, dudaklarımdan içeri giren suyu yuttum, yüzümü buruşturdum. Yuttuğum su değil, kandı sanki. "Ben senin değilim!"

"Duydum," diye fısıldadı ama onun olmadığımı söylemedi, sadece duyduğunu belirtti. Dudakları aralanmıştı, aralanan dudaklarına çarparak daha da hız kazanan su, çenesine kayıyor, orada çiğ damlalara dönüşerek bedenine damlıyordu. Bir süre sonra yüzündeki kan lekelerinin gölgelerini daha net görmeye başladım. Su, o gölgelere dokundukça gölgeleri bulandırıyor, Kartal'ın çıplak göğsüne akarak yavaşça bedenini terk ediyordu.

Ona biraz daha sokulurken titremelerim şiddetlendi. Kartal bunu anlamış gibi kollarını belime sarıp beni kendine çekti ve ikimiz de suyun altında kaldık. Yüzümü onun boynuna yaslayıp, parmaklarımı yavaşça onun omuzlarına batırdım. Gözyaşlarım gözlerimin içinde dik duran toplu iğneler gibiydi.

"Ben sana ait değilim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü tamamen onun boynuna gömdüm, kokusu çok derindi, üzerimize akan suya rağmen kokusunu alabiliyordum.

"Senin değilim."

"Biliyorum," dedi sadece, sesi cansız ama kalındı.

"Bana bunu söyle," diye hıçkırdım. "Bana, senin olmadığımı söyle."

Kartal, hiçbir şey söylemedi, bana sarılmaya devam etti. Boynum acıyordu, bunu bildiğini biliyordum. Yüzünü, ıslanıp yüzüme yapışan saçlarımın içine gömdü, dişlerini sıktığını fark ettiğimde tırnaklarımı omzuna batırarak gözlerimi araladım.

"Söyle," diye fısıldadım.

Yine sustu, hiçbir şey söylemedi.

Bana hissettirdiği şeylerden nefret ediyordum. Bana hissettirdikleri, kalbimin duvarındaki çivi izleri gibiydi.

"Söyle!" dedim acılar içinde, Kartal bana daha sıkı sarıldı.

Kartal yavaşça başını eğdi, duraksadım. Yüzünü boynuma yerleştirirken bunu yapmasını beklemiyordum. Kızgın bir ateşin nefesiymişçesine tenimize akan sıcak suyun bile buz kesmesine neden olacak o şeyi yaptığında, yani ıslak dudaklarını boynumdaki yaraya bastırdığın-

da gözlerimi duvara diktim ve insanların katili olacağını düşündüğüm adamın, gözünü esas benim canıma diktiğinin o an farkına vardım.

Dudaklarını boynumdaki kesikten çekmeden fısıldadı:

"Canşikâr."

"O ne demek?"

"Can avlayan, öldüren demek," diye fısıldadı. "Bir anlamı daha var ama sen şu an sadece beni öldüren anlamı taşıyorsun. Sen benim canımı avlıyorsun."

Gözlerimden dökülmeye başlayan yaşlar görüş alanımı puslandırdığında gözlerimi yumdum, gözlerimi tekrar açtığımdaysa artık ağlamıyordum. Kelimeleri kalbime batıyordu.

"Ben senin karanlıkta attığın çığlığım," diye hatırlattım ona, buna inanıyordum.

"Seninleyim."

Buna da inanıyordum.

"Ama senin değilim."

Buna inanmıyordum.

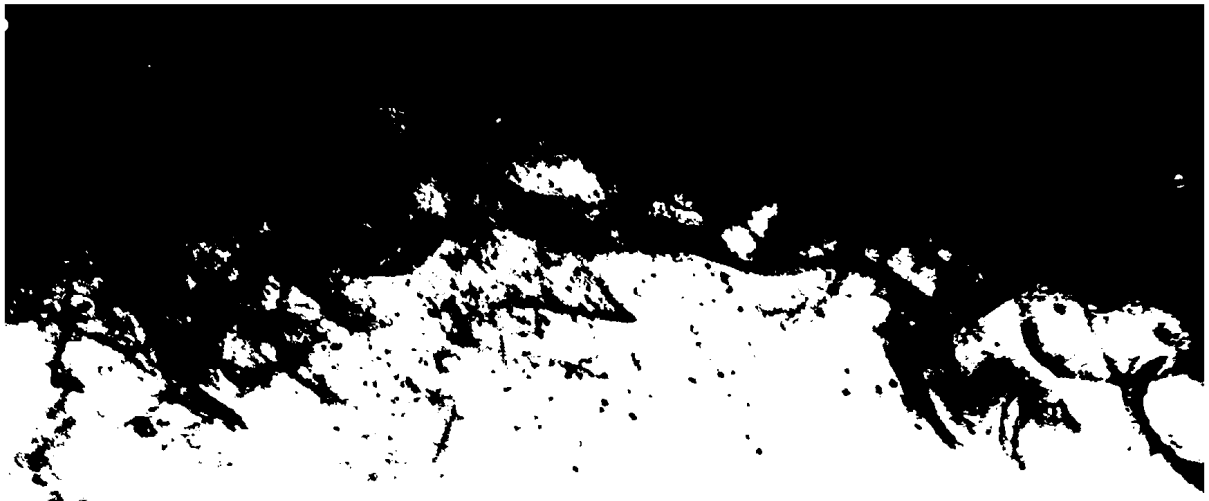

11. BÖLÜM

Yolun İçine Döşenen Ayrı Yol

♪ *Belzifer & Emi Evans, Designed To End*

Artık benim dünyamda güneş siyah doğuyor, gece gökyüzünü beyaza boyuyordu.

Yüzüm boynundaydı. Parmaklarım güçsüz bir ayrıntı olarak omuzlarında asılı duruyordu. Sessizdim. Burnumu çektim, tırnaklarım omuzlarını saran derinin yüzeyinde hilâl izleri bırakmaya başlamıştı. Kartal'ın aldığı nefeslerin sıcak baskısını ıslak saçlarımın içinde hissedebiliyordum. Elleri çıplak belimdeydi, avuçlarını bel boşluğuma bastırıp beni kendine yaslamıştı. Eğer şu an ona yaslanıyor olmasaydım, dizlerimin üzerine düşerdim, tüm ağırlığımı ona emanet etmiştim.

Dışarıda yağmaya devam eden yağmurun sesini duyuyordum. Banyonun içinde de suyun sesi hâkimdi ama bu ses bir fısıltı, bir sır gibiydi. Banyonun küçük penceresinden içeri şimşeğin ışığı dolduğunda banyo bir anlığına terk edilmiş bir cennet gibi aydınlandı, ardından söndü ve arkasında meleklerin ağıtlarını bırakarak banyoyu karanlığın topraklarına gömdü. Göğün gürültüsü sanki kaburga kemiklerimin içindeymiş gibi yüksekti. Yutkundum, boğazım acıyordu.

"Belimdeki izin sebebini merak ettin mi hiç?" diye sordu.

Başımı yavaşça sallarken yüzümü boynundan çıkarmadan, "Evet," diye mırıldandım. Oysa bir süre öncesine kadar onun başı benim boynumdaydı, şimdiyse ben onun boynuna saklanmış, dakikalardır bu hâlde öylece duruyordum. "Ama sormanın saygısızlık olacağını düşündüm. O bir yanık izi, öyle değil mi?"

Kartal parmaklarını belimde yavaşça hareket ettirdiği anda ürperdim.

"Evet. Bir yanık izi."

Omzunda duran elimi bir an için onun beline indirmek, yanık izine dokunmak istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Tepkisini kestiremiyordum.

"Sebebini sormamın senin için bir sakıncası var mı?"

Çenesini saçlarımın içine sürtünce ürperdim.

"Sen, benim için sakıncası olan şeyleri yapmaktan kaçınmazsın, Lavinia," dedi, sesinde saf bir alay hissi alsam da aslında o da çok yorgundu; belki de farkında olmadan birbirimize tutunuyorduk.

Kaşlarımın arasında oluşan çizgiye gömülmüş itirazları zihnimin derinliklerine iterek, "Neden oldu?" diye sordum.

"Bu iz, Kardelen'in bana bıraktığı bir hatıra," dediğinde parmaklarım tenine saplandı, gözlerim boynundaki benlerden birinde takılı kalırken duraksamıştım. Onun adını, onun ağzından duymak, cesedimin üzerine yağan bembeyaz toprak gibiydi.

Benimle bir şeyleri paylaşıyordu, bunu fark ettiğimde bu paylaştığı anının içinde beni izleyen kahverengi gözleri, dalgalı koyu renk saçları görebiliyordum ama yüzü bir türlü oluşmuyordu; yalnızca oradaydı, o anının içinde beni izliyordu.

"Nasıl oldu?"

Kartal belimi hafif hafif okşarken, "Çok küçüktük," dedi, burnundan aniden verdiği o nefes bir an için beni onun gülümsediğine inandırmıştı. "Kendimi abisi olduğuna inandıramadığım bir dönemdi, bazen onu fazlalık olarak görüyordum. Sanırım onu kıskanıyordum. Tüm ilginin merkezinde o varmış gibi hissediyordum." Güldü. "Sadece üç ya da dört yaşındaydı, ben de çok büyük sayılmazdım ama ondan büyüktüm." Sakinleşmeye başlamıştım, yanağımı onun boynunun altına yasladım ve şimşeğin belli aralıklarla aydınlattığı banyo duvarını izlemeye başladım. "Annemin bir atölyesi vardı, annemin öğrencileri orada dağlama dersleri alıyordu."

"Dağlama dersleri mi?"

"Kızgın bir demirle herhangi bir şeye damga vurmak, şekil vermek." Durdu. "Yüzüklere, değerli vazolara, taşlara falan damga vuruyorlardı işte. Annemi bilirsin, güzel hobileri vardır."

"Bu olay orada mı oldu?"

"Dinle." Parmaklarını belime bastırınca dudaklarımı yavaşça ısırdım. "İkimizi atölyesine götürmüştü annem. O çok ufaktı, annemin bakımına ihtiyacı vardı ve benim de o gün okulum yoktu, evde tek bırakmak istememişti beni. O daha yeni yeni sağlam adımlar atıyordu. Annemin beni tembihleyip öğrencilerle ilgilenmek için diğer tarafa geçtiğini hatırlıyorum. Ona göz kulak olmamı, onun abisi olduğumu ve onun benim korumama muhtaç olduğunu söylemişti annem."

Dudaklarımı birbirine bastırıp onun anlattığı anıyı dinlemeye devam ettim ama sanki bu anıyı oluşturan kelimeler birer kazma kürekti ve her cümle, kelimelerin kazmaya başladığı kuyuyu daha derin hâle getiriyordu; ben o kuyunun önünde durmuş, o kuyuya düşeceğim anı bekliyordum.

"Çok oyunbazdı, hareketliydi; her zaman öyleydi. Onunla oyun oynamaya başladık. Oyuna o kadar çok dalmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. İçeri annemin öğrencilerinden biri girdi, elinde kızmış demirin kulpu vardı, kulpun ucundakinin kızmış demir olduğunu biliyordum." Gözlerini yumduğunu hissettim, anlattıkları bir ölünün üzerini örten toprak kadar ağırdı. "Demiri annemin masasına bıraktı, bana da ona dokunmamam gerektiğini, ucundaki mührün anneme lazım olduğunu söyledi. Sessizce onu onayladım ve o odadan çıktı."

Anlattığı her şey kafamdaki sahnede can buluyordu.

"Bir süre sonra öğretmenin hafta sonu için ödev verdiğini hatırladım ve onu orada bırakıp sırtımı döndüm, kapının arkasında çantam vardı. Çantama eğildiğimde bana seslendi, kelimeleri zar zor telaffuz ediyordu. Bana ilk kez orada, duyabileceğim kadar gür bir sesle, abi, dedi. Ona dönüp baktığımda kızgın demirin kulpunu tuttuğunu gördüm, o masaya nasıl yetişmişti bilmiyordum ama kızgın demiri değil, kulpu tuttuğu için bir anlığına rahatladım ama yine de paniği o kadar derinde hissetmiştim ki. Bunu anlatamıyorum, bu anlatılması çok güç. Bu, hissedilmesi bile çok zor bir şeyken, anlatılması nasıl mümkün olsun?"

"Onun panik yapmasına neden olursam kendini yakabilirdi. Elindeki şey çok tehlikeliydi ve o çok küçük... Minicikti." Yutkunduğunu duydum, bir şeyler boğazıma dizildi sanki. "Ona bağırırsam korkardı, ona telaşımı belli edersem yine korkardı, ona doğru aniden koşsam yine korkardı." Güldüğünü hissettim. "Ve ben onun abisiydim, ben varken korkmamalıydı. O an ona bir oyun oynamayı teklif ettim," dediğinde kalbimin atış sesleri tüm banyoyu doldurmaya başladı. "Bunu kabul etti."

"Ne oyunu?"

"Elindeki şeyi biraz olsun kıpırdatmadan bana doğru getirirse, onun belime oturmasına izin verip o belimde otururken emekleyerek onu taşıyacaktım."

Gözlerime batan yaşlar hâlâ oradaydılar.

"Bana doğru attığı adımları izlerken kalbim ağzımdaydı. Demiri düşürmesinden, küçük ayaklarının yanmasından öyle çok korkuyordum ki. Demir ağırdı ama o inatla demiri bana doğru getirmeye çalışırken demirin kulpunu sıkıca tutuyordu." Kirpiklerimdeki sızıyla gözlerimi sıkıca yumdum, Kartal'a tutunmanın ne kadar doğru bir karar olduğunu tam şu anda anlamıştım. "Dengesini kaybettiğinde telaşlandı. Elindeki şeyi tutamıyordu. Ona doğru yürürsem dikkati dağılır mı diye hesap yaparken onun sendelediğini gördüm ve dayanamadım, aramızda az kalan o mesafeyi ışık hızında aşmıştım sanki. Tam elindeki demiri ayaklarına düşürecekti ki ayaklarına kapandığımı hatırlıyorum."

Kalbim acıyla dolup taştı.

"Elindeki kızgın demirin belime düştüğünü, tenimin dağlandığını hatırlıyorum."

"Kartal..."

"Onun ayakları yanmadığı için o kadar mutluydum ki tenime yayılan o acıyı hissedememiştim bile. O gün ilk kez onun abisi olduğumu kabullendim." Yutkundu. "Abisi olduğumu anladım."

"Kızgın demirin ucu çok mu genişti?" diye sordum. "Yanık izin geniş duruyor."

"Evet," dedi. "Ucundaki mühür taş bir tabloya aitti."

"Anladım."

"Öyle işte." Parmaklarını belime sürterek omuzlarıma çıkardı, dövmeme dokununca ürperdim. "Anlatmak istedim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Alnım âdem elmasına dokunduğunda artık bedenim üşümeye başlamıştı.

"Neden teşekkür ettin şimdi?"

"Benimle paylaştığın için."

"Teşekküre gerek yok. Sadece... Bir şeyler duymaya ihtiyacın varmış gibi hissettim."

"Öyle mi?" Başımı yavaşça salladığımda âdem elması alnımı dürttü. "Belki."

"Basbayağı ihtiyacın vardı. Şimdi daha iyi misin?"

"Zaten iyiydim."

"Çok kötü bir yalancısın, Ölüm Çiçeği."

"Yalan söylemiyorum," diye mırıldandım yorgun bir hâlde.

"Yalan söylemiyorum diyerek bile yalan söylüyorsun şu an."

"Çok biliyorsun." Yutkunduğumda boğazımın acıdığını fark ettim. "O adam..."

"O adamdan bahsederek tüm tadımı kaçırmak üzeresin," diye böldü beni. "Yapma bunu."

"O ölmedi, değil mi?"

"Hayır. Ölümü hak edecek kadar değerli değil."

"Söylediklerin..." Alnımı onun omzuna doğru kaydırıp kaşlarımı çattım. "O adam hakkındaki sarf ettiğin cümleler... Doğruluk payı var mıydı?"

"Doğruydu," dedi sadece.

"Yani o-"

"Sapık pezevengin teki."

"Şu an nerede?"

"Titriyorsun. Üşüyor musun?"

"Geçiştiriyorsun. Sen de bunu yapma."

Kartal derin bir nefes alırken, "Gerçekten titriyorsun, Lavin," dedi uykulu bir sesle. "Geçiştirdiğim falan yok."

"O hâlde neden bana bir cevap vermiyorsun?" diye sordum ısrarla.

Elini enseme bastırınca alnım omzuna tamamen yaslandı ve bu yakınlık nefesimi tutmama neden oldu. "Şu an için senin üşüyor olman

daha önemli," dedi kuru bir sesle. "Sesin çok çıkıyor. Üstelik konuşurken dişlerin birbirine vuruyor, bunu duyabiliyorum. Çok üşümüşsün. Seni buradan çıkaralım."

Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Buna izin vermedi. "Üstünlük taslamandan nefret ediyorum!" diye tısladım.

"Biliyorum," dedi sakince.

"O zaman yapma."

"Biliyorum dedim, bununla ilgileniyorum demedim."

Elimi çıplak göğsüne koyup onu itmeye çalıştığımda parmakları bileğimi yılandan bir bilezik gibi sardı. Kafamı kaldırıp ona baktım, karanlıkta parlayan gözleri dışında yüzünün her bir ayrıntısı sırlarla dolu perdelerin arkasına saklanmış gibi duruyordu.

Gözlerini gözlerime doğru indirip, "Yine kıpır kıpırsın," diye fısıldadı. "Sakin duracak mısın?"

"Niyeymiş?"

"Çok asabisin," dedi, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu ve bakışları cehennemin dibinde kıvam kazanan ateş gibiydi; göz bebeklerinin kayalıklarından lavlar sızıyordu.

"Böyle olmamın nedeninin senin bazı tavırların olduğunu biliyorsun."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Dikkafalı olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Kaşlarımı çattım. Soğuyan parmağını iki kaşımın ortasına bastırınca durup ona bakakaldım. Diğer eli bileğimi serbest bırakıp tekrar belime dolanmış ve güçlü bir şekilde bedenimi sarmıştı.

"Kaşlarını çatmanı gerektirecek bir şey söylemedim," dedi. "Buna gerek yok."

Kafamı biraz geri yatırarak parmağını iki kaşımın ortasından çekmesini sağladıktan sonra, "Her şeye sen yön vermek istiyorsun, farkında mısın?" diye bir soru attım ortaya. Bana dikkatle baktı, kan lekeleri artık yoktu; su onları alıp götürmüştü. "Birlikte hareket etmeye karşısın, tüm ipler senin elinde olsun istiyorsun. Her şey senin isteğine göre şekillensin..." Gözlerinin içine bakarken kendimden emindim. "Yönetilmeden, yönetemezsin."

Kaşlarını kaldırdığını fark ettim.

"Beni yönetmek mi istiyorsun, Sönmez?" diye sordu, sesinde ima yoktu, öfke ya da bambaşka duygular yoktu; belirsizlik vardı.

"Duygularını kaybetmiş birinin en büyük silahı kalbidir. Senin silahının boş şarjörünü doldurmaya çalışıyorum." Başımı yavaşça omzuma doğru eğdim. "Bu yönetmek istemek mi?"

Duraksadı, bunu beklemiyor gibi görünüyordu.

"Duygularını kaybetmiş birinin en büyük silahı aklı değil midir?" diye sordu bana bu kez.

Güldüm. "En büyük dedim," diye fısıldadım. "En güçlü değil."

"Seni tanıdıkça, sana yabancılaşıyorum sanki," dedi. Bunu söylemesini beklemiyordum, gözlerim gözlerinde asılı kaldı.

Onun kelimeleri bileğime bağlanmış bir serum gibiydi, her bir damla bir harfe aitti ve serumun damlaları yavaş yavaş bileğimden içeri akarak bana karışıyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

Kirpiklerim gözlerimi ondan esirgedi. Kalbimin serbest bıraktığı o acı tekrar beni ele geçirmeye başladığında artık ona değil, göğsüne sıralanmış benlere bakıyordum.

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedim sessizce.

"Sessiz kalmak tercih edeceğin bir şey değil," dedi. "Sende gözlemlediğim şeylerden biri de bu."

"Haklısın," dediğimde bana baktığını biliyordum ama ona bakmıyordum, yalnızca bedenen ona çok yakındım; zihnim çok uzaklardaydı. "Beni tanıdıkça bana yabancılaşıyorsun."

"Bu sadece benim için mi geçerli?"

Gözlerim iki göğsünün ortasında duran bende takılı kaldı. "Hayır," dedim yorgun bir sesle. "Bu yalnızca senin için değil, ikimiz için de geçerli. Önceden birbirimizi tanısak da yabancıymışız gibi hissederdim. Şimdiyse birbirimizi geçmişte olduğundan daha çok tanıyoruz ama geçmişte olduğumuzdan daha yabancıyız."

Buna bir cevap vermekten kaçınıyormuş gibi, "O adama ne olduğunu merak ediyorsun," dedi.

"Normal olarak."

"Anlattığım zaman için rahatlamayacak," dediğinde gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Anlatırsan çok daha kolay olacağını düşünüyorum."

Kısık bakan, içi iri gözleri gözlerimdeki duvarda bir çerçeve misali asılı kaldı. Beni yerle bir eden varlığına rağmen onun karşısında, onun gözlerinin içine bu şekilde bakabildiğim için kendime minnettardım.

Beni diğerlerinden ayırdığını bildiğim bu özelliğimin bir gün çürüyüp yok olmasından, beni terk edip onu asla bulamayacağım yerlere taşınmasından korkuyordum.

"Onu seni götürdüğüm o eve götüreceğim," dedi. "Ama önce kendisine gelmesi gerekiyor."

"Kolu..." Durdum, görüntüler gözümün önüne sıralanınca yüzümü buruşturdum.

"Acı çekmeyi hak etti. Daha fazlasını hak ediyor."

"Onu o eve götürmen ne kadar doğru?"

Beni yavaşça serbest bırakıp, "Bunları sen ısındıktan sonra konuşalım," dedi mesafeli bir sesle.

Başımı salladım, onu onayladığımı gördüğü anda ağır adımlarla benden uzaklaşarak banyodan çıktı. Sıcak suyu tekrar açıp altında bir süre bekledikten sonra, bedenimden akıp giden kirin zihnimdekileri de götürmüş olmasını dileyerek Sahra'nın benim için kapıya bıraktığı kıyafetleri giydim ve banyodan çıktım. Salonun kapısı kapalıydı, ıslak saçlarımla öylece koridorda dikilip karanlığı izlemeye başladım. Mutfağın kapısı açıldığında, mutfakta yanan ışığın rengi koridoru boydan boya aydınlattı. Neslihan görüş alanıma girdi.

"Güzelim?" dedi sorar gibi. "Saçlarını kurutsana." Sanki bir şey olmamış gibi davranıyordu, oysa bu gece çok fazla şey olmuştu.

"Sorun değil. Kendi hâline bıraktım."

"Başın ağrıyacak."

"Hep ağrıyor. Sıkıntı değil."

Neslihan derin bir nefes alarak yanıma doğru yürüdü. Omzuma dokunup omzumu yavaşça sıktıktan sonra, "Bu tür şeyler yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm," diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallayıp, "Bunu seçen benim," dedim kesin bir dille. "Yaşadıklarımdan ya da yaşayacaklarımdan dolayı kimseyi sorumlu tutmadım, tutmayacağım."

Neslihan boşta duran eliyle turuncu saçlarını karıştırdıktan sonra başını sallayıp bana onay verdi. "Kartal'dan korkuyor musun?" diye sordu tereddütle.

"Hayır."

"Buna sevindim. Çünkü ne kadar öfkeyle dolu olsa da o kötü bir adam değil." Elini yavaşça benden uzaklaştırıp koridorun diğer ucuna baktı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

Neslihan tedirgin gözlerini gözlerime sabitlediğinde, mutfaktan sızan ışık, yüzünün belli bir kısmını aydınlatıyordu. "Kartal ve sen önceden de bu kadar yakın mıydınız?" Neslihan'ın sorusu bir bıçak gibi karnıma saplandı ve zamanın yavaşladığını hissettim. Yakın gibi mi görünüyorduk? Kartal ve ben yakın mıydık?

"Yani söylemeye çalıştığım şey, sen banyodaydın ve o seninle birlikte oradaydı. Sana karşı çok ilgili davranıyor. Gördüğüm kadarıyla didişseniz de aranız oldukça iyi aslında."

"Kartal banyoda yanımdaydı çünkü muhtemelen iyi hissetmediğimi düşündü," diye mırıldandım. "Öfkeliydi. Ağlayıp zırlamamı istemediği için yanıma gelmiştir."

"Sorduğum tek soru bu değildi aslında."

"O ve ben yakın değiliz."

"Öyle görünmediğinizi mi düşünüyorsun?"

"Önceden nasılsak, şimdi de öyleyizdir diye düşünüyorum. Değişen bir şey yok," diye yalan söyledim ama değişimin damarlarımda aceleyle çağladığını hissedebiliyordum. Bunu Neslihan'a itiraf edemedim. Onun kapılacağı düşüncelerden korktuğumdan değil, kendi kapılacağım düşüncelerden korktuğum için sustum belki de.

Neslihan bir süre sustu. Dilinin ucuna sakladığı başka bir soru olduğunu gözlerine yansıyanlardan anlamak mümkündü. Sonunda, "Kartal ile aranızda bir şeyler mi geçiyor?" diye sorunca, tek kaşım havaya kalktı.

"Nasıl yani?"

"Sen ve o, aranızdaki sadece bir anlaşma mı yoksa daha fazlası mı var?"

Damarlarımın bileklerime sarılan halatlar olduğunu hissettim ve kanımı taşımak değil, durdurmak için orada oldukları düşüncesi bir sancı doğurdu. Neslihan çekinerek sorduğu bu sorudan aldığı cevapla ne yapacaktı bilmiyordum ama ben sorduğu soru yüzünden uyku uyuyamayacaktım, buna emindim.

"Bu elbette beni ilgilendirmez ama istemediğin bir şeyin içinde olmandan da korkuyorum," deyince bir an bakışlarım Neslihan'ın yüzüne saplanıp kaldı. "Kartal ile gerçekten aranızda bir şey mi var yoksa seni istemediğin bir şeyin içine mi sürüklüyor?"

"Ne söylemeye çalışıyorsan dosdoğru söylesene."

"Ona karşı tensel bir çekim hissediyor musun yoksa bu çekimi yalnızca Kartal mı hissediyor?"

Soruyla beraber yüzüm bembeyaz kesildi ve bu sorunun neden bana yöneltildiğini anlayamamanın getirdiği gerginlikle kaşlarım çatıldı. Bir an için soruyu bir kenara itmeme neden olan şey, Kartal ile ilgili bir soruya dönüştürerek verdiği ayrıntı oldu. Yalnızca Kartal mı hissediyor diyerek neyi kastediyordu? Kartal'ın bana tensel çekim hissettiğini mi söylüyordu?

Neslihan'ın gözlerinin içine bakarken bir an kendimi ve Kartal'ı bir yatağın içinde uyurken değil de bambaşka hâllerdeyken düşündüm, bu düşünce bir is lekesi gibi önce kalbime, devamında da ruhuma sinerek beni zehirledi. Tırnaklarım bilincim dışında avuçlarımın içine saplandığında sadece garip bir kalp ağrısı hissediyordum, bu rahatsızlık hissi değildi; bu düpedüz ağrıydı.

"Bana böyle özel bir soruyu sorarken ne düşünüyordun?" Sesimdeki gerginlik Neslihan'ı burukça gülümsetti. Sanki benden alması gereken cevabı çoktan almıştı. "Öyle bir şey olsa bile bu kimseyi ilgilendirmez. Ama çok merak ediyorsan cevap vereceğim. Ne Kartal bana karşı tensel bir çekim hissediyor ne de ben. Aramızda da bir şey yok. Bir anlaşma yaptık. Hepsi bu."

"Kartal'ın şefkati seni dişi bir kaplanken, küçük, savunmasız bir kedi yavrusuna dönüştürmüyor mu yani?"

"Ne?"

"Her neyse," dedi Neslihan bu kez içtenlikle gülümseyerek. "İstersen biraz uyu."

"Hayır. Teşekkür ederim ama uykum yok," dedim buz gibi bir sesle.

Kartal, üzerinde ona ait olmadığını bildiğim bir tişörtle mutfaktan çıkınca, olduğum yerde öylece kalakaldım ve gözlerim onun gözleriyle çarpıştı. Neslihan irkilerek Kartal'a doğru baktı. Kartal'ın konuştuklarımızı duymadığı her hâlinden belliydi. Islak saçlarını karıştırıp, "Lavin," dedi mesafenin duvar gibi dikildiği sesiyle. "Gidiyoruz."

Neslihan kaşlarını çatarak, "Nereye?" diye sordu.

Kartal gözlerini Neslihan'a dokundurmadan, "Hawaii'ye tatile," dedi.

"Kes alayı. Bu gece burada kalın, dinlenin."

Yunus Emre, Kartal'ın arkasında belirdi. O adamı geçici olarak nereye götürmüştü bilmiyordum ama geri dönmüştü. Ender'in yanında

kalmamış mıydı? "Ne dersen de kafasının dikine gideceğini biliyorsun. Nes," dedi ifadesizce. "Rahat bırak."

"Evet, taksiciyi dinle," dedi Kartal sinir bozucu bir ifadesizlikle.

Yunus Emre, Kartal'a yan yan bakıp, "İlkel insan," diye homurdandı.

Kartal çıkışa doğru yürürken, "İnek," dedi Yunus Emre'ye. Sonra bana bakmadan, "Hadi, Lavin," diyerek kapıya uzandı.

"Evet, okuduğum kitaplarda da aynı senin gibi ilkel karakterler oluyor bazen," dedi Yunus Emre düz düz bakarken. "Sen arada açıp kitap okuyor musun acaba?"

"Sana bakınca senin bir inek olduğunu anlayacak kadar var işte bizim de okumuşluğumuz," dedi Kartal yamuk bir şekilde gülerek. Yunus Emre başını iki yana sallayarak güldü.

Evden ayrılıp araca binene kadar hiç konuşmadık. Eve geldiğimizde de bu sessizlik kendini tekrara düşürdü ve ben Ender'in şu an nerede olduğunu merak etmeme rağmen bu konu hakkında soru sormadan kendimi salona attım. Kartal üzerindeki tişörtü sıyırıp tişörte top şeklini verdi, öylece kenara fırlattıktan sonra içki şişelerinden birini çıkardı. Şişenin kapağını ağır ağır döndürerek açarken gözleri bendeydi, benim gözlerim de ondaydı.

"Şu Gökçe var ya," dedikten sonra şişeyi ağzına dayadı. İçkiden birkaç yudum aldığında âdem elması aldığı yudumları takip ederek bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Elinin tersiyle dudaklarındaki ıslaklığı kuruladıktan sonra, "Burak ve Yunus Emre, onunla iletişime geçti. O pezevengin bu gece uyanmasının imkânı yok, ona verdiğim ilaç onu en az yarın akşama kadar acılar içinde geçireceği bir uykuya daldırdı," dedi. Ona ilaç mı vermişti? "Gökçe onu bizim için evinde saklayacak."

"Ne? O kıza nasıl güvenebilirsin?"

"Ona güvendiğim falan yok ama emin ol, vefa borcu en kötü insanın bile kabuklarının çatlamasına neden olur. Bana bir vefa borcu var, bunu ödüyor." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Ender'in telefonu hâlâ kendisinde, o uyurken onu arayan olursa telefonu Gökçe'nin açması çok abes kaçmaz. Herif zaten neredeyse her gece biriyle düşüp kalkıyor."

"Peki ya uyandıktan sonra?"

"Diyelim ki benim verdiğim ilaç işe yaramadı ve Ender uyandı." Kartal güldü, gülüşü tehlikeliydi. "Sence gidip bizi bir yere şikâyet edebilir mi sanıyorsun? Onun kolunu koparsam bile gidip hiçbir yerde tek

bir kelime konuşamaz. Bildiklerimin ona söylediklerimden çok daha fazlası olduğunu biliyor. Kendini böyle bir tehlikeye atmaktansa, adını böyle bir lekenin altına yazdırmaktansa ellerimde ölmeyi tercih eder."

"Ender'in yokluğu fark edilecek olursa?"

"Dediğim gibi, orada Gökçe devreye giriyor. Telefonunu açıp Ender'in meşgul olduğunu söylemesi bile yeterli," dedi Kartal. "Gerisini de o götün evladı uyandıktan sonra halledeceğim."

"Aklında neler dönüyor böyle?"

İçki şişesini bana doğru uzatarak şişenin ucuyla beni işaret etti. "Emin ol, yavrum," dedi, yanaklarıma mızrak gibi saplanan şaşkınlık tenimi ânında kızarttı. "Aklımda dönenleri gördüğünde, aslında varlığından bile haberdar olmaman gereken bir adamın yeryüzündeki gölgesinin seni içine çektiğini anlayacaksın."

"Kendinden çok eminsin," diye fısıldadım.

Güldü, gülüşü yine ölümcül vaatlerle doluydu.

"Kendimden emin olmamam için hiçbir sebep yok."

Bir sigara yaktı. Bir süre sessizce sigarayı içerken camdan dışarıyı, şehrin ışıklarını izledi. Aralık duran dudaklarından dışarı sızan dumanların çizdiği şekillere baktım, sonra da onun gözlerine...

Gözleri karanlığın içinde batmaya başlayan bir güneş gibiydi.

"Yorgun görünüyorsun, Ölüm Çiçeği. Gidip uyu."

Çenemi diz kapağıma bastırıp, "Hayır, uykum yok," diye mırıldandım.

"Gözlerin öyle söylemiyor ama yavrum."

"Ne söylüyormuş gözlerim?"

Kartal, uzun uzun yüzüme baktı. Bir şey söylemedi. Sonunda onu izleyerek bir yere varamayacağımı anladım ve oturduğum yerden kalkıp salonun çıkışına yöneldim. Elinde içki şişesiyle öylece beni izlediği sırada sessizdi.

Tam salondan çıkacakken, "Merak ediyorum," diye mırıldandı.

Durdum. Bir süre karanlık koridoru izledikten sonra, "Neyi?" diye sordum.

"Birini öldürecek olsaydın, onu nasıl öldürürdün?"

Beklemediğim bu soru, kalbimin tekrar hızlı çarpmasına neden olmuştu. Ölümün bendeki kalıntıları tenimde hareket ederek ruhuma doğru ilerlemeye başladığında başımı diktim.

"Onu, onu sevdiğime inandırırdım."

Sessizliği etrafa yayıldı. Yüzüne dağılan o ifadenin bana ne hissettireceğini merak ediyordum ama dönüp ona bakmıyordum, gözlerim hâlâ karanlıktaydı.

"Yani sen birini öldürmek için önce o kişinin duygularını yaralarsın, doğru mu?" Güldüğünü hissettim. "Senden acımasız bir katil olur."

"Peki sen?" diye sordum. "Birini öldürdün, evet," diyerek yüzüne bir anlığına bu gerçeği vurdum. "Peki şimdi birini öldürecek olsan, onu nasıl öldürürdün?"

"Bıçaklardım."

"Neden?"

"Gözlerine uzun uzun bakabilmek için."

"Gözlerine bakmak isteyeceğin bir insanı neden öldüresin ki?"

Bana doğru bir adım attığını hissettim ama ona doğru dönemedim. Donup kalmıştım sanki. Sabah ezanının okunmaya başladığını duydum, şafak sökmeye başlıyordu.

"Çünkü bilinci hemen kapansın istemezdim. Beni görsün, gözlerimin içine baksın, onu göreyim, aldığı nefesleri sayabileyim isterdim. Sonu olduğunu hissedeyim ve o da sonu olduğumu bilsin."

"Anladım," dedim kireç gibi bir yüzle.

"Boynun acıyor mu?"

Yavaşça başımı iki yana salladım.

Sessizlik ikimizi de içine aldığında o sessizlikten kendimi koparmak istercesine ondan uzaklaşmaya başladım. Kendimi odaya attığımda aldığım her nefes boğazımı yakıyordu sanki. Sonunda kendimi yatağa bıraktım, tenim yorgunluğu bir mürekkep gibi dışarı sızdırarak yataktaki beyaz çarşaflara akıtmaya başladı. Ağarmaya başlayan günün yarattığı o matem mavisi renk, odayı aydınlatmaya başlamıştı. Perdenin aralığından içeri sızan ışığı izlerken gözlerim artık acıyordu. Bir süre sonra bilincim yavaşça kaybolmaya başladı.

Kartal, gelmemişti.

Kartal yumruğunu aniden Ender'in yüzüne geçirince Gökçe geri çekilerek kocaman gözlerle Kartal'a baktı. Gökçe'nin evindeydik. Kartal, Ender'in uyanması için onu yumruklamıştı. Ender'in burnundan şarıl

şarıl akan kanı fark edince yüzümü buruşturdum. Üzerimdeki montun kumaşını avuçlayıp gözlerimi Gökçe'ye çevirdim, kız şoka girmiş gibi bizi izliyordu.

"Uyan lan!" diye bağırdı Kartal. Ender gözlerini aralamaya çalışıyor, bir şeyler fısıldıyordu. Dikkatim koluna kayınca midem allak bullak oldu. Kolundaki kan kurumuş, kolu gelişigüzel sargı beziyle sarılmıştı ama o kadar iğrenç hâldeydi ki bir an için olduğum yere çömelip kusmaya başlayacağımı sandım.

"Uyan diyorum sana, şerefsiz!"

Ender, inleyerek gözlerini araladı. Karşısında Kartal'ı görünce gözleri, kaşlarına değecek kadar irileşti. Korku, göz bebeklerindeki kuyudan yukarı tırmanan bir canavarın pençeleri misali parçalamıştı ifadesini. Gözleri koluna kaydı, ardından diğer elini burnuna kapattı ve kanayan burnunu saklayarak inledi.

"Uyandın mı, Uyuyan Güzel?" diye sordu Kartal alayla. Gözleri Gökçe'ye kaydı. "Arayan oldu mu?"

"Evet. Sekreteri aradı, açtım, duşta olduğunu söyledim ve kadın özür dileyerek telefonu kapattı." Gökçe, yüzünü buruşturdu. "Sanırım gerçekten hep yaptığı bir şey bu herifin."

Ender'in gözleri Gökçe'ye kaydı, olduğu yerde acıyla kıvranıyordu. Kartal başını sallayarak, "Eyvallah," dedikten sonra Ender'i boynundan kavrayıp ayağa kaldırdı. Ender ne yapacağını bilmez şekilde Kartal'a bakarken titriyordu.

"Bak şimdi, göt lalesi. Eğer yaşamak istiyorsan, hadi yaşamayı da geçtim o harflerini siktiğim isminin yanına tecavüzcü, istismarcı, kara paracı, hırsız gibi bir sürü unvan eklensin istemiyorsan dediklerimi harfiyen uygulayacaksın, anladın mı?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ender boğuk bir sesle.

"Önce uysal olmayı öğren." Kartal aniden tekmesini Ender'in dizine geçirince, Ender dengesini kaybedip yere düştü. Yere düşerken yanındaki sehpayı devirmiş, sehpanın üstündeki su bardağı da içindeki suyla birlikte Ender'in üzerine düşmüştü.

"Yerinde olsam beni sinirlendirmezdim, anlıyor musun?"

Ender nefret bürümüş ama korkunun da kol gezdiği gözlerini kaldırıp Kartal'a baktı. "Ne istediğini söylemezsen, istediğin şeyi yapamam," dedi, burnundan akan kanlar parmaklarının boğumlarını ıslatıyordu.

"Şimdi her zamanki ben pezevengim ses tonunu takın ve sekreterini ara, kendini beğenmiş bir göt olduğunu belli edercesine konuşarak ona bir kadınla tatile çıkacağını kendi dilinde anlatmaya çalış. Seni bir süre asla aramaması gerektiğini altyazı geç."

Ender yüzünü buruşturdu. "Bu benim yaptığım bir şey değil. Şüphelenirler," dedi.

Kartal pis pis sırıttı. "Hadi lan oradan. Kaldığın otellerin, gittiğin kulüplerin, birlikte olduğun tüm kadınlarla yaptığın alışverişlerin faturaları, ekstreleri elimde. Sen kimi kandırıyorsun? Sekreterin senin bu tür şerefsizliklerini örten kuklan değil mi zaten? Beni kandıracak bir de..." Kartal eğildi. "Senin aklını alırım, beyninin bundan haberi olmaz."

"Ses tonumdan bir şeylerin yolunda gitmediğini anlar," dedi Ender. "Bunu istemiyorum. Bu benim de başımı belaya sokar. Bildiğin her şeyi öteceğini biliyorum."

Kartal aniden kükreyerek bir tekme daha geçirdi yerde yatan adama. Ender kıvranarak inledi. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat edeceksin," dedi tehlikeli bir sesle. "Duydun mu? Öttürürüm seni."

Ender inleyerek, "Ben doğru olanı söyledim!" dedi. "Sesimden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlar."

"Anlamayacak. Kuş beyinlinin tekiyle çalışıyorsun, tek bildiği şey senin bir ova kadın düzdüğün." Gözlerini adama dikti. "Yorgunmuş gibi yap. Hünerlerini sergile, yoksa ben sana çok daha acı veren hünerlerimi sergilerim ve sen söylediklerimi yapmadığına çok pişman olursun."

Gökçe, kollarını göğsünde toplayıp gözlerini bana çevirdi. Bana baktığını fark edince ben de ona baktım. Kaşlarını çatarak boynuma baktı, boynuma baktığını fark edince boynumu montun yakalarına saklamaya çalıştım.

"Boynuna ne oldu? İyi misin?"

"Sorun yok," dedim. Kartal bu yarayı hatırladıkça daha da çıldıracaktı, bunu biliyordum. Kartal'ın dişlerini sıkarak bana baktığını görünce, "Küçük bir yara," diye geçiştirmeye çalıştım. Gökçe bana yaklaşınca geri adım attım. "Küçük bir yara, dedim."

Kartal tekrar Ender'e doğru eğilip, "Su iç ve sekreterini ara," dedi tehditkâr bir sesle. "Sonra seninle ne yapacağıma karar vereceğim."

Gökçe, Ender'e bir bardak su getirdi. Ender suyu içerken tetikte görünüyordu. Korkusu gözlerinden okunan bir metin misali sayfalara ayrılmıştı. Bir süre nefes nefese etrafını inceledikten sonra yutkundu. Telefonuna uzandı. Kartal tekli koltuğa oturmuş, bir bacağının bileğini diğer bacağının dizine koymuş, Ender'i izliyordu. Ender'in herhangi bir hamle yapma şansı yoktu; zaten şansı olsa bile artık yapamayacağı kesindi.

Korku, insana bir ağaç diktirir, diktiği ağacın dalında kendini astırırdı.

Ender derin bir nefes alıp sekreterini aradı ve telefonu kulağına yasladı, beklemeye başladı. Bir süre sonra, "Bana bak," dedi kendini beğenmiş bir sesle. Kartal'ın dediklerini harfiyen uyguladığını fark etmiştim. "Evet, telefonu onun açtığını biliyorum. Evet evet, duştaydım. Bugünkü görüşmeleri iptal et, tamam mı? Birkaç günlüğüne kaçıyoruz, önemli bir şey olmadığı sürece beni arayıp rahatsız etme. Soranlara bir şeyler uydurursun." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam. Telefonum kapalı olursa mesaj bırakman yeterli, açınca okurum. Hoşça kal."

"Telefonunu hemen kapatma," dedi Kartal gözlerini kısarak. "Evden çıktığımızda bir yere gideceğiz, söylediğim yerde kapatacaksın." Gözlerini kısıp bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Konumu şu an açık mı?"

"Hayır," dedi Gökçe.

Kartal, yeniden Ender'e baktı. "Gittiğimiz yerdeyken konumunu açacaksın, sonra telefonu kökten kapatacaksın."

Ender başını sallarken, "Tamam," diye fısıldadı.

Bir an anlam veremesem de onun bu kadar ince detaylara girerek düşünmesi beni ürpertti; şeytanın kolu gibiydi. Her yere uzanabilen ölümcül bir kol. Evden çıkmadan hemen önce çıkış kapısının önünde durdurdu Ender'i. Bilinçli olarak Ender'den uzak yürüyordum. Kartal aniden Ender'i kendine doğru çevirip ona kafa atınca, Gökçe çığlık atarak geri çekildi. Ben ifadesiz gözlerle ikisine bakıyordum. Ender ne olduğunu anlayamadı. Duvara yaslanarak düşmemek için duvarın kenarına tutunmaya çalıştı ama Kartal, Ender'in elini bileğinden yakalayarak ters döndürdü.

"İz bırakma," dedi zehirli bir sesle. "Şu kızı görüyor musun?" Beni işaret etti. Ender bana bakınca, Ender'in boğazını tutup acımasızca kavrayıp sıktı. "Bakamazsın ona. Bakmayacaksın."

"Onu görüyorum," dedi Ender acıyla. "Üzgünüm, her şey için çok üzgünüm."

"Üzgünsün, öyle mi?" Adamın gözlerinin içine bir yırtıcı gibi bakıyordu. "Ona zarar verdin, biliyorsun değil mi? Biliyorsun."

"Lütfen," diye inledi Ender. "Lütfen..."

"Biliyorsun." Kartal, artık hırlıyordu. "Ona zarar verdin, bunu biliyorsun değil mi?"

"Lütfen!"

"Bana cevap ver!"

"Biliyorum," dedi Ender, artık titremiyor resmen bayılacak gibi dizlerinin üzerine düşüyordu. "Üzgünüm, lütfen!"

Elini cebine atınca gözlerim oraya kaydı. Parmaklarının arasında tuttuğu damlayı gördüğümde kaşlarımı kaldırdım. Dirseğini kırarak kolunu Ender'in boğazına yasladı, damlayı açtı. Ender dehşet içinde ona bakarken ne olacağını anlamaya çalışıyordu.

"Gözünü tavana dik," dedi Kartal tehditkâr bir sesle.

"Lütfen..."

"Sesini kes ve tavana bak lan!"

Ender gözlerini tavana çevirdi, gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu ama içim zerre sızlamıyordu. Gökçe, bir köşede sadece izliyor, Ender'e tiksinen gözlerle bakıyordu. Kartal damlayı Ender'in iki gözüne de tam üçer defa damlattıktan sonra damlanın ağzını kapatıp cebine koydu.

"Yüzündeki kanı temizleyebileceği bir şey getir şuna," dedi Gökçe'ye dönerek. "Araç evin önünde. Önce ben ve Lavin çıkacağız, sen yüzünü temizledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi evin arka bahçesine dolanacaksın ve seni oradan alacağız. Kaçmaya kalkarsan?"

"Öyle bir şey olmayacak." Ender ellerini gözlerine bastırmıştı, gözleri yanıyor olmalıydı. "Yemin ederim. Bunu kendime yapmam, yapamam."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Evden ayrıldık, araca binip kemerimi bağladım ve gözlerimi yavaşça Kartal'a çevirdim. Aracı arka bahçenin olduğu yere doğru sürüyordu.

"O damla neyin nesiydi?"

"Göz bebeğini büyüten bir damla," dediğinde gözleri kısaca dikiz aynasına kaydı, arkayı kontrol edip aracı yavaşça ilerletmeye devam etti. "Bulanık görmesini sağlayacak. Böylelikle onu götürdüğümüz yeri asla seçemeyecek."

"Gözünü bağlamak daha iyi olmaz mı?"

"Yolda çevirme olabilir, çevirmeye takılmayacağımızı biliyoruz ama öylesine bir trafik polisi bile arka koltukta gözü bağlı bir adam görürse ne düşünür sence?"

"Şeytanisin." Boynumu tekrar montun yakalarına gömdüm, görmesini istemiyordum.

"Öyle miyim?"

"Evet."

Elini dikiz aynasına attı, güneşliği kaldırdı ve ayna aniden parlamaya başladı. "Onu arka koltuğa, en ortaya oturtacağım. Bu ayna durmadan gözünü hedef alacak. Böylelikle bulanık gören gözleri tamamen görme kaybı yaşayacak. Dışarıdan bakan kimse onun bir şey göremediğini anlamayacak ama o hiçbir şey göremiyor olacak." Yan gözle bana baktı. "Şimdi daha şeytaniyim, değil mi?"

"Onu Bursa'ya mı götürecektin?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü kahrolasıca gerçekten şimdi çok daha şeytaniydi.

Aracı evin arka kapısına yakın bir yerde durdurup başını salladı ve bana bakmadan, "Evet," dedi.

"Neden orası, Doktor?"

"Ona vermem gereken bir ders var."

"İşimize yaramayacak bir adam için başını belaya sokacaksın."

"Başımı belaya falan sokmayacağım."

"Onu birkaç günden fazla orada tutarsan neler olabileceğini düşünebiliyor musun?" Ona inanamayan gözlerle baktım. "Sekreteri ve ailesi peşine düşecek, ortalık karışacak. Sanki başımızda onca şey yokmuş gibi bir de bununla mı uğraşacağız?"

"Neden arkana yaslanıp izlemiyorsun?"

"Bu işin sonunda boka batmanı istemiyorum," diye tersledim onu. "Neden anlamıyorsun?"

"Boka batarsam kendim batarım." Direksiyonu sertçe kavradı. "Seni batırmayacağım, rahat ol."

"Saçmalıyorsun. Yine. Her zamanki gibi."

"Falan filan," diye homurdandı.

Ender'i gördüm. Aksayarak da olsa bahçeden yavaşça çıktı. Kartal etrafı kolaçan ediyordu, görünürlerde hiç kimse yoktu. Ender aracın arka kapısını açtı, bulanık gördüğü için sarsaklayarak hareket ediyordu. İçeri girerken korkusunun artık bir kokusu vardı ve bu kan kokusuna benziyordu.

"Ortaya kadar kay," dedi Kartal. "Tam ortaya otur."

"Neden?"

"Soru sorma, dediğimi yap."

Ender hiçbir şey söylemeden Kartal'ın dediğini yaptı. Dikiz aynasının parıltısı gözlerine çarptığı an, "Bulanık görüyorum zaten, şimdi hiç göremiyorum!" diye inledi.

"Geber pezevenk," diye söylendi Kartal.

Ender'in gözleri açık duruyordu, dışarıdan bakan biri onun göremediğine asla inanmazdı ama sık sık yutkunup gözlerini açıp kapatıyordu; görmediği ortadaydı. Kartal tekrar aracı çalıştırdı, araç bomboş yolda dökülen su gibi ilerlemeye başladı. Yarım saatten kısa süren yolculuğun ilk varış noktası lüks binaların olduğu bir yerdi. Kartal aracı durdurdu.

"Şimdi telefonunu bana veriyorsun," dedi. "Sen görmezsin."

Ender elini cebine attı. Kolu yaralı olduğu için güç bela çıkarmayı başardığı telefonunu Kartal'a uzattı. Kartal telefonu aldı, birkaç tuşa basıp konumu açtıktan sonra birkaç dakika öylece bekledi. Ardından konum açık hâldeyken, "Sekreterine WhatsApp'tan çıplak fotoğraflarını mı atıyorsun?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "İğrençsin ulan puşt. Her ne sikimse. Telefonu kapattığını yazıyorum kadına."

Ender, hiçbir şey söylemedi. Kartal konum açık hâldeyken son kez sekretere mesaj attıktan sonra cevap gelmesini bekledi; cevap çok geçmeden gelmişti. Kartal konumu ve telefonu kapatıp Ender'in kucağına fırlattı.

"Şu an neredeyiz?" diye fısıldadım. "Neden son göründüğü adresin burası olmasını istedin?"

"Burası bu götleğin birlikte olduğu seks işçilerinin birçoğunun oturduğu site." Gözlerini yavaşça Ender'e dokundurdu. "Anladın mı lan nerede olduğumuzu, sikik?"

Ender başını önüne eğdi, hiçbir şey söyleyemedi. Tekrar yola çıktığımızda artık gideceğimiz adresin neresi olduğunu biliyordum. Akşam olmadan oraya varamazdık, trafik çok sıkışıktı. Ender sık sık uyuyakalıyor, ayıldığında da göremediği için sadece yüzünü buruşturarak aynadan yansıyan parıltıyı izliyordu. Yaklaşık beş saat kadar uzamıştı yolculuğumuz. Sonunda tekrar o korku evinin etrafını saran dikenli telleri gördüğümde gözlerimi Kartal'a çevirdim. Hava artık lacivertti. Gece, gökyüzünün zeminine serileceği anı gözleyen gösterişli bir halı gibiydi.

Ender yavaşça gözlerini araladı, aracın karanlık içine gözlerini kırpıştırarak baktı. Birkaç kez başına dokundu; başında pervasız bir ağrı dolanıyor olmalıydı. Kartal aracın kapısını âdeta sökerek açtı. Soğuk hava içeri doluşurken gevşeyen bedenim tekrar çarmıha bağlanmış gibi gerildi. Yavaşça araçtan indim. Kartal aracın arka tarafına dolaştı, kapıyı açıp, "Çık dışarı," dedi dişlerinin arasından. Etraf bomboş olduğu için sesi yankılar uyandırmıştı.

Ender'i kolundan tutarak dışarı çekmesiyle, Ender yere, karların ve çamurların birbirine karışarak tutunduğu zemine düştü. Öksürerek doğruldu, etrafa baktı ama bulanık gördüğü için nerede olduğumuzu tam olarak kavrayamıyordu.

"Burası..." Durdu. "Neresi?"

"Ebenin amı," dedi Kartal. "Nasıl, beğendin mi?"

Ender öksürmekle yetindi. Kartal, Ender'i yakasından tutarak çekti, ayağa kalkmasını sağladı. "Yürü!" diye hırladı. "Hemen gevşeme ipi çözülmüş manda gibi."

Ender artık gerçekten aksıyordu. Kartal onu içeri kadar sürükledi. Geçen seferki adam acaba hâlâ burada mıydı? Tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Burada olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Ender'i beyaz, bir hastane odasını anımsatan odaya soktuğumuzda, Kartal onu sedyeye oturttu. Dolaba doğru yürüdü. Sırtımı beyaz duvara yaslayıp sessizce acılar içinde kıvranan Ender'i seyretmeye başladım. Kartal dolaptan bir şeyler çıkardı, ardından beyaz paravanın arkasına geçti. Paravanın arkasında lavabo olduğunu, Kartal'ın orada ellerini yıkadığını biliyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sağlık taraması diyelim."

"Ne?"

Ender irkilerek, "Ne?" diye sordu benim gibi. Ona düz düz baktım.

"Sen sus, Uyuyan Güzel," diye dalga geçti tekrardan Kartal. "Sağlamlığını test edeceğim."

"Ne sağlamlığı?"

Ender bir anda kalkmaya çalışınca, Kartal, "Otur oturduğun yere!" diye hırladı.

"Bana ne yapacaksın?"

"Gazozuna ilaç atılmış film artisti gibi sorular sorma, yatırıp sikecek değilim," diye homurdandı Kartal.

Elinde bir şırıngayla paravanın arkasından çıktı. Şırınganın içindeki ilacı görebiliyordum, gözlerimi farklı bir yöne çevirdim; o ân şahitlik istemiyordum. İğneyi Ender'e nasıl sapladıysa, adam feryat ediyordu. Acının sızdığı bedenden yükselen çığlıkları dinlerken kılımı kıpırdatmamak beni daha vicdansız bir insan yapar mıydı? Bilmiyordum. Gözlerimi boşluktan çekmedim, Ender'in bağırtıları dinene kadar boşluğu izlemeye devam ettim.

Ender bir süre sonra tıpkı canı alınmış bir av gibi sedyenin üzerine yığıldı, artık hareketsizdi, gözleri tavandaydı ama ruhu burada değildi; bilinci kapalı gibi duruyordu. Ağır adımlarla içeride yürümeye başladım. Kartal iğneyi çöpe fırlattı, dirseklerine kadar sıvadığı kazağını indirmeden ellerini saçlarının arasına daldırıp derin bir nefes aldı.

"Ona ne yaptın?" diye sordum sadece.

"Bir şey yapmadım. Bilincini kapattım." Omuz silkti. "Onu aşağıya taşıyacağım. Gözünü açtığında en büyük kâbusunun içinde bulacak kendini."

"Neden bunu yapıyorsun, Kartal?"

"Belki de en büyük kâbusunu yaşaması gerekiyordur," dedi sadece.

"Ondan kopartacak hiçbir bilgi olduğuna inanmıyorum," dedim.

"Ben de öyle." Derin bir nefes aldı. "Ama bu ona yapmak istediklerime engel olacak kadar yeterli bir sebep değil. Senin de anlamadığın bu."

"Yaptığın şey yasal olarak suç."

"Yaptığım her şey yasal olarak suç?" dedi sorar gibi.

Başımı iki yana sallayarak, "O adam hâlâ burada mı?" diye sordum.

Kafasını sallayarak buna onay verdiğinde o sakinliğim bir toz bulutunun içine yerleşerek gidebileceği en uzak noktaya gitti. Şok olmuş gözlerle Kartal'a bakarken, "Ne?" diye bağırdım dehşet içinde. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır?" dedi sorar gibi. "Sana bunu söylememiş miydim?"

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. "O adam... Öldü mü?"

"Öldüğü falan yok," dedi. "Turp gibidir."

"Onu burada öylece bırakmak, diri diri toprağın altına gömmekten farksız!"

"Turp toprağın altında yaşar."

Sahte bir kahkaha atıp, "Cidden çok komiksin!" diye bağırdım. "O adam aç mı?"

"Evet."

"Susuz?"

"Hey, o kadar gaddar değilim." Bana boş boş baktı. "Suyu var."

"Açlıktan ölmüştür," dedim inanamaz hâlde. "Sen..."

"İşime karışma." Yanımdan kayıp geçti. Elimdeki her şeyi almış gibi hissediyordum. Artık onun arkasında öylece ilerleyen bir gölgeydim, gölgem kendimi kaybetmişti. Kartal, Ender'i sedyenin üzerinde taşıyarak odadan çıkardı. O bomboş koridorda sedyenin çıkardığı sesleri dinlerken olduğum yere çöktüm, kollarımı dizlerime sardım ve alnımı dizime bastırıp derin bir nefes aldım.

"Bu kadar kötü biri değilsin," diye fısıldadım, beni kimse duymuyordu, beni ben bile duymuyordum. "Neden bunu kendine yapıyorsun?"

Ender'i o mahzene benzeyen yere kapattığını biliyordum. Merak edip gidip bakmadım, olduğum yerde öylece onu bekledim. Geldiğinde gideceğimizi sanmıştım ama öyle olmadı. Çoktan gece yarısı olmuştu, biz yine burada, evin dışındaki divanın üzerinde oturuyorduk.

Sigarasını yaktı, bir bacağını divanın üzerine çekti ama diğer bacağı yere sarkıyor, ayağı zemine basıyordu. Hava soğuktu, ikimizin de dudaklarından bembeyaz buharlar süzülüyordu.

"Sabah döneceğiz," dedi kuru bir sesle.

Nedenini sormadım, hiçbir şey söylemedim. Bana sigara paketini uzatınca gözlerim önce ona, ardından sigara paketine dokundu. Paketin açık ağzından bir dal sigara çektim, dudaklarımın arasına yerleştirdim ve ona baktım. Çakmağı cebinden çıkardı, bana doğru yaklaşınca duraksadım; elimi uzatıp çakmağı vermesini bekledim ama yapmadı. Ateş ikimizin arasında bir dağ gibi yükseldiğinde gözlerim gözlerine dokundu, dudaklarımın arasında duran sigarayla hafifçe eğildim ve ateş, dudaklarımın arasındaki sigaranın ucuyla birbirine dokundu.

Sigaranın ince gövdesini iki parmağımın arasına alarak sigaradan derin bir nefes aldım.

"Dünden beri içmiyorsun," dedi, nasıl fark etmişti bilmiyordum ama başımı sallayarak onayladım. Sigaranın dumanı yavaşça dudaklarımdan dışarı süzüldü. "Aslında içmemen iyi, yaşın daha çok küçük. Ciğerlerine yazık."

Güldüm. "Kırk yaşındaki emekliler gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri gülüşüme dokundu ama çok kısa bir temastı bu, ânında gözlerime tırmandı o keskin bakışları. Sigaradan bir duman daha alıp, "Ender'in telefonunu aldın, değil mi?" diye sordum.

Bana düz düz bakıp, "Herhalde yani," dedi. "Aptala mı benziyorum?"

"Benzemediğini söyleyemeyeceğim," diye homurdandım.

"Ne?"

"Hiç."

"Söyle söyle," dedi kaşlarını çatarak. "Bir şey dedin."

"Yaş ilerledikçe duymakta da güçlük çekiyorsun galiba sen?"

Aniden bana doğru dönünce ürperip divanın diğer ucuna doğru kaydım, bakışlarımı etrafa çevirip yutkundum. "Sen benimle kafa mı buluyorsun?" diye sordu zehirli bir sesle.

"Buluyorsam ne olmuş?"

Kartal kaşlarını çattı. "Bu cesaret nereden geliyor?"

Ona doğru döndüm. "Gelmesin mi?" diye sordum.

Kartal aniden ayağa kalktı, ben de farkında olmadan ayağa kalkmıştım. "Cesursun yani?" diye sorup üzerime yürüyünce, geri adımlar atarak, "Evet," diye kafa tuttum. "Öyleyim."

"Yaşlı mıyım yani ben?"

"Bunamaya başladığına göre?" diye bir soru attım ortaya ve o soru, benim ecelime salladığım elim gibiydi. Dudaklarım yavaşça aralanınca nefesim bana yaklaşan tenine döküldü. Kartal gözlerini kıstı, sanki etrafımız bir ateş çemberi tarafından sarılıydı.

"Bunadım?"

"Bunamış gibi görünüyorsun," dedim. Ruhunun gölgesi sanki üzerimde duruyordu, kelimelerin kanatları ikimizi altında bırakan gökyüzü gibi tenine geriliyor; kelimeler onun gölgesinin altındaki bana dokunamıyordu.

"Yerinde olsam koşmaya başlardım," dedi alaycı bir sesle ama o sesin etrafına mayın gibi yerleştirilmiş bir de tehlike vardı ki o tehlikeyi hissettiğim an ona sırtımı dönmek ve arkama bile bakmadan koşmaya başlamak istedim.

"Neden koşacakmışım?"

"Koşmaya hazırlanan bir av gibi bakıyorsun," dedi gözlerini kısarak.

Ona düz düz baktım. "Kabul et," diye homurdandım. "Aptalın önde gidenisin. Balıklama sazansın."

"Balıklama sazan?" Kartal daha olayın şokunu atlatamamıştı. Öylece bana bakıyordu. Aniden sırtımı ona döndüm ve evin ters yönüne doğru koşmaya başladım. Bir süre arkamdan gelmedi ama sonunda pe-

şime takılıp beni koşturmaya başladığında botlarım durmadan karlara saplanıyordu ve bu yüzden hızımı kaybediyordum.

"Yalnız yakalarsam gösteririm sana sazanı!" diye bağırdı arkamdan. Karların içinde yankılanan sesi yüreğimi garip bir duyguyla besledi, o duygu göğsümün içinde kanat çırpmaya başladı. Durmadım, koşmaya devam ettim.

"Sadece sazanı değil, balıklama sazanı göster!" diye bağırdım, tüm yaşananlara rağmen tam şu an eğlendiğimi hissediyordum. Korku yoktu, bambaşka duygular yoktu, sadece yanaklarım pancara dönene kadar koşmak ve sonunda kendimi karların içine yüzüstü atıp yanan yanaklarımı karlara bastırmak istiyordum.

Kartal arkamdaydı, aramızdaki mesafe tamamen kapandığında, "İstesem seni yakalarım," diye bağırdı. "Kaçman hoşuma gitti."

"Ondan mı koşturuyorsun?" diye bağırdım, arkama bakamıyordum, bakacak olursam onu görecektim ve muhtemelen yavaşlayacaktım.

"Seni yakalayamayacağımı sanacak kadar aptal olamazsın!"

"Bal gibi de yakalayamıyorsun!"

Biraz daha hızlandım. Ayaklarımdaki botların gitgide daha da ağırlaşmaya başladığını hissediyordum. Umurumda değildi. Ona meydan okumak hoşuma gitmişti, ilk kez kavga etmiyorduk, sadece birbirimizle uğraşıyorduk ve bu bende yabancı hislerin doğmaya başlamasına neden oluyordu. Belki de o hisler her zaman benimleydi ama derin bir uykuda oldukları için onları görmezden geliyordum.

"Biliyor musun, balıklama sazanlarla ilgili bir efsane var!" diye bağırdı, sesi bir an için çok yakından geldi. Biri bileğimi yakaladığında sendeledim, olduğum yerde dizlerimin üzerine düşecektim ki bileğimi yakalayan o elin diğer eşi belime dolandı ve beni yana çekerek karlara yanlamasına çakılmama neden oldu. Elin sahibi, yani Kartal da benimle birlikte karların içine düşmüştü. "Balıklama sazanlar çok hızlı koşar," dedi karların içindeyken.

Belimde duran eline aldırış etmeden karların içinde doğrulmaya çalıştım ama Kartal buna mani olarak beni aniden çevirip altına aldı. Kollarımı iki yana açtı, gererek yere bastırdı, karnımın üzerine oturdu ve gözlerini yüzüme indirip bana üstten üstten baktı. Dudaklarımdan dökülen nefesler buhar olup onun tenine dokunuyordu. Gece yarısı böceklerinin sesi her yerdeydi ama biz sessizdik, sadece birbirimize bakıyorduk.

Gözlerimi kapatmak istedim, göğsümün kafesinin içinde bir sürü kuş sivri gagasını kalbime batırıp çıkarıyordu sanki.

"Neymişim ben?" diye sordu, nefesi tenime dökülüyordu. Karnıma bıçak gibi saplanan ağırlığı tüm algılarımın devre dışı kalmasına neden oldu.

"İn üstümden," diye fısıldadım, saçlarım karların arasına yayılmıştı ve öylece altında yatıyordum.

"İnmezsem?"

"Sana yumruk atarım," dedim.

Kartal'ın kasıldığını hissettim, sonra kaşları alayla kalktı. "Öyle mi yaparsın?" diye sordu alayla.

Göğsümün altında öylece çırpınan, dalgalanarak kabaran kalbimin atışları beni şaşırtıyordu. Parmaklarını bileğime tamamen bastırarak yüzüme doğru biraz daha eğildi, kokusu çok yakından gelmeye başladı ve tenime düşen nefesi bir bıçak gibi göğsüme saplanarak acıya dönüşmüştü.

Emin olduğum bir şey vardı ki Kartal kitaplardan çok daha farklı ve karmaşıktı. Kitaplar okunmak, sayfalarının arasında gezinerek bir şeyler öğrenmek için yapılmıştı ama Kartal öyle değildi; onu okuyamıyordum, okumanın aksine onu gözlemliyordum. Kendimi teleskobunun önüne oturmuş, yıldızları gözleyen bir gök bilimci gibi hissediyordum. Buradaydı ama uzaktı, görüyordum ama dokunmak uzun zaman alacaktı; belki de imkânsızdı.

Gözleri gereğinden çok daha uzun süre gözlerimde esir kalınca, gözlerini kaçıran ilk ben oldum. Karnımdaki baskısını hissedebiliyordum, ağırlığı garip bir şekilde sanki karnıma aitmiş gibi hissettiriyordu. Yabancılık çekmemiştim. Duyguların gözlerime sızmaya başladığını hissediyordum.

Kartal, "Seni bir kafes gibi boğuyor muyum?" diye sordu, hâlâ yüzümü izliyordu.

"Ne?"

"Sadece sordum," dedi. "Balıklama sazanlar soru sormayı sever."

"Beni değil, kendini boğuyorsun." Yanağımı kara bastırdım, yanan yanağım sanki bir ateş gibi söndü. Gözlerimi ilerideki eve diktim. "O ev seni boğuyor. Bu hava seni boğuyor. İnsanlar seni boğuyor. En önemlisi de sen kendin kendini boğup duruyorsun."

"İnsanlar beni boğamaz," dedi, bileklerimi daha sıkı kavradı. "Ben onları yok sayıyorum."

"Neden?"

"Kalbim kimseyi umursamayacak kadar karanlığa battı."

Ruhu bir bataklık gibi görünse de o bataklığın dibinde okyanusu taşıyordu; insanlar onun okyanusuna ulaşmak için bataklığa batmayı göze alamıyordu ve ben şimdi orada, o bataklığın içinde yavaşça dibe doğru çekiliyordum. Bir gün o okyanusun içine düşüp, ciğerlerim patlayana kadar derinlere doğru yüzmeye başlayacaktım.

Yüzümü izledi, uzunca bir süre izledi. Sonunda ona bakmam gerektiğini fark ettiğimde gözlerimiz belli bir noktada kesişti. Tam dudaklarım aralanacaktı Kartal elini tuttuğu bileğimin bir tanesinden ayırdı, ben daha ne olduğunu anlamadan avucuna doldurduğu karı yüzüme boca edince yattığım yerde kısık bir çığlık kopardım.

Yüzümdeki karları elimle geri iterken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım sinirle. "Yüzüm dondu ya!"

"Ne yapıyor gibi duruyorum?" Eğlendiği sesinden belliydi. Kirpiklerimi zar zor araladığımda üstümde duran adama baktım. İri gözleri karların arasında parlayan bir yırtıcının avını gözleyen gözleri gibi bakıyordu.

"Kalk üstümden!" Boşa düşen elimi karların arasına daldırdım. Parmaklarım soğuğu emince bir an tırnaklarımın diplerinden sökülebileceğini düşündüm. Avuçladığım karı aniden yüzüne çarptığımda, Kartal yalpaladı. Onu üzerimden iterek altından kalktım, yan tarafa doğru yuvarlandım. "Hayvan!" Avuçlarıma tekrar doldurduğum karı onun kafasına atarken homurdanıyordum. "Dondum be dondum!"

Kartal kafasını iki yana sallayarak kafasında patlayan karların dağılmasını sağladı. Bana ağır ağır çevirdiği bakışları, ecelimin yazdığı sayfanın sonuna attığım imzamın gölgesiyle şekillenmişti. Sertçe yutkundum ama göğsüme sinen korkuyu ona bir an olsun göstermeden, bu korkunun tadını ona vermeden hemen önce tekrar karları avuçladım ve yüzüne fırlattım.

"Sen çok oluyorsun ama!" diye kükredi, sesi boş arazide yankı uyandırarak dört bir yana yayıldı.

Kartal yavaşça ayağa kalkınca, ben de kalkmam gerektiğini düşündüm ama karlara öyle bir batmıştım ki bir türlü kalkamıyordum. Bana doğru yaklaşmaya başladı. Kafamı kaldırıp ona dik dik baktım.

"Düşündüğüm şeyi yaparsan..." diye homurdandım.

Bana üstten üstten baktı. "Ee?"

"Çocuk musun sen ya?" diye bağırdım ellerimi karlara vurarak. "Götüm dondu benim burada! Senin yaptığına bak!"

"Götün mü?" Kartal aniden başını iki yana sallayıp, gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden olacak şekilde gülmeye başladı. "Götüm dedi ya..."

"Ne diyeyim?" Karları tekrar onun suratına fırlattım. "Gülme!"

"Ulan karları bana fırlatıp duruyorsun, sonra da çocuk musun götüm dondu falan diyorsun ha!"

"Sen başlattın!"

"Yalancıya bak... İlk karı sen fırlattın!"

"Hayır sen!" Ona alttan alttan sinir bozucu bir ifadeyle baktım. "Konumuz bu değil, Doktor."

Yavaşça eğilip avuçlarını dizlerine bastırdı, tek kaşını kaldırarak, "Neymiş konumuz?" diye sordu, dudaklarından dökülen nefesin oluşturduğu beyaz sis tabakası yüzüme dokundu.

Olduğum yerde yavaşça doğrulup kalktım. "Üşüdüm," diye mırıldandım avuçlarımı kısmen ıslanan kotuma sürtüp ısıtmaya çalışarak.

"Soğuğu sevdiğini düşünmüştüm."

"O kadar fazla soğukta yaşadım ki artık soğuğa en yakın benim ama en uzağında olmak isteyen de benim," diye mırıldandım üzerimdeki karları silkelerken.

Kartal sessiz kaldı. Birlikte eve doğru yürürken ikimiz de konu hakkında tek kelime etmedik ve ben gerçekten üşüyordum. Tekrar divana oturduğumuzda yorgunluk iyiden iyiye bedenime çökmeye başlamıştı. Kafamı kaldırıp gözlerimi yıldızların tıpkı yanan meşaleler gibi göründüğü gökyüzüne diktim. Kirpik diplerim uyku uğruna sızlıyordu.

Kartal'ın omzu omzuma dokunuyordu, divanda birbirimize en yakın uzaklardık. Bir süre sonra kafamın ağırlığını taşıyamayacak kadar bitkin düştüğümde ve soğuk gözlerimi uyku için dürterek yoklamaya başladığında, kafam Kartal'ın omzuna düştü. Bedeninin gerildiğini hissettim. Parmaklarının arasında bir sigara yanıyordu, külü yavaşça uzuyor, her defasında silkmediği o ölü kül, divanın yüzeyine düşerek parçalara ayrılıyordu.

Hiç tepki vermedi. Onun omzuna yatarak öylece belli bir noktayı izlemeye başladım. Gözlerimin derinliklerinde bir endişe çukuru açılmıştı. Kirpik diplerimi yakan uykudan kaçamadım.

Uyandığımda divanda değildim, içeri taşınmıştım ve güneş, gökyüzünün göğsünde tıpkı altın bir bronş gibi parlıyordu. Kirpik diplerimi sızlatan güneş ışığı kaşlarımı çatmama neden oldu. Elimi yüzüme örterek kendimi güneşin yakıcı ışığından korumaya çalışırken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Burası bir odaydı, bembeyaz çarşafların serili olduğu bir yatakta yatıyordum. Ayağımdaki botlar çıkarılmıştı. Üzerimde kalın, beyaz bir yorgan vardı. Etrafıma baktım, bir duvar saati ve beyaz bir dolaptan başka hiçbir şey yoktu odada. Tek kişilik bir yataktaydım, pencereden içeri sızan güneş, doğrudan yatağın üzerindeki bedenimi hedefi hâline getirmişti.

Yavaşça doğrulup gerindim. Yerde duran botlarımı fark edince yorganın içinden çıktım ve botlarımı giyip odanın içinde hayalet gibi ilerlemeye başladım. Pencerenin önüne geçtiğimde, evin arka tarafına bakan odalarından birinde olduğumu fark ettim. Pencere eskiydi, etrafında demir parmaklıklar vardı. Yanağımı soğuk cama yaslayıp gözlerimi karların üzerinde sim gibi parlayan güneş ışığında gezdirdim. Kartal'ı arayan gözlerim onun yokluğunu buldu. Neredeydi?

Odadan çıktım, uzun bir koridorda ilerlemeye başladım. Bu ev dışarıya verdiği o izbe görüntüye rağmen büyük ve ferah sayılırdı. Koridoru bir hastanenin koridorundan farksız gibi görünse de onu hastaneden ayıran belli özelliklere sahipti.

Alt kata, o korkunç mahzene inen merdivenlerin olduğu kapıyı gördüğümde duraksadım. Aşağıda olabilir miydi? Elim kapının kulpunu kavradı, kapıyı yavaşça açtığımda önüme serilen karanlık merdivenlerin dik bir yokuştan farkı yoktu. Derin bir nefes alıp alt kata inmeye başladım.

Aşağıda bir zincir sesi duyunca irkildim. Geri dönmek istesem de bunu yapmadım, adımlarımı sağlamlaştırdım ve çamurlu zeminde ilerleyerek içeriye kadar yürüdüm. Orada, parmaklıkların arkasında duran adamı gördüğüm anda tanımıştım. Açlıktan yorgun düşmüş, kuruyan dudaklarını sık sık yalarken düzensiz nefesler alıyordu. Önündeki su kabı dikkatimi çekti, etrafı leş gibi olan su kabından mı su içiyordu?

Adam gözlerini aralayamadı, sadece kesik iniltiler koparıyordu. Ona acıyamadım, biraz bile üzülemedim. Yüzünde girdiği günahların tamamını görüyordum. Yine de o bir suçlu olsa da bunun canilik olduğunun farkındaydım. Belki de ben de artık bir caniydim. Adamdan geldiğini düşündüğüm koku midemi allak bullak etmişti. Muhtemelen tuvaletini olduğu yere yapıyordu, bu kokuya açlıktan ağırlaşan nefesinin kokusu da eklenince olduğum yer durulması imkânsız bir havaya bürünmüştü.

İleride bir başka zincir sesi duyunca irkilerek sesin geldiği yöne dikkat kesildim. Zihnime bir sustalıyla çizilmiş resimler beni takip ediyordu; ilerledim, sesin geldiği yöne, mahzenin içine doğru yürüdüm. Sesin geldiği yere kadar gelmeyi başardığımda olduğum yerde donakaldım. Kartal, demir parmaklıkların önündeydi, gözlerini Ender'e dikmişti; Ender demir parmaklıkların arkasındaydı, iki kolundan ve bacaklarından zincirlenmiş hâlde öylece duruyordu.

"Uyuyan Güzel?" dedi Kartal karanlık bir sesle. "Hadi ama artık uyanman gerekiyor."

Ender'in kirpikleri titredi, dudaklarından iniltiler döküldü. İki yana gerilmiş kollarından biri yaralıydı, yarasından hafif de olsa kan sızıyordu. Yüzümü buruşturdum. Rezil hâldeydi. Belki de hak ettiği gerçekten buydu. Yaptıkları aklıma gelince onun daha beterine layık olduğu gerçeğiyle yüzleşip o gerçeğin altına imzamı atmak istiyordum.

Ender gözlerini araladığında, kâbusunun ilk sahnesinin içinde olduğunun farkına varamadı bir süre. Oysa şeytan bir köşede ateşten şarabını yudumlarken gözlerini kısarak onun cehennemindeki ilk gününü kutluyordu. Şeytan, kendine yeni bir kukla satın almıştı ve bu kuklanın ahşap bedeni ateşlerin içinde yanmaya mahkûmdu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı korkuyla. Kollarını sallayıp zincirlerden kurtulmaya çalıştı, göz bebekleri genişlerken bağırmaya başladı. "Siktir! Bu da ne? Neler oluyor? Bir şey söylesene be adam!"

"Günaydın," dedi Kartal iğne gibi bir sesle.

Ender gözlerinden yaşlar akarken Kartal'a en büyük korkusuna bakıyormuş gibi endişeyle baktı.

"Sen..." dedi dehşet içinde. "Sen nasıl bir insansın?"

Kartal parmaklıklara doğru eğildiğinde, şeytanın gölgesi Ender'in üzerine devrildi.

"Sen..." dedi Kartal, sesi buzdan bir nehir gibiydi. "Bana bunu sorabilecek kadar insan mısın?"

"Bana bunu neden yapıyorsun? Ben sana ne yaptım?" Ender dehşet içinde başını iki yana salladı. "Burası neresi? Lanet olsun, sen bana ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," dedi Kartal omuz silkerek.

"Bana bunu neden yapıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

"Yaptın."

"Ne yaptım? Seni tanımıyorum bile! Sen cani misin?" diye bağırdı Ender korkuyla. "Sana hiçbir zararı dokunmamış bir insanı bu şekilde alıkoyamazsın!"

"Bana hiçbir zararın dokunmamış olabilir ama benim gibilere çok zararın dokundu senin. Kim bilir, belki bana da zararın dokunmuştur." Başını omzuna yatırdığını gördüm. "Üstelik sen benim yanımdaki kadına o iğrenç zihniyetinle dokundun," dediğinde bildiğim bir yolun içinde ilerlerken kaybolmuş gibi hissediyordum kendimi.

Ender, "O kadın..." dedi. "Senin gerçekten sevgilin miydi?"

Kartal tepki vermeden Ender'e bakıyordu. Gözünü nefretin büründüğünü profilinden bile görebilmek mümkündü. Ender nefreti, öfkeyi, kini hak eden bir adamdı, bu bir gerçekti ama yine de burada dönen şeylerin ne kadar korkunç olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Kartal aniden bana doğru dönünce ikimiz de irkildik. Ender zincirleri sallayarak aklınca oradan kurtulmaya çalışıyordu. Dudaklarımı yavaşça yalayıp rahatsız edici kokuyu yok sayarak onun gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm.

"Uyanmışsın."

"Senin yüzünden!" diye bağırdı Ender zincirlere aldırış etmeden kendini oradan oraya savururken. "Lanet kadın! Adın Lara bile değilmiş! Sahtekâr seni!"

Kartal dişlerini gıcırdatarak, "Bana bak," dedi uyaran bir sesle. "Benim sabrımı sınayacak hareketler yapma."

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Ender. "Beni burada bırakmayacaksınız, değil mi? Bu kadar kafayı yemiş olamazsınız!"

"Tam olarak bu kadar kafayı yedim, biliyor musun?"

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı Ender. "Yaptıklarımın hiçbiri seni ilgilendiren şeyler değildi, anlıyor musun beni? Yok-

luğum fark edilince beni aramazlar mı sanıyorsun? Benim hayatımı mahvetmek istiyor gibisin ama benimkini mahvederken seninki de mahvolacak!"

"Benim hayatım zaten mahvoldu," dedi Kartal ona bakmadan. "Boşuna nefesini yoruyorsun."

"Beni sonsuza dek burada bırakamazsın!"

"Şimdilik sana güzel rüyalar, Uyuyan Güzel. Tabii burada bu mümkünse."

Benim yanımdan geçerken kolu koluma sürttü. Ona baktım. "Yürü," dedi sakince. "Gidiyoruz."

Ender artık bas bas bağırıyor, zincirleri çekiştirerek, "Beni burada bırakmayın!" diye yalvarıyordu. Oradan çıktığımızda sonunda dayanamadım, Kartal'dan yerini öğrendiğim lavaboya doğru koştum, kapıyı arkamdan sertçe kapatırken klozete doğru eğildim ve temiz olduğuna şükrettiğim klozetin önünde diz çökerek kusmaya başladım. Yaşananlar üst üste binmişti ve o koku sanki zihnimde benden bir parça hâline gelmişti. İğrençti. İçimdekileri dışarı attığımı sansam da aslında tam tersi oluyordu; kapının önüne koyduğum her şey bir odanın içinde benimle kalmaya devam ediyordu.

Elimi yüzümü yıkayarak çıktığım lavabonun kapısının önünde başını arkaya atmış şekilde bekleyen Kartal'ı görünce irkildim ama bozuntuya vermedim. Gözleri yüzüme döndü, beni inceledi; yüzümde duygu kalıntısı bulamayınca kaşları hafifçe çatıldı.

Onun yanından geçip giderken, "Artık buradan gidelim," dedim tüm görüntüleri reddederek. "Burada kalmak istemiyorum."

"Hayret."

"Ne var?"

"O adamı gördün, değil mi?"

"Bana bunu hatırlatma."

"O adamın karnını doyurmam için benim kafamı sikeceğini düşünmüştüm. Sanırım yavaşça öğreniyorsun, Bal Arısı."

Başımı iki yana sallayarak, "O adamla ilgili bildiğin daha karanlık sırlar var," dedim. "Bu yüzden ona da bunu yapıyorsun. Değil mi? Ona karşı biraz bile insani duygularının olmamasının sebebi bu."

Sadece gözlerimin içine baktı.

"Adaleti böyle sağlayamazsın, Alaşan."

"Adaleti sağlamaya çalıştığımı kim söyledi?" Yanımdan sıyrılıp geçti. "Hadi, gidiyoruz."

Onun arkasında gölgesi gibi ilerlerken, "Vicdanını mı rahatlatıyorsun?" diye sordum, dilim keskin bir bıçak gibiydi ama o bıçağı ne zaman ona uzatsam hiç düşünmeden kendisine saplamama göz yumuyordu.

"Vicdanımı rahatlatmak için yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Cevap veremedim. Bana bakmadan çıkışa kadar yürüdü.

Araca binip oradan uzaklaşmaya başladığımızda artık sessizlik kanıma karışmış bir zehir gibiydi; beni öldürmüyordu ama yaşamasına izin verdiği ruhumu çoktan sakat bırakmıştı.

Bir yel değirmeni ağır ağır dönüyordu zihnimde. Kuşlar yel değirmeninin pervanesine doğru hızla uçuyor, yel değirmeninin indirdiği ağır darbeyle ölerek yeryüzüne dökülmeye başlıyorlardı.

Beli açık dar bir kazak giymiştim, dar pantolonum bacaklarımı ikinci bir deri gibi sarıyordu. Botlarımın topukları yüksekti ama topuklu sayılmazlardı. Saçlarım omuzlarıma doğru dökülmüştü, uçlarında doğal bukleler oluşmuştu. Tenime yayılan o solgun rengi biraz olsun yok etmek için yüzüme biraz fondöten sürmek zorunda kalmıştım. Kirpiklerimi rimelle kıvırıp hacim kazanmasını sağladım ve dudaklarıma hafif, renksiz bir gloss sürerek odadan çıktım. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım ama yaptığım makyaj sayesinde daha sağlıklı görünüyordum.

İçinde dans ederken giyeceğim spor tayt ve büstiyer, bir de havlu olan sırt çantasını omzuma atıp odadan çıktım. Yunus Emre ve Burak evdeydi, onların seslerini duymuştum ama yanlarına gitmemiştim. Tüm geceyi düşünerek geçirdiğim için başım hâlâ inanılmaz derecede şiddetli ağrıyordu.

"O şerefsizin telefonunu güvenli bir yere bırakmıştın, değil mi?" diye sordu Kartal, sesi salondan geliyordu. Koridorda öylece durdum ve dün sabahın izlerinin zihnimden silineceği ânı bekledim ama öyle bir şey olmadı; her şey yerli yerinde öylece duruyordu.

"Hallettim o konuyu," dedi Yunus Emre.

Küçük adımlar atarak salona doğru ilerlemeye başladım. Evin içinde ağır bir hava vardı ama nedenini sorgulamıyordum. Bu ev zaten her zaman bir cenaze evi gibiydi. Tepemizdeki tavanın bir tabut kapağından farkı yoktu.

"Sahra çok etkilendi geçen seferki olaydan," dedi Burak düşünceli bir sesle. "O adama bunu yapacaksan bile ev ortamında yapmamalıydın."

"Olaylar ani gelişti," dedi Kartal, sesi umursamaz gibiydi.

"Ani gelişmemeli işte. Sen böyle bir adam değilsin. Kontrolünü kaybetmiş gibiydin."

"Evet," dedi Kartal beklemediğim bir itirafta bulunarak. "Kontrolümü kaybettim."

"Neden?" Yunus Emre'nin sorusu denize düşen cemre gibiydi, toprağa da dokunmuştu ve artık yazın sıcağından çok daha kavurucu bir sıcak, ortamı ateş hattına çevirmişti.

Kartal'ın cevabını beklemeden doğrudan içeri girdim. Kartal sabahın körü olmasına rağmen elinde kadehiyle pencere kenarında dikiliyordu. Burak koltuktayken, Yunus Emre kalçasını duvara yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı. Tüm bakışların bir anda bana doğru çevrildiğini hissettiğimde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Burak bana göz kırparak, "Günaydın," dedi sıcak bir sesle.

Başımı yavaşça salladım. "Günaydın." Gözlerim Yunus Emre'ye kaydı, bana bakıyordu ama sessizdi, sadece yüzümü izliyordu. "Sana da."

"Günaydın," dedi, sesi kısıktı.

Burak kaşlarını kaldırarak Kartal'a baktı. "Akademiye mi gidecektiniz?"

"Aynen," dedi Kartal, kadehinin dibinde duran içkiyi de tek seferde kafasına dikip elindeki kadehi eğilerek köşede duran sehpaya bıraktı. Gözleri beni buldu. Uykusuz olduğu her hâlinden belliydi. Gözlerinin beyazını saran kırmızı damarları görebiliyordum, gözlerinin altı da mordu.

"İyi o zaman, biz de çıkalım," dedi Burak oturduğu yerden kalkarken. "Halletmem gereken işler var."

"Aynen." Yunus Emre doğruldu. "Gidelim."

Birlikte evden çıktık. Yunus Emre ve Burak, Burak'ın aracına binerken ben her zaman olduğu gibi Kartal'ın aracının ön koltuğundaki

yerimi almıştım. Akademiye gidene kadar aramızda herhangi bir konu hakkında bir konuşma geçmedi.

İkimizin de katılacağı ders aynı derslikte olduğu için koridorda da birlikte ilerledik ama koridorda yan yana duran iki yabancıdan farkımız yoktu. Omzumdan kayan çantanın kulpunu tutarak onu yukarı doğru çekip sınıfın önünde durdum. Emir de sınıfın önündeydi, üzerinde lacivert sporcu atletiyle kapıda duruyordu.

"Günaydın," dedim Emir'e sokularak. Kartal'ın gözleri ikimizin üzerinde dolaşıyordu.

"Günaydın. Dün yoktun."

"Başımdaki ağrıdan dolayı bütün gün uyudum," diye yalan attım.

"Geçmiş olsun, kuzu. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kartal alaycı bir sesle, "Sen doktor musun?" diye sordu.

Emir'in gözleri hemen arkamda dikilen Kartal'a kaydı, bir süre kaşlarını kaldırarak Kartal'a baktıktan sonra güldü.

"Sen de gelmedin, baş ağrısı bulaşıcı galiba?" diye sordu alayla.

"Benim keyfim gelmek istemedi. Herkes senin gibi inek değil, Doldurulmuş Tavşan," dedi Kartal aniden.

Emir'in yüzündeki ifade dondu. "Ne?"

Kartal'a kaydı gözlerim. Yamuk bir şekilde gülüp yanımdan sıyrılarak geçti ve sınıfa girdi. Emir'le kapının önünde birbirimize bakarken yanağımın iç kısmını dişliyordum. Gülmemeliydim, gülmeyecektim, gülersem çok ayıp olacaktı...

Emir kaşlarını çatarak, "Kendini sıktığını görebiliyorum," diye homurdandı. "Gülecek misin? Güleceksen gül artık, patlayacaksın."

"Ama..."

"Adam bana Doldurulmuş Tavşan dedi..."

Aniden gülmeye başladım. Gülüşümün kabalığını görmemesi için avucumu ağzıma bastırmıştım ama kendimi durduramıyordum, Emir'in ifadesi gözüme öyle komik görünmüştü ki...

"Cidden." Emir gözlerini devirdi. "Nerem doldurulmuş bir tavşana benziyor benim?" Gözleri gülüşüme takıldı. "Neyse, tamam, izin veriyorum, gül..."

Diğer elimi kaldırıp yavaşça sallayarak gülmeye devam ettim. "Sen gülebiliyor muydun?" diyen kişinin sesi tanıdıktı. Avucumu ağzımdan çekmeden gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim, İrem orada duruyor-

du. Altında bir sporcu taytı, üzerinde sporcu büstiyeri vardı. Sarı saçlarını sıkı bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Buz mavisi gözlerini yüzümde gezdirdi, dudakları yukarı kıvrıldı. "Eğleniyor gibi görünüyorsunuz."

Emir gözlerini devirerek, "Ya, ne demezsin!" diye homurdandı. "Aşırı eğleniyoruz."

İrem gözlerini yüzümden çekmeden, "Derse gireceksin," deyip kaşlarını kaldırdı. "Neden üzerini değiştirmedin?"

Duraksadım. Elimi ağzımdan çekip alnıma yasladım. "Unuttum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Şimdi de ben güleyim mi sana, Bayan Bunak?" Emir sırıttı. "Git giyin, bu hâlde ısınamazsın."

Yanaklarımın içini havayla doldurup başımı salladım ve soyunma kabinlerine doğru yürümeye başladım. İrem de benimle birlikte yürüyordu. O benimle yürüdüğü için biraz gergin hissetsem de bunu ona yansıtmamaya özen gösterdim. Kabinlerden birine girdiğimde o da hemen kabinin dışında beni bekliyordu.

"Parmağın nasıl oldu?" diye sordu.

Üzerimdekileri çıkarıp spor büstiyeri ve taytı giydim. Saçlarımı omuzlarımın üzerine atarken ayağımdaki botların yerine spor ayakkabıları giyiyordum. "Basit bir şeydi, hissetmiyorum bile."

"Sevindim."

Kabinden çıkınca bir an yüz yüze geldik. Bana sıcak bir tebessüm sergileyince duraksadım. Çantayı tekrar omzuma atarken, İrem'in gözleri boynuma kaydı. Donup kaldı.

"Lavin?"

"Hım?"

"Boynuna ne oldu?" diye sordu panikle.

Boynumdaki yarayı hatırlayınca elimi yaraya bastırıp, ne diyeceğimi bilmez hâlde, "Küçük bir kaza," diye geçiştirmeye çalıştım. "Çizildi."

"Çizildi mi?" İrem kaşlarını çattı. "Derin görünüyor. Kabuk bile bağlayamamış."

"Sanırım sakar bir ânıma denk geldi. Önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

"Evet. Acımıyor bile."

Başını ağır ağır salladı. Kabinlerden birinden aniden Ceyda çıkınca ikimiz de irkildik. "Ne oldu?" diye sordu kaşlarını kaldırıp indirerek. "Bastım mı sizi, ha?"

Gözlerimi devirdim, İrem de yüzünü buruşturmuştu. Ceyda ilk bakışta Asyalılara gerçekten çok benziyordu, giyim tarzı da onların kültürlerini yansıtan türdendi. Garip bir çekiciliği, hoş bir havası vardı. İrem'in yanağından makas alarak, "Derse geç kalma, hocayı biliyorsun," diye söylendi. "Yakar çıramızı."

"Ben de derse gidiyordum zaten," dedi İrem gülerek. "Lavin?"

"Ben de," dedim yanaklarımın içini şişirerek. Hiç istemiyordum ki ya.

Kızlarla birlikte soyunma kabinlerinin olduğu odadan çıkıp birbirimizden ayrılarak derslerimizin olduğu dersliklere girdik. Kartal ve Emir yan yanaydı, ısınma hareketleri yapıyorlardı. İkisinin de gözleri bana doğru kayınca ağır adımlarla onlara doğru ilerledim. Aynanın önüne şerit gibi çekilmiş demir çubuğa tutundum, esneme hareketlerimi yapmaya başladım.

Dersten çıktığımızda bedenim kan ter içindeydi. Havluyu enseme bastırarak koridorda soluklanırken Kartal çaprazımdaki duvara yaslanmış etrafı gözlüyordu. O kadar işin arasında bir de bedensel olarak yoruluyordum, bir köşeye yığılıp kalmama az kalmıştı.

"Duman konserine geleceksiniz, değil mi?" diye sordu Emir yüzündeki teri küçük havluya silerken. Bana baktı. "Sever misin Duman grubunu?"

"Şarkılarını biliyorum."

"Ee? Gelecek misin yani?"

"Bilmem." Gözlerim Kartal'a kaydı. Şu an Emir'i reddedip yeni bir yorgunluğun daha bedenimde çukur açmasına engel olabilirdim ama emir komuta her zamanki gibi karşımda duvara yaslanan hayvanda olduğundan ses etmedim. Yine bir planı vardı kesin.

"Neden Kartal'a bakıyorsun?" Emir yüzünü buruşturdu. "O gelmezse gelmesin."

"Benim gelmediğim bir yerde onun da işi olmaz," dedi Kartal tek seferde.

Emir gözlerini devirdi. "Evet, kısıtlama makinesi konuştu."

"Bunun kısıtlamakla ne alakası var? Biz her şeyi beraber yapmaya alışkınız," dedi Kartal ilk kez ona sinirlenmeden. "Lavin yalnız başına dışarı çıkmayı sevmiyor."

"Yalnız olmayacak ki, biz varız."

"Sana göre yalnız olmayacak," dedi sadece ama Emir, Kartal'ın ne demek istediğini anlamadı. Ben anlamıştım. "Hem gelmeyeceğimi söylemedim."

"Geliyorsunuz yani?"

Kartal sırtını yasladığı yerden doğrularak koridorda ilerlemeye başladı. "Bakarız," dedi Emir'e bakmadan.

Terimi havluyla kurulamaya devam ederken yavaş adımlarla Kartal'ın arkasından yürümeye başladım. Emir de benim yanımda yürüyordu. Sırt çantasından çıkardığı küçük su şişesinin kapağını açıp sudan birkaç yudum aldıktan sonra bana baktı. "Başka ders yok bugün," dedi. "Direkt eve mi döneceksiniz?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Öyle olur muhtemelen."

"Bir şeyler yapardık?"

Derin bir nefes aldım. "Yorgun hissediyorum."

"Kızlar dersten çıkınca doğrudan buz pateni pistine gideceklerdi," dedi Emir. Duraksadım. Burada bir buz pateni pisti mi vardı? "Ben de onların yanına giderim o zaman," diye söylendi.

"Burada buz pateni pisti mi var?"

Emir, "Bilmiyor muydun?" diye sordu. "Okulun ne kadar büyük olduğunu görmedin mi?"

"Evet, büyük ama bir buz pateni pisti olduğunu bilmiyordum."

Kartal önden ilerlese de konuşmaları duyuyordu kesin. Bir an Emir'e katılıp buz pistinin olduğu yere gitmek istedim ama dudaklarım bu istek için aralanamadı nedense. Emir sanki içimi okumuş gibi, "Görmek ister misin?" diye sordu.

"Şey..."

"Ben de göreceğim," dedi Kartal aniden. "Merak ettim."

Tepki vermedim. Bazen böyleydi işte. Ben bir ormanın içinde elimde gaz lambasıyla ilerliyordum, gaz lambasının içinde yanan ateş zayıftı ve ilerledikçe daha da karanlığa gömülüyordum. Sonra onu görüyordum. Bedenine yayılmış yıldızlar, gecenin karanlığına meydan okurcasına yanarak bana yolu gösteriyordu.

Emir, bizi buz pistinin olduğu yere kadar götürdü. Pist inanılmaz derecede büyüktü, izleyiciler için ayrılmış bölüm yukarı doğru bir yokuş oluşturarak uzanıyordu ve yüzlerce boş sandalye vardı. Buzun kokusunu aldığımda pistin girişinde duruyordum. Ceyda ve Berra seyirciler için ayrılmış sandalyelerde, en önde oturuyorlardı. İkisi de terliydi. İrem'i görememiştim. Ceyda bizi görünce elini kaldırıp sallayarak güldü ve Berra'yı dirseğiyle dürterek ona bizi gösterdi. Ağır adımlarla tribünlere doğru yürüdüm. Kartal ve Emir de beni takip ediyorlardı.

"Siz dersten daha geç çıktınız sanki," dedi Ceyda perişan hâlde. "Ama bizden daha enerjik göründüğünüz kesin."

Emir, Ceyda'nın yanındaki boş yere oturup, "Herif bir iki hareket gösterdi, sonra serbest bıraktı ama ders bitene kadar çıkmamıza izin vermedi. Sanırsın ilkokuldayız," diye homurdandı. İrem artık yanımızdaydı, dönen muhabbeti dinlerken sessizdi.

Ceyda kollarını arkaya atarak bedenini esnetti, burnundan soluyordu. "Parmak uçlarım acıyor," diye mızmızlandı. "Bölümümü değiştireceğim için mutluydum ama kendimi yine bu kahrolası bölümde buldum."

"Sen hani hiphop yapacaktın?" Emir gülerek ona baktı, sonra gözleri hemen Ceyda'nın yan tarafında olan Berra'ya kaydı. "Sen de çok yoruldun mu, cüce?"

Berra, Emir'e yan yan bakıp, "Seni görene kadar kendimi hiç yorgun hissetmiyordum," dedi.

"Beni görünce duygularını daha yoğun yaşıyorsun, bu seni yoruyor bence."

"Evet, mesela nefret duygusu. Uğraşma benimle, aygır."

"Benden nefret ediyorsun, öyle mi?"

"Aynen." Berra etrafına bakarken, Emir'i umursamıyor gibi görünüyordu.

"Ondan mı elinde sandalyeyle adama saldırdın?"

"Konu bu değil," diye homurdandı Berra rahatsız bir sesle. "Şunu kafama kakıp durmasana!"

Ceyda gülerek, "Ben biraz kayacağım," dedi, yerinden kalktığında gözlerim onu takip ediyordu.

"İyi de ne zaman kaymaya çalışsan düşüyorsun," diye dalga geçti Emir. "Beceremiyorsun."

"Bir kere ben bunu spor olarak yapıyorum, profesyonel değilim zaten!"

"Spor mu? Yeni doğmuş ceylan gibi titriyorsun kayarken..." Emir güldü. "Çok inatçısın."

Ceyda, Emir'e kötü bir bakış attıktan sonra buz pateni için kullanacağı beyaz ayakkabıları sandalyenin altından çıkardı. Elinde ayakkabılarla piste doğru ilerlemeye başladı.

"Ceyda, cidden bir yerini kıracaksın. Yeterince denge sahibi değilsin," diye homurdandı İrem. "Canını yakacaksın yine. Yorgunsun da hem."

"Karışmasanıza bana. Hiçbiriniz mi sevmiyorsunuz buz patenini?"

"Ben seviyorum," dedim aniden.

Ceyda durdu, bana doğru döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet." Babamın buzların ortasında bana bakan yüzünü hatırladım, gülümsemesini anımsamak anıların göğsümü sızlatmasına neden oldu.

"Hiç kaydın mı?" diye sordu Ceyda gözlerini büyüterek. Kartal'ın bakışlarını profilimde hissediyordum.

"Evet."

"Bana eşlik etmek ister misin?" Gözlerime âdeta ışıldayan gözlerle bakıyordu. "Ben pek iyi değilim, hatta sık sık düşüyorum ve kaygan buzun üzerinde dengeyi sağlamak sanıldığı kadar kolay değil ama çok eğlenceli buluyorum."

"Evet," dedi İrem gülerek. "Çok eğlenceli buluyor. Her hafta bir yerini kırıyor, acilde acayip eğleniyoruz."

İrem'in yanıtı bir an tebessüm etmeme neden olsa da gözlerim hâlâ Ceyda'daydı. "Uzun zaman oldu. Denemesem daha iyi olacak. Yoksa yine acile gitmek zorunda kalabilirsiniz ama bu kez sedyedeki ben olurum."

"Lütfen bize acı," dedi Emir gülerek.

"Hadi ama şunların ağzını kapatalım." Ceyda ısrar ederek bana doğru ilerledi. Eğilip sandalyelerin altında duran diğer çift ayakkabıyı da aldı. Beyaz buz pateni ayakkabısını elime uzatırken, "Çok zorlamazsın," diyerek beni kandırmaya çalıştı.

Nasıl yapacağımı biliyordum ama oraya çıktığımda, buza ayak bastığımda olayların ne şekilde gelişeceği konusunda pek fikrim yoktu. Sadece tek bir an için kendime güvenmem gerektiğini düşünerek bana uzatılan beyaz ayakkabıları aldım. Arkamda bıraktığım insanlara bakmadan Ceyda ile birlikte buz pistine doğru ilerlemeye başladık.

Ceyda, buz pistinin demir kapısını araladıktan sonra eğilip ayakkabıları ayağına geçirdi. Birkaç saniye sonra bedeni buzların içinde kayarak ilerlemeye başladı. Gözleri bana dokundu, göz göze geldiğimizde elimde ayakkabılarla öylece orada durduğumu yeni fark ediyordum.

"Hadi!" dedi heyecanla. "Ben düşmeden yanıma gel!"

Yavaşça eğildim, ayağımdaki spor ayakkabıları çıkarıp bana biraz büyük olan buz pateni ayakkabılarını ayağıma geçirdim. Bağcıklarını bağlarken tribünlerde oturan tanıdık gözlerin üzerimdeki ağırlığını hissedebiliyordum. Bir patırtı yaşanınca kafamı kaldırıp piste baktım, Ceyda pistin ortasında öylece otururken dudaklarını aşağı doğru sarkıtmıştı.

"Hâlbuki çok iyi başlamıştım!" diye mızmızlandı. "Oldu mu şimdi bu?"

Emir'in kahkahası pisti saran duvarlarda çınladı. Kartal'ın bakışları hâlâ bendeymiş gibi hissediyordum. Başımı yavaşça o tarafa çevirdiğimde hislerimde yanılmadığımı gördüm. Bana bakıyordu. Tüm gözler Ceyda'daydı, yanındaki herkes gülerek Ceyda'ya bakıyordu ama o yüzünde her zamanki o tehlikeli sakinlikle yalnızca beni izliyordu. Konuşsam dudaklarımın arasından yere gökyüzü dökülecekti, sussam gözlerim onun yüzünü bulup sadece onun gözlerini izleyecekti.

Paten ayakkabısıyla küçük bir adım atınca ayakkabının ne kadar farklı hissettirdiğini hatırladım; bir an için bu his beni çok uzak noktalarda bıraktığım anılarımın içine sürükledi. Zamanın içinde öylece uçan beyaz bir poşet gibi bir sürü sokaktan geçtim, çok kaldırımda dinlendim, birçok caddenin ortasında arabalar tarafından çiğnendim; sonunda o anının içine düştüğümde artık paramparçaydım.

Buz pistine doğru bir adım attığımda başta dengeyi kuramayacağımı sandım. Buzun üstünde birkaç adım attım, ayakkabının altındaki demirler buza saplanıyordu. Altımdaki zemini kaplayan buz, attığım her bir adımın etkisiyle çizilerek sanki ben bir zamanmışım, onun üzerinden geçerek onu hırpalayıp eskitiyormuşum gibi öylece altıma serildi. Kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Sanki sadece buzlarla kaplı bir alandaydım ve kimse beni görmüyordu; yapayalnızdım. Derin bir nefes aldım.

"Uyu bal gözlüm, ninni."

Dudaklarımı birbirine bastırıp zihnimde ninni söyleyen adamın sesini kalbime çağırdım. Dudaklarım ben farkında olmadan yukarı kıvrıldı. Elimi kalbime bastırdığımı fark ettiğimde artık buzdan zeminin üzerinde kayıyordum.

Sanki bir kar küresinin içinde ölmüş o balerindim. Üzerime yağmaya başlayan kar, durmuş kalbimin tekrar atmaya başlamasına neden olurken, ben yaralı parmaklarımın üzerinde buzların içinde ilerleyerek dansımı sergiliyordum.

Olduğum yerde yavaşça döndüm, dipleri nemli saçlarım uçuşarak çıplak omuzlarıma çarptı. Kayarak bir yokuşu tırmanıyormuş gibi eğildim, bir ayağımı dizimden kırarak yukarı çektim ve diğer ayağımdan aldığım güçle buzların içinde kendi etrafımda ağır ağır döndüm. Altımda tayt olduğu için bedenim daha rahattı ve dans ederken ısındığımdan, bazı hareketleri sergilemek sandığımdan daha kolay olmuştu. Sanki bedenim, buzun üzerinde kaybettiği geçmişinin içinde oturmuş takvim yapraklarını desteler hâline getiriyordu.

Ceyda'nın ayağa kalkıp benden uzaklaştığını gördüğümde kaç dakikadır bu buz pistinin tozunu attırıyordum bilmiyordum ama kendimi durduramamıştım. Dışarıdan gelen tüm sesler, içimde susuyordu.

Buzun üzerinde dururken yavaşça ayaklarımın üzerinde yükseldim, hafif bir kıvrımla zıplayıp dizlerimi kırarak buzun içinde ilerledim ve tekrar döndüğüm sırada buz pistinin diğer ucunda beni izleyen altın kahverengi gözlerinin mızrağı dizlerime saplandı. Yüzüne oturan duyguların rengi bulanıktı, ne hissettiğini anlayamıyordum ama ona bakarken hareketlerim ağırlaşmıştı. Kartal gözlerini gözlerimden ayırmadı, benim gözlerimi geri çekmemi bekledi ama ben bunu yapmadım. Pistin diğer ucuna doğru kayarak ilerlerken hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordum.

Aramızdaki mesafeye rağmen bir irileşip bir küçülen göz bebeklerinin kara uçurumunu seçebiliyordum. Ne zaman ona doğru ilerlesem sanki o uçuruma yaklaşıyordum.

Kollarımı yavaşça serbest bırakıp ağır ağır pistin çıkışına doğru kaymaya başladım. Artık onun gözlerinin içine bakmıyordum, sanki gözlerinin yanından sıyrılıp geçmiştim. Derin bir nefes alarak pistten çıktım. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarmak için eğildiğim sırada bir alkış sesi duymamla kafamı tekrar kaldırmam bir oldu. Ogün giriş kapı-

sında dikiliyor, iki avucunu birbirine çarparken beni izliyordu ve onun alkışlamasını fırsat bilen Emir de ayağa kalkıp alkışlamaya başlamıştı.

"Vay be," dedi Ogün içeri girerken. "İşte bu kesinlikle beklenmedikti."

İrem, Ogün'e bakıp, "Yeni öğretmenimiz de gelmiş," dedi alayla.

"Hâlâ öğretmeniniz sayılmam, sarı kafa," dedi Ogün, İrem'e göz kırparak. Bakışları yeniden bana çevrildi. "Ne zamandan beri kayıyorsun?"

"Çocukluğumdan beri. Gerçi uzun zamandır kaymıyordum."

"Hamsın o hâlde. Yine de oldukça iyi performanstı." Ogün, gözlerini İrem'e, ardından da sırasıyla Ceyda, Berra ve Emir'e çevirdi. "Müdire Hanım'la yemeğe çıkacağım. Uzakdoğu mutfağından hoşlanıyor mu sizce?"

İrem yüzünü buruşturarak, "Milflerden hoşlandığını bilmiyordum," deyince Ogün gözlerini abartılı bir şekilde devirdi.

"Milf deme, anısı var," dedi Emir yüzünde pis bir gülümsemeyle Ogün'e bakarak.

"Unut oğlum artık şu meseleyi," diye homurdandı Ogün.

"Konu ne ki?" diye sordu Ceyda, yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle.

"Yurt dışında olduğu süre boyunca her perşembe oradaki sanat okulunun profesörüyle yemeğe çıkıyordu. Profesör ondan yaklaşık on yaş büyük, son derece bakımlı ve seksi bir kadın," dedi Emir ima dolu gözlerle Ogün'e bakarak. "Yani doğal olarak, şu an senin müdiremize yanlıyor olma ihtimalini düşünmeden edemiyoruz."

"Teması eğitim olan önemli görüşmeler yapıyorduk, hepsi bu," dedi Ogün bana bakarak. "Sadece abartıyorlar."

Kartal'ın ölümcül bakışları, açıklamayı özellikle gözlerini bana dikerek yapan Ogün'ün profilinde saplı duruyordu. Dilinin ucuna kadar gelen kaç küfrü yuttu bilmiyordum ama sonunda gözleri bana çevrildiğinde, Ogün'e cevap vermemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Ogün, "Bu akademi İstanbul'un en iyi dans akademisi," dedi. "Bence burada buzda dansla ilgili çalışmalar yapabilirsin."

"Ben almayayım," dedim sadece.

"O zaman neden buradasın?" Ogün'ün mantıklı sorusu duraksayıp çatık kaşlarla ona bakmama neden oldu. "Dans etmek için buradasın, değil mi?"

"Evet."

Hayır, o yüzden burada değildim. Tek bir amacım vardı. Geçmişimin içinde beni izleyen anıların uyanması umurumda bile değildi. Yalnızca tek bir kişi için buradaydım ve o kişi burada değildi. Yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

"E o zaman kendini yeteneklerinden sakınmayı bırak," dedi Ogün anlayışla gülümseyerek. Ardından herkese, ona öldürmek istiyor gibi bakan Kartal'a bile gülümsedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Ceyda, "Ogün haklı bu arada. Neden buzu da değerlendirmiyorsun?" diye sorduğunda cevap vermek yerine ayağımdaki ayakkabıları çıkardım, spor ayakkabılarımı giydim. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda içimdeki boşluk uludu. Yürüyen bir cenaze gibiydim; kollarım ve bacaklarım bu cenazenin tabutundan sarkan ahşap tahtalardı.

İrem tam yanımda yürümeye başlamadan önce, "Akşam ne yapıyoruz?" diye sordu. "Belki Ogün yemekten erken ayrılıp bize katılır. Biraz kafa dağıtmayalım mı?"

İrem'in Kartal'a hiç bakmadığını, onunla konuşmaya çalışmadığını görmek beni şaşırtmıştı. Yine de bu konunun üzerinde durmadım. Akşam bir şeyler yapmak... Arkadaşlarla bir şeyler yapmak. Ben bu ortama girmeden öncesinde akşamları yalnızca Kardelen'le bir şeyler yapardım. Şimdi tanımadığım insanlar, hayatımın ortasına çekilmiş bir ipin üzerine mandalla tutturulmuş fotoğraflar gibiydi.

Ceyda, "Kartal ve sen de gelir misiniz akşam? Bir şeyler içer, dans ederiz," dedi.

"Aslında ben-"

"Geliriz," dedi Kartal.

Gözlerimi yumup dişlerimi sıkmak istesem de yapmadım. "Evet," diye onayladım. "Zaten yapacak bir şey de olmuyor evdeyken."

"Yapacak çok şey var aslında ama zamanı olmadığı için yapmıyoruz," dedi bir anda Kartal. Cümlesi bir anlığına duraksamama neden oldu.

Emir'in gözleri usul usul Kartal'a doğru kaydı. Gözlerim Emir'in gözlerini takip ediyordu. Yanaklarım demir bir sobanın yüzeyi gibi yanmaya başladığında, "Seninle aptal saptal oyunlar oynamayı sevmiyorum. Tüm günü televizyonun başında oyun oynayarak geçiriyorsun," diyerek toparlamaya çalıştım. "Koskoca adamsın."

İrem gülerek, "Cidden mi?" dedi inanamaz gibi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Emekli yaşlı amcalar gibi yakında online bilgisayar oyunları oynamaya da başlar."

Kartal bana tip tip baktı ama cevap vermedi.

Oradan ayrıldığımızda Kartal ile tek başımızaydık, duş almak için ondan ayrıldığımda da yanımda kimse yoktu, bahçede onunla buluştuğumda da. Üzerimde yine beli açık kazak vardı, artık temiz olduğum için kendimi daha rahat hissediyordum. Araca binerken gözleri kısaca gözlerime dokundu ama bu dokunuş o kadar kısa sürdü ki belki de bana bakmamıştı bile.

Ön koltuğa oturup emniyet kemerini bağlarken sırt çantasını arka koltuğa atmıştım. Kartal aracı çalıştırdı. Araç park alanından ayrılıp yolda tıpkı bir su gibi akmaya başladığında gözlerini profilimde hissedince ben de ona baktım.

"Neden buz gibi olduğunu anladım ben senin," dedi. "Bayağı benziyorsunuz."

"Ne?"

"Buz ve sen," dedi gözlerini yola çevirerek. "Seninle ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum. Buz pateninde bu kadar iyi olduğunu bilmiyormuşum."

"Benimle ilgili bilmediğin birçok şey var."

Direksiyonu ağır ağır çevirip farklı bir sokağa saparken, "İyi görünüyordun," dedi, söylediği şeyin samimi olduğunu sesinin renginden anlayabilmiştim.

"Teşekkür ederim."

Başını yavaşça salladı. Telefonunun melodisi aracın içinde dağılarak çalmaya başladığında bir elini cebine attı, diğer eliyle direksiyona hükmetmeye devam ediyordu. Telefonu çıkarıp açtı ve omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak, "Söyle birader," dedi.

O karşı tarafı dinlerken parmaklarım kotumun bağlarında dolaşıyordu.

"Ben işin o kısmını düşündüm zaten. Siz eve geçin ama biz akşam çıkacağız." Durdu, dinledi. "Aynen, o veletlerle." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Tamam, eyvallah."

Eve kadar sessiz kaldım. Eve geldiğimizde evde Sahra, Neslihan, Sibelay, Yunus Emre ve Burak'ı bulmayı beklemiyordum. Sahra salonun

ortasında oturmuş bir moda dergisi okuyordu, Yunus Emre pencerenin önünde telefonuyla oynuyor, Burak ve Neslihan masada bir konu hakkında konuşuyorlardı ve Sibelay, Neslihan'ın dizinde oturuyordu.

Burak kafasını kaldırıp, "Benden istediğin o şeyi sahibine ulaştırdın mı sen?" diye sordu, içki şişesine doğru ilerleyen Kartal'a. İkisini izlerken tekli koltuğa oturmuş, ayağımdaki botları çıkarıyordum.

"Henüz bende," dedi Kartal. "Ben bir göz atmadan kimseye vermem."

Kaşlarımı kaldırdım, neyden bahsettiklerini merak ettiğimi fark ettim. Kartal şişelerden bir tanesini çıkarınca, Yunus Emre, "Bu saatte mi?" diye homurdandı. "Seni ne zaman ayık bulacağım ben?"

"Senden çok iyi bir anne olur, biliyor musun?"

"Ciğerlerini görmek istemezdim," dedi Yunus Emre alaydan uzak, buz gibi bir sesle. Kartal'ı önemsediğini anlayabiliyordum. Buz gibi sesinin döküldüğü dudakları öfkeyle gerilmişti.

"Yaşamdan tasarruf yapmak istiyorsan susmayı da öğrenmen gerekiyor ve sen bu aralar çok gevezesin, kardeşim," dedi Kartal, yorgundu ama yorgunken sarıldığı şey bir yastık değil, içki şişesi oluyordu.

Kartal içki şişesini dudaklarına yasladığı anda Yunus Emre gözlerini devirerek bakışlarını Kartal'dan uzaklaştırıp bana çevirdi. Başıyla hafifçe selam verince, ben de başımı sallayarak ona karşılık verdim.

"Akademi nasıldı?" diye sordu bana. Benimle ya da bir başkasıyla pek konuşmazdı, konuştuğu zamanlarda da bunlar birkaç kelimelik cümleler olurdu.

"İyiydi."

Neslihan, kollarını Sibelay'ın ince beline sararken, "Dışarı çıkacakmışsınız," dedi Kartal'a.

"Öyle."

"Göze batmamak için her zaman onlarla dışarı çıkmanıza gerek yok ki," dedi Sibelay yüzünü buruşturarak. "O yaşlardaki gençleri bilirim, eğlenmeyi çok severler ve enerjik olurlar."

"Kırk yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun, bebeğim," diyerek güldü Neslihan. "Taş çatlasın en fazla üç dört yaş küçüktürler bizden."

"Gece hayatını eskisi kadar sevmiyorum," dedi Sibelay dudaklarını büzüp, kollarını Neslihan'ın boynuna sararak.

Kartal, neredeyse bir şişeyi tek başına içtikten sonra arkasında bıraktığı kalabalığa aldırış etmeden salondan çıkıp kendi odasına geçti.

Neslihan ve Sibelay'ı izlemek güzeldi, beni gülümsetecek kadar şirinlerdi. Sahra'nın modaya olan aşkını şimdi daha net görüyordum, laf arasında onun moda tasarım okuduğunu öğrenmiştim zaten ama onun bu işe gerçekten aşkla bağlı olduğunu daha net görme şansım olmuştu. Yunus Emre soğuktu, ifadesizdi ama aramızdaki buzlar biraz olsun erimeye başlamış gibiydi, artık beni görmezden gelmek yerine küçük diyaloglar şeklinde de olsa benimle iletişime geçiyordu.

Zaman, saatin üzerinde soyunmaya hazır bir beden gibi dolaşırken artık gitme zamanları gelmişti. Çoktan akşam olmuş, Kartal hiç odasından çıkmamıştı. Acaba uyumuş muydu? Onlar evden ayrılırken Burak, Ender hakkında birtakım bilgileri bana verdi ama bunu neden yapmıştı bilmiyordum. Ender konusunda beni rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Ne kadar örtmeye çalışırsam çalışayım endişelerle dolu olduğumu anlamış mıydı?

Herkes gittiğinde artık yapayalnızdım. Kartal sanki evde yokmuş, bu ev bir mezarlıkmış ve ben de mezarlık bekçisiymişim gibi hissediyordum. Bir süre olduğum yerde, sokakta bir bir yanmaya başlayan sokak lambalarının başlarından yayılan küçük turuncu ışıkları izledim. Pencere açıktı, soğuk salona doluyordu ama ben oturduğum koltuktan kalkmıyordum.

Cep telefonumun titrediğini fark ettiğimde elim kotumun cebine gitti. Cep telefonunu çıkarıp ekrana düşen bildirime baktım, tanımadığım bir numaraya aitti.

0537xxxxxxx: *Selam! Ben İrem, numaranı Berra'dan aldım ama sorun olmaz umarım. Size mekânın adresini atayım mı?*
Lavin: *Selam. Çok iyi olur.*

Mesajı attıktan hemen birkaç dakika sonra İrem adresi yolladı. Ağır adımlarla koridorda ilerlerken Kartal'ın içeride ne yaptığını düşünüyordum. Odasının kapısına geldiğimde bir süre sessizce kapıyı izledim, sonunda kapıyı yavaşça tıklattım.

"Kartal," diye seslendim. "İrem mesaj attı. Gideceğimiz yerin adresini yolladı."

Sessizlik. Kapıya tekrar yavaşça vurdum.

"Beni duyuyor musun?"

"Seni duydum," dedi içeriden donuk sesiyle. "Gidip hazırlan."

Sesine duvar gibi dikilmiş mesafe anlık bir duraksama yaşamama neden oldu. Kaşlarımı çatarak kapıya baktım, kapıdan uzaklaşırken içten içe acaba bana mı öyle geldi diye düşünüyordum ama sesi mermer gibiydi. Odaya girdim. Duş alamayacak kadar yorgundum, zaten okuldan çıkarken duş aldığım için vücudum ve saçlarım temizdi.

Elbise dolabının kapağını aralayıp yatağın ucuna oturduktan sonra kıyafetlerle dolu dolabın içini izlemeye başladım. Ne giymem gerektiğini bilmiyordum. İrem her zaman iddialıydı, kadınsı ve güzeldi. Kaşlarım çatıldı. Bunu neden düşünmek zorundaydım ki? Onu kıskanmıyordum, bunu içten içe biliyordum ama bazen ona karşı olan hislerim garip, karanlık bir bulut tarafından örtülüyordu. Bu elimde değildi, elimde olsaydı belki bir şekilde buna mani olabilirdim. Her şey benden bağımsız gelişiyordu sanki.

Sonunda kırık beyaz, saten kumaştan bir elbise dikkatimi çekince oturduğum yerden kalkıp elbiseye uzandım. Boyundan bağlamalı, sırtı açıkta bırakan, dizin üzerinde biten mini bir elbiseydi ve ilk bakışta kumaşı bir geceliğe benzese de üzerime giydiğimde şık görüneceğine emindim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp bir köşeye attım. İç çamaşırlarımı değiştirip elbiseye uygun bir çamaşır giydikten sonra elbiseyi üzerime geçirdim. Siyah bantlı ayakkabıları giydiğimde sıkıldığım sırada ayaklarıma sürdüğüm siyah ojeleri görünce kaşlarım çatıldı. Ojeler hiç bozulmamıştı. Elbiseye bulaştırmamaya dikkat ederek ellerime de siyah ojeleri sürdüm. Kurumasını beklerken aynaya düşen yansımamla göz göze geldim.

Toprağı hazmedemeyen bir ölü gibi bakıyordum.

Ojelerin kuruması sandığımdan daha kısa zaman aldı. Dikkatli bir şekilde saçlarımı yavaşça tarayıp ensemin altına gelecek şekilde küçük bir topuz yaptım. Üzerime ince bir deri ceket alıp telefonum ve cüzdanımı küçük, zincirli bir çantaya koydum. Bacaklarımın buz tutacağından emindim ama mekânın içi sıcak olacağından şimdilik bunu önemsemiyordum. Dudaklarıma dokundurduğum bordo rujun üzerinden birkaç kez geçtim, ruj ânında matlaştı. Gözlerimin altını hafifçe kapattıktan sonra kirpiklerimi rimelle kaldırıp dolgunlaştırdım. Dudağımın biraz üzerinde duran açık renkli ben, tam şu an çok daha belirgin bir görüntü kazanmıştı. Aynadaki görüntüden hoşlandığımı fark ettim.

Odadan çıktığım sırada, Kartal da odasının kapısını açtı ve tam da o an ikimiz de aynı anda gözlerimizi birbirimize çevirdik. Arkasındaki kapıyı sertçe çarparak kapatırken gözleri gözlerimden ayrıldı; bu ayrılık sert bir rüzgâr gibiydi, iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Altın kahve bakışlar hızla bedenimi taradı, beni eleğinden geçirerek âdeta baştan aşağı süzdü.

"Sonunda biri seni itmeden kendi çabanla özenli giyinmişsin," dedi buzdan bir sesle. Anlam veremeyen gözlerle simsiyah giyinmiş Kartal'a bakarken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bu tavrın sebebi neydi?

"Senin neyin var?" diye sordum ama bana bakmadan kapıya yöneldi.

"Uyuşukluğunla uğraşamam," dedi sertçe. "Hadi."

"Neyin var senin be?"

Bana buz gibi bir bakış attığında olduğum yerde küçücük kalmışım gibi hissettim. "Bir şeyim olması mı gerekiyor?" diye sordu, sesinin içinde bir kömür yanıyor, o kömür asla elmas olamadan köze dönüşüp ardından kül oluyordu.

Kaşlarım çatıldı, dudaklarımı tam aralayacakken gözlerini gözlerimden koparıp kapıyı açtı. Ayakkabılarını düzeltip kapıdan dışarı çıktı ve "Hadi," dedi düz bir sesle.

Dişlerimi sıktığım anda yanaklarım içeri gömüldü, onun mezarlarının aynısından benim yanaklarımda da oluştu. Buza dönmüş bakışlarımı ona dokundurmadan evden çıkıp asansöre bindim ve asansör alt kata inene kadar onunla tek kelime konuşmadım. Beni ne sanıyordu? Bana böyle davranmaya hakkı yoktu. Eğer böyle davranırsa, daha ağır bir şekilde karşılığını alacağını bilmesi gerekiyordu.

Araca bindiğimizde sadece adresi ona vermek için araladım dudaklarımı. Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdığım o süre içerisinde adresini söylediğim mekâna varmıştık. Araçtan inip barın girişine doğru yürümeye başladığımızda aramızda gözle görülmez bir uçurum vardı; o uçurumun yüksek kayalıklarına, uçurumun dibinde yanan ateşlerin lavdan dalgaları çarpıyordu. Ona yavaşça sokulduğumda bir an bana baktı ama ben ona bakmadığım için bana bakarken yüzüne nasıl bir ifade yerleştirdiğini bilmiyordum. Barın kırmızı demir kapısının önünde üç adam dikiliyordu, iki tanesi çok iriydi ama bir tanesi cılız, uzun boylu bir adamdı.

Adamlardan biri bana, diğeri Kartal'a baktığında, Kartal'ın avucundan süzülen buz, benim avucumdan süzülen buz ile birbirine yapıştı; artık el eleydik. Bir an bu tavrına ayak uyduramadım. Hisler kalbime bir kamçı gibi vurmuş, ardından darbeyi indirdikleri kalbime, sarmaşık şeklinde bir iz bırakmışlardı.

"İyi eğlenceler," dedi adamlardan biri kapıyı açarken.

İçeri girdiğimiz anda Kartal'ın parmaklarıma bir kalıp gibi oturan parmakları, oturdukları yerden kalkarak elimden uzaklaştı. Durdum. Parkta eli bırakılmış bir çocuk gibi hissediyordum; hemen karşımda oyuncaklar duruyordu, özgürdüm ama sanki babamın bakışları üzerimdeydi ve elimi tutmamasına rağmen beni gözleriyle tutsak ediyordu.

Barın içinde ilerlemeye başladık. Attığım her bir adım, bir mezarlığın bahçesine düşüyordu sanki. Kartal'ın teninden pahalı parfüm ve içki kokusu yayılıyordu; yağmur sonrası toprağın kokusu oradaydı ama sanki o bir mezardı ve o yağmur, onun mezarındaki toprağa yağmıştı. Mezar gibi kokuyordu.

"Özgürsün," dedi Kartal bana yandan bir bakış atarak. "Gidip arkadaşlarını bul."

Arkadaşlarım... Ona sadece baktım.

"Hadi." Çenesiyle dans pistini işaret etti ve dans pistinin aksi yönünde ilerlemeye başladı. Orada bir süre öylece durup onun gidişini izledim. Masalardan birine yerleştiğinde aramıza neden böyle bir duvar ördüğünü düşünüyordum. Belki de olması gereken buydu. Yabancı bedenler bedenime çarparak yanımdan geçip giderken üzerlerine sinen alkolün kokusunu da bana emanet ediyorlardı.

Bedenlerin arasına dalıp ondan uzaklaşmak adına yürümeye başladım. Masasına şimdiden içki kadehleri taşınmaya başlamıştı bile. Gözlerim Emir'i aradı, Emir'i göremeyince İrem'e de bakındım ama sanırım gereğinden fazla erken gelmiştik. Henüz ortada yoklardı. İrem'in bana adresi atarken belirttiği saati hatırlayınca omuzlarım farkında olmadan aşağı çöktü. Bar bölümüne doğru yürüdüm, yüksek taburelerden birine oturup kalabalığı izlemeye başladım.

Barmenin elindeki bezi kadehe sokup, kadehin içini kurulayarak bana yaklaştığını fark edince gözlerimi tezgâhın arkasındaki genç barmene döndü. "İyi geceler," dedi çapkın bir tebessümle. "Ne içersin?"

"Şimdilik sadece su."

Başını salladı. Bana cam şişedeki suyu uzattıktan sonra tekrar bezi eline aldı ve kadehleri kurulamaya kaldığı yerden devam etti. Kartal'ın masasına devamlı olarak uğrayan garson her seferinde ona yeni bir içki kadehi bırakıyordu. Parmaklarımın arasındaki cam şişenin içinde duran durgun suyu o kadar ağır yudumluyordum ki, Kartal ben o suyu bitirene kadar çoktan üç beş kadehi yuvarlamıştı bile.

"Burada sigara içiliyor mu?" diye sordum barmene doğru dönerek.

"Keyfine bak," dedi genç barmen.

Derin bir nefes alıp göz ucuyla Kartal'ın olduğu masaya baktım, gözlerim tekrar barmen çocuğa kaydı.

"Peki sigaran var mı?"

Barmen çocuk gülerek elini cebine attı, cebinden çıkardığı Marlboro paketini açıp yavaşça salladı, öne doğru çıkan sigara dallarına baktım. "Çek bir tane, güzellik," dedi samimi bir sesle. Kötü niyeti olmadığını hissedebildiğim için söylediği şeye takılmadan sigaralardan birini çektim. Ona beklentiyle baktığımda başını iki yana sallayarak güldü. Paketi cebine atıp, çakmağını uzattı. "Hazırlıksız çıkmışsın," dedi dalga geçer gibi. Sigaramı yaktı.

Sigaradan bir duman aldıktan sonra, "Aceleye geldi," dedim.

"Birini mi bekliyorsun?"

"Evet," dedim, sonra durdum. Ne demem gerekiyordu? "Arkadaşlarımı bekliyorum."

"Saat daha erken," dedi barmen çocuk. Gözleri sık sık gözlerimin uğradığı masaya kayınca durdum. O kalabalığa rağmen Kartal'ı tanıyormuş gibi çenesiyle onu işaret etti. "Neden sevgilinin yanında beklemiyorsun?"

"Sevgilim mi?"

"Evet? Bana ayrıldığınızı söyleme, inanmam." Güldü. "Az önce birbirinize bozuk atıyordunuz sanırım. Ben buranın dürbünü gibiyim, her şeyi görüyorum."

"Öyle bir şey değil," diye mırıldandım sigaranın dumanı dudaklarımdan dışarı süzülürken. Dalgın bakışlarım barın tezgâhının parlayan fayansına takılı kaldı.

"Sen gözlerini ondan ayırdığın anda, onun gözleri seni buluyor," dedi barmen, ona baktığımda bana göz kırptı. "Bu senin açından iyi. Adama ne yaptın da böyle sinirlenip seni burada tek bıraktı bilmiyo-

rum ama ne kadar kızmış olursa olsun gözünü senden alamıyor. Kontrolü altındasın."

Parmaklarımın arasında yanan sigaranın külü yavaşça yere döküldü, dudaklarım aralandı, tekrar kapandı ve tekrar aralandı. "Aptalın teki," diye fısıldadım.

"Siz güzel kadınlar hep aptal adamlara âşık olursunuz zaten," dedi barmen çocuk hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bence daha fazla yalnız bırakma." Gözleri Kartal'a kaydı. "Çok fazla içiyor. Bizim diğer eleman ona kadeh yetiştiremiyor gibi görünüyor. Sonra geceniz zehir olmasın."

Parmaklarımın arasında duran sigarayı tekrar dudaklarımla buluştururken adamın söylediklerine karşı koymadım ya da koyamadım, bilmiyordum. Son nefesi de ciğerlerimle buluşturduktan sonra sigarayı tezgâhın köşesinde duran kül tablasına bastırdım, ucunda yanan turuncu ateş, elektriği kesilmiş bir sokak lambası gibi söndü ve geriye izmaritin ağır kokusunu bıraktı.

"Sigara için teşekkürler."

Barmen çocuk göz kırptıktan sonra işine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Bar taburesinden inip dans eden bedenlere doğru ilerlemeye başladım. Yabancı bedenler dans ediyor, kelimelerin sarhoşluğa sarılarak döküldüğü dudaklara içki dokunuyordu. Oradaydı, barın ortasında öylece duruyordu. Dolu kadehi parmaklarının arasında bir silah gibiydi ve o, o silahı ağzına dayarken ben onu izliyordum. İçtiği her bir yudum, ağzına sıktığı bir el ateşti; zihnini dağıtan kurşunun kovanları gözlerinden dökülüyordu.

Üzerimdeki ceketi çıkarıp koluma astım. Ayağımdaki ayakkabının tabanı ayağımın altına çivi gibi batıyordu. Tenime sürtünen elbisenin kumaşı bedenimi ürpertiyordu. Geçen sürenin ardından ağır adımlarla ona doğru ilerlemeye başladığımda o kadar dalgındı ki beni fark etmemişti bile. İçkisinden büyük bir yudum aldı, parmaklarının arasındaki kadehi sertçe önündeki masaya bıraktı; gözleri gözlerime tam da bu anda dokunmuştu.

Müziği içinde taşıyan baslar sanki kalbimin içindeydi. Masanın önüne gelip onun karşısında dikildim, masaya bıraktığı kadehi tekrar eline alıyordu ki o an dayanamadım ve elimi onun bileğine sararak, "Yeter," diye fısıldadım. Bu sesin içinde beni duymasının imkânı yoktu

ama gözleri gözlerimden sıyrılarak dudaklarıma dokunduğunda, dudaklarımdan dökülenı duymasına gerek olmadığını anlamıştım.

Kahverengi gözlerini kıstı, gözleri yavaşça bileğine sardığım parmaklarıma kaydı. Durdu. O an ona söyleyebilecek bir şeylerimin olmasını diledim ama yoktu, olmadığını biliyordum. Bunu o da biliyordu.

Dudaklarını yavaşça yalarken alaycı bir tebessüm kondurdu yüzüne. O alaycı tebessümün arkasında taşıdığı depremin artçı sarsıntılarını, bileğine dokunan parmaklarımın uçlarında hissedebiliyordum.

"Ne zamandan beri annelik yapıyorsun bana?"

"Sana annelik yaptığım yok," diyerek bileğini serbest bıraktım.

Masaya doğru yaklaşınca gözlerim yüzünden ayrıldı, kalabalığa kaydı; ona bakmamam gerektiğini biliyordum, ona bakmamam gerektiğinin farkındaydım.

Aramızdaki mesafe yerle bir olduğunda dudakları kulağıma yakın bir yerdeydi.

"Ben içerken bana karışılmasından hiç hoşlanmam. Yersiz yere bana dokunulmasından da hoşlanmam."

Son söylediği bir an öyle ağır geldi ki tam yüzünün ortasına tokadı geçirip ondan uzaklaşmak, bir daha da yakınına uğramamak istedim. Su beklediği avuçlarıma ateşi uzatarak ne yapmaya çalışıyordu? Ona sinirle baktım, bunu fark ettiği sırada yüzlerimiz birbirine son derece yakındı. Geri çekilip kaşlarımı çattım.

"Dengesizliklerine ayak uydurabilecek başka birini bul, Kartal."

Duraksadı, gözleri gözlerime dokununca, gözlerimi onun gözlerinden âdeta söküp kopardım. Sırtımı ona dönüp kalabalığa karışmaya başladım. Attığım her bir adımı onun pençeleriyle çevrelenmiş avucunun içinde atıyor gibiydim, nereye gidersem gideyim aslında gittiğim, yani kendim için yarattığım tüm alanları bana sunan oydu.

Dans eden bedenlere çarparak ilerlerken tuvaletin yerini arayan gözlerim, yabancı bedenlere bir dokunup bir uzaklaşıyordu. İrem kalabalığın içinde bana el sallıyordu, onu fark ettiğim an başımı yavaşça sallayarak ona karşılık verdim. Derin bir şekilde gülümsedi, kalabalığı yararak bana doğru ilerlemeye başladı. Onu beklerken pistin ortasında öylece durmaya başlamıştım.

Terli omuzları ışıkların altında elmasın yüzeyi gibi parlıyordu. Sarı saçlarını arkaya iterek, "Geldiğimden beri sizi arıyorum!" dedi sesini duyurmak için bağırarak.

"Yeni geldik," dedim yüzüne doğru eğilerek.

Parmaklarını kaldırarak onay işareti yaptıktan sonra, "Neden yalnızsın?" diye sordu.

"Kartal, masada," dedim umursamazca. "İçiyor."

İrem, yüzünü buruşturdu. "Şimdiden mi?"

"Evet." Başımı iki yana salladım, güldü ama buna karşılık vermedim. "Ne zıkkım içerse içsin, bana ne?"

"Hey, ona kızgın mısın?"

"Umurumda değil," dedim omuz silkerek. "İrem, tuvalet nerede?"

Birkaç kişi dans ederken İrem'e çarpınca onun bileğini tutup kendime çektim, irkilerek ona çarpan bedenlerin sahiplerine cins cins baktıktan sonra bana doğru döndü.

"Kum arayan kedi yavrusu gibi bakmanın nedeni bu muydu gerçekten?" diye sordu sırıtarak.

Ona düz düz baktım.

"Şaka yapıyorum. Hadi gel!"

İrem beni tuvalete götürene kadar konuşmadık. Tuvaletin kapısı kapandığı an müzik kapının dışında kaldı ve sessizlik zihnime bir sis bulutu gibi hızla yayıldı. Boş kabinlere doğru ilerledim, kapılar kapalıydı ama tüm kabinler bomboştu. İrem lavabo tezgâhının önünde durmuş, aynadaki yansımasını izliyordu. Kabinlerden birine girdiğimde, "Diğerlerini gördün mü?" diye seslendi.

"Hayır. Daha gelmediler."

"Dövmeni gördüm. Sırtındaki kanatlar. Güzel görünüyor. Ayrıca sırt dekoltesi de çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," dedim yalnızca.

Suyun açılıp kapandığını duydum. İç çekti. "Başım inanılmaz ağrıyor, her gece bu tür şeyleri kafam götürmez oldu ya."

"Her gece mi?" İşimi halledip kabinden çıktığımda ona göz ucuyla baktım. "Buna mecbur değilsin."

"Evde kimse olmayınca..." Güldü. Ellerimi suyun altında köpüklerken aynadaki yansımasına bakıyordum. "Babam işi gereği geceleri evin yolunu bulamaz. Ben de tipik şımarık zengin kızı oynuyorum," dedi,

keyifsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Küçük yaşlarımı bile böyle ortamlarda geçirmek zorunda kaldım, Lavin. Bir süre sonra burası evine dönüşüyor."

"Annen evde olmuyor mu?"

İrem yavaşça yutkunup, "Annemi ben çok küçükken kaybettik," dedi. Sorduğum sorunun pişmanlığı kalbime sis gibi çökerken yutkunamadım. Parmaklarım suyun içinde öylece asılı duruyordu. Onu dinlemeye devam ettim. Ruhuna, ağacın kökleri gibi yayılan yaralar vardı ve bu yaralar onun ruhunu bir ağ gibi örerek asıl İrem'i o yaralardan ağın arkasına saklamıştı.

"Peki sen?" diye sordu, uzun tırnağıyla dudağının kenarına taşan ruju silerken. "Sen böyle yerlerden hoşlanan birisine benzemiyorsun, neden burada vakit öldürüyorsun?"

"Öylesine."

"Öylesine mi?" Kavisli kaşlarını kaldırarak güldü. "Öylesine bir şeyler yapacak birine benzemiyorsun. Sen daha çok kütüphanede vakit geçirdikten sonra bir kahve dükkânına uğrayıp, kahvesini alıp bankta insanları izleyen biri gibisin. Gece kulüplerinin içinde, terli bedenlerin arasında yerin yokmuş gibi hissediyorum. Sanki bir müzede ya da sergide olmalıymışsın gibi."

"Ya da oldukça ucuz bir kafenin cam kenarındaki masaya oturup sıcak bir şeyler içerken dışarıda yağan yağmuru izleyebilirim," dedim durgun bir sesle.

"Evet, tam olarak öyle. Kulağa huzurlu geliyor."

"Sanırım sorumluluklarım var," dediğimde bana baktığını fark ettim ama ben ona bakmadım; parmaklarımı suyun içinden uzaklaştırdığım anda su kesildi. "Ve bu sorumluluklardan bir tanesi de burada olmak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gayet açık konuşmuştum." Ona baktım. "Sorumluluk."

"Sorumluluğun ne?"

"Sorumluluğum Kartal."

Uzun uzun yüzümü izledi. Kelimeler, depremin arkasında bıraktığı çökmüş bir binanın temelinde uyuyan cesetlerden farksızdı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. İrem'in mavi gözleri aynayı buldu, kendi yüzüne bakarken buruk bir tebessüm dudaklarını şekillendirdi. "Keşke beni

de senin onu düşündüğün gibi düşünen birileri olsaydı," diye fısıldadı, sesinin rengi hüznün hissettirdiği tüm duygularla aynı renkmiş gibi gelmişti.

"Babanın seni çok sevdiğini duydum," dedim kuru bir sesle.

"Babam beni çok sever," dedi İrem başını yavaşça sallayıp beni onaylarken. "Ben de onu çok seviyorum."

"O hâlde seni düşünen, önemseyen biri var."

"Babam beni yalnızca sever," dedi İrem, gözleri hâlâ aynadaki yansımasındaydı.

"Bu da ne demek?"

"Beni sever, işini önemser."

Ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Yalnızca profiline baktım. Gözleri dalgındı, bir müddet boyunca hiç konuşmadı. Tuvaletten çıktığımızda tekrar o gürültünün içine girdiğim için kendimi huzursuz hissettim.

Yanıp sönen ışığın altında tekrar bambaşka bir İrem'e dönüşmüştü işte. Kollarını havaya kaldırmış, olduğu yerde pervasızca hareketler sergileyerek dans ediyordu. Olduğum yerde, dans eden bedenlerin ortasında öylece durup onu izledim. Gerçek İrem, lavabodaki aynaya hüzünlü gözlerle bakan o kadın mıydı yoksa şu an ışıkların altında kendinden geçmişçesine dans eden bu kadın mıydı bir türlü anlayamasam da aslında onun düşündüğüm gibi bir insan olmadığını yavaş yavaş çözmeye başlıyordum. Garsonun yuvarlak tepsisinin içindeki kokteyllerden birine uzandı, garson gözlerini İrem'e doğru indirip çapkın bir gülümsemeyle ona karşılık verirken İrem kokteylden bir yudum alıp, kokteyli tekrar tepsinin içine koyup kahkaha atarak dans etmeye devam etti.

Parmakları beni hedef alırcasına bana doğruldu, bir silahın namlusu gibi beni gösteriyordu. Dans ederek, "Hadi, madem buradasın tadını çıkar!" diye bağırdı.

İrem'in sapsarı saçlarının uçları aniden kahverengileşti, renk usul usul saçlarının tamamına mürekkep gibi yayılarak saçlarını koyu kahverengiye boyadı; pürüzsüz, elmas gibi parlayan teninin üzerindeki ter damlacıkları benlere dönüşmeye başladığında olduğum yerde donakaldım. Kardelen, oradaydı. Üzerinde İrem'e ait bir elbiseyle, nemden ıslanmaya başlamış saçları tenine yapışıyor, kahkahalar atarak dans ediyordu.

"Hadi, Canım Bal!" diye bağırdı zihnimin içinde. Her şey birbirinin üzerine yıkılmaya başladı. Kelimeler bir cümle oluşturmak için değil, bir depreme zemin hazırlamak için yan yana duruyordu. Farkında olmadan İrem'in elbisesinin içindeki Kardelen'e doğru yürürken buldum kendimi. Ellerim onun saçlarına dokundu. Karşımda duran güzel yüzünü sarıp sarmalayan o ifadedeki duraksamayı gördüm. Gözlerime batmaya başlayan yaşlar kirpik diplerimi sızlatıyordu.

Kardelen, içi iri gözlerini gözlerimden çekmedi, hüzünlü bakıyordu.

Nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Terletme kendini bu kadar," diye fısıldadım. "Hasta olacaksın."

Kardelen bana bakakaldı, etrafımızdaki kalabalık bizi önemsemiyordu. Kopkoyu kahverengi saçlarının rengi zayıflamaya, açılmaya başladığında parmaklarım kulağının arkasına sıkıştırdığım saç tellerinin arasında donup kaldı. Gözlerinin topraklarından dışarı masmavi sular yükseldi, kirpikleri artık daha açık renkliydi, burnu daha dar duruyordu ve dudaklarındaki rujun rengi değişmişti, artık kan kırmızısıydı.

İrem'e baktım, Kardelen orada değildi.

Kalbim kendi ateşiyle kendini yakarken, parmaklarımı hızla saçlarından uzaklaştırıp şoka uğramış gözlerle İrem'e bakakaldım. O da şaşkına dönmüş görünüyordu, bu hareketimi beklemediği her hâlinden anlaşılıyordu. Birkaç dakika öylece birbirimize baktık, şarkı değişirken yaşanan o birkaç saniyelik boşlukta gözlerimi onun gözlerinden koparıp pistin diğer ucuna çevirmiştim. Nasıl bir açıklama yapacaktım? Kıza resmen aniden yaklaşıp, hiç beklemediği bir samimiyet sergilemiştim.

"Lavin," diye fısıldadı İrem, aniden mekânı saran yüksek sesli müziğe rağmen onu duydum. Ona baktım. "Teşekkür ederim."

Neden teşekkür ediyordu? Yıldızları göğsüne dikmiş gece gibi parlayan gözlerle bana baktığı sırada, "Önemi yok," dedim. Neyin önemi olmadığını ise ben de bilmiyordum.

Gözlerimde parlayan gözyaşlarını görüyor muydu? Görmesini istemiyordum.

Onun yanından geçip giderken bana bir şey söylemesini beklemedim, o da söylemedi zaten. Kalabalığın içinde bir ölü gibi ilerlerken zihnimden durmadan aynı şeyi tekrarlıyordum.

"Zaman seni benden silmeye yetecek kadar güçlü bir silgi değil, üstelik o kadar çok dokundu ki bana, seni yazdığım sayfa artık paramparça."

Buradan çıkıp gitmek istiyordum. Artık onu göremeyeceğimi bilmenin sancısını taşıyordum. Onu durmadan bana gösteren zihnim, kalbimin yaralarla kaplı sırtına sapladığı bıçaklar yüzünden sancımı daha da çekilmez seviyeye ulaştırarak beni yok ediyordu.

Koridora çıktım. Eski posterlerle dolu koridorun tavanından yayılan cılız ışığın rengi, tenimin üzerine gerilmiş kırmızı tül bir elbise gibiydi. Gözlerime batan yaşlara aldırış etmeden koridorun sonuna doğru yürürken, arka kapı olduğunu düşündüğüm kapı açılınca durakladım. Koridor dardı, kırmızı ışık bedenimi ışıklar altında bırakıyordu ama kapıyı açan kişinin bedeni sırtına karanlığı almıştı.

Bir süre sonra kapıyı kapattı, bana doğru ilerlemeye başladığında bir an için gerilsem de adamın benim yanıma gelmediğini bildiğimden ifademi toparlamaya çalışıp tekrar adımlarımı güçlendirdim. Attığım her adım adama yaklaşmama neden olurken, yayılan ışık adamın çehresini aydınlattı; olduğum yerde donup kaldım. Toprak. Koyu renk gözleri gözlerime tutunduğunda ikimizin de arasında duran zamanın köprüsü yıkıldı, yorgun parmakların tuttuğu kalemin mürekkebi taşarak sayfayı koyu renklere boyadı. Gömleğinin ön düğmeleri açıktı, göğsünü kaplayan o kardelen dövmesini görebiliyordum.

"Dışarı mı çıkacaksın?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Adımları tam dibimdeyken bıçak gibi durmuş, benim adımlarım da onu takip ederek durmuştu. Bakışlarım gömleğinin altında belirgin bir şekilde kendini gösteren dövmede takılı kalsa da başımı salladım. Birbirimizi tanımıyormuş gibi mi davranacaktık?

"Evet," diye yalan söyledim. Nereye gittiğimi bilmiyordum.

"Arka kapının burada olduğunu bile bilmediğini düşünüyorum."

Gözlerimi dövmesinden ayırmayı başardığım için yoğun kirpiklerinin dizilerek gölgelendirdiği kara gözlerini görebildim. O gözlerde tanıdık anılar çağlıyordu. İki yabancı gibi birbirimizi izledik. Anıları olan iki yabancı.

Sonunda, "Nasılsın?" diye sordum. Aslında yabancı gibi davranmaya devam etmeliydim çünkü onun buradaki varlığı, bizim oynadığımız oyunu tehlikeye atabilirdi ama ona karşı duyduğum merakı durduramadım.

Gerçekten nasıldı?

Tek cevabı, "Yaşıyorum," oldu.

Bir şeyler söyleyemedim ona. Belki de konuşmak, o günden sonra ilk kez bu kadar zor geliyordu. Toprak'a bakarken, hayat damarlarıyla kendini asmış ölü bir adama bakıyor gibiydim.

O kısacık zaman onun göğsüne bir kardelen dövmesi yerleştirmiş, o kısacık zaman kendi damarlarını onun boynuna dolayarak onu idam etmişti.

Neden burada olduğumu sormadı. Gözlerinin içine sessizce baktım. Sessizliğim ona birçok şey anlattı. Gözlerimi koridorun diğer ucuna çevirirken boğazıma dizilen kelimelerin hepsinden haberdardı.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Lavin," dedi yanımdan sıyrılıp geçerken.

Arka kapıdan dışarı çıkıp bir süre hava aldım ama düşünceler yine birbirine karıştığı için dışarıda çok kalmadım. İçeri girdiğimde Toprak tekrar orada mıydı bilmiyordum, gözlerim onu bilerek aramıyordu sanki. Bir gölge gibiydi, dokunduğu yerde büyük bir iz bırakıyordu ve hemen ardından silinip gidiyordu yeryüzünden. Bunun için ona kızamazdınız.

Emir ve diğerleri gelmişti, eğleniyorlardı ama o kadar dalgındım ki onlara selam verip direkt olarak Kartal'ın oturduğu masaya geçmiştim. Körkütük sarhoş olması gerekirken ifadesiz bir şekilde, kaskatı bir yüzle kalabalığı izliyordu. Kaçıncı kadehini bitirmişti, bunu yalnızca Allah bilirdi.

Emir birkaç kez dans etmek için beni kaldırmaya gelmiş ama yorgun olduğumu fark edince sonunda bu istekten vazgeçip kendi dalgasına bakmaya başlamıştı. Kartal benimle konuşmuyor, bomboş gözlerle sadece insanları izliyordu. Kardelen'in göğsüme bıraktığı o enkazın temelini sarsan bir başka deprem daha yeryüzüne doğru tırmanıyordu; birazdan göğsüm ikiye ayrılacak ve deprem tüm kaburgalarımı tuzla buz edecekmiş gibi hissediyordum. Toprak'ı yeniden görmek, Kardelen'in yokluğunu bir çığ gibi düşürmüştü göğsüme. Yere düşen kadehin sesiyle irkildim. Kadehin patlamasıyla birlikte tüm gözler kısaca bizim masamıza çevrildi, cam kırıkları hızla etrafa saçıldı.

Kartal yavaşça ayağa kalkınca ben de onunla birlikte ayağa kalktım. Emir'in gözleri masaya döndü, hareketleri duraksadı ve az önce delice

dans eden Emir öylece durup bizi izlemeye başladı. Kartal'a doğru ilerledim. Kartal yalpalıyordu ama yine de kendinde olduğu belliydi. Ona yaklaşacağım sırada elini kaldırarak beni durdurdu. Gözleri gözlerime kasvetli dumanların yükseldiği bir orman yangınına aitmiş gibi baktı.

"Çok içtin. Gitsek iyi olacak."

"Bana karışma," dedi soğuk bir sesle. "Bana kafana göre yaklaşma."

Ona bakakaldım. Herkes eğlencesine bakıyordu ama Emir'in gözleri hâlâ bizdeydi. Derin bir nefes alıp, "Eve gidelim," dedim yorgun bir sesle.

Bir avcının ağaçların arasına gizlendiği gibi gizlenmişti benden. Ben onun avı mıydım? Beni yakalayacağı ânı bekliyormuş gibi baktı gözlerime. Onda bir tuhaflık sezmiştim, bana karşı bir anda böyle bir insana dönüşmesinin imkânı yoktu. Nedenini merak ediyordum. Bu hâlde araç kullanmasının da imkânı yoktu üstelik.

"Bir taksiye atlayalım ya da anahtarları bana ver, ben süreyim," dedim onun buz gibi bakışlarına aldırış etmeden onun bileğini tutarak. "Bu hâlde araç kullanma."

"Sana ne?" Kolunu aniden çekince elim boşluğa düştü. "Annem gibi davranmayı kes. Karşında çocuk yok senin. Ben kaç yaşındayım biliyor musun sen?"

"Eve döndüğümüzde ne hâlin varsa görürsün."

"Eve dönene kadar göreceğim tüm hallerimi senin de görmen gerekiyor, öyle mi?"

Onu kolundan tutup çekiştirirken Emir'e küçük bir işaret yaptım. Başını yavaşça salladı. Sırtımı dans pistine dönüp onu çeke çeke çıkışa sürüklemeye çalışıyordum. Umursamazca yürüyordu ama sanki bana karşı da koyuyordu. Attığı her adım sert ve başkaldırılarla doluydu.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, gözlerinin bende değil de belli bir noktada sabitli kalmış hâlde olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Bar kapısından çıktık. Kartal benden uzaklaşınca bu kez ona yaklaşmak için bahanelerin arkasına sığınmadım, ona bir adım dahi atmadım. Aracına gitti ve ben de onu takip ettim. Ne yaparsa yapsın, diye düşündüm. Umurumda olmasının bir gereği yoktu. Umurumda dahi değildi.

Yan gözle ona baktım.

"Bin," dedi sürücü koltuğunun kapısını söker gibi açarken.

Binerken aracın kapısını çarparak kapattım ve kapıda dikilenlerin bize bakmasını umursamadım. Kartal aracı çalıştırdığı esnada dişlerini gıcırdatıyordu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık? Saçma sapan kaprislerini mi çekeceğim ben senin?" diye sordum araç yolun ortasında hızla ilerlerken. Artık beni kızdırmak için hız yapması beni korkutmuyor, sinirlendirmiyordu. O kadar bomboştum ki, anılar seyir defterime uğramıyordu.

"Papağan gibi aynı şeyleri sorup durma."

Önümüzden ilerleyen aracın arkasındaki far ışıkları yanınca yüzümü buruşturdum. "Yavaş kullan şu arabayı. Ecele doğru ilerlemeye amma meraklısın!" diye homurdandım. "Madem böyle yapacaktın, ne diye gittik o mekâna?" Gözüm göstergedeki saate kaydı, saat gece yarısını çoktan geçmişti, gecenin ikisiydi. "Böyle davranarak daha fazla dikkat çekmekten başka hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Senin yüzünden," dedi sadece.

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Ne? Şimdi de ben mi suçlu oldum?"

"Bu gece her şey normal gidebilirdi," dedi dişlerinin arasından. Bana değil, yola bakıyordu. "Ama senin yüzünden öyle gitmedi."

"Ben ne yaptım?"

"Soru sormayı kes," dedi, sesi çatallı çıkıyordu. Haddinden fazla alkolün kanında dolaştığını anladığımda onu daha da çılgına çevirmemek için sessizliği dudaklarıma saplayarak önüme döndüm.

Eve girdiğimizde ayağımdaki topuklu ayakkabıları ayaklarımdan söker gibi çıkararak koridora fırlattım. Kartal odasının kapısını açtı, çarparak kapatıp gözden kayboldu. Karanlık tenime ateş gibi düşmüştü. Koridorda durup kapısına şaşkın şaşkın bakmaya başladım. Sanki biri çakmağın ucundan ağır ağır göğe yükselen ateşin ucuna sigarayı değil de beni tutmuştu.

"Sen regl falan mı oluyorsun acaba ya?" diye bağırdım kapısına avucumla sertçe geçirip. "Ne bu tavırların senin?"

Cevap vermedi.

Kapıya tekrar vurdum. "Ayyaş!" diye bağırdım. "Emir'in nasıl baktığından haberin var mı senin? Senin yüzünden bir kere! Benim yüzümden değil!"

Tıpkı bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Bir süre düşmüş omuzlar, buruşmuş bir suratla kapısının önünde dikilmeye devam ettim. Ne sesi çıkıyordu ne de soluğu.

Duş alıp üzerime bol bir kazak, kısa bir şort giydiğimde ıslak saçlarımla odamda oturuyordum. Çıplak ayaklarımı sallayarak ojeli parmaklarımı izlerken sessizdim. Kartal'ın odasının kapısının açılıp kapandığını duyunca olduğum yerden aniden kalktım. Kartal'ın sesini duyabiliyordum. Sanırım telefonla konuşuyordu. Odanın kapısına doğru ilerledim, tam kapımı açıp koridora çıkacaktım ki Kartal'ın odasının kapısı tekrar çarpıldı.

Sonunda sinirlerime hâkim olamayıp, kapıyı çarparak odadan çıkıp onun kapısına dayandım. Çatık kaşlarımın altında öfkeyle parlayan gözlerim ateş gibi yanıyordu, sanki ateşler kapıya sıçrayacak ve kapı yanmaya başlayacaktı.

Sıktığım yumruğu ağır bir darbeyle kapısına indirip, "Şu kapıyı açar mısın?" diye bağırdım. "Aç şu kapıyı!"

Bir kez daha kapıya yumruk atacaktım ki kapı açıldı.

Sırtına karanlığı alarak bana bakan altın kahve gözlere kafamı kaldırıp bakmak zorunda kaldım. Dişlerimi sıkarak yüzüne bakarken, "Bana böyle davranman hiç hoşuma gitmedi, Doktor," dedim.

"Şu herif," dediğinde durup ona bön bön baktım. "Sana dokunduğunda ne hissediyordun da öyle gülümsüyordun?"

"Ne?"

Beni bileğimden yakalayıp odasının içine çekti. Gözlerim bir süre karanlığa alışsın diye beklemek istesem de Kartal bunu beklemedi, aniden kollarını bedenime sardı ve bana sıkı sıkı sarıldı.

Durdum, nefesim kesilmiş, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başlamıştı. Bu neydi?

Neden böyleydi?

Kollarını bana tıpkı bir turnike gibi sarmasının aslında beni boğmadığını, bana nefes aldırdığını hissettim.

Kartal'ın kalbi göğsümün boş duran kemiğinin altında sanki bir kalp daha varmış gibi tenimin üzerinde çarpıyordu. Acaba benim kalbim de ona mı böyle hissettiriyordu? Gözlerimi karanlık bir noktaya diktim. Beni saran kollarının arasında sessizdim. Sanki ben onun dudaklarına sıkıştırılmış bir sigaraydım.

İki dudağının arasında eziyordu sanki beni.

"Gülümsedin mi?" diye sordu karanlık bir sesle.

Cevap veremedim.

"Gülümsedin mi?" diye sordu tekrar, artık sesi karanlık değildi, anlam veremediğim bir şekilde kırgındı.

Kollarının beni serbest bırakmasıyla birlikte ondan yavaşça uzaklaştım. Karanlık gölgesi odanın içinde kaybolan ruhumun üzerini örtüyordu. Bir süre sessizce birbirimizin karanlık gölgesini izledik. Sonunda benden uzaklaşmaya başladığında ben hâlâ olduğum yerde duruyordum.

Komodinin çekmecesinden bir şey aldığını fark ettim ama aldığı şeyin ne olduğunu göremedim. Aldığı şeyle yavaşça odanın diğer köşesine ilerledi, ayaklı lambayı yaktığında oda zayıf, kızıl bir ışıkla aydınlandı. Gözlerim ışığa alışmaya çalışırken, Kartal'ın parmaklarının arasında fotoğraf destesi tuttuğunu fark etmiştim. Kartal'ın altın kahve gözlerini yüzümde hissettiğimde gözlerim fotoğraf destesinden uzaklaşarak onun gözlerine tırmandı.

"Sen," dedi fotoğraf destesini havaya kaldırırken. Gözlerim gözlerinden ayrılmıyordu, ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Fotoğraf destesini havaya fırlattığı anda, fotoğraflar birbirinden ayrılarak tıpkı kar taneleri gibi üzerimize dökülmeye başladı.

"Bu kadar güzel mi gülümsüyordun?"

Gözlerim yağan fotoğraf karelerine dokunmadı. Hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordum ama yere düşen fotoğraflardan bir tanesi dikkatimi çekmişti.

O fotoğraf, Özay'ın bana sarıldığı, benim gerçekten içten gülümsediğim fotoğraflardan yalnızca bir tanesiydi.

12. BÖLÜM

Müzik Kutusuna Gömülen Balerin

♪ *Levithan, Red Moscow*
♪ *Duman, Melankoli*

Bıçak tenine saplandı diye, suçlu bıçak mı?
Sen hiç, bir bıçak olmadın mı?
Sen hiç, bir katilin ellerindeyken birine saplanmadın mı?

Güneşin geç doğduğu bir şehirde, yıldızların kuşları ışıklarıyla vurup öldürdüğü bir gecenin içindeydim.

Hapishanem olduğunu fark ettiğim dört duvar usul usul üzerime yıkılmaya başladığında, gözlerimi fotoğraf karesinden çekip onun nabzı zayıf bir güneş gibi ölüme hazırlanan kahverengi gözlerine baktım.

Bana bakışı, bir takvim yaprağının üstüne çizilmiş öleceğim günü gösteren tarihe bakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi Özay'ın gülen yüzüne indirdiğim saniyelerde, kalbimin içinde bana ait olmayan bir his, güçsüz bedenini eğe kemiğime yaslamış, uyuşmuş kolunu ovuyordu.

"Sen bunları nereden buldun?"

Kartal'ın başını yavaşça salladığını görür gibi oldum ama bu kez kafamı kaldırıp ona bakmadım, belki bakmak istemedim belki de

bakamadım. Tam yerde duran fotoğrafa elimi uzatacaktım ki ayağını fotoğrafın üstüne koyup fotoğrafı acımasızca çiğnedi. Gözlerimdeki yerini koruyan ruhsuzlukla ayağının altında ezilen fotoğrafı izlerken tek kelime etmedim.

Bunu yapma hakkını kendinde nasıl oluyordu da bulabiliyordu?

"Güzel gülüyormuşsun," dedi soğuk sesiyle. Gözlerim hâlâ ayaklarındaydı. Ona bakmamak konusunda ısrarcıydım ve biliyordum ki ona bakmadığım için şu an olması gerekenden daha da sinirli hissediyordu.

"Ne önemi var?" diye sordum sonunda konuştuğumda. Gerçekten ne önemi vardı? Gözümün önünde bana ait bir anıyı ayaklarının altına alan bu adamın karşısında, dizlerimin üstünde oturuyordum. Bir önemi olmadığını göremiyor muydu? Ben anılarımı Kardelen ile birlikte toprağın altına gömmüştüm.

"Doğru," dedi lav gibi. "Hiçbir önemi yok."

"Evet," dedim. "Özay benim anılarıma ait bir moloz yığını."

"Öyle mi?" diye sorunca kafamı kaldırıp ona baktım. Ardından hiç beklemediği bir şekilde ayağa kalkıp, fotoğrafların oluşturduğu anı okyanusunun içinde dimdik durdum.

"Evet," diye mırıldandım. "Ama sen benim anılarımda bir moloz yığını bile değilsin, Alaşan."

Eğer ona kulağından kan akmasına neden olacak oktavda bir tokat atmış olsaydım, bana böyle büyük bir şokla bakamazdı, biliyordum. Meydan okuyan gözlerim şimdi burada, onun gözlerinin içindeydi ve ben o gözlerin gerisinde uyuyan düşünceleri görmek için pürdikkat ona bakıyordum.

"Benimle de anıların var."

"Arkadaşımın çok da yakından tanımadığım abisi olduğun anılardan mı bahsediyorsun?"

Dişlerini sıktı.

"Eğer istersem senin tüm anılarını bana ait yapabilirim," dedi Kartal tekrardan konuştuğunda ama sesi artık ona ait değil gibiydi. Sanki bir canavar, karanlığa ait bir ruh, cehenneme sahip bir şeytan konuşuyordu benimle.

"Neden?" diye sordum bu kez. "Bir moloz yığını olmak için mi?"

Dişlerini sıktığını gördüm. Sabrının sonlarında olduğunu biliyordum ama bunu umursamıyordum. Beni bileğimden yakalayıp kendine

doğru çekince ona karşı koymadım, aksine onun gözlerine aynı boşlukla bakmayı sürdürürken sadece ona sokuldum. Kafamı kaldırdım ve o kahverengi gözlerin içine bakmaya devam ettim.

"Moloz yığını demek," dedi, nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

Bir elini usulca belime kaydırdı, ince belime bastırdığı avucundan akan sıcaklığı tenimde hissettiğimde, kalbimde anlam veremediğim bir ağrı dolaşmaya başladı. Diğer eliyle çenemi kaldırdı ve kafamı yukarıya doğru açılayarak yüzümü tamamen odağı hâline getirdi. Kirpiklerimde sancılı bir his ile onun gözlerini izlemeyi sürdürdüm. Ortasında durduğumuz fotoğraflar sanki yanıyor, alevler bedenimizi bir çemberin içinde tutuyordu. Yüzünün yüzümün sınırlarına yaklaşmaya başladığını hissettim. Gözlerimi içlerine cam kırıkları batıyormuş gibi telaşsızca kıstım. Dudaklarını dudaklarımın zindanına yaklaştırdığı esnada nefesi sanki benim nefesimmiş gibi yakındı.

Dudaklarımızı birleştireceği sırada, "Beni asla hiçbir fotoğraf karesinde seninleyken gülümsetemeyeceksin," dedim.

Sanki avucumun içinde bir bıçak vardı ve ben o bıçağı onun tam iki göğsünün arasına, kalbinin oldukça yakın bir noktasına saplamıştım. Dudakları dudaklarımın trafiğinde tıkanıp öylece aynı yerde kaldığı sırada, geri çekilip bu birleşmenin önüne büyük bariyerler, aşılması güç dağlar dikmiştim. Avucumu kalbinin üstüne bastırarak onu itip ondan uzaklaştım. Arkama bile bakmadan kapıya doğru yürümeye başladığımda dudaklarının kilidi açıldı. Kelimeleri tam olarak şöyleydi:

"Belki seni gülümseten adam olamayacağım ama bundan sonra akacak olan tüm gözyaşlarının tek sahibi ben olacağım."

Bir an ondan nefret etmek, dönüp bu nefreti onun suratına kusmak istedim ama nefret etmek bile bir duyguydu, kalbinde bir oda ayırmaktı ve ben ona kalbimde bir oda ayırmak istemiyordum. Kapıyı açıp yavaşça odadan çıktım, tek kelime etmeden bana ait olan odaya giderken arkamdan gelmeyeceğini biliyordum. Gelmesini istemiyordum.

Odanın kapısını sıkıca örtüp makyaj masasının önündeki sigara paketini aldım ve odanın penceresini açıp kalçamı pencerenin pervazına yaslayarak sigaramı yaktım. Oda o kadar karanlıktı ki tek ışık içime çektiğim zehir, ateşin kollarını kullanarak sarıldığı tütündü.

Sokağı ölü bir kente çeviren soğuk, yüzüme büyük, nasırlı avuçlarıyla dokunurken, kalbimde taşıdığım anlam kaymalarıyla sigaramı

içmiştim. Sabahın ne getireceğini bilmiyordum ama bu gece de tıpkı diğer geceler gibi benden bir şeyler alıp götürmüştü.

Her seferinde sabah eli kolu boş bir şekilde geliyor, gece ise gitgide azalan benden yepyeni şeyler koparıp götürüyordu.

Yine öyle olmuştu.

Gözüme girmeyen uykunun girdiği yer kafam olacak ki, öyle büyük bir ağrı çekiyordum ki bunun haddi hesabı yoktu. Parmaklarımın arasında tuttuğum sigarayı kül tablasının içine silkip kafamı kaldırdım, Sahra karşımda oturuyordu. Burak ve Sahra sabahın köründe gelmişlerdi, Kartal odadan çıkmadığı için onları ben içeri almıştım. Son yarım saattir masanın etrafına dizilmiş olan sandalyelerin üzerine oturmuş, birbirimizi izliyorduk.

Burak, pet şişeyi kafasına dikince, vakumladığı pet şişeden rahatsız edici bir ses çıktı ve pet şişe saniyeler içinde Burak'ın büyük avuçlarının içinde buruş buruş oldu.

Sahra'nın yan gözle sevgilisine baktığını gördüm, dirseğiyle Burak'ın boşluğunu dürtüp, "Şu suyu insan gibi iç," diye uyarıda bulundu. Ardından gözlerini bana doğru çevirdi. "Geldiğimizden beri suskunsun. Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır," dedim sadece. Sigarayı kül tablasının siyah yüzeyinde biriken gri kül birikintisinin içine gömdüm, ezerek söndürdüm. Sahra'nın iri gözleri uzun bir süre daha yüzümde gezinmeyi sürdürse de o bakışlar sonunda benden ayrılıp erkek arkadaşına döndü.

"Kartal neden hâlâ odasından çıkmadı?"

"Sızıp kalmıştır," dedi Burak.

"Sızıp kalması sence de yeterince büyük bir sorun değil mi, Burak?" diye sordu Sahra çatık kaşlarla. "Arkadaşımızın günden güne nasıl daha büyük bir alkoliğe dönüşeceğini mi izleyeceğiz?"

"O zaten bir alkolik," dedi Burak yüzünde mermer gibi bir ifadeyle doğrudan kız arkadaşının yüzüne bakarak. "Bunu anlamıyor musun?"

"Ama onu kurtarmak için hiçbir şey yapmıyoruz."

"Çünkü o kurtarılmak istemiyor," dedi Burak. Ardından sandalyeyi yerde sürükleyerek kalkıp salonun ortasına doğru ilerlemeye başladı. "Kartal, kurtulmak istemiyor."

"Ve sırf kurtarılmak istemediği için biz onu kurtarmayacağız," diye fısıldadı Sahra başını olumsuz şekilde iki yana sallayarak.

"Sahra, sorun istemiyorum bebeğim, tamam mı?" Burak, Sahra'ya doğru dönüp başını yavaşça salladı. "Sorun yok, tamam mı?"

"Şu Ender denen pisliğe ne oldu?" diye sordu Sahra, bu kez o dramatik duygu yerini öfkenin pençesine bırakmıştı.

"Bilgim yok. Sen bunlara kafanı yormasana, senin düşünmen gereken şeyler bunlar değil."

"Polis, Kartal'ın peşine düştüğünde de düşünmem gereken şeyler bunlar olmayacak, değil mi?" diye sorduğunda artık Sahra'nın sesi sertti. Aslında çok mantıklı konuşuyordu. "Bu işin sonunu görebiliyorum, anladın mı? Bu işin sonunda Kartal'ı tamamen kaybedeceğiz."

Burak derin bir nefes aldıktan sonra, "Ne zaman kazandık ki?" diye sordu ve işte bu, benim göğsümde uyuyan duyguları uyandıran soru cümlesi oldu.

Kartal, aslında yapayalnızdı. Bu yalnızlığı kendisi seçmiş olsa da yapayalnızdı. Okyanusun içindeki su damlası gibi... Etrafı sularla kaplı olsa da o bir başınaydı.

"Benim hakkımda olan yorumlarınız nihayete erdiyse artık evden çıkabiliriz." Bu ses ona aitti. Gözlerimi salonun girişine çevirdim, orada dikiliyordu. Beyaz, yuvarlak yakalı bir tişört giymişti ve tişörtün üstünde de siyah deri ceketi vardı. Dizleri eskitilmiş gibi duran siyah kot pantolonu altındaydı. Dağınık görünen siyah saçları biraz uzamış gibiydi ama çok uzun görünmüyordu, yine de elimi saçlarının arasına soktuğumda parmaklarım o yoğunluğun içinde kaybolurdu kesin. Bu düşünce karnımın çekilip sanki tam ortasına bıçak saplanmış gibi sancımasına neden oldu.

Gözlerine baktım ama o bana değil, salonun ortasında dikilen arkadaşına bakıyordu. Altın parçalarına sahip kahverengi gözleri, salonun loş aydınlığının etkisiyle şimdi viski rengindeydi. Kirpikleri ıslak gibi duruyordu. Yoğun, ıslak ve simsiyah. Bu görüntünün nedeni yüzüne çarptığı sudan kaynaklıydı, su damlaları çenesinden aşağı süzülüyordu. Gözyaşları gibi... Bir an çarpıcı kahverengi bakışları beni bulur gibi oldu ama gözlerimiz birleşmeden hemen önce hızlıca gözlerini gözlerimden uzaklaştırıp Sahra'ya çevirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sahra, sesi şaşkın çıkmıştı.

"Bu oyunun içinde olmayı seçen siz değil misiniz?" diye sordu Kartal gözlerini Sahra'nın iri gözlerinden çekmeden. Çenesi kaskatı görünüyor, su damlaları çenesinden aşağı süzülüyordu.

"Uzatma," dedi Burak, bu kez sesi yorgundu. "Nereye gidiyoruz?"

"Akademiye." Kartal, topuklarının üstünde döndü. "Bu iş çok uzadı. Kız ve ben yalnızken ilgi çekiyoruz. Çevremizin biraz daha kalabalık olması, dikkatin dağılması gerek. Sadık Parlak konusunda son elleri oynayacağım. Bir şey çıktı çıktı, çıkmazsa..."

"Çıkmazsa ne?" diye sordu Sahra çatık kaşlarla.

"Çıksa da çıkmasa da Sadık Parlak ölecek." Sesi kurşungeçirmez bir yelek gibiydi, yeleğin önünde çarpan bir kalp, arkasında tonlarca kurşun izi vardı.

Sahra durdu, ardından dudakları usulca aralandı: "Ne?"

"Beni çok oyaladı, bunun bir bedeli olmalı."

"Bunun bedeli ölüm mü? Sen kafayı yedin galiba?"

Kartal'ın omuzlarında, Azrail'in gölgesi bir palto misali asılı duruyordu. Gözlerine, kana karışan zehir gibi karışan karanlık duyguları görmek istesem de şu an bize bakmıyordu. Salondan çıkıp dar koridorda gözden kayboldu. Sahra yerinden kalkıp ellerini saçlarının arasına daldırdığı esnada Burak, yüzünde demir gibi bir ifadeyle, "Sakın başlama!" diye bağırdı. "Yeter!"

Sahra, "Bana neden bağırıyorsun?" diye bağırarak karşılık verdi Burak'a. "Tüm bunların suçlusu benmişim gibi!"

"Şu adamın hayatına karışmaktan vazgeç, bokunu çıkardın iyice! Tüm arkadaşlarının hayatını yönetemezsin." Burak'ın öfkeli sesi bir an için Sahra'nın duraksamasına neden olsa da Sahra geri çekileceğe benzemiyordu. Yüzünün arazisini saran bir kırgınlıkla hışımla koltuğa doğru yürüdü. Koltuğun üstünden ceketini aldıktan sonra ceketi kolunun içine astı ve salonun çıkışına yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Burak, sesi allak bullaktı.

"Bana bağıramayacağın bir yere."

"Buraya gel, Sahra," dedi Burak, sesi yorgundu.

"Ben o akademiye falan gelmiyorum, anladın mı? Gelmiyorum!"

Sahra koridora çıktı, Burak arkasından gitmişti ama Sahra'nın aksine Burak daha sakin görünüyordu. Birlikte büyük bir hızla evden çıkmış olsalar da bina boşluğunda yankılanan seslerini duyabiliyordum.

Tartışıyorlardı. Sırtımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi tepede duran avizeye çevirdim, avizenin kristal kollarında yansımam vardı; her kol, bana benzeyen yansımalarla doluydu. Burak ve Sahra'nın birbirlerine bağırışlarını dinlerken gözlerimi yan yana dizilmiş gibi duran yansımalarımdan ayırmadım.

Bir süre sonra bu bağırış sesleri Sahra'nın hıçkırık sesleriyle daha da dramatik bir havaya büründü. Burak, bağırmayı kesmişti ve Sahra, ağlıyordu. Gözlerimi yansımadan bıçakla bir şeyi ikiye yarıyormuşum gibi büyük bir hızla çekip ayağa kalktım. Odaya geçtiğimde artık ne Sahra'nın ne de Burak'ın seslerini duyamıyordum. Elbise dolabını kaydırarak açtıktan sonra bakışlarımı bana ait olmayan ama bedenimi içine bir astar gibi diktiğim pahalı kıyafetlerde dolaştırmaya başladım.

Beyaz, balıkçı yaka ince bir kazak alıp, gitgide daha da incelen bacaklarımı içine yerleştirebileceğim lacivert, dar paça bir kotu askıyı kırmak pahasına çekerek dolaptan çıkardım. Giyindikten sonra makyaj masasının önüne geçtim. Taramaya üşendiğim saçlarımı büyük bir topuz yapıp, sırt çantamı omzuma attım.

Odadan çıkarken cep telefonumu kotumun ön cebine, sigara paketimi de sırt çantamın ön gözüne atmıştım. Koridora çıktığımda onu hemen vestiyerin önünde gördüm. Dudaklarının arasında eğreti duran bir sigarayla eğilmiş spor ayakkabısının bağcıklarını bağlıyordu. Sigaranın dumanları kıvrılarak onun siyah saçlarının arasına karışıp yok olurken kafasını kaldırdı ve o an, onunla göz göze geldiğimiz ilk andı.

Birkaç saniyeyi altın kahve gözlerine yatırdıktan sonra, dün gece olanlar sanki hiç yaşanmamış gibi soğukkanlı bir yüz ifadesiyle arkamda kalan kapıyı yavaşça kapattım. O da ayağa kalkıp sigarasının uzayan külünü büyük avucunun içine silkti. Onun yapabileceklerini düşünürken kalbim göğsümün altında kaskatıydı ama o bunu bilmiyordu. Yavaşça ona doğru yürüdüm, sırtını bana dönünce duraksayıp kaşlarımı çattım.

"Hep dört ayağının üstüne düşeceğini mi sanıyorsun?" diye bir soru attım ortaya. "Zeki ve akıllı olmak arasında dağlar kadar fark var, Doktor. Zekisin ama akıllı değilsin."

"Sana fikrini soran mı oldu? Benim tam aksime sen de akıllısın ama zeki değilsin, Lavinia. Şimdi yürü."

"Yürür müsün?" diye düzelttim onu kanımda kaynayan o başkaldırma isteğiyle.

"Her ne sikimse." Kapıyı sertçe çekerek açınca bina boşluğundaki sessizlik bir mızrak gibi aramızdan geçti. Burak ve Sahra artık burada değillerdi.

"Bilmediğin bir şey daha var, Doktor," dedim yerimden bir santim bile hareket etmeden onu izlerken.

Bana yandan alay dolu bir bakış atıp, "Neymiş?" diye sordu.

"Zekânın olmadığı yerde aklın, aklın olmadığı yerde de zekânın hiçbir anlamı yoktur."

Bana suyun yüzeyine düşmüş yansımasını izliyormuş gibi bakıyordu. Sanki o su hafifçe dalgalanıyor, yansıması bir parçalanıyor, bir kırılmış kemik gibi yavaşça birbirine kaynıyor, bir de dağılıp siliniyordu. Ona doğru yürümeye başladığım saniyelerde o altın rengi gözler hâlâ bendeydi.

Tam yanında durdum.

"Bu işi kökünden çözebilmemiz için birbirimize ihtiyacımız var." Yan gözle ona baktım, hâlâ bana bakıyordu. "Ve duygulara değil. Mantığa."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordu, şaşırmışa benziyordu.

"Hım?"

"Daha dün gece eski sevgilisinin yalnızca fotoğraflarını bile görünce ne yapacağını şaşıran o küçük kız çocuğu mu mantıktan bahsediyor?" Güldü, burnundan verdiği o sert nefesi yanağımda hissetmiştim. Kaşlarımda öfke tohumları çatlamaya başlayınca, alnımın ortasında bir yarık filizlendi. "Ölüm Çiçeği, sen duygularının esirisin."

"Duygularının esiri olan ben değilim. Sensin. Ve zekâ, duygularla aynı yolda ilerlemeye başladığı zaman, ilk virajı dönemeyince sahibini uçurumdan aşağı uçurur."

Bana boş, anlamsız gözlerle baktıktan sonra yanımdan sıyrılıp geçti. Bir şeyler demesini zaten beklemiyordum. Onun için kolay olan belki de buydu. Bir şeyler söylerdi, benden karşılık aldıktan sonra da ya yediremez ya da ciddiye almazdı ve giderdi. Bazen tüm bu olup bitene bir anlam yükleyemiyordum. Kısa süre içinde her şey değişmiş, hayatlarımız altüst olmuştu.

Kartal, bana doğrultulmuş bir silah gibiydi ve bu silahı Kardelen tuttuğu için kendimi savunamıyordum.

Aracın içindeyken hiç konuşmadık. Okula geldiğimizde Burak ve Sahra'nın son durumlarının ne olduğunu merak etsem de ağzımı açıp

Kartal'a bu durumla ilgili tek kelime bile etmedim. Emir, akademinin bahçesinde, gövdesi kalın ağacın altında oturuyordu.

Kartal önüme geçip binaya doğru ilerlemeye başladığında alnımın ortasında duran yarıkla onun gidişini izledim. İçimdeki sıkıntı gitgide büyürken ağır adımlarla Emir'in yanına doğru yürümeye başladım. Biraz sonra tam ters istikametten İrem'in de Emir'e doğru yürüdüğünü görmüştüm ama İrem beni görmemişti, Emir'e el sallıyordu. Emir'in yanına ilk varan İrem oldu, sonra görüş alanlarına ben girdim.

Nereye gittiğimi bilmeden bir yerlere gidip duruyordum. Arkamda şehirler ölüyor, önümde kıtalar doğuyordu ve anılar, her zaman nefesini hissettiğim bir Azrail gibi beni öldüreceği günü bekliyordu.

"N'aber?" diye sordu Emir.

"Aynı. Dersin yok mu?" diye sordum.

"Aa, delinin zoruna bak. Babam gibi konuşuyor..."

İrem, sırıttı. "Yalnız bir gün cidden babanın elinde kalacaksın. Şu mekânda çıkardığın ne kadar vukuat varsa hepsi babanın kulağına gidiyor. Bikeç ailesi kriz masası..."

"Sus kız sen de," dedi Emir homurdanarak. "O kriz masasına beni yatırıp kıtır kıtır kesmesine az kaldı pederin..."

"Hak ediyorsun ama," diye söylendi İrem, ardından buz mavisi gözlerini gözlerime dikti. "Biraz yorgun musun? Yoksa uyumadın mı?"

"Uyumadım," dedim kuru bir sesle. Sonra durup, "Sabaha kadar dizi izledim, insanın işi olmayınca saracak bir şeyler arıyor," diye yalan söyledim.

İrem'in gözlerinde görmeye alışkın olmadığım anlayışlı bir ifade gördüm.

Emir, "Konsere gelecektiniz değil mi?" diye sordu.

"Bir aksilik çıkmazsa."

İrem, "Kartal'a bağlı yaşayacak değilsin ya. Eğer gelmek istiyorsan benimle gelebilirsin," dedi. "Kartal bu konuda kıskanç bir abi gibi davranmazsa iyi olur. Çok sıkıcı..."

Bir an gerçekten gülecek gibi oldum ama kendimi toparlayarak, "Teşekkürler, İrem," dedim.

"Sen daha düne kadar Kartal'dan hoşlanmıyor muydun ya?" diye sordu Emir kaşlarını kaldırıp gözlerini İrem'e dikerek. "Hangi dağda kurt öldü?"

"Ben yakışıklı olan her şeyden bir anlığına hoşlanırım, Emir."

"Bu demek oluyor ki zamanında benden de hoşlandın..."

İrem, yüzünü buruşturdu. "Sen yakışıklı değilsin," diye söylendi.

Emir, yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle İrem'e baktıktan sonra saçlarını düzeltip, "Hadi oradan sarışın, ben güzelim," dedi.

Kendi etrafını ören bir duvar gibiydim. Duvarlarımdaki eksik tuğlaların yarattığı boşluklardan içeriye hava sızıyor, bu hava bir yaradaki çürükmüşüm gibi beni sızlatıyordu.

Emir ve İrem'in konuşmaları zihnimden çok uzaklarda can buluyordu ve ben bu konuşmaların içinden kendimi dondurduğum bir kayığın ortasında oturmuş yavaşça yüzerek geçiyordum. Kayık su alsa da sözcükler zihnime bulaşmıyordu.

Okul kapısının önünde yaşanan kargaşa, tüm sularımın hızla derinlere çekilmesine, kıyılarımdaki kum ve taşların çırılçıplak kalmasına neden oldu. Gözlerim kargaşaya tutunmaya çalışan bir dikkatle kalabalığa çevrildi, Emir ayaklanmıştı ve İrem'in dudaklarından şaşkınlığın cümlelere yansımış ezgisi dökülüyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Emir. Ben daha ne olduğunu konusunda kafamda bir fikir oluşturamadan o tanıdık yüz görüş alanıma girdi. Bu kişi Toprak'tı. Toprak'ın kucağında zayıf bir çocuk vardı ve Toprak, panikle bağırıyordu. Onun burada ne işi olduğu ya da neden o çocuğun onun kucağında baygın hâlde yattığı bir kenarda dursun, ben çocuğa ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

İrem'e doğru döndüğümde, İrem'in donakalmış hâlde kapıya baktığını gördüm. Onun koluna dokundum, bu sıçramasına neden oldu. Bana afallamış bakışlarını dokundurduğu esnada Emir kalabalığa doğru koşmaya başlamıştı.

"İrem?" dedim sorar gibi.

Mavi gözleri gözlerime tutunmadı. Hızla Toprak'a doğru döndü. Toprak, kucağındaki zayıf çocukla merdivenleri koşar gibi inmeye başlamıştı. Bir siren sesi tüylerimin hızla havaya dikilmesine neden oldu. Kalabalığın içinde Kartal da vardı. Gözlerini Toprak'ın kucağındaki çocuğa dikmiş, pürdikkat çocuğa bakıyordu; güzel yüzü kireç gibiydi.

Kalabalığa doğru yürümeye başladım. Adımlarım hızlandıkça omzuma asılı olan spor çanta aşağıya doğru kayıyor ve ben panikle onu yukarıya doğru çekiştiriyordum. Ambulansın siren sesi bir kez daha

geçmişten aldığı bıçaklarla doğrudan bana saldırarak okulun bahçesinde inlemeye başlayınca olduğum yerde donup kaldım.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Toprak, koyu renk saçlarından su damlaları akıyordu. "Hava almasına izin verin! Kriz geçiriyor!"

"Ona ne oluyor, Toprak?" diye sordu genç adamlardan bir tanesi.

"Soyunma kabininde bu hâlde buldum, büyük ihtimalle yüksek dozdan bu hâlde," dediğini duyar gibi oldum Toprak'ın. Kanım çekildi. Toprak, kollarında göğsüne dövdürdüğü kaderi taşıyormuş gibi hissettim.

Çok geçmeden ambulans bahçesinin ortasındaydı, ambulansın başında duran ışıklar, renklerini ağaçlara çarparak yanıyor, sağlık görevlileri ambulanstan büyük bir hızla inerek Toprak'ın kucağındaki çocuğa doğru koşuyorlardı.

Sedye bozuk yolda tangırtılar çıkararak ilerlemeye başladı. Kartal, ağır adımlarla merdivenlerden inerken, ben de ona doğru yürüyordum ama elim ayağım birbirine karışmış, terli parmaklarım panikle titremeye başlamıştı. Toprak, merdivenlerin sonuna gelince, Toprak'ın kucağındaki çocuk bir anda kusmaya başladı. Bembeyaz kusuyor, köpüklü kusmuğu zemini kaplamaya başlarken sağlık görevlileri onu Toprak'ın kucağından almaya çalışıyorlardı.

Çocuğu sedyeye yatırdılar fakat çocuk öyle bir titriyordu ki sedyenin üstünden düşecek gibiydi. Birkaç sağlık görevlisi çocuğun düşmesine engel olmak için çocuğa dokunduklarında çocuk acı çığlıklar koparmaya başladı. Sanki tüm organları bedeninin içinde usul usul kaynayıp eriyor, o ağzından burnundan gelen kanla karışık kusmuklarla aslında bir nevi organlarını kusuyordu. Bir an gerçekten dizlerimin üstüne düşeceğimi sandım; o an omzuma dokunup düşmeme engel olan kişi Kartal Alaşan'dı.

"Gidelim buradan," dedi Kartal kulağıma doğru fısıldayarak. Gözlerimi yere yayılan sıvı ve kandan ayıramıyordum. Kartal'ın parmakları tenime bir ceset misali gömülünce, gözlerimdeki mezarlığın demir kapısı korkunç bir gıcırtı eşliğinde aralandı.

Toprak'ın tişörtü kusmuk içinde olmuştu, ellerinde de aynı şekilde kanlı sıvı vardı ve gözleri doğrudan sedyenin üstünde durmadan kusan genç çocuktaydı. Kartal'ın kollarını bu kez belimde hissedince güçsüz bakışlarımı onun güçlü olacağına inandığım gözlerine çevirdim; gözleri bir enkazdı. Gözleri, temmuzun ortasında soba yakmak gibiydi.

"Hiç şansı yok," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. "Hastaneye yetişemeden ölmüş olacak."

Başımı iki yana sallarken gözlerim bir bebeği rahminden kusmak isteyen kadın gibi ağrı çekiyordu. "Hayır," dedim zorla. "Ölecek olsaydı ambulansın gelmesini beklemezdi." Yutkundum. "Öldürdü."

"Boşuna ümit etme, Ölüm Çiçeği."

"Sen doktor değil misin?" Gözlerimi sedyedeki çocuğa çevirdim. Sağlık ekipleri boğulmaması için müdahale etmeye çalışıyordu. Oysa çok vakit kaybedilmişti, onu artık bir hastaneye götürmeliydiler. "Bir şeyler yap."

"Benim yapabileceğim bir şey yok," dedi Kartal, sanki bu onun lanetiydi.

Farkında olmadan onun tişörtünü avuçlayıp gözlerine, gözlerinin tam içine baktım. "Kartal, bir şey yap," diye fısıldadım.

Gözlerini yumup birkaç saniye öyle bekledi. Alnındaki damarlar, bir şehri diğer şehre ulaştıran yollar gibiydi. Ellerini belimden koparıp benden ayırdı. Bedeni bedenimden, ortasından ikiye kopan ip gibi ayrıldı. Büyük bir hızla sedyeye doğru koşmaya başladığında titreyen ellerimle onun arkasından bakakalmıştım. Sedyenin önüne geldiği sırada bir sağlık görevlisi onu uzaklaştırmaya çalışınca adamın elini iterek adama ters ters baktı. Genç çocuğun bilincinin açıp olup olmadığını kontrol etmeye başlamıştı. Tüm gözler onun üzerindeydi. Çocuk bir kez daha kusmaya başladığında, Kartal çocuğun başını bir tarafa doğru çevirip ağzını sedyedeki bez ile temizledi. Parmağını boynundaki nabız yoluna bastırdı, gözlerini sağlık görevlisine çevirdi.

"Burada neden vakit kaybediyorsunuz?" diye sordu.

"Girişte ambulansın lastiği patladı," diye açıklamada bulundu görevlilerden bir tanesi. "Lastik değiştiriliyor. Hemen halledeceğiz. Uzaklaşın lütfen."

"Kes!" dedi Kartal gözlerini genç çocuğa indirerek. "Bu çocuk ölüyor. Tuzlu su getir bana."

Toprak, Kartal'ın yanında dikiliyordu. Kartal, Toprak'a bir işarette bulunarak çocuğu döndürmesi konusunda ondan yardım istedi. Herkes olup biteni sanki film seyrediyormuş gibi izlerken aslında yürekler ağızdaydı. Öğretmenlerin yarısından çoğu dışarıya dökülmüş, kalabalık bir süre sonra curcunayı doğurmuştu. Kartal, getirilen, içinde muh-

temelen tuzlu su olan şırıngayı aniden çocuğun ağzının içine sokunca bir an herkes çığlık atmaya başladı. Bense donmuş hâlde onun sakin hareketlerini izliyordum. Tuzlu suyu çocuğa tamamen enjekte ettikten sonra onu tekrar çevirdi ve çocuk bir süre sonra daha kuvvetli bir biçimde kusmaya başladı.

Öyle çok kusuyordu ki o kustukça Kartal onun başına dokunarak, "Hadi oğlum, dayan," diyordu.

Çocuk daha şiddetli kusmaya başlayınca, Kartal kafasını kaldırıp sağlık görevlilerinden birine, "Opiat reseptörlerini bloke eden antidot naloxone kullanılmalı. Sakın bana bu panzehire erişim sadece tıbbi personel için açıktır tatavası yapayım deme. Bu bir acil ambulansı değil mi? Şu an burada bu panzehir olmalı. Hemen getir bana!" dedi hiddetle.

"Bunu yapamam, işimden olurum," dedi adam şok içinde.

"Çocuk ölüyor ulan pezevenk, senin görevin bir insanın hayatını kurtarmak!" diye bağırdı Kartal. "O panzehir gerekli. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunu sadece bilinçli biri yapabilir. Şu an dozajı ayarlayabilecek kimse yok burada!" dedi adam dehşet içinde.

"İntravenöz, intramüsküler ve subkutan olarak 0.4 – 08 mg dozda uygulayacağım. İki üç dakika içinde etki olmadığında tekrar uygulamaya izni olan bir panzehir. Sonucunda solunumu normalleşecek ve tansiyonu yükselecek. Bu bilgi senin için yeterli mi?" Kartal, sedyeye sertçe vurdu. "Şimdi getir onu bana!"

Ceyda'nın varlığını hisseder gibi oldum ama pürdikkat Kartal'ı izliyordum. Şimdi ne olacaktı? İnsanlar onun bu kadar bilgili olmasını normal karşılamazdı. Peki o genç çocuk? Sağlık görevlisinin panikle ambulansın içine girdiğini gördüm, adamlar tekerleği değiştirmeyi başarmışlardı ama sağlık görevlisi onları durdurmuştu. Nasıl olmuştu bilmiyordum ama Kartal, onun güvenini kazanmıştı. Adam elindekilerle tekrar olay yerine döndüğünde Kartal'ın alnından ter damlaları süzülüyordu. Binanın gövdesinin gölgesi bedenini örtmüştü, ben ise güneşin altında cayır cayır yanıyordum sanki.

Kartal, "Antidotu kullandıktan sonra yoksunluk belirtileri göstermeye başlayacaktır," diye uyarıda bulundu. "Bu işlemi uyguladıktan sonra kırk beş dakika içinde onu hastaneye götürmelisiniz. Naloxone, sadece kırk beş dakikaya kadar etkilidir."

Kartal uygulamaya başladığında aynı anda sağlık görevlisiyle konuşup onu bilgilendiriyordu. Ruhumda dondurucu bir soğuk vardı, güneş beni kavursa da sanki ruhumla birlikte ben de buzdan bir heykele dönüşüyordum.

Genç çocuğu ambulansa götürmek için harekete geçildiğinde kalabalık artık daha dağınıktı, insanlar fısıltılar hâlinde bir şeyler konuşuyorlardı ve şaşkınlık hâlâ ortada yanan bir ampul gibi ışık saçıyordu. Kartal, sedyeyi takip ederek ambulansın açık duran kapısının önüne kadar geldi. Tutmayan bacaklarımı zorlayıp onu takip ettim. Sağlık görevlisi tam ambulansın kapısını kapatacaktı ki Kartal'ı görünce durup gözlerini Kartal'ın gözlerine sabitledi.

"Sağ ol, delikanlı," dedi. Ardından gözlerini çocuğa çevirdi, durumu kötü değildi ama iyiye de gitmiyor gibi duruyordu. "Her ne kadar bilinçli olsan da faturası bana bayağı pahalıya patlayacak."

"Kartal Alaşan," dedi Kartal hiç beklemediğim bir anda. Etrafımıza hızla bakındım, hemen karşıda Toprak vardı. Onun dışında biri duymuş olamazdı. Adam, Kartal'a anlamayan gözlerle bakında Kartal tekrar etti: "Kartal Alaşan."

"Ne?"

"Bunu başhekime söyle. Adımın bu olduğunu söyle."

"Sen..." Sağlık görevlisi durdu. "Soyadın..."

"Bu kadar," dedi Kartal, geri çekilince bir an sırtı göğsüme çarptı ve bu duraksamama neden oldu. Bakışları bana kaydı, ambulansın kapısı sert bir ses eşliğinde kapanırken birkaç saniye birbirimize baktık.

"Sana yaşayacak demiştim," diye fısıldadım.

"Yaşayacak dedin, yaşatacaksın demedin." Gözlerini yüzümün her bir köşesinde gezdirdikten sonra bakışlarını dağılan kalabalığa çevirdi. "Şimdilik Azrail'i kandırmışa benziyor."

Ona yumruk atma isteğiyle, ona sarılıp kemiklerini ağrıtana kadar sıkma isteği terazinin iki farklı ucunda, aynı seviyede duruyordu. Gözleri güneşin altında daha parlak, turuncu bir ateş gibi yanıyordu.

"Doktor," diye fısıldadım.

"Söyle, hasta."

Yüzümü buruşturup başımı iki yana sallarken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Seni değil, onu yaşattım. Ne diye teşekkür ediyorsun?"

"Tekrar benzer bir sahneyi yaşatmadığın için." Bir adım geri atarak ondan uzaklaştım, kurduğum bu kısacık cümle bizim yaşadıklarımızın en kısa özeti gibiydi.

Sustu, ben de sustum ama bu kısa sürdü.

"Sana Alyeska demiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi sadece.

"Fikrim hiç değişmedi."

Gözlerimin içine bakışı, kalbimi bulandırdı.

Süregelen o bekleyiş, Toprak'ın, "İyi iş çıkardın," demesiyle parçalara ayrılarak şehrin farklı noktalarına dağıldı. Gözlerimi Toprak'a çevirdim. Üstü leş gibiydi, yüzünü saran o kireç rengi tedirginlik biraz olsun terk etmişti onu.

"Eyvallah," dedi Kartal. Toprak'ın burada, akademinin sınırlarında olması onu da huzursuz etmiş miydi? Yoksa hissettikleri daha farklı şeyler miydi?

Toprak tek seferde, "Doktor olduğunu bu kadar belli etmemelisin bence," dedi.

"Etsem ne fark eder?" diye sordu Kartal.

"Sadece öneri."

Kartal, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Ben aynısını ikinize sormadım," dedi sadece.

"Lavin?" dedi o tanıdık ses. Kafamı çevirip sesin yükseliş noktasına baktım, Emir oradaydı. Yaşanan olay hâlâ çok sıcak olduğundan onun da yüzünde şaşkınlık lekeleri vardı. Toprak, hiçbir şey söylemeden bizden uzaklaşmaya başlayınca bir an duraksasam da ben de Emir'e doğru yürümeye başladım. Kartal'ın huzursuzca Toprak'ın arkasından baktığını hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Emir, ardından bakışları kısaca hemen arkamda uzaklaşmaya devam eden Toprak'a kaydı ama gözleri orada çok oyalanmadı, tekrar bana döndü. "Betin benzin atmış. Az önce yaşanan şey bizim kızları da çok etkilemiş."

"Kötüydü," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Çocuğun kim olduğunu biliyor musun?"

"Adını bilmiyorum, arada denk geliyordum okuldayken ama kullanıcı olduğunu bilmiyordum," dedi Emir, sonra durup kaşlarını çattı. "Kartal olmasaydı ölebilirdi."

Kalbim sıkıştı. "Evet," dedim.

"Benim anlamadığım, bu kadar şeyi nasıl böyle ayrıntısıyla bilebildiği," dedi Emir, şaşkın görünüyordu. "Beni gerçekten şok etti. Sağlık falan mı okudu lisedeyken?"

Yalanlar üzerine kurulu bir hayatın, gerçeklerin tam ekseninde hareket ediyor olması, su alan bir kayığın okyanusun ortasında ilerlemeye çalışmasından farksızdı. Dilime yeni bir yalanın tıpkı halat gibi dolanmasına izin verecektim ki o an, "Lavin, hadi derse git artık," dedi Kartal. Gözlerimi Kartal'a çevirdim. Merdivenlerin başında dikilmiş ikimizi izliyordu.

Emir ona doğru dönerken, "Bir şey soracağım," dedi, sesi ciddiydi.

"Sor."

"Sen o kadar tıbbi bilgiyi nereden biliyorsun?" diye sordu. "En ufacık bir yanlış o çocuğu ölüme daha kolay yoldan götürebilirdi."

"Ama ölmedi, değil mi Doldurulmuş Tavşan?" diye sordu Kartal ters bir sesle, ardından dudaklarını sinirle yalayıp devirdiği gözlerini kıstı. "Tıp okuyacaktım ama vazgeçtim," dedi, aslında bu bir açıklama değil, yeni bir tuzaktı.

"Yine de bayağı bilgilisin."

"Sporu bile daha kolay yollardan şişmek için protein tozu kullanarak yapmış bir adamın, tıp okumadan önce tıbbi terimleri, ilkyardımları, hastalık türlerini, müdahale türlerini öğrenmek gerektiğini, hiç olmazsa biraz bilgi sahibi olmak gerektiğini bilmesini bekleyemezdim zaten. Haklısın," dedi Kartal alayla.

"Ben protein tozu falan kullanmadım," diye homurdandı Emir. "Bu kasların hepsi doğal."

"Bu kasları yapmak için kendi yaşın kadar yıl spor yapman gerekir. Milli güreşçiler bile senden daha zayıf."

Onları öylece izlerken buz tutan ellerimdeki titreme bir nebze olsun durmuştu.

"Ben protein tozu falan kullanmıyorum," dedi Emir inatla.

Sonra Berra'nın güldüğünü duyar gibi oldum, artık onlara bakmıyordum, sadece sesleri buradaydı. "Yalan atma," dedi Berra gülüşlerinin arasından. "Sütüne protein tozu karıştırıp içerken gördüm ben seni..."

"Değildi o protein tozu falan!" dedi Emir sinirle.

Sessizce, "Ben eve gitmek istiyorum, Kartal," diye mırıldandım.

Bana, beni bundan sonra anlayabilecek olan tek insan oymuş gibi baktı.

Gözlerini tek bir an olsun benim gözlerimden ayırmadan, "Tamam," dedi. "Gidelim."

Omzumdaki çantayı düzeltip başımı yavaşça sallayarak araca doğru yürümeye başladım. Bugün okların hedefi olmuşuz gibi hissediyordum ama umurumda olduğu söylenemezdi. Cipin ön kapısını açıp, ön yolcu koltuğuna oturdum ve sırt çantasını ayakucuma koyup kafamı koltuğa bastırdım.

Cipin kapısını açıp aracın içine binince araç bir an sarsılır gibi oldu. Aracın kapısını sertçe çekip kapattı.

"Senden şüphelenirler mi?" diye sordum. Kartal, bu sırada aracın motorunu çalıştırmış, aracı geri geri sürerek park alanından çıkarmaya başlamıştı.

"Neden şüpheleneceklermiş benden?"

"Yaptığın şeyden bahsediyorum. Normal hiçbir insanın tıbbi bilgilerinin bu kadar engin olmayacağını herkes bilir."

"Kimseye doktor değilim diyerek girmedim o dans akademisine, Lavin. Hem Doldurulmuş Tavşan'a söylediğim şey yeterliydi, şimdi okulda tıp okumaktan vazgeçtiğim dedikodusu yayılır. Bir ajan aramıyor ki okuldakiler, bizim kim olduğumuz onların eden umurlarında olsun? Yapmamız gereken tek şey, amacımızın ne olduğunu anlamalarına engel olmak."

"Bazen seni anlamıyorum."

"Biliyorum."

Gözlerimi ona doğru çevirdim, gözleri ön camdan akıp giden trafiği takip ederken hiç olmadığı kadar sessiz görünüyordu. Ona baktığımı bildiğini biliyordum ama yine de bakışlarıma karşılık vermedi. Belki de bu en iyisiydi. Biz birbirimize baktığımız zaman cennetten bir melek eksiliyor, cehennemde yeni bir şeytan doğuyordu.

"Bu işin içinde bir bit yeniği var," dediğinde ışıklarda durduk.

"Nasıl yani?"

"Bu okuldaki uyuşturucu salgınından bahsediyorum." İşaret parmağını hafif fiskeler şeklinde direksiyona vururken güneş, onun altın rengi gözlerinin bir mücevher şelalesi gibi parlamasına neden oluyordu. "Şu bağımlı kız, az daha gözünü kaybedecekti hani. Sonra bugün-

kü çocuk." Kartal, bir şeyleri toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bu çocuğun okulun içindeyken nasıl rahatlıkla bu kadar yüksek doz aldığını anlamıyorum."

"Bizim konumuzla ne gibi bir ilgisi olabilir ki?" diye bir soru attım ortaya, bana göre mantıklı olan bu soru, Kartal'ın iki kaşının ortasında duran ölüm oyuğunun daha da derinlere çökerek kararmasına neden oldu.

"Şu kız," dedi, ardından durup bakışlarını bana çevirdi. "İrem'den söz ediyorum. Sadık Parlak'ın kızının bu işin içinde parmağı olabilir mi?"

"İrem mi?" Yüzümü buruşturdum. "Saçmalama. İrem'in uyuşturucu ticareti yapacağını düşünmen tam bir kaçıklık."

"İrem'in kullanıcı olmadığının farkındayım, eğer kullanıcı olsaydı bunu fark ederdim ama dediğim gibi, kimin ne taraklarda bezi olduğunu ikimiz de bilemeyiz. Ne ben Tanrı'yım ne de sen insanları izleyip her şeyi izlemekle görevlendirilmiş bir meleksin." Gözlerini yola çevirdi, trafik bir şelaleden akan su misali akmaya başladı. Kartal aracı kullanırken gözlerim onun hareketlerini takip ediyordu. "Sonuçta siyahın ne kadar karanlık olduğunu yalnızca beyaz kâğıdın üstüne döküldüğü zaman görebiliriz."

"İrem'in böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum."

"Neden? Onu ne kadar tanıyorsun ki?"

"İrem'i senin daha iyi gözlemliyor olman gerekmez miydi? Gereksiz yakınlığınızın asıl amacı onu giriş bileti olarak kullanmaktı, o süre zarfında onu tanıma şansı elde edemedin mi?"

Gözlerinin kısıldığını görür gibi oldum. "Onunla yeterince zaman geçirmedim," dedi, mideme oturan cümlesinin doğurduğu tiksinti dolu bakışlarımı ön cama sabitledim.

Evin önüne geldiğimizde elimde telefon ile aracın önünde dikiliyordum, Kartal araçtan çantaları çıkarırken ben sessizdim. Gözlerim telefon ekranındaydı. Aniden panele düşen bildirim duraksamama neden oldu.

Emir: *Neredesin? Eve mi geçtiniz mi? İyisin, değil mi?*
Lavin: *Eve geldik.*
Emir: *Yarın konser var, konsere geleceksiniz değil mi?*
Lavin: *Konsere gelmek istiyorum. Muhtemelen Kartal da istiyordur.*
Emir: *Ah benim güzel kuşum...*

Yüzümü buruşturdum, tam o esnada biri telefonu elimden çekip alınca ne olduğunu şaşırmış hâlde şaşkın bakışlarımı telefonumu eline alan Kartal'a çevirdim. Gözlerini yüzüme dokundurmadan, bakışları bakışlarıma temas etmeden gözlerini doğrudan telefon ekranına indirdi. İfadesiz bakışlarına ördüğü duvarın çatlaklarından karanlık sızıyordu.

"Ne yapıyorsun ya?" diye bağırdım yüksek sesle, birkaç site sakininin gözünü üzerimizde hissettim. Bir kadın balkonda kahvesini yudumluyor, bir adam da pencerenin önünde sigarasını içiyordu.

Dudaklarında parazit gibi duran bir düzlükle, kıpırtısız, duygusuzca mesajları okuduktan sonra gözleri gözlerime tutundu. Parmaklarının arasında duran telefonu geri alabilmek için ona doğru atakta bulundum ama hızla kolunu havaya kaldırarak telefonu ondan almama engel oldu.

"Şu telefonu versene," dedim kaşlarımı çatarak.

"Neden? O Doldurulmuş Tavşan'la daha rahat mesajlaşabilmen için mi?"

"Telefonu ver."

"Bence telefon kullanma cezası için geç bir yaş değil."

"Ne diyorsun ya?"

"Boş zamanlarını bu ayaklı protein tozuyla mesajlaşarak geçirmek yerine daha fazla düşünüp fikirler üretebilirsin, değil mi?"

Telefonu biraz daha havaya kaldırdı, omuzlarımı düşürüp alttan alttan telefona bakarken yüzümde sinir bozucu bir ifade belirmişti.

"Her şeye karışmak zorunda değilsin bence. Telefonu geri verecek misin?"

"Biliyor musun, ben canımın istediği her şeye karışırım." Bana üstünlük taslayan bakışlarını göndermeye devam ederken, onun ne kadar ciddi olduğunu daha net görebilmiştim. Telefonu biraz daha yukarı kaldırdı. "Onunla mesajlaşmanı gerektirecek bir durum yok. Eğer biriyle mesajlaşmak istiyorsan neden İrem ile mesajlaşıp onunla arayı iyi tutmuyorsun?"

"Bu benim değil, senin görevin," diye hatırlattım ona, kelimelerim karanlıkta kalmış küçük çocuklar gibi korkularla dolu olsa da dudaklarımdan çok sağlam bir şekilde firar etmişlerdi.

"İrem'i kendi yönetimim altına almamı istiyorsun, öyle mi?" Bana kaşlarını kaldırarak baktı, ben de ona bakıyordum ama bakışlarımda

ne gördüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum çünkü.

"Benim isteklerimin bir önemi yok, doğru olan neyse o olmalı. Üstelik bu iş bitene kadar benim hiçbir isteğim olmayacak, kendimi tüm isteklere kapattım."

Telefonu bana vermeden, "O hâlde benim isteklerim senin de isteklerin olmalı," dedi.

"Şu telefonu vermeni istiyorum."

"İsteklerinin olmayacağını kendin söylememiş miydin sen?" Bana alayla baktı. "Vermiyorum."

"Bir şeylerin bokunu çıkarmamıza gerek yok."

"Hadi ya?"

Parmaklarımın ucunda yükselerek ona doğru yaklaştım, bir elimi onun göğsüne yerleştirip avucumu göğsüne bastırırken, diğer elimi yukarıya kaldırıp telefonu almaya çalıştım. Bir an nefesi, sanki kendi nefesimmiş gibi içime sızarak bana karıştı. Gözlerim, gözlerinin barajında taşmaya başlamış su gibi önce onun dudaklarına dokundu, ardından usul usul hareket ederek gözlerimi gözlerine taşıdım. Havaya kaldırdığım elimi sallayarak daha yukarı itmeye çalıştım, bu esnada onun tişörtünün kumaşını da avucumun içine toplayıp sıkmıştım.

Kartal'ın gözleri daha da kısılınca bir an yasaklı bölgede olduğumu, elimi derhâl onun tişörtünden çekmem gerektiğini düşündüm ama herhangi panikle yapacağım bir hareket, işlerin daha da çıkmaza girmesine neden olabilirdi. Çatık kaşlarla onun yüzüne bakıp hafifçe zıpladım ve parmaklarımı onun kalın, damarlı bileğine doladım. Bileğini saran ağaç kökü misali kalın damarlar, parmaklarımın arasında canlanmış sarmaşıklar gibi çarpmaya başladığında başımın üstü onun keskin çenesine çarpmıştı. Hırıltılı bir ses çıkardığını duydum, yüzüm artık boynuna yakın bir yerdeydi ve ben onun havada olan koluna asılı duruyordum sanki.

"Telefon," diye homurdandım, geri çekilmek yerine bileğini daha sıkı kavrayarak.

"Güzel kuş demek."

"Ne?"

"Duman'ın sevdiğim bir şarkısının içinde geçiyordu bu. Bu dallama neden öyle diyor sana?" Sesi sakindi fakat yüzünü odağıma alamadığım

için mimiklerinin ne tür bir savaşa girdiğini, yüzüne nasıl bir renk oturduğunu bilmiyordum.

Farkında olmadan tişörtünün önünü daha sıkı kavradım, parmak uçlarım onun tenine battı. Başımı onun çenesine sürterek kafamı kaldırdığımda yüzlerimiz arasında bir kafa mesafesi vardı. Gözleri gözlerimi kafesinin açık kapısını izleyen bir kuş gibi izlemeye başladı. Gözlerimin arkasında bir özgürlük olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu.

Yavaşça ondan uzaklaşıp, "Özel hayatım seni ilgilendirmez," dedim. "Eski sevgilimle çekildiğim fotoğraflar, yaşadıklarım, Emir ile olan mesajlarım seni ilgilendirmez. Senin planını tehlikeye atmadığım sürece yaptığım hiçbir şey seni ilgilendirmez."

"Emir'le bu kadar yakın olman her şeyi berbat edebilir."

"Evet. Belki öyle ama Özay'la olan fotoğraflarım, anılarım ve diğer hiçbir şeyin senin planınla yakından uzaktan alakası yok."

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" derken sesinde alay olsa da yüzü mermer gibiydi.

"Umursamıyor musun?" diye sordum aynı alayla.

Telefonu tuttuğu elini yavaşça aşağı indirdi ama açık duran avucumun içine telefonu bırakmak yerine bana dik dik bakmaya başladı. Aramızda asırlara sayfa sayfa kazınacak türden bir bakışma uzamaya başladığı sırada bir aracın korna sesi bir anlık irkilmeme neden olsa da gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Telefonu ver."

Korna bir kez daha uzun uzun çaldı.

"Burada durmuş neden bir film sahnesinden fırlamışçasına birbirinize bakıyorsunuz?" Bu sesin sahibini tanıyordum ama gözlerimi Kartal'ın gözlerinden çekmedim. Sesin sahibi Yunus Emre'ydi.

Kartal cep telefonunu sertçe avucuma bırakınca gözlerim kısıldı. Bakışlarım Yunus Emre'ye döndü. İndiği aracın kapısını sertçe kapatıp güneş gözlüğünü gömleğinin ön cebine koydu.

"Neden buradasın?" diye sordu Kartal.

"Arkadaşımın yanına gelmek için belediyeye gidip görüş izni mi çıkartmam gerekiyor?"

"Görüş günü dışında yanına yaklaşıldığında hırçın bir mahkûma dönüşüyor," diye lafa daldım.

"Sen de gardiyanı mısın?" diye sordu Yunus Emre alayla.

"Gardiyanı olsam, güneş yüzü görsün diye avluya bile çıkartmazdım," diye homurdandım, Kartal'ın bana baktığını hissediyordum. Gözlerimi avucumdaki telefona indirdim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Kartal, benim söylediklerimi hiç söylenmemiş varsayarak.

"Tekrar ediyorum, birader. Yanına gelmem için bir şey mi olması gerekiyor?"

"Evet. En azından içinde bulunduğumuz durum göz önünde bulundurulduğunda, artık yanıma geldiğiniz zaman bir şeylerin olması gerekiyor."

Kafamı kaldırıp Yunus Emre'ye baktım. Başını iki yana salladıktan sonra, "Dürüstlüğün gözlerimi yaşartıyor," dedi. "Seninle yeni bir bilgi paylaşmak için buradayım. Yoksa senin sikime benzeyen suratını görmeye meraklı değilim, suratını görmek istediğimde boxerımın içine bakarım, yeterli olur ve özlemim diner."

"Ne zamandan beri görkemli bir sikin var?"

Yunus Emre yamuk bir şekilde güldükten sonra, "Görmek ister misin?" diye bir soru attı ortaya.

Çatık kaşlarla, "Bunu baş başa kaldığınız bir anda konuşur musunuz? Baş başayken birbirinize istediğinizi de gösterebilirsiniz üstelik," diye araya girdim. Ardından Yunus Emre'ye pürdikkat bakarak, "Bilgiyi öğrenebilir miyiz?" diye sordum.

"Bu kız senden daha olgun," dedi Yunus Emre.

"Falan filan." Kartal'ın sesindeki umursamazlık sinirlerimi bozsa da ona bakmadım. "Yukarı çıkalım, ne yumurtlayacaksan evde yumurtla."

Eve çıktığımızda bizi karşılayan karanlık bir koridor olmuştu. Tüm pencereleri açıp, ışıkları yaksak bile bu ev hep kasvetli, hep loş olacaktı sanki. Kendimi koltuğa bıraktığımda Kartal'ın içki şişelerinin olduğu dolaba doğru yürüdüğünü gördüm. Pahalı viski şişelerinden birini çıkarıp dolabın üstündeki tezgâha koyduktan sonra başını omzunun üstünden arkadaşına doğru çevirdi.

"İçecek misin?"

"Ben sadece geceleri zehirlenmeyi severim," dedi Yunus Emre. "Sen benim aksime, gece gündüz kendini zehirlemeyi seviyorsun."

Kartal, viski şişesinin kapağını açıp şişeyi dudaklarına yaklaştırdı, ardından dudaklarını şişenin ağzına yaslayarak viskiden birkaç yudum

aldı. Şişeyi dudaklarından uzaklaştırırken, içkinin ıslattığı dudakları şu kelimeleri doğurmuştu: "Belki de kendinizi ayık olmaya bu kadar çok zorladığınız için, kendi kendinizi asıl zehirleyen sizlersinizdir."

Gözlerimi Kartal'dan ayırmak yerine, daha da dikkatli bir şekilde onu izlemeye başladığımda, altın kahve gözleri bir anlığına bana doğru dokunur gibi oldu ama bu çok uzun sürmedi, hızla benden kopup tekrar arkadaşının yüzüne sabitlendi. Elinde tuttuğu viski şişesinin tabanını dizine yaslamıştı.

"Anlatmayacak mısın, Yunus?"

"Sadık Parlak'ın, gittiğiniz şu kıytırık dans akademisinin hisselerinin gizli bir kısmına sahip olduğunu ve her yıl düzenli olarak okula milyonlarca lira yardım yaptığını biliyor muydun?"

Kartal'ın kaşlarının çatıldığını gördüm, başını çok hafif bir açıyla omzuna doğru yatırırken aynı zamanda yavaşça yana doğru çevirmişti. İfadesi büyük bir hızla kararadı. "Ne?" diye sordu, sesi pürüzlü ama toktu.

"O akademiye girerken sadece İrem Naz Parlak odaklı girdiğin için bu ayrıntıyı atladın," dedi Yunus Emre. "Ama ben bu ayrıntıyı atlamadım. Sadık Parlak, kızına son derece önem veren, kızına ilgi göstermese de kızını gözünün önünde tutmak isteyen bir adam. İrem'i o okula bırakırken aklında soru işaretlerinin kalmaması gerekiyordu," dedi, durdu ve derin bir nefes aldı. "Yani bu demek oluyordu ki, asıl adamımızın bu okul ile bir bağlantısı vardı. Bilirsin, bilmece çözmeyi severim."

"Yani sen akademiyi de araştırdın öyle mi, ruh hastası?" diye sordu Kartal. Başını iki yana salladı. Yüzünde hâlâ o şüphe denizi dalgalanıyordu. "Doğru insanlarla arkadaş olduğumu bana kanıtlamaya bayılıyorsun."

"Eğer bir yola çıktıysam, gitmek istediğim yere ulaşana kadar arkamda iz bırakmayı sevmem."

"Bu önemli bir ayrıntıydı," diye mırıldandı Kartal düşünceli bir sesle. "Özellikle bugün yaşananlardan sonra."

Gözlerimi Yunus Emre'ye çevirdim. Yüzünü oluşturan toprağın içinde bir sarmaşık gibi büyüyerek gözlerini saran yoğun bir merak duygusu vardı.

"Bugün yaşananlar?"

Kartal, içkisinden bir yudum daha alırken, "Siktir et şimdi," diye geçiştirmeye çalıştı.

"Eksik parçaları olan bir yapbozun bütün olduğunda ortaya sereceği görüntüyü bilsen bile, parça eksik olduğu sürece, bildiğin görüntünün hiçbir anlamı olmaz. Çünkü o görüntü asla tamamlanmaz." Yunus Emre, başını omzuna doğru eğip kaşlarını çattı. "Parçaları bizden saklamaman gerek. Yapbozu tek başına tamamlayamazsın."

"Yapbozmuş, oymuş buymuş benim umurumda değil." Kartal, şişeyi dudaklarına dokundurdu ama içkiden bir yudum almak yerine şişeyi dudaklarına sürtüp tekrar dudaklarından uzaklaştırdı. "Başka taze bilgi var mı?"

"Şu geberen torbacı," diye konuştu Yunus Emre, soğukkanlılığı beni ürpertmişti. "Ölümünün arkasında soru işaretleri kalmadı, evet ama medyaya yansıyacak gibi görünüyor."

Kartal, tek kaşını kaldırıp, "Medya sıcak haberi sever, buz gibi olmuş bir cesedi değil. Onun cesedi çoktan çürümeye başladı," dedi kapı aralığından içeri girmek için hazırlanan kara bir haber gibi.

"Medya, nekrofiliye meyilli bir ucube gibidir. Sıcak bir beden bulamadığında, teni soğumuş bir bedenle de ihtiyaçlarını giderebilir," dedi Yunus Emre ciddiyetini bozmadan. Ona baktım, bazen kurduğu cümlelerde onun kafasının içindeki karmaşayı görüyordum; o karmaşa, şu âna kadar gördüğüm en düzenli alandı.

"Sayın filozof, sapyoseksüel bir kadının iç çamaşırını sırılsıklam edebilecek kadar zeki ve ağzı iyi laf yapan bir adamsın ama benim günlük kotamı doldurdun. Eminim birkaç kilometre ilerideki herhangi bir kitapçıda, senin müthiş beyninin kıvrımlarında dilini gezdirmek isteyen bir ateş parçası vardır ama o ateş parçası ben değilim. Biz seni daha fazla tutmayalım."

"Kibarca kovulduğumu hissediyorum."

"Ağzımı bile açmadım," dedi Kartal ellerini havaya kaldırarak, içki şişesini de havaya kaldırmıştı.

Yunus Emre, bakışlarını bana çevirip yüzüme uzun uzun baktı, bana baktığında yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama o gözlerin içinde anlam veremediğim bir sıkıntı vardı. Hiçbir şey söylemeden salondan ayrıldı. Kartal, arkasından gitmek yerine olduğu yerde durmuş içkisini içmeye devam ediyordu. Yunus Emre'nin dış kapıyı açtığını, ardından tekrar kapattığını duydum ve artık Kartal ile baş başaydık.

Kartal, gözlerini gözlerime örttü. "Fark ettin mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Şu bağımlı kızdan sonra bugün okulda madde kullanan biri daha olduğunu görmüş olduk," dedi düşünceli bir sesle. "Yani bu demek oluyor ki, bu okula rahatça madde sokabiliyorlar. Ve hissedarlardan birisi de Sadık Parlak." Gözleri kısıldı. "Hem de okula büyük para yardımları yapıyor."

"Aradığımız kişinin Sadık Parlak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi karanlık bir güvertenin camına vuran deniz dalgası gibi. "Ama aradığımız kişiyi onun da tanıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Ülkede yüz binlerce torbacı var. Belki de aramaya İstanbul yerine Antalya'dan başlamalıydık."

"Bir şekilde oklar hep Sadık Parlak'ı işaret ediyor. Antalya sadece vakit kaybı olurdu." Kartal, içkisinden bir yudum aldı. "Her katil suç mahalline geri döner klişesine inanıyor musun? Hiçbir katil suç işlediği yere geri dönmez."

"O akademiye İrem için girerken, okul hakkında hiç araştırma yapmadın mı gerçekten? Bu detayı atlayabilmiş olmana inanmak istemiyorum."

"Her şeyi tek başıma düşünecek değilim," dedi sadece.

"Güzel, o zaman ben düşünürken benim kafamı karıştırma."

"Gözlerini benden alamadığın için kafan karışıyor." Şişeyi tezgâhın üstüne bırakıp tekrar bana doğru döndü. Ona sinir bozucu bir şeye bakıyormuş gibi baksam da aslında haklıydı, o gerçekten güzeldi. Altın kahverengi gözleri bana bir güneşi anımsatıyordu ve o ne zaman bana baksa, güneş sönüyor, gözleri yıldızları ölmüş bir gece gibi görünüyordu.

"Kendini beğenmiş." Oturduğum yerden kalkıp salondan çıktım.

Odaya geçip temiz kıyafetler almış, ardından banyoya girmiş ve uzun süre sıcak suyun altında kalmıştım. Odaya döndüğümde, ıslak saçlarımı kurutma gereği bile duymadan yatağın içine girdim. Yorganı boynuma kadar çektim, yan yatarak sırtımı kapıya, yüzümü de hemen karşımda duran pencereye çevirdim. Koyu renk perde yarıya kadar çekilmiş, pencerenin bir kısmını örtmüştü ama diğer kısmının arkasındaki gri gökyüzünü görebiliyordum.

Uzun süre denedim ama kendi kendime uyuyamadım.

Yanağımı yastığa iyice gömüp, kaşlarımı çattım ve gözlerimi daha sıkı kapatarak, "Aptal mıdır nedir ya?" diye homurdandım. "Kendini beğenmiş. Ben seninle uyumak falan istemiyorum." Gözlerimi yavaşça araladım, artık hava daha kurşuni bir gri rengindeydi. "Ama yanımda olmana alışmışım sanırım. Bunun suçlusu da sensin. Ben değilim. Salak."

Muhtemelen gece yarılarına kadar içmeye devam edecek, sonra da koltukta sızacaktı ve sızmış olmasına rağmen sık sık gözlerini aralayacak, asla tam olarak uykuya dalamadan sabahı edecekti. Onun alkol alırken büyüyen göz bebeklerini, alnını saran ter damlacıklarını, bileklerindeki damarların belirginleşerek kollarına doğru kökler sardığını hayal edince kalbimin bir deniz gibi kanla dolduğunu, ardından o denizin çekildiğini ve kalbimin de tıpkı o deniz gibi kuruduğunu hissettim.

Sonunda bu şekilde uyuyamayacağımı anlayınca yorganı ayaklarımla iterek yatakta doğruldum. Avuçlarımı yatağa bastırıp zifiri karanlık odanın içine göz gezdirdim ve dayanamayıp ayaklandım. Parmak uçlarımda yükselerek odadan ayrıldım. Salondan içeri girdiğimde onun biçimli ensesini, saçlarını, bir de omuzlarının yükseltisini görmüştüm; sırtını koltuk örtüyordu. Varlığımı hissettiğini biliyordum ama dönüp bana bakmadı. Büyük koltukta oturuyordu, boşalan viski şişesi tezgâhtaydı ve Kartal'ın elinde yeni bir içki şişesi vardı. Şişeyi dudaklarına yaklaştırdığı sırada koltuğun önüne geçip onun yanındaki boşluğa oturdum. Tepki vermedi, bana bakmadı, ben de ona bakmadım.

Aramızda süregelen sessizliği, birbirimizden uzak tuttuğumuz gözlerimizle taçlandırmıştık. Ne o bana bakıyordu ne de ben ona. Omzum omzunun hizasındaydı, omuzlarımız birbirlerine temas ediyordu. Aldığı her nefes onun omzunu yukarı taşıyorken, nefes almadığım hâlde benim omzumu da onunkiyle birlikte yukarı taşıyordu. Bu bir müddet böyle devam etti.

Elindeki şişeyi kaç kez dudaklarına yasladı, kaç kez o sessizliği yutkunuşuyla bozdu hatırlamıyorum ama sonunda dayanamayıp ona bakmadan elindeki şişeye uzandım. Parmaklarımız birbirine sürtündü. Viskiden uzun yudumlar aldıktan sonra şişeyi ona doğru uzattım, o da tıpkı benim gibi bana bakmadan ona uzanan şişeyi elimden alıp dudaklarına yasladı.

Şişeyi dudaklarından uzaklaştırırken, "Uyuduğunu düşünmüştüm," dedi kuru bir sesle, boğazı toprak doluydu sanki.

"Uyumadım," diye mırıldandım duvarı izleyerek.

"Neden uyumadın?"

"Uyku tutmadı."

Bakışlarını bana çevirdiğini hissettim ama ben derin bir ısrarla duvarı izlemeyi sürdürüyordum. Bana bakarak şişeyi bir kez daha dudaklarıyla buluşturdu.

İçkinin nemlendirdiği dudaklarını yalayarak, "Uyku tutmadı demek," diye fısıldadı.

"Evet."

"Neden bana bakmıyorsun, Ölüm Çiçeği?"

"Duvar bile senden daha çekici," diye mırıldandım.

"Bunu gerçekten inanarak söyledin, öyle mi?" Burnundan sert bir nefes vererek güldü, sonra gözlerini yüzümün sınırlarından alarak uzağa götürdü. Artık o da bana bakmıyordu. Gözlerimiz, izlediğimiz duvarın üstünde buluşmuştu sanki.

Bu kez ben gözlerimi usulca ona doğru çevirdim. Gökyüzünün tavanına asılmış yıldızlar gibi görünen benleri, loş ışığa rağmen burada, teninin mezarlığında bir toprak gibi yayılmış öylece duruyordu. Üstünde tişört yoktu, altındaki eşofman ona büyüktü ve iplerinden bir tanesi eşofmanın ip deliğinden içeri kaçarak gözden kaybolmuştu; diğeri hâlâ dışarıdaydı.

"Verdiğim sözleri tutmadığım zaman karnım ağrıyor, Doktor," diye mırıldandım.

"Verdiğin sözler?" Bana bakmadan konuşmuştu. Dudaklarının aralanışını, kelimelerin onun sesinde can buluşunu ve boğazında sık sık kayan âdem elmasını izlerken tepkisizdim.

"Günün sonunda burada olacağımdan bahsettiğim söz."

Kartal'ın duraksadığını görür gibi oldum. Duvara kilitlenmiş gözlerinde hızla bir duygu büyür gibi oldu ama o, o duygunun harelerine kadar yayılmasına izin vermeden o duyguyu öldürdü.

"Daha açık konuş," dedi gözlerini duvardan tek bir an olsun ayırmadan.

"Her ne yapmış olursan ol, uyumana yardım edeceğimi söylemiştim," dedim açıkça. "Ve sen gerçekten çok sikik görünüyorsun."

İçki şişesini kaldırdı, tam dudaklarına götürecekken elimi onun bileğine sararak bunu yapmasına engel oldum. Durdu, gözlerini onun bileğine sardığım uzun parmaklarıma indirip kaşlarını çattı.

"Benim mükemmel suratıma bakmadan önce yakın gözlüklerini taksan iyi edersin. Benim sikik görünmem mümkün olmadığına göre sen bir kör olmalısın."

Gözlerimi devirip parmaklarımı yavaşça gevşettim, onun bileğini bırakmadım ama artık çok sıkı da tuttuğum söylenemezdi. Sanki bir çölün ortasındaydım, üstümde bembeyaz bir elbise vardı. Kızgın kumların içine batıp çıkarak ilerliyordum ve ayaklarım kumlara battıkça, eteğim yukarı kalkarak kumların üstüne bir gelinlik gibi yayılıyordu. Güneş tam tepedeydi. Ben yürüdükçe beni takip ediyor, her bir adımda beni daha da yakmaya başlıyordu. Kafamı kaldırıp ona bakıyordum. *Güneşe.* O da bana bakıyordu.

"Sözünü tutmadığında..." dedi sessizliğim onu huzursuz etmiş gibi konuşma gereği hissederek. "Karnın mı ağrır?"

"Evet."

"Karnının ağrısını bir doktor olarak tedavi etmem gerekir."

"Sanırım."

Kartal, bileğini elimden kolayca kurtarıp içki şişesini koltuğun çaprazına, yere bıraktı. "Ayağa kalk," dedi.

Gergin bir ifadeyle ona bakıp oturduğum yerden kalktım. Kartal, ummadığım bir şey yaparak koltuğa uzandı, sırtını koltuğa iyice bastırıp koltukta küçük bir yer daha açtığında, başında dikilmiş ona garip garip bakıyordum. Gözlerini kaldırıp bana tek kaşını kaldırarak baktı, ardından, "Ee?" diye sordu.

"Ne ee?"

"Tedaviye yanıt vermeyecek misin?"

Başında dikilip sadece onu izlemekle, onun kollarının arasına girip yanına uzanmak arasındaki o ince çizgide duruyordum. Altın rengi bakışları bir güneş gibi genişleyerek tüm çehresini yuttuğunda ve ben, artık saf bir ışığa bakıyormuşum gibi hissetmeye başladığımda, ruhumun iskeletini dimdik tutan o inat duygusunun zayıfladığını fark etmiştim.

Başta benim için zor olan bu şey, bir süre sonra bir ihtiyaca dönüştü.

Yanına oturdum, ardından da yan yatarak sırtımı ona verdim ve benim için açtığı boşluğa bedenimi serdim. Sırtım onun göğsüne yaslandı-

ğında dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Bu küçük alana sığması zordu ama bedenim onunki gibi büyük olmadığı için bir şekilde benim için ayırdığı alana kendimi sığdırabilmeyi başarmıştım. Sıcak nefesi enseme bir sonbahar rüzgârı gibi çarptığında, dudaklarında biriktirdiği kelimelerin ılıklığını zihnimin içinde hissediyordum. Gözlerimi biraz evvel izlediğim duvara sabitledim, göğsüm aceleci bir tavırla inip kalkıyordu.

Bana dokunmasına gerek yoktu, zaten vücutlarımız birbirlerine ait uzuvlarmış gibi temas hâlinde duruyordu.

"Karnının ağrısı geçti mi?" diye sordu, dudaklarının saç tellerime dokunduğunu hissettim.

"Evet."

"Güzel."

"Öyle."

"Başarılı bir doktorum öyleyse," dedi uykulu bir sesle.

"Evet. Öylesin."

"Bana kızgın değil misin?" diye sordu, bir an bu sorusu bana çok masum geldi. Gözlerimi kısıp ağır ağır, boğazımda bir şey varmış hissine kapılarak yutkundum.

"Kızgınım."

"Bana kızgınken sözlerini tutmana gerek yok," dedi sakince. Başını saçlarımın arasına yaklaştırdığını hissettim, ardından hislerim beni yanıltmadı ve alnını ensemin biraz üstüne yerleştirdi.

"Ne yaparsan yap diye bir şart koşmuştum. Ne yaparsan yapın içinde beni kızdırman da var."

"Ama bu çok saçma," dediğinde biraz olsun alkolün etkisinde olduğunu anlayabilmiştim.

"Saçma olan neymiş?"

Alnını enseme bastırınca omzumun üstünden gergin bir ifadeyle arkama doğru baktım. Yüzü görünmüyordu, koyu renk saçlarını görebiliyordum ve başı, başımı çevirdiğim için ensemle çenem arasına sıkışmıştı. Kazıldıkça daha derine gömülen hisler, ruhuma dokunmaya başlamıştı. Tekrar önüme döndüm. Bir süre ondan bir cevap bekledim ama konuşmadı. Sessizliği verecek bir cevabı olmamasından değildi sanırım çünkü kolunu hiç düşünmeden aniden belime sarmış, sırtımı iyice ona yaslamamı sağlamış ve yüzünü saçlarımın arasına bir mezara gömülen ceset gibi gömerek uykuya dalmıştı.

Karnımda duran eline baktım, parmak boğumlarının eskimiş yaralarla dolu olduğunu şimdi fark ediyordum. Loş ortama rağmen, parmaklarındaki yaralardan sanki ışık huzmeleri yayılıyor ve her bir ışığın içinde başka bir anının bobinleri dönmeye başlıyordu. Düzenli nefesleri saçlarımın arasına karışıyor, bu bana bir ninniyi hatırlatıyordu. Hoş melodiye sahip bir müzik kutusunu... Müzik kutusunun içinde dönen balerin bendim. Gözlerim kapanmaya başladığında müziğin gitgide daha da kısıldığını, balerinin hareketlerinin yavaşlamaya başladığını düşündüm.

Avucumu, onun karnımın üstünde duran elinin üzerine örtmüştüm. Müzik kutusunun kapağı, balerinin üzerine bir tabut kapağı gibi kapandı. Artık aynı rüyanın içinde, beraberdik.

Aynadaki yorgunluktan uzak görüntüme baktım. Son birkaç günün aksine canlı, yenilenmiş görünüyordum ama sanırım bunu yüzüme yedirdiğim fondöten, göz kapaklarımı aydınlatan açık renk far ve yanaklarımdaki şeftali tonlarındaki allığa borçluydum.

Dudaklarımdaki kaygan, ten rengi ruju dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça sürtüp dudağımın her köşesine yayılmasını sağladım. Uçları maşa sayesinde bukle bukle olmuş açık renk saçlarım, omuzlarımdan aşağı doğru akıyordu. Bukleler yanaklarıma düşmüş, bazı küçük bukleler perçem boyutu alarak alnımı daraltmıştı. Üstümde kırmızı siyah ekose bir gömlek, altımda da gömleğin eteklerini içine soktuğum siyah, dar bir kot pantolon vardı. Gömleğin kollarını dirseklerime kadar katlamış, bileğime siyah kayışlı bir saat takmıştım. Ayağımdaki botların tabanı düzdü, siyah deridendi ve bağcıklarını gevşek bir şekilde bağlamıştım.

Bugün sevdiğim bir müzik grubunun konserine katılacaktım, bunun için kendimi iyi hissetmem gerekiyorken ben üstümdeki her şeyi çıkarmak, şortumu giymek ve yorganın altına girmek istiyordum. Ender'in son durumunun ne olduğunu bilmiyordum, onun orada o hâldeyken -yani insani şartlardan epey uzak bir ortamda yaşam savaşı verirken- çok fazla dayanabileceğini sanmıyordum. Şeffaf ojeyle parlayan, uzamış tırnaklarımı önümdeki makyaj masasının ahşap zeminine

birkaç kez vurduktan sonra aynanın önünden ayrılıp, yatağın üzerine bıraktığım küçük zincirli omuz çantasına doğru yürüdüm. Tam eğilip çantayı alıyordum ki odamın kapısı tıklatıldı, ben daha ağzımı açıp herhangi bir komut vermeden kapı açıldı. Kapının aralığından kafasını içeri doğru uzatan kişi Sahra'ydı.

"Selam," dedi çekingen bir gülümsemeyle.

"Selam," diye mırıldanıp eğildim, çantayı olduğu yerden aldıktan sonra doğrulup kalktım ve tekrar ona baktım. Bir defileden fırlamış gibi görünüyordu. Güzel kesim, gri kumaş bir pantolon giymiş, üstüne de sarı bir bluz giymeyi tercih etmişti ama onda görene dek gri ve sarının birbirine bu kadar yakışacağını hiç düşünmemiştim. Dümdüz fönlenmiş saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Küçük yüzü ilgi çekici görünüyordu, yine de saçlarını bu modelken görmeye alışkın olmadığımdan garipsemiştim.

"Hazırsın?" İçeri girip kapıyı kapatarak sırtını kapıya bastırdı, elleri kapı ile arasında kalmıştı. "Spor ama şık görünüyorsun."

"Şahsen nasıl göründüğüm umurumda bile değil," dedim çarpık bir gülümsemeyle. Bana anlamayan gözlerle baktı, sonrasında gözlerindeki o anlamsızlık yerini anlayışa terk etti. "Sanki ona bir şey olmamış gibi hayatıma devam ediyor olmaktan nefret ediyorum."

"Atlatılamayacak kadar büyük bir şey olduğunun farkındayım."

Sabah regl olduğumu hatırlamama neden olan kasık sızısıyla etrafıma bakındım.

Sahra sessizce odadan çıkıp beni tek başıma bıraktı. Yatağın ucuna oturup gözlerimi karşımdaki boy aynasına diktim. Sadık Parlak'ın akademideki hisseleri, akademiye yaptığı yardımlar kafamı kurcalıyordu. Kartal'ın da kafasında sürekli olarak bu konunun döndüğünü hissedebiliyordum ama bana renk vermiyordu.

Odadan çıktığımda koridorda o küçük kalabalığı görmeyi beklemiyordum. Sahra, sevgilisinin gömleğini parmaklarıyla ütüler gibi düzeltirken kafasını kaldırmış pürdikkat Burak'ı dinliyordu. Aralarının iyi olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Yunus Emre, simsiyah gömleğinin içinde, gözlerini boşluğa dikmiş öylece bekliyor, Neslihan ve Sibelay da her zamanki gibi kimseyi umursamadan birbirlerine şefkat gösteriyorlardı. Bu kalabalığın içinde gözlerim Kartal'ı aradı ama onu göremedim.

Neslihan'ın turuncu saçları diğer günlere nazaran biraz daha yoğun ve uzun görünmüştü gözüme fakat hâlâ kısaydı. Beni görünce kollarının arasında tuttuğu Sibelay'a daha sıkı sarılarak bana göz kırptı. "N'aber?" diye sordu. Sibelay'ın bakışları omzunun üstünden bana çevrildi, bana hafifçe tebessüm edip yanağını Neslihan'ın göğsüne bastırdı.

"İyi, sen?"

"Kollarımın arasında bu kadın varken kötü olmamın imkânı var mı?" Genişçe gülümsedi. Bu Sibelay'ı da gülümsetmişti.

"İnsan kollarının arasında tuttuğu kadına dikkat etmeli," dedim başımı sallayarak. "Yoklukları acıtıyor sonra."

Neslihan, duraksadı. Dudaklarını saran tebessüm bir sarmaşık gibi yüzüne dolanmış olsa da gözlerinde kederi görmüştüm. Banyonun kapısı açılınca gözlerim otomatikman Neslihan'dan uzaklaşarak kapıya çevrildi. Kartal, kapıdaydı. Uzun, güçlü parmaklarını saçlarının arasından geçirdi; eklemleri bu eyleme ayak uydurarak istediği şekli aldı ve parmaklarından bileklerine uzanan yeşil, mavi damarlar belirginleşti. Boğazlı, siyah bir kazak giymişti. Altında siyah bir kot, yine siyahlara ihanet etmeyen siyah asker botları ile görmeye alışkın olduğum Kartal Alaşan'dı bu. Kazağının kollarını dirseğine kadar sıyırmış, bileğine tıpkı benim gibi siyah kayışlı bir saat takmıştı ama onun saati daha klasik bir modeldi. Babamın her zaman kullandığı saate çok benziyordu.

Ölürken bile bileğinde olan o saate.

Babamı yıkarlarken bedeninden ayırıp bana verdikleri saate.

Gözlerimi onun yüzüne taşımadım ama onun bana baktığını biliyordum. Bakışlarımı Yunus Emre'ye çevirdim, hâlâ aynı boşluğu izliyordu. Bazen onun bu dünyadan koparak başka bir âleme geçtiğini düşünüyordum; o kadar burada ama aslında değildi ki...

"Çıkalım," dedi Kartal.

Kartal'ın sesi, Yunus Emre'nin yüzündeki okyanusun, sakinlikle uykuya dalmış dalgalarının aniden uyanarak kabarıp çarpmaya başlamasına neden oldu. Yunus Emre, gözlerini arkadaşına çevirerek, "Sadece ikinizin gitmesi yeterli değil mi? Biz neden geliyoruz?" diye sordu, sesi sorgulamaktan uzak, bir bakıma sakindi.

Kartal, bileğindeki saatin kayışını düzeltirken koridorda sert adımlar atarak ilerlemeye başlamıştı bile. "Eğer sapyoseksüel bir sevgilin olsaydı, şu an seni terk ederdi," dedi Kartal. "Yani sana daha önce ettiğim iltifatı geri alıyorum."

Yunus Emre, boş boş baktı. "Ee?" dedi, sorusuna verilmesi gereken asıl cevabı bekliyormuş gibi.

"Her yere yalnızca ikimiz gidersek ne olur biliyor musun?" Kartal, ona dik dik baktı. "Asıl o zaman insanların garip bulduğu bir çift oluruz." Bizden çift olarak bahsetmesi dumura uğramama neden olmuştu ama renk vermedim, o da konuşmaya devam etti. "Onların hayatında tek bir kişiye yer yok, etraflarında birçok kişiyle yaşamaya alışmış tipik zengin aile çocukları. Bizden farklı yetiştirilmişler, kültürleri, anladıkları dil, hoşlandıkları şeyler farklı. Bir avuç çocuktan bahsediyorum. Bizi kendileri gibi sanmalılar. Çevresi geniş, umursamaz, eğlenceli."

"Kısacası boş insan diyorsun yani," diye tamamladı Yunus Emre onu.

"Aynen öyle."

Sibelay, yüzünü buruşturarak, "Bu gece o tiplere değil de Duman'ın şarkılarına odaklanırsam iyi bir gece geçirebilirim sanırım," diye homurdandı, sesi huysuz, küçük bir kız çocuğununkine benziyordu.

Neslihan, "Eğer geceyi güzelleştirmek istiyorsan Duman'a değil, bana ihtiyacın olacak," dedi göz kırparak.

Evden çıkıp araçlara geçtiğimizde yine Kartal ile baş başaydım. Sahra ve Burak bir araçta, Yunus ve kızlar da bir diğer araçtaydı. Aracın içi karanlıktı, sokağın sonundaki ışıklar yan yana dizilmiş binlerce kor parçasına benziyordu. Kartal aracın motorunu çalıştırırken emniyet kemerinin tokasıyla oynuyordum.

"Şu senin Emir mesaj attı mı?" diye sordu hız kesmeden.

"Nereden benim Emir oluyormuş?" diye sordum ona yandan zehirleyici bir bakış atarak.

"Aynen," dedi, direksiyonu hafifçe sağa kırarken bana cins cins baktı. "Nereden senin oluyormuş?"

"Kendin söyledin."

"Bir gün kendi ağzımı siktireceksin bana," diye söylenerek önüne döndü. "Mesaj attı mı atmadı mı o Doldurulmuş Geyik?"

"Tavşana ne oldu?"

"Soruma cevap verecek misin, Lavinia?"

"Sen benim sorularıma cevap verdiğin gün, ben de senin sorularına cevap vereceğim, Doktor," diye mırıldanıp önüme döndüm.

"Bana karşı hep bir beklenti içindesin," dedi Kartal, araç yokuş aşağı inmeye başladığında hemen karşımda duran ay da benimle birlikte aşağı çekiliyordu.

Ona karşı beklenti içinde miydim gerçekten? Bununla ilgili düşünmemeye çalıştım. Yol boyunca konuşmadık. Emir'in bana yazıp yazmadığını merak ettiğini biliyordum ama inadım inattı, ona hiçbir şey söylemeyecektim. Mekâna vardığımızda gözlerim tanıdık birilerini aradı ama taş merdivenleri inip içeri girene kadar hiç kimseye rastlamamıştık. İçerisi hıncahınç doluydu. Sahne kıpkırmızıydı, sahnenin dışındaki her yer karanlıktı ve insanların silüetleri birer kara gölge gibi görünüyordu.

Saniye başı yanıp sönmeye başlayan kızıl ışık insanlara dokundu, birkaç kişiyi aydınlattı. Kalabalığın içinde, Kartal'ın yanında ilerlemeye başladığımda, akordu yapılan gitarın sesi göğsümün içinde zonkluyordu. Kızıl ışık insanların tenlerini sıyırarak geçti, yüzümde yanıp söndü ve ardından aynı şekilde Kartal'ın yüzünde yanıp, uzun uzun yanarak, sönmeden yüzünü aydınlık bıraktı. Ardından bir yıldız gibi usulca sönerek onun yüzünü ayın karanlık yüzüne dönüştürdü.

Birkaç kişi yanımdan geçerken bana sertçe çarptı, gergin bakışlarımı karanlık bedenlerin sahiplerine dokundurdum ama beni görmediklerine emindim. Biri elimi kavrayınca irkilerek gözlerimi karanlık bedene çevirdim, Kartal birkaç adım önümde ilerliyordu ama eli arkadaydı, elimi kavramıştı ve parmaklarım gevşeyerek onun parmaklarının aralıklarına girmesine izin vermişti. Ne düşündüğünü hissedemiyordum ama eğer hissetseydim, düşündüğüm şeyin doğruluğu beni korkutabilirdi.

Yüksek, yuvarlak bir masanın önüne geldiğimizde ellerimiz karanlığın içinde, kimsenin şahit olamayacağı bir hüzünle usulca birbirlerinden ayrıldı. Masanın etrafındaki isimler hemen dikkatimi çekmişti. Ceyda, Ogün, Berra, Emir ve İrem buradalardı. Kızıl ışık, sanki onları bana göstermek istiyormuş gibi tek tek yüzlerinde yanıp sönerek onları tekrar karanlığa sakladı.

"Ucu ucuna yetiştiniz," dedi Emir yüksek sesle.

Sahra ve Burak birbirlerine sarılmış hemen arkamızda dikiliyorlardı, onları etrafıma bakmak için kafamı çevirdiğim sırada fark ettim. Neslihan ve Sibelay masadakilere selam verdikten sonra masadan biraz uzakta birbirlerine sarılmış şekilde alkol almaya başladılar. Gözlerim Yunus Emre'yi aradı, bir süre sonra onun yüksek sandalyelerden birin-

de, duvar kenarında oturuyor olduğunu gördüm; kızıl ışık birkaç kez onun yüzünü, bedenini ve sandalyesini yasladığı duvarı aydınlatmıştı.

Berra, "Arkadaşınız neden uzakta kaldı?" diye sordu çenesiyle Yunus Emre'yi işaret ederek.

Kartal, "O bu müzik grubundan pek hoşlanmaz," dedi sabit bir sesle. "Bizim zorumuzla geldi. Topluluğa uydu, yoksa gelmezdi."

Bir an durup Kartal'a baktım. Yalan mı atıyordu yoksa haklı mıydı bilmiyordum. Gözlerimi tekrar Yunus Emre'ye çevirip sessizce onu izledim, sessizce ama uzun uzun... Tepkisizdi. Gözlerini dizlerinin üzerine koyduğu avuç içlerine indirmişti ve parmaklarını çıtlatıyordu.

Grup sahneye çıktığında başta bunu umursamam sanmıştım ama Kaan'ın sesini duyduğum an düşüncelerim ışık hızıyla değişti. Zorlama değildi, olduğu gibiydi, insanlara nasıl dokunacağını iyi biliyordu ve sesinin canlıdayken kayıtlardan çok daha iyi olduğuna yemin edebilirdim. Sesi zihnimdeki ölüleri besliyordu.

Grup dördüncü ya da beşinci şarkıya geçmişti, artık ortam iyiden iyiye ısınmıştı. Herkes telefonun ışıklarını yakıyor, çakmaklarını çakarak ateşleri havaya fırlatıyor ve ellerini kaldırıp ritmik bir şekilde sallayarak muazzam bir görüntünün doğuşuna öncülük ediyordu. Yunus Emre'nin hâlâ aynı sandalyede oturduğunu, ayakta durup yaktıkları ateşi, telefonlarını sallayan insanları izlediğini ve bir yandan da içkisini içtiğini görmüştüm. Kartal da elleri bir türlü havaya kalkmayanlardandı. Yalnızca şarkıyı dinliyor, yüzünde belirsiz bir tepkisizlikle sahneyi izliyordu.

Sonra aniden şarkı bitti ve bir başka şarkının melodisi, mekânın duvarlarında gözlerini usulca açarak uyuduğu uykudan uyanmaya başladı.

O an her nedense tüm gözlerin, -Sibelay, Neslihan, Burak, Sahra- Yunus Emre'ye döndüğünü hissettim. Onların aksine Kartal ona bakmıyordu. Gözleri sahnedeydi ama dişlerini sıkmıştı ve kemikli yüzünün mezar taşları yıkılarak kendi çukurlarını tarihlerle doldurmuştu. Topluluğa uyarak Yunus Emre'ye baktığımda, Yunus Emre'nin elindeki içki bardağının dudaklarına yakın bir yerde asılı kaldığını ve Yunus Emre'nin donmuş bir şekilde boşluğa baktığını gördüm. Hareket etmiyordu. Bardağı dudaklarıyla ne birleştiriyor ne de bardağı dudaklarından uzaklaştırıyordu.

Kaşlarım çatıldı. Yunus Emre oturduğu yerden doğrulup kalktı, elindeki bardağı sandalyenin üzerine bıraktı ve çevresindeki kalabalığa çarpa çarpa o kalabalığı yararak çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Kaçıyordu. Bir şeyden kaçıyordu. Şarkıdan mı yoksa o şarkıya sakladığı bir kadından mı kaçıyordu?

Özledim seni harbiden,
Aklıma da düşüverir aniden,
İçince, açılınca...

Elimde olmadan masadan uzaklaştım, masadaki gözlere aldırış etmeden kalabalığı yararak arkasından ilerlemeye başladım. Birkaç saniye içinde onu gözden kaybetmiştim ama dışarı çıktığını biliyordum. İnsanların ördüğü etten duvarı yıkarak geçerken içimde çok garip bir his vardı; bu hissin temelinde ne olduğunu bilmiyordum.

Mekânın ön değil, arka kapısını iterek çıktığını görünce hızla merdivenleri tırmandım, kapattığı kapı tam yüzüme çarpacaktı ki, ellerimi kapıya siper ederek kapıyı önce durdurdum, ardından açarak arkasından dışarı çıktım. Dışarısı soğuktu, Kaan'ın sesi boğuk olsa da duyuluyordu.

Yunus Emre'nin korkulukların önünde olduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü, gömleği rüzgârın etkisiyle arkaya doğru kabararak uçuşuyordu. Birkaç saniyeyi karşımda duran hüzünlü fırça darbelerinin resmettiği bir tabloya benzeyen eseri izleyerek geçirdim. Tedirgin adımlarım yere düşmeye başladığında, Yunus Emre'nin başı hafif bir açıyla yukarı kalkmıştı. Gökyüzünü izliyordu ama başını tam olarak havaya kaldırmıyordu.

Başının boynu bükük olabilir miydi bir insanın? Bu adamın başının boynu büküktü.

Göğe bakınca göreceğinden mi, göremeyeceğinden mi korkuyordu?

Bekledin, sana gelmedim,
Geceleri gönlüme eğledim,
Uçunca, uyuşunca...
Söyledin, seni duymadım,
Leyla'ya Mecnun'u oynadım,
Sevince, sevilince...

Ona doğru bir adım attım ama sanki attığım her adım aramıza daha derin, yüksek, aşılması güç bir uçurum olarak geri dönüyordu. Avuç içlerimi pantolonuma silerek yanında durup, ellerimi korkuluklara koyarak ona bakmadan derin bir nefes aldım. Bana bakmıyordu, sessizdi ama varlığım onu huzursuz etmişe de benzemiyordu. Belki de öyle kaybolmuştu ki kimsenin varlığını göremiyordu.

Anladım ki yanılmışım,
Öylesine yılana sarılmışım,
Sen ölünce, gömülünce...

Yunus Emre'nin elini havaya kaldırdığını fark edince omzumun üstünden ona baktım. Belki de onu yalnız bırakmam gerekiyordu ama bunu yapmak içimden gelmiyordu. Yalnızca işaret ve başparmağı havadaydı, diğer parmakları eklem yerlerinden kırık duruyordu ve uçları avucunun içine dönüktü. Ne yaptığını anlamaya çalışan gözlerle öylece onu izliyordum. İşaret parmağını eklem yerinden hafifçe kırdı ama diğer parmakları kadar daraltmadı. Ardından diğer parmaklarını da yavaşça kaldırarak ritmik bir hareketle açıp kapatmaya, sanki bir şeye dokunuyormuş gibi hareket ettirmeye başladı.

Sanki yanağımı soğuk bir duvara yaslamıştım, orada öylece durmuş zihnimin içinde hareket eden otobüsün camında görünen özneleri izliyordum. Özneleri taşıyan otobüs önümden geçiyordu ve tüm öznelerin gözleri kısaca bana dokunuyordu.

Bu adamın başkasının duvarına yasladığı bir merdiveni vardı, o merdivende ağır ama sağlam adımlar atarak yukarı doğru ilerliyordu ama hiç beklemediği anda o duvar yıkılmıştı; artık sağlam attığı adımların hiçbir anlamı yoktu çünkü o da yıkılan duvarın altında kalmıştı. Parmaklarının içimi sızlatan hareketlerini seyrederken sessizliğimden kanıyordum.

"Özledim seni harbiden," diye fısıldadı ama bu bir şarkıyı mırıldanır gibi değildi, bu düpedüz kurulmuş vurgun yemiş bir cümleydi.

"Lavin!" diye bağırdı biri arkamdan. İrkilerek sesin sahibine baktığımda, Kartal'ın kapının önünde dikilmiş ikimizi izlediğini fark ettim. Kendi sırtına basan bir duygu tam ortamızda kendini asmıştı. O an Yunus Emre'nin de bana baktığını hissettim. "Buraya gel," dedi Kartal.

Gözlerim Yunus Emre'ye kaydı. Kan çanağı olmuş gözlerle yüzüme bakıyordu. Bakışlarını benden koparıp tekrar gökyüzüne çevirdi ama başını yine tam olarak yukarı kaldırmamıştı. Gözlerini yumdu. Şarkı bitene kadar öyle bekledi. Artık Kartal'ın yanındaydım ama sırtı bize dönük Yunus Emre'ye bakıyordum.

"O şarkıyla ilgili kötü bir anısı mı var?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

"Hayır," dedi. "İyi bir anısı var."

Kaşlarımı çatıp, "Ne?" diye sordum.

"İnsanı kötü anıları değil, iyi anıları ağlatır," dedi. Bana baktığını hissedince ona baktım. "Çünkü o ânın bir daha yaşanmayacağını bilirsin."

Başka hiçbir şey sormadım. Tekrar içeri girdiğimizde kafamda hep aynı cümle dönmüştü: Çünkü o ânın bir daha yaşanmayacağını bilirsin.

Masaya geldiğimizde bir sessizlik hâkimdi. Grup sahneden inmiş, yerini amatör sanatçılar almıştı. Herkes sessizce şarkıları dinliyordu. Kartal'ın kolu koluma sürtüyor, arada gözlerimiz buluşuyordu ama konuşmuyorduk. Yunus Emre, bir daha içeri girmemişti.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Kartal kulağıma doğru eğilerek.

"Nasıl?" dedim, dudaklarım boynuna yakın bir yere geldiği için ani bir panik yaşasam da bu paniği ona biraz olsun hissettirmemiştim.

"Garip. Gevşemiş."

"Düşündüğüm şarkıyı söylemedikleri için rahatladım."

Kartal geri çekilip, suratıma içinden soru işareti olan gözlerle baktı.

"Bal," diye mırıldandım, sesimi duyması mümkün değildi ama gözleri dudaklarıma dokunmuştu, o an harfleri dudaklarımdan aldığını anlamıştım. Dudaklarımı kapattığımda gözleri hâlâ dudaklarımdaydı, birkaç saniye sonra gözlerini gözlerime taşıyıp bana hayatım boyunca unutamayacağım bir bakış bahşetti. "Çünkü bilirsin," dedim bu kez duyabileceği bir sesle. "İnsanı kötü anıları değil, iyi anıları ağlatır. Çünkü o ânın bir daha yaşanmayacağını bilirsin."

O gün o karaoke partisinde, gözlerimin içine bakarak Bal'ı söyleyen gökyüzü tenli kızı bir daha göremeyecektim. Güzel bir anıydı, dünyanın en güzel anısıydı ama artık yalnızca anıydı. Sadece bir kez yaşanmış, bir daha yaşanmayacak olan, gözlerimi dolduran bir anı...

Beni sarsıla sarsıla ağlatacak bir anı.

Kartal, başını yavaş yavaş salladı, dişlerini sıktı ve yüzünde yine o göçükler oluştu; insanın gömülürken öldüğünü değil, gömüldüğünü düşüneceği güzellikteki göçükler.

Bana sırtını dönüp sahneye doğru yürümeye başladığında, kafasındaki planın ne olduğunu bilmiyordum ama gözlerimi ondan ayırmadım. Ahşap merdivenleri tırmanıp kızıl ışığın altına yürüdü. Baterideki çocuğun kulağına doğru eğildiğinde, Emir, "Bu ne yapıyor?" diye sordu.

Ve bateristin başını sallayarak gülmesini takip eden o melodi, kalbime bir yıldırım gibi düşerek olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Kartal'ın yere sağlam basan adımlarının mikrofona doğru yaklaştığını fark ettim. Parmaklarını mikrofonun gövdesine sardığında, sanki mikrofonu değil de kalbimi sarıyordu. Kızıl ışığın koyulaştığını, bordoya yakın bir tona ulaştığını fark ettim.

"Hadi be!" dedi Ceyda heyecanlı bir şekilde alkış tutarak. "Cidden, şarkı mı söyleyecek?"

Kartal, gözlerini gözlerime dikti, gözlerinden gözlerime mezarlar, kuyular, uçurumlar, vadi etekleri ve volkanlar ulaştı. Lavlar önce ruhumu sardı, taş etti ve en son kalbime ulaştı, kalbimi yaktı ve kül etti. Dudaklarını mikrofona yapıştırarak ağzını araladığında, gözleri usul usul kısıldı. Uzun kirpikleri, altın kahve gözlerini arasında saklamaya başladı.

İnce, narin parmaklarını mikrofonun etrafına sardı. Dalgalı saçlarını sallayarak uçuşmalarına izin verdi. Dudaklarında silinmeyen bir kum saati gülümsemesi vardı; ne zaman gülümsemekten vazgeçse, o kum saatini ters çevirirdim ve o tekrar gülümsemeye kaldığı yerden devam ederdi. Dudaklarını mikrofona yapıştırdı, gözlerini usul usul kıstı, o iri gözleri uzun kirpiklerinin altında saklanmaya başladı.

Aynı kişiydiler ama bambaşkaydılar.

Gitarın telleri, baterinin darbelerini takip etti. Kartal'ın boğuk sesi, duymak istemediğim o sözleri ruhumun içine fısıldamaya başladı. Diğer elini de kaldırıp mikrofona koydu, dudaklarını hafifçe aralıyor ve her seferinde boğuk sesiyle bir kelimeyi daha anılarımın olduğu çukura kurban ediyordu.

Diğer elini de kaldırıp mikrofona sardığında, ince ve titreyen sesi, sözleri kalbimin içine fısıldamaya başlamıştı. Dudaklarını hafifçe aralıyor ve ince, titreyen sesi bir kelimeyi daha zamanın içine düşürerek anılarımın saçlarını örüyordu.

Onun boğuk sesi devamlı bir çark gibi dönerek her seferinde başka bir anının üzerinde duruyordu ve ben tam o çark durdu sandığım anda çark yeniden anılarımın üstünde dönmeye başlıyordu. Kartal'ın parmaklarının mikrofonu aslında sıkmadığını, gevşek bir şekilde tuttuğunu fark ettiğimde, altın kahve gözler hâlâ kirpiklerinin altında saklanıyordu. Sesinin hoş bir tınıya, boğuk ve çekici bir tona sahip olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum.

Işıklar dönerek dinleyicilerin üzerinde dolaştı, artık Kartal karanlıktaydı ama sesi karanlığın içinde sahipsiz bir çığlık gibi dolaşmaya devam ediyordu. Işık tekrar onun başından aşağı yağmur gibi yağmaya başladığında gözlerini usul usul araladı. Ne zaman bal dese, mikrofonun önünde ona çok benzeyen bir kadın beliriyordu ve sanki omuzları birbirine dokunurken bu şarkıyı benim için fısıldıyorlardı.

Şarkıyı söylemeyi bitirdiğinde ortamda içimdeki çığlıkları duymama neden olacak bir sessizlik yaşandı. Kartal mikrofondan uzaklaştırdığı ellerini birbirine sürttü ve kalabalığa aldırış etmeden ahşap merdivenleri inerek tekrar masaya doğru yürümeye başladı. Sadece birkaç dakika içinde olanlar bende öyle derin bir yara açılmasına neden olmuştu ki, kafamı kaldırıp onun yüzüne bakamıyordum çünkü gözlerimden damla damla akmak için kirpiklerimi ateşe veren duyguları görmesini istemiyordum.

Masada duran içki bardağına uzandım, adının ne olduğunu bilmediğim ama tadının en az viski kadar yakıcı olduğunu şimdi deneyimlediğim içkiden üç büyük yudum alıp gözlerimi masanın diğer ucunda dikilen Emir'e çevirdim. Bakışlarıma karşılık vermişti. Göz kırparak başını, sorun ne, anlamında sallayarak bana baktığında, omzumu yavaşça silkerek karşılık verdim.

"Dans dışında yeteneklerin de var yani," dedi İrem, ona bakmasam da kaşlarını kaldırdığını hissedebiliyordum. Kartal'a karşı artık daha mesafeliydi, herhangi bir yakın olma çabası gözetmiyordu. Hatta bu aralar Kartal umurunda bile değilmiş gibi hissediyordum.

"Her konuda yetenekliyimdir ama tabii ki bu yetenekleri herkes göremez," dedi Kartal kabuk gibi bir sesle.

"Eminim görmek isteyenler vardır ama açıkçası ben de merak etmiyorum," dedi İrem hiç beklemediğim bir atakla. Ardından, "Lavin," dedi dümenini bana doğru çevirerek. "İyi misin?"

Elimdeki içki bardağını sıkıca kavrayarak başımı kaldırıp ona baktım.

Kaşlarını kaldırıp masaya doğru eğildi ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Sibelay ve Neslihan da artık bizim olduğumuz masadaydılar. Burak ve Sahra'yı göremiyordum ama büyük ihtimalle kalabalığın içinde bir yerde hâlâ sarmaş dolaştılar, belki de dans ediyorlardı. Gözlerim onları pek aramadı. Elimi göğsüme bastırıp kalbimin atışlarını susturmak istiyordum.

Bana böyle hissettirdiği için o şarkıya çok kızgındım.

Acıyı tekrar tadabilmek için mi durmadan kendimi iyileştiriyordum?

"Bal," dedi Emir beklenmedik bir şekilde. Gözlerim onu kadrajına aldı. Kartal'a bakıyordu. "Senin için önemli bir şarkı mı? Şarkıyı söylerken gözlerini neredeyse hiç açmadın."

Kartal, "Hayranlıkla beni izlediğin için gözünden kaçmadı sanırım," dedi.

"Sesin güzel ama aniden sahneye çıkıp şarkı söyleyecek kadar özgüvenli olduğunu düşünmüyordum," dedi Emir kaşlarını kaldırarak. "Yani senin bile özgüveninin bir sınırı olduğunu düşünmüştüm."

"Sen sadece düşünürsün, Emir," dedi Kartal yamuk bir gülümsemeyle. "Ben uygularım."

Aralarında yanardöner bir bakışma yaşandı. İçkimi içerken kimseyle konuşmuyor, sadece şarkıları dinliyor ve gideceğimiz ânın gelmesini bekliyordum. Saat epey geç olmuştu, sohbet derindi ama Kartal ve ben sohbete dahil olmuyorduk. İkimiz de önümüzdeki içkiyle ilgileniyor, bize yöneltilen sorulara kısa, tek kelimelik cevaplar veriyorduk; bazen bu cevaplar yalnızca mimiklerimizi kullanarak verilen cevaplara dönüşüyordu ve ağzımızı bıçak açmıyordu.

Masaya sık sık gelip boşalan kadehlerin bize ektiği tohumun kökleri sarhoşluğun gölgeleriyle serinleyecekti, bu belliydi ve ben yanılmamıştım. Bir süre sonra masadaki neredeyse herkes çakırkeyifti, hatta İrem ve Berra'nın kafasının iyiden iyiye güzel olduğunu görebiliyordum. Berra, yanağını Emir'in geniş göğsüne yaslamış şekilde tavanda yanıp sönen ışıkları gözlerken, Emir büyük avucunu onun omzuna örtmüştü ve omzunu belli belirsiz bir baskıyla ovalıyordu. Onları bu kadar yakın gördüğüm nadir anlardan biriydi bu. İrem, kırmızı rujunu dudaklarında gezdirip şakaklarını ovarak sahneye baktı. Sahne duman altıydı, bir

müzik grubu bir yandan sigaralarını içiyor bir yandan da melankolik melodilerin eşlik ettiği, daha önce hiç denk gelmediğim şarkı sözlerini mırıldanıyorlardı.

Burak ve Sahra da sonunda saklandıkları kalabalığın içinden çıkagelmişler, masada tanımadıkları kişilerle tanışmışlardı. Burak ve Emir birbirlerini tanıdıkları için masanın kaynaşması sandığımdan daha hızlı olmuştu.

"Berra ayakta zor duruyor," dedi Ceyda yüzünü buruşturarak. "Annesi onu alkol konusunda devamlı olarak uyarıyor. Berra'nın alkol eşiği fazla kuvvetli değil, hemen sarhoş oluyor."

İrem dişinde kalan kırmızı ruju parmağıyla silerken gözleri küçük makyaj aynasındaydı. Gözlerini devirdi. "Bir daha genç olmayacak, bazen sarhoş da olması gerekiyor. Kontrol manyağı bir annesinin olması onu gençliğini yaşamaktan alıkoymamalı."

"Böyle konuşma," diye mırıldandı Emir. "Beril abla harika bir kadındır."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı İrem, Emir'i. "Ama bu tıpkı babam gibi kontrol manyağı olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Babandan şikâyetçi misin?" Bu sorunun sahibi Kartal'dı. Bir süre önce bana tek bir şarkıyla hissettirdiklerini bir köşeye iterek, alkolün kıstığı gözlerimi onun profiline çevirdim. Yeşil bir ışık yüzünün yarısını aydınlatmıştı, diğer yarısı karanlık görünüyordu. Uzun kirpiklerinin altında sivri bir ok gibi uzanan bakışlarının İrem'in üzerinde olduğunu fark ettim.

"Her kız çocuğu kadar," diye homurdandı İrem. Ceyda, dirseğiyle İrem'e hafifçe vurarak ona uyarı dolu bir bakış attı ama İrem, bunu pek önemsemişe benzemiyordu. Aynı şekilde yanında duran Ogün de onun koluna dokunmuştu. "Ne var? Babamı seviyorum," diye söylendi İrem sitemkâr bir sesle.

"Babanı seviyorsun," diye söze girdi Sibelay. "Ama sanırım sorunlarınız var."

"Herkeste olduğu kadar."

Sahra, "Seni kızdırıyor sanırım," dedi gülerek. Bir an ikisine dönüp düz düz bakmak istedim. Bir insanın yarasını deşerek ondan bir şeyler koparmaya çalıştığında, kopardığın şey istediklerin değil, yara kabukları olurdu. Bunu bilmiyorlar mıydı?

"Bu konu hakkında konuşmasa daha iyi olur," dedi Ceyda tedirgin gözlerle arkadaşını kontrol edip, gözlerini Sahra'ya çevirerek. "Şu an kafası pek yerinde değil. İstemediği şeyler söyleyebilir ve söyledikten sonra bu şeyler yüzünden pişmanlık duyabilir."

"Ah, doğru." Sahra başını salladı, yanağını sevgilisinin göğsüne bastırıp mahcup bir gülümsemeyle Ceyda'ya baktı. "Haklısın. Söylememesi gereken şeyler söyleyebilir."

Ceyda başını sallayıp, "Diğer arkadaşınız nerede?" diye sordu etrafına bakınarak. "Erken mi ayrıldı?"

"Yunus böyle ortamlardan pek hoşlanmaz, bizi kıramayıp gelmişti," dedi Sahra.

"Çok durgun biriydi," dedi İrem bilinçsiz bir sesle. "Bir şeye çok üzülmüş gibi bakmıyor muydu? İnsan çok üzüldüğünde soğuk bir maske takar ya hani yüzüne..."

"Bizi ilgilendirmez." Ceyda, İrem'i sıkıca kavradı. "Gidelim mi artık?"

"Erkenden ayrılacak mısınız?" diye sordu Kartal beklenmedik bir ilgiyle.

"Erkenden mi?" Emir, inanamıyormuş gibi baktı Kartal'a. "Saat gecenin bir yarısı oldu, zaman kavramını sahnede mi unuttun?"

"Keşke seni de burada unutup gitsek ve bir daha asla bulamasak," diye homurdandı Kartal.

"Bana karşı romantik hisler beslediğini ve bu hisleri gizlemek adına bana kötü davrandığını düşünmeye başlayacağım yakında." Emir, Berra'yı biraz daha sıkı kavrayarak kızın dengesini kaybetmesine engel oldu. "Bana olan ilgin gözlerimi dolduruyor."

"Az önce gözlerini yeterince boşalttığımı düşünüyorum." Kartal, ona garip bir bakış attı.

Emir, gözlerini kıstı. "Az kalsın etkilenecektim, hayatım," dedi alayla. Ardından gözlerini Berra'ya indirdi. "Seni cüce, kim dedi sana bu kadar iç diye? Şu tipe bak."

"Seni duyuyorum," diye huysuzlandı Berra, yumruğunu güçsüz, muhtemelen Emir'in hissetmeyeceği bir şekilde Emir'in göğsüne vurdu. "Deve."

Ogün, "İrem ve Berra'yı eve bırakalım, Emir," deyince Emir başını sallamakla yetindi. Onlar masadan ayrıldığında, artık sadece Kartal'ın arkadaşları buradaydı.

Kartal, "Biz de gidelim artık, veletler elden ayaktan çekildi," dedi.

Neslihan tedirgin bir şekilde, "Yunus'u arasanıza bir," dedi.

Kartal, "Yalnız bırakın," dedi. Ardından cüzdanından yüklüce miktar para çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Hadi, gidelim."

Mekânın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda o yöne bakmasam bile sırtımdaki gözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Neslihan, Sibelay'ı kolunun altına çekti, ardından sigarasını tek eliyle yakıp bir nefes aldı ve sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı. "Yunus'u merak ediyorum ben yine de," diye mırıldandı. "Bir arasaydık."

"Bu gece eve dönmez," dedi Kartal. "Adamı rahat bırakın."

Sırlarla dolu konuşmalarını dinlerken kendimi buraya ait hissetmiyordum. Ayrılıp araçlara geçtiğimizde, karanlık aracın içinde oturmuş radyonun saçtığı minik ışığı seyrediyordum. Kartal, kanındaki alkol miktarının farkındaymış gibi aracı ağır ağır kullanıyordu.

Evin yakınlarına gelene kadar konuşmadık. Ona neden o şarkıyı söylediğini sormak, belki ondan hesap sormak istiyordum ama kendimi hâlsiz de hissediyordum. Kabul etmesem de kafam biraz güzeldi, yine de tamamen sarhoş sayılmazdım. Evin olduğu yokuş göründü, ileride yanan sokak lambaları peşi sıra yakılmış mumların titreyen ateşlerine benziyordu.

Sonunda dayanamayıp, "O şarkıyı neden söyledin?" diye sordum.

"Güzel olduğundan," dedi sadece.

"Ben sana onu söyledikten hemen sonra çıkıp söylemen çok zalimceydi."

Direksiyonu sıktığını fark ettim. İçinde devamlı olarak ateşlenmeye müsait bir öfke vardı, çoğu zaman bu öfkeyi dizginleyemiyordu. Sebebini merak etmiyordum, sebebini biliyordum.

Aracın silecekleri ritmik bir şekilde çalışmaya başlayınca kaşlarımı çatarak aracın ön camına baktım. Ön cama irili ufaklı yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. "Yağmur," diye fısıldadım.

"O şarkıyı söyledim çünkü görmeni istedim," dedi bir anda.

"Neyi?"

"Yunus Emre'nin ne hissettiğini."

Kalbimde alacaklı bir ritim bozukluğu vardı. "Yunus Emre ile ne alakası var?" diye sordum.

"O şarkıyı neden duymak istemediğini biliyordum," dedi Kartal ser verip sır vermeden. "Yunus Emre'nin de diğer şarkıyı neden duymak istemediğini biliyordum."

Araç yokuşu tırmanmaya başladı ama ben ağzımı açıp tek kelime etmedim. Dilimin üstüne bir bıçak koydum, bıçağın ucunu kelimelerle yaktım, fikrimdeki közler ağzımın içini doldurdu ve sustuklarım közleri dondurdu: külleri yutup boğuldum.

"Yunus Emre, birini mi kaybetti?" diye sordum, dilimi kılıçtan geçirmek istememe neden olan bu soruyu yeryüzünden silmek istiyordum.

"Evet."

"Çok önemli birini mi?"

"En az ikimiz için önemli olduğu kadar önemli birini."

"Kardelen mi?" diye sordum kara zorla, bu isim dilimi yakmıştı ve biliyordum ki aynı isim onun da içinde yangındı.

"Hayır."

Ona yan gözle bakıp derin bir nefes aldım. "Ailesini mi?"

"Hayır." Bana bakmıyordu.

"Peki kimi?"

"Leyla'sını."

"Leyla mı?"

"Koşulsuzca sevdiği biri."

"Koşulsuzca sevmek..."

"Evet." Araç evin önünde yavaşladı, hatta durdu ama motor hâlâ çalışıyordu. Yağmur damlaları ön cama vurmaya devam etti, artık silecekler çalışmadığı için tıpkı gözyaşları gibi kayan yağmur damlalarını izleyebiliyordum.

"Sevdiği kadını kaybetti."

"Öyle," dedi.

"Onun için çok zor olmalı."

"Bazen kendini dünyadan silmek istiyor," dedi Kartal bana bir sır veriyormuş gibi fısıldayarak. "Bunu bana söylemiyor ama ben bunun böyle olduğunu biliyorum. Çünkü onu biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Yani bunun, bir insanı koşulsuzca sevmenin nasıl bir kanser olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, gözlerimiz karanlık aracın içinde

birbiriyle buluştu. Gözleri, kendi içinden kopardığı bir yaranın kökünden sızan kanı izlediği gibi beni izliyordu. "Akciğer kanseri gibi."

"Akciğer kanseri mi?" diye sordum, bu beni şaşırtmıştı.

"Bir insanı ciğerin yana yana sevme hastalığı, en çok akciğer kanserine benziyor."

Söyledikleri bir romandaki yanmış harfler gibiydi. Aksini iddia etmek istemeyen tarafıma savaş açarak, "Bence kalp yetmezliği," dedim.

Kartal, gözlerimin içine gözlerimin içine değil de aynaya bakıyormuş gibi baktı.

"Kalbinde kalıp ciğerine bir kez olsun uğramamışsa, ona aşk diyemezsin."

Söylediğine diyecek bir şey bulamadım.

"Muhtemelen Leyla'yı tanıyorsundur," dediğinde, bakışlarım Kartal'ın çehresinde dolaştı. "Kardelen, Leyla'yı çok severdi."

Kardelen'in alnını dizlerime bastırıp, *"Leyla ablam,"* diye ağlarken saçlarını çaresizce okşadığım o geceyi hatırladım. *"Belalı maviş, Lavin. Belalı maviş gitti."*

Kardelen'i bir çocuk gibi ağlatan o kadın, Yunus Emre'nin canını alan kadın mıydı aynı zamanda?

O kadınla sadece bir kez karşılaşmıştım. Adını biliyordum, hikâyesini ise Kardelen'den bile dinlememiştim çünkü bu hikâye Kardelen'i yalnızca ağlatıyordu. Buruk bakan mavi gözlerine rağmen bir fotoğraf karesinde, dudaklarında samimi bir gülümsemeyle Kardelen'e sıkıca sarılan o kadın, biliyordum ki o dönem hastalığının son evresindeydi. Gözünün üstünde tek bir kirpik vardı kopmayan ve ben bir kapıdan girerken, o benim girdiğim kapıdan çıkıyordu. Dışarıda yağan yağmura gülümseyerek baktıktan sonra bakışları bana anlık dokunmuş, *"Merhaba,"* demişti. Sanki onu hatırlamamı istiyormuş gibi bana sesini ve bakışlarını armağan ettiği o kapı eşiğindeki karşılaşma ânımızı hiç unutmadım.

Sanki *sen geliyorsun, hoş geldin, ben gidiyorum, hoşça kal,* diyordu. Eşikten geçtiğimde eşikten çıkıp gitmişti. Onun Kardelen'i parçalayan hikâyesini hiç bilmemiştim. Onun, kimin hayatındaki kanayan yara olduğunu da bilmemiştim.

Sadece Kardelen'in gözyaşları arasından, *"Emre abim,"* dediğini hatırlıyorum. *"Emre abime ne olacak?"*

Eve girene kadar bu konu hakkında tek kelime etmedik ama o kadın hâlâ o kapı eşiğindeydi ve beni izliyordu sanki. Karanlık koridorda ilerlerken ayağımdaki botları ve çorapları çıkardım. Kartal'ın varlığını önemsemeden üstümdeki gömleği de sıyırıp attım. Altımda bir büstiyer olmasına güvenerek yaptığım cesurca bir hareketti bu. Kartal ise botlarını çıkarmadı, tıpkı benim gibi üstündeki kazağı sıyırıp, bir köşeye atıp arkamda bir hayalet gibi beni takip ederken, botlarının yere emanet ettiği sesleri dinliyordum.

Salonun ortasında durup gözlerimi karşımdaki duvara çevirdiğimde, sırtımdan aşağı, roman sayfalarındaki o kelimeler dimdik duran jiletler gibi dökülmeye başladı.

Salondaki duvarı kaplayan o dev tablo, ikimizin olduğu resimdi.

Beril Hanım'ın çizdiği resmin bir kopyası. Hem de büyütülmüş, bir duvar ile aynı boyuta getirilmiş hâli. Birden kaderimi yazan o kadının burada olduğunu hissettim. Odanın her yerindeydi, elindeki roman sayfalarını bir bir kaldırıyor, üzerindekileri kısaca okuyor ve yere atıp odanın içinde ilerliyordu. Ayak bileklerime kadar roman sayfalarının içine battığımı hissettim.

Kartal'ın nefesini boynumda hissettim, ardından güçlü kolu, ince belimi bir filin hortumu gibi kıvrılarak sardı. Başını öne doğru eğip yeni tıraş edilmiş yanağını benim yanağıma bastırdığında, kaderimi yazan kadın tam karşımda duruyordu ve elinde tuttuğu roman sayfalarından birinde, ikimizin duvarda duran resminin aynısını bana gösteriyordu.

"Anılar Lavin," dedi Kartal yanağını yanağımdan çekmeden. "Geçmişte bile ikimizi içinde yaşatmaya devam edecekler."

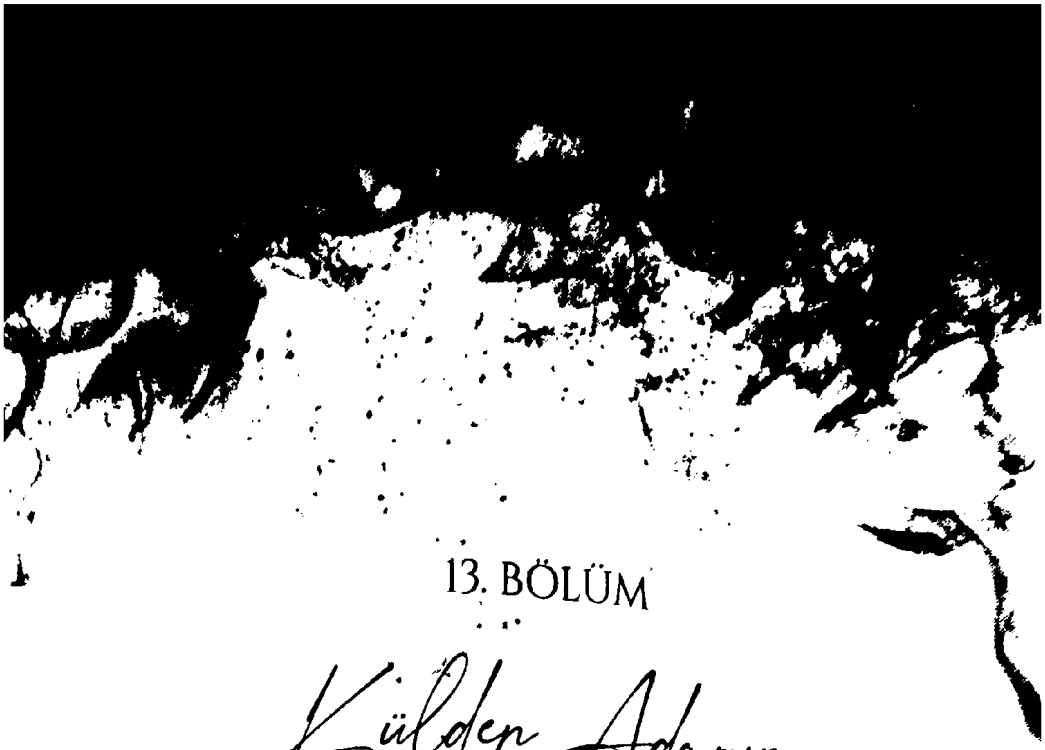

13. BÖLÜM

Külden Adamın Yakasında Yangın İzi

♪ *Type O Negative, Love You to Death*

Kalbi, bataklığın dibinde büyüyen bir çiçek gibiydi ama çiçeği ne zaman ellerime alsam, ellerimi hiç kirletmezdi.

Ruhu, yangının içinde küllenen bir fotoğraf gibiydi ama ne zaman ellerime alsam, fotoğraftaki gözler gözlerime değerdi.

Gözleri, külden adamın yüzünün ortasında bir geçmiş gibiydi ama ne zaman ona baksam, gelecek ikimizin sırtında yara iziydi.

Bana, geçmişin ikimizden de çaldıklarının farkındaymış, ikimizin de sırtında aynı yara izinden varmış gibi bakıyordu. Bense ona, geleceğin ikimizin de ruhuna, sırtındaki yaradan daha büyük yaralar açmak için üzerimize yürüdüğünü anlatmak ister gibi bakıyordum.

O dev tablonun önündeydim, bir duvar gibi önümde duruyordu ve evet, o artık bir duvardı. Ben o duvarın önünde durmuştum, duvarın arkasında bir zamanlar olduğum insan vardı ve ben bir daha o insan olabilmekten duvarlarca uzakta duruyordum.

Belimdeki parmakları, kelimeleri sayfalara yerleştiren yazarın parmaklarının ucunu kaplayan mürekkep lekesi gibiydi ve ben, dokunuşlarının izini bırakan parmaklarının baskısını ruhumda hissediyordum.

Anılar, Lavin, dedi ardından zihnime biraz evvel sinen sesi, birkaç dakika önce dudaklarından akan kelimeleri tekrar şekillendirdi. *Geçmişte bile ikimizi içinde yaşatmaya devam edecek.*

"Yaşatacak mı yoksa öldürecek mi?" diye sordum, ağzım açıldığı an çıkaracağım ilk ses, şaşkınlığın fısıltısı olacak sanmıştım ama ben burada, bu duvarın önünde, parmakları belimdeyken en güçlü hâlimle ona bu soruyu sorabilmiştim. "Karar ver, Doktor."

"Sana yaşarken ölmenin ne demek olduğunu öğretmeme gerek yok," dedi, sesi usul usul tenime dökülüyordu. "Sen bunu zaten çok küçük yaşlarda öğrenmişsin."

"Güzel," diyebildim sadece.

Hep böyle mi olacaktı? Onu bir çıkmaza sürüklediğim anda, o kalkıp o çıkmazın duvarına beni yaslayarak asıl çıkmazın burası, onun yanı, gözlerinin içi, teninin kokusu, bedeninin ağırlığı, ruhunun varlığı olduğunu mu gösterecekti?

"Sana ağır bir şey söylediğimde bile bunu kolaylıkla sindirip, bana çok daha ağırlarını söylemene alışmışım," dedi, parmakları belimde hareket edince ürpersem de kıpırdamadan durdum ve tabloya bakmayı sürdürdüm. "Şimdi burada durmuş, sana benimle olan bir anını gözüne sokmuşken, senin böyle sessiz durman garip."

"Ya da sadece umurumda değildir," diye mırıldandım. "Hım?"

"Ben senin anılarını vereceğin bir adam değildim, öyle değil mi?" Sesi neşeden, alaydan ya da öfkeden olabildiğince uzaktaydı.

"Şovun güzeldi," diye mırıldanıp yavaşça ona doğru döndüğümde bunu yapmamı beklemiyormuş gibi gözlerini indirerek gözlerimin içine baktı. Yakınlığımıza aldırış etmeden gözlerinin içine bakarken dudaklarımı yalayarak ıslattım. "Ama eğer ben senin anılarında bir iz bırakacak olsaydım, bunu bu kadar görkemli yapmaya çalışmazdım."

Bana anlamayan gözlerle bakınca gülümsedim, gözleri gülümseyişime takılı kaldı ama ifadesi donuktu.

"Bir film izlemiştim, filmde adam kadından kurtulduğunu düşünüyordu, rahatladığını sanıyordu. Sonra bir gün hiç ummadığı anda lavaboda kadının tokasını gördü. O toka, adamın hüngür hüngür ağlamasına neden oldu. Sana seni ağlatacağım demiyorum, Alaşan ama aylar sonra, işimiz bittiğinde, bana ait bir toka bile senin için bir anı niteliğinde olabilir." Gözlerimi tabloya çevirdim. "Oysa ben bu koca duvara bir daha hiçbir yerde rastlamayacağım."

"Güzel kurgu," dedi gözlerini gözlerime tırmandırarak. "Ama o adama benzemiyorum."

"Adamın nasıl biri olduğunu bilmiyorsun bile," dedim gülmeye devam ederken.

"Issız Adam'ı izledim, Lavin."

Anlık duraksasam da bozuntuya vermemeye çalıştım.

"Öyle filmler izleyecek bir adama benzemiyorsun. Şaşırdım. Muhtemelen eski sevgililerinden biri zorlamıştır."

"Filmi yalnız izledim. Benim ciddi ilişkilerim olmadı, senin aksine."

Ona, beni itmiş gibi baktığımda, o bana hâlâ donuk bir ifadeyle bakıyordu.

"İyi."

Tam sırtımı dönecektim ki, parmaklarını belime bastırarak beni kendine doğru çekince afallayıp ona baktım.

"Bir tokaya bakıp seni hatırlamayacağım," dedi ateş gibi yanan sesiyle. Duraksadım. "Çünkü sen toka kullanmazsın."

Kalbim, magmada çarpan bir depremmiş gibi göğsümü sarssa da "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilmemem için bir sebep mi var?"

"Bilmen için bir sebep mi var?" diye sordum şak diye, bu soruyu beklemiyormuş gibi bakakaldı ve derin bir nefes alarak kelimeleri dudaklarına çağırdı.

"Kocaman alnın var, onu örtmek için saçlarını hep salıyorsun," diyerek savundu kendini. "Benim de uzay boşluğu gibi alnım olsa, ben de aynısını yapardım."

"Ne kadar komiksin," diye homurdanarak onu itip kollarının arasından çıktım. Aniden bana doğru yaklaşınca bir an anlam veremediğim bir çarpıntı tüm göğsümü zonklattı.

Kartal, saçlarımı geriye atarak alnımı iyice ortaya çıkarıp, "Ne komiği, asıl komik olan bu," dedi, sesi keyifli yükseliyordu. Eline vurarak ondan uzaklaştım, artık alayla da olsa gülüyordu.

"Aç da kıçına gül sen!" diye söylendim. "Zaten açmadığın bir o kaldı."

Kartal kaşlarını çatarak, "O ne demek şimdi?" diye sordu.

"Senin de uzay boşluğu gibi tenin var ama hep çıplaksın," diye homurdandım, bir an donup kaldığını, gözlerini yüzüme diktiğini gördüm. "Ben niye örtecekmişim alnımı? Sen ört tenini."

"Vücuduma mı bakıyorsun?" diye sorunca ona kocaman açılmış ağzımla baktım.

"Hadi oradan, iftira yapma!"

"Kendin dedin?"

"Hep iftira bunlar, ne demişim ben?"

"Kıçımı da açmamı istiyor gibisin..." Gülerek başını iki yana salladı. "Demek vücuduma bakıyorsun."

"Bakmıyorum ben senin vücuduna, sen vücuduna bakmam için önümde çırılçıplak dolaşıyorsun," diyerek kendimi savundum. "Teşhircisin sen."

"Kıçıma gülen bir teşhirciyim şu an..."

Kartal'ın gülerek kurduğu cümle bir an beni de güldürecek sandım ama kendimi sıkıp onu arkamda bırakarak koridora girdim. Koridorda ilerlerken aslında aklım duvarı saran, bize ait olan resmimizdeydi. Neden böyle bir şey yapmıştı? Gerçekten bana inat mı yapıyordu, yoksa amacı çok daha farklı mıydı? Bazen tüm ilgisinin merkezinde gibiydim, bu gibi zamanlarda kendimi aptal gibi hissetmeme neden olacak hislere kapılıyordum ama bazen birbirimize yaz ve kutup kadar uzaktık. Anlam veremiyordum.

"Derdin ne?" diye fısıldadım odamın kapısını açıp kendimi odanın içine atarken. Karanlık tenime çarptı, ardından odanın içinde aldığım ilk nefesi usulca geri vererek sırtımı kapattığım kapıya yasladım. "Tüm bunları sadece inat uğruna yapıyor olamazsın ki."

Kapıdan ayrılıp yatağa doğru ilerledim. Kalbimin atışları sensörlü bir lamba gibiydi, onu gördüğümde yanmaya başlıyor, ondan uzaklaştığım an sönüyordu. Yatağın ucuna oturup gözlerimi karanlığın hüküm sürdüğü boşluklardan bir tanesine yerleştirdim.

"Umarım birbirimizin başına bela olmayız, Kartal," diye mırıldandım, sesim kırılan buz gibiydi, ardından o buzun kırılan ucu bedenime aitmiş gibi yavaşça yatağa devrilip ayaklarım hâlâ yere basıyorken gözlerimi yumdum.

"Bana bu salondaki şeyi açıklayabilir misin?" Sorusu sanki su gibi zihnime sızmış, uyanmam için soğuk parmaklarıyla usulca bana dokunmuştu. Hangi ara uyumuştum bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda şafak yeni söküyordu, sanırım yalnızca bir iki saatlik bir uykuydu daldığım. Birkaç saniye bulanık gözlerle çevremi mavi renkle aydınlatan

ışığı izledikten sonra aynı sesi tekrar duydum. "Yalnızca mantıklı bir açıklama bekliyorum."

Bu ses, Yunus Emre'ye aitti.

Kartal'ın öksürürken verdiği sesi duydum, ardından banyonun kapısını açtı, banyonun kapısını açtığını kapının sesinin açılırken daha yankılı duyulmasından anlamıştım. "Sana açıklamam gereken bir şey yok," dedi Kartal, sesinin yankısından anladığım kadarıyla banyoya girmişti. Bir ayak sesi duydum, koridorun aralığında ilerliyordu. Yürüyen kişinin Yunus Emre olduğunu anlayıp uzandığım yataktan yavaşça doğrularak kalktım. Lavabonun mermerini dövmeye başlayan suyun sesini duydum.

"Neden ona bunu yapıyorsun?" diye sordu, Yunus Emre. O soruda bahsettiği kişinin ben olduğumu biliyordum. Çarşafları avucumun içine alarak sıktım.

Suyun tene çarpma sesini duydum. Kartal, yüzünü yıkıyordu. Sessizliğin sebebi bu olsa gerekti.

Bir süre sonra, "Ona ne yapıyormuşum?" diye sordu Kartal, sesinde merak yoktu, sesinde konuşmanın bitmesini isteyen sert bir tavır vardı.

"Önünde durmuşsun, onun gözlerinin içine baka baka bıçağını biliyorsun. Senin niyetin onunla olan bağı kesmek değil, onun başkalarıyla olan bağını kesmek," dedi Yunus Emre aniden.

Kalbimin içinde sönen sensör tekrar algılarını açtı ve çalıştı, şimdi kalbim alev alev yanan bir cehennem kadar ışıltılıydı.

"Onu Kardelen'in yerine koymaya çalışıyorsun. Yapma, yanacaksınız."

Su kapandı.

"Ben onu Kardelen'in yerine koymaya çalışmıyorum," dedi Kartal, sesinde öfke ya da herhangi bir duygu sezemedim. Onun ismini söylerken bile sesinde herhangi bir değişim yaşanmamıştı. Kalbimin atışları yavaşladı.

"Sen onun Lavin olduğunu bile bile onu kendine bastırıyorsun."

Yunus Emre'nin cümlesi bir dağ olup üzerime yıkıldı ve o an, gözlerimi yumup dudaklarımı birbirine bastırarak o cümlenin harflerinin bıçak gibi içime düşüşünü hissettim.

"Kardelen'in yerine Kardelen olarak koymuyorsun zaten onu. Sen onu, Kardelen'in yerine Lavin olarak koyuyorsun. Kız kardeşin olarak değil," dedi ve yavaşça ekledi: "Sen benim ne demeye çalıştığımı çok iyi anlıyorsun."

Kartal'ın bir şeyler söylemesini bekledim. Bunu yalanlamasını... Bunu, yüreğim ağzıma kadar çıkmışken, kelimelerin hepsi ağzımın içini kanla doldurur gibi dolmuşken bekledim. En azından öfkelenebilir, Yunus Emre'nin tezini çürütecek bir cümle kurabilir ya da onun susmasını isteyebilirdi ama yapmıyordu.

Onu hayal ettim, lavabonun kenarındaki havluya uzanışını, çıplak bedeni duyduklarının etkisiyle kasılıp dalgalanırken hiçbir şey yokmuş gibi yüzünü ve ellerini kurulayışını...

Artık konuşması gerekiyordu. Artık yalanlaması gerekiyordu. Artık susturması gerekiyordu. Ama bunları yapmadı.

"Bitti mi?" diye sordu Kartal sakince, şaşkınlık bir mürekkep denizdi ve ben alabora olmuş, o mürekkebin içine batmaya başlamıştım. Sağım solum kelimelerken, şimdi bir kelime de ben olmuştum.

Ferfecir hislere yer yoktu, bunu anlaması gerekiyordu. Bunu bana da anlatması gerekiyordu.

Yunus Emre'nin susmasını isteyen tarafımla, "Bitti," diye fısıldadım, kimse duyamasa da ruhumun bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bitse görürdüm, senin içindekiler yeni başlıyor. Belki de yeniden başlıyor," dedi Yunus Emre, bu son sözü gibiydi.

Sonra sustu. Kartal da sustu. Uzun süre konuşmadılar. Bu sessizlik, teninde dolaşan nefesin ölümü olacağını bildiği hâlde o nefese kucak açan karahindibanın sessizliği gibiydi; darmadağın olacaktı, paramparça olacaktı ama susuyordu. Tıpkı Kartal gibi. Tıpkı benim gibi.

"Şu avukatla ilgili..." diye mırıldandı Kartal alakasızca, sonra devam etti. "Halledersin, değil mi?"

"Hallederim," dedi Yunus Emre sadece, konuyu anlamasam da aralarındaki durgunluk beni de anlık bile olsa sakinleştirmişti.

Kartal, derin bir nefes aldı. "Peki sen?" diye sordu. "Bu geceden sonra uzun süre ortalarda görünmezsin diye düşünüyordum. Neden buradasın?"

"Yangından mal kaçırır gibi kendimi bir şarkıdan kaçırmaktan sıkıldım," dedi Yunus Emre, içime dokunan cümlesi anlık kapıya doğru bakmama neden oldu.

"Senin için sadece şarkı olsaydı, sana bunun korkaklık olduğunu söylerdim ama o yalnızca bir şarkı değildi."

Kartal'ın cevabı ondan beklemeyeceğim türden bir cevaptı.

Komodinin üzerinde ağzı açık duran sigara paketine uzanıp, paketin içinden bir sigara aldıktan sonra pencerenin önüne geçtim. Pence-

reyi sessizce açtım, dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarayı yine komodinin üzerinden aldığım çakmakla tutuştururken gözlerim sokağa kaymıştı. Bir temizlik görevlisi elinde süpürgesiyle sokağın başını süpürüyordu. Keşke bu konuşulanları duymasaydım, keşke uyusaydım, keşke hiçbirini bilmeseydim. Çünkü bilmek, bazen merak duymaktan daha zordu. Çünkü bilmek, artık ihtimaller olmadığı anlamına geliyordu.

İhtimalin olmadığı yerde ölüm olurdu, korku olurdu, kayıp olurdu, her şey bitmiş olurdu. Bu yüzden insan, ihtimale ihtiyaç duyuyordu.

"O yalnızca bir şarkı değildi," diye fısıldadı Yunus Emre, sesi zamana yayıldı ama tüm anlardan önce sanki benim zihnime uğramıştı. "Bir anıydı."

Anı... Külden adamın bana vermek istediği de bu değil miydi? Benim yangın olduğumu bile bile üzerime geliyordu, oysa ben bir yangınken, onun yakasında bir iz olabilirdim.

Aralarındaki konuşma salona taşındı. İçki şişelerinin kapakları açıldı, uyuşturan nehirler kadehlere döküldü, güneş bulutların arkasına saklanarak doğmuştu ve kelimeler artık bir kadeh içkinin içinde boğulan cesetler olmuştu.

Onlar salonda içerken benim farkımda bile değillerdi. Ben duş almış, hazırlanmış, tekrar odaya geçip bir sigara daha içmiştim. Emir'in mesajı telefonuma düştüğünde pencere pervazında sokağın içinden geçen insanları izliyordum.

Emir: *Çalışmaya katılacak mısın?*
Lavin: *Kartal'ı bekliyorum.*
Emir: *Evde değil mi? İstersen ben alayım seni.*
Lavin: *Senin içini pamukla doldurması için mi?*
Emir: *Ne ayıp şeyler bunlar ya...*
Emir: *Neden dolduruyormuş benim içimi*
Emir: *Üstteki mesajı siler misin? Okuyunca kendi yazdığım şey yüzünden biraz kanım dondu da.*
Lavin: *Lütfen bana sizi böyle şeyler hayal ettirme Emir...*
Emir: *ETTİN Mİ BİR DE*
Emir: *Daha ölmedim, kimse bana pamuk dolduramaz...*
Lavin: *Yanlışın var, ölünce doldurmuyorlar, tıkıyorlar...*
Emir: *ÖLDÜRECEK Mİ BENİ?*
Emir: *Eee alıyor muyum seni?*

Lavin: *Azrail'e mesaj atmaktan ne farkı var bunun?*
Emir: *Azrail meşgulken kaçırayım mı seni?*
Lavin: *Dışarı çıkayım, dışarıda bir yerden sana konum atarım, gel al beni.*
Emir: *Evinizin adresini neden vermiyorsun? Canlı bomba ihbarı yaparım diye mi? :D*
Emir: *Hani bomba gibi kızsın ya...*
Lavin: *Oysa ben Kartal'dan bahsettiğini düşünmüştüm. Patlarsa etrafındaki her şeyi de beraberinde uçurur ya hani...*
Emir: *Sen bana dışarıdan, evden olabildiğince uzaktan konum at, Lavin.*

Gülerek telefonu kapatıp cebime koydum. Çantayı aldıktan sonra odadan çıktım, evden çıkarken Kartal'a seslenecektim ama sonra sabaha karşı olanları düşününce bir an bu istek zihnimden silgiyle silindi. Akademiye varınca ona mesaj çekerdim.

Dışarısı, havada asılı duran bir güneş olmadığından biraz soğuktu. Soğuğun arkasından karı yeryüzüne taşıyacağını düşünüyordum. Yokuşu inip, ara sokaklardan birine girdiğimde Emir'e olduğum yerin konumunu attım. Hemen ileride, konum attığım noktanın karşısında bir kafe vardı. Onu orada bekleyebilirdim. Tam kafeye girerken ona bir mesaj çektim.

Lavin: *Konum attığım sokaktaki kafedeyim, seni orada bekliyorum. Gelirken pamuk da getir, ne olur ne olmaz...*
Emir: *Haha.*

Gülerek telefonu cebime koydum ve kafeye girip bir kahve siparişi verdikten sonra Emir'i beklemeye başladım. Ben daha kahvemin ikinci yudumunu almadan Emir sanki İstanbul'da değilmişiz, koskoca insan yutan bir trafik yokmuş gibi aracını kafenin önüne park etmişti bile. Cam kenarındaki masada oturmuş kahvemi yudumlarken onun kaldırımda kasılarak yürüyüşünü, kafenin dışındaki masada oturan kız grubuna göz kırptığını gördüğümde elimde olmadan gülmeye başlamıştım.

O gerçekten Kardelen'in erkek versiyonu gibiydi, eğer birbirlerini tanısalardı çok seveceklerinden emindim.

Tanısalardı...

Yüzüm aniden düşünce gözlerimi önümde duran kahve fincanının içinde durgun, siyah bir deniz gibi görünen kahveye indirdim ve yansımama baktım. Kafenin cam kapısını itince, rüzgâr çanları şangırdadı, Emir başının üzerinde duran güneş gözlüğünü düzeltirken sonra gözlerini kafenin içinde dolaştırdı ve gözlerimiz birbiriyle buluştu. Bana sıcacık gülümsemesini bahşettiğinde o gülümsemeye, titreyen dudaklarımı güçlükle gerip şekillendirerek karşılık vermiştim. Hemen karşımdaki sandalyeye oturup, çenesiyle dışarıda oturan kız grubunu işaret etti.

"Bana hasta kaldılar," dedi kendini beğenmiş bir sesle. "Çünkü kabul et, bugün her zaman olduğumdan beş kat falan daha iyi görünüyorum." Durdu. "Oha, her zaman olduğumdan beş kat iyiysem, karşımda artık kimsenin şansı kalmamış demektir."

"Çok enerjiksin," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak.

"Her zamanki hâlim. Mükemmel olmak arada yoruyor insanı ama gördüğün gibi, mükemmelden bile çok daha fazla mükemmel olduğum için yorulmuyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. "Ya, öyle."

"Benimle alay mı ediyorsun sen?"

"Yok, ne münasebet..." Etrafıma bakındım. "Kalkalım mı? Çalışma var falan diyordun."

"Ne biçim öğrencisin sen, çalışmadan haberin bile yok," dedi Emir elini sallayarak, ardından oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Hadi gidelim. Bir şeyler yedin mi? İstersen çıkışta seni, sana kafayı yedirtecek kadar lezzetli makarna yapan bir yere götürebilirim?"

"Bakarız." Kahvenin ücretini çıkarıp masanın üzerine bıraktıktan sonra Emir ile birlikte kafeden ayrıldım. Akademiye varmamız çok uzun zamanımızı almamıştı, Emir kestirme yolları gerçekten iyi biliyordu ve trafiğe takıldığında da hiç etik olmayan küçük yalanlar uydurarak trafiği yara yara ilerliyordu.

Okula gelene kadar Emir sık sık geyik yapmıştı ama ben ona pek katılamamıştım. Aklım sürekli olarak aynı yere gidip, bir çerçeve gibi orada asılı kalıyordu. Hazırlanmış, çalışmanın olduğu sınıfa girip Emir ile birlikte ısınma hareketleri yapmaya başlamıştım. Dans etmek, korkulukların olmadığı bir tarlada, tüm hasadı kargalardan korumaya çalışmak gibiydi. Esnerken bedenimin aldığı şekiller, kaslarımın o ahenkle birbirinin üzerinden geçerek bükülüşü, yanmaya başlayan adelelerim ve alnımın kenarından kayarak şakaklarımı ağlatan ter damlaları bana

yaşadığımı hissettiriyordu. Bir bacağımı ensemle aynı hizaya gelene kadar açarak demir çubukların üzerine yerleştirdiğimde, gözlerim aynaya düşen yansımama takıldı ve kendimle göz göze geldim.

Şakaklarımdan kayan terleri avucumun dış köşesiyle silip Emir'e baktım. "Sana bir şey soracağım, Emir."

"Sor, güzelim."

"Geçen fenalaşan çocuk, iyi mi?"

"Evet. Kartal nasıl yaptı bilmiyorum ama çocuğu ölümün kıyısından aldı."

Kirpiklerime bulaşan anlamlar dağıldığında gözlerimi ondan uzaklaştırarak aynaya çevirdim. Hayatımdaki insanlardan bir şeyleri saklamak, o insanların yüreğinden bir sırrı söküp almak ve o sırrın olduğu yere dikiş atmak gibiydi.

Hoca sınıfa girdiğinde konu dağılmıştı ama ben kirpiklerimde hâlâ aynı ağır hissettiren duyguyla bakışlarımı sık sık Emir'e dokunduruyordum. Grup oluşturuldu, grubun tam ortasında, kalbinde duruyordum ve yan tarafımda Emir vardı. Hoca parmağını şıklattı, ardından zihnime bir resim gibi çizilen koreografiye uyarak olduğum yerde hafifçe döndüm, ellerimi birbirine çarpıp öne doğru eğildim ve grubun büyük bir ahenkle birbirine uyduğu dansa başladım.

Dans ederken, küçük bir kız çocuğuyken hissettiğim gibi değil de büyüyüp tüm yükleri sırtlanmış, acıların içinden tek parça çıkabilmiş ama yanmış bir kadın gibi hissediyordum. Oysa eskiden, ben dans ederken beni arkamda izleyen bir babam olurdu. Buzun üzerinde kayarken, belime dokunan bir babam olurdu. Parmaklarımın ucuna yükselip bir kuğu gibi süzülürken, beni alkışlayan bir babam olurdu. Şimdi burada yapayalnızdım, melodiler bedenime dökülüyor, dans ise ruhuma ait bir kefaret gibi bedenimin üzerinden kayarak insanlara çarpıyordu.

Dakikalardır birbirini takip eden hareketleri üç farklı şekilde birbirinden ayırdık. Şimdi orta sıra, yani benim olduğum sıra ellerini öne uzatmış bir şeye vurur gibi boşluğu döverken, yan tarafımızdaki sıra ellerini yan taraflarındaki duvara doğru uzatmış, duvara vurmak ister gibi yükseği dövüyordu. Diğer sıra da kendi tarafındaki duvara aynı şeyi uyguluyordu. Ardından üç farklı sıra tekrar birleşerek bir bütün oldu ve hareketlerimiz tekrar uyumla raks etmeye başladı.

"Emir, Lavin," dedi Hoca, adımı biliyor olması beni şaşırtsa da hareketlerimdeki uyumu kaybetmeden hocanın gözlerine baktım. "Orta-da birleşin, dairenin ortasında çift olun."

Grup, hareketlerini bozmadan bizden yavaşça ayrılıp bir daire oluşturdu. Emir, bana doğru gelip beni belimden tutarak kendine çekti. Onun kolları, bir kardeşin kollarından farksızdı. Emir, beni belimden tutup kaldırarak kendi etrafında çevirdi, tam önüne döndüğü esnada beni bırakmadı ve iyice havaya kaldırdı. Bir bacağımı öne doğru dimdik bir açıyla uzatırken, diğer bacağımı dizinden kırarak karnıma çektim ve başımı arkaya doğru attım. Saçlarım Emir'in yüzüne döküldüğünde grup etrafımızı sararak dansına devam etmeye başladı.

Bedenim için bu şekilde kalmak çok zor değildi. İnsanlar etrafımda dönerek dans ederken, boynumdaki tüm damarlar bedenimi taşımamın ağırlığıyla dışarı fırlamış, kaslarım belirginleşerek tenimin altında vurgulu dokular oluşturmuştu. Sınıfın kapısının şiddetle çarpılarak açıldığını duydum, gözlerimi açmasam da kaşlarımı çatmama neden olan sesin yankısı bir süre sonra doğan bir sessizlik yağmuruna gebe kalmıştı.

"İndir onu!" diye kükredi Kartal, sesi tıpkı o sessizliğin doğurduğu yağmur gibi bedenime dökülmeye başladığında, tenimde hissettiğim yağmurun damlaları değil, lavın ateşleriydi. Gözlerimi hızla açıp, karşımda duran tavana ve tavanın üzerinde dönen tavan vantilatörüne baktım. Emir beni yavaşça yere indirdi, gözlerim önce aynadaki yansımamla karşılaştı, ardından da kalabalığın suspus olmasına neden olan adama, külden adama baktım.

Üzerinde bir sporcu atleti, altında kot pantolonuyla karşımda duruyordu. Omuzlarındaki yıldızlar, gecenin tenine düşmüş elmas parçaları gibi parıldıyor, teninin altından kabaran ter taneleri yağmur damlaları gibi büyüyerek yıldızları içine alıyordu. Gözlerim altın kahverengi gözlerine takılı kaldı ama orada güneş yoktu, orada yıldızlar yoktu, orası dipsiz çamurdan bir toprak gibiydi ve etrafında öfkenin siyaha dönmeye başlamış alevleri yükseliyordu.

Kartal, içeri girdi. Sert adımlarla bana doğru ilerlerken kalabalık ikiye ayrılmış, onun bana ulaşabilmesi için bir yol oluşturmuştu. Hocanın şaşkın bakışları Kartal'dan ayrılmıyordu, benim bakışlarım da onun yüzüne saplanmıştı ve tıpkı ben gibi, diğer herkes onu izliyordu. Kartal sık nefesler alarak yüzüme bakarken tam önümde durdu, zaman da onunla birlikte benim önümde, burada durmuştu.

O benim önümde durduğunda, önümüzde duran duvarlar çökmeye başlıyordu.

Kartal beni kolumun kenarından kavrayarak kendine doğru çekince anlık şaşkınlıkla geri çekilemedim ama sonra yaptığının bilincine varıp, kolumu geri çekip onu ittim. Bu hareketim, o da dâhil olmak üzere çevredeki herkesin şaşkınlıkla bana bakakalmasına neden olmuştu. Kaşlarımın ortasında oluşmuş bir öfke yarığıyla ona baktım.

"Benimle geliyorsun," dedi.

"Sebep?"

Kartal, gözlerimin içine tutunan kahverengi gözlerindeki ciddiyetle, "Çünkü öyle istiyorum," dedi ve beni bu defa bileğimden kavrayarak çekmeye başladı. Hocanın kelimeleri seslere karışıyordu ama zihnim bu sesleri algılayamıyordu. Bileğimi onun avucunun içinden kurtarmak için çok uğraşsam da onu geri püskürteceğimi bildiğinden bana resmen yapışmıştı. "Kızı alıyorum, ders bitmeden geri getiririm," dedi Kartal, hocanın kelimelerini umursamadan hocaya bakarak. "Ya da geri getirmem, bilmiyorum. Henüz bir karar veremedim."

"Kızı alıyorum mu?" diye bağırdım aniden kimseyi umursamadan. "Sen manavdan patates mi aldığını sanıyorsun? Cümlelere bak. Ataerkil dilini çeker, uzatır, boynuna dolarım senin. Bırak."

"Kavganızı dışarıda edin!" diye bağırdı hoca aniden. "Dersimin ortasına çomak soktunuz. İkiniz adına da tutanak tutmamı istemiyorsanız, hemen dışarı!"

"Hocayı duydun," dedi Kartal beni çeke çeke derslikten çıkarırken. "Tutanak tutmasını mı istiyorsun?"

"Seni bir tutarım..." Kapıya çıktığımız an onu iterek kendimden uzaklaştırabildiğim kadar uzaklaştırdım. Terli yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına iterek, "Ne bu hareketler, tavırlar? Ne oluyor?" diye sordum.

"Sen hiçbir şey söylemeden, öylece nasıl çıkıp gidebilirsin?" diye bağırdı yüzüme doğru.

Nefesinden yüzüme çarpan tütün ve alkol kokusunu alınca ona tiksinti dolu gözlerle baktım. Âdem elması boğazında bir kalp gibi çarpıyordu.

"Çocuk gibi senden izin mi alacakmışım?" diye sordum, sesim şimdi daha sakindi ve bu sakinlik, onun daha da öfkelenmesine öncülük ediyordu.

"Telefonunu da açmadın!" dedi Kartal, gözlerinden lavlar akıyormuş gibi görünüyordu. "Ve evet, izin alacaksın."

"İzin mi alacağım? Pardon?" Ona bön bön baktım. Haklıydı, telefon konusunda öfkelenmesi normal gelebilirdi ama bunun hesabını bana öylece karşımda dikilip, bana bağırıp çağırarak soramazdı. "Senden hiçbir konuda izin almak zorunda değilim. Telefona gelince, evet, bu benim hatam ama bu yüzden bana asla bağıramazsın. Sen konuşmaktan anlamayan bir ayısın."

"Öyleyim!" dedi sertçe. "Ve tekrar ediyorum. Evet, izin alacaksın."

"Bok izin alacağım," dedim sakin gözlerle yüzünü izlerken. "Kendini benim sahibim mi sanıyorsun? Sana böyle olmadığını söylemiştim. Neyim olduğunu sanıyorsun? Abim mi?" Gözlerinin içine onu parçalamak ister gibi baktım. "Babam mı? Sevgilim mi?" Bir an donuklaştı, bana bakakalmıştı. Umursamadım. "Eğer bir abim olsaydı, o da bana karışamazdı. Eğer babam hâlâ hayatta, burada olsaydı, o zaten asla senin gibi bir adam olmazdı." Ona tokat atmışım gibi bakıyordu şimdi. "Bir sevgilim? Sevgilim asla bana karışamaz. Neyim ben, senin yön verebileceğin, ne yapacağına karar vereceğin oyuncağın mı? Sana bu düşünceyi kim aşıladı bilmiyorum ama ben senden bu düşünceyi söke söke alırım!"

Bazen kelimeler bir dağ kadar yüksek olabilirdi, bazense bir uçurum kenarı gibiydi ve seni uçuran kanatlara dönüşen kelimeler, intiharına dönüşebilirdi. Bazen kelimeler, iki insanı birbirine bağlayabilir ya da iki insanı birbirinden ayırabilirdi. Nevrotik bir his gibi, cemrenin göğsüne ateş topu misali düştüğünü hissettiğinde artık kelimeler, içinde bulunduğun durumu anlatmaya yetmeyebilirdi. Bazen kelimeleri saklandıkları yerden çıkaramazdım, sobeleyemezdim, bulamazdım.

Kartal bana baktığında ve tüm kelimeler ikimizin ortasında dili kopmuş bir kadının sesi gibi sustuğunda, şimdi hisler bir yel değirmeninin dönen kollarından birine çarparak parçalanıyordu.

"Sana karışmamı istemiyorsan, nasıl davranman gerektiğini öğrenmelisin," dedi, sanki ona tokat atar gibi sarf ettiğim cümlelerin hiçbirini duymamıştı.

Yüzüne çizdiği sakinliği bir an anlamlandıramadım. Öfkesi nereye kaybolmuştu? Ateş istemek için kapını çalan bir yabancı gibi, ateşi avuçladığı an sırtını dönüp uzaklaşmış mıydı?

"Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum."

"O telefonunu..." diyecekti ki, onu susturdum.

"Kartal, bence bu tartışma burada bitti."

Uzun süre yüzüme baktı ama bu kez o konuşmadı. Bana karşı çıkmadı. Geri püskürtmeye çalışmadı. Hiçbir şey söylemeden sadece gözlerimin içine baktı.

"Her zaman kazanacağını sanıyorsun," dedi tam gözlerimin içine bakarak. "Ama sana kaybetmeyi ben öğreteceğim."

Dışarıda yağan yağmurun sesi okulun koridorlarını sarmıştı.

"Hiç kaybeden olmamışsın," diye mırıldanıp ona sırtımı döndüm. "O yüzden şimdi kaybedip durman, ağzından çıkan her saçmalığa kendini inandırmana neden oluyor."

Onun konuşması gerekmiyordu, ne diyeceği umurumda bile değildi. Sınırların hatlarını belirginleştirmem gerektiğini düşünüyordum. Artık durmadan benim tarafıma geçip, orada hak talep etmesine izin veremezdim. Ben aptal bir kadın değildim, onun da aptal bir adam olmasına engel olmak istiyordum. Kendini benden bir fazla olarak göremezdi çünkü ben de kendimi ondan bir fazla görmemek için uğraşıyordum.

Koridorda hırsla yürürken, arkamda nasıl bir ifadeyle gidişimi izlediğini bilmiyordum ama lafları onun ağzına kurşun gibi tıkıştırarak ona söz hakkı tanımadığım için kendimi daha iyi hissediyordum. Bedenimde kitle gibi dolaşan bir ağrı vardı.

Bir duş almış, üzerime çalışmadan önce çıkardığım kıyafetleri geri giymiş, kendimi armut koltukların olduğu kafeteryaya atmıştım. Cebimde kaldığını bildiğim son birkaç kuruşla kendime bir tost sipariş edip, tostu yerken yanında söylediğim kahveyi içmiştim.

Kafeteryanın geniş kapısından Gökçe'nin içeri girdiğini görünce bir an donup kaldım. Gözleri doğrudan benim gözlerimi bulmuş, etrafına kısaca göz gezdirdikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Onu son gördüğümden bu yana daha iyi görünüyordu. Onun kafasını su dolu lavaboya soktuğum anı hatırlayınca bakışlarımı gözlerinden uzaklaştırıp yutkundum. Karşımdaki büyük yastığa oturunca bakışlarımız tekrardan birbirini buldu.

"Merhaba. Ben... Şey." Gözlerini ellerine indirdi. "Kartal'ı aradım ama bulamadım, seni görünce..."

"Gevelemesen?" dedim sorar gibi.

"Beni kurtardığınız gün ortadan kaldırdığınız torbacıyla ilgili bir gelişme var," dedi Gökçe, ona olan bakışlarım aniden daha dikkatli ve ilgili hâle gelmişti. Belimi doğrultarak dik konuma geldim.

"Ne?"

"Biri için çalışıyormuş. Bunu gerçekten bilmiyordum."

"Kim için çalışıyormuş? Torbacılar hep birileri için çalışmaz mı zaten?"

"Hayır, çalıştığı kişi çok kuvvetli biriymiş. Taşaklı biri anlayacağın." Gökçe, gözlerimin içine beni inandırmak istiyormuş gibi dürüst bir ifadeyle baktı. "Keşin biriyle takılıyorum, kafası güzelken bana onunla ilgili birçok şeyi anlattı. Aslında çok yanlış bir adamı ortadan kaldırmış olabilirsiniz. Büyük bir çete lideriyle çalışıyor olabilir, kodamanlardan birinin kuryeliğini yapıyor olabilir."

"Takıldığın kişi başka bir şeyler söyledi mi?"

"Bir eğlence mekânından bahsetti, mekânın adından bahsetmedi, bilmiyormuş sanırım. O mekân için alan kişinin daha fazla alkol tüketimi yapmak istemesi için bir hap hazırlamışlar. Kurye de sanırım o ölen adam olacaktı. Bu hapı alan gençler, mekânın daha fazla kazanmasını sağlayacakmış çünkü öyle bir hapmış ki, hapı atan, su gibi içki içmeye başlıyor."

"Bu mekân," dediğimde düşünceler zihnimde birbirine çarparak kaos sarmalı oluşturuyordu. "Bu mekân şu okulun bağışçısı Sadık Parlak'ın mekânı olabilir mi, Gökçe?"

"Bilmiyorum," dedi Gökçe, içten görünüyordu. "Ama toplayabileceğim kadar bilgi toplarım."

"İyi olur. Bu konuda ağzını açmayacaksın, anlaşmamız geçerli, biliyorsun değil mi?"

"Evet. Bu benim minnet borcum."

"Anlamıyorum. O adam ölüme gideceğini bile bile nasıl ağzını açmadı?"

"Belki de ne istediğinizi bilmediği içindir. Bilmiyorum. O sırada korkudan ve acıdan aranızda geçen konuşmalara bile kulak veremedim."

"Canını hiçe sayacak kadar sadık olmasının bir nedeni olmalı. Bir nedeni olmak zorunda."

"Başınıza büyük bir bela almadınız, değil mi? Bu işin sonunda ciddi zararlar görebilirsiniz."

"Sence yeterince büyük bir belanın içinde değilmişiz gibi mi görünüyoruz?" Bakışlarım su misali akarak masaya döküldü. "Sen bununla ilgilenme, Gökçe. Kartal'ın söylediklerini yap ve kendini pislikten uzak tut, yeter."

Gökçe, saniyelerin doldurduğu kavanozun içinde ölü bir dakika gibi gözlerimin içine baktığında, takvim yaprağının eskittiği bir tarih gibi onu izliyordum.

"Ben bokun dibindeyim, o yüzden sorun yok," dedi beklenmedik bir şekilde ciddileşerek. "Siz ne lazım olduğunu söyleyin, gerisini bana bırakın."

"Buna gerek yok."

İçi anlamlarla dolu gözlerini benden uzaklaştırmadan, "Ciddiyim," dedi. "Onların arasına girebilmeniz için benim gibi bir keşin yardımına ihtiyacınız var. Çünkü keşin yanındaki her zaman keş olur. Girdiğim ortamlara sizi çok rahat sokabilirim."

Haklılık payı, denizin içini yararak karaya yüzen bir canavar gibiydi. Ona düşüncelerimi söylemedim, sadece sustum ve uzun süre birbirimizi izledik. Kafeteryanın havası içeri İrem ve Ceyda'nın girmesiyle saniyeler içinde değişmişti. İrem, sarı saçlarına yaptığı dağınık topuzu, gözlerinin mavisinin etrafı kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana el salladı, diğer elinde küçük bir su şişesi tutuyordu ve şişesinin kapağı yoktu. Sudan bir yudum alıp gözlerini yanımdaki diğer isme çevirdi. Gökçe'ye. Ona kaşlarını çatarak, yüzünde oluşmuş girdap gibi bir ifadeyle bakınca, Gökçe, "Benden pek hoşlanmazlar," diyerek oturduğu yerden usulca kalktı.

Ceyda ile Gökçe'nin omuzları birbirine sürtündü, birbirlerinin yanlarından birbirlerine düşman iki insan gibi geçtiler. İrem, Ceyda'nın aksine Gökçe yokmuş gibi davranarak yanından geçip hemen yanımdaki yastığa oturdu.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu İrem. "O aptal sana bir şeyler teklif etmedi, değil mi?"

Yüzümü buruşturarak kahvemdeki son yudumu içtim. "Ne gibi?"

Ceyda, "Sakinleştirici haplar, pembe rüyalar gördüren iğneler gibi," dedi.

"Genelde böyle mi yapar?" diye sordum anlamazdan gelerek.

İrem, başını omzuma koyunca irkilerek ona baktım. Ceyda'ya bakarken benim omzumda uzanıyor, dudaklarını büzmüş Ceyda'yı izliyordu. Bir an bana daha önce hiç görünmediği kadar masum göründü.

"Evet," dedi Ceyda. "Kim bilir belki de geçenlerde kriz geçiren çocuğa da o vermiştir."

"Günahını alıyorsun," diye mırıldandım, Ceyda bana boş boş baktı.

"Fazla mı iyi niyetlisin?"

"Ben mi?" Alayla güldüm, İrem hâlâ omzumda uzanıyordu ama bundan rahatsızlık duymadığımı fark etmiştim. O yüzden onun geri

çekilmesini sağlayacak bir atakta da bulunmuyordum. "Son insan bile olamam."

"O zaman o sürtüğün tam bir sürtük olduğuna inan," dedi gözlerini devirerek. Öfke, usul usul tenime yayıldı ama ona bunu belli etmedim.

"Ceyda," diye homurdandı İrem. "Nefret kusman bittiyse, bir şeyler yiyelim mi?" Başını omzuma sürterek bana alttan alttan baktı. "Birileri karnını doyurmuş, tuzu kuru tabii."

Gözlerimi indirip mavi gözlerine bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Geleceğinizi bilseydim sizi beklerdim."

Bir an Ceyda, "İnanılmaz yakışıyorsunuz, kalbim bu görüntü karşısında hızlandı," deyince gözlerimi İrem'in gözlerinden çekerek Ceyda'ya çevirdim. Bize yüzünde anlam veremediğim bir sırıtışla bakıyordu.

İrem gülerek, "Lavin beni istemez," dediğinde bir an söylediği şeye anlam veremedim, sonra Ceyda ile gülüştüklerini görünce ben de zorlama bir gülümsemeyle onlara katıldım. İrem'in diğer günlere nazaran bana daha yakın davrandığını fark edebiliyordum, aslında gruptaki diğer kızların da bana karşı olan davranışları daha samimiydi artık. Beni kabullenmelerine şaşırıyordum, ben dışarıdan gelen bir yabancıyı bu kadar çok benimseyemezdim.

Emir'in elindeki konfetiyi patlatarak kafeteryaya girmesiyle tüm dikkatler bir anlığına dağıldı. İrkilerek Emir'e baktım, konfetinin içinden dışarı fışkıran kâğıt parçaları, açık renk saç tellerinin aralarına tutunarak orada asılı kalmıştı.

"Ne yapıyor bu deli?" İrem'in sorusu beni güldürdü. Emir, kafeteryadaki insanlara küçük bir vücut gösterisi yaptıktan sonra bize doğru ilerlemeye başlamıştı. "Ee," dediğinde masanın önünde duruyordu. "Gidiyor muyuz makarna yemeye falan?"

"Küçük ayıcık, seni bilmem ama benim makarna yiyerek göbeğimi öne doğru açılmış bir balkona çevirmeye hiç niyetim yok," dedi İrem kaşlarını kaldırarak. "Emir, düşünme bile. Kendimi zor kaldırıyorum dans ederken, bir de o makarnayı yersem yarın beni vinçle bile kaldıramazsınız yerimden."

"Tek gayen fiziğini korumak olmuş senin," diye homurdandı Emir. "Belin iki parmağımın toplamı kadar, İrem. Bir tabak makarna seni vinçle kaldıracağımız kadar ağır yapmaz."

"Tavuklu makarnaya aşığım," dediğimde Emir parmaklarıyla beni işaret ederek, "Ve mantarlı!" diye ekleme yaptı.

"Siz aklınızı kaçırmışsınız. Dansçı olduğunuzu unuttunuz mu?" İrem şimdi gerçekten eğleniyormuş gibi gülüyordu.

Emir'in yavaşça eğilip İrem'in omzuna dokunmasıyla, İrem'in de benim de bakışlarımız Emir'i buldu. "Ee, makarna yiyor muyuz?"

İrem gülümseyerek, "Sonra spora gideceğiz ama?" dedi sorar gibi.

Kartal aniden dibimizde bitti ve "Şu makarnacı neredeyse götür de görelim artık," dedi.

"Beni Kartal'dan başkası anlamıyor, o da yanlış anlıyor," dedi Emir. "Berra'yı bekleyelim, o gelince gideriz. Cüce bizi bulamazsa burayı ayağa kaldırır."

Birlikte Emir'in bahsettiği makarnacıya gitmek için akademiden çıktığımızda beni geren tek şey Kartal ile baş başa aynı araca binmek olacaktı. Neyse ki Ceyda'yı kandırıp bizim olduğumuz araca bindirmiştim. Kartal buna ne bozulmuş ne de tepki vermişti. Emir'in öncülüğünde trafiği aşıp, sokaklardan geçerek bahsedilen makarnaların yapıldığı restoranın otoparkına girdiğimizde, Ceyda hâlâ telefonuyla ilgileniyordu.

Restoran tamamen fındık kabuğu rengine boyanmış duvarlardan, krem rengi mobilyalardan ve duvarları süsleyen siyah, beyaz, kahverengi ağırlıklı tablolardan oluşuyordu. İçeride klasik bir müzik çalıyor, tüm çalışanlar insanlara sahte gülücükler saçıyordu. Çalışanların üzerlerine dikilmiş elbiseler bile pahalı görünüyordu, uyum içindeydi ve kahverengi tonlarının hâkimiyeti altındaydı.

Büyük, yuvarlak bir masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelerden birinde otururken önümde duran menüdeki yabancı kelimelere yüzümü buruşturarak bakıyordum. Bir yanımda İrem, diğer yanımda Emir, tam karşımda Kartal ve diğerleri vardı. Kartal'ın kıyma ve acı soslu makarna siparişi karnımın guruldamasına neden olmuştu, bir an kendimi çok aç hissetmiştim. Emir ve ben, Kartal'ın gözlerini devirmesine neden olan tavuklu makarna siparişini vermiştik, İrem otlarla dolu bir makarna sipariş etmiş, Berra ve Ceyda ise farklı soslar tatmak istedikleri için daha önce hiç sipariş etmedikleri türden bir makarna siparişi vermişlerdi.

Büyük bir sakinlik ve kısık sesli sohbetin egemenliğinde makarnalarımızı yerken sık sık Kartal ile göz göze geliyordum ama bu dokunuşlar kısa süreli oluyordu. Gözlerini benden tıpkı sahili alaşağı ettikten sonra geri çekilen hırçın bir dalga gibi geri çekerek uzaklaştırıyordu.

"Var ya, aranızda ağzının tadını bilen tek kişi Lavin," dedi Emir bana omzuyla vurarak. Çatalım dişime çarpınca ona kötü kötü baktım

ama o benim aksime sırıtıyordu. Karanlığın içinde boy veren bir çiçek gibi başını kaldıran Kartal'ın gözleri, benim ışığımın olduğu sokağa uğrayınca ona baktım.

"Ağzının tadını bildiğini hiç sanmıyorum," dedi, sesi kısıktı.

"Bence Lavin'in erkek zevki de harikadır," dedi Emir, bir an masaya yıldırım düşmüş gibi bir sessizlik oluşunca, Emir devam etti ama Kartal gözlerini onu parçalamak isteyen bir lazer ışığını saçıyormuşçasına Emir'e dikmişti. "Lavin'in okuldan biriyle ilgilendiğini hiç görmedim. E ben de yakın arkadaşı olduğum için beni görmezden gelmesi normal. Bence Lavin devler ligine oynuyor. Kolay kolay bir adamı beğenmiyor." Bana yan gözle baktı. "Var mı birileri?"

Çatalı makarnaya batırıp makarnanın kollarını çatala sararken gözlerim Kartal'dan ayrılıp Emir'e döndü. "Kimse yok," dedim yavaşça.

"Hadi ama," dedi Emir kaşlarını kaldırarak. "En son ne zaman oldu?"

"Bir süre önce," dedim, gözlerimi makarnaya indirdim.

"Yoksa hâlâ onu unutamadın mı?"

Emir'in sorduğu soru her nedense Kartal'a bakmam için fısıldanmış bir tehdit gibiydi. Kartal sakince önündeki makarnaya bakıyordu ama zaten zayıf olan yanaklarındaki çukurlar, şimdi bir mezardan daha derindi, dibinde uçurum uyuyordu. Çatalı birkaç defa makarnasına batırdı ve Emir o soruyu sordu: "Ona mı âşıksın?"

Kartal aniden çatalı tabağa çarparak kafasını kaldırdı ve Emir'e baktı.

"Sen neden her şeye maydanoz olma gereği duyuyorsun ya?" diye sordu, sesi ölüm kadar fevri nüksederek yükselmişti.

"Kuzeni kızdırdık," dedi Emir alayla gülerek. "Seni bu kadar geren ne?"

"Andaval andaval sorular soruyorsun, boş boş konuşuyorsun," dedi Kartal, sesi hırıltılıydı. "Susup önündekini zıkkımlanacağına onu köşeye sıkıştırıp duruyorsun."

"Benim onu köşeye sıkıştırdığım falan yok," dedi Emir, yüzünde karman çorman bir ifade belirmişti. "Sadece soru sordum."

"Sorma, önündekini zıkkımlan."

"Kartal," dedim sesimi belli ölçüde yumuşak tutmaya çalışarak. "Sen de önündekiyle ilgilen."

"Senin aptal aşk hikâyeni merak etmesi hoşuna mı gidiyor?" Kartal'ın sesi bir an öyle çok yükseldi ki, diğer masadaki insanların gözleri bizim olduğumuz masaya kaydı.

Masada yükselen tansiyon hepimizi etkilemişti. Ceyda ve Berra birbirlerine bakıyorlardı, Emir öfkeyle beni izleyen Kartal'a bakıyordu ve İrem'in de gözleri bendeydi.

"Aptal saptal derken?" dedi Ceyda sonunda konuştuğunda. "Neden kızın yaşadığı ilişkiyi aşağılıyorsun? Kuzeni olman sana bu hakkı tanımaz ki."

"Karışma," dedi Kartal, gözleri hâlâ benim gözlerimdeydi. "Cevap versene, Lavin."

Çatalımı tabağımın yanına bırakıp, Kartal'ın gözlerinin içine bakarak, "Kimseyle kuramayacağım kadar derin bir bağ kurdum. Bazı geceler sınavı olmasına, o sınav onun geleceğini belirleyecek olmasına rağmen kötü olduğumu hisseder, benimle karanlıkta çıtını bile çıkarmadan otururak öylece beklerdi. Sabah sınavı olmasına rağmen benim için, benimle sabahlardı," dedim, şimdi tıpkı Kartal ve İrem gibi, herkes bana bakıyordu.

"Sonra ne yaptı?" Kartal, gülerek sırtını sandalyeye yasladı. "Bunu da anlat arkadaşlarına."

"Bilmediğin bir şey var, ona gitme deseydim gitmezdi. Gitmesini isteyen bendim."

"Neden gitmesine izin verdin? Neden ona gitme demedin?" diye sordu gergin bir sesle.

"Çünkü gitmesini istedim."

"Bu kadar basit miydi senin için?"

"Bu kadar önemliydi benim için."

Durdu, sadece durdu ve gözlerinde külden bir adamın avuçlarından düşen kelimelerle bana öylece baktı. Şimdi derin bir sessizlik, kimsenin delip geçemeyeceği bir ıssızlık vardı. Ellerimi masanın üzerine koyup sırtımı geriye doğru attım ve gözlerimi onun geceyi parçalayan güneş rengindeki gözlerinden koparark masaya sabitledim.

Oysa orada, o gözlerde, küle emsel bir güneş vardı. Tahayyülü imkânsız bir imge gibi bakan gözlerinden uzaklaşsam da o gözleri zihnimde tasarlamaktan kaçamadım. Zihnin birçok şeyi anlayıp kavrama yetisi vardı, bu yüzden onun gözlerindeki anlamları anlamaktan kaçamıyordum.

"Tamam," dedi İrem derin bir nefes alarak. "Sakinleşmeye ne dersiniz? Bence biraz şarap her şeye iyi gelir." Köşede gülümseyerek bizi izleyen garsona İrem de hoşnutluk dolu bir gülümseme eşliğinde küçük

bir işarette bulundu. "Bize en güzel beyaz şarabınızı getirir misiniz? Arkadaşlarımın gevşemeye ihtiyacı var."

"Bence bir fıçı şarap bile ikisini gevşetmez," diye söylendi Emir, makarnasıyla ilgilenirken anlam veremediğim bir sakinlik onu kuşatmıştı ama alttan alttan lafını vurmayı da esirgemiyordu.

"Tabii, efendim," dedi genç garson. "Başka bir isteğiniz?"

İrem, "Teşekkür ederiz," dedi sadece.

Garson masadan uzaklaştığında süregelen sessizliğin bozulması birkaç odunun alevle buluşup çatırdamasıyla olmuştu. Kartal, dirseklerini masaya yaslayıp gözlerini yüzüme bir mum gibi dikince, ona bakmak istemesem bile ona bakmak zorunda kaldım.

"Önemli?" dedi, kaşlarını kaldırarak sorduğu bu soruya, sakin bakışlarımı onun çehresine değdirip çekerek karşılık verdim.

Garson, beyaz şarabı açabilmek için mantarın üzerindeki folyoyu söktü, şişeyi ters çevirdi ve şişenin dibine güçlü bir şekilde vurdu. Şişeyi tekrar düz çevirdi, bu anlam veremediğim hareketini dikkatle izlemeye koyulduğumda Kartal'ın hâlâ beni izlediğini biliyordum. Tirbuşonu sapladı, çevirmeye başladı, çok sürmeden şarabı açtı ve kadehlere doldurdu. Sonunda ona baktım.

Düşündüğüm gibi bana bakıyordu.

Şarabımdan bir yudum alarak kaşlarımı kaldırdım.

"Neden bu kadar önemli?"

Kartal, kadehine dökülen şarabı izledi, ardından şaraptan bir yudum aldıktan sonra kadehiyle beni işaret etti. "Kuzenimin hayatını aptal bir aşk romanına çeviren adamla ilgili bir şeyler merak etmem kadar doğal bir şey mi var?" diye sordu.

Gökçe'nin bahsettiklerini ona anlatma ihtiyacına perde çekerek, "Ya?" dedim alayla. "Ne zamandan beri beni bu kadar çok önemsiyorsun, kuzen?"

"Ne zamandan beri bunu merak ediyorsun?" diye soruma soruyla karşılık verince yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Çocuklar gibi kavga etmek istemiyorum. Senin de bu konuyla ilgili bilgin yoksa fikrin de olmasın."

"Kavgayı bırakın cidden," dedi Emir bana bakarak. "Ben gerçekten o adamı merak ediyorum."

"Kartal'ı sinirlendirmek istemem ama," dedi Ceyda, "Ben de merak ediyorum."

"Bu konuyu boş verelim bence," diyebildim, şaraptan bir yudum daha içtim. "Yani geçmişte kaldı."

"Geçmişte mi kaldı?" Kartal'ın alayla karışık sorusu kaşlarımın ortasındaki yarığın derinleşmesine öncülük etmişti.

"Abartıyorsun," dedi Emir. "Gören de kuzen değil, sevgilisiniz sanacak." Bunu Kartal'a bakarak söylemişti. Bir an Kartal da ben de ona doğru dönüp, onlara enteresan gelecek ama bize son derece doğal gelen bir şaşkınlıkla Emir'e bakakaldık. Emir omuz silkerken kadehiyle Kartal'ı işaret etti. "Şimdiden böyleysen, bir gün biri bu kızı kaptığında ve nikâh masasına götürdüğünde ne yapacaksın?"

Kartal'ın yüzündeki gökyüzü bulutlarla dolmuştu.

"Sana ne?"

"Gerçekten bir gün onu başkasıyla paylaşmak zorunda kalacağın düşüncesi seni çıldırtıyor, değil mi?" diye sordu Emir, sinir bozucu bir tonlamayla kurduğu soru cümlesi, Kartal'ın gözlerindeki öfke parıltılarının iyiden iyiye dallanıp budaklanmasına sebep oluyordu. "Ama eminim Lavin, senin takıldığın kadınları biraz olsun önemsemiyordur." Topu atma sırası bende miydi? Attığı topu yakalayamadan şaşkınlıkla baktım ona. Emir kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Değil mi, Lavin?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Elbette."

"Lavin'i örnek almalısın, Kartal."

"Kes sesini."

Birkaç kadeh şaraptan sonra kafam güzel olmasa da gevşemiştim. Uzun zamandır bu kadar tıka basa yemek yediğimi hatırlamıyordum. Kartal ve Emir'in çekişmeli sohbetine katılmasak da kızlarla başka konulardan konuşmuştuk. Aynı mekânda neredeyse akşama kadar kalmıştık. Birkaç kadeh olarak başladığım şarap, zamanın su misali içinde olduğumuz küreyi doldurmasıyla on, on beş kadehe evrilmişti ve ben artık iyiden iyiye kendimi bulutların üzerinde hareket eden bir balon gibi hissetmeye başlamıştım.

İrem, bilmem kaçıncı şarabımı kadehime doldururken, Kartal'ın şahin gibi yırtıcı gözleri İrem'in elindeki şarap kadehine dikildi, ardından, "İrem, yeter," dedi, sesi derecesi gitgide artan suyun bedene döküldüğü gibi ruhuma dökülmüş, ruhumu ateşler içinde kavurmuştu.

İrem durdu ve Kartal'a baktı, birkaç saniye bekledikten sonra, "Sarhoş olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Sarhoş olup olmaması umurumda değil. Sadece fazla içti."

Emir, "Umurunda değilse neden fazla içti diyorsun?" diye sorunca ortada soğuk rüzgârlar esti.

Kartal, "Bu seni ilgilendirmez," dedikten sonra tekrar İrem'e baktı. "Ciddiyim, bu kadarı onun için yeterli."

İrem sessizce, "Buna onun karar vermesi gerekmez mi, Kartal?" diye sordu, bu soruyu onun sormasını beklemediğim için dönüp onun yüzüne baktım. Bu açıdan bakıldığında yüzünün yarısı görünüyordu ama mavi gözleri orada, yüzünün yarısında duruyordu. Gecenin içinde doğmuş yarım bir ayın ışık gören tarafı gibi duruyordu.

"Şu an karar vermek istemediğine eminim," dedi Kartal. Yüzümde onun sinirlerini tepesine zıplatacak, sinir bozucu bir gülümsemeyle ona baktım. "Lavin, abartma. Baş ağrısından öleceksin."

"Her halta burnunu sokmasan boyundan bir santim kaybetmezsin," dedim, kadehi İrem'e doğru uzattım. "Doldurabilirsin."

Kartal, şaraptan ayrı olarak siparişini verdiği sert içkisini yudumlarken, "İnadın sırası değil," dedi, sesi ketumdu.

"Neden hep böylesin?" diye bir soru attım ortaya. "Etrafındaki herkes sen nasıl istiyorsan öyle hareket etmek zorundaymış gibi davranıyorsun. Çok sinir bozucusun."

Kartal, gözlerimin içine baktı. "Sinir bozucu olduğumu biliyorum," dedi sadece.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Sinir bozucu olmak için."

"Bunun için ekstra bir şey yapmana gerek yok," dediğimde masadaki herkes güldü.

Geceye uzanan günün sonunda, mekândan çıkarken içtiği şarap yüzünden uyuyakalan Berra, Emir'in kucağındaydı. Emir onu arabaya doğru taşırken, "Bu işler sana göre değil, cüce. Sana söylemiştim," diye dalga geçiyordu ve Berra da garip sesler çıkararak Emir'i güldürüyordu.

Arkalarında yürürken adımlarım ölçülü olsa da aslında ayaklarımı yere değil, bulutlara basıyormuşum gibi hissediyordum. Kartal'ın çaktığı çakmağın ağzından fırlayan ateşin bile sesini, sanki yıllardır zihnimde var olan bir sesmiş gibi ânında duymuş, kavramıştım. Göz ucuyla ona baktım. Arka arkaya yanmış sokak lambalarının ortasında yürürken parmaklarının arasında tutup dudaklarına sabitlediği sigaranın ucunu yakıyordu. Bir an dişlerim tütün ihtiyacıyla kamaştı.

Adımlarımı tamamen yavaşlatıp Kartal'ın bana yetişmesini bekledim. Şimdi diğer herkes önümüzdeydi, biz arkalarında kalmıştık. Kar-

tal, onu beklediğimi fark edince dudaklarından içeri emerek çektiği, yüzünü zayıflatan dumanı usul usul dışarı verdi ve duman, zihnimdeki bir konuşma balonuymuş gibi büyüyerek patladı, gökyüzüne dağılıp kelimeleri gökyüzüne uçurdu.

Tam önüme gelip, ördüğüm etten duvarın karşısında durduğunda, aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırmış ona bakıyordum. Tek gözünü kırparak hafifçe başını salladı, dudaklarının arasındaki sigaranın çatırtısını dinledim. Soru işaretini içinde barındıran hareketini dikkatle izlemem onu şaşırtmışa benziyordu.

Bakışlarım onun yüzünde gezinirken, "Gökçe ile ilgili konuşmalıyız," dedim, sesim biraz tuhaf çıkmıştı ama sarhoş olmadığıma son derece emindim.

"Biliyorum," dedi. "Senden sonra karşılaştık. Sana anlattıklarını bana da anlattı." Sigara dumanını yüzüme üfleyince gözlerimi kısıp dumandan korumaya çalıştım. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun, Lavin?"

"Ee biliyormuşsun ya işte," dedim omuz silkerek.

Birkaç saniye put gibi suratıma baktı. Gözlerinin içine baktığımda sokakta yanan turuncu lambaların nokta şeklindeki ışıklarını görüyordum; ateşböcekleri gibi görünen ışıkları uzun süre izledim. Emir'in arabasının kilidinin açılma sesini duymuştum, hemen yan tarafımızdaki caddeden bir araç son hızla geçip arkasında rüzgârını bırakarak saçlarımı uçuşturmuştu ve biz bu süre zarfında yalnızca birbirimizin gözlerine kilitlenmiştik.

"Bazı şeyleri söylemek için gecikme, Lavin," deyince ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Bana doğru bir adım atınca aramızdaki mesafe aniden kapandı. Kar taneleri, gökyüzünün sırrını bize veriyormuş gibi usul usul, lirik bir dansa tutulmuş, etraflarında dönerek dökülmeye başlamışlardı.

"Bence sende böyle bir şey var. Söylemen gerekenleri söylemen gerektiği zaman söylemiyorsun."

Birkaç saniye için onun gözlerinin güneşinde kavruldum, sonra en soğuk gecelerin de o gözlerde, en sıcak sabahların da o gözlerde olduğunu anımsadım. "Öyle mi?" diye sorduğumda artık çok yakınımdaydı, kafamı kaldırmış onun gözlerini izliyordum.

Gözlerini yüzüme indirdi, bunu kafasını bir santim bile kıpırdatmadan yapmıştı. Gözleri bir vadinin içine oyulmuş mağaranın içinde yakılmış, mağaranın duvarlarını kızıla boyamış o ateş gibiydi.

"Kesinlikle öyle, Ölüm Çiçeği."

Kafamı indirip güçlü parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya baktım. Benim parmaklarına baktığımı gördüğünde sigarayı daha sıkı kavradı. Kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. Sigarayı dudaklarının arasına kıstırdı. Yanaklarının zarif çöküşünü izlerken kar taneleri saçlarına ve saçlarıma tutunuyordu. Ardından sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, dumanı uzun süre dudaklarının ardında bekletti, ardından dumanı tekrar yüzüme üfledi. Duman, yüzümü örten bir sis tabakası gibi önce beni içine aldı, ardından geri çekilerek yüzümü tekrar onun önüne sundu.

Eline doğru uzandığım an, kar taneleri artık kirpiklerime tutunuyordu. Sigarayı tutan elini tutup kendime çektiğimde, bu hareketimi beklemediği o kadar açıktı ki, yüzünü saran ifadeler saniyeler içinde şaşkınlık şatosunu oraya dikmişti.

Parmaklarının arasında duran sigaranın filtresini dudaklarımın arasına aldım, dudaklarım onun parmak uçlarına yaslanmıştı. Sigarayı içime çekerken gözlerimiz birbirine ait iki halka gibi birbirine takılı durmayı sürdürüyordu. Dudaklarımı usulca geri çektim. Dudaklarıma leke gibi dokundurduğum toprak rengi rujun izi sigarasında kalmıştı. Aynı zamanda parmak uçlarında da o rujun izi vardı.

Sigaranın dumanını onun yüzüne baka baka dışarı verdim. Bedeninin kaskatı kesildiğini gördüm ama o an için bana kasılması hiç de garip gelmemişti.

"Eve gidelim, Doktor," dedim yorgun bir sesle.

Gözleri dudaklarıma dokundu, kelimeleri dudaklarımdan duymak değil, görmek istiyor gibiydi.

Sessiz kalınca bir şey söylemeyeceğini düşünüp sırtımı ona döndüm. Tam yürüyecekken, "Lavin," diye mırıldandı.

Başımda ağırlaşan ağrıyı yok sayarak omzumun üzerinden ona baktım. Kar taneleri, siyah saçlarının üzerinde, gecenin içinde duran bulut parçaları gibi görünüyordu.

"Evet?"

Uzun süre sesini bana vermeden, sadece beni izleyerek gözlerimin içine baktı. Sonunda onun konuşmayacağını anladığımda kaşlarım çatılmıştı.

Olduğum yerde yavaşça sallanıp, "Ne oldu?" diye sordum.

Bana, asıl ne olduğunu bana söylerse her şeyini kaybedermiş gibi bakıyordu.

Sallanarak ona doğru döndüm. Sarsak adımlarımla ona doğru ilerlemeye başladığımda, gözleri beni hapsine almış bir hücrenin küflenmiş parmaklıkları gibiydi. Dudaklarımda onun sessizliğiyle beslenen tuhaf bir gülümseme peydahlandı. Bakışları, geceyi var eden karanlığa rağmen uzun süre gülümsememde takılı kalmıştı.

Tıpkı benim gibi bana doğru bir adım attı. Yıldızlar ve çiçekler yer değiştirdi. Artık gökyüzünde, karların arasında büyüyen kardelenler vardı, yeryüzü yıldızların varlığıyla yanıyordu.

Arkadaşlarımızın içinde olduğu araçların uzaklaşırken çıkardığı sesleri dinledim, sonra bir şarkı tüm sokağı sarmaya başladı.

Type O Negative, diye düşündüm. *Love You to Death...*

Şimdi onun önünde dikiliyordum ve gölgesi, bir zamanlar babamın gölgesinin önüme duvar gibi örülerek beni her şeyden koruduğu gibi karanlıktan koruyordu. Başını indirmeden, yalnızca güneş rengi gözlerini gözlerime sabitleyerek beni izledi.

Başımı kaldırıp onun külleri savrulan yüzüne baktım.

"O senin için önemliydi, öyle mi?" diye sordu, kar taneleri siyah saçlarının üzerinde kardelen çiçeğinin yaprakları gibi duruyordu.

Kalbimde ahı verilmez bir sancıyla ona baktım. "Önemliydi," diye fısıldadım, dudaklarımdan dökülen kelimeler nefesimi takip etti, nefesim bir sobanın yaktığı ateşin içinden yükselen dumanlar gibiydi. Belki de bir yangının...

Bana doğru bir adım atınca ayaklarımızın baş noktaları birbirlerine temas hâline geçtiler. "Ne kadar önemliydi?" diye sordu, sesi, her yanı saran şarkıya ait bir sözü fısıldıyormuş gibi, o şarkıya aitmiş gibi çıkmıştı.

"Onu özgür bırakmak isteyeceğim kadar önemliydi," dedim, şu an sarhoş değildim ama kelimeler de yıldızlar da ve hatta bu adamın yüzü de daha netti.

"O zaman sen benim için önemli değilsin," dedi, bu beklenmedik cümlesi göğsüme yumruk yemişim gibi hissettirince gözlerimi kırpıştırdım.

Bir eli yanağıma kaydı, yanağıma düşen açık renk saç tellerini kulağımın arkasına doğru iterken, soğuk avucuyla yanağıma baskı uygulamış, yanağıma tenini germişti.

"Çünkü ben sana sahip olsaydım, seni özgür bırakmazdım."

"Doğru," dedim kelimeler diken gibi dilime batarken. "Ben seninleyim ama senin değilim."

Gözlerimin içine bakarken avucunu yanağımdan çekmedi. "Olmasan da seni bırakmazdım."

"Bırakmaz mıydın?" diye sordum, parmaklarının tenimdeki baskısını hissettim.

"Bırakmazdım."

"Sana ait olmasam bile mi?"

"Bana ait olmasan bile."

Yüzü dümdüz bir duvar gibiydi ama o duvarın arkasında en derin cümleler saklıydı, en güzel resimler gizliydi, en kalıcı melodiler çalıyordu.

"Neden bana o kadar soğuk davrandın?" diye sordum, gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

Başta duraksayacağını sansam da elmas gibi parlayan gözler, gözlerimden uzaklaşmadı, o düz duvarda renkler ve yazılar oluşmadı.

"Kendime bir şeyi kanıtlamak için," dedi.

"Kanıtlayabildin mi?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Kanıtlayamadım."

"Kanıtlayamadın."

"Kanıtlamaya çalıştığım şey, bana bir şeyi kanıtladı."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Kar taneleri kirpiklerime düşerken, "Sana yaklaşmama bile izin vermedin. Bağırıp durdun," diye fısıldadım.

"Öyle yaptım."

"Anladım."

Boğazlı siyah kazağı beyaz boynunu saklasa da emindim ki, damarları şu an patlayacak gibi duruyordu.

"Peki ben?" dedi, gözlerim bir an gözlerinin üzerinde sarsıldı. "Ben senin için önemli miyim?"

Göğsümde bir kan nehri hareket etti. Gözlerimde saklamak istediklerim, ruhumda saklayamadıklarımla onun karşısında dururken, ilk defa konuşmak bu denli zordu.

Gözlerinin içine baktım. O da uzun süredir yalnızca bunu yapıyordu.

"Belki bunu söyleyemem," dediğimde gücüm bedenimde alevlenerek yükseliyordu. "Ama gösterebilirim."

Parmaklarımın ucunda yükseldim. Yanağımdan kayan avucu saçlarımın arasına dalarken dudaklarım onun dudaklarının üzerini bir tabut kapağının, sökülmüş ruhun arkasında bıraktığı artık olan cesedin üzerini örttüğü gibi örttü. Tabutun sırtı kelimelerle ağırlaştı, kapak içeri

göçtü, beden o kapağın altında kaldı. Şaşkınlığını soludum, benim şaşkınlığım ile bütünleşmişti. Ayaklarıma dolanan zincirlerin halkaları bir bir kopmaya başlamış gibiydi. Saçlarımın arasına dalan parmaklarının saçlarımın arasında sertleştiğini hissettim ve yumuşak dudakları dudaklarıma sertçe karşılık verdi.

Kar taneleri etrafımızda dans eden küçük bir kız çocuğu gibi döne döne yeryüzüne düşerken, Kartal dudaklarını araladı, dudaklarım aralanan dudaklarından içeri girdi. Teninden dökülen ateş, tenime bir cemre gibi düştü.

İlk öpüşme, beraberinde saklanan tüm hislerin, bulutların içinden parçalanarak düşen kar taneleri gibi ruhuma dökülmeye başlamasına neden oldu. Ağzındaki içki tadını alabiliyordum, dilinin ucunda bunu bana servis ediyordu. Nefesinde tütün kokusuyla karışmış hoş bir koku daha gizliydi. Bu kokuyla ilk tanışma ânımdı. Dudakları dudaklarımla, ruhu ruhumla dans ediyordu ve ruhum, bu dansın müziğini içiyordu.

Kalbimde normal olmayan bir baskı, ruhumda bana ait olmayan bir hissin varlığıyla dudaklarımı onun dudaklarına bastırmış, onun dudaklarını esir almaya çalışırken bana teslim olmasını sağlamıştım. Parmaklarını saç diplerime bastırdı. Dili, ağzımın içini tanımak istiyormuş gibi dudaklarımın kapılarını zorladı.

Avuç içlerimde mumlar eriyormuş gibi hissederken bir elimi onun yanağına kaydırdım. Kemiklerinin dokusunu avuçlarımın içinde hissettim ve kalbim, sanki göğsümün altında bir deprem, bir zelzele varmış gibi içimde zonklamaya, titremeye, devrilmeye başladı.

Bir eli belime kaydı. Parmak uçlarıma verdiğim yükü hafifletmek istiyormuş gibi beni kendine bastırarak dilini ağzımın içine itti. Bu olanlara akıl sır erdiremesem de bunu benim başlattığımı biliyordum. Geri çekilmek istemiyordum. Bu, dudaklarımın ikinci kez bir erkeğin dudaklarına dokunduğu ilk andı ve ilk sefer hissettiğim duygulardan çok daha farklı duygular hissediyordum. Kartal, titreyen nefesini dudaklarımdan içeri verdiğinde kar tanelerinin soğuk dokunuşlarını yanaklarımda hissediyordum. Parmaklarım sivri, çıkıntılı çenesinde gezindi, ardından elmacık kemiklerini başparmağımla hafifçe okşayarak onu öpmeye devam ettim.

Bu öyle bir histi ki, sana cenneti cehenneme çevirebilirdi ve seni cehennemin cennet olduğuna inandırabilirdi.

Bu öyle bir histi ki, sana en büyük yangınlardan seslenebilirdi ve seni kendini en büyük yangınlara koşarken bulmana neden olabilirdi.

Bir anda yüzümü iki avucunun arasına aldı ve zaman, dalgalarını geri çekerek bizi ânın içinde çırılçıplak, birbirine sığınmış iki kayalık gibi bıraktı.

Başını bir sağa bir sola yatırıyor, bu hareketi burunlarımızın birbirine sürtünmesine neden olurken öpüşmenin daha da büyüyerek köklerini kaburgalarıma sarmasına neden oluyordu. Sanki zaman ikimizin etrafında dönen bir kameraydı, bu ânı içine kaydediyordu ve döndükçe, görüntümüz de zamanın içinde yavaşça dönerek anılarımıza kaydoluyordu. Zamanın açısının içindeydik. Dudaklarımız birbirini ateş gibi yakarken, sürekli olarak hareket eden zaman, bu ânı her yerinden, her açısından fotoğraflıyordu.

Kar taneleri artık tenime düşen beyaz ateş parçalarıydı.

Kartal'ın karanlık iniltisini ağzımın içinde, boğazımda, kaburga kemiklerimde, karnımda ve kasıklarımda hissettim. Yüzümü avuçlarının içinde ezip yok etmek istiyor gibi sıkıyor, dudaklarımı benim başlattığım yangını daha da harlayarak delirmiş gibi öpüyordu.

Neden bunu yapıyordum bilmiyordum ama içimde oturan bir duygu vardı, o duygunun elleri, ayakları, ruhu, gözleri, kalbi vardı ve benim bunu yapmamı istiyor, bunu yapmam için bir köşeye oturmuş çocuklar gibi ağlıyordu.

Külden adamın dudaklarında, buzdan kadının parçaları cam kırıkları gibi ayaklarının önüne dökülüyordu.

Kardan kadın, gökyüzünden külden adam ve buzdan kadın için yağıyordu.

Kar tanelerinin dokunuşları yumuşadı. Kartal'ın parmakları yüzüme gömülü kıymıklar gibiyken, bir anda yüzümdeki gülümsemelere dönüşüyordu. O kamera hep aynı hızla etrafımızda dönüyor, kar taneleri etrafımızda uçuşuyor, dudaklarımız birbirinden ayrılmadan tıpkı kırılmış bir kemik gibi iki farklı yönden birbirlerine kaynıyordu.

Külden adamın dudaklarında, dudaklarımın yangını vardı.

Külden adamın dudaklarında, dudaklarımın mahşeri yanıyordu.

Ve Aldebaran Yıldızı yeniden gökteydi, sönmüş olmasına rağmen tam şu an bizim için parlıyordu.

Devam edecek...

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!